

Dr. V. V. ராமாநுஜன்

ஸ்ரீவெங்கடாபுரம் உருப்பட்டுர் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், ஸ்ரீமதி ரங்கநாயகி அம்மாள் தம்பதியின் மூத்த பிள்ளையாய் ரெளத்ரி ஹ புரட்டாசி மீ (24-9-1920) அன்று பிறந்தார். திருவல்லிக்கேணி ஹிந்து ஹைஸ் கூல், லயோலா மற்றும் ப்ரெஸிடென்ஸி கல்லூரிகளில் படித்து ரசாயனத் துறையில் முதுநிலைப்பட்டமும் அமெரிக்காவிலுள்ள ட்யுலேன் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சிப்பட்டம் பெற்று அண்ணாமலை மற்றும் சென்னை பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரியராக 45 ஆண்டுகள் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றார்.

சிறுவயதிலிருந்தே பகவத்கைங்கர்பத்திலும் ஸம்ப்ரதாய அறிவை வளர்த்துக்கொள்வதிலும் ஊக்கம் கொண்டு அருளிச்செயல், உபயுக்த வேதபாகங்கள், பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்கள் (மூலம்) கற்று ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர.ப. அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ நல்லான் ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீவேளுக்குடிவரதாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீதிருநாராயணபுரம் சதாபி ஷேகம் ஸ்வாமி முதலான பேரறிஞர்கள் திருவடிகளில் பணிந்து ஸ்ரீவை ஷ்ணவ க்ரந்தங்களை வரியடைவே அறிய கற்று வல்லவரானார்.

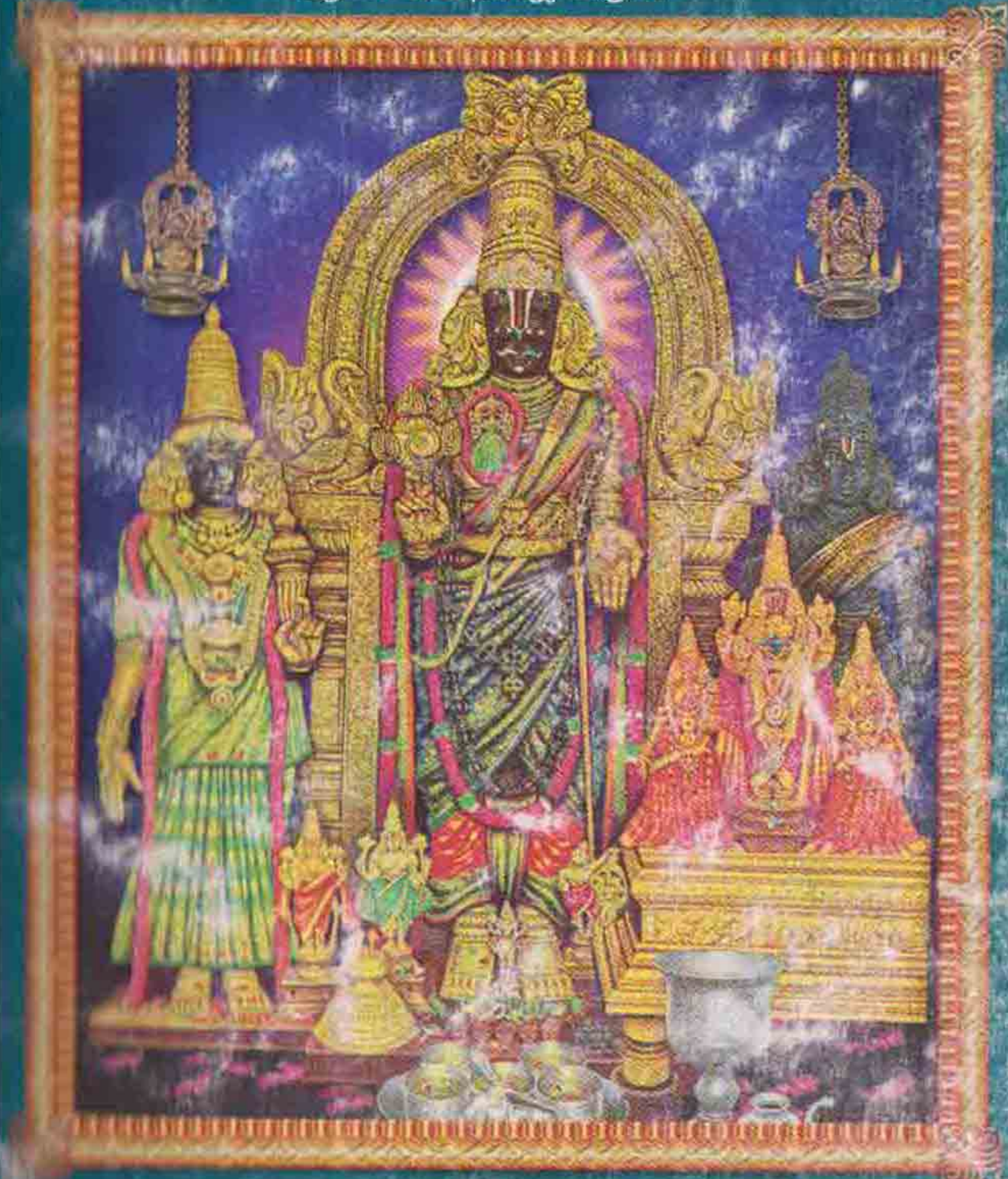
கடந்த 20 ஆண்டுகாலமாக யதிராஜ பாதுகா எனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாத இதழை ஆசிரியராக விருந்து நடத்திவரும் ஸ்ரீராமாநுஜன் பல நூற்றுக்கணக்கான ஸம்ப்ரதாயக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். பல சிறப்பு மலர்களைப் புதிப்பித்துள்ள இவரையதீந்தரப்ரவணைபரபாவம் எனும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தத்தை சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துக்குப் பின் முதலாக 1992ல் புதிப்பித்து வெளியிட்டார். ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாம விளக்கவுரை, கத்யத்ரய விரிவுரை (ஆங்கிலம்), பகவத் கீதாஸாரம், சிறையிருந்தவளேற்றம், திருக்கோமுரம்மாள் திருவல்லிக்கேணியம்மாள் ரகஸியங்கள் விவரணம், மற்றும் பல நூல்களையும் தாமேயெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். ப்ரவசனப்பணியிலும் - உபந்யாஸங்கள், க்ரந்தகாலகேஷபங் - ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டு வருகிறார்.

ஸ்ரீ ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ர நாமம் விளக்கவுரை

(ஸ்ரீபராசரபட்டரின் பாஷ்யத்தைத் தழுவியது)

Dr. V. V. ராமாநுஜன்

ஆசிரியர், யதிராஜ பாதுகா

ஸ்ரீரங்கப்ரியா புதிப்பகம்

திருவல்லிக்கேணி

முதற்பதிப்பு - 1994
இரண்டாம் பதிப்பு - 2000
1000 பிரதிகள்.

எல்லாவுரிமைகளும் நூலாசிரியருக்கே.

I

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமான் கோயில்கந்தாடை வாதூலதேசிக அண்ணாவிலப்பன்
குமார வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின்

மங்களாசாஸநம்

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ வேங்கடகுரவே நம:

அண்ணாவிலப்பன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவசிரோபூஷா ஸ்ரீராமாநுஜபாதுகா
ஸ்ரீவாதூலகுலோத்தம்ஸ: ஸ்ரீதாசரதிரேததாம்.

*தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்! வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமம்
சொல்லி - என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய பேர்களாயிரம்
பிதற்றுவதே இக்கலியில் மிகவும் முக்கியமானதாகும். இந்த ஸஹஸ்ர
நாமத்தை பிரமனும் ருத்ரனும் நாத்மும்ப *அநுஸந்தித்து இதன்
பெருமையை விளக்கிச் சொல்லியுள்ளனர். ஸ்ரீபராசரபட்டர் இதற்கு
எம்பெருமானார் கருத்துக்கிசைய வியாக்கியானம் அருளிச்
செய்துள்ளார். ஆக, த்ரிமதஸ்தரும் பாஷ்யமிடும்படியான சிறப்பைப்
பெற்றது இந்த ஸஹஸ்ர நாமம்.

ஆகிலும் பூருவாசாரியர்களின் நூல்களை குருவின்
துணையின்றி அறியவியலாது. அத்திருநாமங்களை பூருவர்கள்
காட்டியுள்ள வழியில் ஸகலரும் அர்த்தமறிந்து இன்புறும்படி மிக
விபுலமான விளக்கத்தை ஸ்ரீமான் V.V. ராமாநுஜன் ஸ்வாமி
தெளிவாக எழுதியுள்ளது மிகவும் சிலாகிக்க வேண்டிய
விஷயமாகும். ஒவ்வொரு திருநாம விளக்கத்துக்கும் சேர
அருளிச்செயல் சந்தைகளைச் சேர்த்துள்ளது தனிச்சிறப்பளிக்கிறது.
எல்லோரும் இந்நூலை வாங்கி வாசித்து அர்த்தங்களைப் புரிந்து
கொண்டு ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம் பண்ணி வாழ வேணும்.

இதுபோல மேன்மேலும் நமது ஸம்பந்தாயத்திற்கு உதவிக்
கொண்டு இந்நூலாசிரியர் தீர்க்காயுஸ்ஸுடன் திடகாத்திரராய்
இருந்து செயல்படவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம்.

பெருமாள் கோயில்

1.12.1993

ஸ்ரீ கோ.க. வா. அ.

குமார வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி

முதலியாண்டான் திருமாளிகை.

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்

(முதல் பதிப்பில்)

இந்த விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம் விளக்கவுரையின் தொடக்கத்திலுள்ள முன்னுரை (பக் 1,2)யை இத்துடன் சேர்த்து வாசிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தின் விளக்கமாக சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஸ்ரீபராசரபட்டரின் பாஷ்யத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து ஸ்ரீமான் லால்பெட் வெங்கடரத்தினம் அவர்கள் 1965ல் திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான வெளியீடாக வெளியிட்டுள்ளார். புதுக்கோட்டை வித்வான் ஸ்ரீமான் A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்ய ஸ்வாமி இந்த பாஷ்யத்தை ஆங்கிலத்தில் 1983ல் சென்னை விசிஷ்டாத்வைத ப்ரசாரிணி ஸபை வெளியீடாக வெளியிட்டுள்ளார். ஸ்ரீமான் "க்ஷாலியர்" S. சத்யமூர்த்தி ஐயங்கார் ஸ்வாமி ஆங்கிலத்தில் ஒரு விளக்க உரையை பெங்களூர் ஸ்ரீபரம்பரா ஸபை வெளியீடாக 1990ல் வெளியிட்டுள்ளார். தமிழில் மஹாபாரதம் புகழ் ஸ்ரீமான் மணலூர் வீரவல்லி ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி எழுதியதை 1928ல் தாமே வெளியிட்டுள்ளார். திருநாமங்களை அகராதி வரிசைக்ரமத்தில் வித்வான் ஸ்ரீ தி.ஈ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி இயற்றிய உரை ஸ்ரீ ம.வீ. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியால் 1919ல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் ஸ்ரீபுதுக்கோட்டை ஸ்வாமி வெளியிட்டுள்ளதே மிகவிரிவானது. ஸ்ரீபட்டர் பாஷ்யத்தின் ஸம்ஸ்க்ருத மூலம், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு ப்ரமாணத்திரட்டுடன் வெளியிட்டுள்ளது போற்றத்தக்க பணியாகும்.

மஹாவித்வான் ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீவானமாமலை மடத்தில் ஸாதித்த உபந்யாஸங்களில் எடுத்த குறிப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பட்டர் பாஷ்யத்தையும் பயன்கொண்டு ஓரளவுக்கு விரிவுபடுத்தி எழுதப்பட்டது இவ்விளக்கவுரை. பாஷ்யத்திலுள்ள ப்ரமாணங்களில் சிலவற்றை மட்டுமே இவ்வுரையில் சேர்த்துள்ளேன். 1928ல் வெளிவந்த தமிழ் நூலையும் 1983ல் வெளிவந்த ஆங்கில நூலையுமே இப்பணியில் அதிகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டதை நன்றியுடன் தெரிவிக்கிறேன். ஒவ்வொரு திருநாமத்தின்

விளக்கத்துக்கும் பொருத்தமாக அருளிச்செயல் சந்தைகளை ஆய்ந்து, தேர்ந்தெடுத்துச் சேர்த்துள்ளது அடியேனுடைய முயற்சியே. இதிலிருக்கக் கூடிய குற்றங்குறைகளைக் க்ஷமித்தருள வேண்டுகிறேன்.

ஸ்ரீகாரப்பங்காட்டு ஸ்வாமியின் உபந்யாஸங்களில் கேட்டவற்றை வெளியிடுவதே இந்த நூலின் முக்கிய நோக்கம் (Primary Object) ஆகும். ஆயினும் சற்று விரிவாகவே வெளியிடவேண்டுமென்ற ஆசையிலும் உந்தப்பட்டு தற்போதைய வடிவத்திலெழுதியதிராஜபாதுகா மாதவிதழில் தொடராக வெளியிட்டேன். அப்படி வெளிவந்த தொடரை மீண்டும் பரிசீலித்துப் பரிஷ்கரித்து மேலும் சில சேர்க்கைகளுடன் ஒரு முழு நூலாக வெளியிடுகிறேன்.

இந்நூல் வெளியீட்டுக்கு நிதியுதவி புரிந்தவர் பலர். சேஷசாயி நிறுவனத்தின் முன்னாள் செயலர் ஸ்ரீ K. வேங்கடேசன் இவ்வெளியீட்டில் மிக்க அக்கரை காட்டி உதவினார். ஸ்ரீமான் A.K. சடகோபாசார்ய ஸ்வாமி (அம்பத்தூர்) அமைத்த தர்க்கதீர்த்தம் ரங்காசார்ய ஸ்வாமி நினைவு அறக்கட்டளை இப்பதிப்புக்கு வேண்டிய அச்சத்தாள் (காகிதம்) வாங்க ஆன செலவைப் பூராவும் தந்து உதவினார். இவ்வறக்கட்டளை தர்மகர்த்தர்களான ஸ்ரீ A.K.S. ஸ்வாமி குமாரர்களுக்கும் குமாரத்திக்கும் அடியேன் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். தலையல்லால் கைம்மாறிலேன் மற்றும் நிதியுதவியாளருக்கும் அடியேன் நன்றி உரித்தாகும்.

இந்நூலுக்கு மங்களாசாஸனமாக ஸ்ரீமுகம் அருளிய அஸ்மதாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ உ. வே. கோ. க. வா. அ. குமார வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி (முதலியாண்டான் ஸ்வாமி)க்கு அடியேன் க்ருதஜ்ஞதை பூர்வமான ப்ரணாமங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ பாததூளி, தாஸன்

V.V. ராமாநுஜன்

இந்நூலினை மஹாவித்வான் கீர்த்தி மூர்த்தி ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி திருவடிகளில் நினைவஞ்ஜலியாக நன்றிப் பெருக்குடன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

இந்த நூல் வெளிவந்ததும் அதை வாங்கி வாசித்து ரசித்து மகிழ்ந்தவர்கள் அடியேன் இல்லம் தேடிவந்து தங்கள் பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்தனர். இவர்களில் பலர் முன்பின் அறிமுகமாகாதவர்கள். இப்பாராட்டுக்கள் யாவும் இந்நூலுக்கு மூலமான ஸ்ரீ கா.வே. ஸ்வாமியையே சாரும். ஆயினும் மேலும் மேலும் லோகோபகாரமான நூல்களை வெளியிடவேண்டுமென்ற ஊக்கத்தை இப்பாராட்டுக்கள் உண்டாக்கின. இப்படிப் பாராட்டி ஊக்கமளித்தவர்களுக்கு அடியேனுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரத்தை பீஷ்மர் வாயிலாக நேரிலிருந்து கேட்ட ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிப் பெருமானின் அருளால் இந்த விளக்கவுரை இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிடப் பரபரமாகியுள்ளது. இப்பதிப்பு வெளிவர உபயவேதாந்த வித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க் கண்ணன் ஸ்வாமி செய்துள்ள உபகாரம் மிகப்பெரிது. கணிப்பொறியுதவி கொண்டு D.T.P. முறையில் அச்சாக ஏற்பாடுகளைச் செய்து முதல் அச்சத் தாள்களை (Proof) தானே பரிசோதித்துத் திருத்தி பிழையற்ற ப்ரதியை ஸ்வாமி உபகரித்துள்ளார். இப்பேருதவிக்கு ப்ரதியேயில்லை. தலையல்லால் கைம்மாறிலேன். இப்பணியில் உதவிய ஸ்ரீமான் வங்கீபுரம் பா. சுடகோபன் ஸ்வாமிக்கும் அடியேன் நன்றி உரித்தாகும். இம் மறுபதிப்பு அடியேனுடைய சதாபிஷேக நினைவு மலர்களில் ஒன்றாக வெளியிடப்படுகிறது.

திருவல்லிக்கேணி

1.9.2000

ஸ்ரீவைஷ்ணவபாததூளி, தாஸன்

V.V. ராமாநுஜன்.

ஸ்ரீ:

ஓம் ஸ்ரீ விஷ்ணவே பரமாத்மநே நம:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம்

ஹரி : ஓம்

சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்ப்புஜம் |
ப்ரஸந்நவதநம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்நோபசாந்தயே || 1
யஸ்ய த்விரதவக்த்ராத்யா: பாரிஷத்யா: பரச்சதம் |
விக்நம் நிக்நந்தி ஸததம் விஷ்வக்ஸேநம் தமாச்ச்ரயே || 2
வ்யாஸம் வஸிஷ்டநப்தாரம் சக்தே: பௌத்ரமகல்மஷம் |
பராசராத்மஜம் வந்தே சுகதாதம் தபோநிதிம் || 3
வ்யாஸாய விஷ்ணுரூபாய வ்யாஸரூபாய விஷ்ணவே |
நமோ வை ப்ரஹ்மநிதயே வாஸிஷ்டாய நமோ நம : || 4
அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே |
ஸதைகரூபரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வ ஜிஷ்ணவே || 5
யஸ்ய ஸ்மரண மாத்ரேண ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத் |
விமுச்யதே நமஸ்தஸ்மை விஷ்ணவே ப்ரபவிஷ்ணவே || 6
ஓம் நமோ விஷ்ணவே ப்ரபவிஷ்ணவே ||

ஸ்ரீ வைசம்பாயந உவாச--

க்ருத்வா தர்மாநசேஷேண பாவநாதி ச ஸர்வச: |
யுதிஷ்டிரச்சாந்தவம் புநரேவாப்யபாஷத || 1

யுதிஷ்டிர உவாச--

கிமேகம் தைவதம் லோகே கிம் வாய்யேகம் பராயணம் |
ஸ்துவந்த : கம் கமர்ச்சந்த: ப்ராப்நுயுர் மாநவா:சுபம் || 2
கோதர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோமத: |
கிம்ஜபந் முச்யதே ஜந்தூர்ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத் || 3

ஸ்ரீபீஷ்ம உவாச--

ஜகத்ப்ரபும் தேவதேவம் அநந்தம் புருஷோத்தமம் |
ஸ்துவந்நாமஸஹஸ்ரேண புருஷ: ஸததோத்தித: || 4

தமேவ சார்ச்சயந்நித்யம் பக்த்யா புருஷமவ்யயம் ।
 த்யாயந் ஸ்துவந்நமஸ்யம்ஸ்ச யஜமாநஸ்தமேவச ॥ 5
 அநாதிநிதநம் விஷ்ணும் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் ।
 லோகாத்யக்ஷம் ஸ்துவந்நித்யம் ஸர்வதுக்காதிகோ பவேத் ॥ 6
 ப்ரஹ்மண்யம் ஸர்வதர்மஜ்ஞம் லோகாநாம் கீர்த்திவர்த்தநம் ।
 லோகநாதம் மஹத்பூதம் ஸர்வபூதபவோத்பவம் ॥ 7
 ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோதிகதமோ மத: ।
 யத் பக்த்யா புண்டரீகாக்ஷம் ஸ்தவைரர்ச்சேந்நரஸ்ஸதா ॥ 8
 பரமம் யோ மஹத்தேஜ: பரமம் யோ மஹத்தப: ।
 பரமம் யோ மஹத்ப்ரஹ்ம பரமம் ய: பராயணம் ॥ 9
 பவித்ராணாம் பவித்ரம் யோ மங்களாநாம் ச மங்களம் ।
 தைவதம் தேவதாநாம் ச பூதாநாம் யோ:வ்யய: பிதா ॥ 10
 யத: ஸர்வாணி பூதாநி பவந்த்யாதி யுகாகமே ।
 யஸ்மிம்ஸ்ச ப்ரளயம் யாந்தி புநரேவ யுகக்ஷயே ॥ 11
 தஸ்ய லோகப்ரதாநஸ்ய ஜகந்நாதஸ்ய பூபதே ।
 விஷ்ணோர் நாமஸஹஸ்ரம் மே ச்ருணு பாபயாபஹம் ॥ 12
 யாநி நாமாநி கௌணாநி விக்யாதாநி மஹாத்மந: ।
 ரிஷிபி: பரிகீதாநி தாநி வக்ஷ்யாமி பூதயே ॥ 13

விஷ்ணோர் நாமஸஹஸ்ரஸ்ய வேதவ்யாஸோ மஹாந் ரிஷி: ।
 சந்தோ:நுஷ்டுப் ததா தேவோ பகவாந் தேவகீஸுத: ॥
 அம்ருதாம் சூத்பவோ பீஜம் சக்திர் தேவகிநந்தந: ।
 த்ரிஸாமா ஹ்ருதயம் தஸ்ய சாந்த்யர்த்தே விநியுஜ்யதே ॥
 விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் மஹாவிஷ்ணும் ப்ரபவிஷ்ணும் மஹேச்வரம்
 அநேகரூபதைத்யாந்தம் நமாமி புருஷோத்தமம் ॥

அஸ்ய ஸ்ரீவிஷ்ணோர் திவ்ய ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ர மஹாமந்த்-
 ரஸ்ய, ஸ்ரீவேதவ்யாஸோ பகவாந்ரிஷி: அநுஷ்டுப்சந்த:
 ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு: பரமாத்மா ஸ்ரீமந்நாராயணோ தேவதா ।
 அம்ருதாம்சூத்பவோ பாநுரிதி பீஜம்;
 தேவகீநந்தந:ஸ்ரஷ்டேதி சக்தி:
 உத்பவ: க்ஷோபணோ தேவ இதி பரமோ மந்த்ர:

சங்கப்ருந்நந்தகீ சக்ரீதி கீலகம்;
 சார்ங்கதந்வா கதாதர இத்யஸ்த்ரம்;
 ரதாங்கபாணிரக்ஷோப்ய இதி நேத்ரம்;
 த்ரிஸாமா ஸாமக: ஸாமேதி கவசம்;
 ஆநந்தம் பரப்ரஹ்மேதி யோநி:
 ருது:ஸுதர்ஸந: கால இதி திக்பந்த:
 ஸ்ரீ விச்வரூப இதி த்யாநம்;
 ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு கைங்கர்யரூபே ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமஜபே
 விநியோக: ॥

த்யாநம்

க்ஷீரோதந்வத்ப்ரதேசே சுசிமணிவிலஸத்
 ஸைகதே மௌக்திகாநாம்
 மாலாக்லுப்தாஸநஸ்த: ஸ்படிகமணி நிபைர்
 மௌக்திகைர்மண்டிதாங்க: ।
 சுப்ரைரப்ரை ரதப்ரை
 ரூபரிவிரசிதைர் முக்தபீயூஷவர்ஷை:
 ஆநந்தீ ந: புநீயாதரிநளிந கதா சங்கபாணிர்முகுந்த: ॥ 1
 பூ: பாதௌ யஸ்யநாபிர்வியதஸுரநிலஸ்
 சந்த்ரஸூர்யௌ ச நேத்ரே
 கர்ணாவாசாஸ்சிரோ த்யௌர்முகமபிதஹ்நோ
 யஸ்ய வாஸ்தேயமப்தி: ।
 அந்தஸ்தம் யஸ்யவிச்வம் ஸுரநரகககோ
 போகிகந்தர்வ தைத்யை:
 சித்ரம் ரம்ரம்யதே தம் த்ரிபுவந வபுஷம்
 விஷ்ணுமீசம் நமாமி ॥ 2
 சாந்தாகாரம் புஜகசயநம் பத்மநாபம் ஸுரேசம்
 விச்வாதாரம் ககநஸத்ருசம் மேகவர்ணம் சுபாங்கம் ।
 லக்ஷ்மீகாந்தம் கமலநயநம் யோகிஹ்ருத் த்யாநகம்யம்
 வந்தே விஷ்ணும் பவபயஹரம் ஸர்வலோகைக நாதம் ॥
 மேகச்யாமம் பீதகௌசேயவாஸம்
 ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் கௌஸ்துபோத்பாஸிதாங்கம் ।
 புண்யோபேதம் புண்டரீகாயதாக்ஷம்
 விஷ்ணும் வந்தே ஸர்வலோகைகநாதம் ॥ 3

* 5, 6, 7 லக்கமிட்ட ஸ்லோகங்கள் பல ஸ்ரீகோசங்களில் இல்லை
 இதனால் பலர் அநுஸந்திப்பதில்லை.

ஸசங்கசக்ரம் ஸகிரீடகுண்டலம்

ஸபீதவஸ்த்ரம் ஸரஸீருஹேக்ஷணம் ।

ஸஹாரவக்ஷஸ்தல சோபிகௌஸ்தபம்

நமாமிவிஷ்ணும்சிரஸா சதுர்ப்புஜம் ॥

சாயாயாம் பாரிஜாதஸ்ய ஹேமஸிம்ஹாஸநோபரி ।

ஆஸீநமம்புதச்யாமம், ஆயதாக்ஷமலங்க்ருதம் ॥

சந்த்ராநநம் சதுர்பாஹும் ஸ்ரீவத்ஸாங்கித வக்ஷஸம் ।

ருக்மிணீ ஸத்யபாமாப்யாம் ஸஹிதம் க்ருஷ்ணமாச்யே ॥ 4

ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் ஆரம்பம்

ஓம்

விச்வம் விஷ்ணுர் வஷ்ட்காரோ பூதபவ்ய பவத்ப்ரபு : ।

பூதக்ருத் பூதப்ருத் பாவோ பூதாத்மா பூதபாவந : ॥ 1

பூதாத்மா பரமாத்மாச முக்தாநாம் பரமாகதி : ।

அவ்யய : புருஷஸ்ஸாக்ஷீ கேஷத்ரஜ்ஞோக்ஷர ஏவ ச ॥ 2

யோகோ யோகவிதாம்நேதா ப்ரதாநபுருஷேச்வர : ।

நாரஸிம்ஹவபுஸ் ஸ்ரீமாந் கேசவபுருஷோத்தம : ॥ 3

ஸர்வஸ் சர்வஸ்சிவஸ்தாணுர் பூதாதிர நிதிரவ்யய : ।

ஸம்பவோ பாவநோ பர்த்தா ப்ரபவ : ப்ரபுரீச்வர : ॥ 4

ஸ்வயம்பூ:சம்புராதித்ய : புஷ்கராக்ஷோமஹாஸ்வந : ।

அநாதிநிதநோ தாதா விதாதா தாதுருத்தம : ॥ 5

அப்ரமேயோ ஹ்ருஷீகேச : பத்மநாபோமரப்ரபு : ।

விச்வகர்மா மநுஸ்த்வஷ்டா ஸ்தவிஷ்டஸ் ஸ்தவிரோத்ருவ : ॥ 6

அக்ராஹ்யச் சாச்வத : க்ருஷ்ணோ லோஹிதாக்ஷ : ப்ரதர்த்தந : ।

ப்ரபூதஸ் த்ரிககுத்தாம பவித்ரம் மங்களம் பரம் ॥ 7

ஈசாந : ப்ராணத : ப்ராணோ ஜ்யேஷ்டஸ் ஸ்ரேஷ்ட : ப்ரஜாபதி : ।

ஹிரண்யகர்ப்போ பூகர்ப்போ மாதவோ மதுஸூதந : ॥ 8

ஈச்வரோ விக்ரமீ தந்வீ மேதாலீ விக்ரம : க்ரம : ।

அநுத்தமோ துராதர்ஷ : க்ருதஜ்ஞ : க்ருதிராத்மவாந் ॥ 9

ஸுரேசச்சரணம் சர்ம விச்வரேதா : ப்ரஜாபவ : ।

அஹஸ் ஸம்வத்ஸரோ வ்யாள : ப்ரத்யயஸ் ஸர்வதர்சந : ॥ 10

அஜஸ் ஸர்வேச்வரஸ்ஸித்தஸ் ஸித்திஸ் ஸர்வாதி*ரஸ்யுத : ।

வ்ருஷாகபிரமேயாத்மா ஸர்வயோக விநிஸ்ஸருத : ॥ 11

* திருநாமங்களில் முதல் சதகம் (நூறு) இத்துடன் முற்றும்.

வஸுர் வஸுமநாஸ் ஸத்யஸ் ஸமாத்மா ஸம்மிதஸ்ஸம : ।

அமோக : புண்டரீகாக்ஷோ வ்ருஷகர்மா வ்ருஷாக்ருதி : ॥ 12

ருத்ரோ பஹுசிரா ப்ருர் விச்வயோநிஸ்சசிச்ரவா : ।

அம்ருதச் சாஸ்வதஸ் ஸ்தாணுர் வராரோஹோ மஹாதபா : ॥ 13

ஸர்வகஸ் ஸர்வித்பாநுர் விஷ்வக்ஸேநோ ஜநார்தந : ।

வேதோ வேதவிதவ்யங்கோ வேதாங்கோ வேதவிதகவி : ॥ 14

லோகாத்யக்ஷஸ் ஸுராத்யக்ஷோ தர்மாத்யக்ஷ : க்ருதாக்ருத : ।

சதுராத்மா சதுர்வ்யூஹஸ் சதுர்தம்ஷ்ட்ரஸ் சதுர்புஜ : ॥ 15

ப்ராஜிஷ்ணுர் போஜநம் போக்தா ஸஹிஷ்ணுர்ஜகதாதிஜ : ।

அநகோ விஜயோ ஜேதா விச்வயோனி : புநர்வஸு : ॥ 16

உபேந்த்ரோ வாமந : ப்ராம்ச : அமோகச் சுசிரூர்ஜித : ।

அதீந்திரஸ் ஸங்க்ரஹஸ் ஸர்கோ த்ருதாத்மா நியமோ யம : ॥ 17

வேத்யோ வைத்யஸ் ஸதாயோகீ வீரஹா மாதவோ மது : ।

அதீந்திரியோ மஹாமாயோ மஹோத்ஸாஹோ மஹாபல : ॥ 18

மஹாபுத்திர் மஹாவீர்யோ மஹாசக்திர் மஹாத்யுதி : ।

அநிர்தேச்யவபு : ஸ்ரீமாநமேயாத்மா மஹாத்ரி த்ருத் ॥ 19

மஹேஷ்வாஸோ மஹீபர்த்தா ஸ்ரீநிவாஸஸ் ஸதாம்கதி : ।

அநிருத்தஸ் ஸுராநந்தோ கோவிந்தோ கோவிதாம் பதி : ॥ 20

மரீசீர் தமநோ ஹம்ஸஸ் ஸுபர்ணோ புஜகோத்தம : ।

ஹிரண்யநாபஸ்ஸுதபா : பத்மநாப : ப்ரஜாபதி : ॥ 21

அம்ருத்யுஸ்* ஸர்வத்ருக் ஸிம்ஹ : ஸந்தாதா ஸந்திமாநஸ்திர : ।

அஜோ துர்மாஷ்ணஸ் ஸாஸ்தா விச்ருதாத்மா ஸுராரிஹா ॥ 22

குருர் குருதமோ தாம ஸத்யஸ் ஸத்யபராக்ரம : ।

நிமிஷோநிமிஷஸ் ஸ்ரக்வீ வாசஸ்பதி ருதாரதீ : ॥ 23

அக்ரணீர் க்ராமணீ : ஸ்ரீமாந் ந்யாயோ நேதா ஸமீரண : ।

ஸஹஸ்ரமூர்த்தா விச்வாத்மா ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரபாத் ॥ 24

ஆவர்த்தநோ நிவ்ருத்தாத்மா ஸம்வ்ருதஸ் ஸம்ப்ரமர்த்தந : ।

அஹஸ்ஸம்வர்த்தகோ வஹ்நி ரநிலோ தரணீதர : ॥ 25

ஸுப்ரஸாத : ப்ரஸந்நாத்மா விச்வஸ்ருக் விச்வபுக் விபு : ।

ஸத்கர்த்தா ஸத்க்ருதஸ் ஸாதூர்ஜஹ்நுர் நாராயணோ நர : ॥ 26

அஸங்க்யேயோப்ரமேயாத்மா விசிஷ்டஸ்சிஷ்டக்ருச் சுசி : ।

ஸித்தார்த்தஸ் ஸித்தஸங்கல்பஸ் ஸித்திதஸ் ஸித்திஸாதந ॥ 27

* இரண்டாவது சதகம் முற்றும்.

* மூன்றாவது சதகம் முற்றும்.

வ்ருஷாஹீ வ்ருஷபோ விஷ்ணு: வ்ருஷபர்வா வ்ருஷோதர: வர்த்தநோ வர்த்தமாநஸ்ச விவித்தஸ் ச்ருதிஸாகர:	28
ஸுபுஜோ துர்த்தரோ வாக்மீ மஹேந்த்ரோ வஸுதோ வஸு: நைகருபோ ப்ருஹத்ருப: சிபிவிஷ்ட: ப்ரகாசந:	29
ஓஜஸ்தேஜோத்யுதித்ர: ப்ரகாசாத்மா ப்ரதாபந: ருத்தஸ் ஸ்பஷ்டாக்ஷரோ மந்த்ர: சந்த்ராம்சர் பாஸ்கரத்யுதி:	30
அம்ருதாங்குத்பவோ பாநு: சசபிந்துஸ் ஸுரேச்வர: ஒளஷதம் ஜகதஸ்ஸேதுஸ் ஸத்யதர்ம பராக்ரம:	31
பூதபவ்ய பவந்நாத: பவந: பாவநோநல: காமஹா காமக்ருத் காந்த: காம: காமப்ரத: ப்ரபு :	32
யுகாதிக்கருத் யுகாவர்த்தோ நைகமாயோ மஹாசந: அத்ருச்யோவ்யக்தருபஸ்ச ஸஹஸ்ரஜிதநந்தஜித்	33
இஷ்டோஸ்விசிஷ்டஸ் சிஷ்டேஷ்ட: சிகண்ட நஹுஷோ வ்ருஷ: க்ரோதஹா க்ரோதக்ருத்கர்த்தா விச்வபாஹுர் மஹீதர:	34
அச்யுத: ப்ரதித: ப்ராண: ப்ராணதோ வாஸவாநுஜ: அபாந்நிதி ரதிஷ்டாநமப்ரமத்த: ப்ரதிஷ்டித:	35
ஸ்கந்தஸ் ஸ்கந்ததரோ துர்யோ வரதோ லாயுவாஹந: வாஸுதேவோ ப்ருஹத்பாநு ராதிதேவ: புரந்தர:	36
அசோகஸ் தாரணஸ் தார: சூர: செளரிர் ஜநேச்வர: அநுகூலஸ்ஸதாவர்த்த: பத்மீ பத்மநிபேக்ஷண:	37
பத்மநாபோஸ்ரவிந்தாக்ஷ: பத்மகர்ப்ப: சரீரப்ருத் மஹர்த்திர் ருத்தோ வ்ருத்தாத்மா மஹாக்ஷோ கருடத்வஜ:	38
அதுல: சரபோ பீம: ஸமயஜ்ஞோ ஹவிர்ஹரி: ஸர்வலக்ஷண லக்ஷணயோ லக்ஷ்மீவாந் ஸமிதிஞ்ஜய:	39
விக்ஷரோ ரோஹிதோ மார்கோ ஹேதுர் தாமோதரஸ்ஸஹ: மஹீதரோ மஹாபாகோ வேகவாநமிதாசந:	40
உத்பவ: க்ஷோபணோ தேவ: ஸ்ரீகர்ப்ப: பரமேச்வர: கரணம் காரணம் கர்த்தா விகர்த்தா கஹநோ குஹ:	41
வ்யவஸாயோ வ்யவஸ்தாநஸ் ஸம்ஸ்தாநஸ் ஸ்தாநதோ த்ருவ: பரர்த்தி: பரமஸ்பஷ்டஸ்துஷ்ட: புஷ்ட: சுபேக்ஷண:	42
ராமோ விராமோ விரதோ மார்கோ நேயோ நயோஸ் நய: வீரச் சக்திமதாம் ச்ரேஷ்டோ தர்மோ தர்மவிதுத்தம:	43

* நாலாவது சதகம் முற்றும்.

வைகுண்ட : புருஷ: ப்ராண: ப்ராணத : ப்ரணம: ப்ருது : ஹிரண்யகர்ப்பச்சத்ருக்நோ வ்யாப்தோ வாயுரதோக்ஷஜ:	44
ருதுஸ் ஸுதர்சந: கால: பரமேஷ்ட பரிக்ரஹ: உக்ரஸ் ஸம்வத்ஸரோ தக்ஷோ விச்ராமோ விச்வதக்ஷிண:	45
விஸ்தார: ஸ்தாவர: ஸ்தாணு: ப்ரமானம் பீஜமவ்யயம் அர்த்தோநர்த்தோ மஹாகோசோ மஹாபோகோ மஹாதந:	46
அநிர்விண்ணஸ் ஸ்தவிஷ்டோபூர் தர்மயூபோ மஹாமக: நக்ஷத்ரநேமிர் நக்ஷத்ரீ க்ஷம: க்ஷாமஸ் ஸமீஹந	47
யஜ்ஞ இஜ்யோ மஹேஜ்யஸ்ச க்ரதுஸ் ஸத்ரம்ஸதாம்கதி: ஸர்வதர்சீ நிவ்ருத்தாத்மா ஸர்வஜ்ஞோ ஜ்ஞாந முத்தமம்	48
ஸுவ்ரதஸ் ஸுமுகஸ்ஸூக்ஷ்மஸ்ஸுகோஷஸ்ஸுகதஸ்ஸுஹ்ருத் மநோஹரோ ஜிதக்ரோதோ வீரபாஹுர் விதாரண:	49
ஸ்வாபந: ஸ்வவசோ வ்யாபீ நைகாத்மா நைககர்மக்ருத் வத்ஸரோ வத்ஸலோ வத்ஸீ ரத்நகர்ப்போ தநேச்வர:	50
தர்மகுப் தர்மக்ருத் தர்மீ ஸதக்ஷரமஸதக்ஷரம் அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ச: விதாதா க்ருதலக்ஷண:	51
கபஸ்திநேமிஸ் ஸத்வஸ்தஸ் ஸிம்ஹோ பூதமஹேச்வர: ஆதிதேவோ மஹாதேவோ தேவேசோ தேவப்ருத் குரு:	52
உத்தரோ கோபதிர் கோப்தா ஜ்ஞாநகம்ய: புராதந*: சரீரபூதப்ருத் போக்தா கபீந்த்ரோ பூரிதக்ஷிண:	53
ஸோமபோஸம்ருதபஸ் ஸோம: புருஜித் புருஸத்தம: விநயோ ஜயஸ் ஸத்யஸந்தோ தாசார்ஹஸ் ஸாத்வதாம்பதி:	54
ஜீவோ விநயிதா ஸாக்ஷீ முகுந்தோஸ்மிதவிக்ரம: அம்போநிதி ரநந்தாத்மா மஹோத்திசயோந்தக:	55
அஜோ மஹார்ஹஸ் ஸ்வாபாவ்யோ ஜிதாமித்ர: ப்ரமோதந: ஆநந்தோ நந்தநோ நந்தஸ் ஸத்யதர்மா த்ரிவிக்ரம:	56
மஹர்ஷி: கபிலாசார்ய: க்ருதஜ்ஞோ மேதிநீபதி: த்ரிபதஸ் த்ரிதசாத்யக்ஷோ மஹாச்ருங்க: க்ருதாந்தக்ருத்	57
மஹாவராஹோ கோவிந்த: ஸுஷேண: கநகாங்கதீ குஹ்யோ கபீரோ கஹநோ குப்தஸ் சக்ரகதாதர:	58

* ஐந்தாவது சதகம் முற்றிற்று.

வேதாஸ் ஸ்வாங்கோ஽ஜிதக்ருஷ்ணோ த்ருடஸ்ஸங்கர்ஷ ஷ்ணோ஽஽புத	
வருணோ வாருணோ வருகூஷ: புஷ்கராஶோ மஹாமநா:	59
பகவாந் பகஹா நந்தீ வநமாலீ ஹலாயுத:	
ஆதித்யோ ஜ்யோதிராதித்ய: ஸஹிஷ்ணுர் கதிஸத்தம	60
ஸுதந்வா கண்டபரசுர் தாருணோ த்ரவிணப்ரத:	
திவிஸ்ப்ருக் ஸர்வத்ருக் வ்யாஸோ வாசஸ்பதி ரயோநிஜ:	61
த்ரிஸாமா ஸாமகஸ்ஸாம நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்	
ஸந்யாஸக்ருச் சம:சாந்தோ நிஷ்டாசாந்தி: பராயணம்	62
சுபாங்க: சாந்தித: ஸ்ரஷ்டா குமுத: குவலேசய:	
கோஹிதோ கோபதிர் கோப்தா* வருஷபாஶோ வருஷப்ரிய:	63
அநிவர்த்தீ நிவ்ருத்தாத்மா ஸம்க்ஷேப்தா க்ஷேமக்ருச்சிவ:	
பூர்வத்ஸவக்ஷா: பூர்வாஸ: பூரீபதி: பூரீமதாம்வர:	64
பூரீத: பூரீச: பூரீநிவாஸ: பூரீநிதி: பூரீவிபாவந:	
பூரீதர: பூரீகர: ச்ரேய: பூரீமாந் லோகத்ரயாச்ரய:	65
ஸ்வக்ஷ: ஸ்வங்க: ஸதாநந்தோ நந்திர் ஜ்யோதிர் கணேச்வர:	
விஜிதாத்மா விதேயாத்மா ஸத்கீர்த்திஸ் சிந்நஸம்சய:	66
உதீர்ணஸ் ஸர்வதஸ்ஸக்ஷ ரநீச: சாச்வதஸ் ஸ்திர:	
பூசயோ பூஷணோ பூதிரசோக: சோகநாசந:	67
அர்ச்சிஷ்மா நர்ச்சித: கும்போ விசுத்தாத்மா விசோதந:	
அநிருத்தோ஽ப்ரதிரத: ப்ரத்யும்நோ஽மிதவிக்ரம:	68
காலநேமிநிஹா செளரி: சூர: சூரஜநேச்வர:	
த்ரிலோகாத்மா த்ரிலோகேச: கேசவ: கேசிஹா ஹரி:	69
காமதேவ: காமபால: காமீ காந்த: க்ருதாகம:	
அநிர்தேச்யவபுர் விஷ்ணு: வீரோ஽நந்தோ தநஞ்ஜய:	70
ப்ரஹ்மண்யோ ப்ரஹ்மக்ருத் ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்ம விவர்த்தந:	
ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ ப்ரஹ்மீ ப்ரஹ்மஜ்ஞோ ப்ராஹ்மண ப்ரிய:	71
மஹாக்ரமோ மஹாகர்மா மஹாதேஜா மஹோரக:	
மஹாக்ரதுர் மஹாயஜ்வா மஹாயஜ்ஞோ மஹாஹவி:	72
ஸ்தவ்யஸ் ஸ்தவப்ரியஸ் ஸ்தோத்ரம் ஸ்துத: ஸ்தோதா ரணப்ரிய:	
பூர்ண: பூரயிதா புண்ய: புண்யகீர்த்தி ரநாமய:	73

* ஆறாவது சதகம் முற்றும்.

* ஏழாவது சதகம் முற்றும்.

மநோஜவஸ் தீர்த்தகரோ வஸுரேதா வஸுப்ரத:	
வஸுப்ரதோ வாஸுதேவோ * வஸுர் வஸுமநாஹவி:	74
ஸத்கதி: ஸத்க்ருதி: ஸத்தா ஸத்பூதி: ஸத்பராயண:	
சூரஸேநோ யதுச்ரேஷ்டஸ் ஸந்நிவாஸ: ஸுயாமுந:	75
பூதாவாஸோ வாஸுதேவ: ஸர்வாஸுநிவயோ஽நல:	
தர்ப்பஹா தர்ப்பதோ஽த்ருப்தோ துர்த்தரோ஽தாபராஜித:	76
விச்வமூர்த்திர் மஹாமூர்த்தி: தீப்தமூர்த்திரமூர்த்திமாந்	
அநேகமூர்த்திரவ்யக்த: சதமூர்த்தி: சதாநந:	77
ஏகோ நைக: ஸவ: க: கிம் யத்தத்பதமநுத்தமம்	
லோகபந்துர்லோகநாதோ மாதவோ பக்தவத்ஸல:	78
ஸுவர்ணவர்ணோ ஹேமாங்கோ வராங்கஸ்சந்தநாங்கதீ	
வீரஹா விஷம: சூந்யோ க்ருதாசீரசல ஸ்சல:	79
அமாநீ மாநதோ மாந்யோ லோகஸ்வாமீ த்ரிலோகத்ருத்	
ஸுமேதா மேதஜோ தந்ய: ஸத்யமேதா தராதர:	80
தேஜோ வருஷோ த்யுதிதர: ஸர்வசஸ்த்ரப்ருதாம் வர:	
ப்ரக்ரஹோ நிக்ரஹோ வ்யக்ரோ நைகக்ருங்கோ கதாக்ரஜ:	81
சதுர்மூர்த்திஸ்சதுர்பாஹு: சதுர்வ்யூஹஸ்சதுர்கதி:	
சதுராத்மாசதுர்பாவ: சதுர்வேதவிதேகபாத்	82
ஸமாவர்த்தோ நிவ்ருத்தாத்மா துர்ஜயோ துரதிக்ரம:	
துர்லபோ துர்கமோ துர்கோ துராவாஸோ துராரிஹா	83
சுபாங்கோ லோகஸாரங்க: ஸுதந்துஸ்தந்து வர்த்தந:	
இந்த்ரகர்மா மஹாகர்மா க்ருதகர்மா க்ருதாகம:	84
உத்பவ: ஸுந்தர: ஸுந்தோ ரத்நநாப: *ஸுலோசந:	
அர்க்கோ வாஜஸநி: ச்ருங்கீ ஜயந்த: ஸர்வவிஜ்ஜயீ	85

* 8வது சதகம் முற்றும்.

ஸுவர்ணபிந்து ரக்ஷோப்யஸ் ஸர்வவாகீச்வரேச்வர:	
மஹாஹ்ரதோ மஹாகர்த்தோ மஹாபூதோ மஹாநிதி:	86
குமுத: குந்தர: குந்த: பர்ஜந்ய: பவநோ஽நில:	
அம்ருதாசோ஽ம்ருதவபுஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வதோமுக:	87
ஸுலபஸ் ஸுவ்ரதஸ் ஸித்த: சத்ருஜிச் சத்ருதாபந:	
ந்யக்ரோதோ தும்பரோ஽சுவத்தஸ் சாணுராந்த்ரநிஷிதந:	88
ஸஹஸ்ரார்ச்சிஸ் ஸப்தஜிஹ்வஸ் ஸப்தைதாஸ் ஸப்த வாஹந:	
அமூர்த்தி ரநகோ஽சிந்த்யோ பயக்ருத் பயநாசந:	89
அணுர்ப்ருஹத்க்ருசஸ் ஸ்தூலோ குணப்ருந்நிர்குணோ மஹாந்	
அத்ருதஸ் ஸ்வத்ருதஸ் ஸ்வாஸ்ய: ப்ராக்வம்சோ வம்ச வர்த்தந: 90	
பாரப்ருத் கதிதோ யோகீ யோகீசஸ் ஸர்வகாமத:	
ஆச்ரமச் ச்ரமண: க்ஷாமஸ் ஸுபர்ணோ வாயுவாஹந:	91
தநுர்த்தரோ தநுர்வேதோ தண்டோ தமயிதா஽தம:	
அபராஜிதஸ் ஸர்வஸஹோ நியந்தா நியமோ யம:	92
ஸத்வவாந் ஸாத்விகஸ் ஸத்யஸ் ஸத்யதர்மபராயண:	
அபிப்ராய: ப்ரியார்ஹோ஽ர்ஹ: ப்ரியக்ருத் ப்ரீதிவர்த்தந:	93
விஹாயஸ கதிர் ஜ்யோதிஸ் ஸுருசிர் ஹுதபுக்விபு:	
ரவிர் விரோசநஸ் ஸூர்யஸ் ஸவிதா ரவிலோசந:	94
அநந்தஹுதபுக் போக்தா ஸுகதோ நைகதோ஽க்ரஜ:	
அநிர்விண்ணஸ் ஸதாமர்ஷீ லோகா திஷ்டா நமத்புத:	95
ஸநாத்ஸநாதநதம: கபில: கபி*ரவ்யய:	
ஸ்வஸ்திதஸ் ஸ்வஸ்திக்ருத் ஸ்வஸ்தி ஸ்வஸ்திபுக் ஸ்வஸ்தி தக்ஷிண: 96	
அரௌத்ர: குண்டலீ சக்ரீ விக்ரம்யூர்ஜிதசாஸந:	
சப்தாதிக: சப்தஸஹ: சிசிரஸ் சர்வரீகர:	97
அக்ரூர: பேஸலோ தக்ஷோ தக்ஷிண: க்ஷமிணாம்வர:	
வித்வத்தமோ வீதபய: புண்யச்ரவணகீர்த்தந:	98
உத்தாரணோ துஷ்க்ருதிஹா புண்யோ துஸ்ஸ்வப்நநாசந:	
வீரஹா ரக்ஷணஸ்ஸந்தோ ஜீவந: பர்யவஸ்தித:	99
அநந்தருபோ஽நந்தபூநீ: ஜிதமந்யுர்பயாபஹ:	
சதுரஸ்ரோ கபீராத்மா விதிசோ வ்யாதிசோதிச:	100

* ஒன்பதாவது சதகம் முற்றும்.

அதாதிர் பூர்புவோ லக்ஷ்மீஸ் ஸுவீரோ ருசிராங்கத:	
ஜநநோ ஜநஜந்மாதிர் பீமோ பீமபராக்ரம:	101
ஆதாரநிலயோ தாதா புஷ்பஹாஸ: ப்ரஜாகர:	
ஊர்த்வகஸ் ஸத்பதாசார: ப்ராணத: ப்ரணவ: பண:	102
ப்ரமாணம் ப்ராணநிலய: ப்ராணத்ருத் ப்ராணஜீவந:	
தத்வம் தத்வவிதேகாத்மா ஜந்மம்ருத்யுஜராதிக:	103
பூர்புவஸ்வஸ்தருஸ்தாரஸ் ஸவிதா ப்ரபிதாமஹ:	
யஜ்ஞோ யஜ்ஞபதிர்யஜ்வா யஜ்ஞாங்கோ யஜ்ஞவாஹந:	104
யஜ்ஞப்ருத் யஜ்ஞக்ருத் யஜ்ஞீ யஜ்ஞபுக் யஜ்ஞஸாதந:	
யஜ்ஞாந்தக்ருத் யஜ்ஞகுஹ்யம் அந்நமந்நாத ஏவ ச	105
ஆத்மயோநிஸ் ஸ்வயஞ்ஜாதோ வைகாநஸ் ஸாமகாயந:	
தேவகீநந்தநஸ் ஸ்ரஷ்டா க்ஷிதீச: பாபநாசந:	106
சங்கப்ருந் நந்தகீ சக்ரீசார்ங்கதந்வா கதாதர:	
ரதாங்கபாணி ரக்ஷோப்யஸ் ஸர்வப்ரஹ்ரணாயுத:*	107
*பூநீ ஸர்வப்ரஹ்ரணாயுத*ஓம் நம இதி	
வநமாலீ கதீ சார்ங்கீ சங்கீ சக்ரீ ச நந்தகீ	
பூநீமாந் நாராயணோ விஷ்ணுர் வாஸுதேவோ஽பிரக்ஷது	
பூநீவாஸுதேவோ஽பிரக்ஷது ஓம் நம இதி	
ஈலச்ருதி	
இதீதம் கீர்த்தநீயஸ்ய கேசவஸ்ய மஹாத்மந:	
நாம்நாம் ஸஹஸ்ரம் திவ்யாநாம் அசேஷேண ப்ரகீர்த்திதம்	108
ய இதம் ச்ருணுயாந் நித்யம் யஸ்சாபி பரிகீர்த்தயேத்	
நாகபம் ப்ராப்நுயாத் கிஞ்சித் ஸோ஽முத்ரேஹ:ச மாநவ:	109
வேதாந்தகோ ப்ராஹ்மணஸ்ஸ்யாத் க்ஷத்ரியோ விஜயீபவேத்	
வைச்யோ தநஸம்ருத்தஸ்ஸ்யாத் சூத்ரஸ் ஸுகமவாப்நுயாத்	110
தர்மார்த்தீ ப்ராப்நுயாத் தர்மம் அர்த்தார்த்தீசார்த்தமாப்நுயாத்	
காமாநவாப்நுயாத் காமீ ப்ரஜார்த்தீ சாப்நுயாத் ப்ரஜா:	111
பக்திமாந் யஸ் ஸதோத்தாய சுசிஸ்தக்கதமாநஸ:	
ஸஹஸ்ரம் வாஸுதேவஸ்ய நாம்நாமேதத் ப்ரகீர்த்தயேத்	112
யச: ப்ராப்நோதி விபுலம் ஜ்ஞாதி ப்ராதாந்யமேவ ச	
அசலாம் ச்ரிய மாப்நோதி ச்ரேய: ப்ராப்நோத்யநுத்தமம்	113

* பத்தாவது சதகம் முற்றும்.

ந பயம் க்வசிதாப்நோதி வீர்யம் தேஜஸ்ச விந்ததி ।	
பவத்யரோகோ த்யுதிமாந் பலருப குணாந்வித: ॥	114
ரோகார்த்தோ முச்யதே ரோகாத் பத்தோ முச்யேத பந்தநாத் ।	
பயாந் முச்யேத பீதஸ்து முச்யேதாபந்ந ஆபத: ॥	115
துர்காண்யதிதரத்யாசுபுருஷ: புருஷோத்தமம் ।	
ஸ்துவந் நாமஸஹஸ்ரேண நித்யம் பக்திஸமந்வித: ॥	116
வாஸுதேவாச்ரயோ மர்த்யோ வாஸுதேவ பராயண: ।	
ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் ॥	117
ந வாஸுதேவ பக்தாநாம் அசுபம் வித்யதே க்வசித் ।	
ஜந்ம ம்ருத்யு ஜராவ்யாதி பயம் வாப்யுபஜாயதே ॥	118
இமம் ஸ்தவ மதீயாந: ச்ரத்தாபக்தி ஸமந்வித: ।	
யஜ்யேதாத்மஸுகக்ஷாந்தி ஸ்ரீத்ருதி ஸ்ம்ருதிகீர்த்திபி: ॥	119
ந க்ரோதோ ந ச மாத்ஸர்யம் ந லோபோ நாசபாஹதி: ।	
பவந்தி க்ருதபுண்யாநாம் பக்தாநாம் புருஷோத்தமே ॥	120
த்யௌஸ் ஸசந்த்ரார்க்க நக்ஷத்ரா கம் திசோ பூர்மஹோததி: ।	
வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி மஹாத்மந: ॥	121
ஸஸுராஸுரகந்தர்வம் ஸயக்ஷோரக ராக்ஷஸம் ।	
ஜகத் வசே வர்த்ததேதம் க்ருஷ்ணஸ்ய ஸசராசரம் ॥	122
இந்த்ரியாணி மநோபுத்திஸ் ஸத்வம்தேஜோபலம் த்ருதி: ।	
வாஸுதேவாத்மகாந்யாஹு: க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஏவ ச ॥	123
ஸர்வாகமாநாமாசார: ப்ரதமம் பரிகல்பித: ।	
ஆசார ப்ரபவோ தர்மோ தர்மஸ்ய ப்ரபுரஸ்யுத: ॥	124
ரிஷய: பிதரோ தேவா மஹாபூதாநி தாதவ: ।	
ஜங்கமா ஜங்கமஞ்சேதம் ஜகந்நாராயணோத்பவம் ॥	125
யோகஜ்ஞாநம் ததா ஸாங்க்யம் வித்யாச் சில்பாதிகர்ம ச ।	
வேதாச் சாஸ்த்ராணி விஜ்ஞா நமேதத்ஸர்வம் ஜநார்தநாத் ॥	126
ஏகோ விஷ்ணுர் மஹத்பூதம் ப்ருதக்பூதாந்யநேகச: ।	
தரீந்லோகாந் வ்யாப்யபூதாத்மா புங்க்தே விச்வபுகவ்யய: ॥	127
இமம் ஸ்தவம் பகவதோ விஷ்ணோர் வ்யாஸேந கீர்த்திதம் ।	
படேத்ய இச்சேத் புருஷ: ச்ரேய: ப்ராப்தும் ஸுகாநி ச ॥	128
விச்வேச்வரமஜம் தேவம் ஜகத: ப்ரபவாப்யயம் ।	
பஜந்தி யே புஷ்கராக்ஷம் ந தே யாந்தி பராபவம் ॥	129
ந தே யாந்தி பராபவம் ஓம் நம இதி ।	

அர்ஜுந உவாச-

பத்மபத்ரவிசாலாக்ஷ பத்மநாப ஸுரோத்தம ।
பக்தாநாமநுரக்தாநாம் த்ராதா பவ ஜநார்தந ॥

ஸ்ரீ பகவாநுவாச ।

யோமாம் நாமஸஹஸ்ரேண ஸ்தோதுமிச்சதி பாண்டவ ।
ஸோஹமேகேந ச்லோகேந ஸ்துத ஏவ ந ஸம்சய: ॥
ஸ்துத ஏவ ந ஸம்சய ஓம் நம இதி ॥

வ்யாஸ உவாச ।

வாஸநாத் வாஸுதேவஸ்ய வாஸிதம் தே ஜகத்த்ரயம் ।
ஸர்வபூத நிவாஸோஸி வாஸுதேவ நமோஸ்து தே ॥
ஸ்ரீ வாஸுதேவ நமோஸ்துத ஓம் நம இதி ॥

பார்வத்யுவாச-

கேநோபாயேந லகுநா விஷ்ணோர் நாம ஸஹஸ்ரகம் ।
பத்யதே பண்டிதைர் நித்யம் ச்ரோதுமிச்சாம்யஹம் ப்ரபோ ॥

ஈச்வர உவாச-

ஸ்ரீராம ராம ராமேதி ரமே ராமே மநோரமே ।
ஸஹஸ்ரநாம தத்துல்யம் ராமநாம வராநநே ॥
ஸ்ரீ ராமநாம வராநந ஓம் நம இதி ॥

ப்ரஹ்மோவாச-

நமோஸ்த்வநந்தாய ஸஹஸ்ரமூர்த்தயே
ஸஹஸ்ர பாதாக்ஷி சிரோரு பாஹவே ।
ஸஹஸ்ரநாமநே புருஷாய சாஸ்வதே
ஸஹஸ்ரகோடி யுகதாரிணே நம: ॥
ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரகோடி யுகதாரிண ஓம் நம இதி ॥

ஸஞ்ஜய உவாச-

யத்ர யோகேச்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்த்தோதநுர்தர: ।
தத்ர ஸ்ரீர்விஜயோ பூதி: த்ருவா நீதிர் மதிர் மம ॥

ஸ்ரீ பகவாந் உவாச ।

அநந்யாஸ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே ।
தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோக க்ஷமம் வஹாம்யஹம் ॥
பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் ।
தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ॥

ஆர்த்தா விஷ்ணுணா: சிதிலாஸ் ச பீதா:

கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமநா: ||

ஸங்கீர்த்தய நாராயண சப்தமாத்ரம்

விமுக்ததுக்காஸ் ஸுகிநோ பவந்து

ஸ்ரீ விஷ்ணுஸஹஸ்ர நாமஸ்தோத்ரம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ பஞ்சாயுத ஸ்தோத்ரம்

ஸ்புரத்ஸஹஸ்ரார சிகா திதீவ்ரம்

ஸுதர்சநம் பாஸ்கரகோடி: துல்யம் |

ஸுரத்விஷாம் ப்ராணவிநாசி விஷ்ணோ:

சக்ரம் ஸதாஹம் சரணம் ப்ரபத்யே ||

விஷ்ணோர் முகோத்தாநிலபூரிதஸ்ய

யஸ்ய த்வநிர் தாநவதர்ப்பஹந்தா |

தம் பாஞ்சஜந்யம் சசிகோடிசுப்ரம்

சங்கம் ஸதாஹம் சரணம் ப்ரபத்யே ||

ஹிரண்மயீம் மேருஸமாநஸாராம்

கௌமோதகீம் தைத்ய குலைகஹந்தரீம் |

வைகுண்டவாமாக்ரகராபிம்ருஷ்டாம்

கதாம் ஸதாஹம் சரணம் ப்ரபத்யே ||

ரக்ஷோஸுராணாம் கடிநோக்ர கண்டச்

சேதக்ஷரச்சோணித திக்ததாரம் |

தம் நந்தகம் நாம ஹரே: ப்ரதீப்தம்

கட்கம் ஸதாஹம் சரணம் ப்ரபத்யே ||

யஜ்ஞ்யா நிநாதச்ரவணாத் ஸுராணாம்

சேதாம்ஸி நிர்முக்தபயாநி ஸத்ய: |

பவந்தி தைத்யாசநிபாணவர்ஷி

சார்ங்கம் ஸதாஹம் சரணம் ப்ரபத்யே ||

இமம் ஹரே: பஞ்சமஹாயுதாநாம்

ஸ்தவம் பதேத்யோஸநுதிநம் ப்ரபாதே |

ஸமஸ்ததுக்காநி பயாநி ஸத்ய:

பாபாநி நச்யந்தி ஸுகாநி ஸந்தி ||

வநே ரணே சத்ருஜலாக்நிமத்யே

யத்ருச்சயாஸ்பத்ஸுமஹாபயேஷு |

இதம் படந் ஸ்தோத்ரமநாகுலாத்மா

ஸுகீ பவேத் தத்க்ருத ஸர்வரக்ஷ: ||

ஸ்ரீபஞ்சாயுத ஸ்தோத்ரம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீத்வாதசநாம பஞ்ஜரம்

புரஸ்தாத் கேசவ: பாது சக்ரீ ஜாம்பூநதப்ரப: |

பஸ்சாந் நாராயண: சங்கீ நீலஜீமுத ஸந்நிப: ||

இந்தீவர தளச்யாமோ மாதவோர்த்வம் கதாதர: |

கோவிந்தோ தக்ஷிணே பார்ச்வே தந்வீ சந்த்ரப்ரபோ மஹாந் ||

உத்தரே ஹலப்ருத் விஷ்ணு: பத்மகிஞ்ஜல்க ஸந்நிப |

ஆக்நேய்யாம் அரவிந்தாபோ முஸலீ மதுஸூதந: ||

த்ரிவிக்ரம: கட்கபாணிர் நிர்ருத்யாம் ஜ்வலநப்ரப: |

வாயவ்யாம் வாமநோ வஜ்ரீ தருணாதித்ய தீப்திமாந் ||

ஐசாந்யாம் புண்டரீகாப: ஸ்ரீ தர: பட்டஸாயுத: |

வித்யுத்ப்ரபோ ஹ்ருஷீகேச: ஸபாஹ்யாந்திசிமுத்கரீ ||

ஹ்ருத்பத்மே பத்மநாபோ மே ஸஹஸ்ராரக்கஸமப்ரப: |

ஸர்வாயுதஸ்ஸர்வசக்திஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வதோமுக: ||

இந்த்ரகோபக ஸங்காச: பாசஹஸ்தோஸ்பராஜித: |

ஸ பாஹ்யாப்யந்தரம் தேஹம் வ்யாப்ய தாமோதரஸ்ஸ்தித: ||

ஏவம் ஸர்வத்ர மச்சித்ரம் நாம த்வாதச பஞ்ஜரம் |

ப்ரவிஷ்டோஹம் ந மே கிஞ்சித் பயமஸ்தி கதாசந ||

பயம்நாஸ்தி கதாசந ஓம் நம இதி ||

ஓம் ஆபதாமபஹர்த்தாரம் தாதாரம் ஸர்வஸம்பதாம் |

லோகாபிராமம் ஸ்ரீராமம் பூயோபூயோ நமாம்யஹம் ||

ஆர்த்தாநாமார்த்திஹந்தாரம் பீதாநாம் பீதி நாசநம் |

த்விஷதாம் காலதண்டம் தம் ராமசந்த்ரம் நமாம்யஹம் ||

நம: கோதண்டஹஸ்தாய ஸந்தீக்ருதிசராய ச |

கண்டிதாசிலதைத்யாய ராமாயாஸ்பந்நிவாரிணே ||

ராமாய ராமபத்ராய ராமசந்த்ராய வேதஸே |

ரகுநாதாய நாதாய ஸீதாயா: பதயே நம: ||

அக்ரத: ப்ருஷ்டதஸ்சைவ பார்ச்வதஸ்ச மஹாபலௌ ।

ஆகர்ணபூர்ண தந்வாநௌ ரக்ஷதாம் ராமலக்ஷ்மணௌ ॥

ஸந்நத்த: கவசீ கட்கீ சாபபாணதரோ யுவா ।

கச்சந் மமாக்கரதோ நித்யம் ராம: பாது ஸலக்ஷ்மண: ॥

அப்யுதாநந்தகோவிந்த நாமோச்சாரண பேஷஜாத் ।

நச்யந்தி ஸகலாரோகா: ஸத்யம் ஸத்யம் வதாம்யஹம் ॥

ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே ।

வேதாச்சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி நதைவம் கேசவாத்த்ரம் ॥

சாரிரே ஜர்ஜ்ஜரீபூதே வ்யாதிக்க்ரஸ்தே களேபரே ।

ஒளஷதம் ஜாஹ்நவீதோயம் வைத்யோ நாராயணோ ஹரி: ॥

ஆலோட்ய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்யச புந: புந: ।

இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்தம் த்யேயோ நாராயணோ ஹரி: ॥

காயேந வாசா மநஸேந்த்ரியையர்வா

புத்யாத்மநா வா ப்ரக்ருதே: ஸ்வபாவாத் ।

கரோமி யத்யத் ஸகலம் பரஸ்மை

நாராயணாயேதி ஸமர்ப்பயாமி ॥

யதக்ஷர பதப்ரஷ்டம் மாத்ராஹீநம் து யத்பவேத் ।

தத்ஸர்வம் க்ஷம்யதாம் தேவ நாராயண நமோஸ்துதே ॥

விஸர்க்கபிந்துமாத்ராணி பதபாதாக்ஷராணிச ।

ந்யூநாநி சாதிரிக்தாநி க்ஷமஸ்வ புருஷோத்தம ॥

ஓம் தத்ஸத் -- சுபமஸ்து

க்ருஷ்ணரக்ஷா கவசம்

(ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் (5-5-13-21)

கோபுரீஷமுபாதாய நந்தகோபோஸ்பிமஸ்தகே ।

க்ருஷ்ணஸ்ய ப்ரததௌ ரக்ஷாம் குர்வம்ஸ்சைததுதீரயந் ॥

ரக்ஷது த்வாமசேஷாணாம் பூதாநாம் ப்ரபவோஹரி: ।

யஸ்யநாபிஸமுத்பூத பங்கஜாதபவத் ஜகத் ॥

யேநதம்ஷ்ட்ராக்ரவித்ருதா தாரயத்யவநிர்ஜகத் ।

வராஹரூபத்ருக்தேவஸ்ஸ த்வாம் ரக்ஷது கேசவ: ॥

நகாங்குரவிநிர்ப்பிந்ந வைரிவக்ஷஸ்தலோ விபு: ।

ந்ருஸிம்ஹரூபீஸர்வத்ர ரக்ஷது த்வாம் ஜநார்த்தந: ॥

வாமநோ ரக்ஷது ஸதா பவந்தம் ய: க்ஷணாதபூத் ।

த்ரிவிக்ரம : க்ரமாக்ராந்த த்ரைலோக்ய: ஸ்புரதாயுத: ॥

சிரஸ்தே பாது கோவிந்த: கண்டம் ரக்ஷது கேசவ: ।

குஹ்யம் ச ஜடரம் விஷ்ணுர்ஜங்கேபாதௌ ஜநார்த்தந:

முகம் பாஹு ப்ரபாஹுச மந: ஸர்வநேத்ரியாணிச ।

ரக்ஷத்வவ்யாஹதைச்வர்யஸ்தவ நாராயணோஸ வ்யய: ॥

சார்ங்கசக்ரகதாபாணே ச்சங்கநாதஹதா:க்ஷயம் ।

கச்சந்து ப்ரேதக்ஷமாண்டராக்ஷஸா யே தவாஹிதா: ।

த்வாம்பாது திக்ஷுவைகுண்டோ விதிக்ஷுமதுஸூதந: ।

ஹ்ருஷீகேசோஸம்பரே பூமௌ ரக்ஷது த்வாம் மஹீதர: ॥

மங்களம்

லக்ஷ்மீ-சரணலாக்ஷாங்க ஸாக்ஷி ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷஸே ।

கேஷமங்கராய ஸர்வேஷாம் ஸ்ரீ ரங்கேசாய மங்களம் ॥

ச்ரிய: காந்தாய கல்யாணநிதயே நிதயேர்த்திநாம் ।

ஸ்ரீ வேங்கடநிவாஸாய ஸ்ரீநிவாஸாய மங்களம் ॥

அஸ்து ஸ்ரீஸ்தநகஸ்தூரீ வாஸநாவாஸிதோரஸே ।

ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதாய தேவராஜாய மங்களம் ॥

கமலாகுச-கஸ்தூரீ-கர்தமாங்கிதவக்ஷஸே ।

யாதவாத்ரிநிவாஸாய ஸம்பத்பத்ராய மங்களம் ॥

நீலாசல-நிவாஸாய நித்யாய பரமாத்மநே ।

ஸுபத்ராப்ராண நாதாய ஜகந்நாதாய மங்களம் ॥

காயாதவ-பரித்ராண-பாவிதஸ்தம்ப ஜந்மநே ।

ப்ரம்மேந்த்ராயஸ்துதாயஸ்ய ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹாய மங்களம் ॥

மங்களம் கோஸலேந்த்ராய மஹநீயகுணாத்மநே ।

சக்ரவர்த்தி-தநுஜாய ஸார்வபௌமாய மங்களம் ॥

ஸ்ரீமத்யைவிஷ்ணு சித்தார்ய-மனோநந்தந-ஹேதவே ।

நந்த-நந்தநஸுந்தர்யை கோதாயை நித்ய மங்களம் ॥

ஸ்ரீநகர்யாம் மஹாபுர்யாம் தாம்ரபர்ண்யுத்தரே தடே ।

ஸ்ரீதிந்த்ரிணீ-மூலதாம்நே ஸடகோபாய மங்களம் ॥

ஸ்ரீமதாலி ஸ்ரீநகரீ-நாதாய கலிவையிரிணே ।

சதுஷ்கவி-ப்ரதாநாய பரகாலாய மங்களம் ॥

ஸ்ரீமந்மஹாபூதபுரே ஸ்ரீமத் கேசவ யஜ்வந: ।

காந்திமத்யாம் ப்ரஸூதாய யதிராஜாய மங்களம் ॥

ஸ்ரீமதே ரமயஜாமாத்ரு-முநீந்த்ராய மஹாத்மநே ।

ஸ்ரீரங்கவாஸிநே பூயாத் நித்யஸ்ரீர் நித்ய மங்களம் ॥

மங்களாசாஸநபரைர் மதாசார்யபுரோகமை: ।

ஸர்வைஸ் பூர்வைராசார்யைஸ் ஸதக்ருதாயாஸ்து மங்களம் ॥

ஸ்ரீ விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்

திருநாமத் தொகுப்பு

“பகவத்குண தர்ப்பணம்” என்று ஸ்ரீபராசரபட்டரின் வியாக்கியானத்தின் பெயருக்கேற்ப பகவத்குணசேஷிதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு தொடராக இத்திருநாமங்கள் வ்யாஸ பகவானால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளமையை பட்டர் நிரூபிக்கிறார். அதன்படி திருநாமங்கள் முறைப்படுத்தி காட்டப்படுகின்றன.

எம்பெருமானுடைய ஐந்து நிலைகள் பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்பன. பரத்வம் என்பது தனது பெருமேன்மையை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு பரமபதம் என்ற விண்ணாட்டில் ஸ்ரீ பூமி நீளா தேவிகள் முதலான திவ்யமஹிஷிகளால் சூழப்பட்டவனாய், அநந்தன் கருடன் விஷ்வக்ஸேனர், முதலான நித்யஸூரிகளால் பரிசாய்செய்யப்பட்டவனாய் அந்தநித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டுமிருக்கும் இருப்பு, வ்யூஹம் என்பது பரமபதத்தினின்றும் ஒரு அம்சமாய் பகவான் திருப்பாற்கடலில் ஜகத்ரக்ஷணத்துக்காக வந்து சயந்தித்திருக்குமிருப்பு, வ்யூஹநிலையில் பகவான் நான்கு மூர்த்திகளாக தன்னைக் காட்டுகிறான். விபவம் என்பது வ்யூஹத்திலிருந்து பூமியில் பல திருமேனிகளைக் கொண்டு வந்து பிறப்பது, அர்ச்சாவதாரம், ஸ்வயம்பயக்தமாகவும் மற்றும் பெரியோர்கள் அமைத்தவையுமான திருமேனிகளில் நிறைந்து உகந்தருளின நிலங்களில் நிலைநின்று நம்மை வாழ்விப்பது பகவந்நாமங்கள் இவற்றை முறையே கூறுபவையாக பட்டர் க்ரமப்படுத்திக் காட்டியருளுகிறார். ப்ராணிகளின் இதயத்தில் மறைந்திருந்து நடத்துவது அந்தர்யாமி. இதை வெளிப்படையாக இந்தத் தொகுப்பில் காட்டாவிடினும் அப்பொருளைக் காட்டும் திருநாமங்களும் உள்ளமை ஸூசிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இவைகளுள் திருநாமங்கள் பலபிரிவுகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வைந்து நிலைகளுடன் கூடமற்ற குணசேஷிதங்களைக் காட்டும் திருநாமங்களும் உண்டு. இனி வரிசைப்படி திருநாமங்கள் தொகுக்கப்படுகின்றன.

1. திருநாமங்கள் 1-122 பரத்வநிலை

I-1 விஷ்ணுசப்தம் சொல்லும் வ்யாப்தி, ஸர்வேச்வரத்வம்

1. விச்வம்

3. வஷ்ட்கார:

2. விஷ்ணு:

4. பூதபவ்யபவத்ப்ரபு

I-2 ஸர்வசேஷித்வம்-ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் நிர்வஹிக்கை

5. பூதக்ருத்

8. பூதாத்மா

6. பூதப்ருத்

9. பூதபாவந:

7. பாவ:

I-3 தோஷம் தட்டாத பரமாத்மத்வம்

10. பூதாத்மா

11. பரமாத்மா

I-4 முக்தர்களுக்கு மேலான கதியாயுள்ளவன் என்பது

12. முக்தாநாம் பரமாகதி:

15. ஸாக்ஷீ

13. அவ்யய:

16. கேஷத்ரஜ்ஞ:

14. புருஷ:

17. அக்ஷர:

I-5 முக்திக்கு உபாயமாயுள்ளமை

18. யோக:

19. யோகவிதாம் நேதா

I-6 சேதநாசேதந நியாமகன் என்பது

20. ப்ரதாந புருஷேச்வர:

I-7 ஸமஸ்தேதர விலக்ஷணன் என்பது

21. நாரஸிம்ஹவபு:

35. ப்ரபு:

22. ஸ்ரீமாந்

36. ஈச்வர:

23. கேசவ:

37. ஸ்வயம்பூ:

24. புருஷோத்தம:

38. சம்பு :

25. ஸர்வ:

39. ஆதித்ய:

26. சர்வ:

40. புஷ்கராக்ஷ:

27. சிவ:

41. மஹாஸ்வந:

28. ஸ்தாணு:

42. அநாதிநிதந:

29. பூதாதி:

43. தாதா

30. நிதிரவ்யய:

44. விதாதா

31. ஸம்பவ:

45. தாதுருத்தம:

32. பாவந:

46. அப்ரமேய:

33. பர்த்தா

47. ஹ்ருஷீகேச:

34. ப்ரபவ:

48. பத்மநாப:

49. அமரப்ரபு:	58. க்ருஷ்ண:
50. விச்வகர்மா	59. லோஹிதாக்ஷ:
51. மநு:	60. ப்ரதர்த்தந:
52. த்வஷ்டா	61. ப்ரபூத:
53. ஸ்தவிஷ்ட:	62. த்ரிககுத்தாமா
54. ஸ்தவிர:	63. பவித்ரம்
55. த்ருவ:	64. மங்களம்பரம்
56. அக்ராஹ்ய:	65. ஈசாந:
57. சாஸ்வத:	

1-8 பத்த, முக்த, நித்ய சேதனரில் வேறுபட்டவனாய் அவர்களை ஆளுபவன் என்பது

66. ப்ராணத:	78. மேதாவீ
67. ப்ராண:	79. விக்ரம:
68. ஜ்யேஷ்ட:	80. க்ரம:
69. ச்ரேஷ்ட:	81. அநுத்தம:
70. ப்ரஜாபதி:	82. துராதர்ஷ:
71. ஹிரண்யகர்ப்ப:	83. க்ருதஜ்ஞ:
72. பூகர்ப்ப:	84. க்ருதி:
73. மாதவ:	85. ஆத்மவாந்
74. மதுஸூதந:	86. ஸுரேச:
75. ஈச்வர:	87. சரணம்
76. விக்ரமீ	88. சர்ம
77. தந்வீ	

1.9 உபாயஸ்வரூபி, உபேயஸுகஸ்வரூபி

89. விச்வரேதா:	95. ஸர்வதர்சந:
90. ப்ரஜாபவ:	96. அஜ:
91. அஹ:	97. ஸர்வேச்வர:
92. ஸம்வத்ஸர:	98. ஸித்த:
93. வ்யாள:	99. ஸித்தி:
94. ப்ரத்யய:	100. ஸர்வாதி:

1.10 ஆச்ரித வத்ஸலன் என்பது

101. அச்யுத:	105. வஸு:
102. வருஷாகபி:	106. வஸுமநா:
103. அமேயாத்மா	107. ஸத்ய:
104. ஸர்வயோக விநிஸ்ருத:	108. ஸமாத்மா

109. ஸம்மித:	116. பஹுசிரா:
110. ஸம:	117. பப்ரு:
111. அமோக:	118. விச்வயோநி:
112. புண்டரீகாக்ஷ:	119. சுசித்ரவா:
113. வருஷகர்மா	120. அம்ருத:
114. வருஷாக்ருதி:	121. சாச்வதஸ்தாணு:
115. ருத்ர:	122. வராரோஹ:

2. திருநாமங்கள் 123-146 வ்யுஹநிலை

வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் என்ற நான்கு வ்யுஹமூர்த்திகளில் வாஸுதேவன் பரவாஸு தேவனையொத்த குணபூர்ணன். மற்ற மூவரிடமும் பகவானின் ஆறு ப்ரதான குணங்களில் இரண்டு குணங்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் முக்கியமாக ப்ரகாசிக்கின்றன. இவற்றுள் வேத (129) முதல் கவி (134) வரை நாமங்கள் சாஸ்த்ரப்ரதாதா என்பதையும் லோகாத்யக்ஷ: (135) முதல் மூன்று நாமங்கள் ஸர்வஜ்ஞன் என்பதையும் கூறுகின்றன.

123. மஹாதபா:	135. லோகாத்யக்ஷ:
124. ஸர்வக:	136. ஸுராத்யக்ஷ:
125. ஸர்வவித்	137. தர்மாத்யக்ஷ:
126. பாநு:	138. க்ருதாக்ருத:
127. விஷ்வக்ஸேந:	139. சதுராத்மா
128. ஜநார்த்தந:	140. சதுர்வ்யுஹ:
129. வேத:	141. சதுர்தம்ஷ்ட்ர:
130. வேதவித்	142. சதுர்புஜ:
131. அவ்யங்க:	143. ப்ராஜிஷ்ணு:
132. வேதாங்க:	144. போஜநம்
133. வேதவித்	145. போக்தா
134. கவி:	146. ஸஹிஷ்ணு:

3. விபவாவதாரங்கள்

3-1 மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராய் ப்ரதமாவதாரம்--விஷ்ணு

147. ஜகதாதிஜ:	150. ஜேதா
148. அநக:	151. விச்வயோநி:
149. விஜய:	152. புனர்வஸு:

3-1-1 வாமனாவதாரம்

153	உபேந்தர:	159	அதீந்தர:
154	வாமந:	160	ஸங்க்ரஹ
155	ப்ராம்ச:	161	ஸர்க்க:
156	அமோக:	162	த்ருதாத்மா:
157	சுசி:	163	நியம:
158	ஊர்ஜித:	164	யம:

3-1-2 துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலநம்

165	வேத்ய:	168	வீரஹா
166	வைத்ய:	169	மாதவ:
167	ஸதாயோகீ	170	மது:

3-2 பரம், வ்யூஹம், விபவம் மூன்றுக்கும் பொதுவான ஆறுகுணங்கள் உள்ளமை சொல்வது (ஜ்ஞாந, சக்தி, பல, வீர்ய, ஐஸ்வர்ய, தேஜஸ்)

171	அதீந்த்ரிய:	177	மஹாசக்தி:
172	மஹாமாய:	178	மஹாத்யுதி:
173	மஹோத்ஸாஹ:	179	அநிந்தேச்யவடி:
174	மஹாபல:	180	பூநீமாந்
175	மஹாபுத்தி	181	அமேயாத்மா
176	மஹாவீர்ய:		

3-3 குணங்களுக்கு ஏற்ப அவதாரச் செயல்களைச் சொல்வது

182	மஹாத்ரித்ருத்	185	பூநீ நிவாஸ:
183	மஹேஷ்வாஸ:	186	ஸதாம்கதி:
184	மஹீபர்த்தா		

3-4 ஹம்ஸாவதாரம்

187	அநிருத்த:	191	மரீசி:
188	ஸுராநந்த:	192	தமந:
189	கோவிந்த:	193	ஹம்ஸ:
190	கோவிதாம்பதி:	194	ஸுபர்ண:

3-5 பத்மநாபாவதாரம் (விஷ்ணு)

195	புஜகோத்தம:	198	பத்மநாப:
196	ஹிரண்யநாப:	199	ப்ரஜாபதி:
197	ஸுதபா:		

3-6 நரஸிம்மாவதாரம்

200	அம்ருத்யு:	206	அஜ:
201	ஸர்வத்ருக்	207	துர்மர்ஷண:
202	ஸிம்ஹ:	208	சாஸ்தா
203	ஸந்தாதா	209	வித்ருதாத்மா
204	ஸந்திமாந்	210	ஸுராரிஹா
205	ஸ்திர:		

3-7 மத்ஸ்யாவதாரம்

211	குருர்குருதம:	219	உதாரதீ:
212	தாம:	220	அக்ரணீ:
213	ஸத்ய:	221	க்ராமணீ:
214	ஸத்யபராக்ரம:	222	பூநீமாந்
215	நிமிஷ:	223	ந்யாய:
216	அநிமிஷ:	224	நேதா
217	ஸ்ரக்வீ	225	ஸமீரண:
218	வாசஸ்பதி:		

3-8 புருஷஸூத்த உபநிஷத்ப்ரதிபாதித விராட்ஸ்வரூபம்

226	ஸஹஸ்ரமூர்தா	237	தரணீதர:
227	விச்வாத்மா	238	ஸுப்ரஸாத:
228	ஸஹஸ்ராக்ஷ:	239	ப்ரஸந்நாத்மா
229	ஸஹஸ்ரபாத்	240	விச்வஸ்ருக்
230	ஆவர்த்தந:	241	விச்வபுக்விபு:
231	நிவ்ருத்தாத்மா	242	ஸத்கர்த்தா
232	ஸம்வ்ருத:	243	ஸத்க்ருத:
233	ஸம்ப்ரமர்த்தந:	244	ஸாது:
234	அஹஸ்ஸம்வர்த்தக:	245	ஜஹ்நு:
235	வஹ்நி:	246	நாராயண:
236	அநில:	247	நர:

3-9 சித், அசித் இவைகளாலான ஐச்வர்யபூர்த்தி

248	அஸங்க்யேய:	253	ஸித்தார்த்த:
249	அப்ரமேயாத்மா	254	ஸித்தஸங்கல்ப:
250	விசிஷ்ட:	255	ஸித்தித:
251	சிஷ்டக்ருத்	256	ஸித்திஸாதந:
252	சுசி:	257	வ்ருஷாஹீ

258	வ்ருஷப:	265	ச்ருதிஸாகர:
259	விஷ்ணு:	266	ஸுபுஜ:
260	வ்ருஷபர்வா	267	துர்த்தர:
261	வ்ருஷோதர:	268	வாக்மீ
262	வர்த்தந:	269	மஹேந்தர:
263	வர்த்தமாந:	270	வஸுத:
264	விவிக்த:	271	வஸு:

3-10 எல்லையற்ற பெருமையைக்காட்டும் விசுவரூபம்

272	நைகரூப:	287	ஸுரேச்வர:
273	ப்ருஹத்ரூப:	288	ஒளக்ஷதம்
274	சிபிவிஷ்ட:	289	ஜகதஸ்ஸேது:
275	ப்ரகாசந:	290	ஸத்யதர்மபராக்ரம:
276	ஓஜஸ்தேஜோத்யுதிதர:	291	பூதபவ்யபவந்நாத:
277	ப்ரகாசாத்மா	292	பவந:
278	ப்ரதாபந:	293	பாவந:
279	ருத்த:	294	அநல:
280	ஸ்பஷ்டாக்ஷர:	295	காமஹா
281	மந்தர:	296	காமக்ருத்
282	சந்த்ராம்ச:	297	காந்த:
283	பாஸ்கரத்யுதி:	298	காம:
284	அம்ருதாம்குத்பவ:	299	காமப்ரத:
285	பாநு:	300	ப்ரபு:
286	சசுபிந்து:		

3-11 அளவில்லா ஆச்சர்யமான அவதாரமான - வடபத்ரசாயி (ப்ரளயார்ணவத்தில் ஆலிலை மேல் துயின்றவன்)

301	யுகாதிக்ருத்	308	அநந்தஜித்
302	யுகாவர்த்த:	309	இஷ்டோவிசிஷ்ட
303	நைகமாய:	310	சிஷ்டேஷ்ட:
304	மஹாசந:	311	சிகண்ட
305	அத்ருச்ய:	312	நஹுக்ஷ:
306	வ்யக்தரூப:	313	வ்ருஷ:
307	ஸஹஸ்ரஜித்:		

3-12 பரசுராமாவதாரம் (ஆவேசக்த்யாவதாரம்)

314	க்ரோதஹா	318	மஹீதர:
315	க்ரோதக்ருத்	319	அச்யுத:
316	கர்த்தா	320	ப்ரதித:
317	விச்வபாஹு:	321	ப்ராண:

3-13 கூர்மாவதாரம்

322	ப்ராணத:	328	ஸ்கந்த:
323	வாஸவாநுஜ:	329	ஸ்கந்ததர:
324	அபாம்நிதி:	330	துர்ய:
325	அதிஷ்டாநம்	331	வரத:
326	அப்ரமத்த:	332	வாயுவாஹந:
327	ப்ரதிஷ்டித:		

3-14-1 பரவாஸுதேவன் - குணவாசகம்

333	வாஸுதேவ:	339	தார:
334	ப்ருஹத்பாநு:	340	சூர:
335	ஆதிதேவ:	341	சௌரி:
336	புரந்தர:	342	ஜநேச்வர:
337	அசோக:	343	அநுகூல:
338	தாரண:	344	ஸதாவர்த்த:

3-14-2 பரவாஸுதேவன் - ரூபவாசகம்

345	பத்மீ	348	அரவிந்தாக்ஷ:
346	பத்ம நிபேக்ஷண:	349	பத்மகர்ப்ப:
347	பத்மநாப:	350	சரீரப்ருத்

3-14-3 பரவாஸுதேவன் - விபூதி (செல்வம்) வாசகம்

351	மஹர்த்தி:	356	அதுல:
352	ருத்த:	357	சரப:
353	வ்ருத்தாத்மா	358	பீம:
354	மஹாக்ஷ:	359	ஸமயஜ்ஞ:
355	கருடத்வஜ:	360	ஹவிர்ஹரி:

3-14-4 பரவாஸுதேவன் - லக்ஷ்மீ பதித்வம்

361	ஸர்வலக்ஷண லக்ஷண்ய:	365	ரோஹித:
362	லக்ஷ்மீ வாந்	366	மார்க்க:
363	ஸமிதிஞ்ஜய:	367	ஹேது:
364	விக்ஷர:	368	தாமோதர:

369	ஸஹ:	375	கேஷாபண:
370	மஹீதர:	376	தேவ:
371	மஹாபாக:	377	பூநீகர்ப்ப:
372	வேகவாத்	378	பரமேச்வர:
373	அமிதாசந:	379	கரணம்
374	உத்பவ:		

3-14-5 சேதநர்களுடன் இணைந்திருந்தும் ஒட்டின்மை

380	காரணம்	383	கஹந:
381	கர்த்தா	384	குஹ:
382	விகர்த்தா		

3-14-6 நக்ஷத்ரமண்டலத்துக்கு ஆதாரமான த்ருவமூர்த்தி

385	வ்யவஸாய:	388	ஸ்தாநத:
386	வ்யவஸ்தாந:	389	த்ருவ:
387	ஸம்ஸ்தாந:		

3-15-1 ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான பநீராமாவதார சரிதம்

290	பரர்த்தி:	398	மார்க்க:
391	பரமஸ்பஷ்ட:	399	நேய:
392	துஷ்ட:	400	நய:
393	புஷ்ட:	401	அநய:
394	சுபேக்ஷண:	402	வீர:
395	ராம:	403	சக்திமதாம்ச்ரேஷ்ட:
396	விராம:	404	தர்ம:
397	விரத: (விரஜோமார்க்க:)	405	தர்மவிதுத்தம:

3-15-2 மேலும் பநீராமாவதாரம் பற்றிய திருநாமங்கள்

406	வைகுண்ட:	414	வ்யாப்த:
407	புருஷ:	415	வாயு:
408	ப்ராண:	416	அதோக்ஷஜ:
409	ப்ராணத:	417	ரிது:
410	ப்ரணம:	418	ஸுதர்சந:
411	ப்ருது:	419	கால:
412	ஹிரண்யகர்ப்ப:	420	பரமேஷ்ட:
413	சத்ருக்ந:	421	பரிக்ரஹ:

3-16 கல்கி அவதாரம்

422	உக்ர:	430	பீஜமல்யயம்
423	ஸம்வத்ஸர:	431	அர்த்த:
424	தக்ஷ:	432	அநர்த்த:
425	விச்ராம:	433	மஹாகோச:
426	விச்வதக்ஷிண:	434	மஹாபோக:
427	விஸ்தார:	435	மஹாதந:
428	ஸ்தாவரஸ்தாணு:	436	அநிர்விண்ண:
429	ப்ரமாணம்		

3-17 ஜ்யோதிர் மண்டலத்துக்கு ஆதாரமாய் நடத்துபவன் (ப்ரவ்ருத்தி தர்ம ப்ரவர்த்தகன்)

437	ஸ்தவிஷ்ட:	442	நக்ஷத்ரீ
438	பூ:	443	க்ஷம:
439	தர்மபூப:	444	க்ஷாம:
440	மஹாமக:	445	ஸமீஹந:
441	நக்ஷத்ரநேமி:		

3-18 யஜ்ஞஸ்வரூபனாயுள்ளமை (ப்ரவ்ருத்தி தர்ம ப்ரவர்த்தகன்)

446	யஜ்ஞ:	449	க்ரது:
447	இஜ்ய:	450	ஸத்ரம்
448	மஹேஜ்ய:		

3-19 நரநாராயணாவதாரம் (நிவ்ருத்திதர்மப்ரவர்த்தகன்)

451	ஸதாம்கதி:	455	ஜ்ஞாநமுத்தமம்
452	ஸர்வதர்சீ:	456	ஸுவ்ரத:
453	நிவ்ருத்தாத்மா	457	ஸுமுக:
454	ஸர்வஜ்ஞ:		

3-20 அலைகடல்கடைந்து அமுதம் கொண்டவன்

458	ஸூக்ஷ்ம:	465	விதாரண:
459	ஸுகோஷ:	466	ஸ்வாபந:
460	ஸுகத:	467	ஸ்வவச:
461	ஸுஹ்ருத்	468	வ்யாபீ
462	மநோஹர:	469	நைகாத்மா
463	ஜிதக்ரோத:	470	நைககர்மக்ருத்
464	வீரபாஹு:		

3-21 தர்மஸ்வரூபி- 3-21-1 வேதவிஹிததர்மங்களைத்தான் அநுஷ்டித்து பிறரையும் அநுஷ்டிக்கப் பண்ணுபவன்

471 வத்ஸர:	487 கபஸ்திநேமி:
472 வத்ஸல:	488 ஸத்வஸ்த:
473 வத்ஸீ	489 ஸிம்ஹ:
474 ரத்நகர்ப்ப:	490 பூதமஹேச்வர:
475 தநேச்வர:	491 ஆதிதேவ:
476 தர்மகுப்	492 மஹாதேவ:
477 தர்மக்ருத்	493 தேவேச:
478 தர்மீ	494 தேவப்ருத்
479 ஸத்	495 குரு:
480 ஸதக்ஷரம் (அக்ஷரம்ஸத்)	496 உத்தர:
481 அஸத்-க்ஷரம்	497 கோபதி:
482 அஸத்-க்ஷரம்	498 கோப்தா
483 அவிஜ்ஞாதா	499 ஜ்ஞாநகம்ய:
484 ஸஹஸ்ரராம்க:	500 புராதந:
485 விதாதா	501 சரீரபூதப்ருத்
486 க்ருதலக்ஷண:	502 போக்தா

3-21-2 பநீராமனாய் தர்மரக்ஷகன்

503 கபீந்த்ர:	509 புருஸத்தம:
504 பூரிதக்ஷிண:	510 விநய:
505 ஸோமப:	511 ஜய:
506 அம்ருதப:	512 ஸத்யஸந்த:
507 ஸோம:	513 தாசார்ஹ:
508 புருஜித்	

3-21-3 பாகவத (ஸாத்வத) ரக்ஷகன்

514 ஸாத்வதாம்பதி:	517 ஸாக்ஷீ
515 ஜீவ:	518 முகுந்த:
516 விநயிதா	519 அமிதவிக்ரம:

3-21-4 கூர்மரூபி

520 அம்போநிதி:	521 அநந்தாத்மா
----------------	----------------

3-21-5 அநந்தசாயி

522 மஹோத்திசய:	523 அந்தக:
----------------	------------

3-21-6 ப்ரணவஸ்வரூபி

524 அஜ:	527 ஜிதாமித்ர:
525 மஹார்ஹ:	528 ப்ரமோதந:
526 ஸ்வாபாப்ய:	

3-22 கபிலாவதாரமாய் ரக்ஷணம் (அம்சாவதாரம்)

529 ஆநந்த:	534 மஹர்ஷி:
530 நந்தந:	535 கபிலாசார்ய:
531 நந்த:	536 க்ருதஜ்ஞ:
532 ஸத்யதர்மா	537 மேதிநீபதி:
533 த்ரிவிக்ரம:	538 த்ரிபத:

3-23 வராஹாவதாரம்

539 த்ரிதசாத்யக்ஷ:	542 மஹாவராஹ:
540 மஹாச்ருங்க:	543 கோவிந்த:
541 க்ருதாந்தக்ருத்	

3-24 சுத்தஸத்வஸ்வரூபி - பெருமேன்மை

544 ஸுஷேண:	557 அச்யுத:
545 கநகாங்கதீ	558 வருண:
546 குஹ்ய:	559 வாருண:
547 கபீர:	560 வ்ருக்ஷ:
548 கஹந:	561 புஷ்கராக்ஷ:
549 குப்த:	562 மஹாமநா:
550 சக்ரகதாதர:	563 பகவான்
551 வேதா:	564 பகஹா
552 ஸ்வாங்க:	565 நந்தீ
553 அஜித:	566 வநமாலீ
554 க்ருஷ்ண:	567 ஹலாயுத:
555 த்ருட:	568 ஆதித்ய:
556 ஸங்கர்ஷண:	

3-25 நாராயண விஷயம் (அவதாரம்)

569 ஜ்யோதிராதித்ய:	572 ஸுதந்வா
570 ஸஹிஷ்ணு:	573 கண்டபரசு:
571 கதிஸத்தம:	574 தாருண:

3-26 வ்யாஸாவதாரம் (வேதசாஸ்திர ப்ரதாதா)

575	த்ரவிணப்ரத:	583	ஸாம:
576	திவிஸ்ப்ருக்	584	நிர்வாணம்
577	ஸர்வத்ருக்	585	பேஷஜம்
578	வ்யாஸ:	586	பிஷக்
579	வாசஸ்பதி:	587	ஸந்யாஸக்ருத்
580	அயோநிஜ:	588	சம:
581	த்ரிஸாமா	589	சாந்த:
582	ஸாமக:		

3-27 ஜீவன்களுக்கு தருமப்படி பலனளிப்பவன்

590	நிஷ்டா	599	கோபதி:
591	சாந்தி:	600	கோப்தா
592	பராயணம்	601	வ்ருஷபாக்ஷ:
593	சுபாங்க:	602	வ்ருஷப்ரிய:
594	சாந்தித:	603	அநிவர்த்தீ
595	ஸ்ரஷ்டா	604	நிவ்ருத்தாத்மா
596	குமுத:	605	ஸங்க்ஷேப்தா
597	குவலேசய:	606	க்ஷேமக்ருத்
598	கோஹித:		

3-28 மங்களப்ரதன் 1-பநீஸம்பந்தத்தால் வரும் பரத்வம்

607	சிவ:	617	புநீதர:
608	புநீவத்ஸவக்ஷா:	618	புநீகர:
609	புநீவாஸ:	619	ச்ரேயபுநீமாந்
610	புநீபதி:	620	லோகத்ரயாச்ரய:
611	புநீமதாம்வர:	621	ஸ்வக்ஷ:
612	புநீத:	622	ஸ்வங்க:
613	புநீச:	623	ஸதாநந்த:
614	புநீநிவாஸ:	624	நந்தி:
615	புநீநிதி:	625	ஜ்யோதிர்கணேச்வர:
616	புநீவிபாவந:		

3-28 மங்களப்ரதன் 2 - பநீஸம்பந்தத்தால் வரும் குணயோகம்

626	விஜிதாத்மா	628	ஸத்கீர்த்தி:
627	விதேயாத்மா	629	சிந்நஸம்சய:

3-29-1 அர்ச்சாவதாரம் தன்னை சேதநருக்குக் காட்டுவது

630	உதீர்ண:	646	ப்ரத்யும்ந:
631	ஸர்வதஸ்சக்ஷ:	647	அமிதவிக்ரம:
632	அநீச:	648	காலநேமிநிஹா
633	சாச்வதஸ்திர:	649	சௌரி:
634	பூசய:	650	சூர:
635	பூஷண:	651	சூரஜநேச்வர:
636	பூதி:	652	த்ரிலோகாத்மா
637	அசோக:	653	த்ரிலோகேச:
638	சோகநாசந:	654	கேசவ:
639	அர்ச்சிஷ்மாந்	655	கேசிஹா
640	அர்ச்சித:	656	ஹரி:
641	கும்ப:	657	காமதேவ:
642	விசுத்தாத்மா	658	காமபால:
643	விசோதந:	659	காமீ
644	அநிருத்த:	660	காந்த:
645	அப்ரதிரத:		

3-29-2 சக்தீசன்

661	க்ருதாகம:	663	விஷ்ணு:
662	அநிர்தேஸ்யவபு:	664	வீர:

3-29-3 எல்லையற்ற குண விபூதிமாந்-மனதினாலும் செயலினாலும் ஆராதிக்கப்படுகை.

665	அநந்த:	675	ப்ராஹ்மணப்ரிய:
666	தநஞ்ஜய:	676	மஹாக்ரம:
667	ப்ரஹ்மணய:	677	மஹாகர்மா
668	ப்ரஹ்மக்ருத் ப்ரஹ்மா	678	மஹாதேஜ:
669	ப்ரஹ்ம	679	மஹோரக:
670	ப்ரஹ்மவிவர்த்தந:	680	மஹாக்ரது:
671	ப்ரஹ்மவித்	681	மஹாயஜ்வா
672	ப்ராஹ்மண:	682	மஹாயஜ்ஞ:
673	ப்ரஹ்மீ	683	மஹாஹவி:
674	ப்ரஹ்மஜ்ஞ:		

3-29-4 வாத்ஸல்ய குணப்பெருக்கு - வாக்காலே ஆரதிக்கப்படுகை

684	ஸ்தவ்ய:	691	பூரயிதா
685	ஸ்தவப்ரிய:	692	புண்ய:
686	ஸ்தோத்ரம்	693	புண்யகீர்த்தி:
687	ஸ்துத:	694	அநாமய:
688	ஸ்தோதா	695	மநோஜவ:
689	ரணப்ரிய:	696	தீர்த்தகர:
690	பூர்ண:		

4. துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலநம் -

4-1 க்ருஷ்ணாவதாரம்

697	வஸுரேதா	720	தூர்த்தர:
698	வஸுப்ரத:	721	அபராஜித:
699	வஸுப்ரத:	722	விச்வமூர்த்தி:
700	வாஸுதேவ:	723	மஹாமூர்த்தி:
701	வஸு:	724	தீப்தமூர்த்தி:
702	வஸுமநா:	725	அமூர்த்திமாந்
703	ஹவி:	726	அநேகமூர்த்தி:
704	ஸத்கதி:	727	அவ்யக்த:
705	ஸத்க்ருதி:	728	சதமூர்த்தி:
706	ஸத்தா	729	சதாநந:
707	ஸத்பூதி:	730	ஏக:
708	ஸத்பராயண:(ம்)	731	நைக:
709	சூரஸேந:	732	ஸ:
710	யதுச்ரேஷ்ட:	733	வ:
711	ஸந்நிவாஸ:	734	க:
712	ஸயாமுந:	735	கிம்
713	பூதாவாஸ:	736	யத்
714	வாஸுதேவ:	737	தத்
715	ஸர்வாஸுநிலய:	738	பதமநுத்தமம்
716	அநல:	739	லோகபந்து:
717	தர்ப்பஹா	740	லோகநாத:
718	தர்ப்பத:	741	மாதவ:
719	அத்ருப்த:	742	பக்தவத்ஸல:

743	ஸுவர்ணவர்ண:	765	ஸர்வசஸ்த்ரப்ருதாம்வர:
744	ஹேமாங்க:	766	ப்ரக்ரஹ:
745	வராங்க:	767	நிக்ரஹ:
746	சந்தநாங்கதீ	768	வ்யக்ர:
747	வீரஹா	769	நைகச்ருங்க:
748	விஷ்ணு:	770	கதாக்கரஜ:
749	சூந்ய:	771	சதுர்மூர்த்தி:
750	க்ருதாசீ:	772	சதுர்பாஹு:
751	அசல:	773	சதுர்வ்யூஹ:
752	சல:	774	சதுர்கதி:
753	அமாதீ	775	சதுராத்மா
754	மாநத:	776	சதுர்பாவ:
755	மாந்ய:	777	சதுர்வேதவித்
756	லோகஸ்வாமீ	778	ஏகபாத்
757	த்ரிலோகத்ருத்	779	ஸமாவர்த்த:
758	ஸுமேதா:	780	நிவ்ருத்தாத்மா
759	மேதஜ:	781	தூர்ஜய:
760	தந்ய:	782	தூரதிக்ரம:
761	ஸத்யமேதா	783	தூர்லப:
762	தராதர:	784	தூர்கம:
763	தேஜோவ்ருஷ:	785	தூர்க:
764	த்யுதிதர:	786	தூராவாஸ:

4-2 புத்தாவதாரம் - அஸுரநிக்ரஹம்

787	தூராரிஹா	799	ரத்தநாப:
788	சுபாங்க:	800	ஸுலோசந:
789	லோகஸாரங்க:	801	அர்க்க:
790	ஸுதந்து:	802	வாஜஸநி:
791	தந்துவர்த்தந:	803	ச்ருங்கீ
792	இந்த்ரகர்மா	804	ஜயந்த:
793	மஹாகர்மா	805	ஸர்வவிஜ்ஜயீ
794	க்ருதகர்மா	806	ஸுவர்ணபிந்து:
795	க்ருதாகம:	807	அக்ஷைப்ய:
796	உத்பவ:	808	ஸர்வவாகீச்வரேச்வர:
797	ஸுந்தர:	809	மஹாஹ்ரத:
798	ஸுந்த:	810	மஹாகர்த்த:

4-3 தைவஸம்பத்துள்ள சிஷ்டபரிபாலநம்:

811 மஹாபூத:	819 அம்ருதாம்ச:
812 மஹாநிதி:	820 அம்ருதவடி:
813 குமுத:	821 ஸர்வஜ்ஞ:
814 குந்தர:	822 ஸர்வதோமுக:
815 குந்த:	823 ஸுலப:
816 பர்ஜந்ய:	824 ஸுவ்ரத
817 பவந: (பாவந:)	825 ஸித்த:
818 அநில:	

4-4 ஜீவன்களை அநுப்ரவேசித்து ஸத்ரக்ஷணம்

826 சத்ருஜித்சத்ருதாபந:	827 ந்யக்ரோதோதும்பர:
-------------------------	----------------------

ப்ராதுர்பாவாநந்தரம்

828 அச்வத்த:	834 அமூர்த்தி:
829 சாணூராந்தர நிஷிதந:	835 அநக:
830 ஸஹஸ்ரார்ச்சி:	836 அசிந்த்ய:
831 ஸப்தஜிஹ்வ:	837 பயக்ருத்
832 ஸப்தைதா:	838 பயநாசந:
833 ஸப்தவாஹந:	

4-5 அஷ்டைச்வர்யங்களையுடையவன் - அவற்றைத் தருபவன்

839 அணு:	844 நிர்க்குண:
840 ப்ருஹத்	845 மஹாந்
841 க்ருச:	846 அத்ருத:
842 ஸ்தூல:	847 ஸ்வத்ருத:
843 குணப்ருத்	848 ஸ்வாஸ்ய:

5. ஜீவாத்மாக்களை நிர்வஹிக்கும் மேம்பாடு சொல்பவை**5-1-1 நித்யர்களை ஆளும் இமையோர் தலைவன்**

849 ப்ராக்வம்ச:	850 வம்சவர்த்தந:
-----------------	------------------

5-1-2 யோகியர் தலைவன்

851 பாரப்ருத்	853 யோகீ
852 கதித:	854 யோகீச:

5-1-3 யோகத்திலிருந்து நமுவியவரை உத்தரிப்பவன்

855 ஸர்வகாமத:	859 ஸுடர்ண:
856 ஆச்ரம:	860 வாயுவாஹந:
857 ச்ரமண:	861 தநுர்த்தர:
858 க்ஷாம:	

5-1-4 துஷ்டர்களை நிக்ரஹிப்பவன்

862 தநுர்வேத:	867 ஸர்வஸஹ:
863 தண்ட:	868 நியந்தா
864 தமயிதா	869 நியம:
865 அதம:	870 யம:
866 அபராஜித:	

5-2 ஸத்வகுணத்தை வளர்ப்பவன் - ஸாத்விகர் தலைவன்

871 ஸத்வவாந்	876 ப்ரியார்ஹ:
872 ஸாத்விக:	877 அர்ஹ:
873 ஸத்ய:	878 ப்ரியக்ருத்
874 ஸத்யதர்மபராயண:	879 ப்ரீதிவர்த்தந:
875 அபிப்ராய:	880 விஹாயஸகதி:

5-3 அர்ச்சிராதிமார்க்கம் மூலம் முக்தனை வழி நடத்தும் பரமன்

881 ஜ்யோதி:	887 ஸவிதா
882 ஸுருசி:	888 ரவிலோசந:
883 ஹுதபுக்விடி:	889 அநந்தஹுதபுக்போக்தா
884 ரவி:	890 ஸுகத:
885 விரோசந:	891 நைகத:
886 ஸூர்ய:	

5-4 முக்தருக்கு மோக்ஷாநந்தம் தரும் ப்ரீவைகுண்டநாதன்

892 அக்ரஹ:	899 கபில:
893 அநிர்விண்ண:	900 கபிரவ்யய:
894 ஸதாமர்ஷீ	901 ஸ்வஸ்தித:
895 லோகாதிஷ்டாநம்	902 ஸ்வஸ்திக்ருத்
896 அதுபுத:	903 ஸ்வஸ்தி:
897 ஸநாத்	904 ஸ்வஸ்திபுக்
898 ஸநாதநதம:	905 ஸ்வஸ்திதக்ஷிண:

906	அரௌத்ர:	909	விக்ரமீ
907	குண்டலீ	910	ஊர்ஜிதசாஸந:
908	சக்ரீ	911	சப்தாதிக:

5-5 ஆனைக்கன்றருளையிந்தவன் - கஜேந்த்ரமோகஷம்

912	சப்தஸஹ:	929	ஸந்த:
913	சிசிர:	930	ஜீவந:
914	சர்வரீகர:	931	பர்யவஸ்தித:
915	அக்ரூர:	932	அநந்தரூப:
916	பேசல:	933	அநந்தபூரீ:
917	தக்ஷ:	934	ஜிதம்நய:
918	தக்ஷிண:	935	பயாபஹ:
919	க்ஷமிணாம் வர:	936	சதுரஸ்ர:
920	வித்வத்தம:	937	கபீராத்மா
921	வீதபய:	938	விதிச:
922	புண்யசர்வணகீர்த்தந:	939	வ்யாதிச:
923	உத்தாரண:	940	திச:
924	துஷ்க்ருதிஹா	941	அநாதி:
925	புண்ய:	942	பூர்புவ:
926	துஸ்ஸவப்நநாசந:	943	லக்ஷ்மீ
927	வீரஹா	944	ஸுவீர:
928	ரக்ஷண	945	ருசிராங்கத:

6. பகவான் செய்யும் செயல்களின் ப்ரயோஜனம் சொல்பவை

946	ஜநந:	959	ப்ரமாணம்
947	ஜநஜந்மாதி:	960	ப்ராணநிலய:
948	பீம:	961	ப்ராணத்ருத்
949	பீமபராக்ரம:	962	ப்ராணஜீவந:
950	ஆதாரநிலய:	963	தத்வம்
951	தாதா	964	தத்வவித்
952	புஷ்பஹாஸ:	965	ஏகாத்மா
953	ப்ரஜாகர:	966	ஜந்மம்ருத்யுஜராதிக:
954	ஊர்த்வக:	967	பூர்புவஸ்வஸ்தரு:
955	ஸத்பதாசார:	968	தார:
956	ப்ராணத:	969	ஸவிதா
957	ப்ரணவ:	970	ப்ரபிதாமஹ:
958	பண:	971	யஜ்ஞ:

972	யஜ்ஞபதி:	983	அந்நம்
973	யஜ்வா	984	அந்நாத:
974	யஜ்ஞாங்க:	985	ஆத்மயோநி:
975	யஜ்ஞவாஹந:	986	ஸ்வயம்ஜாத:
976	யஜ்ஞப்ருத்	987	வைகாந:
977	யஜ்ஞக்ருத்	988	ஸாமகாயந:
978	யஜ்ஞீ	989	தேவகீநந்தன:
979	யஜ்ஞபுக்	990	ஸ்ரஷ்டா
980	யஜ்ஞஸாதந:	991	க்ஷிதீச:
981	யஜ்ஞாந்தக்ருத்	992	பாபநாசந:
982	யஜ்ஞகுஹ்யம்		

7. திவ்யாயுதங்களேந்திய திவ்யமங்களவிக்ரஹயுக்தன்

993	சங்கப்ருத்	997	கதாதர:
994	நந்தகீ	998	ரதாங்கபாணி:
995	சக்ரீ	999	அக்ஷோப்ய:
996	சார்ங்கதந்வா	1000	ஸர்வப்ரஹரணாயுத:

பகவந் நாமோச்சாரணத்தினால் எல்லா தோஷங்களும் விலகி, பரதத்வமும், ஜகத்காரணமும், எண்ணும் எல்லையும் கடந்து எல்லாவிதங்களிலும் உயர்ந்த மேலான மங்களமான திவ்யாத்மஸ்வரூப திவ்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனும், எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் மகிமை, செயல்படுகை தடையற்ற ஐச்வர்யம், எல்லாருடனும் ஒரு நீராகக் கலந்து பழகும் எளிமை, பிறருக்கு ஆபத்தில் உதவும் தன்மை, வேண்டியவர்கட்கு வேண்டிற்றெல்லாமளிக்கும் வள்ளன்மை, ஒளதார்யம் இவையாவையும், பொருந்தியவனும் சரணாகதர்களைக் கைவிடாது உயர்ந்த தோழமை கொள்பவனும் திருமகள் கேள்வனுமான பகவான் புருஷோத்தமன் ஆசிரயித்தவருக்கு ஐஹிகத்தில் எல்லாச் செல்வச் சேர்க்கைகளும் நீங்காமல் வளரத்தந்து, முழுகுக்களுக்கு மோக்ஷாநந்தத்தையும் தருவான் என்பது இந்த ஆயிரம் திருநாமங்களினாலும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஸர்வமங்களாநி பவந்து.

-----X-----

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம விளக்கவுரை முன்னுரை

* தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய்! துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய்! தாள்களாயிரத்தாய்! பேர்களாயிரத்தாய்! தமிழனேன் பெரியவப்பனே! (திருவாய்மொழி 8-1-10) என்று எம்பெருமானின் வடிவில் காணும் புகரை நம்மாழ்வார் போற்றிப் பேசிக் களிக்கிறார். “ஸஹஸ்ரசீர்ஷாபுருஷ” என்கிறபடியே திருமுடிகள் (தலைகள்) ஆயிரம்; “ஸஹஸ்ராக்ஷ” என்கிறபடி இணைந்து மலர்போல் விளங்கும் திருக் கண்களாயிரம்; “ஸஹஸ்ரபாத்” என்கிறபடி திருவடிகள் (தாள்கள்) ஆயிரம்; “தேவோநாம ஸஹஸ்ரவாந்” என்கிறபடி திருநாமங்கள் ஆயிரம்; இங்கு ஆயிரம் என்பது எண்ணிறந்தது என்ற பொருளில் வந்தது. ஆயிரம் முடிகளிருந்தால் கண்கள் இரண்டாயிரம் என்னாமல் ஆயிரம் என்றபடியால் ஆயிரம் என்ற எண் நியதி ஒன்றுமில்லை. பெரியவப்பனே!-மஹோபகாரனே! பெருமை ஒரு அளவுபட்டிருந்ததில்லை; அளவற்றவைபவத்தையுடையவன் புருஷோத்தமனான எம்பெருமான். அவன் விஷயத்தில் எல்லாமே அநந்தம்-எல்லையற்றவை. அதுபோல் அவன் திருநாமங்களும் எண்ணிறந்தவை. சொற்கள் யாவையுமே அவனைக் குறிக்கும் என்பது பொது; ஆனால் அவனை அழைக்கக் கூடிய திருநாமங்கள்-பெயர்கள்-எண்ணிறந்தவை ரிஷிகள் கண்டவை அநந்தம்; ஆழ்வார்கள் கண்டவைகளும் அநந்தம். இப்படி எத்தனையோ பெயர்கள் “தமருகந்தது எப்பேர்-அப்பேர்” என்கிறபடியே பக்தர்கள் சாத்தும் திருநாமங்களையெல்லாம் அவன் உகந்து ஏற்கிறான்.

இப்படிப்பட்ட எண்ணுக்கடங்காத திருநாமங்களில் மஹாரிஷிகளால் கானம் பண்ணப்பட்ட பெயர்களுள் ஒரு ஆயிரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்து “விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம்” என்று வ்யாஸ பகவான் நமக்கு அளித்துள்ளார். இந்த ஸ்தோத்ரம் மஹாபாரதத்தில் ஆநுசாஸனபர்வத்தில் பீஷ்மர் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மஹாபாரதம் கண்ணபிரானின் வீர சரிதத்தைச் சொல்லும் இதிஹாஸம். இதைத் “தூதுபோனவனேற்றம் சொல்லுகிறது” என்று நமதாசார்யர்கள் புகழ்வர். ஜனமேஜயராஜனிடம் பாரதக்கதையைச் சொல்லும் வைசம்பாயனர் “வ்யாஸப்ரஸாதாத் வக்ஷ்யாமி நாராயணகதாமிமாம்” என்று பீடிகையிடுகிறார். பாரதம் நாராயணகதை என்று போற்றப்படுகிறது. “ஐந்தாவது வேதம் என்று குலாவப்படும் இந்த மஹாபாரதம் பராசரமுனிவரின் குமாரரான வ்யாஸரால் எழுதப்பட்டது “நமோ வ்யாஸாய விஷ்ணவே” என்கிறபடியே வ்யாஸ பகவான் விஷ்ணுவின் அவதாரம்.

மஹாபாரதம் “பூசல்பட்டோலை” என்று இகழப்படுவதும் உண்டு. ஆயினும் பாரதத்தில் இரண்டு தனி நூல்கள் உள்ளன. இவையிரண்டுமே மிகச் சிறந்தவை; ஒன்று ஸ்ரீபகவத்கீதை; கண்ணனெம்பெருமான் தானே ஆசார்யனாயிருந்து சோதிவாய்திறந்து அருளியது. இது கண்ணனை முன்னே வைத்துக் கொண்டு அவனே திருச்செவி சாத்தும்படி பீஷ்மர் சொன்னது. முதலது தத்வமான பகவான் பேச்சு; மற்றது தத்வதர்சியான பீஷ்மர் வார்த்தை. தத்வத்தின் பேச்சைவிட தத்வதர்சியின் பேச்சு சிறந்தது. ஆகையால் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமமே மஹாபாரதத்தின் ஸாரம் எனப்படுகிறது.

இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்துக்குப் பலமஹான்கள் பாஷ்யமருளிச் செய்துள்ளனர். இவற்றுள் முக்கியமானவை ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர் இயற்றிய சங்கரபாஷ்யமும் எம்பெருமானார் நியமனப்படி ஸ்ரீபராசாரபட்டர் அருளிய “பகவத்குணதர்பணம்” **Bhagavadguna Darpanam** எனப்படும் பாஷ்யமும், தர்பணம் என்றால் ப்ரதிபலிக்குங் கண்ணாடி (**mirror**) என்று பொருள். எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைக் காணும்படி காட்டித் தருவது என்று கருத்து. ஸ்ரீ உவே. மஹாவித்வான் காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியால் 1969 (ஏப்ரல்), முதல் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் விரிவாகத் திருவல்லிக்கேணியில் ஓராண்டுக் காலத்துக்கு மேலாக உபன்யஸிக்கப்பட்டது. அப்போது எடுக்கப்பட்ட குறிப்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு இக்கட்டுரைத் தொடர் எழுதப்படுகிறது. தொடர் உபன்யாஸம் கேட்டு எழுதுவதில் ஒரு குறை உண்டு. சிலபல காரணங்களால் நடுவில் சில உபன்யாஸங்களுக்கு வரமுடியாமல் தொடர்ச்சி விட்டுப் போய் விடுகிறது. தற்சமயம் போல டேப்ரிகார்டர் வசதி அக்காலத்தில் அதிகமாக இருக்கவில்லை. மேலும் கூடிய வரை விடாமல் கேட்டுக் குறிப்பெடுத்தாலும் குறிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு யாவரும் வாசித்து ரஸிக்கும்படி கோவையாக எழுதுவது எழுதுபவருடைய பணியாகவே முடிகிறது. குறிப்புகளே இல்லாதவிடங்களில் க்ரந்தமே புகலாகிறது. கைவசமிருந்த குறிப்புகளையும் க்ரந்தத்தையும் துணை கொண்டு தொடர்ச்சியாக எழுதப்பட்ட விஷயங்களைத் தாங்கி, **யதிராஜ பாதுகா** மாத இதழ்களில் இவ்விளக்கவுரை வெளி வந்துள்ளது. குற்றங்களை விலக்கி குணங்களைக் கொண்டு மகிழும் படி வேண்டுகிறேன்.

அறிந்தவரையில் அங்கங்கே பொருத்தமான அருளிச்செயல் சந்தைகளை உதாஹரித்து, சிலவிடங்களில் அவற்றின் வியாக்யானமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது இவ்விளக்கவுரைக்குத் தனிச்சிறப்பு என்று கருதுகிறேன்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்

எம்பெருமானுடைய திருநாமக்கோவை "விச்வம் விஷ்ணுர் வஷ்ட்கார:" என்ற ச்லோகத்துடன் தொடங்குகிறது அதற்கு முன் உபோத்தகாதமாக (முன்னுரை) ஆசார்யவந்தநம், நூலின் அவதாரக்ரமம் அதன்பெருமைகள், அநுஸந்தான் முறை, த்யான ச்லோகங்கள் எல்லாம் பூர்வர்களால் தொகுக்கப்பட்டு அநாதிகாலமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது. இவற்றின் விளக்கமும் ஸ்ரீபராசரபட்டரின் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் (பகவத்குண தர்ப்பணம்) அவதாரிகையாக ஸாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயங்களும் முதலில் இடம் பெறுகின்றன.

சக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்புஜம் ।
ப்ரஸந்நவதநம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்க்நோப சாந்தயே ॥
யஸ்யத்விரதவக்த்ராத்யா: பாரிஷத்யா: பரச்சதம் ।
விக்நம் நிக்நந்தி ஸததம் விஷ்வக்ஸேநம் தமாச்சரயே ॥

வெண்மையான திருப்பரியட்டமணிந்தவராய் சந்திரனையொத்த குளிர்ந்த திருமேனி வண்ணத்தையுடையவரும் அருள்புரியும் மலர்ந்த திருமுகமண்டலத்தையுடையவருமான ஸர்வ வ்யாபியான விஷ்ணு பகவான் எந்த விதமான இடையூறுகளும் வராமல் தடுக்கும் பொருட்டு த்யானம் பண்ணக் கடவன்.

யானைமுகன் முதலான பல பரிகரஜனக் கூட்டங்களுக்குத் தலைவராய், தம்மை த்யானிப்பவருக்கு எல்லா இடையூறுகளையும் போக்கி மகிழ்ச்சியளிக்கும் (ஸர்வசேவரனின் முதல் பரிகரரான) ஸேனை முதல்வரை அடிபணிகிறேன்.

வ்யாஸம் வஸிஷ்டநப்தாரம் சக்தே:பௌத்ரமகல்மஷம் ।
பராசாரத்மஜம் வந்தே சுகதாதம் தபோநிதிம் ॥
வ்யாஸாய விஷ்ணுருபாய வ்யாஸருபாய விஷ்ணவே ।
நமோ வை ப்ரஹ்மநிதயே வாஸிஷ்டாய நமோ:நம: ॥

ஸஹஸ்ரநாமத்தை நமக்குத் தொகுத்தளித்த வ்யாஸ பகவானை முதலில் நமஸ்கரிக்கிறோம். ஸ்ரீராமாயணப்ரஸித்தரான வசிஷ்டரின் பிள்ளை சக்தி; சக்தியின்குமாரர் பராசாரர்; பராசார மகன் வ்யாஸர், வ்யாஸர் சுகப்ரஹ்மத்தின் தகப்பனார். இப்படிப் பலதலைமுறைகளான ப்ரஹ்மவித்துக்கள், கேசவன்தமராம் இவர்கள் குடி. வஸிஷ்டரின் கொள்பேரனும், சக்தியின் பேரனும், பராசாரருடைய மகனும் சுகருடைய தகப்பனாருமான வ்யாஸரை நமஸ்கரிக்கிறேன். வ்யாஸரிலும் பெருமை மிக்கவர் சுகர். க்ருஷ்ண பக்தியில் திளைப்பவர். இவர்பற்றிய ஒரு

நிகழ்ச்சியைப் பெரியோர் பேசுவர். யமுனையில் பெண்கள் நீராடும் துறை வழியாக கரை மேல் இவர்கள் போக நேரிட்டால் வ்யாஸர் போகும்போது பெண்கள் வெட்கப்படுவர்களாம். சுகர் போனால் துளியும் வெட்கமின்றி விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்களாம். அவ்வளவு இந்தரியஜயம் பெற்றவர் சுகர். அவர் மனதில் மாசு என்பது துளியும் கிடையாது. இப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப் பெற்றதனால் வ்யாஸருக்குத்தனிச் சிறப்பு தபோநிதியான சுகருக்கு தகப்பனார் என்று வ்யாஸருக்குப் பெருமை. பராசாரர் புராணரத்னமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை இயற்றியவர். வ்யாஸர் ஐந்தாம் வேதம்-நாராயணகதை-தூது போனவன் ஏற்றம்-என்று பலபடியாலும் கொண்டாடப்படும் மஹாபாரதத்தை இயற்றியவர். வேதங்களை வகைப்படுத்தியவர்; வேதாந்தார்த்தத்தை ஸூத்ரவடிவில் சாரீரகசாஸ்த்ரமாக ஸித்தாந்தப்படுத்தித் தந்தவர். "ஸஹோவாச வ்யாஸ: பராசார்ய:" என்று பராசரபுத்ரரான வ்யாஸவசனத்துக்கு மேற்பட்ட வார்த்தை எதுவும் கிடையாது சுகர் ஸ்ரீபாகவதம் பாடியவர். இப்படி இவர்கள் பரம்பரையே விலக்ஷணமானது ரிஷிகள்-குறிப்பாக ஸநகாதிகள் (ப்ரஹ்மாவின் மானஸ புத்ரர்கள்) பாடிய திருநாமங்கள் வ்யாஸரால் ச்லோகங்களாகத் தொகுக்கப்பட்டது. இந்த ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம் மஹாபாரதத்தில் ஸாரமாக மிகவும் முக்கியமானதாம்.

பொதுவாக உலகத்தவர் தமக்கு இன்பம் தரும் விஷயங்களையே விரும்புகின்றனர். அறம், பொருள், இன்பம் வீடு-(தர்ம அர்த்த, காம, மோக்ஷம்) என்று பயன்கள் நான்கு வகைப்படும். இவற்றுள் மக்கள் வெகுவாக விரும்புவன வீடு, விளைநிலம், பொன்மணி, சந்தனம், புஷ்பம் முதலிய பொருள்களையும், மனைவி மக்கள் முதலியவர்கள் தரக்கூடிய இன்பத்தையும் தான். தமக்கு அநுகூலமில்லாத முள் ஆயுதங்கள் முதலியவற்றை வெறுப்பர். இப்படி அநுகூலமாயுள்ளவைகளைப் பற்றிச் சிறிது சிந்தித்துப்பார்த்தால் இவை நிலையற்றவை. ஆதலால் அல்பமானவை என்பது எளிதில் விளங்கும். மேலும் இவை அநுகூலம் போலத் தோன்றினாலும் ஆத்மாவுக்குத் தீங்குவிளைவிப்பவை என்பதும் தெரியும். ஆத்ம நலனைத்தரும் தர்மம் என்னும் பயனைப்பற்றி சாஸ்த்ரம் கொண்டே அறியவேண்டும். இதுபோல பரத்தவம் எது, அதை அடையும் மோக்ஷம் என்பது யாது என்றும் சாஸ்த்ரம் கொண்டே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இந்த விஷயங்கள் வேதங்களிலும் அவற்றைவிளக்கவந்த உபநும்ஹணங்கள் எனப்படும் நூல்களிலும் பரக்கப் பேசப்படுகின்றன. ஆனால் உலகத்தவருக்கு இவை ருசிப்பதில்லை. ஸாமான்யமாக தம்மைப் போலப், பொலிய எண்ணும் பலருக்கும் பகவத்விஷயஜ்ஞானம் சிறிதுமிருப்பதில்லை. கலியுகமே பரமாத்மஜ்ஞானத்தைக் குறைக்கும்-கெடுக்கும் காலம்.

"நாம் மாறிமாறிப்பல பிறப்பும் பிறக்கிறோமே; துக்கபரம்பரைகளில் அகப்பட்டுத் தவிக்கிறோமே; இதிலிருந்து தப்புவது எப்படி?" என்ற நிர்வேதம் (மனவேதனை) முதலில் பிறக்க வேணும். நமது பிறவியுடையவும் ஸம்ஸாரத்தினுடையவும் (பிறப்பு இறப்பு இவற்றின் தொடரே ஸம்ஸாரமாம்) குறைபாடுகள் உள்ளபடி நெஞ்சில் தோற்றவேணும். இப்படிப்பட்ட மனநிலையுள்ளவன் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியாவான். அர்த்தம் காமம். இவை ஸாரமற்றவை; அல்பமானவை; தர்மமே வேண்டுவது; பகவத் விஷயஜ்ஞானம் மிகவும் முக்கியம் என்ற அறிவுவேணும்; இவற்றையறிவது வேதம் முதலான ப்ராமணங்கள் மூலமாகவே, வேதார்த்த மறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களினாலே; - ஸ்ரீராமாயணமும் மஹாபாரதமும் இதிஹாஸங்கள்-பகவத் கதையைக் கூற அவதரித்தவை. இவை தலை சிறந்த தர்மசாஸ்த்ரங்களாகவும் உள்ளன. மஹாபாரதம் ஐந்தாவது வேதமென்றும் இதில் இல்லாத விஷயம் வேறெந்த நூலிலும் கிடையாதென்றும் பெரியோர் பணிப்பர்.

வேதம் அநந்தம்-பெரிது, கரை காண முடியாதது. இதில் விச்வாஸம்-நம்பிக்கை, கற்க ஆசை பிறப்பது துர்லபம். உலகத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, இஷ்டப்ராப்தி (வேண்டாதது ஒழிதல்; வேண்டியது கிட்டல்) இவையிரண்டும் பெற வேண்டிய குறிக்கோள்களாக உள்ளன. உதாரணமாக, சத்ருக்கள் அழிய வேணும் என்று எல்லோரும் விரும்புவர். இதற்கு வேதம் ஒரு வழி காட்டுகிறது. "ஆபிசாரகர்மா" என்ற சடங்கைச் செய்தால் சத்ருநாசம் ஏற்படும் என்று வேதமறிந்தவன் ஒருவன் சொல்ல, "இதைச் செய்து பார்ப்போமே" என்று ஒருவனுக்குத் தோன்றி, அதைச் செய்து அதடியாக விரோதி தொலைந்தால், "வேதம் கூறுவது உண்மை; இதில் மேலும் என்ன விஷயமுள்ளது பார்ப்போம்" என்று தோற்றி, வேத விசாரம் பண்ண தர்மத்திலும் பகவத் விஷயத்திலும் ருசி விச்வாஸங்கள் பிறக்கும். அர்த்தகாமங்களிலுள்ள தோஷங்கள்-குறைபாடுகள் நன்றாகத் தெரியும். இந்த தோஷங்கள் தர்மத்துக்கும் பரதத்வமான பகவானுக்கும் கிடையாது என்பதும் தெளிவாகும். இவையிரண்டும் அர்த்தகாமங்களுக்கு நேர்மாறானவை. ஸகல மங்களங்களுமுடையவை.

வேதத்தையும் சாஸ்த்ரத்தையும் இதிஹாஸபுராணங்களையும் நன்கு கற்றவர்கள் ஒரு மிடறாக முழங்குகின்றனர். (இது வேதவ்யாஸர் அருளியது).

ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்த்ருத்யபுஜமுச்யதே |
வேதசாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத்பரம் ||

என்று, "இது ஸத்யம்; ஸத்யம்; மீண்டும் ஸத்யம். கைதூக்கி உரக்கச் சொல்லுகிறேன். வேதமான சாஸ்த்ரத்துக்கு மேலான ப்ரமாணம் எதுவுமில்லை. கேசவனுக்கு மேற்பட்ட தெய்வமில்லை" இரண்டு விஷயங்களை ஒக்க எடுக்கும்போது ஸமமான பொருள்களையே எடுக்க வேணும். ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பிடத் தகுதி வேணும். வேதம் உயர்ந்த ப்ரமாணமென்பது உண்மை; அதுபோலவேதான் கேசவன் பரதெய்வம் என்பதும், குற்றமின்மை (தோஷராஹித்யம்), குணபூர்த்தி இரண்டும் இரண்டுக்குமுண்டு. தோஷந்தட்டாமை (ஹேயப்ரத்யநீகத்வம்) பரமாத்மகுணமாம். வேதம் ஒரு புருஷனால் செய்யப்பட்டதல்ல (அபௌருஷேயம்). புருஷனால் இயற்றப்பட்டதாகில் அவனால் வரும் தோஷம் அதிலிருக்கக்கூடும். இங்கு அப்படியில்லை. வேதத்தை நித்ய நிர்தோஷப்ரமாணமென்பர். எப்போதுமுள்ளது. குற்றமற்றது. அதனால் உயர்ந்த ப்ரமாணம் "வேதயதீதி வேத:" என்று பகவானைத் தெரிவிப்பது வேதம். மிகவுயர்ந்த ப்ரமேயத்தைத் தெரிவிக்கும் உயர்ந்த ப்ரமாணம் வேதம். வேதத்தின் பொருளை அறுதியிட உபப்ரம்ஹணங்களான துணை நூல்கள் அவசியம். மீமாம்ஸை என்னும் சாஸ்த்ரம், இதிஹாஸம், புராணங்கள் இவைகளைக் கொண்டு தெளிவு பெறவேண்டும்.

உதாரணமாக, ஸூர்ய மண்டலத்தின் நடுவேயுள்ள பரம புருஷனைச் சொல்லும் வேதம், "ய ஏஷோ஽ந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே; தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ தஸ்ய உதிதிநாம..." என்று பேசுகிறது. இதனர்த்தத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராம ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் தெளிவாகக் காணலாம். "ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்வ மநோஹர:" என்கிறார் ரிஷி ராமன் - அழகன், கமலபத்ராக்ஷ : - தாமரைக்கண்ணன்; உடல்பாதி கண்பாதி என்னலாம்படி பெரிய அழகான கண்கள். ஸர்வஸத்வமநோஹர : - எல்லா ஐந்துக்களின் மனதையும் ஈர்க்கும் அழகு. இது "ஹிரண்மய : - விரும்பத்தக்கது" என்பதன் பொருளாம். ஸ்ரீராமாயணம் போலவே வேதத்தின் உண்மைப் பொருளறிய மஹாபாரதமும் இன்றியமையாத ஆதாரமாகும். இது ஒரு இதிஹாஸமானபடியால் புராணத்திலும் சீரியது. பெரியோர்களால் ப்ரபலப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட நூலாகும். "வ்யாஸபகவான் தமது மதி (புத்தி) என்னும் மத்தைக் கொண்டு வேதமென்ற கடலைக் கட்டைய, மஹாபாரதம் என்ற சந்திரன் எல்லாவுலகங்களின் நன்மைக்காக

உதயமாயிற்று" என்று வாயுபுராணம் சொல்கிறது. சைவபுராணமும் இப்படியே கூறும். "மஹாபாரதம் என்னும் சந்த்ரனைக் கொண்டு உலகங்களுக்கு வெளிச்சம் கொடுக்கும் பராசரபுத்ரராக (க்ருஷ்ணத்வைபாயனராக) ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவே அவதரித்தார்" என்று மத்ஸ்யபுராணம் கூறுகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், "மைத்ரேயரே! க்ருஷ்ணத்வைபாயநர் எனப்படும் வ்யாஸரை ஸாக்ஷாத் நாராயணனென்றே அறிவீர். பூமியில் மற்ற எவராலும் மஹாபாரதத்தைப் பண்ண முடியாதன்றோ?" என்று கூறுகிறது. மற்ற புராணங்களும் இப்படியே கூறுகின்றன. இத்துணைப்பெருமை வாய்ந்த மஹாபாரதத்தின் ஸாரம் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்.

"இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத் பிபேத்யுல்பச்ருதாத்வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி-இதிஹாஸ புராணங்களைக் கொண்டு வேதத்தினர்த்தத்தைத் தெளிவுறக் காணவேணும்; அரைகுறையாகக் கற்றவர் தன்னை வஞ்சித்து விடுவர் என்று வேதம் பயப்படுகிறது" என்கிற ப்ரமாண வசனத்தின் படி வேதார்த்தத்தை அறுதியிட இதிஹாஸபுராணங்களின் துணை மிகவும் அவசியம் என்று அறியலாம். புராணங்களைவிட இதிஹாஸங்கள் உயர்ந்தப்ரமாணங்கள். நாராயணகதையான ஸ்ரீமஹாபாரதம் ப்ரபலப்ரமாணமென்று புராணங்கள் கூறுவதைக் கண்டோம். ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தின் பெருமையை

மஹாபாரதஸாரத்வாத் ரிஷிபி: பரிகாந்த:

வேதாசார்யஸமாஹாராத் பீஷ்மோத்க்ருஷ்டமதத்வத: ।

பரிக்ரஹாதிசயதோ கீதாத்யைகார்த்தஸ்ச ந:

ஸஹஸ்ரநாமாத்யாய உபாதேயதமோ மத: ।

என்ற ச்லோகம் விளக்கமாகக் காட்டித்தருகிறது. (1) மஹாபாரதத்தின் ஸாரமான படியாலும் (2) ஸநகாதிரிஷிகளால் பாடப்பட்டமையாலும் (3) வேதாசார்யரான வ்யாஸ பகவானால் ஒக்கத் தொகுக்கப் பட்டமையாலும் (4) அறிவிற் சிறந்த பீஷ்மர் இதைத் தமது சிறந்த மதமாகக் (உய்வுபாயமாக) கருதிய படியாலும் (5) பெரியோர்களால் ஆதரிக்கப்படுகையாலும் (6) பகவத்கீதை முதலான தத்துவநூல்களுடன் பொருட்பொருத்தமுடைமையாலும் இந்த ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம் மிகவும் ஆதரிக்கத் தக்கது என்று நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. **மஹாபாரதஸாரத்வாத்** - மஹாபாரதத்தின் உயர்த்தி புராண வசனங்கள் கொண்டு முன்பே முதலிக்கப்பட்டது. இவ்வத்யாயம் பாரதத்தின் இதயமெனலாம் படியான ஆநுசாஸநிகபர்வத்தில் தான

தர்மங்கள் முதலாக எல்லா சாஸ்த்ரங்களின் பொருளையும் நிச்சயித்து ஸாரமாக முடிக்குமிடத்தில், எல்லாவற்றுக்கும் ஸாரஸங்க்ரஹமாய் (தெளிவுச்சுருக்கமாய்) அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னும் இந்த ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம் உயர்ந்த ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப்படுவதற்கு பலகாரணங்களுண்டு. ப்ரமாணலக்ஷணங்கள் நிரம்பப் பெற்றதாயுள்ள இந்த நூல் மிகவுயர்ந்த அர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறது. சிறந்த உஜ்ஜீவனஹேதுவாகவுமுள்ளது.

மஹாபாரதத்தினுள்ளடங்கிய இரண்டு ஸாரமான முக்கியமான நூல்கள் ஸ்ரீபகவத்கீதையும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமமும். இவற்றுள் ஸஹஸ்ரநாமம் கீதையைவிட ஒரு விதத்தில் சிறந்ததென்று முன்னமே கூறப்பட்டது. நம் நிலைக்குச்சேர நடைமுறையில் தக்கதான தத்வத்தை நிர்ணயித்துக் கொண்டால் அதுவே நமக்குச் சிறந்ததாம். ஸ்ரீகீதையில் கண்ணன் கர்மயோகத்தையும் ஞானயோகத்தையும் உபபாதித்து கர்மயோகமே இவற்றுள் அர்ஜுனன் நிலைக்குச்சேர்ச் சிறந்ததெனச் சொன்னான். அர்ஜுனன் ஞானயோகத்துக்குத் தகுந்த அதிகாரியல்ல என்று கண்ணனின் மதிப்பீடாகையால் அவன் நிலைக்குச்சேர கர்மமே சிறந்ததெனக் கண்ணன் கூறினான். "விரலுக்குத்தக்க வீக்கம்" என்னும் முதுமொழிக்கொப்ப, ஒருவன் தனக்குத்தக்கதான காரியத்தை ஆரம்பித்தால் செவ்வையாக முடிப்பான் என்று நம்பலாம். ஒரு உபாயம் சிறந்ததாயிருக்கலாம்; ஆயினும் அதைக் கடைபிடிக்கத் தகுதியில்லாதவருக்கு அது பயன்படாது. கண்ணன் சரமச்லோகத்தில் "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று ப்ரபத்தியை உபாயமாக விதித்தான். கைம்முதலற்ற நமக்கு அவனையே உபாயமாகப்பற்றுவதே நம்நிலைக்குத்தக்கது. ஆனால் ப்ரபந்தனுக்கு அவச்யமிருக்கவேண்டிய மஹாவிச்வாஸம் (சரண்யனிடம் திடமான நம்பிக்கை) நமது மனதில் அமைவது எளிதல்ல. "எம்பெருமானார் க்ருபையே உத்தராகம் (பேறளிப்பது)" என்று நம்பி, "எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம்" என்ற நிலை ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தினால் நமக்கு ஏற்படுமாயில் பேறு நிச்சயம் என்று மார்பில் கைவைத்துறங்கலாம்.

கீதையில் "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-மோக்ஷபாயமாக நான் சொன்ன தர்மங்களை யெல்லாம் அறவே விட்டொழித்து என்னொருவனையே உபாயமாகப்பற்று" என்று விதித்தான் கண்ணன். "இதுவே வார்த்தை-மெய்மைப் பெருவார்த்தை" என்று நமதாசாரியார்கள் கொண்டாடுகின்றனர். இதனுட்பொருளை ஆசார்யமுகேந அறிய எம்பெருமானார் 18 முறை திருக்கோட்டியுருக்கு நம்பிபாடே நடந்ததாகச் சரித்திரம் ப்ரஸித்தம். "திருவரங்கர்

பணித்தமெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" (திருவரங்கர்-கண்ணன்) என்கையாலே ஸத்யமான இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டு அதன்படி நிலைநிற்கை விட்டுசித்தர் (பெரியாழ்வார்) போன்ற உத்தமாதிகாரிகளுக்கே ஸாத்யம் என்று தோன்றுகிறது. "நோற்றநாலு" என்றழைக்கப்படும் நான்கு திருவாய்மொழிகளிலே (5ம்பத்து) ஆழ்வார் வானமாமலை முதலாக நாலிடங்களிலே எம்பெருமானை சரணம் புகுந்தும் தமது மனோரதம் நிறைவேறப் பெறாமல் ஆர்த்தியுடன் மீண்டார். "களையாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்று ஆழ்வார் சரண்யனிடம் தமது மஹாவிச்வாஸத்தைக் (ஆழ்ந்த, திடமான நம்பிக்கையை) காப்பாற்றியதற்காக நன்றி தெரிவிக்கிறார். ஆகையால் கீதையில் கண்ணன் காட்டியவழி மிகவெளிதாகத் தோன்றினாலும் "கேட்டிருக்கை" யான அறிவும் ஒழுக்கமும் நமக்கு அமைவது மிகவும் கஷ்டமே.

Beautiful 7

இங்கு (ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்தில்) தர்மபுத்ரர் பீஷ்மரை ஸாரமாக ஒரு கேள்வி கேட்கிறார்-"ஸம்ஸாரியான ஜீவன் (ப்ராணி) எத்தை நினைத்து பிறவி, அவித்யை (அறிவுகேடு) இவற்றிலிருந்து விடுபடுகிறான்?" என்று. இதற்கு பீஷ்மர், "விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமமாகிற திருப்பெயர்களைக் கொண்ட புருஷோத்தமனான பகவானைத் துதிப்பதே இதற்குத்தக்கவழி" என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லுகிறார். பீஷ்மர் காட்டித்தரும் இந்தவழி கண்ணன் காட்டிய வழியைவிட எளிதாகத் தோன்றுகையாலே ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம் கீதையைவிடச் சிறந்ததாய் மஹாபாரதத்தின் ஸாரமாகிறது. இதனால் ஸஹஸ்ரநாமம் சிறப்புடையதாகிறது.

2. ரிஷிபி : பரிகாந்த : — ரிஷிகளாகிறார் - ஸநகர். ஸநந்தநர் ஸநத்குமாரர், ஸநத்ஸுஜாதர், நாரதர் முதலானவர். இவர்கள் பாடிய திருநாமங்களையே வேதவ்யாஸர் மாலையாகத் தொடுத்துள்ளார். "பரிகாந்த:" என்பது வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தைக் காட்டுவது (வக்தா-ஆக்கியோன்-author). இவர்கள் வாயிலாக வந்தவற்றைத் தொகுத்தவர் வ்யாஸபகவான். ஸநகாதிகள் பிரமனின் மாநஸபுத்ரர்கள். இவர்கள் பகவத்பக்தியில் பிரமனை விட உயர்ந்தவர்கள். ப்ரஹ்மா பகவதநுக்ரஹத்தால் ஞானமுள்ளவராகி ஸ்ருஷ்டியைத் தொடங்கியபோது ஐந்து விதமான அவித்யைகளை (அஜ்ஞானம்) ஸ்ருஷ்டித்தார். இதன் விளைவாக அவருக்கு மனவருத்தம் உண்டான படியால் உயர்ந்த தத்வத்தை உண்டாக்கி உலகுக்குநன்மை விளைவிக்கும் எண்ணத்துடன் ஸநகர் முதலான ரிஷிகளைத் தனது மாநஸபுத்ரர்களாக ஸ்ருஷ்டித்தார்.

"பகவதாஜ்ஞான ஸ்ருஷ்டியில் உதவவேணுமென்று உங்களைப் பிறப்பித்தேன். எனக்கு உதவியாயிருங்கோள்" என்று பிரமன் இவர்களை நியமிக்க, இவர்கள் "வாஸுதேவபராயணா:" என்ற மனப்போக்கையுடையவர்களாகையால் ஸ்ருஷ்டியில் தொடர்பற்றவராய்ச் சென்றுவிட்டனர். இவர்கள் பகவத்பஜநத்திலேயே எப்போதும் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்கள் தங்களது அநுபவம் வெளிப்பொசிகையால் பல திருநாமங்களை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்தனர் "தேவர்ஷீநாம் அஹம் நாரத:" என்று கண்ணனால் ஸ்ரீகீதையில் விபூத்யத்யாயத்தில் பாராட்டப்பட்ட நாரதர் சமைத்து ஸமர்ப்பித்த திருநாமங்களும் இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்திலுண்டு.

"ஜநாநாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி : ப்ரஜாயதே" என்ற வசனத்தின்படி ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரங்களில் (முன்பெடுத்த ஆயிரமாயிரம் ஜன்மங்களில்) பண்ணிச் சேர்த்த பாபங்கள் பகவதநுக்ரஹத்தால் நாசமடைந்து அவனிடம் பக்தி உண்டாகிறது. **யத்ப்ரீதிரவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிநீ** - இதர விஷயங்களில் (உலகவின்பங்களில்) விவேகமில்லாதவருக்கு உண்டாகும் ப்ரீதி எத்தகையதோ அப்படிப்பட்ட ப்ரீதி உமதிடம் அடியேனுக்குண்டாகுமாறு அநுக்ரஹித்தருளவேணும்" என்று ப்ரஹ்மாதன் நரசிங்கப்பிரானை வேண்டினான். நாரதரின் முன்கதை புராணங்களில் காணப்படுகிறது. அவர் தாய் பிறர் மனைகளில் வேலைக்காரியாக வேலைசெய்துகொண்டிருந்த போது நாரதர் சிறுவராம். இவரும் தாய்க்கு உதவியாக சிற்சில இடங்களில் வேலைசெய்வதுண்டு. இவர் எட்டு வயதுச் சிறுவராயிருந்த போது தாயை இழந்தார். பகவத்பஜனத்துக்குத் தடையாக இருந்த பந்தம் தொலைந்தது என்று மகிழ்ச்சி கொண்டாராம். எப்போதும் நிலையில்லாமல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டே இருப்பவர் நாரதர். இப்படி இருக்கை ஒரு சாபத்தின் விளைவாம். இதனால் எம்பெருமானை நிலைத்து நின்று ஸேவிக்க முடியவில்லை. என்று மிகவும் வருத்தமுற்ற நாரதர், "கண்ணா! உன்னை எப்போதும் கிட்டிநின்று ஸேவித்து அநுபவிக்கும்படி அநுக்ரஹிப்பாய்" என்று அழுது அழுது வேண்ட, கண்ணன் அப்படியே அநுக்ரஹித்தான்.

எம்பெருமான் பிறர்களால் சாபமிடப் பட்டபோது தனக்கு சக்தியிருந்தும் அவற்றை விலக்காமல், அவற்றுக்காளானவன். தன்னிடமன்பு பூண்டவர் விஷயத்தில் தான் பேரன்பு காட்டி அவர்களை பிறர் சாபங்களினின்றும் விடுவித்தான். இங்கு "கண்ணனிடத்தே சட்டம்" என்னவேணும். எம்பெருமானின் காரியங்களைச் சட்டவரம்பு கொண்டு அளவிட முடியாது. கேட்பாரற்ற சுதந்திரம் படைத்தவன் பகவான். இதை

அதிகமாகக் காட்டியது க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தான். இப்படிப்பட்ட ஸ்வதந்த்ரனான கண்ணனுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெற்றவர் நாரதர், இவர் பணித்த திருநாமங்கள் பல ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

வேதாசார்ய ஸமாஹாராத் -- வேதாசாரியரான வ்யாஸபகவானால் தொகுக்கப்பட்டவை, ஸநகாதிகள் உண்டாக்கிய புஷ்பங்களைக் கொண்டு வ்யாஸர் தொடுத்தது என்றது இதற்குத் தனிச் சிறப்பாம். உள்ளதை உள்ளபடியறிந்து அதை ஒளிக்காமல் பேசுவன் ஆப்தன். வ்யாஸர் பரம ஆப்ததமர்-ஆப்தர்களில் தலைவர். இவர் தோஷமில்லாமல் குணபூர்ணராய், நாராயணனுடைய அம்சாவதாரமாகப் பிறந்தவர். "லோகமடங்க வாழவேணும்" என்ற நல்லெண்ணத்தினால் உந்தப்பட்டு பலநற்காரியங்களைச் செய்தவர். "வ்யஸ்யதீதி வ்யாஸ:" என்கிறபடி வேதத்தைப் பிரித்துப் பிரித்து பல பாகங்களாக வ்யவஸ்தை பண்ணியவர். வ்யாஸபகவான். வேதங்கள் மறைந்திருந்த காலத்தில் அவற்றைக் கண்டுபிடித்து விபாகம் பண்ணி அறிவில் குறைந்த மந்தமதிகளுக்கும் பயன்படும்படி உபகரித்தவர். வ்யாஸபகவான் ஐந்தாவது வேதமெனப் புகழ்பெற்ற மஹாபாரதத்தை யெழுதி அதனுள் மிகச்சிறந்த இந்த திருநாமமாலையைத் தொகுத்துச் சேர்த்து தமக்கு உதவியுள்ளார். இந்தத் தொகுப்பு சிறந்த "அநுஷ்டுப்" வருத்தத்திலமைந்ததாம்.

வ்யாஸர் இக்ஷ்வாகு குலகுருவான வசிஷ்டரின் கொள்பேரன். "ப்ராஹ்மண்யம் தபஸா ப்ராப்தம்" என்கிறபடி தவத்தினால் உயர்ந்து ப்ராஹ்மண்யத்தைப் பெற்ற விச்வாமித்ரரும், "வசிஷ்டர் வாயால் ப்ராஹ்மரிஷி"யாக ஒப்புக் கொண்ட பிறகே ப்ராஹ்மரிஷியாக மதிக்கப்பட்டார். வசிஷ்டர் பிள்ளை சக்தி. சக்தியின் பிள்ளை பராசரர். இவருக்கு தேவதாபாரமார்த்ய ஜ்ஞானத்தை வசிஷ்டரும் ப்ராஹ்மபுத்ரரான புலஸ்த்யரும் அநுக்ரஹித்தனர் தமது தகப்பனாரான சக்தியை ஒரு அரக்கன் அடித்துக் கொல்ல, பராசரர் அரக்கர்குலமே யழியும்படி ஒரு யாகத்தைச் செய்ய முற்பட்டார். "இது தவறு; இதிலிருந்து நிவ்ருத்தி அடைவாய்" என்று பேரனை வசிஷ்டர் நியமிக்க பராசரரும் அப்படியே யாகம் செய்யாமல் சாந்தரானார். இதனால் மகிழ்ந்த வசிஷ்டர் இவருக்கு ஞானபூர்த்தியை அநுக்ரஹித்தார். அரக்கர்குலம் புலஸ்த்யகுலமாகையால் புலஸ்த்யரும் ப்ரீதியடைந்து அநுக்ரஹித்ததாக வரலாறு. பெரியோர் நியமனத்தைக் கீழ்ப்படிந்து அவர்களை மகிழ்விப்பது தான் மேன்மை பயக்கும். ராமனும் க்ருஷ்ணனும் இப்படிப்பட்ட பெருமை, படைத்தவர் என்பது நினைத்தற்குரியது. இந்தப் பெருமை வ்யாஸரின் தகப்பனார் பராசரருக்குண்டு. கொள்தாத்தா, தகப்பனார் இவர்கள் மூலம் வந்த பெருமை ஒரு புறமிருக்க இவரே தமது ஒப்பற்ற தபஸ், ஞானம்

இவற்றினால் மேன்மையுற்றவர். கேவலம் மாத்ருவாக்ய பரிபாலனார்த்தமாக, போக்யதாபுத்தி சிறிதுமின்றி வைராக்யம் தப்பாமல் அம்பை, அம்பாலிகை இவர்களுடன் கூடி, குலம் நசித்துப் போகாமல் ஸந்ததியுண்டு பண்ணியவர். "மிகவும் அருவருக்கத்தக்க ரூபம், துர்க்கந்தம் இவற்றுடன் வருவேன்; கேவலம் சந்ததி வருத்திக்காக ராஜபுத்ரிகள் இசையவேண்டும்" என்று வந்து ஸந்ததி வருத்தி பண்ண உதவியவர் வ்யாஸபகவான். இவர் குமாரரான சுகராலும் இவருக்குப் பெருமையுண்டு. இப்படி பல விதங்களிலும் உயர்ந்த வ்யாஸபகவானால் தொகுக்கப்பட்ட திருநாமமாலை யென்று இந்த ஸஹஸ்ரநாமம் பெருமையுடைத்தாகிறது.

4. பீஷ்மோத்க்ருஷ்டமதத்வத : -- ஸ்ரீவராஹப்பிரான் பூமி தேவியை ப்ரளயார்ணவத்திலிருந்து எடுத்தபின் தமது ப்ரஜைகளான சேதனர்களின் உய்ப்பாயமாகப் பல தர்மங்களை எடுத்துச் சொல்ல, பூமி தேவியானவள் "இவையெல்லாம் அநுஷ்டிக்க மிகவும் கஷ்டமானவை. வேறு சுலபமாக நிறைவேற்றக்கூடிய உபாயத்தைக் காட்டுவீராக" என்று வேண்ட, பகவான் "ஸ்திதேமநஸி" என்று ப்ரஸித்தமான சரமச்லோகத்தின் மூலம், "யாவனொருவன் தன் உடல்நிலை நேராகவிருக்கும்போது, என்னை நினைத்துச் சரணம்புகுவானோ, அவனது மரணநிலையில் அவனைநான் நினைவில் வைத்துக்கொண்டு எனது மேலான இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வேன்" என்று அருளிச்செய்தார். இத்தகைய உபாயத்தைச் சொல்வதால் வராஹபுராணத்துக்குத் தனி ஏற்றமுண்டு. அதுபோலவே ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமமும் ஸ்ரீகீதையும் இதிலுள்ளமையால் மஹாபாரதத்துக்குத் தனிப்பெருமையுண்டு. பாரதத்தைப் போலவே ஒப்பற்ற பெருமை படைத்தவர் பீஷ்மர், வ்யாஸ பகவான், கண்ணன், நாரதர் யாவராலும் பூஜித்து கௌரவிக்கப்பட்டவர். தமக்குத்தாமே உயர்ந்தவர்; சிறந்த ஞானியான இவர் பேச்சுக்குத் தனிமதிப்புண்டு.

ராஜதர்மத்தை அறிந்தவரில் பீஷ்மர் மிகச்சிறந்தவர் தர்மபுத்திரரிடம் வ்யாஸர் சொன்னது "பராக்ரமமுள்ள அரசனே! ராஜதர்மங்களைத் தெளிவாக அறியவேணுமாயின் குருவம்சத்தவருடைய பிதாமஹரான பீஷ்மரை அழைத்துக் கேட்பாயாக, கங்காபுத்ரனான பீஷ்மர் அறியாக ராஜதர்மம் ஒன்றுமில்லை. இந்திரன் முதலான தேவர்களை நன்றாயறிந்தவர். பீஷ்மஸதஸ் சிறந்த தத்வஜ்ஞானிகளான ரிஷிகள் இருக்குமிடம். பீஷ்மர் நித்ய ப்ராஹ்மசாரி; வைராக்யசீலர் என்பது மட்டுமல்ல. ஸதா பரப்ரம்மத்தினிடமே மனம் லயித்திருப்பவர் என்று க்ருஷ்ணபகவான் யுதிஷ்டிரரிடம் சொல்வது; "சரதல்பத்தில்

படுத்திருப்பவரும் நீறுபூத்தநெருப்புபோல விளங்குமவரும் மஹாத்மாவுமான பீஷ்மர் என்னை இப்போது நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். "மாம் த்யாயதி புருஷவ்யாக்ர : " என்னெஞ்சு அவரிடம் சென்றுள்ளது. வேத வேதாங்கங்களில் அளவற்ற ஞானமுடைய பீஷ்மரை நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன். முக்காலத்தையுமறிந்த பிதாமகர் பீஷ்மர் மறைந்து விடின் உலகில் ஞானம் குறைந்துவிடும். "ஜ்ஞாநாந்யல்பீவிஷ்யந்தி பீஷ்மே லோகாந்தரே கதே" பீஷ்மர் மறைந்தால் தர்மத்தை நிர்ணயித்துச் சொல்பவரில்லை. இப்போதே அவரிடம் சென்று கவனமாகக் கேட்பீர்" என்று.

மேலும் கண்ணன் திருவாக்கு:- "தர்மத்தையறிய விரும்பும் தருமபுத்திரருக்கு நீர் நல்கும் உபதேசங்கள் இந்த உலகமுள்ள வரை வேதங்கள் போல நிலைத்திருக்கும். ஞானத்தில் சிறந்த மஹாத்மாவே! உம்மை நான் நேராக அறிந்திருக்கிறேன். உமது தவவலியால் அசைவனவும் அசையாதவையுமான பலவற்றையும் படைக்கவல்லவர் நீர். உமக்குச் சோம்பலோ சோர்வோ கிடையாது. ரஜஸ் தமஸ் கலசாத ஸத்வகுணம் படைத்தவர் நீர். ஞானத்தில் நிறைந்த நீர் தருமபுத்ரனுக்கு தருமங்களை எடுத்துச் சொல்ல வேணும்." நாரத பகவானும் பீஷ்மரைப் பலவாறு புகழ்ந்து பேசுவதைக் காணலாம்.

தமது பெருமையை பீஷ்மரே சொல்லுகிறார். பெரியோர்கள் தம்மைப் பற்றிய உண்மையைச் சொல்வது தவறாகாது. தமக்குக் கண்ணனினருளால் ஏற்பட்ட நன்மைகளை அவனிடமே சொல்லுகிறார். "கோவிந்தா! உனதருளால் எனக்கு தாபம், தாஹம், இளைப்பு, சோர்வு, கலக்கம் எல்லாமே போயின. அச்யுதா! முக்காலங்களிலும் நடப்பவைகளையும் இவற்றுக்கு மேலான பரதத்வத்தையும் உள்ளங்கையிலுள்ள கனிபோலப் பார்க்கிறேன். உனது அநுக்ரஹத்தினால் வேதவேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட உண்மைகளெல்லாம் என்கண்ணெதிரில் பளிச்சிடுகின்றன. ஜநார்த்தன! உன்னை இடையறாது எனது மனதில் கொண்டுள்ளமையால் நான் மனம் பூரித்து இளமைப் பருவத்திலுள்ளவன் போலிருக்கிறேன். உனது அநுக்ரஹத்தினால் எல்லா தருமங்களையும் பிழைபடாமல் சொல்லவல்லவனாயிருக்கிறேன்" என்று இப்படி உண்மையறிவு பெற்ற பீஷ்மரை "கோதர்மஸ் ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத: உமது மனதில் எதை மேலான தருமமென்று அறுதியிட்டுள்ளீரோ?" என்று தருமர் கேட்க, மிகவும் நம்பத்தகுந்த ஆப்ததமரான பீஷ்மர் "இதுவே எல்லா தர்மங்களிலும் சிறந்ததென்று நான் நினைத்திருப்பது" என்று இந்த ஸஹஸ்ரநாம ஸங்கீர்த்தனத்தைச் சொல்லுகையால் இது மிகவும் சிறந்தது.

5. பரிக்ரஹாதிசயத : -- விலக்ஷணமான அங்கீகாரம் பெற்றது: எம்பெருமானுக்கு ஆயிரம் திருநாமங்கள் உண்டென்பதைப் பல நூல்களிலும் காணலாம். உண்மையில் ஆயிரம் என்று ஒரு ப்ரஸித்தியும் எங்கு மொத்த அங்கீகாரமும் ஏற்பட்டுள்ளது. மஹாபாரதத்திலேயே ஸபாபர்வத்தில் "பகவான் ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவர்" (தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்) என்றும் ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்தில் (கஜேந்த்ர மோக்ஷ ப்ரகரணத்தில்) "எம்பெருமான் ஆயிரம் சுபமான திருநாமங்களையுடையவன், பிறவியில்லாத ஆதிதேவன், ஸர்வஸ்வாமி" என்று பேசப்படுகிறான். இந்த ஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரத்திலேயே ஆரம்பத்திலும் முடிவில் பலன் சொல்லுகையிலும் (முன்னுரையிலும் முடிவுரையிலும்) இதன் பெருமைகள் விரிவாகவே சொல்லப்பட்டுள்ளன. வைத்யசாஸ்த்ரம் (ஆயுர் வேதம்) முதலான பலவிடங்களிலும் இதன் பெருமை பரக்கப் பேசப்பட்டுள்ளது. சரகஸம்ஹிதை என்னும் ஆயுர்வேத நூலிலும் "விஷ்ணும் ஸஹஸ்ரமூர்தாநம் சராசரபதிம் விஷம் - ஸ்துவந்நாம ஸஹஸ்ரேண ஜ்வரான் ஸர்வான் | வ்யபோஹதி" - ஆயிரம் தலைகளையுடையவரும் ஸர்வஸ்வாமியும் ஸர்வவ்யாபியுமான விஷ்ணுவை-பகவானை-ஸஹஸ்ர நாமத்தைக்கொண்டு துதிப்பதால் எல்லாவிதமான ஜ்வரங்களையும் (வ்யாதிகளையும்) போக்கிக் கொள்ளலாம்-என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. எல்லா வ்யாதிகளுக்கும் ஸஹஸ்ரநாமஸ்துதி தலைசிறந்த மருந்தாகப் பேசப்படுகிறது. சமீபகாலத்தில் வெளிவந்த நூல்களும் எல்லா வ்யாதிகளும் ஸஹஸ்ரநாம பாராயணத்தினால் விலகுகின்றன என்றியம்புகின்றன. மேலும் என்ற வ்யாதி, க்ஷயரோகம், ஜ்வரவிசேஷங்கள் எல்லாம் புருஷஸூக்த ஜபத்தினாலும் பாரதத்திலடங்கிய ஸஹஸ்ரநாம படநத்தினாலும் போய்விடுகின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. "ஹோமத்தைச் செய்து ஸஹஸ்ரநாமபாராயணம் வாயுஸூக்தத்துடன் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. காவ்யங்களிலும் இப்படியே காணப்படுகிறது. பட்ட பாணகவி ப்ரஸவ அறையில் நாராயண நாமஸஹஸ்ரம் இடைவிடாது படிக்கப்படுவதாக வர்ணிக்கிறார். நமது காலத்திலும் எல்லா வ்யாதிகளுக்கும் ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம் கைகண்ட மருந்தாகக் கையாளப்படுவதைக் காணலாம். விஷம், பிசாசம், வ்யாதி, க்ரஹபீடை, தீயகனவு அபசகுனம் முதலான அமங்களங்களுக்கு சாந்தியாகவும், பெரும்பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாகவும், இம்மை மறுமைகளில் மேன்மை பெறவும், ஸம்ஸாரமாகிற விலங்கு அறுபட்டு பகவானையுடையவும், பகவத் குணங்கள் என்ற அம்ருதத்தைப் பருகிக் களிப்பதற்கும் (இதனால் ஸஹஸ்ர நாமபாராயணம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனம் என்கிறது) பெண். பேதை

ஊமையர், செவிடர், பித்தர், -ஏன்? நாஸ்திகர்களுங்கூட-இதைச் சிறந்த ஒளஷதமாக ச்ரத்தை விச்வாஸங்களுடன் அநுஷ்டிக்கக் காணலாம். இப்படிப்பட்ட பரவலான அங்கீகாரம் வேதங்களுக்கும் காணப்படவில்லை. வேதத்தைக் கற்பதற்குள்ள நிர்ப்பந்தங்கள் இதற்குக் கிடையாது.

கீதாத்யைகார்த்யத : -- ஸ்ரீபகவத்கீதை முதலான தத்துவ நூல்களுடன் பொருட்பொருத்தமுடைமை:- மஹாபாரதத்தில் ஸித்தாந்தத்தை (முடிவை) எடுத்துரைக்கும் பகுதிகள் பலவுள்-பகவத்கீதை, நாராயணீயம், யாநஸந்திபர்வம், அக்ரபூஜை, முதலான பலவிடங்களிலும் வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்களை (பகவத்ப்ரபாவத்தை) இந்த ஸஹஸ்ரநாமம் சுருக்கிக் கூறுவதனால் இவைகளுடன் கருத்தொற்றுமை உள்ளதாயிருக்கிறது.

மேற் சொன்ன ஆறு காரணங்களினால் அறிவாற்றலுடன் செயல்படுபவர்களால் இந்த ஸ்துதி மிகவும் உபாதேயமாக-சிறந்ததாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எல்லா வித்யைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும் ஆசாரியர்களும் பரப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களுமான வ்யாஸர், தேவச்ரவஸ், நாரதர், அம்சர் முதலான தேவரிஷிகளாலும் ப்ரஹ்மரிஷிகளாலும் பாடப்பட்ட திருநாமங்களினை; ஸர்வேச்வரனும், கீதோபநிஷதாசார்யனும் தாமரைத்தடங்கண்ணனுமான ஸாக்ஷாத்கண்ணனெம்பெருமான் மற்றவருடன் வீற்றிருந்து பிதாமஹரான பீஷ்மர் வாயிலாக திருச்செவி சாத்தியது. இப்படிப் பெருமையுள்ள இந்த ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்துக்கு கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரனான ஸ்ரீபராசரபட்டர் பகவத்குணங்களை உலகத்தவர் உள்ளபடி உண்மையாக அறியும் பொருட்டு விளக்கவுரை (வ்யாக்யானம்) அருளியுள்ளார்.

மஹாபாரதத்தை கேட்டு வருகையில் பலவிடங்களில் பகவத்பரத்வத்தைப் பற்றிய விசேஷார்த்தங்களைக் கேட்டுள்ளபடியால் மனதிருந்தியுடன் மகிழ்ந்திருக்கும் ஐநமேஜயராஜாவிடம் அவனிடமுள்ள மிக்க அன்பினால் வைசம்பாயனர் அவ்வரசனின் கேள்வியை எதிர்பாராமலே மற்றுமொரு பரமரஹஸ்யார்த்தமான இதைத் தாமாகவே சொல்லத் தொடங்குகிறார். ஒன்றேகால் லக்ஷம் க்ரந்தமான மஹாபாரதத்தாலே தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைச் சொல்லிய வைசம்பாயனர் ஐமமேஜயனை "இவற்றில் உன் நெஞ்சில் பட்டதென்?" (நீ ஸாரமாக க்ரஹித்தது என்ன?) என்று கேட்க, அவர் "நாலிலும் ஒன்றுமன்று; பகவத்குணங்களில் ஆழங்காற்பட்டிருக்கும் உம்போல்வார் அவற்றைப் பேச, தென்றலும் சிறுதுளியும் பட்டாப்போலே குளிரச் செவிமடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்க அமையும்" என்று பட்டது.

புருஷார்த்தோத்யமேவைகோ யத்கதாச்ரவணம் ஹரே: என்றான். இது ஸஹஸ்ர நாமத்துக்கு முழுதுமொக்கும்.

அவிகாராயசுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே ।

ஸதைகருபருபாய விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே ॥

யஸ்ய ஸ்மரணமாத்ரேண ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத் ।

விமுச்யதே நமஸ்தஸ்மை விஷ்ணவே ப்ரபவிஷ்ணவே ॥

ஓம் நமோ விஷ்ணவே ப்ரபவிஷ்ணவே.

எவ்விதமான விகாரமுமற்றவரும் (மாறுபாடுகள் அடையாதவர்) எப்போதும் சுத்தியுடையவரும், ஆரம்பம் முடிவில்லாமல் எப்போதுமுள்ளவரும், தனக்கு மேலொருவனில்லாத பரமாத்மாவானவரும். எல்லாக் காலத்திலும் ஒரே தன்மையுள்ள (சுத்தஸத்வ) திருமேனி படைத்தவரும், எல்லாரையும் ஜெயிப்பவருமான ஸர்வவ்யாபியான விஷ்ணுபகவானை வணங்குகிறேன்.

எவனை மனதால் நினைப்பதால் மட்டுமே யாவரும் பிறவி, ஸம்ஸாரபந்தம் இவற்றிலிருந்து விடுதலையடைகிறார்களோ, மிகப் பெருமைபடைத்த பரமபுருஷனும் ஸர்வ சக்தனுமான அந்த விஷ்ணு பகவானை வணங்குகிறேன்.

ஸர்வ வேதஸாரமான ப்ரணவத்தினால் சொல்லப்படும் ஸர்வ வல்லமை பொருந்திய விஷ்ணுவை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

□

வ்யாக்யாதாவான ஸ்ரீபராசரபட்டரை வணங்குவது

ஸ்ரீபராசரபட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித: ।

ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸுதஸ்ரீமாந் ச்ரேயஸேமேஸ்துபூயஸே ॥

ஸ்ரீரங்கநாதனின் புரோஹிதரும், ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்சரெனப் பெயர் பெற்ற கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரும், ஞானபக்திச் செல்வங்களில் நிறைந்தவருமான ஸ்ரீபராசரபட்டரான ஆசாரியர் எனக்கு மேன்மேலும் நன்மைகளை அருளுவாராக.

ஆசார்ய, பகவத்வந்தநமாக ஸ்ரீபட்டர் அருளுபவை

வந்தேகோவிந்ததாதெள முநிமத மநவை லக்ஷ்மணார்யம் மஹாந்தம் த்யாயேயம் யாமுநார்யம். மமஹ்ருதி தநவை ராமமேவாபியாயாம் பத்மாக்ஷம் ப்ரேக்ஷிஷீய ப்ரதமமபி முநிம் நாதமீடே சடாரிம்

ஸ்தெளமி ப்ரேக்ஷேய லக்ஷ்மீம் சரணமசரண: ஸ்ரீதரம் ஸம்ச்யேயம் ॥

ஆசாரியரான ஸ்ரீகோவிந்த பட்டரையும் (எம்பாளையும்) தகப்பனாரான ஸ்ரீகூரத்தாழ்வானையும் வணங்குகிறேன். அதன் பிறகு

ஸ்ரீராமாநுஜமுனிவரை ஸதா மனதில் கொள்ளக் கடவேன். பெரிய நம்பியை த்யாநம் பண்ணுகிறேன். யாமுனரான ஆளவந்தாரை இதயத்தில் வைத்துப் பூசிக்கிறேன். ராமமிசர் (மணக்கால்நம்பி), புண்டரீகாക്ഷர் (உய்யக் கொண்டார்) இவர்களை அடையக்கடவேன் ஸம்பரதாயத்துக்கு முதலாசாரியரான நாதமுனிகளையும் மேலே சடரிபுவான நம்மாழ்வாரையும் புகழ்ந்து துதிக்கிறேன். பெரிய பிராட்டியாரான லக்ஷ்மீ தேவியைக் கண்டு வேறு புகலற்றவனாய் திருமகள் கேள்வனான எம்பெருமானை சரணமடைகிறேன்.

ஓம் நமோ கஜவக்த்ராத்யை: பாரிஷத்யைப்ரசாஸதே |

ஸ்ரீரங்கராஜ ஸேநாந்யே ஸுத்ரவத்யா ஸமேயுஷே ||

யானைமுகரான கஜாநநர், ஹரிவக்த்ரார் முதலான பரிஜனங்களோடு ஆணை செலுத்துபவரும் ஸுத்ரவதி என்ற மனைவியுடன் கூடியிருப்பவரும், ஸ்ரீரங்கராஜருடைய சேனாபதியுமான விஷ்வக்ஸேநரை "ஓம்" என்று வணங்குகிறேன்.

நமோ நாராயணாயேதம் க்ருஷ்ணத்வைபாயநாத்மகே |

யதாமுஷ்யாயணா வேதா மஹாபாரதபஞ்சமா: ||

ஸ்ரீமஹாபாரதத்தை ஐந்தாவதாகவுடைய நான்கு வேதங்களும் எவர் மூலமாக வெளியிடப்பட்டனவோ, அந்த க்ருஷ்ணத்வைபாயனராக (வேதவ்யாஸராக) அவதரித்த நாராயணனை வணங்குகிறேன்.

ஜாதோலக்ஷ்மண மிசர் ஸம்சர்ய தநாத் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நாத்ருஷே:

பூ யோ பட்டபரா சரேதி பணித: ஸ்ரீரங்கபர்த்ரா ஸ்வயம் |

ஸ்ரீஸ்ரீரங்கபதிப்ரசாதத்ருஷ்யா ஸ்ரீரங்கநாதாஹ்வய:

ஸ்ரீரங்கேச்வரகாரிதோ விவ்ருணுதே நாம்நாம் ஸஹஸ்ரம் ஹரே: ||

ஸ்ரீராமாநுஜமுனிவரான ஆசார்யரை ஆசர்யித்திருப்பதையே பெரிய செல்வமாகப் பெற்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ரரெனும் (கூரத்தாழ்வானான) ரிஷிக்கு மகனும், ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீரங்கநாதனால் பராசரபட்டர் என்று அழைக்கப்பட்டவனுமான இந்த பட்டர் இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தை ஸ்ரீரங்கநாதனருளினால் அந்த ஸ்ரீரங்கபதியின் அநுக்ரஹத்திலுள்ள பெருவிருப்பத்தினால் செய்யமுற்படுகிறான்.

ஸம்ஸாரோடயமபண்டிதோ பகவதி ப்ராகேவ பூய: கலௌ

பூர்ணம்நயதமே ஜநே ச்ருதிசிரோகுஹ்யம் ப்ருவே ஸாஹஸாத் |

தத்ர ஸ்தோத்ரமிதம் ப்ரகாசயதிய: ஸ்துத்யஸ்ச யஸ்தாவுபௌ

வ்யாஸ: காருணிகோ ஹரிஸ்ச ததிதம் மௌர்க்யம் ஸஹோதாம் மம ||

பிறவிச் சுழலான இந்த ஸம்ஸாரம் பகவத் ஸ்வரூபத்தின் அறிவை மறைப்பது; இது கலிகாலத்தில் மேலும் அதிகம். எல்லாமறிந்து

நிரம்பியவராக நினைத்துள்ள (அறிவில் குறைந்த) ஜனங்களுக்கு வேதாந்த ரஹஸ்யத்தை நான் சொல்லப்புகுவது ஸாஹஸம். இவ்விஷயத்தில் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை ஸ்ரீவ்யாஸபகவானும் இதில் துதிக்கப்படும் ஸ்ரீமந் நாராயணனும் இப்படிப்பட்ட எனது அறியாமையைப் பொறுத்தருள வேணும்.

அர்த்தே ஹரௌ ததபிதாயிநி நாமவர்கே

தத் வ்யஞ்ஜகே மயி ச பந்தவிசேஷமேத்ய |

ஸேவத்வமேததம்ருதம் ப்ரணிபத்ய யாசே

மத்யஸ்த மத்ஸரிஜநா இஹ மா ச பூவந் |

இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு விஷயமாகிய ச்ரிய:பதியினிடத்திலும், அவரைச் சொல்லும் ஆயிரம் திருநாமங்களிடத்திலும் அவற்றுக்கு உரை செய்யப்புகும் அடியேனிடத்திலும் ப்ரீதியுடன் (அன்பு வைத்து) இவ்வமுதைப் பருகும்படி உங்களை அடிபணிந்து வேண்டுகிறேன். யாரும் இவ்விஷயத்தில் உதாஸீனராகவோ விரோதமுள்ளவராகவோ இருக்க வேண்டாம்.

மஹாபாரதத்தில் ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம் "வைசம்பாயந உவாச-ச்ருத்வாதர்மாந்.." என்று தொடங்குகிறது. ஸஹஸ்ரநாமாபாராயணத்தை "சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும்..." என்று தொடங்கி விஷ்ணுரூபரான வ்யாஸரையும் விஷ்ணுபகவானையும் வந்தனம் பண்ணும் சுலோகங்களை முதலில் அநுஸந்திப்பது அநுஷ்டானம். "நமஸ்தஸ்மை விஷ்ணவே ப்ரபவிஷ்ணவே-ஓம் நமோ விஷ்ணவே ப்ரவவிஷ்ணவே" என்பது வரை முன்னுரையாக அநுஸந்திப்பது மரபு. "ஸர்வசக்தரான விஷ்ணுவுக்கு நமஸ்காரம்" என்கிறது. "ஓம் நமோ விஷ்ணவே ப்ரபவிஷ்ணவே" என்று அதையே மீண்டும் சொல்லுவது அப்படி வணங்குவதும் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுவதற்காக. இது ஒரு ஸித்தாந்தம் என்பது குறிப்பு. ஓம்-என்பது மங்களவாசகம். நம்:-என்பது பணிவுக்கு வாசகம். "எந்த காலத்தில் விஷ்ணுநமஸ்காரம் செய்யப்படுமோ அதுவே நல்ல காலம் (லக்ஷம்); அதுவே சுபமான தினம்; அதுவே சுப நக்ஷத்ரம்; அதுவே பரிசுத்தம்; அதுவே மங்களம்" க்ருஷ்ணனை (விஷ்ணுவை) ஒரு தடவை நமஸ்கரிப்பதனால் பல ஜன்மங்களில் பண்ணிய பாபங்கள் தொலைகின்றன. பல யாகங்களின் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய பலன் ஸித்திக்கிறது. பிறவிச் சுழலிலிருந்தும் காப்பாற்றுகிறது." இதனால் முக்கியமான கட்டங்களில் "ஓம் நம:" என்று விஷ்ணுவைக் குறித்து உச்சாரணம் பண்ணுவது மரபாயுள்ளது. இது ஆதிசங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்தில் தந்தருளும் விளக்கமாம்.

இனி மஹாபாரதத்திலுள்ளபடி ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம் தொடங்குகிறது. ஆசார்யன் சிஷ்யனிடம் அருள்சுரந்து அவன் கேட்காமலே தானே உபதேசம் பண்ணுவதைப் பலவிடங்களிலும் காணலாம். ஜனமேஜய ராஜனுக்கு பாரதத்தை-க்ருஷ்ணசிரிதரத்தை- சொல்லி வந்த வைசம்பாயநர் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்தை "இதை இந்த அரசன் அவசியம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்" என்று தானே இதன் பெருமைகளைச் சொல்லுகிறார். இதே போல கண்ணன் கீதையில் அர்ஜுனுக்குப் பல ரஹஸ்யார்த்தங்களை வலுவில் உபதேசிப்பது காணலாம். இப்படியே ஸநத்குமாரர் நாரதருக்கு ஜீவனைப் பற்றி சொல்லி மேலே ஸத்ய சப்தவாச்யனான பரமபுருஷனைப் பற்றி உபதேசிக்கிறார். ஸஹஸ்ரநாமத்துக்குப் பீடிகையிடப்படுகிறது: ஸ்ரீவைசம்பாயநர் சொல்லுகிறார்:

ச்ருத்வா தர்மாநசேஷேண பாவநாநி ச ஸர்வச: |

யுதிஷ்டிர: சாந்தநவம் புநரேவாப்யபாஷத

1)

பலதர்மங்களைப் பற்றியும் தூய்மைப்படுத்தும் பல அநுஷ்டானங்களைப் பற்றியும் பீஷ்மர் விளக்கிக் கூறக்கேட்ட பின் தருமபுத்திரர் சந்தநுபுத்ரரான பீஷ்மரை நோக்கி மீண்டும் கேள்விகளைக் கேட்டார்.

தர்மமாவது-வேதத்தில்-ச்ருதியில்-நியமிக்கப்பட்ட விஷயங்கள், ரிஷிகள் வேதார்த்தத்தை ஸ்மரித்து (நினைத்து) இவற்றைத் தெளிவாக உரைத்த சாஸ்த்ரங்கள் ஸ்ம்ருதிகள். வேதத்திலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் நியமிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் (தர்மங்கள்) அவசியமாகச் செய்யப்பட வேண்டியவை. நாம் யஜ்ஞோபவீதமணியும் போது "ச்ரௌதஸ்மார்த்தவிஹித நித்யகர்மாநுஷ்டான யோக்யதா ஸித்யர்த்தம் (ச்ருதி-ஸம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட நித்ய கர்மங்களைச் செய்யத் தகுதி பெறும் பொருட்டு) யஜ்ஞோபவீத தாரணம் கரிஷ்யே" என்று ஸங்கல்பம் செய்து கொள்கிறோம். நமது பெரியோருடைய அநுஷ்டானம் ச்ருதி ஸ்மிருதிகளை ஒட்டியே இருக்கும் இதுவே "மேலையார் செய்வனகள்" என்பது. சாந்தி, அநுசாஸந பர்வங்களில் பல தர்மங்களை பீஷ்மர் தருமருக்கு எடுத்துச் சொல்லியவற்றையெல்லாம் இங்கு நினைவூட்டுகிறது. எல்லாம் பாவநம்-சுத்தி உண்டாக்கக் கூடியவை. கர்மாநுஷ்டானத்தினால் சித்தசுத்தி உண்டாகிறது. தபஸ்ஸும் ஒருதர்மமே. போக்யபதார்த்தங்களை-உணவை-மிகவும் குறைத்தல், உயிர் தரிக்கைக்கு வேண்டியது மட்டும் போதுமென்றிருக்கை புண்ய தீர்த்தஸ்நாநம் சுத்திகரம்; மற்ற தர்மாநுஷ்டானங்களையும் இங்கு கொள்க.

ஸர்வச : -அவற்றின் அங்கங்கள், ஸ்வரூபம் பண்ணும் அதிகாரி விசேஷணம், பலன்கள் எல்லாம் பூரணமாகச் சொல்லி கேட்கப்பட்டதாகும்.

சாந்தநவம் --சந்தனுமஹராஜருக்கும் கங்காதேவிக்கும் பிறந்த பீஷ்மரைச் சொல்லும். சுகர் கண்ணன் பெருமைகளைச் சொல்லவும் பரீக்ஷித்து கேட்பதுமாக அமைந்தது போல எங்கும் கிடைக்காது. இருவரும் க்ருஷ்ணபக்தியில் மிகவும் மேம்பட்டவர்கள். அதே போல இங்கும் சொல்பவர் பரமபாவனமான கங்காதேவியின் புதல்வர். கேட்பவர் தருமதேவதையின் புத்ரர், சொல்லப்படுவதோ ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமான (ஆசாரியர் விரும்பிப் போற்றும்) அர்த்தம். சொல்பவர் "கேட்பவருக்கு இது நன்மையைச் செய்யும்" என்று சுபமான மனதுடன் சொல்வது. இதுவே சிஷ்யனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸை (நலனை-மேன்மையை) அளிப்பது. இப்படிச் சொல்லப்படுவதில் சிஷ்யனுக்கு விச்வாஸம் இருக்கவேண்டும். நம்மாழ்வார் "யயிலுஞ்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை என்ற திருவாய்மொழிகளில் தமக்கு மிகவும் அபிமதமான அர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினார் என்பதையுணர்ந்த மதுரகவியாழ்வார் "தேவுமற்றியேன் என்று ஆசார்யரான ஆழ்வாரையே எல்லாமாகக் கொண்டு ஒழுகினார். நமதாசாரியர்கள் "எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம்" என்றிருந்து நமக்கும் காட்டித் தந்தபடி நாமும் இருக்க வேண்டும் அப்படியே இங்கும் பீஷ்மர் சொல்வது போற்றத் தக்கது.

கிமேகம் தைவதம் லோகே கிம்வாப்யேகம் பராயணம் |

ஸ்துவந்த: கம் கம்ர்ச்சந்த: ப்ராப்நுயுர் மாநவாச்சபம் || (2)

கோதர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத: |

கிம்ஜபந் முச்யதே ஜந்து: ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத் || (3)

பீஷ்மாசாரியர் தர்மங்களில் சிறந்ததாகத் தமதப்பிராயமாகக் கொண்டுள்ளதை வெளியிட வேணுமென்று தர்மபுத்ரர் ப்ரச்நம் பண்ணுகிறார் (கேட்கிறார்). ஆறு கேள்விகள் இங்கு பார்க்கப்படுகின்றன. (1) கிமேகம் தைவதம் லோகே? (2) கிம்வாபி ஏகம் பராயணம்? (3,4) ஸ்துவந்த: கம், கம் அர்ச்சந்த: மாநவா: சுபம் ப்ராப்நுயு: (5) கோதர்மஸ் ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத: (6) கிம் ஜபந் முச்யதே ஜந்து: ஜந்மஸம்ஸார பந்தநாத். இங்கு ஐந்தாவது கேள்வியிலுள்ள பவத: பரமோமத: - (தேவரீர் இவ்விஷயத்தில் உமதபிப்ராயத்தில் மேலானதாக கொண்டுள்ளதென்ன) என்பது எல்லாக்கேள்விகளிலும் அந்வயிக்கும் (சேரும்)

உபேயம்-ப்ராப்யம்-நாம் அடையவிரும்பும் பலன், அதற்கான சிறந்தவழி-உபாயம், உபேயமானது ப்ரியம், ப்ரியதரம், ப்ரியதமம் (**good, better, best**, என்பது போல) மூன்று வகைப்படும். அப்படியே உபாயமும் ஹிதம், ஹிததரம், ஹிததமம் என்று மூவகைப்படும். மிகச் சிறந்ததை தமம் என்று விசேஷிப்பார்கள். உபாய உபேயங்கள் தோஷமுள்ளவையானால் விடவேண்டியவை. குணமுள்ளவையே ஆதரிக்கத்தக்கவை. ச்ரமமில்லாமல் உபேயத்தை ஸாதித்துத்தரக் கூடிய உபாயமே மிகச்சிறந்தது. இங்கு "பவத: பரமோ மத:" என்று ப்ரியதமமான பலனையும் ஹிததமமான உபாயத்தையும் கேட்கிறார். "எது உயர்ந்த உண்மைப் பொருள்? எது மிகவுயர்ந்த அடையத்தகுந்த வஸ்து? எது உமக்கு மிகவும் அபிமதம்? என்று கேள்வி.

கிமேகம் தைவதம் லோகே பவத: பரமம் மதம்? என்று அந்வயம். **லோகே** -- லோகம் என்று இங்கே சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்கிறது. ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகளில் மிகவுயர்ந்த தெய்வமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது என்று எதை நீர் கருதுகிறீர்? இங்கு ஏகம் என்பது ப்ரதானம்-மிகவும் முக்கியம்- என்ற பொருளில்வந்தது. நிகரற்றது என்றபடி. **நதத்ஸமோஸ்தி அப்யதிக: குதோந்ய** என்று விச்வ ரூபாத்யாயத்தில் அர்ஜுனன் கண்ணனை ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாதவனாகச் சொன்னான். பீஷ்மரும் தமது பதிலில் "பரமம் யோ மஹத்தேஜ:" என்றும் "தஸ்ய லோகப்ரதாநஸ்ய" என்றும் ப்ரதிவசநம் (பதில் சொல்வதாலும்) ஏகம் என்பது ஒரு எண்ணைக் குறிக்கவில்லை என்பது விளங்கும். ஏகம் தைவதம் என்ற ஒருமையிற்சொல்லுகிறது. "சாஸ்த்ரங்களை ஆராய்ந்து தேவரீர் அபிப்ராயத்தில் உயர்ந்த தெய்வம்-ஒப்பற்றது என்று அபிமானிப்பது எது? உலகத்தில் ஹரி, ஹரன் ஹிரண்யகர்பன் என்ற தெய்வங்களின் உயர்த்தி தாழ்ச்சி பற்றி பலமதங்கள் தோன்றியுள்ளமையால் தருமர் பீஷ்மரை இப்படிக் கேட்கிறார்.

கிம் வாப்யேகம் பராயணம் - பரமான (மிகவுயர்ந்த) அயநம் அடையத் தகுந்த ப்ராப்யம் எது? என்று கேள்வி-புருஷார்த்தத்தைப்பற்றியும் உலகத்தில் அபிப்ராய பேதமுள்ளமையால் பீஷ்மரின் அபிமதத்தைக் கேட்கிறார். பரம்-ஒப்புயர்வற்ற அயநம்-நிரதிசயமங்களமான தன்மையால் வரும் உயர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. "இஹபரங்களில் விரும்பப்படுமவற்றில் எது மிகவுயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று தேவரீர் அபிப்ராயம்?" என்று கேள்வி. உபேயத்தை-பலத்தை-தைவதம், அயநம் என்று இரண்டுவிதமாகக் கேட்கிறார் எது உயர்ந்த தெய்வம்? எது மேலான பலம்? என்று. இனி உபாயத்தைப் பற்றிய ப்ரசநம், ஸ்துவந்த: கம் கம் அர்ச்சந்த: மாந:

சுபம் ப்ராப்யு - யாரை குணஸங்கீர்த்தனம்; பண்ணி பூஜித்து, யாரை பக்தியுடன் உபாஸனம் பண்ணி உலகத்தவர்கள் சுபத்தை-இஹபர இன்பங்களை அடைகிறார்கள்; ப்ராப்யத்தை நிச்சயித்தானதும் அதற்கேற்ற உபாயத்தை அறியவேணுமல்லவா? இவ்விஷயத்திலும் சாஸ்த்ரங்களில் கர்மஜ்ஞான பக்தி முதலான பலவழிகள் காட்டப்பட்டுள்ளனவாகையால் எதுசிறந்த உபாயம் என்று பிதாமகரைக் கேட்கிறார் யுதிஷ்டிரர். உபாயம் மூவகைப்படும்-ஸித்தம், ஸாத்யம், ஸாலம்பநம் என்று, ஸித்தம்-எப்போதும் தானே உள்ளது; நமது முயற்சியினால் ஸாதிக்கப்படாதது-பெறப்படாதது. **ஸாத்யம்** என்பது நமது முயற்சியால் மனோவாக்காயங்களால் - மனம் மெய் பேச்சுக்களால்-ஸாதிக்கப்படுவது. மனதினால் த்யானம்; வாக்கால் திருநாமத்தைச் சொல்லுதல், கையினால் மலர் கொண்டு அர்ச்சித்தல்; இவை போல பலவுண்டு. இவைகளால் தேவதைகளை நம்பால் ஈர்த்து பலனைப் பெறமுடியும். **கோதர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:**? ஸாத்யதர்மங்கள் எல்லாவற்றிலும் உமக்கு மேலான அபிமதம் எது? ஒத்ததும்மிக்கதுமில்லாதது எந்த தர்மம்? ஐயம் திரிபில்லாமல் ஆபத்தநம் (மனதுக்கு மிகவும் ப்ரியமானது) என்று நீர் கருதுவது எது? "மஹத்யாபதி ஸப்ப்ராப்தே ஸ்மர்தவ்யோ பகவாந் ஹரி:" என்று தனக்குப் பெரியோர் உபதேசித்ததை பெரிய ஸபையில் தனக்குப் பேராபத்து விளைந்தபோது த்ரௌபதி நினைத்து இருகைகளையும் எடுத்து **கோவிந்தா!** என்று கூப்பிட்டு ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டதை நினைவூட்டுகிறது. நிச்சயமாக ஆபத்தனமாக தேவரீர் ஸ்வீகரித்திருக்கும் தர்மம் எது? என்று கேள்வி.

ஸாலம்பநம் -- பற்று, ஜபம், த்யானம், அர்ச்சநம் முதலானவற்றுக்கு ஒரு பற்று வேணும். திருமேனி, மந்த்ரம், பாசரம் முதலானவை. மேலே "கிம் ஜபந் முச்யதே" என்ற கேள்வி ஸாலம்பந விஷயமானது. **ஜந்து:** - கர்மமடியாகப்பிறக்கும் ஜீவராசி; **கிம்ஜபந்**-எந்த மந்த்ரத்தையோ திருநாமத்தையோ ஜபந் (அநுஸந்தானம்) பண்ணவேணும்? எதற்கு எனில் ஜன்ம, ஸம்ஸார பந்தனங்களிலிருந்து விடுபடுகைக்காக இவை மூன்றும் சாஸ்த்ரங்களில் சரீர ஸம்பந்தத்தையே குறிப்பவை.

ஜந்மம்-பிறப்பது, வளர்வது, மூப்பெய்துவது இறப்பது; புண்ய பாபங்களுக்குச் சேர ஸ்வர்க்கநரகாநுபவங்கள்; அதற்குச் சேர சரீரம்; இப்படி கார்யவர்கம்-ஸம்ஸாரம்-அஜ்ஞானம், கர்ம ருசி, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் இவை கர்மமடியாகப் பெறும் சரீரத்தினால் வருபவை; பந்தம்-மேர் சொன்ன இரண்டுடனும் ஜீவாத்மாவைக் கட்டும் கட்டு இங்கு யுதிஷ்டிரர்

கேள்வியில் ஜபமாவது எது? நியம விசேஷவத் மந்த்ராத்யாவர்த்தநம் ஜபம்” என்பர். ஸ்நாநம், ஆஸனம், சுத்தி, முதலான நியமங்களுடன் மந்த்ரத்தைத் திரும்பத் திரும்ப அநுஸந்தித்தல் ஜபமாம். இங்கு ஒரு கேள்வி எழும் கோதர்ம:-என்றவிடத்தில் ஸாத்ய தர்மங்களில் வாசிகமானஜபத்தை ஒரு தர்மமாகச் சொன்னார். அது ஸாத்யதர்மம். “கிம் ஜபந்” என்ற கேள்வியில் ஜபம் என்பது யாது? முன் சொல்லப்பட்ட விஷயமேயா? வேறா எனின்; முதலது ஸாத்யம், வாசிகம். மற்றது ஸாலம்பந்தத்தை விஷயமாகக் கொண்டது. இவை இரண்டு ஆகாரங்களை (aspect) காட்டுபவை “ஜன்ம ஸம்ஸாரபந்தநாத் முச்யதே” என்பதால் மோக்ஷஸாதனம் (பரமபதப்ராப்தியைத் தருவது எது) என்று கேள்வி, ஜபம் எல்லா பலன்களையும் தரவல்லது என்று சாஸ்த்ரமாகையாலே மற்ற பலன்களையும் அவரவர் நிலைக்குத் தக்கபடி வைத்துக்கொள்ளலாம்.

தர்மபுத்ரர் கேட்ட ஆறு கேள்விகளுக்கு பீஷ்மரின் விடைகள் கேள்விகளின் அடைவில் இல்லை, கடைசியில் கேட்டதற்கு (உபாயத்தைப் பற்றியது) முதலில் பதிலளிக்கிறார். முதல் இரண்டு கேள்விகள் உபேயத்தைப் பற்றியவை. இவை உபாயஸாத்யங்கள் (உபாயத்தினால் பெறப்படுபவை) ஆகையால் உபாயத்தை முதலில் சொல்லுகிறார்.

ஜகத்ப்ரபும் தேவதேவம் அநந்தம் புருஷோத்தமம் ।

ஸ்துவந்நாமஸஹஸ்ரேண புருஷ: ஸததோத்தித: ॥ (4)

ஜகத்ப்ரபும் - ஸர்வஜகத் ஸ்வாமி சராசரங்கள்-அசைபவை அசையாதவை எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வாமி; தேவதேவம்-பரமோத் க்ருஷ்டன், மிகவுயர்ந்தவன். இந்த்ராதி தேவர்கள் நம்மைவிட ஐச்வர்யத்திலும் ஆயுஸ்ஸிலும் உயர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமி பகவான் “மனிதர்க்குத் தேவர் போல தேவர்க்கும் தேவாவோ! என்று ஆழ்வார் திருவாக்கு. **அநந்தம்**-எல்லையற்ற-- அளந்து காண்டற்கரிய பெருமையுடையவன். **புருஷோத்தமம்** -- புருஷன்-பலப்ரதன், புருஷோத்தமன்-பரம உதாரன்; வள்ளல்களில் சிறந்தவன். நாமஸஹஸ்ரேண-ஜபாலம்பநமாகச் செய்யப்பட்ட ஆயிரம் திருநாமங்களால் அதாவது இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்தை ஜபாலம்பநமாக; திருநாமங்களையும் குணசேஷிதங்களையும் ஜபத்துக்கு விஷயமாகக் கொண்டு; ஸததோத்தித:- நிரந்தரமாக இடைவிடாமல் ஸதா உத்ஸாஹமுடையவனாய் ஸ்துவந்-துதி செய்து; புருஷ:-சேதநன், ஸர்வதுக்காதி கோபவேத்-எல்லா துக்கங்களையும் கடந்தவனாகிறான்

(இந்த சொற்றொடர் பின் 6ம் ச்லோகத்தில் வருகிறது) யமவச்யதையற்றவனாகிறான்; பீஷ்மரின் பதில் ஜபத்தைப் பற்றிய ப்ரச்னத்துக்கானது. ஸ்துவந்த:கம் என்பதற்கல்ல; ஆறாவது கேள்விக்கு இதுபதில். புருஷ:-சேதநன்; இது பொதுவான சொல்; இதனால் இந்த உபாயத்துக்கு ஸர்வாதிகாரத்வம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. குடிசுடியாக ஸர்வாதிகாரத்வம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. குடிசுடியாக குடும்பத்தவர் யாவரும் சேர்ந்து இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்தை ஜபித்து நன்மை பெறலாம். எந்த சரீரத்திலிருந்தாலும் இதனால் பயனடையலாம். ஸததோத்தித:-ஸதாவிடாமல் உத்ஸாஹத்துடன் செயல்பட்டு; பகவானை விடாமல் நினைப்பதும் துதிப்பதும் இன்பம் (அநுகூலம்) விளைவிக்கும். வாஸுதேவனை நினைக்காமல் செல்லும் ஒரு கூணமும் வீணை கழிக்கப்பட்டதாகும். இதனால் கேடு விளையும், நினையாமலிருப்பவன் இருந்தும் இல்லாதவனே. “அஸந்நேவ ஸபவதி” பரமாத்மஜ்ஞானமில்லாதவன் இருந்தும் இல்லாதவனே. இது ஹாநி (கேடு); அவன் ஞான சூன்யனாகிறான். இதனால் ப்ராந்தி (விபரீதஜ்ஞானம்); செய்யத்தகாததைச் செய்தவனாகிறான். ஸம்ருதி (நினைவு) த்யாநம் இப்படி ஏதாவதொருவிதத்தில் பகவத்ஸம்பந்தம் இருந்து கொண்டே இருக்கவேண்டும். இது இல்லாமலிருப்பதால் ஒருவன் மஹாபாபியாகிறான். பகவானிடம் மனம் வையாத ஜனங்களின் மத்தியில் வசிப்பதைவிட ஒரு கூட்டில் (தனிச் சிறையில்) இருப்பது மேல், அக்நி நடுவிலிருப்பதை விடக்கேடான நிலை. ராக்ஷஸர் மத்தியில் விபீஷணன் வாழ்ந்தது. இந்நிலையாதலால் அவர்களைத் துறந்து ராமனைப் புகலாகப் பற்றி வாழ்ந்து போனான். எம்பெருமானை நினையாத ஒவ்வொரு கூணமும் வீணையாயிற்றே என்று கொள்ளை கொடுத்தவன் போல் அழவேண்டும். “பமுதே பகலும் போயினவென்று அஞ்சி அமுதேன் என்கிறார் ஆழ்வார். எப்போதும் பகவந்நாமங்களைச் (ஸஹஸ்ரநாமத்தை) சொல்வதில் உத்ஸாஹமுடையவனாயிருக்க வேண்டும்.

இப்படி தருமனின் ஆறாவது கேள்விக்கு பதில் சொல்லிவிட்டு பீஷ்மர் 3.4 கேள்விகளுக்கு அடுத்து பதில் சொல்லுகிறார். ஸ்துவந்த:கம், கமர்ச்சந்த: மாநவா: சுபம் பராப்நுயு? என்ற கேள்விகளுக்குரிய விடையிலிருந்து தொழுகை-பூஜை (ஸ்தவநம்) அர்ச்சநம் இவைகளை உயர்ந்த தர்மங்களாக பீஷ்மர் கருதுவதாகத் தெரிகிறது.

தமேவசார்ச்சயந்நித்யம் பக்த்யா புருஷமவ்யயம் ।

த்யாயந் ஸ்துவந் நமஸ்யம்ஸ்ச யஜமாநஸ்தமேவச ॥ (5)

தமேவ-ஐபாலம்பந விஷயமாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷனை, ஐபாலம்பநம் ஸஹஸ்ரநாமம், ஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு விஷயம் புருஷோத்தமனான எம்பெருமான்-பகவான். அவனே ஐபத்துக்கும் அர்ச்சநத்துக்கும் விஷயமாக வேணும். ராஜஸூயாகத்தின் போது (மஹாபாரதத்தில்) பீஷ்மர் சொன்னதையும் ஸஹதேவன் சொன்னதையும் வ்யாக்யாதா (பட்டர்) ப்ரமாணமாக எடுக்கிறார். "ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நநாய், ஆசார்யநாய், தந்தையாய், குருவாய் தொழத்தக்கவனாயுள்ள இந்த க்ருஷ்ணனை பூஜிக்க விரும்புகிறோம். யாவரும் இதற்கு ஸம்மதிக்க வேண்டும். "ஜநார்த்தனைத் தவிர்த்து வேறொருவரையும் மிகவும் பூஜிக்கத் தக்கவராக நான் மதிக்கவில்லை." அற்ப பலனை (அளவுக்குட்பட்டவை-ஐஹிகங்கள்) கொடுக்கவல்ல ப்ரஹ்மா (நான்முகன்) சிதிகண்டன் (சிவபிரான்) முதலான தேவதைகளை ப்ரதிபுத்தர்கள் (அறிவிற்கிறந்தவர்) பூஜிக்க மாட்டார்கள். தமேவ என்ற அவதாரணத்தினால் ஏகம் என்றதன் வலிமை உணரத்தக்கது. க்ருஷ்ணன் ஒருவனே ஸ்துதிக்கும் அர்ச்சநத்துக்கும் விஷயமாக வேணும். அவனே ஐபத்துக்கு விஷயமாக வேணும் இதுவே பரமமான (மிகவும் உயர்ந்த) தர்மம் (உபாயம்).

புருஷம்-தம் புருஷம்- அந்த புருஷனை இங்கு புருஷஸப்தம் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும், "சூர்யமண்டலமத்தியில் பரமபோக்யமான திருமேனியுடைய புருஷன் காணப்படுகிறான்; அப்போதலர்ந்த செந்தாமரையை யொத்த கண்களையுடையவன்; உத்-எல்லா பாபங்களையும் போக்குமவன் என்று அவனுக்குப் பெயர்" என்று ச்ருதி சொல்லுகிறது. "**புருஷம்** - புண்டரீகாக்ஷம்" என்று பட்டர் வ்யாக்யானம். **அவ்யயம்**-வ்யயம் என்றால் நாசம். அதில்லாதவன். எல்லையற்ற போக்யதையைச் சொல்லுகிறது; அவனுடைய எல்லையற்ற பெருமைகளை மேலும்மேலும் சொல்ல வேணுமென்ற ஆசை கிளரும்படியான குணங்களையுடையவன். "மதிஷ்யாந் நிவர்த்தந்தே ந கோவிந்தகுணக்ஷயாத்"-கோவிந்தனுடைய குணங்களுக்குக் குறைவேயில்லை. பூராவும்சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாது புத்திக்கு எட்டாமையால் கைவாங்கலாமத்தனை போக்கி குணத்துக்குக் குறைவேயில்லை இது புருஷஸப்தத்தினர்த்தமாம்.

அர்ச்சயந்-கைங்கர்ய ரூபமாக பத்தியோகத்துக்கு விஷயமாக்குகை; நித்யம்-அநவரதம்-எப்போதும் என்னிடம் மனதும்ப்ராணன்களும் நிலைத்தவர்களாய்-வேறெதனாலும் ஒரு க்ஷணமும் போது போக்க மாட்டாதவர்களாய் (இது கண்ணன் திருவாக்கு) இது ப்ரீதிகாரிதம்-அன்பினால் தூண்டப்பட்டதாயிருக்கும். தமேவநித்யம்

பக்த்யா அர்ச்சயந், த்யாயந், ஸ்துவந், நமஸ்யந் என்று கூட்டிக் கொள்வது "ப்ரீதிகாரிததாஸதாம்" என்கிறபடி அன்பினால் தூண்டப்பட்டால் அடிமை செய்யாமலிருக்க வொட்டாது. கைங்கர்யம் ஆட்செய்கை) என்பது ஸ்வாமிக்கு எவ்விதத்திலாவது சிறப்பு விளைவித்துக் கொண்டிருப்பது. எம்பெருமானுடைய குணாநுபவத்தினால் விளையும் அன்பினால் தூண்டப்பட்டு, எதைச் செய்தாலும் "என் செய்யப் பெற்றேன்?" என்று குறைவுற்ற மனத்தினனாய் இருக்க வேண்டும். ராகம்-ஆசை, அநுராகம்-அநுஸ்யூதமான-தொடர்ந்த ஆசை, இடைவிடாதது; இது நாயகனுக்கு நாயகியிடம் பார்க்கலாம். இந்த அன்பானது பகவானிடம் இருக்கவேண்டும்.

த்யாயந்-பக்தி, வேதாந்தங்களில் தைலதாரையைப் போல் (சிதைவுறாத) இடைவிடாத நினைவின் தொடர்ச்சி என்று பேசப் படுகிறது. நினைவு என்பது பகவானை நினைவுக்கு விஷயமாக்குகைபட்டர் இதை "இடைவிடாத அம்ருததாரை போன்ற" என்று வ்யாக்யானிக்கிறார். அம்ருததாரை என்பது போக்யதையைப்பற்றி; இன்பமயமான அநுபவம் என்று காட்டுகைக்கு; தாபத்ரயங்களும் ஆறும்படியிருக்கும். தாபத்ரயங்களாவன - ஆத்யாத்மிக-மனதாலும் உடலாலும் வரும் தாபங்கள்-ஆசை, கோபம், பொறாமை முதலானவைகளும், தலைவலி, ஜ்வரம் முதலான உடலைப்பற்றிய வியாதிகளும்; ஆதிபௌதிகம்-மற்ற ப்ராணிகளாலும் மனிதனாலும் வரும் துக்கம்; ஆதிதைவிகம்-அதிகமான வெய்யில், மழை, வெள்ளம், புயல் முதலியவை, த்யாயந் என்பது மனோவ்ருத்தி-மனதினால் செய்யப்படுகிறது. ஸ்துவந்-இது வாக்கின் காரியமாம். எம்பெருமானுடைய குணஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுகை. ஆநந்தக் கண்ணீர் பெருக நாதத்தழக்கஉடம்பு மயிர்க்கூச்செறிய அச்சதா! அமரரேறே! என்னும் இச்சுவை-இந்தச் சிறந்த இன்பம் இதனாலும் தாபத்ரயங்களும் ஆறும். நாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணும்போது நாமாவில் காட்டப்பட்ட குணமோ சேஷ்டிதமோ அதை நினைக்க வேண்டும். சுவைக்க வேண்டும். **நமஸ்யந்**-இது காயிகமான (உடலால்) செயல் என்னலாம். தாளுந்தடக்கையும் கூப்பி கோல் போல் விழுந்து (தண்டவத்ப்ரணம்ய) ஸேவிப்பது வெளியடையாளம். ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளப்படி நமஸ்காரமாவது-பக்திபராதிநனாய் 'எனதாவியுமுனதே என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகை. எம்பெருமானுடன் விவாதமில்லாமலிருக்க வேணும்; அவன் த்வம்மே-நீ என்னுடையவன் என்றால் இசைபவேணும்; **அஹம்மே** - நான் என்னுடையவன் என்று எதிர்வாதம் எண்ணக்கூடாது. ஆத்ம ஆத்மீயங்கள் (நான் எனது என்பவை) யாவையும் அவனது என்று உணர்ந்து அவனிடம்

ஸமர்ப்பிக்கவேணும். பக்தி பரவசனாய்-மிக்க அன்புடன் மமதை சிறிதுமில்லாமல் ஸமர்ப்பிக்கவேணும். நான் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்-ஸமர்ப்பயாமி என்பதிலும் த்வமேவக்ருஹாண-அங்கீகரிக்கவேணும்-ஸ்வீகரிக்க வேணும் என்று வேண்டுவது சிறந்தது-திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிப்பது என்று பரிபாஷை. அர்க்ய பாத்யங்களை "பூநீமதே நாராயணாய நம:-கண்டருளவேணும்" என்று ஸமர்ப்பிக்க வேணும். திருவடி பிராட்டியிடம் ராமநாமம் பொறித்த மோதிரத்தை "பச்யதேவ்யங்குளீகம் ராம நாமாங்கிதம்-மோதிரத்தை கண்டருளவேணும்" என்று வேண்ட மேலே "க்ருஹீத்வாப்ரேக்ஷமாணாஸா" என்று பிராட்டி அதை கையில் வாங்கிப் பார்த்ததாக சரித்திரம். யஜ்மான:- பூஜநம் ஆசரந்; புஷ்பம் திருத்துழாய் முதலியவையிட்டுத் தொழுகை. தூபம் தீபம் முதலான உபசாரங்கள், பால் பழம் முதலியவை நிவேதம் பண்ணுகை; அவன் விஷயீகாரமான மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் என் செய்வன்? மேலும் கைங்கர்யமே செய்வேன்; "இன்று வந்து இவை அமுது செய்திடப்பெறில் ஒன்று நூறாயிரமாகக் கொடுத்துப்பின்னும் ஆளும்செய்வன் என்று ஆண்டாள் பாரித்தபடி; மனதில் க்ருத்ரிமம் இருக்கக்கூடாது. வஞ்சனை துளியும் ஆகாது. திருவாராதனத்தை மிக்க ஆதரத்துடன் ஆசை ததும்பச் செய்ய வேணும். மோக்ஷஸாதனமான பக்தி மார்க்கத்தையே பீஷ்மர் சொல்லுவதாக பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். இப்படி தமேவ-அவனையே; த்யாயந், ஸ்துவந் நமஸ்யந் ஸர்வதுக்காதி கோபவேத்; எல்லா துக்கங்களையும் கடந்தவனாக-பேரின்பம் கண்ட வனாக ஆகவேணும்.

மோக்ஷஸாதனமான பக்திமார்க்கத்தையே பீஷ்மர் பூநீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்தில் சொல்லுவதாக பட்டர் திருவுள்ளம் மோக்ஷஸாதனமானபக்திக்கு வர்ணாச்ரமதர்மங்களும் சமதமாதிகளும் அங்கங்களாம்-அதாவது துணை செய்பவை. அங்கங்களில்லாமல் எந்தவொரு காரியமும் முழுமையாக செய்யப்பட்டதாகாது. அங்கங்களை உபகாரங்கள் என்பர். வர்ணாச்ரமதர்மங்கள்-வாழ்க்கையில் அவரவர் பிறப்பு, ஆச்ரமம் (ப்ரஹ்மசாரி, ச்ருஹஸ்தன் முதலான நிலை) இந்த நிலைகளுக்குச் சேர்ந்தவை பரம்பரயா (குடிசுடியா) உபகாரங்களாம். சமதமாதிகள்-புலனடக்கம்-வெளி, உட்புலன்களையடக்குகை, பற்றற்றிருக்கை, பொறுமை-ச்ரமங்களைப் பொறுத்துக் கொள்கை; உதாரணமாக குளிர், வெப்பம் இவற்றைப் பொருட்படுத்தாமை; இவைகளை ஸந்நிபத்யோபகாரம்-அருகிருந்து உதவுமவை என்பர். பக்தி ஸ்தலத்தில் இவ்வுபகாரங்கள் அவசியமானவையாம். கம் அர்ச்சந்த:?" என்ற (நாலாவது) கேள்விக்கு தமேவ சார்ச்சயந் பக்த்யா

புருஷமவ்வயயம் என்று பதில் ஸ்துவந்த: கம்?" என்ற விடத்தில் லகுவான உபாயமும் "கம் அர்ச்சந்த:" என்றவிடத்தில் ச்ரமப்பட்டு உபாஸிக்கக் கூடிய விஷயம் என்றும் வ்யாக்யாதாவின் அபிப்ராயமாகத் தெரிகிறது. வேதநம், த்யாநம், த்ருவாஸ்ருருதி, முதலான சொற்கள் பர்யாயம்-ஒரேபொருளுடையவை; இவை ஸாதந பக்தியைக் குறிப்பவையாம். வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட இந்தபக்தி முறைப்படி செய்து தலைக்கட்ட வேண்டிய மோக்ஷோபாயமாம். கர்மயோகம் சித்த சுத்தியை உண்டாக்கி ஜ்ஞானயோகத்தில் மூட்ட அது க்ரமமாக பக்தியில் கொண்டும் மூட்டும். பக்தியாவது இடைவிடாத த்யாநபரம்பரை. எம்பெருமானை சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட நியமங்களுடன் இடைவிடாமல் சிந்தனைக்கு விஷயமாக்குகை, இதையே உபாஸநம் என்கிறது. உபாஸநத்துக்கு விஷயம் பகவான் (திருமேனி கல்யாண குணங்கள்.)

தத்வஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ : என்று ச்ருதி சொல்லுவதால் தத்துவத்தை அறிவதே மோக்ஷம் என்றனர் அத்வைதிகள். வாக்ய ஜந்ய வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமே மோக்ஷம் என்பர். வாக்யம் தத்வமஸி என்ற வாக்யம். இதன் பொருளைத் திடமாக அறிவதே மோக்ஷம். அறிந்த க்ஷணமே மோக்ஷமடைந்தவனாகிறான். தத்-த்வம்-அஸி-இங்கு தத் என்பது பரப்ரஹ்மமான பரமாத்மாவைக் குறிப்பது. த்வம்-நீ என்று சேதனைக் குறிக்கும். தத் த்வம் அஸி என்றதால் தத் சப்தத்தால் சொன்ன பரப்ரஹ்மமும், த்வம் சப்தத்தால் சொன்ன ஜீவனும் ஒன்றே என்றதாயிற்று. ஜீவப்ரஹ்மைக்யம் அத்வைதியின் உயிரான கொள்கை, பரப்ரஹ்மம் (பரமாத்மா) ஏதோவொரு காரணத்தினால் - உபாதியினால் - தன்னை ஜநந மரணங்களுக்காளான ஜீவனாய் நினைக்கிறான். இந்த உபாதியை அவித்யை (அறியாமை) என்பர். இதுவே மாயை, இது பரமாத்மாவின் ஞானமாயிருத்தலான உண்மை ஸ்வரூபத்தை மறைத்து ஜீவன் என்னும் தோற்றத்தை உண்டாக்குகிறது. தத்த்வமஸி வாக்யத்தின் பொருளையறிவதன் மூலம் இந்த அறியாமை அவித்யை-விலகுகிறது. அவித்யை விலகிப் போவதே மோக்ஷம் என்பது அவர்கள் கூற்று. ஆக உண்மை அறிவுண்டாவது-ஞானம் விளக்கம் பெறுவது-மோக்ஷமாம். வாக்யார்த்த ஜ்ஞானமேற்பட்டு விட்டால் மோக்ஷமென்பது அவர்கள் கொள்கை. ஜீவன் முக்தி-இங்கு உயிருடன் இருக்கும் நிலையிலேயே மோக்ஷம்-என்பது அத்வைதிகளிடையே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட தென்றாகிறது.

எம்பெருமானார் தரிசனத்தில் ஞாநாந் மோக்ஷ : என்பது ஒத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இதை இல்லை செய்ய முடியாது ஞானமாவது என்ன?

என்பதில் அபிப்ராயபேதமுள்ளது. வேதநம் த்யாநம் எல்லாம் பக்தியைக் குறிப்பவை. இதுதான் ஞானம், "பக்திஸ்ச ஜ்ஞாந விசேஷ:" என்பர். *சார்வே தவநெறிக்கு தாமோதரன் தாள்கள் (திருவாய் 10-4-1) *வணக்குடைத் தவநெறி (1-3-5) என்று பக்தியைத் தவநெறியாகச் சொல்லிற்று. "யஸ்யஜ்ஞாநமயம் தப:" என்று முண்டகோபநிஷத்தில் சொல்லி வைத்தது. **ஸததம் கீர்த்தயந்தோமாம் நமஸ்யந்தஸ்சமாம் பக்த்யா** (கீதை 9-14) என்று வணக்கத்தை நேராகக் காட்டித் தந்தான் கண்ணனும். **மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு** (9-4) என்றான் அங்கேயே, த்யாநம், வேதநம் ஞானம் எல்லாம் பக்தியுடன் பர்யாயம் (ஒரே பொருளுரைப்பது). ஆனால் இந்த த்யானத்துக்கு விஷயம் யாதெனில், "காரணந்து த்யேய:" என்று ச்ருதி விதித்துள்ளது. ஜகத்காரண வஸ்துவே-பக்திக்கு, த்யாநத்துக்கு-விஷயமாகவேணும். காரணப்பொருளை **நாராயணன்** என்று வேதம் தெளிவாகக் காட்டித் தந்துள்ளது. ஸ்ரீ கீதையிலும் "நானே ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா" என்று கண்ணனும் உபதேசித்தான்; "என்னையே பக்தி பண்ணி, நமஸ்குரு" என்றும் விதித்தான்.

குலபதியான நம்மாழ்வார் தமது திருவாய்மொழியில் லோகத்தாருக்கு உபதேசிப்பதைத் தலைக்கட்டுகையில் (கண்ணன் (10-5) *கண்ணன் கழலி னை-நண்ணும் மனமுடையீர்! எண்ணும் திருநாமம்-திண்ணம் நாரணமே* என்று அருளி உடனே, *நாரணன் எம்மான்-பாரணங்காளன், வாரணந்தொலைத்த-காரணன் தானே* என்றருளிச் செய்தார். நாராயண நாமத்தை பக்தியுடன் சிந்தை செய்யுங்கள். நாராயணனே ஜகத்காரணன் என்று சொல்லி, காரணத்வத்தைத் *தானேயுலகெல்லாம்-தானே படைத்திடந்து, தானேயுண்டுமிழ்ந்து-தானேயாள்வானே* என்று விளக்கியருளினார் (10-5-1, 2, 3). இங்கு ஈட்டில் ப்ரவேசம் காண்மின்:- ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானாரோபாதியும் பரமக்ருபையுடையவர் காணும். இதுதான் (பக்திமான்களுடைய பரிமாற்றம்) இவர்கள் (மண்ணவர்கள்) அறிய வேண்டுவதொன்றாகையாலே இருக்கும்படியை உபதேசிப்போமென்று பரோபதேசத்தில் ஒருப்பட்டு, சுருங்கக் கொண்டு (சொல்வதாய்) அந்த பக்திக்கு ஆலம்பநமான திருநாமத்தைச் சொல்லி, இதிலிழிவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரம் இன்னதென்றும் அதில் அர்த்தாநுஸந்தானமே மோக்ஷஸாதனமென்றும், அவ்வழியாலே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்றும், கரணத்ரயங்களாலும் அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்றும், இப்படி ஆச்ரயிப்பார்க்கு அவன் தான் ஸுலபன் என்றும், சரிய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதத்யனென்றும்,

ருசியுடையாரெல்லாம் இதுக்கு அதிகாரிகள் என்றும் புஷ்பாத்தபகரணங்களைக் கொண்டு ஆச்ரயியுங்கோள் என்றும், இதிலே இழிய விரோதிகள் தன்னடையே போம் என்றும் இப்புடைகளிலே உபதேசிக்கிறார். "ருசியுடையாரெல்லாம் இதுக்கதிகாரிகள்" என்கையாலே வேதாந்தங்களில் சொன்ன த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான ஸாதந பக்தியை இங்கு சொல்லவில்லை என்று தெரிகிறது. பகவதநுபவத்துக்கு-அது ஸப்ரயோஜனமாவதற்கு பக்தி எம்பெருமானிடம் (ஸ்நேஹம் அன்பு) அவச்யம் வேண்டும். நாமஸங்கீர்த்தநம், அர்ச்சநம், த்யாநம் எதுவும் மனதில் அன்பில்லாவிட்டால் ருசிக்காது. இந்த ருசியை பகவானிடம் யாசித்துப் பெறவேணும். "பகவந்! பக்திமபி ப்ரயச்சமே" என்று வேண்டுகிறார் பெரிய முதலியார் (ஆளவந்தார்). ஆழ்வார்க்கு இந்த ஸஹஜபக்தியானது எம்பெருமானாலே நிர்ஹேதுகமாக அருளப்பட்டதை "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று சொன்னார். ஆழ்வாருக்கு அவனருளால் கிடைத்ததை நாம் அவனிடம் யாசித்துப் பெறவேணும். பக்தியின் முதல்படி அத்வேஷம்-அவனை விலக்காமை; மேலே பக்தியை வளர்ப்பது அவன் பணியாகிறது. "என்னை எப்போதும் கூடியிருக்கவேணுமென்று விரும்புவனுக்கு அதற்கு வேண்டிய புத்தி யோகத்தை நான் ப்ரீதியுடன் கொடுக்கிறேன்" (கீதை 10-10) அதாவது "பக்தியை நான் வளர்க்கிறேன்; பலபாயந்தம் கொண்டு சொல்கிறேன்; என்கிறான் கண்ணன்.

வேதாந்தங்களில் வேதநத்தை மோக்ஷஸாதனமாகச் சொல்லு கையாலே வேதநம்-த்யாநம் இவை பக்தியைச் சொல்லுபவை என்று தெரிகிறது. "தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி" "ப்ரஹ்மவித் ஆப்நோதி பரம்", என்று ப்ரஹ்மத்தையறிந்தவன் மேக்ஷமடைவதாகச் சொல்லப்பட்டது. இதை விவரிக்கையில் "யஜ்ஞேந தானேந தபஸா நோசகேந-யாகம், தபஸ், உபவாஸம் இவைகளால்" என்றும் "சாந்தோ தாந்த:-" "உட்புலன்களையும் வெளிப்புலன்களையுமடக்கி" என்றெல்லாம் சொல்லிற்று. சாரீரக சாஸ்த்ரத்திலும் மோக்ஷத்துக்கு பக்தியே சிறந்த ஸாதநமாக அறுதியிடப்படுகிறது. ஸ்ரீகீதையிலும் பகவான் பக்தியாலேயே அடையப்படுகிறான் என்று பலமுறை க்ருஷ்ணனாலேயே அருளப்படுகிறது. இப்படியே ஸ்ம்ருதிகளிலும் தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும்; ஸ்ரீராமாயணத்தில் யுத்தம் முடிந்த பின்னர் ராமனிடம் பிரமன் கூறுவது: "யேத்வாம் தேவம் த்ருவம் பக்தா: புராணம் புருஷோத்தமம்; ப்ராப்நுவந்தி ஸதாகாமாந் இஹலோகே பரத்ரச"-ஆதிபுருஷனும் (ஜகத்காரணன்) புருஷோத்தமனும் தேவதேவனுமான உன்னிடம் ஸ்திரமான பத்தியுள்ளவன் இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும்

மேலானபேறுகளையடைகிறான். வாமனபுராணமும், "விஷ்ணுவிடம் பக்தியுள்ளவர்கள் விஷ்ணுபக்தியிலேயே ஊன்றி அவனையே அடைகிறார்கள்; அவர்கள் உலகில் மீண்டும் பிறப்பதில்லை" என்று சொல்லுகிறது. "பஜஸ்வ" "உபாஸ்வ" என்று சாஸ்த்ரங்கள் நியமிக்கின்றன. உபாஸனத்துக்கும் பக்திக்கும் விஷயம் புண்டரீகாக்ஷணான பகவானே, உபாஸனமும் பஜநமும் ஸேவை(கைங்கர்யம்)யாகப் பேசப்படுகின்றன. ஸேவை, பக்தி, உபஸ்தி (உபாஸநம்) இவை ஒரே பொருளுள்ளவை என்று நிகண்டுக்கள்* (dictionary) காட்டும். லைங்க மார்க்கண்டேய புராணங்களிலும் பஜ (பக்தி பண்ணு) என்பது ஸேவையாகவே பேசப்பட்டுள்ளது. கற்றறிந்த பெரியோர்கள் ஸேவையை பக்தி என்றே சொல்லுகின்றனர். எல்லையற்ற கல்யாண குணங்களுக்கிருப்பிடமான பகவானிடம்; அவன் அகில ஜகத் ஸ்வாமியானபடியினால் அதிமாத்ரப்ரேமையுண்டாகி தாஸ்யத்தில் ருசியினால் தூண்டப்பட்டு அவனை இடைவிடாமல் சிந்திப்பதாகிற உபாஸனத்தையே பக்தி என்கிறது.

பகவதநுபவத்தையே பரமப்ரயோஜமாகக் கொண்டு அவனிடம் பக்தி பண்ணும் ஞானி பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியனாகிறான். அவர்கள் பகவானையே எப்போதும் நினைத்தும் பேசியும் மனநிறைவும் மகிழ்ச்சியுமடைகிறார்கள். (கீதை) ஸ்வரூபஜ்ஞானத்துடன் (பகவான் ஸ்வாமி - ஜீவன் தாஸன் என்ற ஞானம் ஸ்வரூபஜ்ஞானம்) செய்யப்படும் ஸேவை (கைங்கர்யம்) பக்தி எனப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஸேவை உள்ளவிடத்தில் பக்தி தானே தலையெடுக்கும். (விஷ்ணுதத்வம்) *மாற்பால் மனம் சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு; "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ அபரமாத்மநி"-பரமபுருஷனிடம் அன்புண்டானால் இதர விஷயங்களில் நசையில்லாமை தானாகவரும்.

ஆக உபாஸனத்துக்கு எதுபலனோ அதுவே பக்திக்கும்பலனாம். உபாஸனத்துக்கு ஆலம்பநமான பகவத் விக்ரஹமே பக்திக்கு விஷயமாம். வ்யாஸர் நிச்சயித்துச் சொல்லுவது:

ஆலோப்ய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்யச புந: புந: |

இதமேகம் ஸுநிஷ்பநநம் த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா ||

எல்லா சாஸ்த்ரங்களையும்-ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம் யாவற்றையும் ஆராய்ந்து மீண்டும் மீண்டும் விசாரணை பண்ணி இதுவே (பேற்றுக்கு உபாயமாக) நிஷ்கர்ஷிப்படுகிறது. நாராயணனையே ஸதா த்யானம் பண்ண வேணும். காரணந்துத்யேய: என்று ச்ருதி மோக்ஷஸாதநமாக விதித்ததன் விளக்கமாம் இது நாராயண: த்யேயஸ்ஸதா என்று இங்கு விதியாம். நாராயணன் விஷ்ணு.

வாஸுதேவன் என்ற திருநாமங்கள் மூன்றும் பகவானுடைய வ்யாப்தியை-எங்கு முளன் கண்ணன்-என்பதைச் சொல்லுபவை. "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார்சுடர்களிரண்டாய் சிவனாய் அயனானாய்! என்கிறபடி அவன் எங்கு முளனானாலும் நமது சித்தத்துக்கு அவனைப் பிடிப்பாய் அமைத்துக் கொள்வது, "கூராராழி வெண் சங்கேந்தி" என்கிற படி அஸாதாரணமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துடன் மனக்கண் முன் தோன்றினால்தான். அர்ச்சாரூபியான எம்பெருமானை நமது மனம் சுபாச்ரயமாக எளிதில் பற்றும். அவன் திருவடிகளே தஞ்சம் சுபம் தோஷமற்றது-தோஷத்தை போக்குவது. ஆச்ரயம்-புகல் (பிடிப்பு) என்று பொருளாகும். பிடிப்பான இடமெல்லாம் (தூண்) சுபமாகாது விக்ரஹத்துடன் கூடிய பரமபுருஷனே சுபமாகவும் ஆச்ரயமாகவுமாவான்.

ஆழ்வார்களுக்கு எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் திவ்ய சேஷ்டிதங்கள், திருமேனி எல்லாவற்றிலும் எல்லையற்ற ப்ரீதியுள்ளதைக் காணலாம். இவற்றை அவர்கள் அநுபவிப்பது விலக்ஷணமாயிருக்கும். எம்பெருமானுக்கும் இவர்களிடம் அதிமாத்ரப்ரேமை; நம்மாழ்வார் திருமேனி பக்திபரிமளமுள்ளது என்று அதுப்ராக்ருதமானதானாலும் அத்திருமேனியில் அதிகமான வ்யாமோஹத்தை (பித்தை) பகவான் காட்டுகிறான். "ஞானியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும் - வேர்குடுமவர் மண்பற்று கழற்றாதாப் போலே" என்பர் நம் ஆசாரியர்கள். பகவான் பக்தி சபலன், "இது என் இயல்பு" என்கிறான் கண்ணன் (கீதை). பக்தனுக்கும் பகவானுக்கும் பரஸ்பர அன்பினால் இணைந்த பிணைப்புண்டு. பக்தனுக்கு பகவத், விக்ரஹம் போக்யம் (இன்சவையுடைத்து); ஆலம்பனம், தோஷநிவர்த்தகம் (பாபத்தைப் போக்குவது).

பக்தியை சாஸ்த்ரங்கள் 32 விதமாகச் சொல்லுகின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் விஷயம் புண்டரீகாக்ஷணான பரமபுருஷனே (உருவம்). இது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவது மேற்சொன்ன 32ல் ஒன்றான அந்த ராதித்ய வித்யையில், ஸூர்யமண்டலம் புகவான் விரும்பி இருக்கும் 21 ஸ்தானங்களிலொன்று, ஸூர்யமண்டல மத்தியில் (அந்தராதித்யே) பொன்மயமான புருஷன் பார்க்கப் படுகிறான். (பொன் என்றது மிகவிரும்பப்படும் ரூபம் என்பதைப்பற்றி) அவன் திருக்கண்கள் நீரிலமிழ்ந்ததண்டுடன் சூரியனால் அப்போதலற்றப் பெற்ற செந்தாமரையையொத்ததாம். இப்படி மிகவும் விரும்பத் தக்க உருவமுடைய பரமபுருஷனின் பெயர் உத் என்பது. உத் என்றால்

பாபங்களைக் கடந்திருப்பவன்; அவன் எதைச் செய்தாலும் அது பாபம் (தோஷம் குறை) ஆகாது. இங்கு முக்கியமாக அறிவுக்கு விஷயம் ஸ்ஹப்ருணீய-மிகவும் ஆசைப்படக்கூடிய-விக்ரஹம்; புண்டரீகாக்ஷனாக செந்தாமரைக் கண்ணனாக-இருக்கை; உத் என்ற திருநாமம் - தோஷமற்றவன், தோஷங்களை போக்கடிப்பவன், என்பவையாம். மற்ற பக்தி வித்யைகளில் இவ்வளவும் சொல்லாவிடினும் விஷயம் இதுவே, வேதநம், உபாஸநம், த்யானம், தர்சனம், பஜநம், ஸேவை எல்லாவற்றிற்கும் விஷயம் அந்த சுபாசர்யமான பகவத் விக்ரஹம்தான்.

அத்வைதிகள், விக்ரஹவிசிஷ்டனான புருஷனை அவரப்ரஹ்மம் (தாழ்ந்த நிலை) என்பர், "ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா" என்கிறான் பகவான் (கீதை). எனது மாயையினால் நான் (விக்ரஹத்தோடு) பிறக்கிறேன் - என்றபடி இங்கு மாயை என்பது ஞானம், இச்சை-ஸங்கல்பம் இவற்றைக் குறிப்பதாக எம்பெருமானார் விளக்கம், இத்தால் பொய்யான தோற்றம் என்று சொல்லும் சங்கரமதம் கண்டிக்கப்படுகிறது.

குணமுள்ளவிடத்தில் தான் பக்தி உண்டாகும். ஸர்வ ஸ்வாமியான நாராயணன் எல்லா கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாம். இவனிடம் பக்தி ப்ரீதிபூர்வமாகவும் தாஸ்ய ருசி கர்ப்பமாகவுமே இருக்கும். இதையே "பக்த்யா புருஷ மவ்யயம்" என்று பீஷ்மர் குறிப்பிடுகிறார்.

மஹநீயவிஷயத்தில் தாழ்ந்தவன் செய்யும் ப்ரீதி, பக்தி என்னப்படுகிறது. உயர்ந்தவிஷயத்தில் தாழ்ந்தவன் செய்யுமன்பு பக்தியாம். தாஸ்யருசியுடன் அமையும் ஞானபரம்பரையை பக்தி என்னலாம். ஸ்ரீகீதையில் பகவான் சொல்பவையெல்லாம் தாஸனாய் கைங்கர்யருசியுடன் பண்ணப்படும் சிந்தனம்-உபாஸனம்-பக்தியைச் சொல்பவையாம். "தஸ்மாத்ஸர்வேஷு காலேஷு மாமநுஸ்மர" (8-7) என்றும் சொல்லுமிடங்களில் அநு என்ற சேர்க்கை உபாஸகன் உபாஸ்ய விஷயத்தைவிட (த்யானத்துக்கு விஷயத்தைவிட) தாழ்ந்தவன் என்பதைக்காட்டுவதாக அறிவாளிகள் சொல்வர். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலும் "ப்ராயச்சித்தாந்யசேஷாணாம்...ஸ்ரீக்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் பரம்"-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எப்போதும் சிந்திப்பது மிகவுயர்ந்தது-என்கையில் "அநுஸ்மரணம்" என்றே சொல்லிற்று. ஆக, தாஸ்யம், கைங்கர்யம் இவைகளையுட்கொண்ட உபாஸனம், த்யான-சிந்தன-ஸ்ம்ருதிஸந்தானம் பக்தியில் முக்கியமாம்.

பக்தி சரீரத்தில் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் முக்கியமானதாகக் காட்டப்பட்டது. "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம்...நித்யயுக்தா உபாஸதே" (கீதை 9-14) என்னை எப்போதும் பாடித்துதித்து பூசிக்கிறான்; அதாவது

என்னையே யடைந்து எப்போதும் கைங்கர்யம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதில் ஊக்கமுள்ளவன் ஸதா என்னைப்பாடி (என்குணங்களை விஷயமாகக்கொண்ட திருநாமங்களைப்பாடி) ஸதா என்னைப் பூசிக்கிறான்-என்று இங்கு பொருளாம். "மந்மநாபவ-மக்பக்தோ-மத்யாஜீ-மாம் நமஸ்குரு (கீதை 9-34) என்பதும் இதே பொருள் கொண்டதாம்-என்னிடம் பக்தியுடன் என்னையே மனதில் கொண்டவனாய் என்னைத் தொழுது பூஜிப்பாயாக. இங்கு மநநம், யஜநம், நமஸ்காரம் எல்லாவற்றுடன் பக்தி-அன்பு-சேர்க்கப்படுகிறது. இந்த த்யானம்-வேதநம்-உபாஸனம்-பக்தி ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரமான உபாயம். அதனால் தான் கண்ணன் இதை மிகவும் ரஹஸ்யம் என்று உபதேசித்தான். "இதம் து தே குஹ்ய தமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே" (கீதை 9-1) குஹ்யதமம்-ரஹஸ்யங்களுள் மிகவுயர்ந்தது; கீதா சாஸ்த்ரத்தின் முடிவிலும் இத்தை, ஸர்வகுஹ்யதமம் மே பரமம் வச:" (18-64) என்று மிகவுயர்த்திச் சொல்லுகிறான். இதைக் கற்றால் எல்லாம் கற்கப்பட்டதாகிறது; வேறொன்றும் கற்கவேண்டாம் என்பது கண்ணன் மதம்.

தன்னை பூஜிப்பவர்கள் நால்வகைப்பட்டவருள் பகவதநுபவ காமனை (பகவானையே அடைய விரும்புவனை) "ஞாநி" என்றழைத்து. "பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே" (7-19) -அறிவுபக்குவமடைவதற்குறுப்பான பல புண்யஜன்மங்கள் கழிந்தபின், ஒரு ஜன்மம் கடைசியாகி அவன் ஞானபூர்த்தியடைந்து (ஞானவானாகி) என்னைச் சரணமடைகிறான்-என்று இங்கு கண்ணன் சொல்கிறான். "ஜந்மாந்தர ஹைஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் கிருஷ்ணேபக்தி: ப்ரஜாயதே" என்கிற வசனப்படி கர்மஜ்ஞாநாதிகளை பலவாயிரம் ஜன்மங்களில் அநுஷ்டித்துப் பாபங்கழிந்த பின்னரே க்ருஷ்ணனிடம் மோகேஷாபயமான பக்தி உண்டாகிறது. இவனுக்கு "உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்" என்றும் "வாஸுதேவஸ்ஸர்வம் (7-19) என்னும் உணர்வு கிட்டுகிறது. இப்படி உணர்வு பெற்றவனே ஞானியாவான். இவனுடைய பக்தியை பகவான் மோகஷபர்யந்தம் கொண்டு செல்லுகிறான். "யத்ஜ்ஞாத்வா நேஹ பூயோந்யத் ஜ்ஞாதவ்யம் அவசிஷ்யதே" (கீதை 7-2)-எதை அறிந்தபின் பகவானைப்பற்றி மேலும் அறியவேண்டியது வேறெதுவும் மிச்சமில்லையோ என்கிற பகவானைப்பற்றிய உண்மை அறிவு கிட்டும் கடைசி ஜன்மத்தில் (பஹுநாம்ஜந்மநாம் அந்தே "பலபலஜன்மங்களின் முடிவானவொரு

ஜன்மத்தில்) இவன், "வாஸுதேவனே அடையத்தகுந்தவன்; அவன் முகமலர்த்திக்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே உயர்ந்த பலன்; இப்பலனையடைய அவனே தக்க வழி" என்ற அறிவுள்ள ஞானவானாகிறான்.

இப்படியாயின் இப்படி சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணமுடியாத பலகோடிக் கணக்கானவர்களின் கதி என்ன? என்ற பயத்தை போக்குவதற்காக பீஷ்மர் "ஸ்துவந்த:கம்" என்ற தருமரின் மூன்றாவது கேள்விக்கு "தமேவ" என்றாரம்பித்து, "ஸர்வ பூதபவோத்பவம்" என்று முடியும்படி பதில் சொல்லுகிறார். எல்லாவிதங்களாலும் அவனே (எம்பெருமானே) துதிக்கத்தக்கவன் என்று, இதர கூஹத்ர (தாழ்ந்த) தெய்வங்களை வேறுபடுத்தி (விலக்கி) "அநாதிநிதநம் விஷ்ணும" என்று எம்பெருமானை 10 அடைமொழிகளால் அறப்பெரியவன் என்று விளக்குகிறார்.

அநாதிநிதநம் விஷ்ணும ஸர்வலோக மஹேச்வரம் ।

லோகாத்யக்ஷம் ஸ்துவந்நித்யம் ஸர்வது:காதிகோ பவேத் ॥ 6

ப்ரஹ்மண்யம் ஸர்வதர்மஜ்ஞம் லோகாநாம் கீர்த்திவர்தநம் ।

லோகநாதம் மஹத்பூதம் ஸர்வபூதபவோத்பவம் ॥ 7

அநாதிநிதந:- ஆதி அந்தமில்லாமல் எல்லாக் காலங்களிலுமிருப்பவன்; விஷ்ணு - எங்குமுள்ளவன்; ஸர்வலோக மஹேச்வர:- எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலான ஸ்வாமி; லோகாத்யக்ஷ:-எல்லாவற்றையும் (எல்லா நடப்புகளையும் கண்களால்) காண்பவன்; ப்ரஹ்மண்ய:-எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவன்; ஸர்வதர்மஜ்ஞ:-எல்லா தர்மங்களையுமறிந்தவன்; லோகாநாம் கீர்த்திவர்தந:- சாஸ்த்ரங்களில் - வேதங்களில் மேலாகத்துதிக்கப் பட்டதற்கெல்லாம் அடிப்படை (காரணம்); லோகநாத - ஸர்வஸ்வாமி; மஹத்பூத:-மேலான ஐச்வர்யங்களையுடையவன்- அதனாலுயர்ந்தவன்; ஸர்வ பூதபவோத்பவ-"உள்ளவை" என்னக்கூடிய எல்லாவற்றுக்கும் ஆதி காரணன். இப்படிப்பட்ட பகவானை நித்யமாக (எக்காலத்திலும்) பாடித்துதிப்பவன் உலகிலுள்ள துன்பங்களையெல்லாம் கடந்தவனாக ஆகிறான் (6,7).

பலவிதங்களிலும் மிகப்பெரியவன் (பெருமைபடைத்தவன்) பகவான். எல்லாவிதத்திலும் பூர்த்தியுடையவன் - நிறைவுடையவன்; அதனால்தான் ஸ்துதிக்கு வசப்படுகிறான். அநாதிநிதந:-காலத்தைக் கடந்தவன்; அவனிருப்புக்கு தேச கால அவதிகள் கிடையாது.

விஷ்ணு:-வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது. இங்குதான் இருக்கிறான் என்று அவதி (வரம்பு) இல்லாமல் எங்குமிருப்பவன், ப்ரஹ்மண்ய:-ப்ரஹ்மணர்களுக்கு நன்மை செய்பவன் என்று பொருள் கூறலாம்; இது ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. "அநந்த சாகாய வேதாய"-எண்ணிறந்த சாகை (கிளை)களையுடையது வேதம். இவையெல்லாவற்றிலும் ப்ரதிபாத்யனாய் (அறியப்பட்டவன், சொல்லப்பட்டவன்) இருந்து நமக்கு ஹிதம் (நன்மை) நடத்துபவன், வேதம் பல தேவதைகளின் பெயர்களைச் சொன்னாலும், பகவான் (விஷ்ணு) எல்லாவற்றிலும் அந்தராத்மாவாய் உள்ளமையாலே எல்லாம் இவனையே சொல்லும். ஸர்வைஸ்வதேரஹ்மேவ வேத்ய: (கீதை) எல்லா வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுகிறேன்-பகவத் ஸம்பந்தமுள்ள எதைச் சொன்னாலும் அவனைச் சொன்னதாகவே ஆகும். "ஸ ஆத்மா-அங்காந்யந்யா தேவதா:":-அவன் (பரம புருஷன்) ஆத்மா, இதர தேவதைகளெல்லாம் அவனாங்கங்கள்-என்று ச்ருதி, உலகவழக்கிலுள்ள எல்லாச் சொற்களும் அவனையே சொல்லும்-எல்லாம் அவன் ஸம்பந்தம் பெற்றமையால், லக்ஷ்மி அஷ்டோத்தரத்தில் நவதுர்கா-மஹாகாளீம்-என்றது இவர்கள் லக்ஷ்மியின் பரிகணங்களாய் ஸம்பந்தம் பெற்றவர் என்பதாலேயே ஸகல சப்தவேத்யத்வம்-எல்லாசப்தங்களாலும் அறியப்படுகை அவனுக்குத் தனிச்சிறப்பு புகழுநல்லொருவனென்கோ? (திருவாய்-3-4)-தீயென்கோ? வாயுவென்கோ? கனியென்கோ? பாலென்கேனோ? அமுதமென்கோ?-உன்னை எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியவில்லை என்று தடுமாறுகிறார் ஆழ்வார்.

ஸர்வதர்மஜ்ஞம் - ஸ்வஸ்துதிபரமதர்மஜ்ஞம்; அதாவது நன்னைத்துதிப்பது பரமதர்மம் என்று அறிந்தவர். எல்லா பூஜைகளுக்கும் பலமளிப்பவன் பகவானே. பூஜை ஸத்வாரகம்-இதர தேவதைகள் மூலமாகவும் (அவர்களுக்குள்ளே அந்தராத்மாவாகையால்) அத்வாரகம் 'நேரேதன்னைப் பூஜிப்பவன் மூலமாகவுமிருக்கலாம். எங்ஙனம் பூஜித்தாலும் அவனையே சேருமாயினும். அவனே பரம்பொருளென்றறிந்து நேரே அவனையே பூஜிப்பதே பரமதர்மம் (உயர்ந்த பூஜை) அத்வாரக ஆராதனம் உயர்ந்தது; இதுவே பரமஸந்துஷ்டியை விளைவிக்கும்; அவரும் தம்மையே ஒக்க அருள்செய்வார்.

லோகாநாம் கீர்த்திவர்தநம் - யாரைத்துதித்தால் ஒருவன் எல்லாரும் கொண்டாடும் நிலையை அடைவானோ (யாவராலும் கொண்டாடப்படுவானோ); எம்பெருமானை ஏதோ முறையில்

துதித்தால்-பூஜித்தால்-அவனை (துதிப்பவனை) உலகமும் சாஸ்த்ரமும் புகழும்படி கீர்த்திவ்ருத்தியடையும்படி பண்ணுபவன். உயர்ந்த பலனைத் தந்து - நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி - எல்லா கர்ம பலன்களுமொழியப்பெற்று பகவானுடன் பரமஸாம்யாபத்தி அடையும்படி பண்ணி எல்லாரும் புகழும்படி ஆக்குகிறான்.

லோகநாதம் - ஸர்வஸ்வாமி - எல்லா உலகங்களுக்கும் நாதன். பூஜிப்பதற்கும் கைங்கர்யம் பண்ணுவதற்கும் தகுதியுள்ளவன் - அவற்றை ஏற்கப்ராப்தியுள்ளவன். **மஹத்பூதம்** - ஐச்வர்யங்களினால் நிறைந்தவன். உயர்ந்த ஐச்வர்யங்களை இயல்பாக உடையவன். "ஈசநசீல: நாராயண": என்று ஆதிசங்கராசாரியர் திருவாக்கு. எல்லாரையும் நியமித்து நடத்துவதை ஸ்வபாவமாகவுடையவன். இதுவே ஐச்வர்யமாகவுடையவன். ஒருவர் ஒன்று கொடுத்து நிரப்ப வேண்டிய நிலையில்லாதவன். இதனால் எளிதில் ஸ்தோத்ரமாத்ரத்தால் த்ருப்தியடைகிறான். ஸ்வாராதன் எளிதில் பூஜிக்கப்படுமவன். "பூவோ, இலையோ, பழமோ, நல்லநீரோ, எதையோ எவன் உள்ளன்புடன் இடுவானோ அந்த தூயவன்புடன் தரப்பட்டதை நான் மிகவும் உகந்து ஏற்கிறேன்"-இது கீதையில் கண்ணன் திருவாக்கு. மிகவுயர்ந்தவர்கள் தங்களாசியை விரும்பி ஒரு வார்த்தை சொல்வதாலேயே மகிழ்ந்து த்ருப்தியுடன் அநுக்ரஹிப்பார்கள். (பாரதவசநம்) - பூர்ண கும்பம் (ஜலம் நிறைந்த குடம்), காலையலம்புதல், "கண்ணா! ஸௌக்யமா" என்று அன்புடன் கேட்டல் - இதைவிட அதிகமாக ஜநார்த்தனன் எதையும் விரும்பவில்லை.

அவனவன் சக்திக்குத்தக்கபடி எம்பெருமானைப் பூஜிக்க வேண்டும். தனவசதியுள்ளவன் வசதிக்குத்தக்க முறையில் உயர்ந்த வஸ்துக்களையிட்டுப் பூஜிக்கவேண்டும். சக்தியில்லாதவன் தனக்குக் கிடைக்கக் கூடியஎளிய பொருள்களையிட்டுப் பூஜித்தால் போதும். கேவலம் நாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணினால் போதும். இப்படிச் சொல்வது யுக்தமாயினும் இங்கு வலியுறுத்தப்படுவது மனத்தூய்மையே, ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதெய்வம், அவனே பரமப்ராப்யன்- மேலான அடையத்தகுந்தவன் என்ற உறுதியும் அதற்குச்சேர அவனிடம் உண்மையானபக்தியும் தேவை. இப்படிப்பட்ட உறுதியும் பக்தியும் இருந்தால் சக்தியுள்ளவனால் அதற்குச் சேர பூஜிக்காமல் தரிக்கமுடியாது. நாமஸங்கீர்த்தனத்தினாலே த்ருப்தியடையும் பகவான் அதற்கு மேல் எதையும் கேட்கவில்லை. ஆனால் அவனவன் நிலைக்கு ஏற்ப பூஜிப்பது யுக்தம். ஸ்ரீமதேநாராயணாய நம: என்ற உத்தரவாக்யம் கொண்டே

திருவாராதனம் பூர்த்தியாகும். புருஷஸூக்தம் ஸேவித்து திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிப்பது விசேஷம்; ப்ராஹ்மணன் ஓரளவுக்காவது வேதத்தைக் கற்று அதன் மூலம் பகவானைப் பூஜிப்பது அவன் நிலைக்கு ஏற்றதல்லவா?

ஆயிர ஜன்மங்களில் தபஸ்பண்ணி பகவத்ப்ரஸாதத்தைப் (அருளை) பெறுவது குருவான (கஷ்டமான) உபாயம். கோவிந்த கோபால திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தினால் பகவத்ப்ரஸாதத்தைப் பெறுவது லகு (எளிதான) வான உபாயம். இங்கு மனத்தூய்மை (பாவசுத்தி) மிகவும் அவசியம். முன்பெடுத்த கண்ணன் திருவாக்கிலும் பக்தியுடன் ஸமர்ப்பிப்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. இங்கும் (மேல் வரும் ச்லோகத்தில்) "யத் பக்த்யா புண்டரீகாக்ஷம் ஸ்தவைரர்ச்சேத்" என்று பக்தியுடன் துதிப்பது சொல்லப்பட்டது. உண்மையான பக்தி வேறு எண்ணம் கலவாது இருப்பது - மிகவும் துர்லபம் என்பது சொல்லாமல் விளங்கும். அத்வேஷம்-விலக்காமை-விரோத மனப்பான்மையற்றநிலை; இது இருந்தால் பகவான் ப்ரீதியடைகிறான். இந்த முதல்நிலையில் அவன் திருநாமங்களை ஸதகீர்த்தனம் (நெடுகிச் சொல்லுகை) பண்ணினால் பாவசுத்தியுடன் கூடிய பக்தி வ்ருத்தியாகும் (வளரும்). தேசம், காலம், சூழ்நிலை இவை நன்றாக அமையாமற்போனால் பல அநுஷ்டானக் குறைகள் ஏற்படும். நல்லடிக் காலமான மற்றயுகங்கள் போலல்லாத கலி காலத்தில் "கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம்" என்ற ஸ்ரீ வீஷ்ணுபுராண விதியின்படி திரு நாமஸங்கீர்த்தனம் ச்ரமமின்றி பண்ணக்கூடிய உபாயமாயிற்று. கலி முற்ற முற்ற ஹரி நாம ஸங்கீர்த்தனம் இன்னும் துர்லபமாகும். இதர தெய்வபூஜை ப்ரபலமடையும் என்று ரிஷிகள் கூறியுள்ளனர். இப்படி துர்பலமாகையில் இதரஸம்பந்தமில்லாமல் அந்நயாச்சிந்தயந்த: என்ற க்ரமத்தில் அவன் திருநாமங்களைத் தூயவன்புடன் ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணினால் அவனருள் பெருகும். **ஸர்வபூதபவோத்பவம்** - ஸத் - இருப்பவை; பூதம் என்றால் இருப்பது என்று பொருள்; பகவான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணபூதன்; அவற்றின் ஸத்தையை நிர்வஹிப்பவன். இதனால் எல்லா ஜீவராசிகளிடத்தும் இயல்பாகவே அநுக்ரஹமுடையவன். இப்படிப்பட்ட எளிவருமியல்வினனை, ஸ்துவந்-சாஸ்த்ரவிதித முறையான பக்தியோக முறைப்படி - மனதில் இடைவிடாமல் சிந்தனம் பண்ணாவிடினும், ஏதோவொரு முறையில் அவன் குணங்களையநுபவித்து திருநாமங்களைப்பாடி; ஸர்வதுக்காதிகோபவேத் - ஸாம்ஸாரிகமான நாபத்ரயங்களாகிற காட்டுத்தீயைக் கடந்து *தாமரை நீள்வாசத்தடம்

என்கிறபடியான குளிர்ந்தமடுவான எம்பெருமானை அடையக்கடவன், தாபத்யமாவன. ஆத்யாத்மிகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதிதைவிகம் என்பன. பசி பிணி மூப்பு துன்பம் விரோதிகள் வனவிலங்குகள் தீ புயல் அதிகமழை வெள்ளம் முதலான துன்பங்கள் இவற்றில் சேரும். இவற்றையெல்லாம் கடந்தவனாய் எம்பெருமானைக்கிட்டி பகவதநுபவமான எல்லையற்ற ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கக்கடவன்.

பகவந்நாமத்தைச் சொல்லி அவனையேத்திப்பாடுவது அவனருளைப்பெற ஸுலபமான உபாயமாம். "த்யாயந் ஸ்துவத் நமஸ்யந்" என்று சொல்லப்பட்ட த்யானத்துடன் (இடைவிடாத ஸ்ம்ருதிஸந்தாநம்) கூடிய துதி ச்ரமஸாத்யமானது. இதனின்றும் வேறுபட்டதிது. இரண்டும் ஒன்றானால் கூறியது கூறல் என்ற தோஷம் வரும். "யதாததாவாபி குணஸங்கீர்தநம் குர்வந்" என்று பட்டர் திருவாக்கு. ஏதோவொரு முறையில் அவனது திவ்யநாம திவ்யகுணங்களைப் பாடுதல்- இங்கு சொன்னது "ஸ்துவந்த:கம்?" என்ற தனிக்கேள்விக்கு பதிலாம். ஸகலசாஸ்த்ர ஸம்மதமானது கூட. இனி பிதாமஹர் கோதர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் என்ற ஐந்தாவது கேள்விக்கு விடையளிக்கிறார்.

ஏஷமே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோதிகதமோமந: |

யத்பக்த்யா புண்டரீகாக்ஷம் ஸ்தவைரர்ச்சேந்நரஸ்ஸதா || 8

புண்டரீகாக்ஷனை (செந்தாமரைக் கண்ணனான புருஷோத்தமனை) மனிதன் பக்தியுடன் எப்போதும் (அவன் பெருமைகளைச் சொல்லும்) ஸ்தோத்ரங்களால் பூஜிக்கக்கடவன். இதுவே எல்லா தர்மங்களிலும் மிகச்சிறந்ததாக நான் நினைத்திருப்பது.

ஏஷ:- மேலே சொல்லப்பட்ட அர்ச்சந ஸ்தவநாதிகளால் பகவானை அவரவர் தகுதிக்குத்தக்கபடி குரு (ச்ரமஸாத்யம்) லகு (எளிது)வான உபாயங்களால் பூஜிக்கை. அதாவது த்யானம்; குணஸங்கீர்த்தனம் முதலானவைகளால் அன்புடன் பூஜிக்கை, **ஸர்வதர்மாணாம்** மந்யே **அதிகதம:-** தர்மங்களுக்குள் மிகச்சிறந்தது. இதை விடச் சிறந்ததெதுவுமில்லை யென்றபடி தர்மமாவது ப்ரயோஜனத்தைக் குறித்துச் செய்வது, உபாயம் என்றபடி, இவை (1) பசு, புத்ரன் (மக்கள்) பூமிமுதலான இவ்வுலகத்தைப் பற்றியவை; (2) ஸ்வர்க்கம் முதலான மேலுலகங்களைப்பற்றியவை; (3) மோக்ஷத்தைப் பற்றிய ஸங்கமற்ற (பலனில் இச்சையில்லாத) பகவதாராதன ரூபமான கர்மங்கள், ஸ்வரூபயாதாதம்யஞானம், முதலானவை; (4) அதிகமான பற்றுடன் (பக்தியுடன்) பகவானையே மனனம் பண்ணுவது, அவனைப் பற்றிப் பாடுவது, அவனை நமஸ்கரிப்பது, ப்ரீதிகாரிதமாய் அவனுக்கு எல்லாவித

கைங்கர்யங்களையும் செய்வது என்று நான்கு வகைப்படும். இந்நான்கினுள் கடைசியில் சொல்லப்பட்டதே முதல் மூன்றிலும் உத்க்ருஷ்டம் (மேலானது) என்பது பீஷ்மர் நினைவு. இதை மேலும் விளக்குகிறார் மேலே.

யத்பக்த்யா இதி-நான்காவதை பரமதர்மமாகக் கொள்பவன் பக்தனாபடியால் அது மிகச்சிறந்தது எந்ததசையிலும் பக்தி ப்ரீதியையுட் கொண்டதாகையால் இன்பம் பயப்பது. "ஸுஸுகம் கர்த்து மவ்யயம்" (கீதை, 9-2) அநுஷ்டிப்பதற்கெளிது; ஸுகரூபமாயிருப்பது என்று சொல்லப்பட்டது. இது யுக்தமே; மிக்க அன்புக்கு விஷயமான எம்பெருமானை ஸ்மரணம் (நெஞ்சில் நினைப்பது) ப்ரியமாகவே இருக்கும், நன்மை பயக்குமென்று நம்பிக் கஷாயம் குடிப்பது போலவிருக்கும் அப்ராப்தங்களான இதர தெய்வங்களிடம் பக்திபண்ணுவது, புண்டரீகாக்ஷம் செந்தாமரைக்கண்ணனை, அழகில் பூர்ணமானவனை நினைப்பது இன்பம்பயக்கும். "காணிலும் உருப்பொலார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார்" என்பது போலல்ல; ஸ்தவை:- ஸ்த்ரோங்களாலே; வாசிகமாகையால் எளிது. 'சாந்த்ராயநம் முதலான வ்ரதங்கள்-உடலை வருத்திச் செய்ய வேண்டியவை-போலல்ல; விச்வஜித் முதலான யாகங்கள் போன்று மிக்க பொருட் செலவு, உடல் வருத்தம் இவைகளினால் செய்யப்படுவனபோலல்ல. ஸ்துதிக்கு உகப்பவன் எம்பெருமான். எந்த துதியும் அவனிடத்தில் முற்றும் உண்மையாம். மற்ற விஷயங்களில் போல் மிகைப்படுத்திப்புகழ வேண்டாம். இது வ்யாஸர் திருவாக்கு;

ஆர்த்தா விஷண்ணாச்சிதிலாச்சபீதா: கோரேஷுச வ்யாதிஷு

வர்த்தமாநா: |

ஸங்கீர்த்தய நாராயண சப்தமாத்ரம் விமுக்தது:காஸ் ஸுகிநோ பவந்தி ||

ஸம்ஸாரத்தில் துன்புறுகிறவர்கள், மனச்சோர்வடைந்தவர்கள் விருப்பம் நிறைவேறாமல் மனமுடைந்தவர்கள், மிகவும் பயமடைந்தவர்கள், கொடிய வியாதிகளால் கஷ்டபடுமவர்கள், யாவரும் **நாராயண** என்ற பெயரைச் சொன்னமாத்திரத்திலேயே எல்லா இடர்களும் நீங்கப்பெற்று இன்பமடைகிறார்கள்.

அக்புதன், அநந்தன், கோவிந்தன் என்ற பெயர்களைச் சொல்வதாகிற **மருந்தினால்** எல்லா வியாதிகளும் நாசமடைகின்றன. நான் சொல்வது **உண்மை**; முற்றிலும் உண்மை விஷ்ணு ஸூக்தத்தில் (ச்ருதி) **த்ருவாஸோ அஸ்ய கீரயோ ஜநாஸ:-** என்கிறது. இந்த பகவானைத்

திருநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யுமவர் நிலைத்த (திரும்புதலில்லாத) ஸ்தானத்தை (பரமபதத்தை) அடைகின்றனர். இன்னம் ப்ரமாணங்கள் பலவுமுண்டு.

அர்ச்சேத்-ஆராதிப்பன்-இந்த தர்மம் நேரில் காணக் கூடிய ஒரு புருஷவிசேஷனை ஆராதிப்பது என்று ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. "ப்ரத்யக்ஷாவகமம் - நேரில் அனுபவிக்கக் கூடியது" (கீதை 9-2) என்றான் கண்ணனும் இந்த தர்மம் (புருஷனை ஆராதிப்பது) சாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையால் மட்டுமாகாது. நர:-மனிதன்- ஸாமான்யமாகச் சொல்லுகிறது. ஒருமையால் கூட்டமாகச் செய்யவேண்டியதைச் (யாகம் முதலியன) சொல்லவில்லையெனத் தெரிகிறது. தனியே ஒருவனாகவே அவனை ஆராதிக்கலாம் உள்ளத்தில் தூயவன்பொன்றே வேண்டுவது ருசியுடையா ரெல்லாருக்கும் ஆராதிக்கத் தகுந்தவன்; "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய வித்தகன் - எளிவருமியல்வினன். (திருவாய் 1-3-1) "தூராசாரம் படைத்தவனும் ருசியிருந்தால் பகவத்பஜனத்தில் ஈடுபடலாம் அவனும் வேறு எதிலும் சிந்தையையாமல் என்னைப் பூஜித்தால் சீக்கிரத்திலேயே புண்ய தீர்த்தங்களில் நீராடியவன் போல எல்லாபாபங்களினின்றும் விடுபட்டுத் தர்மாத்மாவாகிறான்" (கீதை-9-30-31) "நான் யாவருக்கும் பொதுவானவன். எனக்கு விருப்பு வெறுப்பு கிடையாது ஆயினும் என்னிடம் அன்புடன் வருபவர் என்னிடத்தில் இருப்பார்கள் (9-29) தேவன், மனிதன் விலங்கு என்ற பாகுபாட்டையோ உருவத்திலோ அறிவிலோ ஏற்றத் தாழ்வையோ பாராமல் பக்தி ஒன்றையே இட்டு நான் என்னிடம் அநந்யபக்தி பண்ணுமவருடன் இணைகிறேன். எவ்வளவு பாபயோனியில் பிறந்தவனாயினும் என்னிடம் அன்பு செலுத்துமவன் வீணாகமாட்டான். (வேதத்தில் அதிகாரம் பெறாத) ஸ்த்ரீகள் சூத்ரர் முதலானாரும் என்னைப்பற்றி மேலான கதியையடைகிறார்கள்" இது கண்ணன் திருவாக்கு.

தூராசாரம் என்பது தீமையை விடாமை, ஆசையை அடக்காமை, மனதைக் கட்டுப்படுத்தாமை என்பவையாம், "மனதைக் கட்டுப்படுத்தாதவன் கேசவனையடைய முடியாது". உட்புலனடக்கம், வெளிப்புலனடக்கம் இவை முக்கியம். தூராசாரமுடையவனும் பகவானை பக்தியுடன் பூஜிக்க ஆரம்பித்தால் விரைவில் தோஷம் விலகி நல்லவனாவான் என்பது கருத்து.

எந்த நிலையிலும் தாய் தன் சேயிடம் போல எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் மிக்க அன்புள்ள எம்பெருமானின் திருநாமங்களைச்

சொல்லி ஏத்துவதில் எவ்விதத்தடையும் கிடையாது. பகவான் யாவருக்கும் ஸர்வவிதபந்துவாயும் நட்புடையவனாயும் உளன். கஜேந்திரன், ஜடாயு, காகாசுரன், விபீஷணன், கோசலநாட்டவர், ஆய்ப்பெண்கள், மாலாகாரர் முதலியோர் பக்கல் இந்த உண்மையைக் காணலாம். அவனையடைந்து உய்வு பெற பிறப்பு, சரித்திரம், முதலானவை தடையாகா. சாரீரகத்தில் அபகுத்ராதி சரணத்தில் முதல் மூன்று வருணத்தவர் தவிர மற்றவர் வைதிகமான யாகயஜ்ஞாதிகளுக்கு அதிகாரிகளல்லர். வேதாந்தங்கள் பேசும் பரவித்யாதிகளைக் கற்கவும் வேதாத்யபனத்துக்குத் தகுதியில்லாத இவர்களுக்கு யோக்யதையில்லை என்று சித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் ஸத்வம்தலையெடுத்து மோக்ஷத்திலிச்சை பிறந்து, பகவானைப் புகலாகப் பற்ற யாவருக்கும் தகுதி உண்டு. வர்ணம், ஆசிரமம் முதலியவை இதற்குத் தடையாகா, முதல் மூன்று வருணத்தவரிலும் ரஜோகுண தமோகுணக்கலப்பினால் பலத்தில் நோக்குடையவராய் / தோஷமுற்றவருக்கும் அவரவர் தகுதிக் கேற்பவே உபாஸனத்தில் தொடர்பு ஏற்படும்.

ஸ்த்ரீகள், தாழ்ந்தவருணத்தவர், பூர்வஜன்ம ஸுக்ருதமடியாக கிளரப்பட்ட ஞான முடையாருக்கு விதூர தர்மவ்யாதாதிகள் போல கீழ் வகுப்புகளிலும் ஸங்கரஜாதிகளிலும் பிறந்தவராயினும் தங்கள் தங்கள் நிலைக்கேற்ற ஸாமான்ய தர்மங்களின்படி பகவானை உபாஸிப்பதற்குத் தடையில்லை. "தர்மவ்யாதன் முதலானவர்கள் தாழ்ந்த வருணத்தில் பிறந்தவராயினும் பூர்வஜன்ம நல்வினைப்பயனாய் ச்ரமணி (சுபரி) போல நற்கதியடைந்தனரன்றோ" என்பது செளனக பகவான் திருவாக்கு (விஷ்ணுதர்மம்). இவர்கள் தாழ்ந்தவிடங்களில் பிறந்தது கர்மாநுபவத்துக்காக என்று அறியவேணும்.

ஞானம் கிளரப்பெறாதவனுக்கும் பக்தியின் ஆரம்ப நிலையிலுள்ளவர்க்கும் ச்ரவணம் (எம்பெருமான் புகழைக் கேட்டல்) மநநம் (சிந்தனம்) ஸங்கீர்த்தனம் இவற்றைப் படிப்படியாகச் செய்வது கூடாததில்லை. மிகத் தாழ்ந்தவரையும் நற்காரியங்கள் செய்து நற்பயனைப் பெறுவதை தர்மசாஸ்த்ரங்கள் தடுக்கவில்லை. உண்மையுரைத்தல் பிறர்க்கு துன்பம் விளைவிக்காமை, மனத் தூய்மை பிறருக்கு உதவுதல், பெற்றோரைப்பூஜித்து அவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்தல் பரமபுருஷனை ஆராதித்தல் இவையாவருக்கும் பொதுவானவை, திருநாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணவியலாதவனுக்கும் அப்படிப் பண்ணுபவரை வெறுப்பது, அவர்மீது கோபப்படுதல், அகூயை, பொறாமை இவையெல்லாம் பக்தர்களை கெளரவிப்பது இவற்றால் பகவத்ஸம்பந்தம் பெறுவது

ஸாத்யமே. "தர்மத்தை எவ்விதத்திலாயினும் கேட்பது பார்ப்பது, பேசுவது, அநுஷ்டிப்பது, சலாகிப்பது எல்லாம் ஒருவனைத் தூய்மைப்படுத்தி உய்விக்கின்றன" என்பர் பெரியோர். எந்தவிதமான சாஸ்தரஸம்மதமான தர்மாநுஷ்டானமும் ஸ்பர்சவேதி (தொடுவதால் தூய்மை தருபவை) என்று அறிக. "எம்பெருமானை உரக்கப்பாடி ஏத்துபவன் துதிப்பவன், நமஸ்கரிப்பவன், பார்ப்பவன் எல்லா பாபங்களினின்றும் விடுதலையடைகிறான். ஆகையால் எவன் தான் எம்பெருமானை (ஹரியை) பூஜிக்கமாட்டான்? பாடமாட்டான்?" பகவான் ஹரியானவன் தன்னைப்பாடித் துதிப்பவருக்கும், மனதில் நினைப்பவர்க்கும் ஸதாத்யானம்பண்ணுமவர்க்கும், பூஜிப்பவருக்கும் தன் திருமேனியை அலங்கரிப்பவருக்கும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் ரக்ஷையை அருளுகிறான்" "என்னைப்பற்றி பேசுபவர் யாவரும் நன்மை பெறுகிறார்கள்" இப்படிப் பலப்ரமாண வசனங்களுண்டு; இதிஹாஸ புராணங்கள் மூலமாகவும் அறத்தாழ்ந்தவனுக்கும் (நாய் மாமிசமுண்ணும் சண்டாளனுக்கும்) எம்பெருமானைப் பாடிப் பூசிக்கத்தகுதியுண்டு என்று அறியலாம் நம்பாடுவான் பாடி உயந்தனனன்றோ? "என்னிடம் அன்புடன், ச்ரத்தையுடன் என்னைக்குறித்து நம: என்று சொல்பவன் எவ்வளவு தாழ்ந்தவனாயினும் மேலான (நிலையுள்ள) உலகங்களையடைகிறான்" என்று நாரதருக்கு எம்பெருமான் அருளியதாக விஷ்ணு தர்மம் கூறுகிறது. ஒருவன் எவ்வளவு தாழ்ந்தவனாயினும் விஷ்ணு பக்தியையிட்டு மிகவும் கௌரவிக்கத்தக்கவன்; அவன் நற்கதியடைவது நிச்சயம். அவனை சாஸ்தரம் வரம்பிட்டுத் தடுக்கவில்லை முன்சொன்ன பல வசனங்கள் இதற்குச் சான்று.

ஸதா-எப்போதும்; காலவிசேஷமெதுவும் குறிக்கப்படவில்லை. அதேபோல தேசவிசேஷமும் குறிக்கப்படவில்லை. சுத்தியும் தேடவேண்டா, நல்லவேளை, நாள் நக்ஷத்திரம் பக்ஷம். அயனம் முதலியவைபார்த்துச் செய்யவேண்டிய நற்கருமங்களைவிட எப்போதும் செய்யக்கூடிய நாமஸங்கீர்த்தனம் (ஸ்தோத்ரம்) மிகவும் சிறந்தது. *கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான் மொய்கழலேயேத்து. *ஆழியும் சங்கும் சுமப்பான் திருநாமங்களை எப்போதும் இடைவிடாமல் - பாடிக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். ஹரியைப்பாடுகையில் எவ்வித அசுத்தியும் புகாது. "காலையிலும் மதியத்திலும் மாலையிலும் எப்போதும் தேவதேவா! கோவிந்தா! க்ருஷ்ணா! என்று கூப்பிடுமவனுக்கு என்ன குறை நேரும்?" இப்படி ரிஷிகள் சொன்ன வசனங்கள் பலவுண்டு.

எம்பெருமானுடைய தூய்மையோ சக்தியோ தோஷமுள்ளவன் கிட்டுவதால் குறையாது. அபஹதபாப்மா - அமலன் - விமலன் - நிமலன் - நின்மலன் - என்று புகழப்படும் அவனுடைய தூய்மை தூய்மைக் குறையுள்ள பாபிகளின் பாபத்தைப் போக்கி தூய்மையளிக்கவல்லது.

நாமஸங்கீர்த்தனம் என்பது ஸுலபமாகச் செய்யக்கூடியது என்ற காரணத்தால் அல்பமாகத் தோன்றினாலும் உயர்ந்த பலனைத்தரக்கூடியது. "நேஹாபிக்ரமநாசோஸ்தி ப்ரத்யவாயோ நவித்யதே-ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத்" (கீதை-2-40) - இவ்விஷயத்தில் தொடங்கியதற்கு (அநுஷ்டித்த வரை) அழிவில்லை. தொடங்கி, தொடராமல் விட்டாலும் தோஷமேதுமில்லை. (இந்த தர்மத்தின் இந்த அநுஷ்டானத்தின்) ஸ்வல்பமாயினும் (சிறுபாகமாயினும் கூட) பெரிதான ஸம்ஸாரபயத்திலிருந்து காப்பாற்றுகிறது. இந்த கீதாச்லோகம் கர்மயோக விஷயமாயினும் இங்கும் ஒக்கும். "கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே பக்த: ப்ரணச்யதி" (9-31) எனது பக்தன் (நிலையான பலனைப் பெறாமல்) ஸாமடைய மாட்டான். அர்ஜுனா! இதை நீ ப்ரதிஜ்ஞை செய்வாய்." என்கிறான் ஆச்ரிதன் பண்ணினப்ரதிஜ்ஞையை எப்பாடுபட்டாவது நிறைவேற்றுவது கண்ணன் பொறுப்பாகையால் இப்படிச் சொல்லுகிறான். ஹார்த்தனனை நமஸ்கரித்தவன் பாழ்பட்டதில்லை (விஷ்ணு தர்மம்). இவ்வசனங்கள் யாவும் முக்காலமும் உண்மை-வீண் புகழ்ச்சியல்ல.

இதுவரை சொன்னதெதுவும் ஸத்யம். மிகைப்படுத்திக் கூறியதல்லவென்பது நிச்சயம். தீயசரிதமுள்ளவனும் கடைத்தேறலாம் என்கிறது. பக்தியுடன் பகவானை பாடுவதால் (குணஸங்கீர்த்தனம்) பாபம் விலகுகிறது. படிப்படியாய் ஸத்வம் தலையெடுத்து பக்தியும் வளர்ந்து, அவனைப்பற்றிய நிறைந்த அறிவும் உண்டாகி, கொண்டாடத்தக்க சரித்திரமும் அமைந்து உய்யும்படி பண்ணும். ஹ-ரி என்ற இரண்டெழுத்துக்களைச் சொல்வதனால் ஒருவன் மோக்ஷமார்க்கத்தில் அடிவைத்தவனாகிறான். "பகவானிடம் மனதை நிலைக்கச் செய்தவன் நரகம் புகுவதில்லை. அவனுக்கு ஸ்வர்க்கமும் தடையாகத் தடையத்தகாததாக) தோன்றும். ப்ரஹ்மலோகமும் புல்லெனத் தோன்றும். நித்யானான பரமபுருஷன் அவன் இதயத்தில் நிலைத்திருந்து அவனை நித்யநிலைக்குக் கொண்டு செல்கிறான். ஆதலால் "அச்யுதா! அமரரேநே" என்று அவனைப் பாடுவதால் பாபம் போகும் என்பதில் என்ன ஆச்சரியமுள்ளது? அதுவே படிப்படியாக அவனை உய்விக்குமன்றோ?

கேவலம் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே பகவானைப்பற்றிய உண்மை நிகழ்வுகளாக, நல்கி ஒருவனை தத்வஜ்ஞானியாக்கும் என்று கூறுவது

எப்படி பொருந்தும்? நெடுகிய தபஸ்ஸினாலும் த்யானத்தினாலும் ச்ரமப்பட்டுப் பெறவேண்டியதை இவ்வளவு எளிதாகப் பெற்றுவிடலாம் என்று கூறுவது மிகைப்படுத்திக் கூறுதல் (exaggeration) அல்லவா? என்று ஒரு கேள்வி எழும். சாஸ்த்ரம் தத்வஜ்ஞாநம், மோக்ஷம் இவை விஷயமாக விதித்த (ஸாதநாநுஷ்டானங்கள்) வ்யர்த்தமா? எனில்: அப்படியன்று. ஸாமாந்ய தர்மங்களை சாஸ்த்ரம் பயின்ற பண்டிதர்கள் பெரிதாக நினைப்பர். எம்பெருமானுடைய பெருமைகளை ஆசார்யமுகமாய் உண்மையாயுணர்ந்தவருக்கு ஸாமாந்யதர்மங்கள் வெறும் சுமையாகவே தோற்றும். சாஸ்த்ரம் அவரவர் தகுதிக்கும் ருசிக்கும் அநுகுணமாக குருவானதும் (கஷ்டமானது) லகுவானதுமான (லேசானது-எளிதானது) உபாயங்களைக் காட்டியுள்ளது. சாஸ்த்ர விதிதமான தபஸ், த்யானம் முதலியவற்றில் ருசியும் ஸாமர்த்யமுமுள்ளவர்கள் அவ்வுபாயங்களைக் கைக்கொள்ளலாம். எம்பெருமானருளால் அவனது குணங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களைப்பாடி இன்புறுவதில் ருசியுண்டானவருக்கு (அவர்களுக்கு ஸாதநாநுஷ்டானத்தில் ஸாமர்த்யம் இருந்தாலும் இல்லாவிடினும்) இந்த ஸங்கீர்த்தனம் என்ற எளிதான உபாயமே தகும். திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தினால் எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகந்து அருள் பாலிப்பனேல் அதை யாரால் தடுக்கமுடியும்? *விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்? என்று திருவாய்மொழி (விதி-பகவத்க்ருபை). ச்ரமஸாத்யமான ஸாதநாநுஷ்டானங்கள் அவனை மனமிரங்கப் பண்ணுவதுபோலவே உள்ளன்புடன் பண்ணும் ஸங்கீர்த்தனமும் அவன் திருவுள்ளத்தை யுகப்பிக்குமென்பதில் ஐயமில்லை.

எம்பெருமான் ஸ்வாராதன்-எளிதிலாராதிக்கக் கூடியவன். மஹதைச்வர்யம் படைத்தவன். எல்லாவிதங்களிலும் நிறைந்தவன். "பூவோ இலையோ, வெறும் நீரோ, மெய்யன்புடன் இடப்பட்டதை மேலான அன்புடன் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன்" (கீதை 9-26). கேவலம் பணம், வஸ்த்ரம், ரத்னங்கள், ஆபரணங்கள் முதலியவற்றால் எம்பெருமான் உகப்பதில்லை; தூய அன்பையே அவன் எதிர்பார்க்கிறான். "புருஷஸூத்த அநுஸந்தானத்துடன் திருமஞ்சனம் ஸமர்ப்பித்து, அவன் திருவடிகளில் பூவையிட்டு வணங்கினால் எல்லாவுலகங்களும் பூஜிக்கப்பட்டவையாகின்றன" என்று வ்யாஸஸ்மருதி.

மனத்தை வேறு இடத்தில்வைத்து எம்பெருமானுக்கு எவ்வளவு மேலானதை (பெரிய ராஜ்யத்தையே) சமர்ப்பித்தாலும் அது ஜனார்த்தனனை அடைவதில்லை. (அவன் அதை ஏற்பதில்லை)

அகத்தூய்மையும் அன்புமே முக்கியம் (வீஷ்ணுதர்மம்), "அந்யதாலிங்க்யதே காந்தா-ஸ்நேஹேந துஹிதாந்யதா" (வீஷ்ணுதத்வம்) - "மனைவியைத் தழுவும் போதும் பெற்ற பெண்ணைப் பாசத்துடன் தழுவும் போதும் மனநிலை (உணர்ச்சி) ஒரே மாதிரியிராது." (வேறுபடும்.) தபஸோ, வேதாத்யயநமோ எல்லாம் நல்லவையே, நல்ல பயனுக்கானால் (பாகவதாராதனத்துக்காக) திருட்டு கூட நல்லதே. மனத் தூய்மையில்லாமல் தீய எண்ணத்துடன் எதைச் செய்தாலும் அது பாபமே (மஹாபாரதம்). கங்கையில் வாழும் மீனோ தேவாலயங்களில் வாழும் புறாக்களோ புண்யமடைவதில்லை; தீர்த்தத்தையோ கோவிலையோ பற்றிய அறிவும் அதற்கேற்ற மனோநிலையும் அவற்றுக்கில்லையன்றோ?

ஸர்வஜ்ஞனும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனுமான ஸர்வேச்வரன் பிறரால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியது எதுவுமில்லாதவனாகையால் நாம் இடக்கூடிய பொருளாலல்லாமல் மனத்தூய்மையாலும் பக்தியாலுமே உகக்கிறான். என்பது மிகவும் யுக்தம். உண்மை. பூஜையில் இடம், காலம், பொருள் இவற்றினால் சிறு குறைகள் இருந்தாலும் அதையவன் பெரிதாக எண்ணாமல் உகக்கிறான். க்ருதயுகத்தில் த்யானத்தினாலும் (உபாஸனத்தினாலும்) த்ரேதாயுகத்தில் யாகயஜ்ஞாதிகளாலும், த்வாபரத்தில் பகவதாராதனத்தினாலும் எந்த பலன் கிட்டுமோ அப்பலன் கலியுகத்தில் கேசவன் பெயரைச் சொல்லுதலால் (கலௌ ஸங்கீர்த்தய கேசவம்) கிட்டுகிறது" என்று ஸ்ரீவீஷ்ணுபராண வசனம், "கலியின் முதல் பாதத்தில் (1/4) அவனைத் திட்டும் பொருட்டு ஜனங்கள் ஹரிநாமத்தைச் சொல்லுவர். கலிமுற்றமுற்ற அவனை நினைப்பவரே இருக்கமாட்டார்கள். அந்த நிலையிலும் பாபத்தை வெறுத்து விஷ்ணுவின் பெயரைப் பாடுபவர்கள் (மிகச்சிலர்) பெரும்பாக்யவான்களாவர், அவர்கள் நிச்சயமாக நிலைத்த இன்பத்தைப் பெறுவார்கள். நற்பண்புடைய அரசன் கஷ்டங்களுக்கிடையே ஓரளவு நியாயமாக நடந்துகொள்ளும் ப்ரஜையைத் தனக்குப் பேருபகாரம் செய்தவனாக அன்புடன் நினைக்கிறான், பகவதாராதனமோ பித்ருக்களைக் குறித்துச் செய்யும் ச்ரார்த்த தர்ப்பணாதிகளோ அவரவர் நிலைக்கேற்ப கால தேச வர்த்தமானப்படி பெரிய அளவிலோ சிறிய அளவிலோ செய்யப்பட்டாலும் பலன் ஒன்றே- பாபம் விலகுகை, எம்பெருமானின் உகப்பு, ஒன்றுமே செய்ய முடியாத நிலையிலிருப்பவன் தனது நிலைக்கு வருந்தி மந்த்ரங்களை மட்டும் சொன்னாலும் பொருளுடன் கர்மாநுஷ்டானம் உதாரணம்-ச்ரார்த்தம் பண்ணியதற்கு ஈடாகும் என்று வீஷ்ணுதர்மத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஆக பலவித காரணங்களினாலும் பீஷ்மாசாரியர் பகவதாராதன ரூபமான ஸ்தோத்ராநுஸந்தாந்தத்தை (திருநாம குணகீர்த்தனத்தை) எல்லாவற்றிலும், மேலான மோக்ஷாபாயமாகக் கருதுகிறார். (1) மனத்துக்கினியானான எம்பெருமானைப் போற்றுவது சிரமமின்றி பொருட்செலவின்றி எளிதில் செய்யக்கூடியது. (2) மனதிலிருந்து அகலாத வகுத்த ஸ்வாமியை பூஜித்து உகப்பிப்பதால் இது விரும்பத்தக்கதாகிறது. (3) எளியதான உபாயமாயினும் தாங்க முடியாத ஸம்ஸாரபயத்தினின்றும் நீக்கி மிகப்பெரிய பலனான மோக்ஷாநந்தத்தைத் தருகிறது. (4) இதில் சிறிது முறைதப்பினாலும் குறைபட்டாலும் பாபமேதும் ஸம்பவிக்காது. (5) இந்த உபாயம் ஸர்வாதிகாரம்-யாரும் இதைப்பற்றிப் பயனடையலாம். (6) தேசகால நியமங்களில்லாமையால் எளிதில் செய்யக்கூடியது. (7) எல்லையற்ற பெருமைகளையுடைய எம்பெருமானின் ஆராதன ரூபமான இதற்கு எவ்விதமான தடையுமிருக்க முடியாது.

மற்றைய மஹரிஷிகளும் பீஷ்மாசாரியர் கருத்தையே ஆமோதிக்கின்றனர். “ஸர்வேஷாமபி தர்மாணாம் உத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி:” (பாரதம்-மோக்ஷதர்மம்) எல்லா தர்மங்களிலும் விஷ்ணுவைப் பூஜிப்பதே (பகவதாராதனமே) மிகவுயர்ந்தது. பகவான் அடியார்களைத் தனது திருமேனிபோல உகந்துகாக்கிறான். “கோவிந்தனை பக்தியுடன் பூஜிப்பதைவிட ச்ரேய:கரமானது (மேன்மையளிப்பது) எதுவுமேயில்லை” என்ற வசனங்கள் இங்கு ப்ரமாணங்கள்.

உபேயத்தைப்பற்றிய கேள்விக்கு பதிலளிக்கும் பிதாமஹர் தர்மபுத்ரனை அடுத்த நான்கு சுலோகங்களில் விஷ்ணோர் நாமஸஹஸ்ரம் மே ச்ருணு-விஷ்ணுபகவானுடைய ஆயிரம் திருநாமங்களையும் கேட்பாய்” என்று நியமிக்கிறார். இவற்றுள் முதலில் “கிம் வாப்யேகம் பராயணம்? அடையத்தகுந்த ஒரு (ஒப்புயர்வற்ற) தத்வம் எது?” என்ற கேள்விக்கு பதிலளிக்கிறார் (9,10 முதல் பாதி).

பரமம் யோ மஹத்தேஜ: பரமம் யோ மஹத்தப: |

பரமம் யோ மஹத்ப்ரஹ்ம பரமம் ய: பராயணம் || 9

பவித்ராணாம் பவித்ரம் யோ மங்களாநாம் ச மங்களம் |

தைவதம் தேவதாநாம் ச புதாநாம் யோ:வ்யய: பிதா || 10

யதஸ் ஸர்வாணி புதாநி பவந்த்யாதி யுகாகமே |

யஸ்மிம்ஸ்ச ப்ரலயம் யாந்தி புநரேவ யுகக்ஷயே || 11

தஸ்ய லோகப்ரதாநஸ்ய ஜகந்நாதஸ்ய பூபதே |

விஷ்ணோர் நாமஸஹஸ்ரம் மே ச்ருணு பாபபாயபஹம் || 12

“எதுஸர்வோத்க்ருஷ்டமான (மிகவும் உயர்ந்த) ப்ரயோஜனம்-பலம்?” என்ற கேள்விக்கு பதிலாக ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான தேஜஸ் என்று தொடங்கி ஆறு லக்ஷணங்களைச் சொல்லி தஸ்ய ஜகந்நாதஸ்ய விஷ்ணோ: (12) என்று விஷ்ணுவிடம் கொண்டு இணைக்கப்படுகின்றன. இதுவே மிகமேலான ப்ரயோஜனம் என்பது பீஷ்மரின் மதம்.

பரமம் யோ மஹத்தேஜ - இங்கு பரமம் மஹத் என்று இரண்டு சொற்கள் பரமம்-மிகவும் மேலானது. ஒப்புயர்வற்றது (Supreme) மஹத்-பெரிது-அளவிட்டறிய முடியாதது. இவை எல்லா லக்ஷணங்களுக்கும் பொது. எம்பெருமான் பரஞ்சோதி என்று கொண்டாடப்படுகிறான். “பரஞ்சோதி நீ பரமாய் நின்னிகழ்ந்து பின் மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மையின் படியோவி நிகழ்கின்ற பரந்தேஜோரூபன் நீ: உன்னையொழிந்து வேறு உயர்ந்த உஜ்வலவஸ்து இல்லாமையாலே உபமானமேயில்லாதபடி பரஞ்சோதி என்னப்படுகிறாய்-என்று பொருள். இங்கு “ய தேஜ:” (யார் உயர்ந்த தேஜஸ்) என்று சொல்வது இலக்கணப் பிழையன்று. “தத்வம் நாராயண: பர:” என்பது போன்ற வாக்யங்களைக் கண்டு தெளிக. இது நிற்க, மிகவும் விரும்பத்தக்க ஆறு லக்ஷணங்களைச் சொல்லி இவை பரம புருஷனுடையவை-ஜகந்நாதனான விஷ்ணுவிடம் உள்ளவை-என்கிறார்.

1. பரமம் மஹத் தேஜ:-பகவானுடைய தேஜஸ்ஸின் முன்பு ஒளிமிக்க சூரியன் மின்மினி போன்றவன். “கோடி ஸூர்யஸமப்ரப:” என்பதும் ஒரு எண் வரம்பில்லை என்று காட்டவே வந்தது. அவனிடம் பெறப்பட்ட ஒளியினால் சூரியன் பிரகாசிப்பதாக ச்ருதி ஒதுகிறது.

2. பரமம் மஹத் தப:-இங்கு தப: என்பது நியந்தா என்ற பொருளில் வந்தது. (தபதி இதி தப:). யாவரும் இவனிடம் பயந்து அடங்கி நடக்கிறார்கள். “பீஷா:ஸ்மாத் வாத: பவதே-பீஷோ தேதி ஸூர்ய-பயத்தினால் காற்று வீசுகிறது-பயத்தினால் சூரியன் உதிக்கிறான்” என்று இவை ஸர்வேச்வரனுடைய ஆஜ்ஞையைப் பற்றி நடப்பதாக ச்ருதி சொல்லுகிறது. “யோ தேவேப்ய: ஆதபதி (நாராயண ஸூக்தம்) தேவர்களுக்காகத் தன் சக்தியை விளங்கச் செய்பவன்”, “தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்” (ப்ருஹதாரண்யகம்) என்பவை காண்க.

3. பரமம் மஹத் ப்ரஹ்ம-மிகவும் பெரிது எந்த வஸ்து எங்கும் உளதோ அதுவே பெரிது ப்ருஹத்-ப்ரஹ்ம என்பர். ப்ருஹத் என்றால் மிகவும் பெரியது என்று பொருள். எங்கும் உள்ளமை--அணுவான ஜீவனுள்ளும் பரந்த அண்டத்தின் வெளியிலும் எங்கும் உள்ளவன்.

இது ஸ்வரூப ப்ருஹத்வம். குணப்ருஹத்வமும் ப்ரஹ்ம என்பதன் பொருளாகும். ஸர்வஜ்ஞ-எல்லாமறிந்தவன். ஜகத்வ்யாபாரத்துக்கேற்ற அறிவு படைத்தவன்; மற்றும் எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கிருப்பிடம்; இது நாராயணன் ஒருவனிடம் தான் பொருந்தும். ப்ருஹத்வம். ப்ரஹ்மணத்வம் என்று இரண்டு குணங்கள்; தானே பெரியவன்; தன்னைக்கிடையவரைத் தன்னைப் போலப் பெரிதாக்க வல்லவன். மோக்ஷதசையில் ஜீவனையும் அறிவில் தன்னையொத்தவனாக்குகிறானன்றோ? மேலும் மிகச் சிறிதான ஆலம்விதை வானளாவும் பெரிய மரமாக வளருமா போல ப்ரளயதசையில் அண்டசராசரங்களையெல்லாம் தன்னுள் கொண்டு ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் பகவான் "பஹுஸ்யாம்" என்ற தனது ஸங்கல்பமாத்ரத்தால் ஸ்ருஷ்டிதசையில் பலபல ஸ்தூல வஸ்துக்களாக ஆகிறான் இது ஒரு தனிப்பொருமையன்றோ?

4. பரமம் பராயணம்--ஒப்பற்ற அடையத்தக்க பலம்.

5. பவித்ராணாம் பவித்ரம்--பவித்ரம். என்பது அசுத்தியைப் போக்கி சுத்தியையுண்டு பண்ணவல்லது. பவித்ரங்களுக்குள் மேலான பவித்ரம்; பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரம்; என்றிப்படி இரண்டு விதமாக பகவானைக் கூறலாம். தோஷமே தன்னைத் தட்டாதவன் பகவான். தோஷத்துக்கு இருப்பிடமான அசேதனப் பொருள்களும் சேதனமான ஆத்மாவும்; தனது ஸம்பந்தத்தால் அவற்றின் தோஷங்களைப் போக்கடிக்கக் கூடியவன் பகவான். அசித்தானது முக்குணக்கலப்பாயிருக்கும்; ரஜோகுண தமோகுணமேலீட்டால் அசித்துக்கு தோஷம் உண்டு. அசித்தினுடைய ஸம்பந்தத்தினால் சேதனனுக்கு தோஷம் உண்டாகிறது. அசித் ஸம்பந்தமாவது--ஸம்ஸாரம்; உடலுடன் பிறப்பு. இதனால் விளைவது; அவித்யை (அஜ்ஞாநம்); காமம், கோபம், விருப்பு, வெறுப்பு, பகவத் பாகவதாபசாரம் முதலிய தோஷங்கள் இவற்றை நிர்மூலமாக (வேரற) போக்கவல்லவன் பகவான் ஒருவனே. வாயினால்பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும் (திருப்பாவை-4). இது ச்ருதியினர்த்தம் -- தத்யதா இஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயதே (சாந்தோக்யம்) - பாபம் நெருப்பிலிட்ட பஞ்சு போல் மாய்ந்துபோம்; "மாதவனென்றென்று ஓதவல்லீரேல் தீதொன்றும் அடையா ஏதம் சாராவே (திருவாய்; 10-5 8) முன் வினைகள் போம்; மேல் வருபவை ஒட்டா. "ஹரிர் ஹரதிபாபாநி" தன்னை மனதில் நினைப்பவர்களின் பாபங்களனைத்தையும் பகவான் ஹரி போக்குகிறான். வாலிவதமானவுடன் கணவனைக் காணவந்த தாரை

ராமனை அருகில் கண்டு பாபமற்ற சுத்தையாகி (கணவனை வதம் செய்தவனாகிலும்) அவனைப் புகழ்ந்து துதித்தாள். "ஸா தம்ஸமாஸாத்ய விசுத்தஸத்வா" என்று வால்மீகியின் திருவாக்கு. பலபல ப்ரமாணங்கள் இங்கு பட்டரால் காட்டப்படுகின்றன. "ஹே ரகுநந்தந! நீயே எல்லாவுலகங்களையும் தூய்மைப்படுத்த வல்லவன்" (புரீரா-உத் கா); "கண்ணனை நெடுக நினைப்பதால் எல்லாபாபங்களும் தொலைகின்றன" (புரீ விபுராணம்) இப்படிப் பலவுண்டு.

இரண்டாமர்த்தம் - பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரம்--உலகத்தில் சிலவற்றை சுத்தியுண்டாக்க வல்லனவாகக் கொண்டுள்ளோம். உதாரணமாக கங்கை நீர் இதன் தூய்மை இது பகவானின் பூநீபாததீர்த்தம் என்பதால், இதைத்தன் தலையில் தாங்கி ருத்ரன் சிவனானான்-தூய்மை பெற்றான். அந்தணனுக்குத் தூய்மை வேத மோதலால், வேதத்துக்குத் தூய்மை "ச்ருதிசிரஸி விதீப்தே ப்ரஹ்மணி பூநீநிவாஸே" என்றும் "நாராயணபரா: வேதா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரப்ரஹ்மமான பூநீமந்நாராயணன் புகழை விளங்கச் செய்தலால் "அம்பஸ்யபாரே புவநஸ்யமத்யே நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே" என்று அபாரமான நீர் கரை காண முடியாத கடல், பூமியின் மத்தி (திருவரங்கம்) விண்ணின் உச்சி; (பரமபதம்) இவை எம்பெருமானின் வாஸஸ்தானங்களாக இருப்பதால் தூய்மை பெற்றவை. "பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்யதே--புண்யாநாமபி புண்யோஸௌ" என்று மஹாபாரதமும் முழங்குகிறது. இப்படிப் பல ப்ரமாணங்களுண்டு.

6. மங்களாநாஞ்ச மங்களம்--இனிய தத்வங்களுள் மேலான இனியவன். இனிய பொருள்கள்--பரிமளமுள்ள புஷ்பம், சந்தநம், அகிற்புகை, அம்ருதம் இவை சுபம் என்று கொண்டாடப்படுகின்றன. அழகிலும் இனிமையிலும் இவை பகவானுக்குத் துளியேனும் ஒப்பாகமாட்டா. ப்ரத்யகாத்மா-சுத்த ஜீவன் மிகவும் விரும்பத்தக்கவன். சுத்தஜீவாத்மாநுபவத்தை "ஆத்மநாசம்" என்று பழிக்கின்றனர் நமதாசாரியர்கள். பூர்ணமாக தோஷங்களையப் பெற்ற ஆத்மாநுபவம் மிகவும் இனியதாயினும் பகவதநுபவத்துக்குச் சிறிதும் ஈடாகாது புஷ்பம், சந்தநம், உத்தமஸ்தீர் இவை லௌகிகமங்களங்கள். சாஸ்த்ரத்ருஷ்டியில் சுத்தாத்மா இவற்றையெல்லாம் விட மங்களமானவன். ஆனால் ஸர்வேச்வரனுடைய மங்களத்வத்தைப் பார்த்தால் இவை கடலுக்கெதிரே குளம்படி (மாட்டுக்குளம்பினால் ஏற்பட்ட சிறு பள்ளம்) என்னும் படிஇருக்கும். ய:ஸ:-- எவன் பரமம் மஹத் தேஜ: -- இத்யாதிகளால் உயர்ந்தவனோ அவன் பரமம் பராயணம்-மேலான உபேயமாவான். இது

ஸ்தாபிதமாயிற்று. நிலைநாட்டப்பட்ட உண்மை--என்கிறார். இப்படி "கிம்வாப்யேகம் பராயணம்?" என்பதற்கு விடை கூறினாராயிற்று.

இனி கிமேகம் தைவதம் லோகே? என்ற முதல் கேள்விக்கு பீஷ்மாசாரியர் பதிலளிக்கிறார்-- "தைவதம் தேவதாநாம் ச" என்று தொடங்கி (10ல் பின்பாதி 11) *மனிதர்க்குத் தேவர் போல தேவர்க்கும் தேவாவோ! (திருவாய்-1-5) என்கிறபடி தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மேலான தெய்வம்; அழிவற்ற பிதா (காரணப்பொருள்): முதல்யுகத்தினாரம்பத்தில் யாரிடமிருந்து எல்லாம் உண்டாயினவோ, கடைசியுக் முடிவில் எல்லாம் யாரிடம் அடங்குகின்றனவோ (அந்த விஷ்ணு).

கிம் ஏகம் தைவதம்- பரதெய்வத்தைப் பற்றி உலகில் பல மதங்கள் உண்டு. "ஏகம்-ஒரு" என்று கேட்பதால் இவற்றுள் மேலானது ஒப்பற்றது என்று நிச்சயித்துச் சொல்லும்படி கேட்பது புலனாகும். இதற்கு பதில் "ய: யாவனொருவன் தேவ தேவனோ லோகபிதாவோ ஸ்ருஷ்டிகாரணனோ லயகாரணனோ-தஸ்ய விஷ்ணோ:- அந்த விஷ்ணுவினுடைய" என்று அமைந்துள்ளது. தேவதாநாம் - சிறப்புற்ற தேவர்களில்; தைவதம் ய:- மேலான தெய்வம் எவனோ; பூதாநாம் - இருப்பவைகளுக்குள்; பூ-ஸத்தாயாம் என்பர். ஒரு கூணமேனும் உள்ளது. (நிலைத்திருப்பதை ஸ்திதி என்பர்) உலகிலுள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் பிதா (உத்பாதகர் - உண்டாக்குமவர் - காரணவஸ்து). இதையே 11-வது சுலோகம் விரியச் சொல்லுகிறது. அவ்யய: பிதா என்பதனால் அழிவற்ற தந்தை காரணம் என்கிறது. தகப்பன், ப்ரஜாபதிகள், ப்ரஹ்மா யாவரும் பித்ருஸ்தானத்திலுள்ளவர்களே ஆயினும் இவர்கள் அழியக்கூடியவர்கள், பரமாத்மாவான பகவான் ஒருவனே அழிவற்றவன்.

ப்ரபஞ்சத்துக்குக் காணமான தத்வமே மிக உயர்ந்த உபாஸிக்கத்தக்க அடையத்தக்க தத்வம் என்பதை வேதமும், அதை விளக்க வந்த ஸகல சாஸ்த்ரங்கள் யாவும் பேசுகின்றன. வ்யாஸரும் தமது சாரீரகசாஸ்த்ரத்தில் "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்ற ஸூத்ரம் முதலாக இதைக் காட்டினார். "யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே... எதிலிருந்து உள்ளவையெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ, எதனால் அவை காக்கப்படுகின்றனவோ, எதனிடம் லயமடைகின்றனவோ -அது ப்ரஹ்மம்" என்று ச்ருதி கூறுகிறது. இந்த உயர்ந்த தத்வமே "காரணந்து த்யேய:" என்று த்யாநத்துக்கு - உபாஸனத்துக்கு - பக்திக்கு விஷயமாகவேணும் என்று ச்ருதி விதித்தது. "யதஸ்ஸர்வாநிபூதாநி பவந்தி - யஸ்மிந் ப்ரலயே யாந்தி" - எங்கிருந்து உண்டாகின்றனவோ, எதனிடம் அடங்குகின்றனவோ - என்று கேட்டுக் கொண்டு "தஸ்ய ஜகந்நாதஸ்ய விஷ்ணோ" என்று தாமே பதிலளிக்கிறார்.

ஆதியுகாகமே - ஆதியுகாகமே-ப்ரளயம் முடிந்து ஸ்ருஷ்டி துவங்கும்போது, *ஒன்றும் தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும்யாது மில்லாவன்று; ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்கள் யாருமில்லாதபோது ப்ரஹ்மம் என்ற பரமபுருஷனாலேயே அத்வாரகமாக (வேறு ஒருவர் மூலமாகவல்லாமல் தானே) ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவது. அப்படியே அந்த்யயுகக்ஷயத்தில் (கடைசியுக் முடிவில்) எல்லாம் நேரே பரமபுருஷனிடம் அடங்குகின்றன--லயமடைகின்றன. நான்முகனையும் சங்கரனையும் படைத்து ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை அவர்கள் மூலம் நிர்வஹிப்பதும் பரமாத்மா என்பதை மறக்கக் கூடாது. ஆனாலும் ஆதியுகாகமத்தில் தானே நேராக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். "யஸ்மிம்ஸ் ச ப்ரலயம் யாந்தி" என்றவிடத்தில் ச என்பதால் ஸ்திதி (காத்தல்) குறிக்கப்படுகிறது என்று பட்டர் திருவுள்ளம்.

யதஸ் ஸர்வாநி பூதாநி பவந்தி-யத: என்பது யஸ்மாத்-- எதிலிருந்து-- என்ற பொருளில் வந்தது. ஸர்வாநிபூதாநி - உள்ளவைகளையெல்லாம், நான்முகனான பிரமன் முதல் எல்லாம்--மரம் செடி கொடி விலங்குகள் எல்லாம், எதிலிருந்து வந்தன (யத:) என்பதனால் பகவான் நிமித்த காரணம் என்று தெரிகிறது. ஒரு பொருள் உண்டாக முன்றுவித காரணங்கள் உண்டென்பர். உதாரணமாக மண்பாண்ட முண்டாக மண் வேண்டும். இது உபாதான காரணம் (material). இதைப் பாண்டமாக்கக் குயவன் வேண்டும். இவன் நிமித்தகாரணம் (instrument) இவன்மண்ணைப் பண்டமாகச் செய்ய சக்கரம் கொம்பு இவற்றை உபயோகிக்கிறான். இவை ஸஹகாரிகள். இதேபோல நூல் வஸ்தரத்துக்கு உபாதான காரணம்; சேணியன் நிமித்தகாரணம்; நூல் நூற்கும் சாதனமும் நெய்யும் ஸாதனமும் (தறி) ஸஹகாரிகள்.

இங்கு "யத: பவந்தி" என்று உத்பத்தி பற்றியும் "யஸ்மிந் ப்ரலயம் யாந்தி" என்றும் முடிதல் பற்றியும் கேள்விகள் உள்ளன. "யாரிடமிருந்து உண்டாகின்றன? யாரிடம் லயமடைகின்றன?" என்ற மைத்ரேயரின் இதே கேள்விக்கு "விஷ்ணோஸ்ஸகாசாத் உத்பூதம் ஜகத் தத்ரவசஸ்திதம்" என்று பூநீபராசரர் பூநீவிஷ்ணு புராணத்தில் விடையளிக்கிறார். விஷ்ணு ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு நிமித்த காரணம். லயஸ்தானம் உபாதான காரணமாக வேணுமென பட்டர் காட்டியுள்ளார். யஸ்மிம்ஸ் ச என்பதால் உபாதான காரணம்தான் சொல்லப்படுகிறது என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது.

குடம் உண்டாவதற்கு மண் உபாதாநம். குடமாக்கப்படாமல் வெறும் மண்ணாகவே உள்ள மண்ணை "அபாதாநம்" என்பர். குடம் உடைந்து

பொடியானால் (நாசம் முடிவு, லயம்) அபதாநமான மண்ணிலே கலந்துவிடும். ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களாக மாறும் க்ரமம் சொல்லும் போது நீரிலிருந்து ப்ருத்வி (மண்) உண்டாவதாக ச்ருதி ஒதுகிறது நீர் மண்ணுக்கு உபாதான காரணம். மண்ணாக மாறுபாடடையாத நீர் அபாதானமாகநிற்கும். லயத்தைச் (முடிவை) சொல்லும் போது, "ப்ருதிவீ அபஸூலீயதே" மண் நீரில் அடங்குகிறது என்று ச்ருதி. மண்ஜலமாகி, மண்ணாக மாறாதிருந்த அபாதானமான ஜலத்துடன் கலக்கிறது. இதனால் லயஸ்தானமே காரணம் என்று தெரிகிறது.

ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான பரமபுருஷனே "வேர் முதலாய் வித்தாய்" என்கிறபடியே மூன்று விதகாரணமுமாக இருக்கிறான் என்பது பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம். நிமித்தகாரணமும் உபாதான காரணமும் மேலே காட்டப்பட்டன. ஸஹகாரி காரணமும் சொல்லப்படதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

பகவான் உபாதான காரணமானால் "அவன் பலபொருள்களாக மாறுபாட்டையடைகிறானா?" என்ற கேள்வி எழும். இங்கு ஸ்வரூபம் (விஷ்ணு என்ற பரமாத்மதத்வம்) மாறுபடுவதில்லை. அவனிடமிருந்து எப்போதும் பிரிக்க முடியாமல் அவனுக்கு சரீரமாக உள்ளப்ரக்ருதிதத்வம் மட்டுமே மாறுபாடடைகிறது. ஆத்மா (ஜீவன் சேதனன்), ப்ரக்ருதி (பஞ்சபூதங்களுக்கு மூலகாரணம்-அசேதனம்) இரண்டும் பரமபுருஷனுக்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணங்கள் (பிரிக்கமுடியாத தன்மைகள்-சரீரம்) என்று ச்ருதிகள் கோஷிக்கின்றன. பகவான் விஷ்ணு நிமித்தகாரணமாய் நின்று தன்னிடமிருந்து எப்போதும் பிரியாமல் உடலாயிருக்கும் ப்ரக்ருதியை உபாதானமாக்கி தனது ஸங்கல்பத்தினால் - ஸர்வவல்லமையால் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறான். இதனால் பகவான் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட விஷயங்களுக்கு மூன்றுவிதமான காரணங்களாகவும் ஆகிறான் A. இவ்விஷயங்கள் பூரீபாஷ்யம் முதலான க்ரந்தங்களில் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளமையால் இங்கு சுருக்கமாகவே காட்டப்பட்டது.

பொதுவாக வாக்யங்கள் அஸ்பஷ்டம், ஸ்பஷ்டம் என்று இரு வகையாக இருக்கும். அஸ்பஷ்டவாக்யங்கள் விஷயத்தைச் சிறிது மறைத்துப் பேசுபவை ஸ்பஷ்டவாக்யங்கள் நிஸ்ஸந்தேஹமாய்-- தெளிவாய்-- விஷயத்தைப் பேசுபவை அஸ்பஷ்டவாக்யத்தினர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டவாக்யம் கொண்டு நிர்ணயம் பண்ணவேண்டுமென எல்லா வைதிகர்களும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அஸ்பஷ்டமும் ஸ்பஷ்டமும்

A. வஸ்தரத்துக்கு உபாதான காரணம் நூல். இது பருத்தியினாலோ மற்றெந்தப் பொருளினாலோ ஆனதாயிருக்கலாம்.

நூலில் வெவ்வேறிடங்களிலோ அல்லது வெவ்வேறு நூல்களிலோ இருக்கலாம். உதாரணமாக "தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ" என்ற வேதவாக்யத்தை வேதோபப்ரம் ஹணமான பூரீராமாயணம் "ராம: கமலபத்ராக்ஷ:" என்பதால் தெளிவுபடுத்துவதாகக் கொள்ளலாம். வேதத்தில் பலவிடங்களில் பரமஜோதி, பரம்ப்ரஹ்ம, பரமாத்மா என்ற சொற்கள் வரும்.

இவை யாரைக் குறிக்கின்றன என்று நாராயண அநுவாகம் (உபநிஷத்) தெளிவாகக் காட்டுகிறது. "நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம" "நாராயண பரோஜ்யோதி:" "தத்வம் நாராயண:பர" என்று பரமம்ய: மஹத் என்று அஸ்பஷ்டமாக முதலில் சொல்லி "தஸ்ய விஷ்ணோ" என்று சொல்லி "நாமாநி கௌணாநி" என்பதால் குணஸம்பந்தத்தையிட்டே இந்தத் திருநாமங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளமை விளங்கும்.

"தஸ்ய லோகப்ரதாதாநஸ்ய" என்பதால் ஜகத்காரணமும் ஜகந்நாதமும் ஸகலபப்ரதனும் (முதல்வன்) விஷ்ணுவே, நாராயணனே ஜகத்காரணம், தேவதேவன்-ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பரதெய்வம் என்பது தெளிவாக்கப்பட்டது. நமது ஆசார்யர்களும் இந்த விஷயத்தைத் தெளிவாக அருளிச் செய்துள்ளனர். ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் "த்வாம் சீலரூபசரிதை:" (15) என்ற ச்லோகத்திலும் கூரத்தாழ்வான் பூரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் "தத்வார்த்ததத்பர" (17), "ரூபசரியா பரமயா" (28) என்ற ச்லோகங்களிலும் அருளியுள்ளவை காண்க. "உனதுரூபம், குணங்கள், சேஷ்டிதங்கள் இவைகளினாலும்" ஸாத்விகங்களாய்சிறந்த சாஸ்த்ரங்களினாலும் தத்வதர்சிகளான மஹான்களுடைய வசனங்களினாலும் அறியப்படும் உன்பெருமேன்மையை அசுரத்தன்மை பொருந்திய நீசர்கள் உள்ளபடி அறிய மாட்டார்கள்," "எம்பெருமானே! பரதத்வம் எது என்பதை வெளியிடுவதில் ஊற்றமுள்ள ச்ருதிவாக்யங்கள்

நெசவாளன் நிமித்தகாரணம். தறி ஸஹகாரிகாரணம். 2. மண்குடத்திற்கு உபாதானகாரணம் மண்ணுருண்டை. குயவன் நிமித்த காரணம். குயவன் பயன்படுத்தும் சக்கரம் ஸஹகாரிகாரணம். இப்படி ஒவ்வொருபொருள் உண்டாக மூன்று காரணம் வேண்டியுள்ளது. ஆனால் விசிஷ்டதத்வமான பகவானே ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு மூன்றுவிதமான. காரணங்களாயுமுள்ள. சிதசித்விசிஷ்டன் -- உபாதானகாரணம். ஸங்கல்பவிசிஷ்டன் -- நிமித்தகாரணம், ஞானசக்தி விசிஷ்டன். ஸஹகாரிகாரணம். (விசிஷ்டன் -- கூடியவன் -- விசேஷணமாகவுடையவன்).

ஸம்ருதிவசனங்கள் ஸாத்விகபுராண ச்ரேஷ்டங்கள் இவை ஸ்பஷ்டமாக வெளியிடுவதைக் கொண்டும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளான பராங்குசபரகால யதிவராதிகளின் திருவுள்ளத்தைக் கொண்டும் தேவரீரையே ஸர்வேச்வரனாக நிச்சயிக்கிறோம் (பூர்வீ வை ஸ்த 17). "எம்பெருமானே மஹாவிவேகிகளாயுள்ளவர் மிகச்சிறந்த தேவரீரது திருமேனியொளியினாலும் தேவரீருள்ள உயர்ந்த ஸ்தான விசேஷத்தினாலும், ஆச்சர்யமான உமது திவ்யசேஷ்டிதங்களினாலும், பரத்வத்தை மறைக்காமல் காட்டும் அடையாளங்களினாலும் (சரியபதி, சேஷசாயி, கருடத்வஜன் வாஹனன் முதலானவை) தேவரீரமேலான பரமபுருஷன் என்று நிர்ணயிக்கிறார்கள் (பூர்வீ வை ஸ்த 28)

ரூபபூர் - "ரூபமேவ அஸ்ய மஹிமாநம் தர்சயதே... கண்ட வாற்றால் தனதே உலகமென நின்றான்" என்கிறபடி ரூபம், ஐச்வர்யம், வாஹநம், படுக்கை, முதலானவை இவனே உபயவிபூதிநாதன் என்று தெளிவாகக்காட்டித் தருகின்றன. இப்படிப்பட்ட உயர்த்தியுள்ள பகவான் விஷ்ணுவை வசப்படுத்த இந்த ஸஹஸ்ரநாமம் சிறந்த மார்க்கம். லோகப்ரதாநஸ்ய-மூவுலகுக்கும் முதல்வன்- ஜகதேகஸ்வாமியின். ஜகந்நாதஸ்ய -- உலகங்கள் யாவற்றையும் ஆளுமவனின், ஸர்வபாபபயாபஹம்நாமஸ்ஹஸ்ரம் - எல்லாவித பாபங்களையும் ஸங்கீர்த்தனத்தினால் போக்கவல்ல பெயர்களாயிரம், எல்லாபயங்களையும் போக்கவல்லவை. ஸம்ஸாரபயத்தை முக்யமாகப் போக்கும். பூபதே! - அரசனே! ச்ருணுமே- நான் சொல்வதை (கவனமாக) கேட்பாய். கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் தருமனை "அரசனே கேள்!" என்று தட்டியழைத்துச் சொல்கிறார்; விஷயத்தின்பெருமை; கேட்பவரின் பெருமை எல்லாம் தொனிக்கின்றன. "நான் சொல்ல, நீ கேட்கவாய்த்தே! என்று கொண்டாடும்படி அமையப் பெறுவதே" என்று கொண்டாடுகிறதாகவுமாம். தருமரின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்துவிட்டு, "ஜகத்காரணனும் பரம உத்க்ருஷ்டதத்வமும் ஸர்வேச்வரனுமான பகவான் விஷ்ணுவின் ஆயிரநாமங்களையும் சொல்லுகிறேன் கவனமாகக் கேட்பாய்" -- என்று மேலும் திருநாமப் பெருமைகளை சொல்லுகிறார்.

யாதி நாமாதி கௌணாதி விக்யாதாதி மஹாத்மந: ।

ரிஷிபி: பரிகீதாதி தாதி வக்ஷ்யாமி பூதயே ॥ 13

அளவிட்டறிய முடியாத பெருமைகளையுடைய மஹாத்மாவான பகவானுக்கு எந்தத் திருநாமங்கள் அவனுடைய கல்யாண குணங்களினாலும் திவ்யசேஷ்டிதங்களினாலும் (சரிதத்தினாலும்) வந்தனவாக ப்ரஸித்தி பெற்றவையோ, ஆத்மஜ்ஞானிகளான ரிஷிகளால்

எங்கும் பாடப்பட்டவையோ, அவற்றை ஆத்மோஜ் ஜீவனத்தின் பொருட்டு உனக்குச் சொல்லுகிறேன்.

கௌணாதி -- சொல்லுக்கு உலகில் ப்ரயோஜனம் ஒருபொருள், வகுப்பு (ஜாதி), குணம், செயல் இவற்றைச் சொல்லுதலிலேயாம்.

இங்கு தொகுக்கப்பட்டுள்ள திருநாமங்களுக்கு குணங்களிலும் செயல்களிலும் முக்ய நோக்காம். "மஹாபாரதத்திலேயே பலவிடங்களில் கண்ணன் தனது திருநாமங்கள் குணசேஷ்டிதங்களையிட்டு வந்தவை என்று சொல்லியுள்ளான். "கௌணாதி, மம நாமாதி கீர்த்திதாதி", "கர்மார்த்தவித் தாத!" என்பவை காண்க. இந்தத் திருநாமங்கள் அர்த்தபூஷ்டியுள்ளவை. வெறும் சப்தங்களல்ல.

விக்யாதாதி -- ப்ரஸித்தமானவை: சாதாரணமான (ஸம்ஸ்க்ருத) மொழியிலும் (காவ்யம் முதலியன), வேதங்களிலும் அடிக்கடி வருபவையாகையால் பலரறிந்தவை. அவனையே (பகவான் விஷ்ணுவையே) குறிப்பவை என்று யாவருமறிந்தவை (இவற்றை "ரூபம்" என்பர்; "பங்கஜம்" என்பது தாமரை மலரையன்றி வேறெதையும் குறிக்காதாப் போலே). சொல்லின் பொருளினால் மட்டும் மற்றவரைக் குறிக்காதவை. உதாரணமாக பங்கஜம்- சேற்றில் உண்டானது. தாமரைபோலவே அல்லிபோன்ற மற்ற சில மலர்களும் சேற்றில் உண்டான போதிலும் பங்கஜம் என்ற பெயர் அவற்றைக் குறிப்பதில்லை. ஒரு சொல் பெயராக (proper name) ஆகவேணுமானால் ஒருவனையே குறிக்கவேணும். விஷ்ணு, வாஸுதேவன், நாராயணன் என்ற பெயர்களைக் குணபரமாகக் கொள்ளலாமாயினும் இவை பகவானுக்கு அஸாதாரணமான பெயர்கள் என்று யாவரும் அறிந்ததே.

ரிஷிபி: -- ச்ருத்யார்த்தத்தை நன்றாக அறிந்த ஆத்மஜ்ஞானிகள், ஸநகர், ஸநத்குமாரர், ஸநத்ஸுஜாதர், நாரதர் முதலான ரிஷிகள், இவர்கள் பிரமனின் மாநஸபுத்ரர்கள். சுத்தமான--ஸாத்விகமான-- மனதுடன் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். "வாஸுதேவ பராயணா:" என்று பகவதநுபவத்தில் திளைத்துப் போதுபோக்குபவர்கள். இவர்கள் வாஸுதேவனை காநம் பண்ணின எண்ணிறந்த திருநாமங்களில் ஒரு ஆயிரம் வ்யாஸரால் தொகுக்கப்பட்டவை இந்த ஸஹஸ்ரநாமம்.

பரிகீதாதி -- பரி -- எல்லா திசைகளிலும் -- எங்கும் பாடப்பட்டவை பகவானிடம் அத்யந்த ஸ்நேஹ பக்திகளுடன் -- தாய்ப்பசுவுக்கும் கன்றுக்குமுள்ளது போன்ற அன்புடன்; *கனைத்திளங்கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி (திருப்பாவை) -- என்ற விடத்தில் காட்டப்பட்ட அன்பு;

-- மிக்க அன்புடன் மனதுக்கினிதானவைகளாகப் பாடப்பட்டவை. இப்படிப்பட்டவை யாவையோ, யாநி நாமாநி, அவற்றுள் பலமலர்களிலும் ஸாரமான தேனை வண்டுகள் சேர்க்குமாபோலே தேர்ந்தெடுத்து வ்யாஸபகவானால் ஒரு இனிய ஸ்தோத்ரமாலையாகத் தொகுக்கப்பட்டது. ஸத்ஸம்ப்ரதாய (ஆசார்ய சிஷ்ய) பரம்பரையாய் வந்த இந்தத் திருநாமங்களை உனக்கு வக்ஷ்யாமி-சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. எதற்கு எனில்;

பூதயே -- வாழ்ச்சியின் பொருட்டு, பூ-ஸத்தாயாம் என்று தாது. "இருப்பது" என்று பொருள். பரமாத்மஜ்ஞானமில்லாதவனை "அஸத்" என்று ச்ருதி சொல்லுகிறது. அவனை "இல்லாதவன்" என்கிறது. ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய ஞானமுள்ளவனே இருப்பவன். பரமாத்மா கோவிந்தனைப் பற்றி அறிந்தவனே உண்மையறிவு-- ஞானம் --படைத்தவன். "கடல்வண்ணன் பூதங்கள்" (திருவாய்-5-2-1) என்றார் நம்மாழ்வாரும். பூதயே-எல்லாருடைய வாழ்ச்சியின் பொருட்டும். அநாதியான ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தி நாசமடைந்த ஆத்மாவை மறுமலர்ச்சி அடையும்படி செய்வதற்கு. மஹாத்மந:- அளவிடமுடியாத பெருமையுடையவன். "தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியான்" என்றார் ஆழ்வாரும். "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்" (பூநீரா-பால) என்று விச்வாமித்ர மஹரிஷி "ராமன் அளவிட்டறியமுடியாத பெருமையுடையவன் என்பதை நானறிவேன்--தசரதனே! நீயறியமாட்டாய்" என்றார். "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:" என்றான் மாரீசன்--அறிவுக்கு எட்டாதது--என்றபடி. "பகவானுடைய திருநாமங்களைப் பற்றி பெரியோர் சொல்லக்கேட்டு நான் அறிவது இதுவே. கேசவனை நம்மால் அறியப்போகாது-- அப்ரமேயோ ஹி கேசவ: என்று புராணவசனம். பகவானின் திருநாமங்களைச் சொல்லி ஸத்தை பெற்று கேசுமமாக வாழலாம். பகவானை மஹாத்மா (எல்லையிட்டு அறியமுடியாதவன்) என்பதுபோல அவன் திருநாமங்களும். "ஸஹஸ்ரநாமம்" என்பதால் ஆயிரம் திருநாமங்கள்தான் உண்டு என்று கொள்ளவேண்டா. அளவற்ற அவன் பெருமைக்கொப்ப அவன் திருநாமங்களும் எண்ணில் அடங்காதவையே ஏதோவொரு ஆயிரத்தை ரிஷிகள் உகந்தவைகளை இங்கு வ்யாஸர் திருவுள்ளத்தைப் பின்சென்று சொல்லுகிறேன்.

"கௌணாநி" -- குணசேஷிதங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்கள்-- என்று சொல்லப்படுவதால் "ப்ரஹ்மத்துக்கு குணங்கள் கிடையாது" என்ற அத்வைத பக்ஷத்தைப் பராசரபட்டர் கண்டிக்கிறார். இங்கு பாஷ்யம்

மிகவும் விரிவாக அமைந்துள்ளது. சிறிது கடினமுங்கூட. சில விஷயங்களை மட்டும் எழுத முற்படுகிறேன்.

அத்வைத (சங்கர) மதத்தில் ப்ரஹ்மம் என்ற தத்வம் ஒன்றே உண்மை. மற்றபடி எதுவுமே கிடையாது. நாம் காண்பதெல்லாம் பொய்த்தோற்றம். "ப்ரஹ்ம ஸத்யம்--ஐகந்மித்யா" என்பர். மித்யா என்று பொய்யை--இல்லாததைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மத்தை சொற்களால் விவரணம் பண்ண முடியாது. அநிர்வசநீயம் என்பர். அநுபூதி--அநுபவத்தால் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது. "யத் ஸ்வாநுபவஸித்த இதி--ஸ்வாநுபவஸித்தமாகவேணும்-- சப்தத்தால் (சொல்லால்) சொல்ல முடியாது". ஆக ப்ரஹ்மத்துக்குப் பெயர், வடிவம் குணம் எதுவுமே கிடையாது என்று தேறுகிறது. ஆனால் இங்கு பீஷ்மர் திருநாமங்களை கௌணாநி என்றும் விக்யாதாநி என்று சிறப்பிக்கிறார். எம்பெருமான் திருநாமங்கள் குணஸம் பந்தத்தையிட்டுச் சொல்லப்பட்டவை. ஐகத்ப்ரஸித்தமானவை.

அத்வைத பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு இரண்டு நிலைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். பாரமார்த்திகம் - என்பதே உண்மை மேலான உயர்ந்த நிலையிது. அநிர்வசநீயத்தை சொற்களையிட்டு வ்யவஹரிப்பது (சொல்வது) வ்யாவஹாரிக தசை. சிறுவர்கள் "உவ்வாக் குட்டிக்குச் சொன்னேன்" என்பார்களே அப்படி. இந்த வ்யாவஹாரிக தசையில் ப்ரஹ்மத்துக்கு நாம ரூப குணங்களை உண்டு என்று கொள்ளலாம் என்கிறார்கள். இப்போது ப்ரஹ்மத்தை "அவர ப்ரஹ்மம்" "ஸகுணம்" என்பர். இது சுத்த ப்ரஹ்மத்தை அவித்யை என்னும் பொய் முடுவதால் உருவம் குணம் முதலானவை இருப்பதுபோல் தோன்றும் தோற்றம். இதுவே வ்யாவஹாரிக தசையாம். ஸகுணப்ரஹ்மம் என்ற அவரதசை உபாஸனத்துக்கு விஷயம்; இந்த உபாஸனம் உண்மையான பரதசை என்ற அத்வைத ஜ்ஞானத்துக்குவழி செய்கிறது என்பது அவர்கள் கூற்று. ஞானம் (அறிகை), உபாஸனம் (வழிபடுதல்) இவற்றுள் ஞானமே மோக்ஷஹேது. உபாஸனத்துக்கு அவர்கள் ப்ராதாந்யமளிக்கவில்லை. உண்மையல்லாத--பொய்யான அவரப்ரஹ்மத்தை வழிபட்டு மெய்யான ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து மோக்ஷமடையலாம் என்பதே அத்வைதிகள் கொள்கை.

ப்ரஹ்மத்துக்கு ஒத்ததோ ஒவ்வாததோ வேறு வஸ்து எதுவும் கிடையாது. ஜீவாத்மா என்று தனித்து எதுவும் கிடையாது. ஜீவபர பேதம் பொய். இரண்டும் ஒன்றே. நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம: இப்படியானது-இப்படியானது - என்ற ஒரு விசேஷணத்தையிட்டுச்

சொல்லமுடியாத சுத்த ஞான ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மதத்வம். அவித்யா ஸம்பந்தத்தினால் இந்த அத்வைதத்வம் பலவாகத் தோற்றுகிறது. சரீரமுள்ளதைப் போலவும் பல வேறு பட்ட சரீரங்கள் உள்ளது போலவும் தோற்றும். தெய்வங்களுள் ப்ரஹ்மா விஷ்ணு, சிவன் என்று பல இருக்கலாம். விஷ்ணு பாரம்யத்தை ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் ஒத்துக்கொண்டு தமது கீதாபாஷ்யம் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் முதலான நூல்களில் ஸ்தாபித்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உயர்ந்த நிலையான நிர்க்குண சுத்தப்ரஹ்மத்தை அறிய ஸகுணப்ரஹ்ம உபாஸனம் வழிவகுக்கிறது என்பது சங்கரமதம். நிர்குணப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம் என்பது தன்னுள் இருக்கும். ஆத்மாவுக்கும் பரமாத்மாக்கும் பேதமில்லை. இரண்டும் ஒன்றே என்ற அறிவாம். இதுவே மோக்ஷம். ப்ரஹ்மத்துக்கு நாமரூப குணங்கள் உள்ளனவாக வ்யவஹரித்து (assuming the imaginary to be real) ஸகுணமாகக்கொண்டு பஜனம் பண்ணி குணமற்ற சுத்த ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேணும் என்பது சங்கரர் காட்டும் வழி. குணங்களுள்ளதாக வைத்துக் கொண்டு உபாஸனம் பண்ணி குணமற்றது என்று அறிவது (ஸாக்ஷாத்கரிப்பது) என்பது அடிப்படையிலேயே சரியாக இல்லை. (basically unsound).

எம்பெருமானுக்கு கல்யாணகுணங்களும் அதற்குச்சேர மற்ற பெருமைகளும் உண்டு; இவை ஸத்யம் என்பதை முதலில் ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு திடமாக அறியவேணும். குணங்களே இல்லை என்றால் கௌணமான நாமங்களைச் சொல்வதில் பயனில்லை. நாம் ஒருவரிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் ப்ரீதியும் வைப்பது அவருடைய நற்குணங்கள் நற்செயல்கள் இவைகளைக் காண்பதால். ஒருவர் ஏதோ காரணத்தால் குணசாலி என்று புகழப்பட்டு ப்ரஸித்தரானாலும் குணமுள்ளமை பொய்யானால் அவரிடம் ஏற்படும்ப்ரீதி நாளாவட்டத்தில் குறைந்து இல்லையாய் விடும். பகவானிடம் குணங்களுள்ளது உண்மையாயிருந்தால்தான் - அதை நாம் முழுதுமுணர்ந்தால்தான் - அந்த குணங்களையிட்டு இனிமை கண்டு அவனிடம் ப்ரீதி ஏற்பட்டு, பகவந்நாமங்களைச் சொல்வதிலும் ஸங்கீர்த்தந்தத்திலும் ருசி வளரும். ஸ்ரீராமாயணத்தின் முதலிலேயே வால்மீகி மஹரிஷி நாரதரை "இவ்வுலகில் குண பூர்த்தியுள்ளவன் எவன்-க: குணவாந்?" என்று கேட்க, "இக்ஷ்வாகுவம்சத்திலுதித்த ராமன் குணங்களால் நிறைவுற்றவன்" என்று நாரதர் பதில் சொல்லுகிறார். யுவராஜபட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றி பேசும் போதும் நகரமக்கள் "உமது குமாரனிடத்தில் எண்ணற்ற

கல்யாணகுணங்கள் உள்ளன. உடனே அவனுக்கு முடிசூட்டுவாய்" என்றார்கள். வேதாந்தங்களில் பகவானுக்குக் குணங்களேயில்லை என்று தேறிவிட்டால் யாருக்கும் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தில் ருசி ஏற்படாமல் போய்விடும்.

ஸஹஸ்ரநாமாத்யாய உபோத்காதத்தில் (முன்னுரையில்) "கிம் ஜபந் முச்யேத" எதை மநநம் பண்ணி ஸம்ஸாரவிமோசனம் பெறலாம்-என்று கேள்வி. அத்யாயமுடிவில் ஸங்கீர்த்தந பலன் "பத்தோ முச்யேத பந்தநாத் யாதி ப்ரஹ்மஸநாதநம்" என்று ஸங்கீர்த்தநத்துக்கு ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுதலையும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் ஸாக்ஷாத் பலன்களாகக் கூறப்பட்டன. அத்வைதியின் சொற்படி ஸகுணப்ரஹ்ம உபாஸனம் (குணநாம ஸங்கீர்த்தநம்) அத்வைத ஜ்ஞானத்துக்கு உபாயம் மட்டுமே என்றன்றோ நாமறிவது) அதாவது ஸகுணதத்வத்தை உபாஸித்து நிர்க்குண தத்வத்தையறிவது என்பது முன்னுக்குப்பின் முரணாகவில்லையா?

"யதோபாஸநம் பலம்" -- உபாஸநத்துக்குத் தக்கபடி பலன் என்பது சாஸ்த்ர மரியாதை. இது எல்லா வைதிகர்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதே. உதாரணமாக திருபல்லாண்டில் ஆழ்வார் "பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருத்தேத்துவர் பல்லாண்டே, என்று-இங்கு திருப்பல்லாண்டை அப்யஸித்துப் பாடுமவன் விண்ணாட்டில் போய் பல்லாண்டு பாடியிருப்பான் என்கிறார். இதுபோல திருவிளக்கேற்றுகை முதலான கைங்கர்யங்களுக்கும் பலனாம். இப்படிப் பார்த்தால் ஸகுணப்ரஹ்ம உபாஸனம் குணவிசிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவே பயன்படும். நிர்க்குண ப்ரஹ்ம ஞானத்துக்கு எப்படி உபபோகப்படும்? ஸஹஸ்ரநாமபதநத்துக்கு பலச்சூதியில் பல அர்வாசீந (ஆசைநிறைவேறப்பெறுகை முதலான தாழ்ந்த) பலன்களைச் சொல்லி "பத்தோ முச்யேத பந்தநாத்" என்று உயர்ந்த பலனையும் சொல்லுகிறது. பொய்யே சொல்பவர் எப்படி ஸத்யமே உள்ள லோகத்தை யடைய முடியாதோ அப்படி ஸகுணேபாஸனம் நிர்க்குணத்தினிடம் கொண்டு செல்லாது.

அடுத்து, உங்கள் (அத்வைதி) சொற்படி நிர்குணமான நிர்வேசஷணமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு குணமிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது என்றால் இந்த தோற்றத்திற்குக் காரணம் யாது? அவித்யாஸம்பந்தம் என்ற உபாதி என்கிறீர்கள். அதாவது -- தன் படியாக வர்ணம் நாற்றம் ஏதுமில்லாத தெளிந்த நீர் வர்ணங்களின் வாஸனைத்ரவ்யத்தின் சேர்க்கையினால் நிறம், மணமுள்ளதாக மாறுவது போல நிர்குண நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மம் இதர ஸம்பந்தத்தினால் (அவித்யாஸம்பந்தத்தினால்)

விசேஷணமுள்ளதாகத் தோற்றமளிக்கிறது என்கிறீர்கள்.

ச்ருதி ப்ரஹ்மத்தை "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" எல்லா ஜீவராசிகளிலும் புகுந்து நியமித்து நடத்துவதாக கோஷிக்கிறது. இப்படி உட்புகுகை நமது நிலைபோல கர்மமடியாக வன்று. ஸ்வாபாவிகமான ஒரு காரணமுமின்றி உள்ளே ப்ரவேசித்து நியமித்து நடத்துவது பரமபுருஷனொருவனுக்கே இயல்பாயமைந்தது. நாந்யோ ஹேதுர்வித்யதே ஈசநாய -- இப்படி நியமித்து நடத்துகைக்கு ஸ்வாபாவிகம் என்பது தவிர வேறு காரணம் (உபாதி) கிடையாது என்றும் ச்ருதி கூறுகிறது. "ஈசநஸீலோ நாராயண ஏவ-நாராயணனொருவனே தன்னியல்பாக ஈசுவரனாக (நியமிப்பவனாக-நியந்தாவாக) இருப்பவன் என்று ஆதிசங்கர பகவத்பாதரும் அருளியுள்ளார். "பரா அஸ்ய சக்தி: விவிதைவச்ருயதே--ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச" --க்ரியா என்பது தூண்டி நடத்துகை. பரமபுருஷனுடைய சக்தி ஆச்சர்யமானது; பலவிதமாக இருக்கும். ஞானம், பலம், நியமந சக்தி இவையெல்லாம் அவனுக்கு ஸ்வாபாவிகம்; இயல்பாக இருப்பவை. ஒரு உபாதியினால் வந்ததன்று-- என்றும் ச்ருதி முழங்குகிறது. ப்ரஹ்மத்துக்கு ஒரு உபாதியடியாக குணங்கள் முதலியன தோன்றுகின்றன என்றால் மேலே காட்டிய ச்ருதி வசநங்களுடன் விரோதம் வராதா? அவித்யாஸம்பந்தத்தினால் நிர்க்குணவஸ்துகுணத்துடன் தோன்றுகிறது என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்? ச்ருதிவிரோதத்தை எப்படி ஸமந்வயப்படுத்துவது?

எங்கும் ஒரு பக்ஷத்தை (மதத்தை) ஸ்தாபிப்பவர் ப்ரமாணங்களையும் அத்தையநுஸரித்த யுக்திகளையும் உதவிகொண்டு ஸ்தாபிக்கவேணும். மனதில் தோன்றினபடி யுக்திவாதங்களைச் செய்யக்கூடாது. மேலும் எதிரியின் பக்ஷத்தில் ப்ராமாணிகமான (வேதம் வேதோபநும்ஹணங்கள் இவற்றிற்குச் சேர்ந்தவையான) வாதமில்லை என்றும் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். அத்வைதியைக் குறித்து கேள்வி: ப்ரஹ்மத்துக்கு அவித்யாஸம்பந்தத்தினால் குணமுள்ளது போலத் தோற்றமளிப்பதாகச் சொல்லுகிறீர்களே; இந்த அவித்யை என்பது ப்ரஹ்மத்தைப் போல ஸத்யமா, ஸத்யமானால் ப்ரஹ்மம், அவித்யை என்று இரண்டு உண்மைப் பொருள்கள் உண்டென்று தேறுவதால் அத்வைதம் (ஒன்றே உண்மை) என்பது மாய்ந்துவிடும். அவித்யை வித்யை (இல்லாதது, பொய்) என்று சொல்வீர்களானால் அப்போது உங்கள் பக்ஷம் சிரிப்புக்கிடமாகிறது. அவித்யாஸம்பந்தத்தினால் ப்ரஹ்மம் அவர்ப்ரஹ்மமாகத் (ஸகுணமாக) தோன்றுகிறது. இதனால் அவித்யை ஒரு தோஷம் எனத் தெரிகிறது.

இது ஸத்யமானால் தானே தோஷ பரிஹாரம் வேணும். மித்யையாயின் பரிஹரிக்கவேண்டிய அவசியம் என்ன. ஆசார்யன் ஒருவன் எதற்கு? பொய்யான அவித்யையை போகும்படிப் பண்ணுவது என்பது என்ன? இவை பாஷ்யகாரரையடிபொற்றி பட்டர் கேட்பவை.

உதாரணமாக--ஒருவன் தனக்கு வ்யாதியுள்ளதாக ஒரு வைத்யனிடம் போகிறான். வைத்யன் அவனைப் பரிசோதித்துவிட்டு வ்யாதியிருந்தால் மருந்து கொடுக்கிறான். இல்லாவிடில் "உனக்கு வ்யாதி ஒன்றுமில்லை; மருந்து எதுவும் வேண்டாம்" என்று அனுப்பிவிடுகிறான். இப்போது வ்யாதி மித்யை--இல்லாதது -- பொய்; அதற்குப் பரிகாரம் தேவையில்லை. பட்டர்: - ப்ரஹ்மத்தை பொழிந்த யாவையும் மித்யை -- பொய்யானால் ப்ரஹ்மத்துக்குக் குணமில்லை என்ற அறிவும் பொய்தானே. இந்த அறிவு உண்மைகள் உண்டென்று தேறி அத்வைதம் பழுதடையும். அவித்யா தோஷம் மித்யை எனின் நிர்தோஷத்வமும் (தோஷமற்றது என்பதும்) மித்யை என்று ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். ஆக உங்களுக்குப் பிடித்தமில்லாவிடினும் நிர்த்தோஷமான குணமுள்ள ஸகுணம் உள்ளதென்றே ஒப்புக் கொள்ள வேண்டி வருகிறது என்கிறார்.

இனி பேச்சுக்காக ப்ரஹ்மத்தை அவித்யை என்னும் தோஷம் தீண்டுவதாக ஒப்புக் கொள்வோம். இந்த தோஷம் எப்படி விலகும்? வ்யாதியுள்ளவனுக்கு வைத்யன் மருந்து கொடுத்து வ்யாதியைப் போக்குகிறான். சுத்த ஜ்ஞானமான ப்ரஹ்மத்துக்கு எப்படி தோஷஸம்பந்தம் உண்டாயிற்று? இப்படி உண்டான அஞ்ஞானத்தை யார் போக்குவது? ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டல்லவா அஜ்ஞானத்தைப் போக்கவேணும்? நம்போன்ற ஸம்ஸாரிகள் அறிவில் மிகவும் குறைந்தவர்களாயிற்றே. நம்மால் ப்ரஹ்மத்தினிடமுள்ள அஜ்ஞானதோஷத்தை எப்படிப் போக்க முடியும்?

பூநீபராசரபட்டர் எம்பெருமானாருடைய நியமநாநு குணமாக மேல் நாடு சென்று "வேதாந்தி" என்று ப்ரஸித்தரான மாதவரை (இவரே பின்னா நஞ்ஜீயரானார்) வாதில் வெல்லச் சென்றபோது திருநாராயணபுரம் சென்று யதுகிரிநாச்சியாரை ஸேவித்து அவளருள் பெற்று வேதாந்தியை சாஸ்த்ரவரம்பை மீறாத யுக்தி வாதங்களால் வென்றார் என்பது ப்ரஸித்தமான சரித்திரம் பட்டருடைய யுக்திவாதங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவை; ஒரு மாமேதையுடையவை.

வேதாந்தங்களில் (உபநிஷதங்களில்) நிர்க்குண வாக்யங்கள் மட்டுமே இருந்தால் வைதிகர்களனைவரும் இதையே உண்மை நிலையென்று ஒப்புக் கொள்ள வேணும். ஆனால் ப்ரஹ்மத்துக்குக் குணமுண்டென்று

கோஷிக்கும் ஸகுண வாக்யங்கள் பலவுண்டு. "பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபவிகீ ஜ்ஞசநபலக்ரியா ச" "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வசக்தி" என்றிப்படி பலவாக்யங்கள் பார்க்கப்படுகின்றன. இவைகளை தூரத்தே தள்ளிவிடமுடியுமா? அவித்யா தோஷத்தினால் குணம் தோற்றுவதாகச் சொன்னால் இயல்பாக ஞானசக்திகள் உண்டென்று சொல்லும் வாக்யம் அர்த்தமற்றதாகும். நிற்குண வாக்யங்கள் தான் பலமானவை. கொள்ளத்தக்கவை என்றால் ஏன் அப்படி? ஸகுணவாக்யங்கள் தான் பலமானவைகளாய் கொள்ளத்தக்கவைகளாய் இருக்கட்டுமே, என்று கேட்கிறார் பட்டர்.

அத்வைதி சொல்வது: குணமுள்ளது என்று சொன்னால் தானே குணமில்லை என்று சொல்லப் பரஸக்தி வரும்? ஸகுணவாக்யம் ப்ரஸக்தி: நிற்குணவாக்யம் அதை நிஷேதம் பண்ணுகிறது (இல்லை செய்கிறது). இதற்கு பதில்: வீதியோடு போமவனை வீட்டுக்குள் நுழையாதே என்று தடுக்க என்ன ப்ரஸக்தியுள்ளது? நுழைய முயலுபவனைத் தடுப்பதில் அர்த்தமுண்டு. நேரே போமவனைத் தடுத்து "நுழையாதே" என்று நிஷேதிப்பதற்கு என்ன அர்த்தமுண்டு? ஸகுணம் என்று ப்ரஸக்தியை ஏன் சாஸ்த்ரம் கொண்டு விட்டுக் கொண்டு பின்னர் நிஷேதிக்க வேணும்? இது என்ன தலையெழுத்து? சேற்றைப் பூசிக்கொள்வானேன்? அதை ச்ரமப்பட்டு அலம்புவானேன்? ப்ரஸக்தி ப்ரதயக்ஷமானால் (உண்மையானால்) அதை நிஷேதிக்க வேண்டியது அவச்யம்; நிஷேதம் பயனுள்ளதாகிறது. ப்ரஸக்தி, நிஷேதம் என்று இரண்டையும் சாஸ்த்ரமே கொண்டு விட்டுக் கொள்ளுமா?

நிர்க்குணச்ருதிகள் தான் ப்ரபலம் என்பதற்கு அத்வைதிகள் இன்னமொரு காரணம் சொல்லுகின்றனர். பூர்வமீமாம்ஸையில் யாகங்களில் விதிப்படி செய்யமுடியாமல் தவறு ஏற்பட்டால் அதற்கு ப்ராயச்சித்தமாக என்ன செய்ய வேணும் என்ற விசாரத்தில் "அவச்சேதந்யாயம்" என்று ஒன்று நிச்சயிக்கப் படுகிறது. இரண்டு தோஷங்கள் ஏற்பட்டால் இவை ஒரே சமயத்திலானால் ப்ரபலதோஷத்துக்குப் பரிஹாரமும். ஒன்றின்பின் ஒன்றானால் இரண்டாவது தோஷத்துக்கும் பரிஹாரம் பண்ணச் சொல்லுகிறது. இந்த நியமத்தைக்காட்டி பூர்வத்தை விட (முதலதைவிட) உத்தரம் (பின்னது) ப்ரபலம்; பூர்வ வாக்யமான ஸகுண வாக்யத்தைவிட உத்தரமான (பின்னதான) நிர்க்குண வாக்யம் ப்ரபலம் என்று அத்வைத வாதம்.

பட்டர் இதற்கு பதிலளிக்கையில் இந்த ந்யாயம் இங்கு சேராது என்று கூறி, "அப்படியே சேருமென்றாலும் எதுபூர்வம் எது உத்தரம் என்று

யார் நிச்சயிப்பது? நிர்க்குணம் பூர்வமாயும் ஸகுணம் தான் உத்தரமாயும் ஒத்துக்கொள்வோமே" என்கிறார். மேலும் "இங்கு சொல்லப்பட்ட வசனங்களுள் விரோதமொன்றுமில்லையே - எது ப்ரபலம் எது தூர்ப்பலம் என்று தீர்மானிக்க" என்றும் சொல்கிறார். "தூணிருக்கிறது; குடமில்லை" என்ற இரு வசனங்களை உதாரணமாக எடுத்தால் "தூணுக்கருகில் குடமில்லை" என்றால் விரோதமில்லாமல் சேர்ந்துவிடும். இதே போல "பெட்டி இருக்கிறது-- பணமில்லை" என்றால் "பெட்டியில் பணமில்லை" என்று பொருள் என்றால் ஸரியாகிவிடுகிறது. "குணமுண்டு" என்பதும் "குணமில்லை" என்பதும் பரஸ்பர விரோதமன்று "நிர்க்குணம்" என்றால் "குணமே இல்லை" என்று ஏன் கொள்ள வேண்டும்? ஹேயமான-தோஷம் என்னும்படியான குணங்களில்லை என்றும் மங்களமான கல்யாண குணங்களுண்டு என்றும் அர்த்தம் கொண்டால் இரண்டு வாக்யங்களும் ஸமந்வயம் ஆகின்றன. (சேர்ந்துவிடுகின்றன.) இதை வேதமே காட்டுகிறது "அபஹத பாப்மா-விஜரோவிம்ருத்யு: ஸத்யஸங்கல்ப:" என்று தோஷமில்லாதவன், ஜரையில்லாதவன். முடிவில்லாதவன்" என்று இன்மையை முதலில் சொல்லிவிட்டு, பின்னர் உண்மையான விருப்பமுடையவன்; நினைவுகளில் நிறைவேறியிருப்பவன்" என்று குணமுள்ளமையைச் சொல்லிற்று. அத்வைத வாதப்படி இல்லை முதலில் சொன்னவை தூர்ப்பலம்; உள்ளவை (பின் சொல்லப்பட்டவை) ப்ரபலம். இதனால் கல்யாண குணங்கள் உள்ளமையே தேறிற்று. மேலும், "தோஷமில்லை; குணங்களேயுண்டு" என்பதையே இவை சொல்லுகையால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லை என்பதும் தெளிவாயிற்று.

மேலும், தோஷமே சிலவிடங்களில் குணமாக இருக்கும். ராமபிரான் இந்த்ரியங்களை வென்றவன், "ஜிதக்ரோ: -- கோபத்தை வென்றவன்" என்று போற்றுகிறார் ரிஷி. "முடிசூடுதல் கிடையாது. வநம் செல்லவேணும்" என்றறிவித்தபோது "ராஜ்யத்தையும் வநவாஸத்தையும் ஒக்கப்பார்க்கில் வநவாஸமே சிறந்தது" (வநவாஸோ மஹோதய:) என்றான். அப்போது லக்ஷ்மணன் சீறிச் சிவந்தது போல ராமன் சிறிதும் கோபப்படவில்லை. ஆனால் லங்கையில் லக்ஷ்மணன் சக்தியால் அடிப்பட்டு விழுந்த போது கோபத்தின் வசமர்னான். "ஒரு முடிவுகட்டுகிறேன்; இதை ஜகத்ராவணனோ, ராமனோ இல்லாததாக ஆகட்டும்" என்றான். பொதுவாகக் குணமாக எடுக்கப்பட்டதே இடமல்லாத விடத்தில் காட்டப் பட்டால் தோஷமாகிறது. "அஸ்தாநே ஸ்நேஹகாருண்ய" என்று அர்ஜுனனுக்கு இதுவே தோஷமாயிற்று. எந்த குணமாயினும் உலகில்

இகழப்படுவதாயினும் ஸரி, புகழ்வதாயினும் ஸரி, பகவானிடம் தோஷமாய்ச் சொல்ல கூடியது எதுவும் இல்லை, நற்றமாய் சொல்லக்கூடியதே உள்ளது.

மேலும் அத்வைதபகஷத்தில் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து மற்றெல்லாவற்றையும் மித்யை-பொய் என்பதால், "குணமுண்டு" என்பது எப்படி பொய்யாகிறதோ, அப்படியே "குணமில்லை" என்பதும் பொய்யாகவே நிற்கும். பீஷ்மர் "யாநி நாமாநி கௌணாநி விக்யாதாநி" என்று சொல்லி, "தாநிவவக்ஷ்யாமி பூதயே" என்பதையும் கவனிக்க வேணும். கௌணாநி-குணங்களை நினைப்பிக்கும் திருநாமங்கள்; விக்யாதாநி-அவனுக்கே ப்ரஸித்தமான திருநாமங்கள்; இவைகளை அநுஸந்திப்பவர் பயனடையும் பொருட்டுச் சொல்லுகிறேன்-என்கிறார் செயல்களும் குணங்களும் உண்மையில் உண்டு என்றால் தான் அந்தத் திருநாமங்களைச் சொல்லி ஸர்வேச்வரனை பூஜிப்பதில் பயனுண்டு. உண்மையல்லாதவற்றைச் சொல்வதால் என்ன பயனுண்டாகும்?

த்வைத, அத்வைத விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தங்கள் மூன்றும் வைதிகஸித்தாந்தங்கள்; வேதத்தைப் ப்ரமாணமாகக் கொண்டவை. ப்ராணிஹிம்ஸை கூடாது என்பது பொது விதி. வேதத்தில் யாகபசுவை (ஆட்டை) சிலவிதிகளையநுஸரித்துக் கொல்லும்படி விதித்துள்ளது. சாஸ்த்ரவிதியுள்ளதால் இந்த ஹிம்ஸை பாபமாகாது. மேலும் யாகத்தில் கொல்லப்படும் ப்ராணிக்கும் நற்கதியுண்டென்று சாஸ்த்ரமே சொல்வதாலும் இந்த ஹிம்ஸை பொதுவிதியில் சேராது. ஸ்ரீபாகவதத்தில் சுகமஹரிஷி நம்மைத்துன்புறுத்தும் கொசு எறும்பு முதலான ஜந்துக்களையும் அவை "பிறருக்குத் துன்பம் விளைவிக்கிறோம்" என்று அறிந்து செய்யாமையால் அவற்றை ஹிம்ஸிப்பது யுக்தமன்று; கூடியவரை அவை நம்மையண்டாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேணும். என்றே கூறுகிறார். இதனால் "ப்ராணிஹிம்ஸை கூடாது" என்ற பொது விதி; (யாகத்தில் போல) தடை இல்லாதவிடங்களிலெல்லாம் கடைப்பிடித்தாக வேண்டும். நிஷேதம்-(தடை) இந்தவிசேஷத்தை விட்டுவிட்டு பொதுவிதியை அநுஷ்டிக்க வேணும். இது சாஸ்த்ர மரியாதை: எல்லா வைதிகர்களும் ஸம்மதிப்பது. இதுபோல குணவிஷயத்திலும் "குணங்கள் உண்டு" என்றும் "குணங்கள் இல்லை" என்றும் சாஸ்த்ரம் சொன்னால் கல்யாண குணங்கண்டு; அபகுணங்களில்லை என்று தான் கொள்ளவேணும்.

ச்ருதி, பராசரர் வேதவ்யாஸர் போன்ற மஹரிஷிகளின் வாக்யங்கள்

எல்லாமே நமக்குப் ப்ரமாணங்கள், எதையும் தள்ளிவிட முடியாது. ஒரே வாக்யத்தில் ஹேயகுணங்களைக் கழித்து கல்யாண குணங்களை உள்ளதாகச் சொல்லியுள்ளபடியால் அபகுணமின்மை நற்குணமுள்ளமை சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஹேயகுணம் ப்ரபலமாகவுடையவனை குணஹீநன் என்பர். அதனால் அவன் குணமேயில்லாதவன் என்று பொருளாகாது.

ஸர்வேச்வரன் அபஹதபாப்மா-புண்யபாப கர்மபலன்கள் அவனைத் தட்டாது. விஜர:-சோகம், மோஹம், பசி, தாஹம் மூப்பு முதலான குறைகளற்றவன்; விம்ருத்யு:விசோக: இறக்காதவன். ஆநந்தமயன்; மேலும் அவன் ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: இவை அவனது ஒப்பற்ற பெருமைகள். குறைகளற்றவன் என்றச் ச்ருதி அவனது ஒப்பற்ற பெருமைகளைக் கூடவே பேசுகிறது. இதைப்போட்டி மஹரிஷிகளும் அவனது பெருமைகளை ஸ்தாபித்துள்ளனர். சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் குணோபஸம்ஹாரபாதத்தில் (3-3) ப்ரஹ்மவித்யைகள் ப்ரஹ்மத்தை ஒவ்வோர் குணத்தையிட்டு த்யானத்துக்கு விஷயமாகச் சொல்லுகையால் ப்ரஹ்மத்துக்குக் கல்யாணகுணங்கள் பலவுண்டு என்று ஸ்தாபிக்கப் படுகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரக்ருதியிலுள்ள ஸத்வாதிகுணங்கள் (முக்குணக்கலப்பு) பகவானிடம் கிடையாது என்று தெளிவுபடச்சொல்லி

"ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ" என்று எல்லா கல்யாணகுணங்களுக்கும்வன் இருப்பிடம் என்றும் பராசரர் சொல்லுகிறார். ச்ருதிகளும் அவன் குணங்களைப் பலபடியாகப் புகழ்கின்றனவென்பதை முன்னமே காட்டினோம் "மாதா பிதாப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத்கதி: நாராயண:-நாராயணனே தாய், தந்தை, உடன்பிறந்தவர், இல்லம் புகல், நல்லநண்பன், ப்ராப்யன்" என்கிறது ஸுபாலோபநிஷத். அவனுடைய ஆநந்தத்தை அளவிட்டறிய முடியாமல் "யதோ வாசோநிவர்த்தந்தே-அப்ராப்யமநஸாஸஹ" என்று வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாமையால் வாக்கு மேலும் கீழுமாக போய்வந்து கொண்டுள்ளது - என்கிறது தைத்திரீயம். பகவானுடையகுணங்களைப் பேசமிடத்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் "சுத்தேமஹாவிபூத்யாக்யே - ப்ரிசுத்தமான அளவற்ற விபூத்யைச்வர்யங்களையுடையவன்" என்கிறது.

மஹாபாரதம் ஸபாபர்வத்தில் பீஷ்மர் "நான் கற்றறிந்த பலபெரியோர்களை அடிபணிந்து கற்றது இதுவே-சௌரி (கிருஷ்ணன்) ஹரியே புகழ்த்தக்க குணங்களையிட்டு வணங்கி பூஜிக்கத்தகுந்தவன்" என்கிறார். கண்ணனும் "என்னைவிட மேலான தத்வம் எதுவுமில்லை"

என்று ஸ்ரீகீதையில் அருளிச் செய்தான். திருமேனி, குணங்கள் இவற்றுடன் கூடிய கண்ணனின் பேச்சு இது. இதுவும் பீஷ்மர் வாக்கு (கர்ணபர்வம்):- “வெற்றி கொள்ளமுடியாத விஷ்ணு - திருவாழி திருச்சங்கமேந்திய வஸுதேவ புத்ரனுடைய கல்யாண குணங்களை எல்லாவுலகங்களும் சேர்ந்து பலபல ஆயிரமாண்டுகள் பேசினாலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாது”. இப்படியே ஸ்ரீவராஹபுராணம், மத்ஸ்ய புராணம், விஷ்ணுதர்மம் முதலானவைகளும் பேசுகின்றன.

ப்ரஹ்மத்தை சுத்தசைதன்யம் அறிவு மட்டுமே என்பர் அத்வைதிகள் அறிவு. அறிபவன், அறியப்படும் பொருள், அறிவுக்கு விஷயம், அறிவுக்கு ஸாதநம் என்று நடைமுறையநுபவத்தில் நாலு விஷயமுள்ளனவாகக் காண்கிறோம். ப்ரஹ்மம் எனும் தத்துவம் ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமா இல்லையா? விஷயமானால், ஞானம், ஞானத்துக்கு அறிவு வேறு, அறியப்படும் பொருள் வேறு என்றால் அத்வைதம் நிற்காது. ப்ரஹ்மம் அறிவுக்கு விஷயமில்லை என்றால் அதைப்பேச வந்தசாஸ்த்ரங்கள் யாவுமே வ்யர்த்தமாகிவிடும். அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மம் “ஸ்வாநுபவவேத்யம்” கற்பித்து உணர்த்தக்கூடியதல்ல; அவரவர் அநுபவத்தில் உணரவேண்டியது (மௌந குரு போதிப்பது) என்கிறார்கள். தைத்திரீயம் - ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தம் இவ்வளவென்று அளவிடமுற்பட்டு, அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாமல் “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே -- அப்ராப்ய மநஸாஸஹ” என்று வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாமல் திரும்புவதாகச் சொல்லிற்று. அத்வைதிகள் “ப்ரஹ்மம் வாக்குக்கும் மனதுக்கும் அறியப்போகாது! அறிவுக்கு விஷயமாகாது” என்கிறார்கள்.

இங்கு விசாரம்:யத: என்பதற்கு என்ன பொருள்? வாக்கும் மனமும் எங்கிருந்து திரும்பிற்று? “இவ்வளவு என்று அளவிட்டு அறியமுடியாமல் திரும்பின- அளவிட்டறிய முடியவில்லை” என்றல்லவா பொருள்? அறவே முடியாது; அறிவுக்கு விஷயமாகாது என்று எப்படிப்பொருள் கூறலாம்; “ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் நபிபேதி குதச்சந” என்றும் உபநிஷத் ஒதிற்று. ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அறிபவன் (அறிந்தவன்) எதற்கும் பயப்படுவதில்லை என்று பொருள். “அறிபவன்” என்று சொன்னதால் அறிவுக்கு விஷயமொன்றுள்ளதாகத் தானே தேறிவிடுகிறது. ஆநந்தவல்லி ப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தகுணத்தை அறிவதாக முற்பட்டு பல அளவு கோல்களைக் கொண்டு அளக்க முயன்று, அளவிட்டு சொற்களால் சொல்ல முடியவில்லை என்றல்லவா திரும்பிற்று? சாரீரக சாஸ்த்ரமும் முதல்முன்னமே “அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா” என்று

ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் முற்படுகிறது. “ஜ்ஞாதும் இச்சா-ஜிஜ்ஞாஸா” அறிவதில் ஆவல்-ஆசை இங்கு விஷயம். மேலும் “சாஸ்த்ரம் கொண்டே அறியவேணும்” என்றும் சாரீரகம் ஸ்தாபித்தபடியால், “ப்ரஹ்மத்தை அறியும் முயற்சியில் முற்பட்டு, இன்னபடியானது” என்று எல்லையிட்டு அறியமுடியாமல் திரும்பிற்று” என்றே பொருள் கொள்ளவேணும். அறிவுக்கு விஷயமன்று என்றால் ப்ரஹ்மம் துச்சம்-இல்லாத கற்பனைக்கு விஷயமான பொருளாய் விடாதா? “நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்-வேதம் கற்காதவன் அவனுடைய பெருமையை அறியமாட்டான்” என்று ச்ருதி ஓதுகையால் அவன் (ப்ரஹ்மம்) “கல்விக்கு-அறிவுக்கு விஷயம் என்று தெளிவாக அறியக்கிடக்கிறது.

“ந யத்ர நாத! வித்யந்தே நாம--ஜாத்யாதி-- கல்பநா:” என்றும் “ந தே ரூபம் நசாகார:-ததாபிபுருஷாகார: பக்தாதாம்: த்வம் ப்ரகாசஸே” என்றும் ப்ரமாணங்களுள்ளன, “ஸ்வாமீ திருநாமம் ஜாதி (class) முதலிய கற்பனைகள் உம்மிடம் காணப்படவில்லை; உமக்கு ரூபம் முதலானவை கிடையாது” என்றும் இவைசொல்வதால் பரமனுக்கு நாமரூபங்கள் கிடையாது என்பர். இப்படிச் சொல்வதும் தவறு. “ஹேநாத” என்று அழைப்பதால் திருநாமம் உண்டென்றும் அவன் ஸர்வஸ்வாமி என்றும் தெளிவாகிறது. “கல்பநா:” என்பதால் கற்பனையானது (இல்லாதது) இல்லை; எல்லாம் உண்மை-என்பதும் தெளிவு. அதுபோல “உனக்காக ரூபம் முதலியவற்றைக் கொள்ளவில்லை-பக்தர்களுக்குக் காட்டுகிறாய்” என்பதனால் பக்தாநுபாவ்யமான திருமேனி உண்மை என்பதும் தெரிகிறது. இந்தப்ரமாணங்கள் அத்வைதிக்கு ஸாதகமல்ல; அவனுக்கு விலங்கிடுகின்றன. பகவந்நாமங்கள், குணங்கள் உலகத்தவரது போல ஸாமாந்யமானவையல்ல. விலக்ஷணமானவை; பெருமேன்மை படைத்தவை; ஸங்கீர்த்தந்தத்தினால் உய்விப்பவை; இதனால் இவை கற்பனையன்றி ஸத்யம் என்றே ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகிறது.

நாமகர்மஸ்வரூபாணி நபரிச்சேதகோசரே ।

யஸ்யாகிலப்ரமாணாநி ஸ விஷ்ணு: கர்பகஸ்தவ ॥

என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவசநம் “அவனுடைய (விஷ்ணுவினுடைய) திருநாமங்கள், சேஷ்டிதங்கள் ரூபங்கள் -எவை அவனைப் பற்றிய அறிவுக்கு ப்ரமாணங்களாமவையோ - அவை அளவிட்டறிய முடியாதவை. அந்த விஷ்ணு உனதுகர்ப்பத்தில் உள்ளான்” என்று தேவகியை நோக்கிய வசநமிது. அவனுடைய திருநாமங்கள்

ஸத்யப்ரமாணங்கள் என்பதை ஐயந்திரிபறக்காட்டுகிறது. இந்த ஸஹஸ்ரநாமஸ்தோரத்திலேயே முதலில் இத்திருநாமங்கள் குணசேஷிதங்களையிட்டுப் பிறந்தவையென்று கண்ணனுடைய குணசேஷிதங்களின் பெருமையைப் புகழ்ந்து விட்டு திருநாமங்களைத் தொகுத்தளித்துப் பின்னர் இவற்றைப் பாடுவதின் பயனையும் அழகாகக் கூறி முடிக்கிறார். அறிவுக்களஞ்சியமான ஸ்ரீபீஷ்மாசாரியர். திருவாதசாக்ஷரி (வாஸுதேவமந்தர்) போன்று ஒவ்வொரு திருநாமமும் மந்த்ரமான எல்லாப்பலன்களையும் தரவல்லது என்பதையும் அறியவேண்டும்.

அஸ்தௌஷீத் நாமபி வ்யாஸ: ஸசிஷ்யோ மதுஸூதநம் ।

ஏஷாம் நிருக்தம் பகவந்! பரமம் வக்துமர்ஹஸி ॥

சக்ருஷோ ச்ரத்ததாநஸ்ய ப்ரஜாபதிபதேர் ஹரே: ।

ச்ருத்வா பவேயம் யத் புத: சரச்சந்த்ர இவாமல: ॥ என்றும்

புயோ மே புண்டர்காஷம் ஸஞ்ஜய ! ஆசக்ஷவ ப்ருச்சதே ।

நாமகர்மார்த்தவித் தாத! ப்ராப்நுயாம் புருஷோத்தமம் ॥

என்று மஹாபாரதம் (சாந்திபர்வம்). திருநாமங்களின் பொருளை உணர்ந்தோ உணராமலோ அநுஸந்தித்தால் பயனுண்டு. ஆனால் திருநாமங்களின் பொருளை உள்ளபடி உணர்ந்தால் மனதுக்குத் தனி ஆநந்தமுண்டாகிறது; தூய்மையடைகிறது; மேலே காட்டிய ச்லோகங்களின் பொருள்; வ்யாஸபகவான் சிஷ்யர்களுடன் கூடி மதுஸூதனை அவன் திருநாமங்களால் புகழ்ந்தார் (துதித்தார்.) பகவந்! (பெரியோய்) இத்திருநாமங்களின் உட்பொருளை அடியேனுக்குக் கூறுவீராக. இவற்றையறிய ஆவலுடன் கேட்கிறேன். ச்ருஷிக்கடவுளான பிரமனுக்கு ஸ்வாமியான ஹரியின் திருநாமங்களை (பொருளுடன்) கேட்டறிந்து சரத்கால சந்த்ரனைப் போல குறைகளில்லாத சுத்தனாகிறேன். மேலும் (த்ருதராஷ்டரன் சொல்வது - உத்யோக பர்வத்தில்) ஓ ஸஞ்சயனே! நான் உன்னை வேண்டுகிறேன். தாமரைக் கண்ணனை (க்ருஷ்ணனை)ப் பற்றிப் பேசுவாயாக. அப்பனே! அப்புருஷோத்தமனின் திருநாமங்களையும் திவ்ய சேஷிதங்களையும் அறிந்து அவனையடைவேன் (உய்வுபெறுவேனாக).

திருநாமங்களை ஐபிக்கும் முறைகளை அவைகளை விவரிக்கும் நூல்களிலிருந்து அறியவேண்டும். கீழே வரும் ச்லோகங்கள் மந்த்ரத்தின் ரிஷி (கற்பித்தவர்), சந்தஸ், தேவதை, பீஜாக்ஷரம், சக்தி, ஹ்ருதயம், பயன் முதலியவற்றைச் சொல்பவை. இவை பாரத ச்லோகங்களன்றாகிலும்

ஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரத்தில் சான்றோர்களால் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றன.

விஷ்ணோர்நாமஸஹஸ்ரஸ்ய வேதவ்யாஸோ மஹாந்ரிஷி: ।

சந்தோநுஷ்டுப் ததா தேவோ பகவாந் தேவக்ஸுத: ॥ 14

அம்ருதாம்சுத்பவோ பீஜம் சக்தி: தேவகிநந்தந: ।

த்ரிஸாமா ஹ்ருதயம் தஸ்ய சாந்த்யர்த்தே விநியுஜ்யதே ॥ 15

விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் மஹாவிஷ்ணும் ப்ரபவிஷ்ணும்மஹேச்வரம்।

அநேகரூபதைத்யாந்தம் நமாம் புருஷோத்தமம் ॥ 16

வேதவ்யாஸர் ஸஹஸ்ரநாமத்தை (திருநாமங்களைக்) கண்டறிந்த ரிஷி. இந்த ச்லோகங்கள் (32 உயிரெழுத்துள்ள) அநுஷ்டுப் சந்தஸ்ஸில் அமைந்தவை தேவகீநந்தனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இதற்கு தேவதை. "அம்ருதாம்சுத்பவ: (சந்த்ரவம்சத்திலுதித்தவன்) என்பது பீஜம் (ஆதாரம்); தேவகீநந்தன் என்பது சக்தி: "த்ரிஸாமா" (ஸாம ருக்குகளால் பாடப்பட்டவன்) என்பது ஹ்ருதயம். சாந்தியடைவது (எல்லாதோஷ நிவாரணம்) பயன். [ஒரு வாளையெடுத்துக் கொண்டால் எஃகு காரணம் (பீஜம்); கூரியமுனை சக்தி; வாள் தகடு அதன் ஹ்ருதயம் (மையம்) சத்ருவதம் பயன்; இதுபோல இங்கும் யோஜித்துக்கொள்க.]

எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவரும், எப்போதும் விஜயஸ்ரீயுடன் விளங்குபவரும், ஸர்வஸ்வாமியானவரும், அனேக உருவங்களையுடையவரும், அரக்கருக்கு சத்ருவானவரும் புருஷோத்தமனுமான விஷ்ணுவை வணங்குகிறேன்.

முன்சொன்ன ச்லோகங்களிலுள்ளதை வசநமாக அநுஸந்திக்கிறது மேலே. இது பாராயண க்ரமமாக பெரியோர்களால் அநுஷ்டிக்கப்படுகிறது. மேலே த்யாநச்லோகங்களைச் சொல்லி நூலான ஸஹஸ்ரநாமம் (ஆயிரம் திருநாமங்கள்) படிக்கப்படுகிறது.

அஸ்யஸ்ரீவிஷ்ணோ: திவ்யஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரமஹாமந்த்ரஸ்ய-ஸ்ரீவேதவ்யாஸோ பகவாந்ருஷி: அநுஷ்டுப் சந்த: ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு: பரமாத்மா ஸ்ரீமந்நாராயணோ தேவதா: அம்ருதாம்சுத்பவோ பாநுரிதி பீஜம்; தேவகீநந்தந: ஸ்ரஷ்டேதி சக்தி: உத்பவ:க்ஷோபணோ தேவ இதி பரமோமந்த்ர: சங்கப்ருநந்தகீ சக்ரீதி கீலகம்; சார்ங்கதந்வா கதாதர இத்யஸ்த்ரம்; ரதாங்கபாணிரக்ஷோப்ய இதி நேத்ரம்; த்ரிஸாமா ஸாமக: ஸாமேதி கவசம்; ஆநந்தம் பரப்ரஹ்மேதி யோநி: ருது: ஸுதர்சந: கால இதி திக்பந்த: ஸ்ரீவிச்வரூப இதி த்யாநம். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு கைங்கர்யரூபே ஸஹஸ்ரநாமஜபே விநியோக:

இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் திவ்யஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரமஹா மந்த்ரத்துக்கு (ஆயிரம் மந்த்ரங்களுக்கு) பகவான் ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் ரிஷி; சந்தஸ் அநுஷ்டுப்; பரமாத்மாவான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு- ஸ்ரீமந்நாராயணன் தேவதை; அம்ருதாம்சுத்பவோபாநு (சந்த்ர குலத்துதித்த சூரியன் குலவிளக்கு) பீஜம் (மூலகாரணம்); இதன் சக்தி ஸ்ரஷ்டாவான தேவகீநந்தன் -ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்; "உத்பவ: கேஷாபணோ தேவ:" என்பது இதன் உயர்ந்த மந்த்ரமாம்," சங்க ப்ருந்நந்தகீ சக்ரீ" (திருவாழி திருச்சங்கு நாந்தகவாள் ஏந்தியவன்) கீலகம் (அச்சாணி); இதன் கவசம் (காப்பு) "தரிஸாமாஸாமக: ஸாம:"; "ஆநந்தம் பரப்ரஹ்ம" என்பது யோநி (கர்பம்); "ருதுஸ்ஸுதர்சந: கால:" என்பது திக்குகளை அடக்கிய பரப்பு; ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் த்யாந விஷயம்; எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யமாக (சிறப்பு விளைவிப்பது) அவனுடைய திருநாமங்களை அநுஸந்தித்து தொழுகை ப்ரயோஜனம்.

த்யாநாமம் (த்யாநஸ்லோகங்கள்)

சுக்ரோதந்வத்ப்ரதேசே சுசிமணிலிலஸத் ஸைகதேமௌக்திகாநாம்
மாலாக்ஷுப்தாஸநஸ்தஸ்ஸ்படிகமணிநிபை: மௌக்திகைர்மணடி

தாங்க:

சுப்ரைரப்ரைரதப்ரைருபரிவிரசிதைர் முக்தப்யு ஷவர்ஷை: |
ஆநந்தீந: புந்யாதரிநளிந கதா சங்கபாணிர் முகுந்த: || 17
பு: பாதௌ யஸ்யநாபிர்வியதஸுரநிலச் சந்த்ரஸூர்யௌ ச நேத்ரே
கர்ணாவாசாச்சிரோத்யௌர் முகமபிதஹநோயஸ்ய வாஸ்தேயமப்தி:
அந்தஸ்தம் யஸ்யவிச்வம் ஸுரநரகககோ போகிகந்தர்வதைத்யை:
சித்ரம் ரம்ரம்யதே தம் தரிபுவநவபுஷம் விஷ்ணுமீசம் நமாம் || 18
சாந்தாகாரம் புஜகசயநம் பத்மநாபம் ஸுரேசம்
விச்வாதாரம் ககநஸத்ருசம் மேகவர்ணம் சுபாங்கம் |
லக்ஷ்மீகாந்தம் கமலநயநம் யோகிபிர்த்யாந கம்யம்
வந்தேவிஷ்ணும் பவபயஹரம் ஸர்வலோகைக நாதம் || 19
மேகச்யாமம் பீதகௌசேயவாஸம் ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் கௌஸ்துபோத்
பாஸிதாங்கம் |
புண்யோபேதம் புண்டரீகாயதாஷம் விஷ்ணும் வந்தே
ஸர்வலோகைக நாதம் || 20

[இன்னும் சில சுலோகங்கள் சிலருடைய அநுஸந்தானத்திலுள்ளன.
பெரும்பாலும் வழக்கத்திலில்லாததால் அவை அச்சிடப்படவில்லை.]

17. தூயமணிகளாலே ரத்நங்களாலே ப்ரகாசமடையும் மணற்குன்றுகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் (ஒருமணல் மேட்டில்) முத்துமாலைகள் முதலான திவ்யாபரணங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட திருமேனியுடையவரும், திருவாழி திருச்சங்கு கதை பத்மங்களைத் திருக்கைகளிலேந்தியவரும், மேலேஸஞ்சரிக்கும் வெண்மையான மேகங்கள் வர்ஷிக்கும் அம்ருததாரைகளால் மகிழ்பவருமான ஸ்ரீமுகுந்தன் (ஸ்ரீமந்நாராயணன்) நம்மைப் பாவனமாக்குவாராக.

18. எம்பெருமானுடைய விச்வரூபத்தை வருணிப்பது: எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான பகவான் ஸ்ரீவிஷ்ணுவை நமஸ்கரிக்கிறேன். பூமி அவன் திருவடிகள்; ஆகாசம் அவனது நாபி; வாயு அவன் ஸ்வாஸிக்கும் ப்ராணன்; திங்களும் ஆதித்யனும் அவனது திருக்கண்கள்; திக்குகள் அவனது திருச்செவிகள்; மேலுலகம் (ஸ்வர்க்கம்) அவனுடைய திருமுடி-திருவடிகளே; அக்நி அவனது திருமுகம்; ஸமுத்ரம் அவனது வயிறு (ஆடை என்றும் ஒரு பாடம்) தேவர்கள், மனிதர்கள், பக்ஷிகள், பாம்புகள் கந்தர்வர்கள், அசுரர்கள் இப்படிப் பலரும் உள்ள உலகுகள் அவனுள் களிப்புற்றுள்ளன; மூன்று உலகங்களும் அவனது திருமேனியாயுள்ளன. இப்படி ஸர்வரக்ஷகனான விஷ்ணுவை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

19. சாந்தமே வடிவெடுத்தவரும், திருவநந்தாழ்வானாகிற திருவணையில் பள்ளிகொண்டுள்ளவரும், கொப்பூழில் எழுகமலப் பூவழகரும், தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவரும் ஜகத்துக்கு ஆதாரமாயதைத் தாங்குபவரும் (ஜகத்தை வடிவமாகவுடையவரும்) ஆகாயம் போல எங்கும் நிரம்பியவரும், முகில்வண்ணரும் ஸர்வ லக்ஷணங்களும் பொருந்திய திருமேனி (அங்கங்கள்) உடையவரும், ச்ரியபதி (தாமரையாள் தனிக்கேள்வன்)யும், செந்தாமரைக் கண்ணனும் யோகிகளுடைய (முனிவர்களுடைய) இதயத்தில் த்யாநத்துக்கு விஷயமானவரும் பிறவிப்பிணியைப் (பயத்தை) போக்குபவரும், எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஒப்பற்றஸ்வாமியுமான விஷ்ணுபகவானை வணங்குகிறேன்.

20. கரியமுகில் போன்ற வண்ணத்தையுடைய திருமேனியுடையவரும், பீதாம்பரத்தை (மஞ்சள் பட்டுவஸ்த்ரம்) அணிந்தவரும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மறுவை திருமார்பில் அடையாளமாகக் கொண்டவரும், ஸ்ரீகௌஸ்துபமணியால் விளக்கமுற்ற திருமேனியுடையவரும், புண்யபுருஷர்களால் சூழப்பட்டவரும், தாமரைத் தடங்கண்களையுடையவரும் எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஒப்பற்ற ஸ்வாமியுமான விஷ்ணுபகவானை வணங்குகிறேன்.

நாமநுபவித்து வருவது ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்த "பகவத்குணதர்பணம்" என்றழைக்கப்படும் பாஷ்யம், ஆதிசங்கர பகவதபாதர் இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு பாஷ்யம் செய்ததுபோல எம்பெருமானார் செய்யவில்லை. எம்பெருமானாரின் அருளாலும் நியமனமடியாகவும் இந்த பாஷ்யம் பட்டரால் செய்யப்பட்டதென்று பெரியோர் கூறுவர். இதுவரை பட்டர் பாஷ்யத்தின் உபோத்காதத்தை (அவதாரிகை அல்லது ப்ரவேசம் -- முன்னுரை) அநுபவித்தோம். இனி ஆயிரம் திருநாமங்களான நூலின் விளக்கத்துக்கு வருகிறோம். ஸ்ரீபராசரபட்டரை வணங்கி அவர் தமது பாஷ்யத்தின் உபோத்காதத்தில் அருளியுள்ள சுலோகங்களையும் அநுபவித்துப் பின்னர் திருநாமங்களுக்குச் செல்வோம். இந்த சுலோகங்கள் பகவத்குண தர்ப்பணம் [தர்ப்பணம் = கண்ணாடி] நூலின் முதல் முன்னம் காணப்படுபவை.

ஸ்ரீபராசரபட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித: ।

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸுத: ஸ்ரீமாந் ச்ரேயஸே மேஸ்து பூயஸே ॥

இது ஸ்ரீபட்டரை துதிப்பதாக அமைந்த தனியன் ஸ்ரீரங்கநாதனின் புரோஹிதரும், ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்சர் என்ற திருநாமமுடைய ஸ்ரீகூரத்தாழ்வானின் குமாரரும் ஜ்ஞானஸ்ரீ பொருந்தியவருமான ஸ்ரீபராசரபட்டர் எனும் ஆசாரியர் அடியேனுக்கு மேல்மேலும் ச்ரேயஸ்ஸை (நலன்களை) அருளுவாராக.

வந்தேகோவிந்ததாதெள முநிமதமநவை லக்ஷ்மணார்யம் மஹாந்தம்

த்யாயேயம் யாமுநார்யம் மமஹ்ருதிதநவை ராமமேவாயியாயம் ।

பத்மாஷ்டம் ப்ரேக்ஷிஷ்ய ப்ரதமம்பிமுநிம் நாதமீடே சடாரிம்

ஸ்தெளம்ப்ரேக்ஷேய லக்ஷ்மீம் ச்ரணமசுரண: ஸ்ரீதரம் ஸம்ச்யேயம் ॥

இனிவரும் சுலோகங்கள் பட்டரே அருளிச்செய்தவை இந்த சுலோகம் குருபரம்பரையை வணங்குவதாக அமைக்கப்பட்டது. பட்டர் முதலில் வணங்குவது தனக்கு நேரில் ஆசார்யர்களான ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமானையும் (எம்பாரையும்) தமது தகப்பனாரான ஸ்ரீகூரத்தாழ்வானையும், மேலே பரம்பரையாக எம்பெருமானார், பெரியநம்பி, ஆளவந்தார், ராமமிச்சர் (மணக்கால்நம்பி) புண்டரீகாஷ்டர் (உய்யக்கொண்டார்) ஆசாரியர்களில் முதல்வரான நாதமுனிகள், நம்மாழ்வார், பிராட்டி (லக்ஷ்மி) பெருமாள் (ஸ்ரீதரன்) யாவரையும் துதிப்பதாக அமைந்தது இந்த சுலோகம்.

ஓம்நமோ கஜவக்த்ராத்யை: பாரிஷத்யை: ப்ரசாஸதே ।

ஸ்ரீரங்கராஜஸேநாந்யே ஸுத்ரவத்யா ஸமேயுஷே ॥

இந்த சுலோகம் நம்மாழ்வாருக்கும் பிராட்டிக்குமிடையே குருபரம்பரையில் அநுஸந்திக்கப்படும் சேனை முதலியாருக்கு வணக்கம் தெரிவிப்பது கஜாநநன், ஜயத்ஸேநன், ஹரிவக்த்ரன் முதலான கணநாயகர் பரிவாரங்களுடன் கூடி (ஈச்வரவிபூதிகளை) ஆள்பவரும், தமது பத்நியான ஸுத்ரவதியுடன் கூடியிருப்பவருமான ஸ்ரீரங்கராஜஸேநாபதியான விஷ்வக்ஸேனரை வணங்குகிறேன்.

நமோநாராயணாயேதம் க்ருஷ்ணத்வைபாயநாத்மநே ।

யதாமுஷ்யாயணாவேதா: மஹாபாரத பஞ்சமா: ॥

ஸ்ரீமஹாபாரதம் ஐந்தாவதாகச் சேர்ந்து நான்குவேதங்களும் யாரிடம் பிறந்தனவோ (வேதங்களை முறைப்படுத்தி வெளியிட்டவர் வ்யாஸர்) அந்த க்ருஷ்ணத்வைபாயனரான (வ்யாஸ பகவானாக அவதரித்த) நாராயணனை வணங்குகிறேன்.

ஜாதோலக்ஷ்மணமிச்சர ஸம்ச்யதநாத் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நாத்ருஷே:

பூயோ பட்டபராசரேதி பணித: ஸ்ரீரங்கபர்த்ராஸ்வயம் ।

ஸ்ரீஸ்ரீரங்கபதிப்ரஸாத த்ருஷ்யா ஸ்ரீரங்கநாதாஹ்வய:

ஸ்ரீரங்கேச்வரகாரிதோ விவ்ருணுதே நாம்நாம் ஸஹஸ்ரம் ஹரே: ॥

பட்டர் தமது பெருமையைத் தாமே படர்க்கையில் பேசுகிறார். ஸ்ரீராமாநுஜமுநிவரை அண்டியிருப்பதையே பெரியநிதியாகக் கொண்டிருப்பவரான ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்சரென்னும் ரிஷிக்குப் (குமாரராக) பிறந்தவனும், ஸ்ரீரங்கநாதனாலேயே "ஸ்ரீபராசரபட்டர்" என்றழைக்கப்பட்டவனும் (பிருதளிக்கப்பட்டவரும்), "ஸ்ரீரங்கநாதனருளாலே செய்விக்கப்பட்ட இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தை ஸ்ரீரங்கநாதனது அநுக்ரஹத்தைப் பெறுவதிலுள்ள விருப்பத்தினால் வெளியிடுகிறான்.

ஸம்ஸாரோயம் பண்டிதோ பகவதிப்ராகேவ பூயகலௌ

பூர்ணம்நயதமே ஜநே ச்ருதிசிரோகுஹ்யம் ப்ருவே ஸாஹஸாத் ।

தத்ர ஸ்தோத்ரமிதம் ப்ரகாஸ்யதிய: ஸ்துத்யச்ச யஸ்தாவுபௌ

வ்யாஸ: காருணிகோ ஹரிச்ச ததிதம் மௌக்யம் ஸஹோதாம் மம ॥

இவ்வுலகில் (ஸம்ஸாரத்தில்) முன்னமே பகவத்ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறியாமை அதிகம்; கலியிருளில் மேலும் அதிகம். எல்லாமறிந்தவராகத் தம்மை மதித்திருக்கும் மானிடரிடையே வேதாந்த ஸாரமான

ரஹஸ்யங்களை விளக்கப்புகுவது மிக்க ஸாஹஸம் (அசட்டுத்தனம்). இந்த ஸ்தோரத்ரதை அருளிய வ்யாஸ பகவானும் இதனால் துதிக்க படும் பரமகாருணிகனான பகவான் ஹரியும் இப்படிப்பட்ட எனது புன்மையைப் பொறுப்பார்களாக.

அர்த்தே ஹரௌ ததபிதாயிநி நாமவர்கே
தத் வ்யஞ்சகே மயிச பந்தவிசேஷமேத்ய |
ஸேவத்வம் ஏததம்ருதம் ப்ரணிபத்ய யாசே
மத்யஸ்தமத்ஸரிஜநா இஹ மா ச புவந் ||

இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு விஷயமான ஸ்ரீஹரியிடத்தும் அவனைத்துதிக்கும் இப்பெயர்களாயிரத்திடத்தும், அவற்றிற்கு உரைசெய்யப்படும் அடியேனிடத்தும் விச்வாஸத்துடன் (அன்புடன்) இந்த அமுதத்தைப் பானம் செய்யுங்கள். நான் உங்களை வணங்கி ப்ரார்த்திக்கிறேன். இவ்விஷயத்தில் உதாஸீனமோ விரோதமோ கொள்ளவேண்டாம்.

இந்த ச்லோகங்களுக்குப்பின்னர் ஸஹஸ்ரநாம முன்னுரையும் மேலே திருநாமங்களின் விளக்கமுமாக பாஷ்யம் அமைந்துள்ளது. இப்போது திருநாமங்களின் விளக்கமான பாஷ்யத்தை முறையே அநுபவிப்போம்.

இனி ஸ்ரீபராசரபட்டர் பஞ்சஸித்தாந்திநிஷ்டா நிர்ணயப்படி (ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஆகமங்களில் கூறியுள்ளபடி) பரத்வாதி நிலைகள் ஐந்து நிலைகளில் எம்பெருமானைக் கூறும் திருநாமங்களை ஒளசித்யம் ப்ரகரணம், பௌநருக்தியின்மை (கூறியதை மீண்டும் கூறாமை) முதலான நியாயங்களையநுஸரித்து, இலக்கணம், சொல்லமைப்பு ரிஷிகளுடைய வசநங்கள் இவற்றின் முறையாக பகவந்நாமங்களை விளக்குவதாக ஸங்கல்பித்துத் தொடங்குகிறார், விச்வம் என்று, [பரத்வாதி நிலைகளாவன:- பரமபதத்தில் பரவஸுதேவனான இருப்பு பரத்வம்: வ்யூஹம் - பாற்கடலில் வ்யூஹவாஸுதேவனாக ஜகத்ரக்ஷணசிந்தை செய்யும் நிலை; விபவம் - பாற்கடலிலிருந்து இந்தவுலகத்தில் பலவுருவங்களுடன் (மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம் நரசிங்கம், ராமன், கிருஷ்ணன் இத்யாதி) குறிப்பிட்ட காலங்களில் வந்து தோன்றுகை; அந்தர்யாமி: - எல்லாப்பொருள்களிலும் மறைந்திருந்து அவற்றின் ஸத்தையை நோக்கும் நிலை! அர்ச்சை - கோயில்களிலும் வீடுகளிலும் நம்மை வாழ்விப்பதற்காக பலவிதமான விக்ரஹங்களில் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு அர்ச்சககராதீனனாக இருப்பது].

ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம்

முதல் நூறு திருநாமங்கள்

ஓம் விச்வம் விஷ்ணுர் வஷட்காரோ பூதபவ்யவத்பரபு: |
பூதக்ருத் பூதப்ருத் பாவோ பூதாத்மா பூதபாவந: ||

1. விச்வம்: - இது பரத்வத்தைச் சொல்லும் திருநாமம், எல்லா விதங்களிலும் பூர்ணம் என்கிறது. ஸ்வரூபம், ரூபம் குணம் எல்லாவற்றாலும் வரும் பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபம் - பரமாத்மதத்வம் - எங்கும் பரந்து நிறைந்திருப்பது. ரூபம் - திருமேனி - அழகே வடிவெடுத்த திருமேனி (ஸௌந்தர்யம் திருமேனி குணமாகும்). ஜ்ஞாநம், சக்தி முதலான முக்யமான ஆத்ம குணங்கள் நிரம்பியவன் உயர்வற உயர்நலமுடையவன் (திருவாய்மொழி 1-1-1). ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாத ஆநந்தம் முதலான குணபூர்ணன்; அவனுக்கு நியாயமாயுள்ள (அவனால் ஆளப்படும்) ஸொத்துக்கள்) நித்யவிபூதி (விண்ணாடு) லீலாவிபூதி (மண்ணாடு) என்ற பெரிய ஐச்வர்யத்தையுடையவன். இப்படி எல்லையற்ற சிறப்புக்களையுடையனாய் பூர்ணனானவன். இச்சிறப்புகள் யாவும் அவனுக்கு இயல்பானவை -- ஸ்வாபாவிகம்.

விசதி - ப்ரவேசிக்கிறான் என்ற காரணத்தினால் விச்வம் என்று பெயர். "வேசநாத் விச்வமித்யாஹு: லோகாநாம்; காசிஸத்தம லோகாம்ச்ச விச்வமேவ இதி ப்ரவதந்திநராதிப" (மோக்ஷதர்மம்) - எல்லாவுலகங்களிலும் (உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும்) ப்ரவேசிப்பவனென்று பகவானை விச்வம் என்றழைப்பர்; *திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவை தொறும் உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும் பரந்துளன் (1-1-7) பஞ்சபூதங்கள், தேவ, மனித, விலங்கின, தாவர உடல்கள் யாவையிலும் உயிராய் உள்ளவன் என்ற பூர்த்தி பற்றி விச்வம் எனப்படுகிறான். உலகங்களையும் "விச்வம்" என்றழைப்பதுண்டு. விச்வம் என்பது ஆண்பால் சொல்லல்லவாயினும் பகவானுக்குத் திருநாமமே. இதனால் அர்ச்சனை மந்த்ரமாகும் போது ஓம் விச்வாய நம: என்றே அநுஸந்திக்க வேணும் என்று பட்டர் திருவுள்ளம். உலகம் என்பது பொதுப் பெயர். காரியத்தைச் (பகவான் காரணம்; உலகம் அவனிடமிருந்து உண்டாகும் காரியம்) சொல்வதால் காரணமான பகவானையும் சொல்வதாகும். இரண்டும் ஒன்று தானே என்று ஒருபகஷம். இதில்

ஸ்வாரஸ்யமில்லை. பீஷ்மர் "யாநி நாமாநி கௌணாநி-விக்யாதாநி விஷ்ணோர் நாமஸஹஸ்ரம்" என்று குணங்களையிட்டுத் திருநாமங்களைச் சொல்லுவதாக ஸங்கல்பம் பண்ணினமையால் இந்தப் பெயரும் கல்யாண குணயோகத்தைச் சொல்வதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

2. **விஷ்ணு:** -- எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவன். "ஸ்வவிபூதி பூதம் சித்சிதாத்மகம் ஸர்வம் விசதி இதி" என்று பட்டர் தனது விபூதியான சித் அசித் எல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாகப் புகுந்திருப்பவன். ஸ்ருஷ்டித்து அப்பொருள்களை அநுப்ரவேசித்ததாக ச்ருதி ஓதிற்று. சித்-நித்யர், பத்தர், முக்தர் எனப்படும் மூன்றுவகையான ஜீவாத்மாக்கள் யாவையும்; அசித்-ப்ரக்ருதி (இவ்வுலகத்தில் உணர்வற்றவை) காலம், சுத்தஸத்வம் (பரமபதத்திலுள்ளது). இவையெல்லாவற்றிலும் புகுந்து *யாவையும் யாவரும் தானாய் என்னும்படி வியாபித்திருப்பவன். விச்வபதார்த்தமே இதுவும் என்று தோன்றும். அங்குபூர்த்தியில் நோக்கு; இங்கு வ்யாப்தியிலே நோக்கு. ஆகையால் பௌநருக்தி (சொன்னதையே மீண்டும் சொல்வது) தோஷமில்லை. *பரந்ததண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன்பரந்தவண்டமிதென (திருவாய் 1-1-10) பெரியகடலில் ஒவ்வொரு சொட்டுநீரிலும் அதுவே பெரிய அண்டம் என்னும்படி நெருக்குண்ணாமல் பரந்துளண், மிகப்பெரியவனான பகவான் மிகச் சிறிய பொருளிலும் பெரியவைகளில் உள்ளது போலவே வியாபித்துள்ளமை அவனுடைய ஆச்சர்யமான ஸாமர்த்யத்தைக்காட்டும். *எங்குமுள்ள கண்ணன் என்று ஆழ்வார் திருவாக்கு.

முதலிரண்டு திருநாமங்களும் நெருங்கிய தொடர்புள்ளவை. இரண்டாமது, பகவான் எங்குமிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லும். பூர்ணனாயிருக்கும் பூர்த்தியை முதலில் சொல்லிப்பிறகு வ்யாப்தியைச் சொல்லிற்று. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் இத்திருநாமம் மூன்று முறை சொல்லப் படுகிறது. (2.259B 263) அங்கங்கே ப்ரகரணத்துக்குச் சேர்ப்பொருள் சொல்லப்படும், பஞ்சபூதங்களில் ஆகாசம் எங்குமுள்ளது; (வ்யாப்தி) ஆனால் அது அந்தர்யாமி (நியமிப்பது) ஆகாது. விஷ்ணு அந்தர்யாமியாய் உள்ளிருந்து நியமிப்பவன் (ஸ்வாமி). விஷ்ணு என்று பகவான் பண்ணின முதல் அவதாரத்துக்கும் பெயருண்டு. மத்யே விரிஞ்சகிரிசம் ப்ரதமாவதார: (பூநீரங்க ஸ்த.2.51).

3. **வஷட்கார:** -- எங்குமிருந்து நியமிப்பவன். "ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்ய ஈசாந:" எல்லாவற்றையும் தம் வசத்தில் வைத்திருந்து ஆள்பவன்; நியமிப்பவன்; தனது ஸங்கல்பப்படி எல்லாவற்றையும் நியமித்து நடத்துமவன். விஷ்ணு நாமாவில் சொன்ன வ்யாப்தியின்

ப்ரயோஜனம் சொல்லுவது இத்திருநாமம். ஆகாசத்தின் 'வ்யாப்தி பகவானின் வ்யாப்தி போல எல்லையற்றது (infinite) என்று சொல்ல முடியாது. பகவத் வ்யாப்தி ஸ்வாபாவிகம் என்று விஷ்ணு சப்தம் காட்டிற்று. வ்யாப்யமானவற்றை தன்வசத்தில் வைத்து நியமித்து நடத்துமவன் என்கிறது இத்திருநாமம். *கரவிசம் பெரிவளி நீர்நிலமிசை வரனவில் திறல்வலியளி பொறையாய் நின்ற பரன் (1-1-11)

4. **பூதபவ்ய பவத்ப்ரபு:** -- முக்காலத்திலுமுள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமி. இதனால் ஸர்வஸ்வாமி-சேஷி என்கிறது. "பதிம் விச்வஸ்ய" என்று ச்ருதி. "பூத பவ்ய பவந்நாத: கேசவ:" கேசிஸுதந: என்று மஹாபாரதத்தில் வ்யாஸர் திருவாக்கு. பூமிராபோ அநலோவாயு: என்று அபராப்ரக்ருதி (அசேதநம்); பராப்ரக்ருதி (ஜீவஸமுஹம்) எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வாமி. இவை நித்யவஸ்துக்கள்: பரதனும் "ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய" என்று (ராஜ்யம்-அசித்து: அஹம்-சித்து) என்று இவ்வர்த்தத்தைசொன்னான். நம்போன்றவர்களும் சில வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வாமி என்று மதித்திருக்கிறோம். இந்த்ரன், ருத்ரன், ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களும் தமதளவில் ஸ்வாமித்வம் கொண்டாடுவார்கள். இதற்கெல்லாம் அர்த்தமே கிடையாது. நாராயணன் ஒருவனே ஸர்வஸ்வாமி. அவனையொழிந்த மற்றெல்லாம் அவனுக்கு ஸ்வம்--உடைமைகள். அவனுடைய ஸ்வாமித்வம் இயல்பானது; நித்யமானது--எல்லாக் காலங்களிலுமுள்ளது. *வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை ஒருங்கா அளிப்பாய் (3-1-5) முக்காலத்திலும் ஸ்வாமி, ரக்ஷகன். இந்த உடையவன்-உடைமை உறவு என்றைக்குமுண்டு *உன்தன்னோடுறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க ஒழியாது (திருப்பாவை).

5. **பூதக்ருத்** -- எல்லாவற்றையும் படைப்பவன். தனதிச்சையாலே இப்படைப்பு "யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே--தத்ப்ரஹ்ம" என்றுச்ருதி. எதனிடமிருந்து இவையெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம். *முந்நீர் ஞாலம் படைத்த எம் முகில் வண்ணனே! (3-2-1).

6. **பூதப்ருத்** -- எல்லாவற்றையும் தரிப்பவன் (தாங்குமவன்) குடம்பி (hub)சக்கரத்தைத்தாங்குவது போல "விபர்தி அவ்யய ஈச்வர:" என்று கீதை. அழிவற்றபகவான் யாவற்றையும் தாங்குகிறான்.

7. **பாவ:** -- எல்லாப் பொருள்களுடனும் கூடியிருப்பவன். எல்லாம் பகவானுக்கு ப்ரகாரங்களாய் (பிரிக்க முடியாத விசேஷணங்களாய்) இருப்பதால் எல்லாம் அவனுடைய விபூதிகள் (ஐச்வர்யங்கள்); இவற்றுடன் கூடியிருப்பவன். *வண்புகழ் நாரணன் (1-2-10).

8. **புதாத்மா** -- உலகத்துக்கு உயிராயிருப்பவன். "யஸ்யப்ருதிவீ சரீரம்; யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்" என்று சித்சித்துக்களெல்லாம் பகவானுக்கு சரீரங்கள். "ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா" என்று எல்லாவற்றிலும் ஆத்மாவாய் (உயிராய்) இருப்பவன். "உலகுக்கே ஒருயிருமானாய்" (6-9-7) ஒத்தாய் எப்பொருட்கும் உயிராய் (2-3-2)

9. **புதபாவந:** -- எல்லாப்பொருள்களையும் வருத்தியடையும்படி பரிபாலிப்பவன். எல்லாவற்றையும் போஷித்து வளரச்செய்பவன். "புதபாவந பூதேச" என்று கீதை. வளர்த்து ஆள்பவன் என்றபடி. ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும் (9-1-1). அவன் திருநாமமே பஹுமுகமாய் எல்லா உலகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். ஆக 5-9 ஐந்து திருநாமங்கள் அவனது ஸ்வாமித்வத்தை விளக்குமவை.

முதலில் "விச்வம்" என்று பகவானின் பூர்த்தியைச் சொல்லி அடுத்து "விஷ்ணு" என்று அவனுடைய வ்யாப்தியையும் வஷ்ட்கார: என்று நியந்த்ருத்வத்தையும் சொல்லிற்று. "பூதபவ்ய பவத்ப்ரபு:" என்று அவனுடைய இயல்பான ஸ்வாமித்வத்தைச் சொல்லி மேல் திருநாமங்களில் (5-9) அவன் ஸர்வஸ்வாமி என்று தெளிவுபடுத்தி வலியுறுத்தப்பட்டது. அத்வைதக் கோட்பாட்டின் படி ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம் (உண்மை); கண்ணுக்குத் தோற்றும் ஐகத் (உலகங்கள்) மித்யை (பொய்); விசிஷ்டாத்வைதம், த்வைதம் (மத்வஸித்தாந்தம்) இரண்டிலும், ப்ரஹ்மம், ஐகத் இரண்டும் ஸத்யம் என்று ஒத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கைப்படி நித்யவஸ்துக்களான நாரங்களை அயநமாகத்தன்னுள் வைத்துத் தாங்குமவன் நாராயணன், நாரங்களாவன, சித், அசித் என்று அழைக்கப்படும் தத்வங்கள். இவை பரப்ரஹ்மத்தினின்றும் பிரிக்க முடியாதபடி அவனுக்குச் சரீரமாக (விசேஷணமாக-ப்ரகாரமாக) உள்ளன. நாரத்தை விட்டு அயநம் (ஸ்வாமி) இல்லை. அயநத்தை விட்டு நாரம் இல்லை. "உன்னையன்றி இலேன் (உன்னை விட்டு நான் இல்லை) நீ என்னையன்றி இலை (என்னை விட்டு நீ இல்லை) என்கிறார் ஆழ்வார். (நான்.திரு.7). உலகத்துக்கும் பகவானுக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பு முதல் 9 திருநாமங்களில் பலவிதமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. இது ஒரு நவவிதஸம்பந்தம். பாவ: (7) என்று எல்லாப்பொருள்களுடன் கூடியிருப்பது சொல்லிற்று. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு பொருள்களுக்கு ஸூக்ஷ்மமான நிலை--பகுத்து அறிய முடியாத நிலை. இவை ஸ்தூலமாகத் தெரியும் நிலையே ஸ்ருஷ்டியாம். முதலில் ஸூக்ஷ்மசித்சித்விசிஷ்டனாயிருந்து பரமன் பிறகு ஸ்தூலசித்சித்விசிஷ்டனாகிறான். "ஒன்றும் தேவும் உலகும் உயிரும்

மற்றும் யாதுமில்லாவன்று" (4-10-1) என்று ஸூக்ஷ்மமான நிலையில் சித், அசித் இவைகளுடன் சேர்ந்துள்ளமை பேசப்பட்டது. "நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர் (ஜீவராசிகளை) படைத்தான்" என்று படைப்பின் மூலம் ஸ்தூலநிலையில் சித், அசித் இவைகளுடன் சேர்ந்துள்ளமை பேசப்பட்டது. ம'பிலின் ஸாதாரண நிலையில் அதன் தோகையின் பெருமையோ அழகோ தெரியாது. அதை விரித்து ஆடும்போது விரிந்து பெரிதாகிக்காண அழகாயுள்ளது போல ஸூக்ஷ்ம--விசிஷ்ட நிலையிருந்து ஸ்தூல -- விசிஷ்டநிலைக்குமாற்றம். ஆக பகவான் எப்போதும் உலகத்துடன் கூடியே இருப்பவன். சித்சித் விசிஷ்டனாகவே இருப்பவன். இதுவரை பேசிய பெயர்களிலெல்லாம் "பூ" என்பது Bhu என்று ஒலிக்கும். இப்போது வருமவையில் Pu என்று ஒலி.

புதாத்மா பரமாத்மா ச முக்தாநாம் பரமாகதி: |

அவ்யய: புருஷ: ஸாக்ஷீ சேஷத்ரஜ்ஞ: அக்ஷர ஏவ ச || 2

10. **புதாத்மா (Putatma)**-- பரிசுத்தஸ்வபாவமுடையவன். எட்டாவது திருநாமமான பூதாத்மா (Bhutatma) ஸமஸ்தசேதனாசேதனங்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் என்று சொல்லிற்று. கர்மமடியாக வரும் சரீரஸம்பந்தத்தினால் அஜ்ஞானம், க்லேசம் முதலான தோஷங்கள் வருகின்றன. ஈச்வரன் சேதனசரீரத்தில் கர்மமடியாக இராமல் தன்ஸங்கல்பமடியாக உள்ளமையால் ஜீவனுக்கு சரீரஸம்பந்தத்தால் வரும் குறைகள் யாதும் இவனைத் தொடுவதில்லை. ஜீவன் சரீரத்தில் (சிறையிலிருந்து) கர்மபலன்களை அநுபவித்து ஸுகதுக்கங்களை அடைகிறான். ஈச்வரனோ ஜீவனை கர்மபலன்களை புஜிக்கச் செய்து, தான் ஸ்வதந்த்ரனாக விளங்குகிறான். சிறைப்பட்ட குற்றவாளி தண்டனையடைந்து வருத்தமடைகிறான். ராஜமநுஷ்யனான சிறையதிகாரியோ அங்கிருந்தாலும் சிறையிலிருப்பவனை தண்டித்துக் கொண்டு தான் ஸ்வதந்த்ரனாக வாழ்கிறான். "த்வாஸுபர்ணா" என்ற முண்டகோபநிஷத் வாக்கியம். "ஒரே மரத்தில் இரண்டு பறவைகள் வாழ்கின்றன, ஒன்று அதில் உண்டாகும் கனிகளைப் புசிக்கிறது. "அந்சநந் அந்ய அபிசாகசீதி" - மற்றது புசிக்காமல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்கிறது. சரீரமான மரத்தில் கர்மபலனான கனியை உண்ணும் ஜீவப்பறவை விளங்கவில்லை; உண்ணாத பரமாத்மாவே விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது கருத்து. "ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா" என்றச்ருதியும் அவனை சரீரகததோஷம் தட்டாமலிருப்பதையே சொல்லும். இப்படியே பல ப்ரமாணங்கள்.

“ஸம்போகப்ராப்திரிதி சேத்-ந-வைசேஷ்யாத்” என்று சாரீரக ஸூத்ரம். “சாரீரத்திலுள்ளமையால் பரமாத்மாவும் கர்மபலன்களை அநுபவிக்க வேணும்”--என்பாயாகில், “அப்படி இல்லை. இவன் யாவரையும் விட மிக்க பெருமையுள்ளவனாகையால்” என்கிறது. அமலன்-ஆதிபிரான்*

11. **பரமாத்மா** - பரமபுருஷன் நாராயணன்; முதல் 9 திருநாமங்களுடன் 10,11 தொடர்புள்ளவை. இவன் பரமாத்மாவான படியால் பூதாத்மா (Putatma) எல்லாவற்றிலும் பரந்து நிறைந்தவனாய் அவற்றின் தோஷம் தட்டாமல் அவற்றை உண்டாக்கி (ஸ்ருஷ்டித்து) தன் வசம் வைத்துக்கொண்டு பரிபாலிப்பவன்; இவன் எல்லாவற்றிலும் ஆத்மாவாய் இருந்து ஆளுவதால் இவனையும் உட்புகுந்து ஆள்பவன் யாருமில்லாதவன். பரோ மா அஸ்யஇதி பரம: - இவனிலும் மிக்கார் யாருமில்லை. இவன் ஆத்மேச்வரன். “பதிம்விச்வஸ்ய ஆத்மேச்வரம்” என்று ச்ருதி. *ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய்மாமாயன் (2-3-2) “நதத்ஸமச்ச அப்யதிகச்சத்ருயதே” என்று ச்ருதி. “மத்த: பரதரம் நாந்யத்கிஞ்சிதஸ்தி -- எனக்குமேலானது வேறெதுவுமில்லை” என்று கண்ணன் (பூநீகீதை). “பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மா -- உயர்ந்தவருக்கெல்லாம் உயர்ந்தவன் என்று பூநீவிஷ்ணுபுராணம். அத்வைத கொள்கைப்படி ஸகுண (தாழ்ந்த--அவர)ப்ரம்மமே உலகுடன் ஆத்மாவாகஸம்பந்தமுள்ளது. பரமாத்மா (உயர்ந்தது) ஸகுணமான அவரப்ஹ்ரமத்தினும் மேலானது என்பார். இங்கு ஸகுணத்தையே பரமாத்மா என்று வ்யாஸர் வ்யவஹரிப்பது குறிப்பிடற்குரியது.

12. **முக்தாநாம் பரமா கதி:** - மோக்ஷமடைந்தவர் அடையும் உயர்ந்த இடம். பரமாத்மாவாக உள்ளவனே மேலான மோக்ஷஸாதனமாகவும் பரமப்ராப்யமாகவும் இருக்கமுடியும். முக்தாத்மாவுக்கு மேலான பேறாயிருப்பவன். *கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர் கரைகண்டோர். துளக்கமில்லாவாவனவெல்லாம் தொழுவார்கள் (8-3-10) (கரைகண்டோர் -- பிறவிக்கடல் தாண்டிய முக்தர்கள்) பூதபவ்ய பவத்ப்ரபுவாகவுள்ளவனே முக்தாநாம் பரமாகதியாக இருக்க வேணும். இதுயாரெனில் தேவகீநந்தந: என்று பீஷ்மர் கடைசியில் வெளியிடக் காணப்போகிறோம். இந்தஸஹஸ்ர (1000) நாமங்களில் ஒவ்வொரு திருநாமமும் க்ருஷ்ணனை - தேவகீநந்தனான கண்ணனையே-குறிப்பவை. இது பூநீகீதையில் அக்கண்ணன் திருவாக்கு. “மத்பக்தாயாந்தி மாமபி; மாமுபேத்யபுநர்ஜந்மது:காலயம் அசாஸ்வதம்; நாப்நுவந்தி மஹாத்மாந: ஸம்ஸித்திம் பரமாம்கதா” (8-15) என்று. பக்தர்கள் முக்திதசையில் என்னையே அடைகின்றனர். மேலான ஒப்பற்ற பேற்றை

அடைந்துவிட்ட அந்த மஹாத்மாக்கள் துக்கத்துக்கிருப்பிடமும் நிலையற்றதுமான ஸம்ஸாரத்தை மீண்டும் அடைவதில்லை. ஆக கண்ணனே - திவ்யநாம ரூபங்களோடு விளங்கும் (ஸகுண ப்ரஹ்மமான) தேவகீபுத்ரனே முக்தாநாம் பரமாகதி: என்று தேறுகிறது. | ஸகுண ப்ரஹ்மமே பரமப்ராப்யம் என்பதே வேதவ்யாஸர் திருவுள்ளம்.

முக்தியாவது விடுதலை; புண்யபாபரூபமான கர்மா, அதனால் வரும் சாரீரஸம்பந்தம், அஜ்ஞானம் இவற்றினின்றும் விடுபட்டு ஒருவன் முக்தனாகிறான். புண்யபாபே விதூய (புண்யபாபாத்விமுக்த:) நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி -- புண்யபாபங்களை உதறிவிட்டு என்னுடன் ஸமமான நிலையை (முக்தன்) அடைகிறான் என்கிறது முண்டகோபநிஷத். சுத்தஸத்வமயமான திருமேனியையும் பரமபுருஷனையொத்த ஞானம் கல்யாண குணங்கள்; இவற்றையும் முக்தன் அடைகிறான். முக்தாநாம் -- என்ற பன்மையினால் வெவ்வேறான முக்தாத்மாக்கள் பலருண்டு என்றும் விளங்குகிறது. இந்த முக்தாத்மாக்களுக்கு பரமாகதி:(பரமப்ராப்யன்) ஒருவன் இவர்களினின்றும் வேறுபட்டவன் -- க்ருஷ்ணன் - ஸர்வேச்வரன்.

அத்வைத பக்ஷத்தில் முக்திதசையில் “பல” என்பதே கிடையாது. அஜ்ஞானம் விலகி ஜீவன் தானே பரமாத்மா என்ற ஒரே தத்வம் என்று காண்பதே முக்தி என்பார். ஆத்மஜ்ஞானம் கைபுகுந்த ஸநகாதி ரிஷிகள் கண்டு பாடியவைகளில் வ்யாஸர் தொகுத்த இந்த திருநாமத்தில் முக்தாத்மாக்கள் (தங்களுள் வேறுபட்ட) பலர் என்றும் அவர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமான பரமபுருஷன் அவர்களின்றும் வேறுபட்டவன் என்றும் நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று. ஆக ஜீவர்களுக்குள் பேதமும், ஜீவ-பர பேதமும் நிலைநாட்டப்பட்டன. “நத்வேவாஹம்” என்ற பூநீகீதாச்லோக (2-11) பாஷ்யத்திலும் இந்த விஷயம் பரக்க உபபாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

முக்தர்களுக்கு பரமாகதி - மேலான பராப்யம் என்றதனால் மூப்பு இறப்பு இவைகளின்றும் விடுபட்ட ஜீவனுக்கு தாழ்ந்த கதியும் ஒன்றுண்டு என்று தெரிகிறது. இதுவே ஆத்மாநுபவம். அஜ்ஞாநமும் சாரீரஸம்பந்தமும் முற்றும் விலகிய பரிசுத்ததசையில் ஆத்மா தன்னைத் தானே அநுபவித்து ஆநந்தப்படும் நிலை. இத்தை கைவல்யம் என்றழைப்பார்.

இந்தத் திருநாமத்துக்கு பூநீபராசரபட்டர் பாஷ்யம் (விளக்கம்) மிக விரிவானது. அத்வைதி சொல்லும் முக்தியை கண்டித்து ஸ்வமதத்தைத் தெளிவாக பலபல ப்ரமாணங்களையும் யுக்திகளையும் கொண்டு

ஸ்தாபித்தருளுகிறார். விரிவுக்கஞ்சி அவ்வளவையும் இங்கு எடுத்துக் கூறவில்லை.

13. **அவ்யய:** - விலக்காதவன். இனிவரும் ஐந்து திருநாமங்கள் முக்தாநாம் பரமாகதி என்பதைச் சிறப்பிப்பவையாம். அவ்யய என்பதால் அவன் முக்தனைத் தன்னைவிட்டு விலக்குவதில்லை என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. "நச புநராவர்த்ததே -- நசபுநராதவர்த்ததே" என்று சாந்தோக்யம். முக்தாத்மா ஸம்ஸார மண்டலத்துக்கு திரும்புவதில்லை என்று ஒன்றுக்கு இரண்டு தரம் சொல்லிற்று. "அநாவ்ருத்திச்சப்தாத் அநாவ்ருத்திச்சப்தாத்" என்று சாரீரக சாஸ்த்ரமும் (ப்ரஹ்மஸூத்ரம்) இவ்வர்த்தத்தை வலியுறுத்திற்று. கீதை (3-15) முன் திருநாம விளக்கம் காண்க. *திண்ணன் வீடு முதல்முழுதுமாய்... நம் கண்ணன் கண்ணல்லது இல்லையேயார் கண்ணே (2-2-1). திடமான, திரும்புதலில்லாத மோகஷத்தைத் தந்து ரக்ஷிப்பவன். (கண்-நிர்வாஹகன், ரக்ஷகன்)

14. **புருஷ:** - மிகுதியாகக் கொடுப்பவர். புரு-பஹு-ஸநோதி இதி புருஷ: "வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் என் வள்ளல் (3-9-5); எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம் (2-7-11). தம்மையே ஒக்க அருள் செய்வார். முக்தர்களுக்குத் தனது ஸ்வரூபரூபகுண விபவங்களை முற்றாட்பாக அநுபவிக்கக் கொடுப்பவன். "ஸோசநுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா" என்றும் "ரஸோவை ஸ: ரஸக்குஹ்யேவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீபவதி" என்ற ச்ருதி வாக்யங்கள் இந்தப் பொருளை வலியுறுத்துமவை. புருஷ: (407) ராமபிரானைச் சொல்வது.

15. **ஸாக்ஷ:** -- பார்த்திருப்பவன் - இப்படித்தன்னை அநுபவித்து மகிழும் முக்தர்களைப் பார்த்து மகிழுவான். அளிக்கின்ற மாயப்பிரான் அடியார் குழாங்களையே (2-3-10). எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவன்-ஸர்வஜ்ஞன் என்றும் பொருள்படும். இதனாலும் ஜீவ-பர பேதம் தெரிகிறது.

16. **கேதரஜ்ஞ:** - இடத்தையறிபவன். முக்தர்கள் தம்மை இடையீடின்றி அநுபவிப்பதற்குத் தக்க இடமான நித்யவிபூதியை அறிந்தவன் (அத்தையுடைய ஸ்வாமி), "பரமே வ்யோமந் ஸோசநுதே - மிகவுயர்ந்த ஸ்தாநமான பரமபதத்தில் - வைகுண்டத்தில் - முக்தன் பகவானை அநுபவிக்கிறான்"; தேஹநாகம் மஹிமாநஸ் ஸசந்தே - விண்ணாட்டில் அவன் (முக்தன்) பெரும் பேற்றை (பகவதநுபவத்தை) அநுபவிக்கிறான்" அயோத்யை, அபராஜிதா, என்றழைக்கப்படும்ஸ்தாநவிசேஷம் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளது. இங்கு

திவ்யவிமானத்தில் ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் திவ்ய மஹிஷிகளுடன் திவ்யபர்யங்கத்தில் வீற்றிருக்கும் பகவானை முக்தாத்மாக்கள் நித்யமாக அநுபவிப்பதாக பல ச்ருதிகள் ஒதுகின்றன.

17. **அக்ஷர:** - குறையாதவன். அவனுடைய திவ்யஸௌந்தர்யமும் கல்யாண குணங்களும் எல்லைகாண முடியாதவை. அநுபவிக்க அநுபவிக்க மேலும் மேலும் அநுபவம் நெடுகிச்சென்று வருத்தியாகுமே தவிர குறையாது. அவனுக்கும் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுப்பதனால் ஒரு குறையும் வராது கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம் கோதிலதந்திடும் என்வள்ளல் (4-7-2). பகவதநுபவத்துக்கு முடிவே கிடையாது. அதோக்ஷஜ: (416) என்ற திருநாமமும் இதை யொத்தது. ஸத்-அக்ஷரம்-(480) என்று குறைவின்மை வேறு விதமாகப் பேசப்படும். ஆக இப்படிகளால் பகவான் முக்தாநாம் பரமாகதி என்று காட்டப்பட்டதாயிற்று.

யோகோ யோகவிதாம் நேதா ப்ரதாநபுருஷேச்வர: |

நாரஸிம்ஹவய: பந்மான் கேசவ: புருஷோத்தம: ||

3

18. **யோக:** - மோகஷ ஸாயுஜ்யத்துக்குத் தானே உபாயமாக விருப்பவன். மார்க்க: (366,398) என்னும் திருநாமங்கள் இதையொத்தவை. நிரூபாதிகமாக - பிறர் உதவியின்றி தானே உபாயமாகவிருப்பவன். "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற கீதாவாக்யம் ப்ரஸித்தமானது. இங்கு விதி-மாம்ஏகம் சரணம் வ்ரஜ என்று. "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" இவன் ஒருவனே முக்தனுக்கு ஆநந்தத்தைத் தருகிறான். தனியேன் வாழ்முதலே! கனிவார் வீட்டின்பமே! 2-3-5; கடுவினை நஞ்சே என்னுடை அமுதே! சேர்ந்தார் தீவினைகட்கு அருநஞ்சைத்தண்மதியை, தீர்ந்தார் தம்மனத்துப் பிரியாதவருயிரை - அடியேனடைந்தேன் (2-3-6). பேற்றுக்கடியான ப்ரதம ஸுக்ருதமானவனே! மோக்ஷாநந்த பூதனே! உன்னருளால் உன்னையடைந்தவர் தீவினைக்கு விஷமாய் அதைப் போக்கி, விச்வாஸத்தைப் பிறப்பித்து, நெஞ்சில் பேராமலிருக்கும் உன்னை அடியேன் பெற்றேன். இவை யாவும்* பத்தியுழவன் செய்வது.

19. **யோகவிதாம் நேதா** -- தன்னையே உபாயமாகவல்லாமல் மற்ற உபாயங்களைப் பற்றியவர்களையும் பலபர்யந்தம் நடத்திச் செல்பவன். பக்தியோகநிஷ்டனையும் பலனை அடையச்செய்பவன். "ப்ரீதிபூர்வகம் பூத்தியோகம் ததாமி - யேநமாமுபயாந்திதே - தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம் அஹம் அஜ்ஞாநமயம் தமம் நாசயாமி" - ஸ்ரீகீதை. என்னை பூஜிக்கும்

அன்பர்களுக்கு அவர்கள் என்னையடையும் படியான புத்தியோகத்தை (மனோநிலையை) அன்புடன் கொடுக்கிறேன். அவர்களை உய்விக்க அவர்களின் அஜ்ஞான இருளைப் போக்குகிறேன்.

20. ப்ரதாந புருஷேச்வர: -- ப்ரதாநம் என்பது ஜீவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்படுத்தும் ப்ரக்ருதி. புருஷ: என்பது பொதுவாக ஆத்மாவைச் சொல்வது. ப்ரக்ருதியையும் ஜீவாத்மாக்களையும் எல்லாவகைகளாலும் நியமித்து நடத்துபவன் "க்ஷராத்மநேந ஈசதே தேவ ஏக: -க்ஷரம் (மாறுபாடடையும் ப்ரக்ருதி) ஆத்மா (ஜீவாத்மா) இவைகளை ஒரு தேவன் (பரம புருஷன்) நியமித்து நடத்துகிறான். "தேவீஹ்யேஷாகுணமயீ" -- "ஈச்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்" -- பூநீகீதை, குணக்கலப்புள்ள இந்த மாயை (ஆச்சர்யமாக மாறுபாடடையும் ப்ரக்ருதி) அவன் லீலைக்காகவுள்ளது; எல்லா ஜீவராசிகளிலும் ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் ஈச்வரன் (நியமித்து நடத்துமவனான பரமபுருஷன்) இருக்கிறான். உடலாழிப்பிறப்பு வீடு உயிர் முதலாய் முற்றுமாய் அடலாழியம்மான் (1-4-10)

21. நாரஸிம்ஹ வப: - நரனும் (மனிதனும்) சிங்கமும் கலந்த தெய்வீக உருவத்தை பக்தனுடைய துயர்தீர்ப்பதற்காக-அவன் பயத்தைப் போக்குவதற்காக-அவன் வேண்டியபோது எடுப்பவன். மிகுந்தானவன் மார்வகலம் இருகூறாநகந்தாய் நரசிங்கமதாய உருவே(3-4-7)

22. ப்ரீமாந் -- அழகியவன். *இமையோர் பெருமான் அரிபொங்கிக் காட்டுமழகு. *அழகியான் தானே அரியுருவன் தானே.(நான்திரு 21,22) சிங்கவுருவமும் மனிதவுருவமுத் சேர்ந்து அழகாகப் பொருந்தியுள்ளவன். மனத்தைக் கவரும் இந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் அழகினால் பக்தர்களை மகிழ்ச்செய்து உலகத்தை ரக்ஷிப்பவன். மீண்டும் 180, 222 இதே திருநாமம் வேறு பொருள்களில் வரும்.

23. கேசவ: -- அழகான கேசபாசங்களையுடையவன் ஒரு உபமானமிட்டுச் சொல்லமுடியாதபடி கருத்த சுருண்ட அழகிய திருக்குழற்கற்றைகளையுடையவன். *கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்த்திட்ட கொழுஞ்சுருளின் உள்கொண்ட நீல நன்னூல் தழை கொல்? அன்று மாயன் குழல் (7-7-9). ஒரு உபமானமிட்டுச் சொல்ல முடியாத கருமையும் பரிமளமுமுடைய கருங்குழலுடையவன். பிரமனுக்கும், ஈசனுக்கும் நிர்வாஹகன்; கேசி என்னுமஸூரனைக் கொன்றவன் என்றும் பொருளுண்டு. இங்கு திருமேனியின் அழகிலே நோக்கு. கேசவ: (654). க்லேசநாசந: -- க்லேசங்களைப் போக்கும் கண்ணன்.

24. புருஷோத்தம: புருஷர்களின் மிகச்சிறந்தவன். புருஷ: -- என்பது சைதந்யமுள்ள (உணர்வுள்ள) ஜீவனை ப்ரக்ருதியினின்றும் வேறுபடுத்தும் சொல். பூநீகீதையில் (அத்.15) புருஷர்களைக் கூரன், (ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமுள்ள ஸம்ஸாரிகள்). அக்ஷரன் (அந்த ஸம்பந்தமில்லாத முக்தர், நித்யர்) என்று பிரித்து "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்யேத்யுதாஹ்ருத:" -- இவர்களினின்றும் வேறுபட்டவனாய், மிகச்சிறந்தவனாய், பரமாத்மா என்று அழைக்கப்படுமவன் ஈச்வரனாய் உளன்- என்று சொல்லப்படுகிறது. புருஷ: என்றதால் ப்ரக்ருதியினின்றும் வேறுபாடும், புருஷோத்தம: என்பதால் ஜீவர்களினின்றும் பேறுபாடும் காட்டப்படுகிறது. இதனால் அத்வைதபக்ஷம் கண்டிக்கப்பட்டதாகிறது. மலர்ந்தெழுந்தணவி மணிவண்ண உருவின் மால் புருடோத்தமன் (பெரியா திரு 4-7-2).

ஸர்வச்சர்வச்சிவஸ்ஸ்தானு: பூதாதீர் நிதிரவ்யய: |

ஸம்பவோ பாவநோ பர்த்தா ப்ரபவ: ப்ரபுர்ச்வர: ||

4

25. ஸர்வ: -- எல்லாமாயிருப்பவன். எல்லாப் பொருள்களிலுமுள்ளவன். *கரந்தெங்கும் பரந்துளன். (1-1-10) சரீரத்தில் ஜீவன் ஞான ஒளியால் பரந்து இருக்குமாப்போலே ஈச்வரன் எல்லாப் பொருள்களிலும் ஞானத்தினாலும், ஸ்வரூபத்தினாலும் (தானாகவும்) வ்யாபித்துள்ளமையால் எல்லாம் அவனே. சேதன, அசேனதமான எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லாக் காலத்திலும் அறிபவன். நூலில் மணிகளைக் கோப்பதுபோல எல்லாம் பகவானைச் சார்ந்துள்ளன. ஸர்வம்ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ: என்று அர்ஜுனன் பூநீகீதையில், எல்லாவற்றையும் வியாபித்துள்ளமையால் நீ ஸர்வ: ஆகிறாய்.

26. சர்வ: அழிப்பவன். தனக்கு சரீரமான ஜீவராசிகளின் தோஷங்களை விலக்குமவன், சர்வ:, சிவ:, ஸ்தானு: இவை ருத்ரனின் (சிவனின்) பெயர்களென உலகில் ப்ரஸித்தியுண்டு. விஷ்ணோர் நாமஸ்ஹஸ்ராணி -- கௌணாநி என்று முதலில் சொல்லி வைத்துள்ளதை நினைவில் கொள்ள வேணும். சங்கரர் இவைகளை சிவநாமங்களாகச் சொல்லி; "ஸப்ரஹ்மா ஸசிவ: ஸேந்த்ர:" என்ற ச்ருதியை மேற்கோள் காட்டி இவை விஷ்ணுவைச் சொல்வதாக நிர்வஹிப்பார். பட்டர் இவை ஸாக்ஷாத்தாக விஷ்ணுவை குறிப்பவை என்று பொருள் கூறுகிறார். அசுபம் விலக்குபவன் மட்டுமல்ல; சுபத்தைத் (மங்களத்தை) தருமவனும் பகவானே. வைகுந்தா! மணிவண்ணனே! செய்குந்தாவரும் **பீமைகள்** உன்னடியார்குத் தீர்த்து (2-6-1)

27. **சிவ:** -- மங்களங்களை அளிப்பவன். *ஞாலத்துயிர்கெல்லாம் அருள் செய்யும் (3-6-11) "சாச்வதம் சிவமச்சயுதம்" என்று ச்ருதி, நாராயணனைச் சொல்லும் "மங்களாநாஞ்ச மங்களம்" என்று மணிவண்ணன் கொண்டாடப்படுகிறான். மீண்டும் இத்திருநாமம் (607) வரும்.

28. **ஸ்தானு:** - நிலையானவன். ஸ்திரமானவன், ப்ராணிகளுக்கு அநுக்ரஹம் பண்ணுவதில் ஸ்திரமாயிருப்பவன். பாபம் பண்ணினால் அதற்கு வருந்தி ப்ராயச்சித்தமான கர்மத்தைச் செய்தால் அந்த பாபம் மட்டுமே விலகும். பகவதஸம்பந்தத்தால் எல்லா பாபங்களும் போம். *மாதவனென்று ஓதவல்லீறேல் தீதொன்று மடையா -- ஏதம் சாராவே (10-5-7). பகவான் செய்யும் அருள்நிலையானது, எல்லா தோஷங்களையும் விலக்கி மங்களங்களைக் கொடுத்தும் "இன்னும் என் செய்வோம்?" என்றிருப்பவன் அவன். மானஸம்ரக்ஷணம் பண்ணியும், நேரே சென்று உதவப்பெறாத கடனாளியானேனே" என்று மிகவும் வருந்தினான் கண்ணன் மறுபடியும் (428).

29. **பூதாதி: (Bhutadi)** - ஜந்துக்களால் ஆதரிக்கப்படுபவன்; விரும்பப்படுபவன். எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவுடையவன். ஸர்வதோஷங்களைப் போக்குபவன். (சர்வ:) சுபங்களை அளிப்பவன் (சிவ:) இவற்றில் நிலைத்தவன் (ஸ்தானு:). இதனால் மிகவும் ஆதரிக்கப்படுமவன். பூதாதி "இந்த ராமனை அரசனாகப் பெற்றமையால் நமது விருப்பங்களெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றவரானோம்" என்றனர் அயோத்யாவாஸிஜனங்கள். எல்லாவுலகுமுடையான்தனை நன்று குட்டும் விதியெய்தினம் என்ன குறை நமக்கே? (4-5-7)

30. **நிதிரவ்யய:** -- அழிவற்றநிதி; நிதி: -- அவ்யய: என்று இரண்டு திருநாமங்களாகக் கொண்டால் அவ்யய: என்பது கூறியது (13) கூறல் என்ற தோஷமுற்றதாகும். எக்காலமும் எப்படி அநுபவிக்கப்பட்டாலும் சிறிதும் குறையாத அழிவில்லாத (அவ்யய:) நிதி "ஆபத்தநம்" என்கிறபடி வேண்டும்போது உதவும் படி ரக்ஷிக்கத்தக்கவன். *வைத்தமாநிதியாம் மதுகுதனன். (4-7-11) "தநம்மதீயம் தவபாதபங்கஜம்" என்று திருவடிகளை போற்றத்தக்க தனமாக அருளினார் ஆளவந்தார். நிதி புதையலாயிருந்தால் தெரியாது. எம்பெருமான் இருப்பதையும் பலர் உணர்வதில்லை. அவனே காட்டினால்தான் காணமுடியும். எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பற்றியவருக்கு உலகத்தில் ஐச்வர்யங்கள் யாவும் புல்லாகத் தோற்றும். அவனே பெரிய நிதி. *நிதியினைப் பவளத்தூணை. (திருக்குறு-1)

31. **ஸம்பவ:** - பிறப்பவன் - அவதாரம் பண்ணுபவன். "தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே" என்று (பூரீகீதை) கண்ணனே அருளிச்செய்துள்ளான். நிதியாக -- பொக்கிஷமாகக் காப்பாற்றப்பட்டாலும் பக்தர்களை வாழ்விப்பதற்காக பூவுலகத்தில் பலபடியாக வந்து அவதரிக்கிறான். *தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே (3-1-9). என்று உருகி, *ஒரு நாள்காணவாராயே என்று வேண்டுகிறார் ஆழ்வார். வைத்தமாநிதியான நிதி வெளிக்காண வருவது அவதாரத்திலே. அவதாரத்தினால் ஒளிவிட்டு விளங்குகிறான். "ஸஉச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:." "பஹுநிமே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி -- என்னுடைய அவதாரங்கள் கணக்கற்றவை". (பூரீகீதை). *ஒருத்தி மகனாய் பிறந்தவன்.

32. **பாவந: (Bhavanah)** - உய்விப்பவன். "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் - ஸம்பவாமி" (பூரீகீதை) ஸாதுக்களுக்கு - அதாவது பக்தர்களுக்கு - அவனையே அடைய வேண்டுபவருக்குத் தன்னையளித்து உஜ்ஜீவனம் அளிப்பவன். பக்தியை வளரச்செய்து பூர்ண பக்தனாக ஆக்கி உஜ்ஜீவிப்பவன். *அடியவர்வினை கெடுக்கும் நச்சுமா மருந்தம்; நலங்கட லமுதம் (3-4-5). தன்னடியார் தீவினை போக்கும் மிக விரும்பப்படும் மருந்து. பாற்கடலில் கிடந்த அம்ருதம்.

33. **பர்த்தா (Bharta)** - பரிப்பவன் - ஆதரிப்பவன் - போஷிப்பவன். பக்தர்களுக்குத் தன்னையே யநுபவிக்கும்படித் தந்து போஷிப்பவன். எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் (2-7-11).

34. **ப்ரபவ: (Prabhavah)** - ப்ரக்ருஷ்டமாக (சிறப்பாக) ஜனிப்பவன். பிறவிக்குச் சிறப்பாவது என்ன? எனில்: நம்போன்று கர்மமடியாகப் பிறவாமல் தனது ஸங்கல்பம் -- இச்சையடியாகப் பிறப்பவன். தோஷம் நிறைந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில் பிறந்தாலும் தனது பெருமை சிறிதும் குறையாதவன். அவன் அவதாரத்தைப்பற்றிய ஞானத்தால் நமது பாபங்கள் நசிக்கும். "எனது ஜன்மங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் உள்ளபடி அறிபவன் என்னையே அடைகிறான்" (பூரீகீதை). "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" என்று ச்ருதி. அவனுடைய பிறவியை ஞானத்தில் மிக்கவரே நன்கறிவர். பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் - இச்சிறந்த வான்குடரே! (5-10-1)

35. **ப்ரபு:** - ஸமர்த்தன். தோஷங்கள் நிறைந்த இவ்வுலகில் நம்மைப்போல் பிறர்க்கு பரதந்தரனைப் போல பிறந்தாலும் தனது மேன்மை சிறிதும் குன்றாதவன். அவதாரகாலத்திலும் ஸ்வர்க்காதி தைவிக

பலன்களையும் மோக்ஷத்தையும் அளிக்கவல்லவன். பெரிய உடையார் (ஜடாயு). சிந்தயந்தி என்ற கோபிகை. *சேட்பால் பழம்பகைவன் சிகபாலன் முதலானவர்களுக்கு மோக்ஷமளித்தவன். குப்பை போன்ற இந்த ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலும் மாணிக்கமாக விளங்குமவன். ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதிகளின் எல்லைநிலத்திலிருந்தாலும் பெருமேன்மையன். *உயிரளிப்பான் என்னின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்-இமையோர் தலைவா (திருவிரு-1)

36. **ஈச்வர:** -- ஆளும் ஈசன். பகவானுக்கு பரமேஷ்டி-பரமபதநாதன் - என்று திருநாமமுண்டு. *பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியை, அவதாரகாலத்தில் ஐச்வர்யம் (ஆளும் திறன்) பரமபதத்திலும் விடச் சீரியது. ஐச்வர்யம் பயன்படுவது அவதாரத்தில்தான். "அஜோபிஸந்நவ்யயாத்மா பூதநாம் ஈச்வரோபிஸந்" (பூநீகீதை). பிறப்பிலி யாயும் இயல்பான மேன்மை குறையாதவனாகவும் யாவற்றையும் நியமித்து ஆளும் ஈச்வரனாக இருந்துகொண்டு நான் பிறக்கிறேன். அவதாரத்திலும் பரத்வம் -- ஸர்வேச்வரத்தன்மை சிறிதும் குறைவதில்லை. தாள் பரப்பி மண் தாலிய ஈசன் (3-4-11) மீண்டும் (75) வரும்.

ஸ்வயம்பூ ச்சம்புராதித்ய: புஷ்கராசேஷா மஹாஸ்வந: |

அநாதிநிதநோ தாதா விதாதா தாதுருத்தம: || 5

37. **ஸ்வயம்பூ:** -- தானே பிறப்பவன் -- ஸ்வஸங்கல்பமடியாக வந்து பிறப்பவன். "ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா" (பூநீகீதை). என்னுடைய இயல்பான பெருமைகளுடனேயே எனது திவ்யஸங்கல்பத்தினால் வந்து பிறக்கிறேன். "பிதரம் ரோசயமாஸ - தசாதம்" - என்று சக்ரவர்த்தியைத் தந்தையாக விரும்பி வந்து பிறந்தான். நாம் நமது தாய் தந்தையரைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. பகவான் தனது அப்ராக்ருதமான திருமேனியை இங்கும் அமைத்துக்கொண்டு இச்சையடியாகப் பிறப்பவன். *தானே தனித்தோன்றல் (பெரியதிரு-24). *ஆதியஞ்சோதியருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்தவன்.

38. **சம்பு:** சம்-ஸுக0ம். இன்பம்: பூ-உண்டாக்குமவன், விளைவிப்பவன். "ருபௌதார்யகுணை, பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்று தனது அழகாலும் ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதி" குணங்களாலும் ஜனங்களின் மனத்தையும் பார்வையையும் ஈர்ப்பவன்; இதனால் பேரின்பத்தை விளைவிப்பவன். "சந்த்ர காந்தாநநம் ராமம் அதீவப்ரியதர்சநம்" -- "வெண்மதியிலும்

அழகுமிக்கவனும் காணப்பெரிதும் உகப்புத்தரும் உருவுடையவனும். இவை ராமபிரானை வருணிப்பவை. கண்ணனது உருவமும் இத்தகையதே. புழுதியளைந்த பொன்மேனி காணப்பெரிதுமுகப்பன் (பெரியா-திரு 2-4-9).

39. **ஆதித்ய:** -- ஸூர்ய மண்டலமத்தியில் உள்ளதால் "சூரியன்" எனப்படுகிறான். *நீள்குடிரண்டு மென்கோ? (3-4-1). அவனுடைய எண்ணிறந்த அவதாரங்களில் இதுவும் ஒன்று. "ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ: த்ருச்யதே தஸ்ய யதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ -- தஸ்ய உதிதி நாமா" என்று சாந்தோக்யம். ஸூர்வணம் போல் காந்தியும் அழகுமுள்ள புருஷன் ஆதித்யமண்டலத்தினுள் காணப்படுகிறான். அப்போதலர்ந்த செந்தாமரை போன்ற கண்களையுடையவன்; உத் என்று அவன் திருநாமம். "த்யேயஸ்ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயண:" என்று ஸந்த்யாவந்தனங்களில் ஸூர்ய மண்டலமத்யத்தில் உள்ள நாராயணனை திவ்யாயுத திவ்யபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய், த்யானம் பண்ணும்படி விதிக்கிறது. மறுபடியும் 568.

40. **புஷ்கராசே:** - தாமரைக் கண்ணன், புண்டரீகாக்ஷன், புண்டரீகாக்ஷனாயிருப்பது பரமபுருஷனுடைய முக்கியமான அடையாளம். முன் திருநாம விளக்கத்தில் காட்டப் பட்டவிது அவதாரங்களிலும் இது மாறாமல் வரும். "புருஷ: புஷ்கரேக்ஷண:", "ராம: கமலபத்ராக்ஷ:", "மஹாவராஹ: ஸ்புடபத்மலோசந:" *பெருங்கேழலார்தன் பெருந்தண்மலர்ப் புண்டரீகம் (திருவிரு 45). என்பவை காண்க. *கைவண்ணந்தாமரை வாய்கமலம் போலும் கண்ணினையுமரவிந்தம் அடியும்: தே (திருநெடு-21). மீண்டும் (561) வரும்.

41. **மஹாஸ்வந:** -- மஹா - பூசித்தற்குகந்த; ஸ்வந: - சப்தத்தை; (திருநாமத்தை) யுடையவன், தஸ்ய உதிதி நாமா; "உத்" என்ற பெயரையுடையவன்; ஸகலபாபங்களையும் போக்குமவன். திருவாய் மொழி "உயர்வற" என்று தொடங்கி உயர்ந்தே என்று முடிவு பெறும்; உகாரம் தொடக்கம், தகாரம் முடிவு; சப்தம் என்றால் வேதம் (ச்ருதி); திருவாய்மொழியான மஹாசப்தவாச்யன் பகவான். காயத்ரியால் சொல்லப்படும் பூஜ்யன்.

42. **அநாதிநிதந:** -- ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவன், உத்பத்தி விநாசமில்லாதவன். 30,40,41 திருநாமங்களில் சொல்லப்பட்ட பெருமைகளுடைய திவ்யநாமத்தையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும்

உடையவன். முதலும்முடிவும் அற்றவன். பசி பிணி மூப்பு துன்பம் எதுவுமில்லாத எப்போதும் யௌவனமான திருமேனியுடையவன் பிரமன் முதலான தேவர்களுக்கும் நித்யயௌவனமுண்டு ஆயினும் அவர்களுக்கும் ஒருகாலத்தில் அழிவு உண்டு. அவதாரத்தில் பிறப்புகள் காணப்படுகின்றனவே எனில் அது திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உலகத்தில் ப்ரகாசப்படுத்துவதும் மறைக்கையுமே. அழிவு (பாஞ்சபௌதிகமான மாறுபாடு) கிடையாது. பரமாத்ஸ்வரூபமும் நித்யம்; திருமேனியும் நித்யம். "அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே"; "ஸதைகரூபரூபாய" முதலான ப்ரமாணங்கள் காண்க. "ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப்பிறந்த" பரமபதத்திலுள்ள நித்யமான விக்ரஹத்துடனேயே பிறக்கிறான். தோற்றக்கேடவை இல்லவன். (3-6-6).

43. **தாதா (Dhata)**- ஸ்ருஷ்டிப்பவன்; தேவர்கள் பிரமனுட்பட யாவரையும் உண்டாக்குபவன். *ஒன்றுந்தேவும் உலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர்படைத்தான் (4-10-1) பகவான் புருஷன்; ப்ரக்ருதி (சேதனாசேதனங்களின் தொகுதி) பெண், பிரமன் எனும் கர்ப்பத்தை (ப்ரஜை). ப்ரக்ருதி என்ற கர்ப்பத்தில் (womb) கர்ப்பாதாநம் பண்ணுமவன் பகவான். "தஸ்மிந் கர்பம் ததாம்யஹம்" (பூரீகீதை). இதனால் ஏற்றம் படைத்தவன். "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யம் அபாஸ்ருஜத்" -- முதலில் ஜலங்களை ஸ்ருஷ்டித்து அதில் தனது வீர்யத்தையிட்டான்-என்று முன் சொன்னதை மறுபகவான் சொல்லுகிறார். (951) காண்க.

44. **விதாதா** - கர்ப்பத்தைப் போஷித்து உற்பத்தி செய்பவன். "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்", "தஸ்மாத் விராட் அஜாயத்" என்றும் ச்ருதி வசனங்கள் பகவான் பிரமனைப் படைத்ததை விளம்புகின்றன. *அந்திபோல் நிறத்தாடையும் அதன்மேல் அயனைப் படைத்ததோர் எழில் உந்தி - என்று திருப்பாணர். தாதா என்று கர்ப்பாதானத்தைச் சொல்லி விதாதா என்று அதைப் போஷித்தமை சொல்லிற்று. தாமரையுந்தி தனிப் பெருநாயக! (திருவாசி-1) மறுபடியும் (485) வரும்.

45. **தாதுருத்தம்** - பிரமனிற் சிறந்தவன். இவனால் தரப்பட்ட கர்ப்பம் பிதாமஹர் என்று கொண்டாடப்படும் ஸ்ருஷ்டிக் கடவுளான நான்முகன். பிள்ளையைவிட பிதா சிறந்தவன் என்பது தானே விளங்கும். பிதா தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழக்கிடந்த தாமரையுந்தி தனிப்பெரு நாயகன் (திருவாசிரியம் 1). இதனால் பிரமனின் குமாரர்களான ப்ரஜாபதிகளைவிட

மேன்மை பொருந்தியவன் என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. "தத்வம் நாராயண: பர:": "பரோ நாராயணோ தேவ: தஸ்மாத்ஜஜ்ஞே சதூர்முக:": *நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் (நான் திரு-1). நாத்மும்ப நான்முகனும் ஈசனுமாய் முறையால் ஏத்த (திருமொழி 1-7-8).

அப்ரமேயோ ஹ்ருஷ்கேச: பத்மநாபோஸ்மர்ப்ரபு: |

விச்வகர்மா மநுஸ்த்வஷ்டா ஸ்தவிஷ்டஸ்தவிரோ த்ருவ: || 8

46. **அப்ரமேய:** -- அறிவுக்கெட்டாத பெருமைகளையுடையவன், அறிவு என்பது அறிவிற்கிறந்த பிரமனது அறிவைச் சொல்லும். *நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணன் அடிக்கமலந்தன்னை அயன்--என்று பொய்கையார். (1.திரு-56) கடிக்கமலம் கொப்பூழில் மலர்ந்த தாமரை; அயன்-பிரமன்). "யம்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம் - பெரியோனான பிரமனும் புருஷோத்தமனை உள்ளபடி அறியான். "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:" என்று மாரீசன் ராமன் பெருமையை ராவணனுக்கு உரைத்தான்.

47. **ஹ்ருஷ்கேச:** -- இந்த்ரியங்களுக்கு நியாமகன். நம்முடையவும் பிரமன் முதலான தேவதைகளுடையவும் இந்த்ரியங்களை அடக்கி ஆள்பவன். ஹ்ருஷீகம் என்று இந்த்ரியங்கள். அவற்றுக்கு ஈசன் (நியமிப்பவன்). ஹர்ஷம் - (ஸந்தோஷம்) ஸுகம்; இவற்றுடன் ஈசனாயிருப்பவன் உத்ஸாஹம், ஆநந்தம் ஐச்வர்யம். இவை பொருந்தியவன். *இருடிகேசன் எம்பிரான் (2-7-10).

48. **பத்மநாப:** - கொப்பூழில் எழு கமலப்பூவழகன் (நாச் திரு 11-2) சயனித்துள்ளவன் நாபியிலிருந்து நீண்டதண்டுடைய ஒரு தாமரை எழுந்து மலர்கிறது; அதனுள் பிரமன் உண்டாகிறான். *பூவில் நான்முகனைப் படைத்ததேவனெம்பெருமான். (2-2-4). "ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவின் நாபியிலிருந்து உண்டாகும் தாமரைப்பூ புஷ்கரம், புண்டரீகம், பத்மம், சக்ரம் (வட்டம்) எனப்படும். இது, 198 348 என்று மீண்டுமிருமுறை வரும்.

49. **அமர்ப்ரபு:** -- அமரர்களான தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகன். அவர்களுக்கு, ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் முதலான அதிகாரங்களைக் (பதவிகளை)கொடுத்து நடத்துபவன். பிரமன் பகவானிடம் சொல்வது -- ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேசிதம்" ப்ரஜைகளைப் பதியாயிருந்து ஆளும் அதிகாரம் உன்னால் என்னிடம் தரப்பட்டது. *நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வ நாயகன் தானே (5-2-8).

50. **விச்வகர்மா** -- ஜகத்வ்யாபாரங்களைத் (ஸ்ருஷ்டி முதலானவை) தானே செய்பவன். விச்வம் கர்மா அஸ்யைவ" -- பிரமனைப்படைக்கு முன்னரும் படைத்தபின்னரும் தானே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நடத்துமவன். "விச்வகர்மணஸ்ஸமவர்த்ததாதி" (புருஷஸூக்தம்) எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கும் பகவானிடம் ஜகத் ஒன்றிற்று. "ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" "ஸோ஽காமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" -- நான் பல (பொருள்களாக) வாகக் கடவேன் என்று பரப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்து இப்படிப் பல ப்ரமாணங்களுண்டு. *பாருருவில் விசும்புமாகிப் பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பரந்து நின்ற (திருநெடு-2) விசும்புமாகி-வரை எம்பெருமான் தானே செய்வது. பல்வேறு சமயமுமாய் - பிரமன் மூலம் செய்வது; முதலது ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி-அத்வாரகம்; பின்னது வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஸத்வாரகம்).

51. **மநு:** -- ஸங்கல்பிப்பவன் - மநநம் பண்ணுமவன்மநு: முனியே! (1-14) ஸங்கல்பமடியாகவே ஜகத்வ்யாபாரத்தைச் செய்பவன்; உடல் வருந்தியல்ல; முன்காட்டின (50) ப்ரமாணங்களைக் காண்க;

52. **த்வஷ்டா:** - பாகுபாடு செய்பவன். "நாமரூபாணி வ்யாகரவாணி" உருவங்கள், பெயர்கள் இவற்றை வகுப்பவன். த்வஷ்டா-செதுக்குமவன்-உருவமற்ற உருண்டையிலிருந்து கைகால் முதலியவற்றுடன் உருவமுள்ளதும் அதற்கேற்பப் பெயருள்ளதுமானதை உண்டாக்குமவன். தேவ, மநுஷ்ய, திர்யக் (விலங்கு), ஸ்தாவர (தாவரங்கள் இவற்றுள் அவயய அமைப்புகள் பலவிதமாக இருக்கும். அப்படியே பெயர்களும். உருவஅமைப்பும்-ரூபம் எனப்படும். அப்படியே பெயர்களும், பிரமன், சிவன் இந்திரன் இவர்கள் ரூபம், குணம் செயல், பெயர் வெவ்வேறானவை. இவற்றை வ்யவஸ்தை பண்ணுமவன். இப்படியே மனிதர், விலங்கு தாவரம் முதலான விஷயங்களிலும் இப்படி ஸ்ருஷ்டியை ஸங்கல்பத்தால் செய்யும் ஸமர்த்தன். இதையே *பல்வேறு சமயமுமாய் (திருநெடு-2) என்றது.

53. **ஸ்தவிஷ்ட:** -- மிகவும் ஸ்தூலமானவன். பெரியவன் பரப்புடையவன். ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸூக்ஷ்ம சித்சித்விசிஷ்ட மாயிருந்த ப்ரஹ்மம் (பரமபுருஷன்) ஸ்ருஷ்டியில் "பலவாகக் கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்து ஸ்தூல சித்சித்விசிஷ்டமாய் பல பலவாய் விரிவடைகிறது. "நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்யமே" (புரீகீதை) எனது விரிவுக்கு எல்லையேயில்லை. ஆலம்பழம் மிகச் சிறியது; அதில் நூற்றுக்கணக்கான சிறுசிறு விதைகள் உண்டு; இவற்றிலிருந்து முளைத்து

பரந்த மரமாகிறது. ஆலமரம் ஸூக்ஷ்மம் ஸ்தூலமாகப் பரிணாமம் அடைகிறது. இது ஜகத்காரணத்வத்தைச் சொல்வது. தானே உபாதாநகாரணமாய் இருந்து பரிணாமமடைகிறான். இதனால் ஸ்வரூப விகாரம் (மாறுபாடு) கிடையாது; பகவான்தான் பல அண்டங்களிலுமுள்ள பலபல பொருள்களாக ஆனாலும் இந்த மாறுபாடு விசிஷ்ட வேஷத்தில் பார்க்கப்படுவது. பரமாத்மாவிற்கு (ஸ்வரூபத்துக்கு ஆத்மவஸ்துவிற்கு) விகாரம் (மாறுபாடு) கிடையாது. அவனுக்கு ப்ரகாரமாய் விசேஷணமாய் சரீரமாகவுள்ள ப்ரக்ருதி பரிணாமமடைகிறது. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையினின்றும் ஸ்தூலமாக விரிவதை இத்திருநாமம் காட்டும். "விஸ்தார ஸ்ஸர்வபூதஸ்ய விஷ்ணோ:ஸர்வமிதம் ஜகத்--தானே எல்லாமாகவுள்ள விஷ்ணுவின் விஸ்தாரமே இந்த ஜகத்தெல்லாம்" (புரீவிஷ்ணு புராணம்). வேர் "முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனிநின்ற" (2-8-10) மீண்டுமொருமுறை 437.

54. **ஸ்தவிர:** -- எக்காலத்திலும் நிலைத்திருப்பவன், விச்வகர்மா என்ற ஜகத்வ்யாபாரத்தில் ஈடுபாட்டையும், மநு: என்ற ஸங்கல்பமாத்ரத்தால் ஸ்ருஷ்டியையும், ஸ்தவிர: என்ற பெரிதாக பரிணமிப்பதால் வரும் பெருமையையும் சொல்லிற்று. ஸ்ருஷ்டித் தொழில் காலத்தை அநுஸரித்துச் செய்வதாகத் தோன்றினாலும் பரமபுருஷன் காலத்தின் வசத்திலில்லை. காலமே அவன் வசமுள்ளது. "ந காலஸ்தத்ரவை ப்ரபு - காலம் அங்கு (பரமபதத்தில்) ஆட்சி செய்வதில்லை (சக்தியற்றது)" இங்கு காலத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவன் போலிருப்பது ஒரு லீலை. *எக்காலத்தெந்தையாய் (2-9-8), காலசக்கரத்தாய்! (7-2-7).

56. **த்ருவ:** -- மாறாமல் நிலையாயிருப்பவன். தனது ஸ்வரூபத்தினின்றும் நழுவாதவன். "அஜய்ய: சாச்வதோ த்ருவ:" என்று புரீராமாயணம், ஜயிக்கமுடியாதவன்: என்று மிருப்பவன். மாறாதவன், ஸ்ருஷ்டியில் மாறுபாடடைவது இவனிடமிருந்து, பிரிக்கமுடியாத விசேஷணமான ஒரு பொருள். பல உலகங்களாக மாறியும் ஸ்வரூபங்கெடாமல் ஒரேபடியாயுள்ளான். "அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே" என முன்னமே கண்டோம். *உள்ளாரும் சிந்தைநோய் எனக்கே தந்து (திருநெடு 23) பிரிவுத்துயரை - ஆற்றாமையை எனக்கே தந்தாய். நீ விகாரமற்றிருக்கிறாய். (இது ஸ்ருஷ்டி விஷயமன்றாயினும் ரஸிக்கத்தக்க பொருள்.

முதலிலிருந்து சொல்லி வருபவை யாவையும் பகவானின் பரத்வத்தை -- பெருமேன்மையைச் சொல்பவை. 31-ஸம்பவ: முதல்

பரமபுருஷன் அவதாரத்தினால் பெருமேன்மையடைவதைச் சொல்பவை 43-தாதா முதல் ஸ்ருஷ்டியாதி ஜகத்வ்யாபாரத்தால் வரும் மேன்மையைச் சொல்லும் திருநாமங்களாகப் பார்க்கப் படுகின்றன.

அக்ராஹ்ய: சாஸ்வத: க்ருஷ்ணோ லோஹிதாஷ: ப்ரதாத்தந: |
ப்ரபுதஸ்த்ரிக்குத்தாமா பவித்ரம் மங்களம்பரம் || 7

56. **அக்ராஹ்ய:** -- க்ரஹிக்க முடியாதவன் - "நமதறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவன்" என்பது பொருளல்ல. பானைக்கு மண் உபாதான காரணமாம். பானைக்கு மண்ணையும் துணிக்கு நூலையும் காரணமாகக் கொண்டு (க்ரஹித்து) குயவனும் சேணியனும் பானையையும் துணியையும் உருவாக்குகின்றனர். (படைக்கின்றனர்.) ஸ்ருஷ்டியில் பகவானே உபாதான காரணமான படியால் இவனை க்ரஹிப்பவன் யாரும் கிடையாது. தானே காரணமாகவும் கர்த்தாவாகவுமிருப்பவன். "அதிதிஷ்டதி ஏக: -- அவனொருவனே எல்லாவற்றையும் அடக்கியாள்கிறான்" என்று ச்வேதாச்வதரோபநிஷத். *வளவேழலகின் முதலாய வானோரிறை (1-5-1); ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி அகலம் கீழ்மேலளவிறந்து (1-5-10).

57. **சாச்வத:** - நிரந்தரமாயிருப்பவன், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை (ஜகத்வ்யாபாரம் -- ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் தடையின்றி தொடர்ந்து செய்து வருபவன். இவைகளை லீலையாக விளையாட்டுப் போலவே செய்து இன்புறுபவன். "அகிலபுநஜநம் ஸ்தேமபங்காதிஸீலே" (பூநீபாஷ்யம்) *என்றுமோர் இயல்வொடு நின்ற வெந்திடரே (1-1-6) (திடர்-நிலையான வேதப்ரதிபாத்யன்).

58. **க்ருஷ்ண:** -- மிக்க மகிழ்ச்சியுள்ளவன். ஸ்ருஷ்டியாதி லீலைகளால் ஆநந்தமடைபவன், "ஆநந்தத்துக்கு இருப்பிடம்" என்று பொருள். ராமாவதாரத்தில் *நாட்டில் பிறந்து படாதனபட்டு (7-5-2) என்று துக்காநுபவம் நிறையவுண்டு. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில். அப்படி இல்லை. *இன்புறுமில்விளையாட்டுடையானைப் பெற்று (3-10-9) என்று ஆழ்வார் மகிழ்கிறார் *கன்றினைவாலோலை கட்டி (பெரியா.திரு. 2-4-8) என்று கன்றுமேய்த்தினி துகக்கும் காளையான அவனே அவைகளை விளையாட்டாக சீண்டி விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதுமுண்டு. தன்னையடைவதற்காகத் தந்த கை, கால் முதலானவற்றை நாம் வேறு வழியில் பயன்படுத்துவதைக் கண்டு ஏளனமாகச் சிரிக்கிறானாம் ஆற்றைக் கடக்கக் கொடுத்த தெப்பத்தைச் செலுத்தாமல் அதன் வழியே

போகவிட்டு நாசமடைவது போல "அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்" என்று கெடுவது நம்நிலை. இதுகண்டு சிரிக்கிறானாம் பகவான்.

59. **லோஹிதாஷ:** - சிவந்த கண்களையுடையவன் -- இயல்பாகவே பகவான் செந்தாமரைக் கண்ணன். முன்சொன்ன (58) மகிழ்ச்சியாலும் கண்கள் மலர்ந்து சிவக்கும், *கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் (8-8-1). வாத்ஸல்யத்தாலும் கண்கள் சிவக்கும்.

60. **ப்ரதாத்தந:** - ஸம்ஹரிப்பவன். ப்ரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் மூழ்கிப்பவன். "எவனுக்கு ப்ராஹ்மணர் கூத்திரியர் யாவரும் உணவோ-ம்ருத்யு உடனுண்டு இறுதியில் விழுங்கும் உபஸேசனமோ (ஊறுகாய்)" என்று, கடோபநிஷத் ஸம்ஹார தசையில் உலகங்களெல்லாம் இவனுக்கு ஊணாகிவிடும். *யாவகை உலகமும் யாவருமகப்பட -- ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி முழுதுமகப்படக் கரந்து ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமாமாயன் (திருவாசிரியம்-7), எல்லாவுலகங்களையும் வெளிக்காணாமல் தன்னுள் மறைத்துவைப்பவன்.

61. **ப்ரபுத:** - ஸம்ருத்தன். நிறம்பியவன். அழியாததும் அளவற்றதுமான ஐச்வர்யம் (போக்ய போகஸ்தான போகோப கரணங்களால் நிரம்பின) நிறைந்த பரமபதத்தையுடையவன். இவன் எல்லாவற்றையும் அழித்தாலும் இவன் ஸம்ருத்திக்கு அழிவில்லை என்பது கருத்து. அழியாத ஸம்பத்தையுடையவன் பகவான். *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற வெம்பெருமான் (நாச்.திரு.113-3)

62. **த்ரிகுத்தாமா:** - (த்ரிகுத்தாமா) - த்ரிபாத்விபூதியான பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையவன். ஸ்ருஷ்டிக்கும் லயத்துக்கும் உட்பட்ட இந்த லீலா விபூதிக்கும், அழிவற்றதும் மிக விரிவானதுமான நித்யவிபூதிக்கும் (பரமபதத்துக்கும்) பரமானுவுக்கும் பர்வதத்துக்குமிடையே உள்ளவாசியுண்டு என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. "பாதோ஽ஸ்ய விச்வாபூதாநி--த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி-இவ்வுலகு கால்பங்கு, அழிவற்ற பரமபதம் முக்கால் பங்கு" என்று ச்ருதி சொல்வது. கேவலம் அளவைப்பற்றியன்று; பரமபதம் மிகப்பெரிது என்பதைக் காட்டவே சொன்னதாம். *தனி மாத் தெய்வம், அமரர்கள் அதிபதி, விண்ணவர் பெருமான்.

மூன்று வகுப்புகளிலடங்கும் ஆறு முக்கிய குணங்களையுடையவன் பகவான். ஜ்ஞாநம், பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், சக்தி, தேஜஸ் இவை

முக்கியமான ஆறுகுணங்கள். இவற்றை த்ரியுகம் - மூன்று இரட்டைகள் (ஐதைகள்) என்று ப்ரமாணங்கள் கூறும்.

கருத் - என்று கெட்டியான முசுப்புக்கு பெயர். மிருகங்களுக்கு முதுகிலும் தலையிலுமுள்ள கொண்டை கொம்புகளைக் குறிப்பது மூன்று முசுப்புகளையுடைய மஹாவராஹமாக அவதரிப்பவன்--த்ரிக்குப். தாமா என்று ஒளியுடைய உருவத்தைச் சொல்லும். *பெருங்கேழலார் (திருவிருத்தம் 45); கோலவராஹம் ஒன்றாய் (10-10-7).

63. பவித்ரம்:- பரிசுத்த ஸ்வரூபமானவன். தோஷங்களைப் போக்கித் தூய்மையை யளிப்பவன். அமலன்-விமலன்-நிமலன்-நின்மலன்-அரங்கத்தம்மான் (அமலனாதி-1). பவித்ராணாம்பவித்ரம் -- மங்களாநாஞ்சமங்களம் (உபோத்தகாதம் 10) பகவத் குணங்கள் விபூதி (ஐச்வர்யம்) திருமேனி இவற்றைப்படிப்படியாகப் பேசி இங்கு இவைகளாலறியப்படும் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. அடுத்த திருநாமம் இத்துடன் தொடர்புள்ளது. அவன் மங்கள ஸ்வரூபன்; அமங்களங்களான தோஷங்களைப் போக்குவன். "தீர்த்தன்" (புனிதன்) என்று பகவானுக்கு ஒரு சிறப்புப் பெயருண்டு. *தீர்த்தன் உலகளந்த (2-8-6). *பன்னலார் பயிலும் பரனே! பவித்திரனே! (2-3-7) நித்யஸம்ஸாரிகளும் நித்யஸித்தரோபாதி உன்னை யநுபவிக்கைக்கு யோக்யரம்படியான சுத்தியைப் பிறப்பிக்குமவனே! முமுகுஷுக்களுக்கு அநுபவ விரோதியைப் போக்கும் சுத்தியோகத்தையுடையவன் (ஈடு 2-3-7) விண்ணவர் பெருமான், படிவானமிறந்த பரமன்-பவித்திரன் (2-3-9). அமலங்களாக விழிக்கும் (1-9-9). ச்ரமணீவிதுரரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாகுஷன் (ஆஹ்ரு). திருக்கண்ணோக்கால் பரிசுத்தப் படுத்துமவன் (பூதர்-பரிசுத்தர், பாபமற்றவர்).

குசேலர் கண்ணனைக் காண த்வாரகைக்கு வந்தபோது கண்ணன் அன்பின் மிகுதியினாலே தன்னைத்தாழவிட்டு குசேலரின் கால்களைத் தன் மடியில் வைத்துப் பிடித்துவிட, குசேலர், "பரிசுத்த மங்களஸ்வரூபனான நீ பாவியேன் கால்களைத் தொடுவதே!" என்று க்லேசப்பட்டார். கண்ணன் "எனது ஸ்வரூபத்தையறிந்த நீர் இப்படிப் பேசலாமா? க்ருஷ்ணஸம்பந்தத்தினால் எல்லா தோஷங்களும் நசிக்கும் என்பதையுணர்ந்தவர் எனது ஸம்பந்தம் (ஸ்பர்சம்) பெற்ற பின்பும் "பாவியேன்" என்பது என்னைக் குறைகூறுவதாகாதா?" என்று கேட்டதாக பூநீபாகவதம் கூறுகிறது.

64. மங்களம்பரம்:- பரம்மங்களம் - சிறந்த மங்களம்: தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயுள்ளவன். "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்" என்கிறபடி பரமாத்மஸ்வரூபம் ஆநந்தமயமானது. கூட "ஆநந்தீபவதி" என்கிறபடி நிரவகதிகமான ஆநந்தத்தை யநுபவிப்பவன். ஆத்மாராமன் - தன்னில் தானே ரமிப்பவன்; தன்னைத்தானே அநுபவித்து ஆநந்திப்பவன்; இதனால் பரமமங்களமானவன். உயர்வற உயர்நலமுடையவன் (1-1-1). "ஸத்யம், ஜ்ஞாநம், அநந்தம் ப்ரஹ்ம: ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம: சாந்தி ஸம்ருத்தம் அம்ருதம்" என்றெல்லாம் அவன் பேசப்படுகிறான். அறிவும் அறிபவனாகவும் உள்ளது போல ஆநந்தமாகவும் ஆநந்திப்பவனுமாக வுள்ளவன். இந்த ஆநந்தம் மிகப் பெரிது. பகவான் எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கிருப்பிடம்: அவனுடைய விபூதிகள் (ஐச்வர்யம்) அளவிட முடியாதன. அவன் விபவமும் சொல்லிலடங்காது. நித்ய நிரவதிக நிஸ்ஸங்க்யமானவை - எப்போதுமுள்ளவை, எல்லையற்றவை, எண்ணற்றவை. சிறந்த குணம், அபாரமான (ஐச்வர்யம்) மேலான ஸுகாநுபவம் இவற்றால் வரும் ஆநந்தம் பகவானுக்கு மிகுதியாக உண்டு. இது தர்மம். பரம்-மங்களம் என்பது அவன் ஜ்ஞாநாந்த ஸ்வரூபனாயிருந்து அநுபவிக்கும் ஆநந்தத்தை. குணவிபூதி விபவங்களால் வருவது அடுத்தபடியாயிருக்கும் (துணை: சிறப்பிப்பது). தோஷங்களை நீக்கும் தன்மையும் தன்னியல்பு. உணர்முமுநலம் (1-1-2). கட்டங்க ஞானமும் ஆனந்தமாயிருக்கும்.

ஈசாந: ப்ராணத: ப்ராண: ஜ்யேஷ்ட: ச்ரேஷ்ட: ப்ரஜாபதி: |

ஹிரண்யகர்ப்போ புகர்ப்போ மாதவோ மதுஸூதந: || 8

65. ஈசாந: -- அடக்கி ஆள்பவன். சராசரங்களனைத்தையும் ஆண்டு நடத்துமவன். பதிம் விச்வஸ்ய-ஆத்மேச்வர:- ஐகத்பதி: பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான் (நாசு.திரு 11-3). ஆளுமெம்பிரானுமாய் நம்மையாட் கொள்பவன் (திருச்சந்த 115). தன்னைத் தானே ஆள்பவன். இவனை அடக்கியாள்பவர் யாருமில்லை. இதனால் பத்த (ஸம்ஸாரி) ஜீவர்கள், முக்த (மோக்ஷமடைந்த) ஜீவர்கள். நித்யர்கள் (ஒருபோதும் ஸம்ஸாரத்திலகப்படாத நித்யாத்மாக்கள்) இவர்களினின்றும் வேறுபாடு தெளிவு. பகவானுடைய ஆநந்தம் எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டது. ஜீவர்கள் விஷயமப்படியல்ல. இவர்களுக்கு குணங்கள் மறைவதும் வெளிப்படுவதுமாயிருக்கும். "தமீச்வராணாம்-பரமம் மஹேச்வரம்: ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியாச--ஆளும் பெருமையுள்ளவர்களை

யெல்லாம் அடக்கியாள்பவன்; இயல்பாக தனதாகவே அறிவு பலம் ஆற்றல் செயல்திறன் எல்லாம் உள்ளவன்" என்று ச்வேதாச்வதரம், ஈச்வர ஸர்வபூதாநாம்-ஸர்வபூத மஹேச்வர: - என்று பூரீகீதை, "இமையோர் தலைவன், அமரர்கள் அதிபதி விண்ணவர் கோன்" ஈசநசீல: நாராயண ஏவ" என்று ஆதிசங்கராசாரியர் அருளியுள்ளதும் குறித்தற்குரியது-இயல்பான நியமனம் செய்யும் பெருமையுற்றவன் நாராயணன் ஒருவனே. ஈசாந: என்பதால் அவனுடைய ஐச்வர்யம் எல்லையற்றது, உண்மை என்பது தெரிகிறது. ஒரு காரணத்தைப் பற்றி வருவதன்று. உண்மையானது. "இதை இல்லை செய்பவருக்கு திலதர்ப்பணம் பண்ணுகிறேன்" என்கிறார் பட்டர்.

66. **ப்ராணத:** -- ப்ராணனைக் கொடுப்பவன் பலன் தருபவன். தன்னை நித்யமாக அநுபவிக்கும் சக்தியைத் தருபவன் "ய ஆத்மதா, பலதா --எவன் தன்னையே (அநுபவிக்கத்) தருவனோ அவன் அவ்வநுபவத்துக்கேற்ப பலத்தையும் தருகிறான். ஈச்வரனாக ஆண்டவனின் முக்கியமான செயல் இது. *தனியேனாருயிரே (10-10-1) உன் சுவட்டையறிவித்து (சுவடு-சுவை)ப் பிரித்தாலும் முடியாதபடி குணாவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்தவனே!

67. **ப்ராண:** - உயிராக இருப்பவன். *ஒத்தாய் எப்பொருட்கும் உயிராய் (2-3-2). இவனை அநுபவிப்பவருக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக உள்ளமையால் ப்ராணன் என்கிறது. உலகத்தையெல்லாம் ப்ராணனாயிருந்து ரக்ஷிப்பவன்; "கோஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத்? அவனையன்றி வேறு யார் ப்ராணனாயிருக்க முடியும்?" ப்ராணத, ப்ராண: என்ற இத்திருநாமங்கள் அவன் மேன்மைக்கு முதலுதாரணமாய் நிற்பவை. இவனில்லாவிடில் நித்யமுக்தர்கள் வாழமுடியாது. அவர்கள் ஸத்தையை நோக்குமவன். ஒரு ப்ரபு இளைய மனைவியுடன் அதிக காலம் இருந்தாலும் மூத்தாளுடன் சிறிது காலமாவது கழித்து அவளும் மனைவி என்பதை நோக்குவான். கண்ணன் ப்ருந்தாவனத்திலிருந்தபோது அவ்வப்போது பரமபதம் சென்று அங்குள்ளோர் ஸத்தையையும் நோக்கியதாக புராணம் கூறும். "ததேதத் அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம-ஸ ப்ராண: -ததுவாங்மந:-" ஆகையால் நாசமற்ற பரமபுருஷன் உயிராகவும் வாக்காகவும் மனதாகவும் இருக்கிறான்" (முண்டகோபநிஷத்).

68. **ஜ்யேஷ்ட:** -- முதன்மையானவன் - பெரியவன். மிகவும் சிலாக்யமாய் கொண்டாடத்தக்கவன்; பரமபுருஷன்; தன்னைத்தான் அநுபவிப்பான்; நித்யமுக்தர்களும் அவனை அநுபவிப்பார்கள்.

எல்லாவிதத்திலும் எப்போதும் அநுபவித்தாலும் சிறிதளவே அநுபவித்ததாக இருக்கும். முற்றும் அநுபவித்து தலைக்கட்ட முடியாது. அவனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணசேஷிதங்கள் அநுபவிக்க அநுபவிக்கத் தெவிட்டாதவை. முடிவு காணமுடியாதவை. *அந்தமில் புகழாய்! (5-7-7). செலக்காண்கிற்பார் காணுமளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய்! உலப்பிலானே! (5-8-4). வெகுதூரமளவும் காணவல்லவர்கள் காணவல்லவளவுக்கும் அவ்வருகே செல்லும் குணவிபூதிகளையுடையவன். குணவிபூதிகளுக்கு முடிவில்லாதவன். அளவற்ற பெருமையுடையவனாதலால் முதல்வன். எல்லாருக்கும் யாவருக்கும் முன்னரே உள்ளவனாதலால் மூத்தவன்--ஜ்யேஷ்டன். "ப்ரஹ்மைவ பூதாநாம் ஜ்யேஷ்டம்" என்று ச்ருதி. முதுவேத முதல்வன்! ஆதிப்பெருமூர்த்தி.

69. **ச்ரேஷ்ட:** -- மிக மேன்மையுற்றவன். உயர்ந்த பொருளை அநுபவித்தால் வரும் ப்ரீதி "எனக்குத் தேனே! பாலே! கன்னலே, அமுதே!" (10-7-2) என்னப்பண்ணும். இது ஆழ்வார்கள் அநுபவம். இப்படியே நித்யமுக்தர்களும் அவனை அநுபவித்துக் கொண்டாடுகின்றனர். "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ: ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம்--அந்த விஷ்ணுலோகமான பரமபதத்தில் அறிவு மலரப்பெற்றவர்கள் எப்போதும் அவன் புகழைப்பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்" என்று ச்ருதி. விபந்யவ:--துதிப்பதையே இயல்பாகவடைபவர்கள். துதிப்பது ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யத்துக்கு உபலக்ஷணம். (ஒரு அம்சம்). *திசைதோ றமரர்கள் சென்றிறைஞ்ச நின்றவன் (10-4-10).

70. **ப்ரஜாபதி:** -- நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவன்--அவர்களைக் காப்பவன். அமரர்கள் அதிபதி. பத்த முக்தரினும் சிறப்புடைய பிறப்புடையவன். [நித்யஸூரிகளுக்கு நம்போன்ற பிறப்பு கிடையாதாயினும் அவர்களின் மேன்மையை இப்படிச் சொல்லுகிறது]. நித்யர்களுக்கு ஸ்வாமி. முனிவர்க்குரிய அப்பன் (8-11-11) மநநசீலரான ஸநகாதிகள், சிவன், அயன் முதலானார்க்கு ஸ்வாமி; ஸதாபச்யந்தி ஸூரய:- நித்யர்கள் ஸ்வாமியான அவனை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பர் -- அடிமை செய்திருப்பர். இது பரத்வநாமாக்களைச் சொல்லும் ப்ரகரணம் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேணும். ப்ரக்ருஷ்டஜன்மமுடையவர்கள் ப்ரஜா:- எம்பெருமானும் ப்ரக்ருஷ்டமான ஜன்மமுடையவனே. நமதாசாரியர்களும் ப்ரக்ருஷ்டமான ஜன்மத்தையுடையவர்கள். அனைத்துலகும் வாழப் பிறந்தவரன்றோ

எம்பெருமானார் ! இவருக்கு ஸ்வாமி "அகில ஜகத்ஸ்வாமிந்! அஸ்மத் ஸ்வாமிந்!" என்று கத்யத்தில் இவர் ஸ்ரீஸூக்தி.

71. **ஹிரண்யகர்ப்ப:** -- மிகவும் விரும்பத்தக்க பரமபதத்திலிருப்பவன். ஹிரண்யம்-தங்கம்-மிகவும் மனதைக் கவர்ந்து விரும்பத்தக்கதாயிருப்பது. அவனுடைய பரமபதம் சுத்தஸத்வமானாபடியால் தங்கம்போல் மிகவும் உயர்ந்தது- பரிசுத்தமானது. *தொண்டராவது சூழ்பொன்விசும்பே; பொன்னுலகு; (10-8-11). *பொன்னுலகாளீரோ! புவனிமுமுதாளீரோ! (9-8-1) என்று இரண்டு விபூதிகளையும்தான் ஆளக்கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறார் ஆழ்வார். நன்மையே பயப்பதனால் இதமாகவும், மகிழ்ச்சி தருவதாகவும் அழகாகவும் இருக்கும் பொன்னுலகான பரமபதத்தில் நித்யவாஸம் செய்பவன்.

72. **புகர்ப்ப:** - பூமிப்பிராட்டிக்கு ஸ்வாமி- அவளை கர்ப்பத்தில் போல் காப்பவன். மேலே மாதவன் என்று சரியபதியாக (திருமகள் கேள்வனாக) உள்ளதைச் சொல்லுகிறது. 70, 71, 72, 73- பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளுடன் - தன் பெருமைக்குப் பொருத்தமாக திவ்யமஹிஷிகளுடன் பெருமை பொருந்திய தேசத்தில் வசிப்பவன் பகவான் என்பதைச் சொல்பவை. "மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம் கதம்ஸ்வம்ஸ்தாநமுத்தமம்" என்று க்ருஷ்ணன் தன்னுடைச் சோதியெழுந்தருளியதைச் சொல்லுகிறது. ஸ்த்ரீயானவள் கர்ப்பத்தை நோக்குவது போல் பரமபதம் எம்பெருமானை நோக்கிக் காக்கும். அயோத்யா - அபராஜிதா - புகமுடியாதது ஜெயிக்க முடியாதது; இவன் பூமிப்பிராட்டியை கர்ப்பம் போல் ரக்ஷிப்பவன். அவள் பேச்சைத் தட்டாதவன். ஈசாந: எனப்படுபவனையும் ஆண்டவன் ஆண்டாள் (பூமிப்பிராட்டி); "மஹீம் தேவீம் விஷ்ணு பத்நீம் அஜூர்யாம்" -- மஹீதேவி (பூதேவி) விஷ்ணுபத்நீ: நித்யயௌவனை என்று ச்ருதி. *எயிற்றில் மண்கொண்டவெந்தை (பெரியாழ் திரு 5-2-3) *பார்வண்ணமடமங்கை பத்தர் (திருநெடு.18) பூமிப்பிராட்டியை பக்தியுடன் நோக்குவர்.

73. **மாதவ:** - திருமகளார் தனிக்கேள்வன். மா என்று ஸ்ரீதேவிக்குப் பெயர். அவளுக்கு ஸ்வாமி. "அஸ்யேசாநாஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ" -- இவள் ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸ்வாமிநி-விஷ்ணுபத்நி; அவன் பத்நியாகையால் வந்த பெருமை. "ச்ரத்தயாதேவோ தேவத்வம்சநுதே-பிராட்டியால் பெருமான் பெருமானாகிறான்" -- என்றும்

ச்ருதி கூறுகிறது. இவன் திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்; பிராட்டியின் பெருமை சொல்லித் தலைக்கட்டப் போகாது. அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பன் பகவான். "நித்யைவ ஏஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீ: அநபாயிநீ - எப்பொழுதுமுள்ள இந்த ஜகந்மாதாவான லக்ஷ்மீ விஷ்ணுவுடன் பிரியாமல் கூடியிருக்கிறாள்" (ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்). வேதம் பிராட்டியின் பெருமைகளைப் பரக்கப் பேசுகிறது. அப்படியே இதிஹாஸ புராணங்களும் ஸ்ரீராமாயணம் முழுவதையும் ஸீதாயா: சரிதம் மஹத்-ஸீதா பிராட்டியின் மேன்மையுற்ற வரலாறு" என்கிறார் வால்மீகி முனிவர். *வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவன்; இவளைப்பெறுதற்காக கடலைக் கடைந்தவன். அமுதில் வரும் பெண்ணமுதிநே இவள். ஸ்ரீவல்லபன் பகவான்.

74. **மதுஸூதத:** மது என்னுமரக்களை முடித்தவன்; நித்யர்களுக்கு ஸ்வாமி; ஒப்பற்ற மஹிஷிகளையுடையவன். பொன்னுலகான பரமபத நிலயன் என்று பெருமைகளைச் சொல்லி இவைகளை நித்யமாகப் பரிபாலிக்க வேண்டிய விரோதிநிரஸந தேஜஸைச் சொல்லுகிறது "மதுஸூதந" என்று. இதனால் லக்ஷ்மி இவனிடம் ஸ்திரமாக இருப்பதைச் சொல்லும். மது என்று இந்திரியங்களைச் சொல்லி நித்யஸூரிகளின் இந்திரியங்களை (சித்தத்தை) எப்போதும் தன்பால் ஈர்த்துக் கொள்பவன் என்றும் பொருள். *மாயா! வாமனனே! மகூதா! (7-8-1). வள்ளலே! மதுசூதனா! என் மரகதமலையே(2-6-3).

ஈச்வரோ விக்ரம் தந்வீ மேதாவீ விக்ரம:க்ரம: ।

அநுத்தமோ துராதர்ஷ: க்ருதஜ்ஞ: க்ருதிராத்மவாந் ॥ 9

75. **ஈச்வர:** - (36) ஸர்வஸ்வாமி, ஸர்வேச்வரேச்வர: என்பார் எம்பெருமானார் (கீதாபாஷ்யம்). அளவில்லாத நித்யவிபூதியிலும் தான் நினைத்தது தடைப்படாமல் ஆட்சி செய்பவன்; "ஸத்ய காம: ஸத்யஸங்கல்ப: - இச்சிப்பதும் நினைப்பதும் உண்மையாகும் - அப்படியே நடக்கும். நமக்குக் குடும்பம் பெருகப்பெருக ஸ்வாமித்வம் குறையும். ஜகத்தையெல்லாம் குடும்பமாகவுடையவனாயினும் இவனிச்சையைத் தடை செய்யக்கூடியவர் எவருமில்லை. *எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசனே (3-3-3). வானோர் பெருமான் மாமாயன் வைகுந்தன் எம்பெருமான் (1-5-4).

76. **விக்ரம்** -- பராக்கரமமுடையவன். தன் இச்சைக்குத் தடை ஏற்பட்டால் அதைப் போக்கும் சக்தியுடையவன். தன் இச்சை தடைப்பட இடமே இல்லாமல் நினைப்பதை நிறைவேற்றுமாற்றல் படைத்தவன்.

நினைத்தமாதிரத்தில் உலகங்களைப் படைக்கவும் அழிக்கவும் சக்தி படைத்தவனுக்கு சத்ருக்களை முடிப்பது ஒரு செயலா? (நினைவாலேயே நடக்கும்). எத்தனை பெரிய துஷ்டக் கூட்டமாயினும் சுண்டுவிரல் நுனியினாலேயே நினைத்தால் முடித்துவிடுவேன் - ஸ்ரீராமன் சுகரீவனிடம் சொன்னது. *பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் (5-10) திருவாய்மொழி முழுதும் அவன் விக்கிரமம் பேசும்.

77. **தந்வே** - சார்ங்கவில்லையுடையவன். பராக்ரமத்தைச் சொன்னதும் நினைவில் வருவது திவ்யாயுதங்கள். ஸ்ரீசார்ங்கம் விஷ்ணு தநுஸ்; இதைச் சொன்னது மற்ற திவ்யாயுதங்களையும் சொன்னதாகும். ஒப்பற்ற திவ்யாயுதங்களையுடையவன் என்றபடி. "சார்ங்கதந்வா ஹ்ருஷீகேச. புருஷ: புருஷோத்தம: என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரஹ்மஸ்துதி வாக்யம். *சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான். (திருப்பல்லாண்டு) *அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை வென்னரகம் சேராவகையே சிலைகுனித்தான். 14000 அரக்கர்களைத் தனிவில்லாளனாய் ஒரு முகூர்த்த காலத்தில் முடித்தார் பெருமான்.

78. **மேதாவீ** -- எல்லாமறிந்தவன். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞன். ஐச்வர்யத்தையும் திவ்யாயுதங்களையும் தக்கபடி பரிபாலிப்பதற்கு வேண்டிய புத்திபலம் - ஸாமர்த்யம் உடையவன்; ஜ்ஞானஸம்பத்துள்ளவன் *எல்லையில் ஞானத்தன் (3-10-8).

79. **விக்ரம:** -- கருடவாஹனன். "வேதாத்மா விஹகேச்வர:" என்று போற்றப்படும் கருடாழ்வானை வாஹனமாகச் செலுத்தும் வலி மையுள்ளவன். வேதங்களின் உருவான கருடன் பக்ஷிராஜன். இவனை வாஹனமாக அவலீலையாக ஏறி நடத்தக் கூடியவன். *அஞ்சிறைப்புள் தனிப்பாகன் அமரர் வேந்தன். "தத்புருஷாய வித்மஹே-ஸுவர்ண பக்ஷாய தீமஹி - தந்நோகருடக ப்ரசோதயாத் - எம்பெருமானின் ஆளான, ஸ்வர்ணமயமான சிறகுகளையுடைய கருடாழ்வானை தியானிப்போம். அந்த கருடன் நம்மை உத்ஸாஹமுட்டி நடத்தட்டும்". கருடன் சிறகொலி ஸாமவேதமாம். அதையநுபவித்துக் கொண்டே அவ்வூர்தியில் செல்பவன் *வையத்தெவரும் வணங்க அணங்கெழு மாமலைபோல் தெய்வப்புள்ளேறி வருவான். (திருமொழி (3-3-6)

80. **க்ரம:** - செழிப்புற்றவன்; அளவற்ற ஐச்வர்யங்களால் வரும் செம்மையைச் சொல்லுகிறது. தேசம், மஹிரிஷிகள், ஆயுதங்கள் வாஹனங்கள் இவைகளால் வரும் ஸம்ருத்தி, *அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்ளான் - பரம்பரன் - ஓடியாவின்பப் பெருமையோன். (8-8-2).

81. **அநுத்தம:** தனக்கு மேம்பட்டவரில்லாதவன். "நதத் ஸமச்ச அப்யதிகச்ச (த்ருச்யதே) *ஓத்தாரும் மிக்காருமில்லாத மாமாயன் (2-3-2) "மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சி தஸ்தி தநஞ்ஜய" என்று தன்னை விஞ்சியது எதுவுமில்லை என்று அர்ஜுனனிடம் கண்ணன் திருவாக்கு (ஸ்ரீகீதை). ஸர்வோத் க்ருஷ்டன்.

82. **தூராதர்ஷ:** - கலக்கமுடியாதவன். அக்ஷோப்ய: (807,999) என்ற திருநாமமும் கலக்ககூடியது. "ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே மஹோத்திமிவ அக்ஷோப்யம்" -- கலங்காமைக்கு ஆழ்ந்த ஸமுத்ரத்தையே உபமானமாகச் சொல்வர். எந்தநிலையிலும் கலங்காதவன். முதல் நாள் பட்டம் குட்டுவதென்று நிச்சயமாகி மறுநாள் வனவாஸம் என்றானபோது "வநவாஸோ மஹோதய:" என்று சிறிதும். மனக் கலக்கமில்லாமல் ஏற்றவன். எல்லையற்றதும் அளவற்றதுமான பரமபதத்தில் திவ்யமஹிஷிகளாலும் அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி ஸூரிஜனங்களாலும் பரிசர்யை பண்ணப்பட்டு பர்யங்கவித்யையிலும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலும் விவரணம் செய்யப்பட்டபடி திவ்யஸபையில் திவ்யஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் பரமபதநாதனின் ஸர்வைச்வர்யம் எதிலும் குறைவற்றது. இந்த மாற்றமற்ற நிறைவைச் சொல்லுகிறது. தூராதர்ஷ: என்ற இத்திருநாமம். "தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்று ச்ருதி; "தத் தாம பரமம் மம" என்று ஸ்ரீகீதை. ஒப்பற்ற மேலான நிறைந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸர்வஸ்வாமியாய் இருப்பவன். *பாரளந்த பேரரசு, எம்விசும்பரசு; (திருவிருத்தம் 80) *வானோர்சோதி மணிவண்ணன் - விண்ணோர் தலைவன் (1-5-5).

வைகுண்டேது பரேலோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: |

ஆஸ்தே விஷ்ணு: அசிந்த்யாத்மா பக்தை: பாகவதை: ஸஹ ||

என்று சைவ புராணத்தில் வாயு பகவான் சொல்வது மிகவும் மேலான உலகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் மனதுக்கெட்டாத பெருமையுள்ள ஜகத் ஸ்வாமியான விஷ்ணுபகவான் பெரியபிராட்டியாருடன் (ஸ்ரீதேவியுடன்) பக்தர் பாகவதர் [அடியார், தம்மடியார்கள்] சூழ விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். "ஏகமேவ அத்விதீயம்" என்று தனக்கு இரண்டாவதாக ஒப்பு சொல்ல முடியாத சிறப்புகளையுடையவன் பரமபதநாதன். இவனுடைய நித்யமான ஸ்வாமித்வம் எல்லா வேதங்களாலும் புகழ்ந்து பேசப்பட்டுள்ளது.

83. **க்ருதஜ்ஞ:** - செயல்களை அறிபவன். சேதனர்களால் செய்யப்பட்ட புண்யபருபமான செயல்கள் அனைத்தையும் அறிபவன்.

இங்கு பாஷ்யம் பகவானுடைய ஒரு ஒப்பற்ற பெருமையைச் சொல்லுகிறது... நன்றி மறவாதவன் - என்று "தர்மஜ்ஞ்ச்ச க்ருதஜ்ஞ்ச்ச" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் போற்றப்படுகிறான். "கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேனேகேநதுஷ்யதி; நஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமபி" என்று ராமபிரானின் குணப்பெருமை பேசப்படுகிறது. எப்போதாவது ஏதாவது செய்த ஒரு சிறு உபகாரத்தினால் மிகவும் உகக்கிறான், நூற்றுக்கணக்கான அபகாரங்களையும் நினைப்பதில்லை. ராமபிரான் கடற்கரையில் ஸமுத்ரராஜனை சரணம் பற்றி மூன்று நாட்கள் கிடந்தும் அவன் முகம் காட்டவில்லை. பின்னர் கோபங்கொண்டு பாணப்ரயோகம் பண்ண முற்பட்ட போது அவன் வந்து முகங்காட்ட, நடந்ததையெல்லாம் மறந்து "இந்த பாணத்தை உனது எதிரிகள்மேல் விடுகிறேன்" என்றானன்றோ? நாம் இயல்பாக எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் என்பதை அஜ்ஞானமடியாக மறந்து ஸ்வதந்த்ரபுத்தியுடன் எண்ணிறந்த பாபச்செயல்களைச் செய்து கொண்டிருந்தாலும் "நன்மையென்று எண்ணலாம்படியான தீமையாவது ஏதேனும் இருக்குமா" என்று தேடிப் பார்த்து அதை ஸுக்ருத விசேஷமாகக் கணக்கிடுமவன் பகவான். "என் ஊரைச் சொன்னாய், பேரைச் சொன்னாய், அடியார்களை நோக்கினாய்" என்று இவன் தன் நினைவின்றிச் செய்ய நேர்ந்ததையெல்லாம் புண்ணியச்செயல்களாக எண்ணி உகப்பவன். "எண்ணிலும் வரும் (1-10-2) "ஈச்வரன்" என்றால் "நம் உண்மையை இனசந்தானே, என்று வந்து முகம் காட்டும். 23, 24, 25, 26 என்று எண்ணினால் "26 நான்" என்று வரும். 25- ஜீவன் என்றும் 26 ஈச்வரன் என்றும் நூற்கொள்கை. "அபிசேத் ஸுதுராசார: பஜதேமாம் அநந்யபாக்- ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:" (பூநீகீதை) - நடத்தையால் எவ்வளவு தோஷமுள்ளவனாயினும் என்னை வேறு எண்ணம் கலக்காமல் தொழுவானாயின் அவன் ஸாதுவாக (பக்தாக்ரேஸரன்) என்று எண்ணி பூஜிக்கப்பட வேண்டும். அவன் நல்லவ்யவஸாயமுடையவன். த்ரௌபதி பெருஞ்சபையில் கோவிந்தா என்று கதறியமுத போது நேரில் வராமல் அவள் மானத்தை ரக்ஷித்து உதவினான். பின்னர் பலபடியாலும் அவளுக்காகப் பாண்டவர்களைக் காத்தான். இருந்தும் தன்னைக் கடைசிவரை கடனாளியாகவே எண்ணினான் கண்ணன். கோவிந்தா என்று அவள் அப்போது கதறியது என் மனத்திலிருந்து நீங்கவில்லை. பெருமளவில் வட்டி சேர்ந்த கடன் போலே சுமையாய் நிற்கிறது - என்பதே கடைசி வரை அவன் திருவுள்ளம். "உன்னடியார்க்கு என் செய்வென்றே இருத்தி நீ (பெரியதிரு.53.)

84. **க்ருதி:-** செய்விப்பவன். ஜீவனிடம் தன்னைப் பூசிப்பதற்குக் காரணமான ஸுக்ருதத்தையும் தானே அளிப்பவன். "உம்பரொருவனை என் உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன்" அதுவுமவனதின்னருளே (8-8-3). தம்ஹதேவம் ஆத்மபுத்தி ப்ரதாநம் முமுகுஷார்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று வேதபுருஷன் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துபவன். "ஏஷ ஏவ ஸாது கர்ம காரயதி" என்று கௌஷீதகி. நற்காரியம் செய்யும்படி பண்ணி நற்பயனளிக்கிறான். மயர்வற என்னுள்ளே மன்னினான் தன்னை உயர்வினையே தரும் (1-7-4) அஜ்ஞானம் போகும்படி என் நெஞ்சுள் பொருந்த இருந்து ஞானபக்திகளை மேல்மேலும் தருபவன். "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய் - மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய் (2-7-7, 8) "செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானேயென்னும் (5-6-4).

85. **ஆத்மவாத்** - ஜீவாத்மாக்களைத் தனது ஸொத்தாக உடையவன். ஆத்ம சப்தம் ஞானம், யத்நம் முதலியவற்றையும் உட்கொண்டது. "ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதம்" என்று மூவகையான எல்லா ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபம், இருப்பு செயல்கள் எல்லாம் தனதீநமாக உள்ளவன் பகவான். இதனால் எல்லா ஆத்மாக்களையும் உடைய ஆத்மவான். "எனதாவி ஆவியும் நீ (2-3-4); எனதாவிபுமுனதே (5-7-10).

ஸுரேச: சரணம் சர்ம விச்வரேதா: ப்ரஜாபவ: |

அஹ: ஸம்வத்ஸரோ வ்யால: ப்ரத்யய: ஸர்வ தர்சந: || 10

86. **ஸுரேச:-** ப்ரஹ்மாத்மி தேவர்களுக்கு ஈச்வரன். அந்தந்த தேவர்களை அவரவர் ஸ்தானத்தில் நியமிப்பவன். "நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே (5-2-8). பிரமன் முதலானார்க்கு ஐச்வர்யங்களையும் அதிகாரத்தையும் கொடுப்பவன்; "அமரார்க்கு அமுதீந்த ஆயர் கொழுந்து (1-7-9).

87. **சரணம்** - உபாயமாயிருப்பவன். பகவானை அடைய அவனே நிரபேக்ஷ உபாயமாகவிருக்கிறான். (நிரபேக்ஷம்-எந்தத் துணையையும் வேண்டாதது). நிருபாதிகமான-இயல்பான- ரக்ஷகன் பகவான். "தம் ஹ தேவம் ஆத்மபுத்திப்ரஸாதம் - முமுகுஷார்வை சரண மஹம் ப்ரபத்யே" - மோக்ஷத்தை ஆசைப்படும் நான் தன்னைத்தானே (தன்னைப்பற்றிய அறிவை) காட்டித் தரும் அந்த தேவனைப் (பரமபுருஷனை) புகலாகப் பற்றுகிறேன் - உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்" என்று வேதபுருஷன் எம்பெருமானை சரணமாகப் பற்றுகிறான். "நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர், நாராயண:" [ஸுபாலோபநிஷத்] - நாராயணனே இருப்பிடம், புகல்,

நண்பன், அடையத்தகுந்த உபேயம்; "சரண்யம் சரணம் ச த்வம் ஆஹு: திவ்யா மஹர்ஷய:" என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் பிரமன் ராமபிரானைத் துதிப்பது. *ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் (5-8-10) நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு (5-10-11).

88. சர்ம:- உயர்ந்த பலனாயிருப்பவன் - ஸுகரூபமாயிருப்பவன். "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" என்று ச்ருதி. வானவர் தெய்வமென்கோ? வானவர் போகமென்கோ? (3-4-7) *எனக்குத் தேனேபாலே! கன்னலே! அமுதே! (10-7-2). *அமுதுமாகித்தித்தித்து, ஆராவமுதே! "ஸர்வ கந்த: ஸர்வரஸ:- எல்லா பரிமளங்களும் ருசிகளும்" என்று ச்ருதியில் போற்றப்படுபவன். கறந்தபால் நெய்யே! நெய்யினின் சுவையே! கடலினுளமுதமே! அமுதிற் பிறந்த இன்குவையே! (8-1-7).

89. விச்வரேதா:- அகிலவுலகங்களுக்கும் காரணம், சரணம், சர்ம என்ற திருநாமங்களுக்குத் தோற்றுவாய் இத்திரு நாமம். இங்கு "ரேதஸ்" என்பது சாமான்யமான அர்த்தத்தில் வரவில்லை. அதைப்பற்றி பரஸ்தாவமுமில்லை. தன்னை அறிவதற்கான ஞானேந்தரியங்களையும், கைங்கர்யம் பண்ணி உய்வடையும்படி கர்மேந்தரியங்களையும் உண்டாக்குகிறான் பகவான். "பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக்விதா:- ஜீவர்களின் பலவித மனோநிலைகள் என்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றன" (கீதை). கருமமும் கருமபலனுமாகிய காரணன் (3-5-10) புண்யபாப ரூபமான கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனாய்; புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும் பாபங்களைப் போக்கவும் அவற்றுக்குப் பலங்களைக் கொடுக்கவும் காரணபூதனாயுள்ளவன். "விசித்ரா தேஹஸம் பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும்" கை கால் முதலிய கரணங்களோடு கூடிய சிறந்த உடல் ஈச்வரனுக்குப் பணி செய்வதற்கென்றே படைக்கப்பட்டது" என்று விஷ்ணுதத்வம். *ஆற்றநல்லவகை, காட்டும் அம்மான் (4-5-5)

90. ப்ரஜாபவ:- (Prajabhavah) - ப்ரஜைகளுக்கு இடமாயிருப்பவன். அவன் தந்த கைகால் முதலான உறுப்புகளைக் கொண்டு அவனுக்கு நல்லானாகவிருந்து உய்யும்படி அவைகளில் இருப்பவன். இதனால் அவன் பக்கல் ஆபிமுக்யமுண்டாகி அவனையடைய வழி ஏற்படும். *பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் பான்மையும் பல்லுயிர்க்கெல்லாம் அந்தமும் வாழ்வுமாயவெம்பெருமான் (திருமொழி 5-7-2).

91. அஹ:- பகல்போல குறைவற்று விளங்குபவன். *பகற் கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் (2. திரு-82); இரவாகிய அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஞான ஒளியை உண்டாக்குபவன், "தேஹிமே ஸுப்ரபரதம்" என்று

பெரியோர் வேண்டுவர். ஸுப்ரபாதம் - நல்விடிவு. *அல்லலிலி ன்பமளவிறந்தெங்கும் அழகமர்குழொளியன் (3-10-8).

92. ஸம்வத்ஸர:- சேதனரிடம் நன்றாக வசிப்பவன். தன்னிடம் ஆபிமுக்யத்தைப் (அநுகூல எண்ணத்தைப்) பண்ணிவைத்து அவர்கள் தன்னையடையும்படி அவர்களிடம் இருப்பவன். *என்னுடைச்சுழலுளானே (1-9-1) என்பரிஸரத்திலே (நானுள்ளவிடத்து) தன் பேறாக வர்த்தியா நின்றான். *அவன் என் அருகலிலானே (1-9-2). தூரத்திலல்லாமல் அருகே வந்து நின்றான், *ஒழிவிலன் என்னோடுடனே (1-9-3) நித்யவிபூதியும் இதுவே என என்னை விடுகிறிலன். *அல்லம்பகலும் இடைவீடன்றி மன்னி என்னை விடான்-நம்பி நம்பியே (1-10-8). "ததாமி புத்தியோகம் தம் யேநமாம் உபயாந்திதே" என்றும், "தேஷாம் அஹம்ஸமுத்தர்த்தா" என்றும் ஸ்ரீகீதை, என்னை அடைவதற்கான புத்தியோகத்தை (பக்தியின் வளர்ச்சி) நானே அன்புடன் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன், அவர்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மேலே கிளப்புகிறேன் (கை தூக்கிவிடுகிறேன்) மீண்டும் 423.

93. வ்யால:- தன்வசமாக்குமவன். அங்கீகரிப்பவன். விபீஷணனை அவன் வந்தபோதே அங்கீகரித்து அபயந்தந்து அவனை சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற ஸுகீர்வனையிட்டே அழைத்துக் கொண்டவன். "ஆநயைநம்ஹரிச்ரேஷ்ட தத்த மஸ்யாபயம் மயா-வானரோத்தமனே! அவனுக்கு முன்னமே அபயமளித்து விட்டேன். நீயேசென்று அழைத்து வா." *செல்வ விபீடணற்கு வேறாக நல்லானை (திருமொழி 6-8-5) *இசைவித்து என்னையுன் தாளிணைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே (5-8-9).

94. ப்ரத்யய:- நம்பிக்கையுண்டாக்குபவன். நம்பத் தகுந்தவன் *நம்பனை நரசிங்கனை என்று பெரியாழ்வார் (4-4-9). விச்வஸிக்கத் தகுந்தவன். தன்னிடம் விச்வாஸத்தை உண்டுபண்ணி ஆபத்துக்களிலிருந்து ரக்ஷிப்பவன்.

95. ஸர்வதர்சந:- தனது மஹிமைகளையெல்லாம் காட்டுபவன். பக்தர்கள் தன்னை விச்வஸிக்கும்படி பூர்ணமாகக் காட்டித் தருபவன். "இந்த பரமாத்மா தம்மையடையத் தகுந்தவனாகத் தான் நினைப்பவனுக்குத் தம்மைத் தாமே புலப்படுத்துகிறார் - தஸ்யைஷ ஆத்மாவிவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம் (முண்டகோபநிஷத்) *காட்டவே கண்டபாதம் கமல நல்லாடையுந்தி தேட்டருமுதரபந்தம் திருமார்பு கண்டம் செவ்வாய். வாட்டமில் கண்கள் மேனி-காட்டித்தன்களை கழல்கள் கடுநரகம் புகலொழித்த எம்பெருமான் (10-6-11)

அஜ: ஸர்வேச்வர: ஸித்த: ஸித்தி: ஸர்வாதிரச்யத:

வ்ருஷாகபி ரமேத்யாத்மா ஸர்வயோக விநிஸ்குத: || ||

96. **அஜ:-** தடைகளை விலக்குபவன். தன்னையடைய வெட்டாமல் நிற்கும் இடையூற்றையெல்லாம் போக்கி, தன்னைக் கொடுப்பவன். "தேஷாமேவ அநுகம்பார்த்தம் அஹம் அஜ்ஞாநஜம் தம: நாசயாமி ஆத்ம பாவஸ்தோ ஜ்ஞாந தீபேந பாஸ்வதா." அவர்களுக்கு (பக்தர்களுக்கு) அநுகரஹமடியாக அவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து கொண்டு அஜ்ஞானமான இருளை ஒழிக்கிறேன்; "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் (நானுன்னை) விடுவிக்கிறேன். இவை ஸ்ரீகீதையில் கண்ணன் திருவாக்கு. அடியார்கள் வினைத்தொடரை அருளென்னுமொள் வாளுருவி வெட்டிக்களைபவன்; *என்தன் மெய்வினை நோய் களைந்து நல்ஞானமளித்தவன். பிறப்பிலி என்று அகாரத்தால் சொல்லப்படுபவன் (206, 524) பின்பு வரும்.

97. **ஸர்வேச்வர:-** தானே சென்றடைபவன். தன்னைப் பற்றியவரை காலதாமதமில்லாமல் (அதனால் வரும் மனச்சோர்வில்லாமல்) தானே சென்று சேருபவன். இவ்விஷயத்தில் தகுதியேதும் பார்ப்பதில்லை. *வந்தருளி என்னெஞ்சிடங் கொண்டவானவர் கொழுந்தே-உலகுக்கோர் முந்தை தாய் தந்தையே (5-7-7).

98. **ஸித்த:-** ஸித்த தருமம். எப்போதும் உள்ளவன். வேறு உபாயங்கொண்டு அடையவேண்டாதபடி-தேடியலைய வேண்டாதபடி தானே உபாயமாய் நிற்பவன். புதையல் போல் எப்போதும் இருப்பவன். *ஆழியான் அருள் தருவான் அமைகின்றான் (10-6-1)

99. **ஸித்தி:-** பேறாயிருப்பவன். *அடியையடைந்து ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன் (2-6-8). இதர உபாயங்களாலும் அடையத்தக்கவன். தன்னையடையும் பொருட்டு சேதனர்கள் கைகொள்ளும் உபாயங்களையும் பலனடையச் செய்பவன்.

100. **ஸர்வாதி:-** எல்லா பலன்களுக்கும் ஆதிகாரணபூதன் உயர்வு தாழ்வின்றி எல்லா புருஷார்த்தங்களுக்கும் மூலகாரணம் பகவான். "யே த்வாம் தேவம் த்ருவம் பக்தா: புராணம் புருஷோத்தமம்-ப்ராப்நுவத்தி ஸதா காமாத் இஹ லோகே பரத்ர ச" - ஆதியான புருஷோத்தமனான உன்னிடம் திடமான பக்தியுள்ளவர் இம்மையிலும் மறுமையிலும் எல்லா பலன்களையும் அடைகின்றனர். இது ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராமபிரானைக்குறித்து பிரமன் துதி. "ஸர்வாந்காமாந் ப்ராப்நுவந்தே--க்ருஷ்ண நாமாபிதாநாத்" கண்ணன் பேரைச்

சொல்லுவதால் மட்டுமே எல்லாவுலகங்களிலும் எல்லாப் பலன்களையும் அடைகிறார்கள். "ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:" என்றும் ப்ரமாணம். *அறமுதல் நான்கவையாய் (திருவெழு) அறம், பொருள், வீடு, இன்பம் எனும் நான்கு பயன்களையும் அளிப்பவன்.

இத்துடன் ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரர் ஸ்ரீரங்கநாதன் என்ற ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிய "பகவத் குணதர்பணம்" பாஷ்யத்தில் ஆயிரம் திருநாமங்களில் முதல்சதகம் (நூறு) முடிந்தது.

இரண்டாவது சதகம்

101. **அச்யத:-** தன்னைப்பற்றினாரை நழுவ விடாதவன். க்ருதஜ்ஞ: (83) - ஆசார்யனால் அறியாதன அறிவிக்கப்பெற்று பிராட்டியை முன்னிட்டு பகவானை ஆச்ரயிருக்கும் (பற்றும்) போது வைமுக்யம் (பகவானிடம் பற்றின்மை) போய் ஆபிமுக்யம் ஏற்பட்டு அநுகூல புத்தியுடையவனாகிறான். இந்த அநுகூல்யத்தை அறிவபன் பகவான். இது முதல் வராரோஹ: (122) வரை பட்டர் பாஷ்யம் இந்தப்பொருளையொட்டியே அமைந்துள்ளது. பகவானிடம் ஆபிமுக்யம் (பற்று) உண்டாகி அவனை ஆச்ரயிப்பவரை அவன் ஒருபோதும் விடுவதில்லை. "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந-தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்று ராமபிரானின் உறுதிமொழி. எவ்வித தோஷமுடையவனாயிருப்பினும் அநுகூலன் என்ற நினைப்பில் வருமவனை எப்போதும் (எக்காரணம் பற்றியும்) விடமாட்டேன். *கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும் கனலும் முக்கண் மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு - என்று தம்மைப் புகலாகப்பற்றிய பாணனை நிர்க்கதியாக விட்டுவிட்டு ஓடிப்போன தெய்வங்கள் போலன்று ஸர்வேச்வரன்; தன்னைக் கிட்டியவரை விடாமல் ரக்ஷிப்பவன், "நமே பக்த: ப்ரணச்யதி" என்று ஸ்ரீகீதையில் கண்ணன். என் பக்தன் எப்போதும் கெட்டொழிவதில்லை. *அச்சுதன் அமலனென்கோ? (3-4-5).

102. **வ்ருஷாகபி:-** தர்மஸ்ப்ருபியான மஹாவராஹம். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் முதல் 123 திருநாமங்கள் பரத்வவாசகங்கள் என்று பட்டர் நிர்வாஹம். இங்கு வராஹாவதாரத்தை நேரே குறிப்பிடவில்லை. கபி என்று வராஹத்துக்கும் பெயருண்டு. மேலே சொல்லப்பட்ட அச்யுதன் மேலான தர்மஸ்ப்ருபியான வராஹப்பிரான். தானே தோன்றி ரக்ஷிப்பவன் என்று பெரியோர்கள் இவனைச் சொல்லுவார்கள். கச்யப

ப்ரஜாபதி ஸ்வாயம்புவ மநுவை சதருபை என்பவளுடன் கூடி ப்ரஜோத்தபத்தி பண்ணும் படிநியமிக்க மநு, "நான் பெறும் ப்ரஜைகள் எங்கு வசிப்பார்கள், எல்லாம் ஒரே ஜல மயமாக இருக்கிறதே?" என்று வருந்த உடனே பகவான் வராஹ உருவுடன் தோன்றி பூமியை ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் மேலே கொணர்ந்து மநுவின் க்லேசத்தைப் போக்கினார். கச்யபர் அந்த தர்ம வராஹனை வ்ருஷாகபி என்றழைத்தார். ஃகோலவராகமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தை (10-10-7).

103. **அமேயாத்மா:-** அறியமுடியாதவன் (46-அப்ரமேய: காண்க) ஆச்ரிதரிடம் அவனது அநுக்ரஹவெள்ளம் அளவிட முடியாதது *பற்றுடையடியவர்க்கு எளியவன்; (1-3-1) எளிவருயமில்வினன். பிறர்களுக்கறியவித்தகன். அநுகூலாதிகாரிகளுக்குப் பரமஸுலபன், பற்றுடையவன் என்பது அத்வேஷ நிலையை; விமுகருக்கு அடையமுடியாதவன்.

104. **ஸர்வயோக விநிஸ்ருத:-** எல்லா உபாயங்களாலும் அடையப்படுபவன். அவன் அமேயாத்மா - என்று மிக்க பெருமையுடையவன். எப்படி? எனில்; ஸர்வயோக விநிஸ்ருத: சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டவை அல்லது தன்புத்திக்குத் தோற்றியவை இப்படி ஏதோவொரு உபாயத்தை அநுஷ்டித்தால் அத்தால் அவன் அடையக்கூடியவன். எளிதில் அடையக்கூடியவன் என்று கருத்து. ஸ்வல்பமே அநுகூலபுத்தி இருந்தால் கூட அவன் தன்னை அடையும்படி அமைத்துத் தருகிறான். *நம்பனை ஞாலம் படைத்தவனை (3-7-8) நம்பப்படுமவன்; எந்ததசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமாயுள்ளவன்.

வஸூர்வஸுமநா: ஸத்ய: ஸமாத்மா ஸம்மித: ஸம: |

அமோக: புண்டரீகாக்ஷோ வ்ருஷகர்மா வ்ருஷாக்ருதி: || 12

105. **வஸு:-** ஆச்ரிதரிடம் வசிப்பவன். *ஒருவன் அடியேனுள்ளானே (8-8-1). சிறிது அநுகூல புத்தியுள்ளவரிடத்தும் அன்புடன் வசிப்பவன். *எண்ணிலும் வரும்; ஒன்று இரண்டு என்று எண்ணிக் கொண்டுபோனால் 26 என்று ஒரு எண் வருமல்லவா? தத்துவங்களை க்ரமமாக எண்ணினால் 25 ஆத்மாவையும் 26 ஈச்வரனையும் குறிப்பனவாம். 26 என்றால் "என்னையும் எண்ணினான்" என்று வந்து விடுவானாம் பரமபுருஷன் நம்மிடம் வசிக்க. ஏதோ மலைகளின் பெயர்களை வரிசைப்படுத்திச் சொல்லுகையில் திருமலை. திருமாலிருஞ்சோலை மலை என்றால், "என் ஊரைச் சொன்னாய்" என்று வந்துவிடுவானாம் அநுக்ரஹம் பண்ண. மீண்டும் 271,701.

106. **வஸுமநா:-** ஆச்ரிதரை நிதியாக நினைப்பவன். அவனே வைத்த மாநிதியாகவிருக்க ஒரு சேதனைப் பெற்றால் பெரிய நிதி எடுத்ததாக மகிழ்பவன். *துயரறு சுடரடி (1-1-1) ஆச்ரிதரைப் பெற்றதால் துயர் போய் சுடர் விட்டு ப்ரகாசிக்கும் திருவடிகள் எம்பெருமானது. பக்தனான ஞானியை "ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லப:" என்று எண்ணுமவன் பகவான். *தளிர் புரையும் திருவடி என் தலைமேலவே (திருநெடு - 1) ஆழ்வார் தலைமேலில்லாத போது கருகி வாடியிருந்த திருவடிகள் அவர் முடி ஸ்பர்சத்தால் தளிர் விட்டதாம்.

107. **ஸத்ய:-** ஸத்துக்களுக்கு அநுகூலன். ஸத் என்பது 106ல் சொன்ன அநுகூலனை, அவர்கள் நினைவைத்தலைக்கட்டி வைப்பவன்.

108. **ஸமாத்மா-** அடியாரிடம் ஏற்றத்தாழ்வு பாராதவன். ஆச்ரிதர் யாவரையும் ஸமமாக எண்ணுமவன். வேடன் (குகன்), வேடுவச்சி (சுபரி), வசிஷ்டன், குரங்கு (அநுமான், சுக்ரீவன்) யாவரிடமும் ஸமமாக அருள் பாலிப்பவன். *ஈடுமெடுப்புமிலீசன் (1-6-3) உயர்ந்தவன் என்று ஏற்பது. தாழ்ந்தவன் என்று விடுவது இல்லாது *பொது நின்ற பொன்னங்கழலுடையவன்.

109. **ஸம்மித:-** அடங்கிய பொருளாயிருப்பவன். அப்ரமேய:- அளவிட முடியாதவன்; மஹாத்மா - அறப்பெரியவன் என்னப்பட்டவனை இங்கு மித:- என்கிறது உன்னைநான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே (2-6-1) "மாமயம் தநயோ நிஜ:" என்று வஸுதேவரும் "மே ராம:" என்று தசரதனும் சொல்லும்படி தன்னை ஆக்கி வைப்பவன். *கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன். தன்னை யசோதை சிறுதாம்பினால் கட்டும்படி சிறிதாக்கித்தந்தவன்.

110. **ஸம-** எல்லாரிடமும் ஸமமாயிருப்பவன். அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் (9-10-6) "ஸமோஹம் ஸர்வ பூதேஷு" என்று ஸ்ரீகீதை. பழகியவர் பழகாதவர்; மிக்க அநுகூலர் சிறிதே அநுகூலர் என்றெல்லாம் வித்யாஸம் பாராட்டாமல் அநுக்ரஹிப்பவன்.

111. **அமோக:-** உறவு வீண்போகாதவன். உறவு என்பது அநுகூலபுத்தியை; இதனாலேற்படும் பகவத்ஸம்பந்தத்தை; "ராமா உன்னைக் காண்பது எப்போதும் வீணாகாது, பயனுள்ளதாகவே இருக்கும். உன்னிடம் அன்புள்ளவர் யாரும் பயனடையாமல் வீணானதில்லை" என்று பிரமன் துதிப்பது. "நமே மோகம் வசோபவேத்" என்று த்ரௌபதிக்குக் கண்ணன் சபதமிட்டுத் தந்தது. ரிஷிகள் கூடியவிடத்தில் வஸுதேவர் கர்மபலன்களை விசாரிக்கப் புக, அவர்கள் பதில்

சொல்லாமல் கவிழ்த்தலையிட்டிருந்தனராம். "புண்யாநாமபி புண்ய:" என்னும் படியான கண்ணனைப் பிள்ளையாய்ப் பெற்று இப்படி வறட்டு விசாரம் செய்கிறானே என்று அவர்கள் வருத்தப்பட்டனர்-என்று விஷ்ணு புராணம். *உந்தன்னோடுறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்க ஒழியாது (திருப்பாவை 28).

112. **புண்டரீகாக்ஷ:**- விண்ணோர்க்குக் கண்ணானவன். *கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு (1-8-3) புண்டரீகம் என்று பரமபதத்துக்குப் பெயர். அங்குள்ளார் ஸதாபச்யந்தி-எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கும் விஷயம். அவர்களுக்குக் கண்ணாயிருப்பவன். திவீவ சக்ஷுராததம்-விண்ணாட்டில் கண்போல் என்றும் விளங்குபவன். (புருஷஸூக்தம்) *கண்ணார்க்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே. (திருவிருத்தம் 97) தாமரைக்கண்ணன்-புஷ்கராக்ஷ: (40).

113. **வ்ருஷகர்மா:**- நற்செயல் செய்பவன். வ்ருஷ-ச்ரேஷ்டம் தர்மம். தர்மஸ்வரூபியான பகவானின் செயல்-தமக்குப் பெரும் பேற்றையளிப்பது-தர்மரூபமாயிருக்கும். நமது நலனையே உள்ளத்தில் கொண்டு செயல்படுபவன். "ஐநமகர்ம ச மே திவ்யம்" - தாபத்யத்தையும் ஆற்றுகின்றமையான குளிர்ந்த செயலைச் செய்பவன்.

114. **வ்ருஷாக்ருதி:**- தர்மமே உருவானவன். *அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை(1-7-1). தார்மிகன், திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களையுடையவன். சுத்தன் சொல்லும் செயலும் மட்டுமல்லாமல் திருமேனியும் பரமபோக்யமாயிருக்கும். *தாமரை நீள்வாசத் தடம் போல் வருவானே (8-5-1) - என்று ஸகலதாபங்களும் அறும்படி குளிர்ந்தஸேவை. "சந்த்ரகாந்தாநநம் ராமம் அதீவப்ரியதர்சநம்" என்று ஸ்ரீராமாயணம். "தாஸாமாவிரபூச்சௌரி: ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ: - பீதாம்பரதரஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாந்மந்மத மந்மத:". "விஷ்வமாப்யாயந் காந்த்யா-பூர்ணேந்த்வயுததுல்யயா" (ஸாத்வத ஸம்ஹிதை); பதினாயிரம் பூர்ணசந்திரர்களின் காந்தியையொத்த காந்தியால் ஜகத்தை விளங்கச் செய்பவன். அம்ருததாரையைத் தெளிக்கும் திருமேனி ஸௌந்தர்யம்.

குத்ரோ பஹுசிரா பப்ரு: விச்வயோநி: சுசி ச்ரவா: |

அம்ருத: சாச்வத: ஸ்தானூர் வராரோஹா மஹாதபா: || 12

115. **குத்ர:**- கண்ணீர் விடச்செய்பவன் ரோதயதி இதிருத்ர:- அழச்செய்பவன் என்பது. எம்பெருமானுக்கு இயல்பல்ல. இங்கு கண்ணீர் என்பதை ஆநந்தக்கண்ணீர் என்கிறார் பட்டர். தனது ஒப்பற்ற

அழகுடைய திவ்யரூபம். திவ்யசேஷிதங்கள் இவற்றால் பக்தர்களை ஆநந்தக்கண்ணீர் உகுக்கச் செய்பவன். *கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள் கண்ணநீர்கைளாலிறைக்கும் (7-2-1). *வண்பொன்னிப் பேராறுபோல் வரும்கண்ண நீர் கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறுசெய் தொண்டர் (பெருமாள் திரு-2-3). "ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு: புலகீக்ருத காத்ரவாந்-ஸதா-பரகுணாவிஷ்ட: - நெஞ்சில் பரமபுருஷனின் குணங்களைப் பற்றிய நினைவே நிறைந்தவனாய் கண்ணநீர் கைகளாலி றைக்கும்படி பெருகப்பெற்றவனாய், ஆநந்தத்தினால் மயிர்க் கூச்செறிந்தவனாய் இருப்பவன்-என்று பக்தனை விஷ்ணுதத்வம் கூறும். தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கஞ்சி, அழுகையும் அஞ்சி நோக்குமந்நோக்கும், அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும், தொழுகையும் இவை கண்டவசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே. (பெருமாள் திரு-7-8).

116. **பஹுசிரா:**- பலதலைகளையுடையவன். ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ: ஆயிரம்பணா மண்டலமுள்ள ஆதிசேஷனாய் - அநந்தனாய் - பூமியைத் தாங்குமவன். *தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் (8-1-10).

117. **பப்ரு:**- பரிப்பவன் - தாங்குமவன். பஹுசிரா, பப்ரு இவை நேர் தொடர்புள்ளவை. ஸர்வாணிபூதாநி மத்ஸ்தாநி (கீதை 9-6) எல்லா ஜந்துக்களும் என்னால் தரிக்கப்படுகின்றன. *நாகமேந்து மண்ணினை-காத்து ஏகமேந்தி நின்ற நீர்மை-திருச்சந்-6. ஆதிசேஷனால் தரிக்கப்பட்ட பூமியை ரக்ஷித்து ஒரு தத்வம் (பகவான்) தரித்து நின்ற இயல்பு.

118. **விச்வயோநி:**- அனைத்துலகத்தவருடனும் தொடர்பு - உறவு உள்ளவன். உலகங்களுக்குக் காரணன் என்னவுமாம். "யு மிஸ்ரணே-யோநி:" தன்னை விரும்பித்தொழுவார் யாவரையும் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொள்பவன்; அனைத்துக் கொள்பவன். *சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்; அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க் கெல்லாம்; மெய்யனாகும் விரும்பித் தொழுவார்க்கெல்லாம்; அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் (9-10-5, 6,7,8). சரணம் - ரக்ஷகன்; அன்பன் - தோஷம் காணாதவன்; மெய்யன் - வேண்டியது கொடுப்பவன்; அணியன் - ஸுலபன்.

119. **சுசிச்ரவா:**- நல்வார்த்தைகளைக் கேட்பவன். சுசிதூய்மை பெற்றது. "நான் தூயநல்வார்த்தைகளையே காது கொடுத்துக் கேட்பவன். பாப வார்த்தைகளை பொருட்படுத்துவதில்லை" என்று கண்ணன்

திருவாக்கு. "விதுராந்நாநி புபுஜே, சுசீநி குணவந்தி ச" மஹாபாரத யுத்தத்துக்குமுன் பாண்டவர்க்காகத் தூதுபோன போது அரசன் மாளிகை, பீஷ்மத்ரோணாதிகளின் இல்லங்கள் யாவற்றையும் விட்டு விதுரனுடைய வீட்டிற்குச் சென்று கண்ணன் உணவுண்டான். இவ்வுணவை "தூயது குணமுடைத்து" என்கிறார். வியாசர். "மடிதடவாத சோறு" இது ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் எதிர்பாராமல் அன்பினால் இட்ட சோறு. விதுரனை "மஹாமதி" என்பர். அவன் வீட்டில் தங்கி இரவெல்லாம் அவன் சொன்ன காதல்க்கின்பந்தரும் சொற்களைக் கேட்டிருந்தானாம். *இன்கவி பாடும் பரமகவிகளான ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களை உகந்து கேட்பவன். *வண்தமிழ் நூற்க நோற்றேன் அடியார்க்கின்பமாரியே (4-5-10) என்று தம்மை இன்பமாரியாக (இன்பம் பயக்கும் மேகம்-இன்பப்பாக்களை வர்ஷிப்பது) சொல்லிக் கொள்கிறார் ஆழ்வார். இது அடியார்க்கு மட்டுமல்ல, ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஒக்கும். *நின்தனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே என்றழைத்தார் கலியன் (திருமொழி 6-10-10-). அதன்படி இப்பாட்டுக்களின் பொருளை ஓராண்டுக் காலம் பேரின்பவெள்ளமாய் மணவாளமாமுனிகள் வாயிலாகக் கேட்டவன்.

120. **அம்ருத:-** ஆராவமுதன்; *தேனும் பாலுங்கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்திக்கும் விஷயம் பக்தனுக்கு இனிய விஷயம். காண்பதால் பசி, பிணி, மூப்பு எல்லாமே போய்த் தன்னை எப்போதும் கண்டனுபவிக்கும்படி அருள்செய்பவன். காணத் தெவிட்டாதவன். *எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டு ஊழி ஊழி தொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே (2-5-4). ஆராவமுதாய் அடியேனாவி அகமே தித்திப்பாய் (5-8-10).

121. **சாச்வத ஸ்தானு:-** என்றும் நிலைத்து இருப்பவன். தேவலோகத்திய அம்ருதம் போலல்லாமல், என்றும் அழிவில்லாததாய், பிறர் கடத்திக்கொண்டு போகாதபடி நிலைத்திருந்து தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுப்பவன். தேவலோக அம்ருதம் ஒரு தடவையே பானம் பண்ணமுடியும். இவன் தன்னை "ஸ்தா பச்யந்தி"- எப்போதும் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கின்றனர்- என்னும்படி - அம்ருதமாக பருகிக் களித்துக் கொண்டிருக்கும்படி தன்னையே அருளுமவன். *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே அமுதே (10-7-2). இருப்பேனென்று என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்- அமுதமுண்டுகளித்தேனே (10-8-6).

122. **வராரோஹ:-** மேலான அடையத்தக்கவன். பரமபதநாதன். மோக்ஷம் பெற்றவர் அடையும்படியான பகவான். ஜ்ஞானம், சக்தி முதலான பெருமேன்மையைக் காட்டும் ஆறு குணங்களால் நிரம்பியவன் பரவாஸுதேவன். வரம்-மிகவுயர்ந்த ஆரோஹணம் - பகவத்ப்ராப்தி. மற்றவையெல்லாம் - பிரமன். சிவன் இந்திரன் இவர்களின் உலகங்கள் எல்லாம் தாழ்ந்தவை. பரமபதத்துடன் ஒப்பிட்டால் இவை நரகம் என்னலாம். *விண்ணவர்க்கு நற்பொருள்தான் நாராயணன் (நான். திரு. 13).

ஸ்ரீபராசரபட்டரின் திருவுள்ளப்படி இதுவரை (1-122) திருநாமங்கள் எம்பெருமானின் பரதவத்தைப் பேசுமவை. இவை யுதிஷ்டிரப்ரசந்தத்தில் "கிமேகம் தைவதம் லோகே?", "கிம்வாப்யேகம் பராயணம்?" சாஸ்த்ரங்களில் நிச்சயிக்கப்பட்ட ஒரே பரதத்வம் எது? மேலான ஒரே ப்ராப்யம் எது? ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனாய் மோக்ஷதசையில் விரும்பி அடையத்தக்க பரதத்வம் எவன்? என்ற யுதிஷ்டிரனின் கேள்விக்கு "விச்வம் விஷ்ணு:" என்று தொடங்கி வராரோஹ: வரையில் பதிலாகக் கொள்ள வேணும். மேலே வருபவை வ்யூஹ விஷயமான திருநாமங்கள். ஸ்துவந்த; கம்-யாரைத்துதித்து? என்ற கேள்விக்கு உத்தரமளிக்கப்படுகிறது. அதாவது மோக்ஷத்துக்கு உபாயமான திருநாமங்கள். வ்யூஹமூர்த்திகள் நால்வர்-பரவாஸு தேவனின் வ்யூஹநிலைகள் முறையே வாசுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தன் என்று. "மஹாதபா:" (123) முதல் திருநாமங்கள் ஸங்கர்ஷணன் என்ற நிலைபற்றியவை. 122-123 இவற்றினிடையே பட்டர் பரவ்யூஹ நிலைகளைப் பற்றி நீண்டதொரு விமர்சனம் அருளியுள்ளார். அதனைச் சுருக்கமாக அநுபவிப்போம்.

பகவச்சாஸ்த்ரங்கள் (ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம்) எம்பெருமானான பரமபுருஷன் தன்னை மூன்று நிலைகளில் ப்ரகாசிப்பித்து உலகங்களுக்கு அருள்புரிகிறான் என்று ஸித்தாந்தப்படுத்துகின்றன. இவையாவன - பரம், வ்யூஹம், விபவம் என்பவை. இவற்றுள், பரமாவது-எல்லையற்றதாய் ஒரு உபாதியாலும், சுருக்கப்படாததாய் எந்த ஒருகாரணத்துக்கும் காரியப் பொருளாயிராததாய், ஞானம், சக்தி, பலம் ஐச்வர்யம், வீர்யம். தேஜஸ் என்ற ஆறு முக்ய குணங்கள் சிறிதும் சுருக்கமின்றி நிரம்பிக் கருங்கடல்போல அலைமோதியிருக்கும்படி ப்ரகாசிக்கும் நிலை. "நித்ய விபூதி" பரம பதம் என்னப்படும் நிரதிசய ஆநந்தம் தரும் பரந்த உலகில் தனி நாயகனாக ப்ரகாசிப்பவன் பரவாஸுதேவன். இவ்வுலகு அழியாதது, ஜெயிக்க முடியாதது. முக்தாத்மாக்களுக்கே (மோக்ஷமடைந்தவருக்கே) அடையத்தக்க இடம்; மற்றவருக்கு அணுக முடியாதது.

வ்யூஹமாவது மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவர்களை உண்டாக்குவதற்கும் (மோக்ஷத்தில் இச்சையுள்ளவன்-முமுகுஷு) அதற்குச் சேர ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் என்ற தொழில்களைச் செய்வதற்கும், மோக்ஷமடைவதற்கு உதவக்கூடிய (பரம்பொருளை) தியானிப்பதற்கும் ஆரதிப்பதற்கும் உரிய க்ரமங்களையும் வெளியிட்டு, அவரவருக்குத் தக்க பலன்களை அளிப்பதற்கும், தனது லீலாவிநோதத்துக்குமாக பரமபுருஷன் தன்னை வகுத்துக் கொண்டு வந்து விளங்கும் நிலைகளாம், பரம புருஷனின் முக்கியமான ஆறுகுணங்கள் நான்கு வ்யூஹமூர்த்திகளான வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் - இவர்களிடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மூர்த்திக்கும் காரியங்கள் வகுக்கப்பட்டு, இவர்கள் முமுகுஷுக்களுக்கு உபாயமாயிருக்கிறார்கள்.

விபவமாவது, வ்யூஹநிலையிலிருந்து சிறிதளவு பெயர்ந்து வந்து உலகத்தில் மனிதனாகவும் விலங்காகவும், தாவரமாகவும் வந்து பிறக்கை. *உயிரளிப்பான் எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்! இமையோர் தலைவா! (திருவி1) என்ற ஆழ்வார் பொருட்டு பலபல உருவங்களில் வந்து பிறக்கிறான். விபவத்தைப் பொதுவாக "அவதாரம்" என்றழைப்பது வழக்கு. இவை தான் இரண்டு விதமாகப் பேசப்படுகின்றன - முக்யம், அநுவ்ருத்தி என்று, முக்யம் என்பது எம்பெருமான் தனது ஸ்வரூபம், அப்ராக்ருத திருமேனி இவற்றுடன் நேரே ப்ராக்ருதம் போன்ற ஒரு உருவத்துடன் வந்து பிறக்கை, மத்ஸ்யம், கூர்மம் தாசரதிராமன், கிருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்கள்; இவை முக்யங்கள் இரண்டாவது வகை சில ஜீவசரீரங்களில். தனது ஸ்வரூபத்தால் அநுப்ரவேசித்துச் செயல்படுகை. பார்க்கவராமன் (பரசுராமன்) க்ருஷ்ணத்வைபாயன வ்யாஸர் முதலான விஷ்ணு அவதாரங்கள் இவ்வகையைச் சேர்ந்தவை எம்பெருமானுடைய "அவதாரங்கள்" என்று இவை கொள்ளப்பட்டாலும் முமுகுஷுக்களுக்கு உபாஸிக்கத் தக்கவையல்ல. மேலும் இரண்டுவகை அவதாரங்கள் உண்டு தனது திவ்யசக்தியை சில சேதனர்களிடம் காலவிசேஷத்தில் ஆவேசிக்கப்பண்ணி சில அதிமாநுஷமான செயல்களைச் செய்தல், கடைசியாக பக்தர்கள் தங்கள் ஸௌகர்யத்துக்காக கோவில்களிலும் தமது க்ருஹங்களிலும் ஒரு திருமேனியை ஏற்படுத்தி ஆகம முறைப்படி பூஜித்தால் அதில் எம்பெருமான் தன்னை அமைத்துக்கொள்ளும் நிலை. இது "அர்ச்சாவதாரம்" எனப்படும். இது பூர்ணாவதாரம், முமுகுஷுபாஸ்யம். நமது ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் முழுதாக ஈடுபடும் நிலை இதுவே.

இங்கு பட்டர் பாஷ்யத்தில் சில விஷயங்கள் விரிவாக விசாரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றையும் சுருக்கமாக அநுபவிப்போம். சிலர் பிரமன் முதலான தேவர்களையும் பகவதவதாரங்களாகக் கொள்ள வேண்டுமென்பர். இது அறிவாளிகள் பேச்சல்ல. எம்பெருமானுக்கும் இதர தெய்வங்களுக்கும் பேதம் தோற்றாமல் கூறுமிடங்கள் உண்டு என்பதனால் இந்த தெய்வங்கள் பகவதாரங்களாக மாட்டார்கள். அப்படி ஒத்துக் கொண்டால் நாமும் பகவதவதாரங்களே; புழுபூச்சி, புல் பூண்டெல்லாம் பகவதவதாரங்களே எனக்கொள்ளல் வேண்டும். "எல்லாம் பிரம்மமே" (ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம) என்ற வேதவாக்யத்தைக் கொண்டு எல்லாம் பகவதவதாரங்கள் என்னக்கூடாது. ச்ருஷ்டியை விவரிக்கும் போது, சாஸ்த்ரங்கள் பரமபுருஷன் பிரமன், சிவன் இந்திரன் முதலான பலபல தேவர்களையும், மனிதர்களையும் விலங்கினங்களையும் தாவரங்களையும் உண்டாக்கியதாகச் சொல்லுகின்றன. நம்மைப்போன்று இந்த தேவர்களும் ஈச்வர ஸ்ருஷ்டிகளே, தன்னையொழிந்த எல்லா ஆத்மாக்களிலும் பகவான் அந்தராத்மாவாக இருப்பது அவற்றின் ஸத்தையை நோக்குகைக்காக.

பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களிடமும் பகவான் அந்தராத்மாவாக உளன். தனது திவ்யதேஜஸ்ஸில் ஒரு சிறு துளியை இவர்களின் ஆத்மாக்களில் செயல்படச் செய்து இவர்கள் மூலமாக செயல்பட்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை பகவான் நிர்வஹிக்கிறான்! பகவதவதாரங்களை சாஸ்த்ரங்கள் "ப்ராதுர்பாவம்" என்ற சொல்லாலும், பிரமன், சிவன் முதலான தேவர்கள் மூலம் செயல்படுவதை "ப்ராதுர்பாவாந்தரம்" என்ற சொல்லாலும் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் கூறுகின்றன. பௌஷ்கரம், ஸாத்வதம் முதலான ஸம்ஹிதைகளில் இவ்விஷயங்கள் தெளிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. அச்யுதனைத் தவிர்த்த வேறு தெய்வங்கள் முமுகுஷுக்களுக்கு உபாஸிக்கத்தக்கவையல்ல என்று சாஸ்த்ரங்கள் தெளிவாக நிஷேதிக்கின்றன. இதர தெய்வங்களையும் எம்பெருமான் நாராயணனையும் எவ்விதத்திலும், ஸமமாகக் கருதமுடியாது. கருதவும் கூடாது. இதற்கு சாஸ்த்ரங்கள் கொஞ்சமும் இடந்தரவில்லையாதலால் இது மஹாபாதகமான செயலாகும்.

வ்யூஹம் நால்வகைப்பட்டதாக முன்பே சொன்னோம். இவற்றுள் பரவாஸுதேவனைப் போல வ்யூஹவாஸுதேவனிடத்தும் பகவத குணங்கள் ஆறும் பரிபூர்ணமாக விளங்குகின்றன வாதலால் 'இரண்டு மூர்த்திகளும் ஒன்றே என்று கொள்ள வேண்டும். மற்ற மூன்று வ்யூஹமூர்த்தி (ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்) களிடத்தும்

பகவானுடைய ப்ரதான குணங்கள் இரண்டிரண்டு முக்யமாக ப்ரகாசிக்கின்றன. மற்ற குணங்களும் உண்டு. இவர்களில் ஸங்கர்ஷணமூர்த்தியிடம் முக்யமாக ப்ரகாசிப்பது ஜ்ஞானம், பலம் என்ற குணங்கள்; நிர்வஹிக்கும் தொழில் - ஸம்ஹாரம்; ப்ரத்யும்நனிடம் ப்ரகாசிக்கும் குணங்கள் ஐச்வர்யம், வீர்யம்; தொழில் ஸ்ருஷ்டி, அநிருத்தனிடம் ப்ரகாசிப்பவை சக்தி, தேஜஸ்; இவர் நிர்வஹிப்பது ஸ்திதி (காத்தல்), இனி திருநாமங்களுக்கு வருவோம்.

123. **மஹாதபா:-** சிறந்த ஜ்ஞானமுடையவன். *எல்லையில் ஞானத்தன் இங்கு ஜ்ஞானம் தபஸ்ஸாகப் பேசப்படுகிறது. "யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" என்று முண்டகோபநிஷத், "எந்த பரமபுருஷனுக்கு தபஸ் ஜ்ஞானமாயிருக்குமோ" என்ற பூஜிக்கத்தக்க ஜ்ஞானத்தையுடையவன். *ஞானத்தின் ஒளியுரு (திருமொழி 6-3) ஞானமாகி ஞாயிறாகி; ஞாயிறு - இருளகற்றும் சூரியன் (திருச்சந்த 114); ஞாலமுண்டாய்! ஞானமூர்த்தி! நாராயணா! (4-7-1). ஸங்கர்ஷணன் ஸம்ஹார கர்த்தா. ஜனனமரணங்களாகிய ஸம்ஸாரச் சுழலில் அனாதிகாலமாக உழன்று வருந்தும் ஜீவராசிகளின் சரீரங்களை அழித்துத் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்ளுகை அவர்கள் நலனைக் கோரிச் செய்யப்படுவதால், ப்ரளய காலத்தில் எல்லாமே அவனிடம் ஒன்றிக் கிடக்கும். தனது ஸங்கல்பத்தினால் இதைச் செய்வதால் அதற்கு வேண்டிய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை இத்திருநாமம் சொல்லுகிறது.

ஸர்வக: ஸர்வவித்பாநு: விஷ்வக்ஸேநோ ஜநார்த்தந: |

வேதோ வேதவிதவ்யங்கோ வேதாங்கோ வேதவித் கவி: || 14

124. **ஸர்வக:-** எல்லாம் தன்னிடம் வைத்துக்கொள்பவன். பெயர் வடிவம் இவற்றை இழந்த ப்ரபஞ்சத்தைத் தன்னிடம் லயிக்கச்செய்து தரிப்பவன். *காரேழ்கடலேழ் மலையேழுலகுண்டும் ஆராவயிற்றான் (10-8-2). இந்த தாரண ஸாமர்த்யத்தை பலம் என்கிறது. ஸங்கர்ஷண: (556)-எல்லாவற்றையும் ஒரேவிதமாக இழுப்பவன் (ஸமம்கர்ஷணாத்) தன்னிடம் இழுத்துப் பிடித்து வைத்துக் கொள்பவன். இந்த பலம் முன் சொன்ன ஜ்ஞானத்துக்கு முக்கியமான அங்கம் *ஒன்றும்தேவும் உலகம் உயிரும் மற்றும் யாதும்மில்லா அன்று - உயிர்படைத்தான் (4-10-1) ஒன்றும் வெளிக்காணாமல் எல்லா உலகங்களையும் தன்னுள் ஒன்றவைத்திருந்து பின்னர் வெளிக்காணப் படைத்தான்.

125. **ஸர்வவித்** - எல்லாவற்றையும் அடைபவன். "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்; யஸ்யஜ்ஞாநமயம் தப:" என்று ச்ருதி. இங்கு ஸர்வவித் என்று

ஜ்ஞானமூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. *நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி (4-8-6) இது ப்ரத்யும்நன் என்ற வ்யூஹமூர்த்தியைக் குறிப்பது. ப்ரளயத்தில் தம்மிடம் லயித்த ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டித்து பெயர் வடிவங்களுடன் ஸம்பந்தமுண்டாக்கி அவையெல்லாவற்றையும் தானே அடைகிறான். ஜகத்கரியா சக்தி உல்லாஸரூபமான ஐச்வர்யம்; இதை நடத்தும் ஸாமர்த்யம்-பேசப்படுகிறது. *முனிமாப்பிரம முதல் வித்தாய் உலகம் மூன்றும் முளைப்பித்த (8-10-7).

126. **பாநு: (Bhanu)-** விளங்குபவன், ஐச்வர்யத்தினால் விளங்குபவன். *வீற்றிருந்தேமுலகும் தனிக்கோல் செல்ல, வீவில்சீர் ஆற்றல் மிக்காளும் அம்மான் (4-5-1). ஆனால் விகாரமேதுமில்லாமலிருப்பவன். மாறுபடாமல் விளங்குவது வீர்யகுணம். 285- பாநு:- எண்ணற்ற கிரணங்களையுடைய ஆதித்யன். *செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டி சிரீதரன் மூர்த்தி ஈதென்னும் (4-4-2).

127. **விஷ்வக்ஸேந:** யாவரும் தன்னை ரக்ஷகனாகக் கொண்டு வாழும்படி செய்பவன். எங்கும் யாவரையும் ரக்ஷித்தற்குரிய சேனை படைத்தவன். இநேந ஸஹவர் ததநே இதி ஸேந: இநன்-ஸ்வாமி, ரக்ஷகன், எப்போது ஸ்வாமித்வத்துடன் கூடிய ஸொத்து எவனுக்குள்ளதோ அவன் விஷ்வக்ஸேனன். இது அநிருத்த வ்யூஹமூர்த்தியைச் சொல்லும் திருநாமம்; இங்கு ரக்ஷணஸாமர்த்யமாகிற சக்தி விளங்குகிறது. ஸொத்தை பரிபாலிப்பதே ரக்ஷணம். விஷ்வக் ஸேநரென்று அவனைச்வர்யத்தை அவன் நியமனப்படி நிர்வஹிக்கும் சேனைமுதல்வருக்கும் பெயர் இத்திருநாமம். இவர் ரக்ஷணத்தில் வாழ்பவன் வைகுந்தக்குட்டன்.

128. **ஜநார்த்தந:-** விரோதிகளை ஸம்ஹரிப்பவன். தனது ஸொத்தை ரக்ஷிக்கும்போது அதற்கு விரோதம் செய்யும் சத்ருக்களை வேறு உதவி தேடாமல் தானே அழிப்பவன். இதனால் தேஜஸ் விளங்குகிறது. காரியத்தைத் தானே நிர்வஹிக்கும் திறமை தேஜஸ்ஸாம். அநிருத்தரூபியான பகவானே விபவாவதாரங்களுக்கு மூலமாம். செங்குந் தாவரும் தீமை உன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அசுரார்க்குத் தீமைகள்செய் குந்தா (2-6-1) செய்து, தப்பவரிதாய் அநுபவிக்க வேண்டிய பாபங்களை உன் அடியார் பக்கல் விலக்கி, அவற்றை ஆச்ரித விரோதிகள் மேலேயேறிட்டு அநுபவிக்கப் பண்ணும் சுத்தன். கடலரசன் மேலேவிடத் தொடுத்த பாணத்தை அவன் வந்து பணிந்தவாறே மருகாந்தாரத்தில் அவன் சத்ருக்களான அசுரர் மேல்விட்டவன் - ஸ்ரீராமாயணம்.

எல்லா மூர்த்திகளிலும் ஆறு முக்கிய குணங்களும் உண்டு. ஆயினும் அந்தந்தக் காரியங்களுக்கு வேண்டியபடி மூர்த்திகள் தோறும் ப்ரகாசிக்கும் ப்ரதான குணங்களை இங்கு வகுத்துரைத்தபடி. நான்குவித வ்யூஹமூர்த்திகளாகவும் செயல்படும் பரம புருஷன் அநந்தன் (எல்லையற்றவன்), அபரிமிதன் (அளவிட முடியாதவன்). "ஜ்ஞானேந ஐச்வர்யேண சக்த்யா இதி ஸர்வேபகவதோ: நூநா: பூர்ணா:" என்று மூல ஸம்ஹிதை. அறிவினாலும் ஐச்வர்யத்தினாலும் (ஸ்வாமித்வத்தினாலும்) சக்தியினாலும் (ஸாமர்த்தியத்தினாலும்); இந்த எல்லா பகவத் குணங்களும் குறைவற நிரம்பியேயுள்ளன.

129. **வேத:-** வேதசாஸ்த்ரங்களைத் தருபவன். *வேதநான்காய் விளக்கொளியாய் (திருநெடு 1). சாஸ்த்ரங்களையும் சாஸ்த்ரஜந்ய ஞானத்தையும் தந்தவன். ப்ரதேயம் (தரப்பட்டது). ப்ரதாதா (கொடுப்பவன்) இரண்டையும் ஒக்கச் சொல்லுகிறதிங்கு; மீண்டும் ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியைப் பற்றியது. சாஸ்த்ரப்ரதன். விந்தந்தி தஸ்மிந் இதி-சாஸ்த்ரங்களை ஜீவன் இவனிடமிருந்து அடைகிறான். ப்ரளயத்திற்குப்பின் ஸ்ருஷ்டியில் ஜீவர்களுடன் கரணகளேபரங்களைப் படைத்துச் சேர்த்து வைத்து (சரீரங்களுடன் சேர்த்து;) இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களுடைய நல்வாழ்ச்சிக்காக சாஸ்த்ரங்களை அளிப்பவன். "யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை-எந்த பரமபுருஷன் அவனுக்கு (நான்முகனுக்கு) வேதங்களை அளித்தனனோ (கற்பித்தனனோ) என்று ச்வேதாச்வதரம், இக்காரணம்பற்றி ஸங்கர்ஷணருக்கு அப்யுபாய மோக்ஷோபாயம் ஆகம:- சாஸ்த்ரம் வருமிடம்; பந்தா- மார்க்கம், வழி; நேதா- நடத்துபவன்; ப்ராஹ்மண: ஆசார்ய:- அறிவிப்பவன்; என்று பலதிருநாமங்கள் கூறப்படுகின்றன. *வேதத்தை-விழுமிய முனிவர் விழுங்கும் கோதிலின் கனியை (திருமொழி 2-3-2). சுடர் போல் என் மனத்திருந்த வேதா! (திருமொழி 6-2-9).

130. **வேதவித்**-வேதங்களை அறிந்தவன். வேதார்த்தங்களை ஐயந்திரிபின்றி உண்மையாக அறிந்தவன். "வேதவிதேவ சாஹம் நானே வேதங்களை அறிந்தவன்," என்று (பூரீகீதை). 132 காண்க. வேதத்தை நன்கறிந்தவனாய் அறிஞர்களுக்கு உபதேசிப்பவன். *அன்னமாய் முனிவரோடு அமரரேத்த அருமறையை வெளிப்படுத்த அம்மான் தன்னை (திருநெடு.30) புள்ளதாகி வேத நான்குமோதினாய் (திருச்சந்த 9). (புள்- ஹம்ஸம், ஓதினாய்-உபதேசித்தாய்).

131. **அவ்யங்க:-** வேதாங்கங்கள் நிறைந்திருப்பவன். தான் ஸ்ருஷ்டித்துத்தந்த சிஷை வியாகரணம் சந்தஸ். நிருக்தம், கல்பம், ஜோதிஷம் என்ற ஆறுவேதாங்கங்களும் தன்னிடம் குறைவின்றி இருப்பவன். இவைகளை நன்றாக அறிந்தவன் என்று கருத்து. *இவர் வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியர்; வானவராவர் (திருமொழி 9-2-1) வேத வேதாங்கங்களை நன்கறிந்து மேன்மையுற்றவன்.

132. **வேதாங்க:-** வேதங்களை சரீரமாக (அங்கங்களாக உடையவன்.) வேதவேத்யனான பரமபுருஷனைப் பற்றிய ரஹஸ்யங்களை அறிய உதவுவது வேதம். இதனால் இது பகவானுக்குச் சரீரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. வேதம் அவனுடைய ஆஜ்ஞாருபமாயிருப்பதால் அவனுடைய சரீரம் என்னலாம். "ச்ருதிஸம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா" என்று பகவத்வாக்யம். அவனையறிய இவைகருவிகளாக உள்ளன. *சந்தோகன் பௌழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி (திருமொழி 5-5-9).

133. **வேதவித்**-வேதார்த்தமான தர்மங்களை அறிந்தவன்; அவற்றை-சாஸ்த்ரவிஹித தர்மங்களை சேதனர்கள் அநுஷ்டிக்கச் செய்து அதைத் தனக்கு ஆராதனமாக அடைபவன். இந்தத் திருநாமம் ப்ரத்யும்நன் என்ற வ்யூஹமூர்த்தியைக் குறிப்பது. இவரை தர்ம: தருமம்; ப்ரத்யேதயிதா-தர்மத்தை விளங்கச் செய்பவர்; ப்ரவர்த்தயிதா-அவற்றை நடத்துமவர் அநுஷ்டிக்கச் செய்பவர் என்றும் நிர்தேசிப்பார்கள். *சந்தோகா! பௌழியா! தைத்திரியா! சாமவேதியனே! நெடுமாலே! (திருமொழி 7-7-2) இவற்றை நன்கறிந்தவன், இவற்றால் அறியப்படுபவன். இவற்றை நமக்களிப்பவன்.

134. **கவி:-**அதிக்ரமித்துப் பார்ப்பவன், லோகத்தவர் பார்வைக்குப் புலப்படுமவைக்கு அப்பாற்பட்டதையும் காண்பவன், அறிபவன். உலகத்தவர் பார்ப்பதுபோலல்லாமல் விலக்ஷணமாக (ஊடுருவிப் பார்ப்பவன். எல்லாவற்றையும் அறிந்து போக்யமாய்ப் பேசுமவன். ஸர்வஜ்ஞன்; மேல் மூன்று திருநாமங்களும் இந்த ஸர்வஜ்ஞதையையே பேசுகின்றன. *என்னையும் நோக்கி என்னல்குலும் நோக்கி ஏந்தினங்கொங்கையும் நோக்குகின்றார். (திருமொழி 9-2-1). இவ்வங்கங்கள் ஞானபக்தி வைராக்யங்களைக் குறிப்பவை; இவற்றை ஊன்றிப் பார்த்து ரஸிப்பவன்.

லோகாத்யக்ஷ: ஸுராத்யக்ஷா தர்மாத்யக்ஷ: க்ருதாக்ருத: ।

சதுராத்மா சதுர்வ்யூஹ: சதுர்தம்ஷ்ட்ர: சதுர்புஜ: ॥

135. **லோகாத்யகை:**- உலகங்களை அறிந்தவன். *உலகம் மூன்றுடையாய் (6-10-10)

136. **ஸுராத்யகை:**- ஸுரர்களை (தேவர்களை) அறிந்தவன் அமரர்கள் அதிபதி (1-1-1) வானோர் தலைமகன்.

137. **தர்மாத்யகை:**- தர்மத்தை அறிந்தவன். *வேதத்தின் சுவைப்பயன் (திருமொழி 2-3-2) வேதத்தில் சொல்லியுள்ள தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவருக்கு அவரவருக்குத்தக்கபடி பலனளிப்பவன். *தருமமறியாக்குறும்பன் (நாச். திரு 116) ஏச்சு.

இந்த மூன்று திருநாமங்களும் கவி: (134) என்பதை விளக்குபவை. லோகம் என்பது சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டபடி தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும் மஹான்களைச் (ஜனங்களை) சொல்லுகிறது. லோகம் என்று சாஸ்த்ரத்தையே சொல்வதும் உண்டு. ஸுரா. என்று தேவதைகள்; தர்மாநுஷ்டானத்தால் ஆராதிக்கப்படும் தேவர்களைச் சொல்லுகிறது. தர்மம் என்பது சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்பட்ட உபாயங்கள். க்ரியைகள் என்னலாம். அத்யகை:- இவற்றை ஸாக்ஷாத்த்கரித்து அறிந்தவன். ஆள்பவன் என்னவுமாம். இவை அநிருத்தனைச் சொல்லும் பெயர்கள். தர்மங்களை அநுஷ்டித்தவன் அதற்குரிய பலனைப்பெற்றாக வேண்டும்; அநுஷ்டியாதவன் பலனைப் பெறக்கூடாது. இது ஸர்வேச்வரனுடைய அரசில் உண்மை. ஒவ்வொரு ஜீவனின் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்களையறிந்து அதற்கேற்ப பலனளிப்பவன். இவனே தர்மஜ்ஞன், உபாயஜ்ஞன், அத்யகை, ஸத்யஸந்தன், (அத்யகை-தலைவன்;) அறிபவன் மட்டுமல்ல; அறிவைத் தருபவனுங்கூட.

138. **க்ருதாக்ருத:**- இஹபரபலன்களை அளிப்பவன். இதுவும் அநிருத்தனைக் குறிப்பது. பலனை விரும்பிச்செய்யும் க்ரியைகளை க்ருதம் என்கிறார். இந்த ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தினால் விளையும் பலன் சாச்வதமானதல்ல; அநித்தியம். பலனை விரும்பிச் செய்யப்படாத சாரியம் அக்ருதம் என்னப்படுகிறது. பலனை உத்தேசியாத காரியம் பகவதாராதனமாகவே செய்யப்படுவது நிவ்ருத்தி தர்மமாம். இது சாச்வதமான பலனை (மோக்ஷத்தை) தரவல்லது. பகவானையே க்ருதம் (ப்ரவ்ருத்தி தருமம்) அக்ருதம் (நிவ்ருத்தி தருமம்) என்னலாம். இவற்றையறிந்து பலனளிப்பவன், *கோலங்கொள்சுவர்க்கமும் யானே; கோலமில் நரகமும் யானே; கோலந்திகழ்மோக்கமும் யானே (5-6-10). ஸ்வர்க்க நரகாதி ஸகலபலன்களும் நானிட்ட வழக்கு என்கை.

139. **சதுராத்மா** - நான்கு ரூபங்களை தரிப்பவன். முன் சொன்னபடி வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன் அநிருத்தன் என்ற நாலு வ்யூஹமூர்த்திகள். மீண்டும் 775.

140. **சதுர்வ்யூஹ:** - நான்கு வ்யூஹமூர்த்திகளாக விருப்பவன். மீண்டும் 773. 123-மஹாதப:- என்பதற்கு முன்னர் சொல்லப்பட்டபடி நான்கு ரூபங்கள் த்யானத்துக்கும் ஆராதனத்துக்கும் ஏற்றதான நான்கு மூர்த்திகள். பகவான் என்றதில் கூறப்பட்ட ஆறுகுணங்களும் பூர்ணமாயிருப்பது வாஸுதேவ மூர்த்தியில். மற்றைய மூர்த்திகள் ஒவ்வொருவரிடமும் இரண்டிரண்டு குணங்கள் உஜ்வலமாயிருக்கும். இந்த மூர்த்திகளிடையே உருவம், நிறம், திருவாபரணங்கள், வாஹனம், த்வஜம் முதலியவை வேறு பட்டிருக்கும். நமது நான்கு (தூக்கம் முதலான) நிலைகளில் அடையக் கூடியவனாய் தன்னை நான்காக வகுத்துக் கொண்டிருப்பவன். அநிருத்தன் ஜாக்ரத அவஸ்தை-விழித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலை; ப்ரத்யும்நன் ஸ்வப்நாவஸ்தை- தூக்கத்தில் கனவு காணும் நிலை; ஆழ்ந்த நித்ரையில்லாதது. ஸங்கர்ஷணன்- ஸுஷுப்தி அவஸ்தை - ஆழ்ந்த தூக்கம். உணர்வுகளடங்கி மூச்சு மட்டும் இயங்கும் நிலை. வாஸுதேவன்- துரீயாவஸ்தை - மூச்சும் அடங்கியிருக்கும் நிலை.

141. **சதுர்த்தம்ஷ்ட்ர:** நான்கு முன் பற்களையுடையவன். பரவாஸுதேவனுக்கு முன்பற்கள் முத்துக்கள்போல ஆச்சர்யமான அழகுடன் அமைந்துள்ளன. திருவடி ராமனுடைய அங்க அடையாளங்களைப் பிராட்டிக்குச் சொல்லுகையில் சதுர்த்தம்ஷ்ட்ர. சதுர்கதி:- என்கிறார். (கதி-நடை). (சுந்தர காண்டம்) இது புருஷோத்தமலக்ஷணம்.

142. **சதுர்புஜ:**- நான்கு திருக்கைகளையுடையவன். இதுவும் புருஷலக்ஷணம். திவ்யாயுதங்களையும் திவ்யபூஷணங்களையும் அணிந்து நான்கு கைகளுடன் எடுப்பான திருமேனியையுடையவன். பரவாஸுதேவன் என்று பூர்விஷ்ணுபுராணம். "தமஸ: பரமோதாதா சங்கசக்ரகதாதர:" - என்று ராமனைக்குறித்து மந்தோதாரி வசனம். *ஈரண்டு மால்வரைத்தோள் (திருப்பாவை). நான்குதோளன் குனிசார்ங்கன் ஒண்சங்கதைவாளாழியான் ஒருவன் (8-8-1).

ப்ராஜிஷ்ணு: போஜநம் போக்தா ஸஹிஷ்ணு: ஜகதாதிஜ: |

அநகோ விஜயோ ஜேதா விச்வயோநி: புநர்வஸ: || 16

143. **ப்ராஜிஷ்ணு:** (Bhrajishnu) - இந்த சதுர்புஜ ரூபத்துடன் பக்தர்களுக்குத் தன்னை ப்ரகாசப்படுத்துபவன், அரவணைமேல்

பள்ளிகொண்டுள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை- பெரியபெருமானை - திருப்பாணர், *கையினால் கரிசங்கனலாழியர் என்று திருவாழி திருச்சங்கங்களைத் திருக்கைகளிலுடையவராகப்பாடியுள்ளார். நம்போல்வார் கண்ணுக்குப் புலப்பாது ஆழ்வாருக்கு அவனால் காட்டப்பட்டமையால் புலப்பட்டது. அர்ஜுனன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விச்வரூபம் கண்டு பயப்பட்டு, "இதை மறைத்துக்கொள், நான் உன்னைக்கண்டு மகிழும் சதூர்புஜ ரூபத்துடன் காண அருள்வாய்" (ஸ்ரீகீதை- தேவைவருபேண சதூர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ! பவவிச்வமூர்த்தே 11-6) என்று வேண்டுகிறான். தன் தோழர்களை பாலகிருஷ்ணன் மிரட்டுவதை பெரியாழ்வார் *அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் என்று அநுபவிக்கிறார். இத்தை அபிநயமாகக் காட்டிய அரையரை, தோளுக்கு மேல் இரண்டு கைகளை சங்கசக்ரங்களை ஏந்துவது போல் காட்டும்படி எம்பார் நியமித்தாராம். தன் தோழர்களுக்குப் பரரூபத்தைக் காட்டி அச்சம் விளைவித்தானாம் கண்ணன். *ஈரண்டு மால்வரைத்தோள் செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத்திருமால் (திருப்பாவை-30).

144. **போஜநம்** - உணவு, அநுபவத்துக்கு விஷயமாயிருப்பவன். *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணன் (6-7-1). விழுமிய அமரர் விழுங்கும் கோதிலின்கனி- நந்தனார் களிறு (திருமொழி 2-3-2).

145. **போக்தா**- உண்பவன். அநுபவிப்பவன், முக்தாத்மாவின் வசநம் இது. "அஹம் அந்நம்; அஹம் அந்தாத்" - நான் உணவாயிருக்கிறேன்; நான் அந்நந்தைப் புசிப்பவனாக இருக்கிறேன். பரமபுருஷன் தன்னைத் தன் "பக்தர்களுக்கு அநுபவ விஷயமாக்குகிறான். அதுபோல அவர்களைத் தான் அநுபவிக்கிறான். *வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணில்(9-6-10) என்று ஆழ்வாரின் பாரிப்பு இது அவன் போஜனமாகும்படி. *என்னின் முன்னம் பாரித்து தானென்னை முற்றப்பருகினான். என்கிறபடி. ஆழ்வாராகிற வஸ்துவை அவன் விழுங்கி போக்தாவாகிறான். அவாவறச்சூழ் அரி (10-10-11). போக்தா-அன்பர்கள் அன்புடன் இடுமவற்றை விரும்பி உண்பவன். "விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திசு" விதுரரிட்ட தோஷமற்றசோற்றையுண்டான். அதிமாத்ரப்ரேமையுடன் ஒருபலனும் கருதாது இப்படி இப்பட்டதை "அச்நாமி ப்ரயதாத்மந்" (கீதை); (ய்ரீதியுடன் உண்கிறேன்). என்பவன். *செய்கைப் பயனுண்பேனும் யானே(5-6-4).

146. **ஸஹிஷ்ணு**:- கூடிப்பவன்- எல்லாப் பாபங்களையும், பொறுப்பவன். தன்னிடம் சிறிதளவேனும் அநுகூலபுத்தியுடையவரின் பாபங்களனைத்தையும் பொறுப்பவன். பாபங்களின் பட்டியலை எம்பெருமானார் சுரணாகதிகத்யத்தில் விவரித்து "ஸர்வாந் அசேஷத: கூடிமஸ்வ" என்று வேண்டுவது நமக்காக. அவன் அநாதிகாலமாக நாம் மனம், மெய், சொல் இவைகளால் அறிந்தும் அறியாமலும் அவன் திறத்தும் அவனடியார் திறத்தும் செய்துள்ள பலபாபங்களையும் மன்னித்து ஆட்கொள்கிறான் என்பது நிச்சயம். இது அவனுக்கு இயல்பாக வருவது. *தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர் போலும் (பெரியாழ். திரு.4-9-2). இதுவரை வ்யூஹ எம்பெருமான் பேசப்பட்டான். இனி விபவாவதார திருநாமங்கள், எம்பெருமானின் முதல் அவதாரம் "விஷ்ணு" என்ற திருநாமத்துடன் தான் படைத்த பிரமன் சிவன் இருவர் நடுவிலும் காத்தற்கடவுளாய்த் தோற்றியது. *மத்யேவிரிஞ்சகிரீசம் ப்ரதமாவதாரம்" (ஸ்ரீரங் ஸ்த)

147. **ஜகதாதிஜ**:- ஜகத்தின் ஆரம்பத்தில் உண்டானவன். *முதலாந்திருவுருவம் மூன்று; ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்கும்; (பெரிய திருவந்தாதி-72) என்று சொல்லி முதல்வா! என்று அவனை அழைக்கிறார் ஆழ்வார். *முதலாவார் மூவரே; அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன் என்று பொய்கையார் (முதல் திரு. 15). "அசுபுதனருளால் நான் ஸ்ருஷ்டிப்பவனாகவும் அவன் கோபத்தால் ருத்ரன் அழிப்பவனாகவும் உளோம். எங்களிருவருக்குமிடையே தான்பிறந்து உலகங்களை பரமபுருஷன் காத்தளிக்கிறான்" என்று நான்முகன் வசனம் (ஸ்ரீவிஷ்ணுபராணம்). *முதல் தனிவித்தேயோ முமுமூவுலகாதிக்கெல்லாம் (10-10-9).

148. **அநக**: (Anaghagh) - தோஷமற்றவன். *நாட்டில் பிறந்து பாதபைட்டு என்று அவன் ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் சரித்திரம் அமைந்தாலும் பாபம் சிறிதும் உண்மையில் ஒட்டாத அமலன். அவன் பிறவியும் செயல்களும் அவனது இச்சையடியாக அமைபவை. நம்மதுபோல் வினைப்பயனாயல்ல. அவன் "அபஹதபாப்மா" - குறைகளுக்கு எதிர்த்தட்டானவன். உலகினில் காணும் இழிவுகள் யாதுமில்லாமல் பெருமேன்மை குணப்பெருக்குடையவன். அவைகளைக் களைபவன். *குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தன் (திருப்பாவை). *குற்றமில் சீர்கற்று (7-1-7, 835) மீண்டும் வரும்.

149. **விஜய:** - வெற்றி; வெற்றியை அருளுபவன். தன்னால் படைக்கப்பட்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களில் நியமிக்கப்பட்ட பிரமன், சிவன் இருவருக்கும் தங்கள் தொழில்களைத் தவறின்றி வெற்றிகரமாக நடத்தும்படி அருள்புரிபவன். *மூவராகிய மூர்த்தியை முதல் மூவர்க்கும் முதல்வன்தன்னை சாவமுள்ளன நீக்குவானை (3-6-2) (சாவம்-கேடு, தடை).

150. **ஜேதா** - ஜெயிப்பவன், தன்னால் நியமிக்கப்பட்ட பிரமன், சிவன் முதலான தேவர்களை வெற்றியுடன் அடக்கி ஆள்பவன். *நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே (5-2-8) இறைவ! என்று வெள்ளேறன் நான்முகன் இந்திரன் வானவர் புள்ளுர்தி கழல் பணிந்து ஏத்துவரே (2-2-10) (வெள்ளேறன் ரிஷபவாஹனன்; புள்ளுர்தி-கருடவாஹனன்)

151. **விச்வயோதி:** - ஜகத்காரணன், பிரமன், சிவன் இவர்களைக் கொண்டு நடத்தப்படும் காரியமான ப்ரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாயிருப்பவன். *தேவர் நடுவா மற்றெப் பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய் (2-8-10) *கள்வா எம்மையும் ஏழலகும் நின்னுள்ளே தோற்றிய இறைவ! என்று (2-2-10) தெய்வக் குழாங்கள் கை தொழக்கிடந்த தாமரையுந்தி தனிப்பெருநாயகன் (திருவா.1) 118--தம்மைக்கிடையவரைச் சேர்த்துக் கொள்பவன்.

152. **புநர்வஸு:**- வசிப்பவன், பிரமன், சிவன் முதலாக எல்லா தேவர்களிடத்தும் அந்தராத்மாவாக வசிப்பவன். அவர்கள் மூலமாக ஜகத்கார்யங்களை நிர்வஹிப்பவன் - நடத்துபவன். "உனக்கும் எனக்கும் - ஏன்? உடல்படைத்த யாவருக்கும் அந்தராத்மாவாக இருப்பவன் பகவான்" என்று பிரமன் ருத்ரனிடம் சொல்வது (மஹாபாரதம்), ஸப்ரஹ்மா ஸசிவ ஸேந்த்ர ஸோக்ஷர பரமஸ்வராட்; *அவனே அவனும் அவனும் அவனும் அவனே மற்றெல்லாமும் (9-3-2).

உபேந்த்ரோ வாமந: ப்ராம்ச: அமோக: சுசிஞர்ஜித: |

அத்ந்த்ர: ஸங்க்ரஹ: ஸர்கோ த்ருதாத்மா நியமோ யம: || 17

153. **உபேந்த்ர:**- இந்திரனுக்குத் தம்பி (வாமனன்). விபவங்களைச் சொல்லும் அடைவில் முதலில் விஷ்ணு அவதாரத்தை "ஜகதாதிஜ:" என்றார். இவ்வுலகில் ப்ரஸித்தமாக புராணங்களில் பேசப்படும் அவதாரங்களைச் சொல்லத் தொடங்கி, முதலில் கச்யபருக்கும் அதிதிக்கும் பிள்ளையாய் அவதரித்த குறள்மாணியைப் பேசுகிறார் உபேந்த்ர: என்று கச்யபருக்குப் பிறந்த 12 பிள்ளைகளில் இந்த்ரன்

முதல்வன், வாமனம் கடைசியானவன். பலி அபஹரித்துக் கொண்ட த்ரைலோக்ய ராஜ்யத்தை அவனிடமிருந்த பெற்று இந்த்ரனுக்கு ஆக்கித்தந்தவன்.

154. **வாமந:**- குள்ளன். இந்த்ரனுக்காக மாவலியின் யாக சாலையில் குறியமானுருவாய்த் தோன்றி உலகிரந்த கள்வன். ருசியுடைய பாலைக் காய்ச்சிக் கிடைத்த திரட்டுப்பால் போக்யமாயிருப்பது போல சுருங்கிய உருவில் அழகெல்லாம் திரண்டு தோற்ற உண்டானவன், "வாமாநி - ஸுகாநி - நயதி" என்று ச்ருதி தன்னை ஸேவிப்பவரை மகிழ்ச்செய்பவன், ஸுகமடையச் செய்பவன். *சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது பேர் வாமனாகாக்கால் பேராளா! (பெரிய திரு. 16) என்று வயிறு பிடிக்கும் படியும் இருக்கும். பேர்வாமன்-ஒப்பற்ற குள்ளன்.

155. **ப்ராம்சு:**- உயர்ந்தவன். த்ரிவிக்ரமனைச் சொல்வது. "ஸர்வவ்யாபிநே" என்று வாமனமந்த்ரத்தில் ஒரு சொல். இதினர்த்தம் இத்திருநாமத்தில் காட்டப்படுகிறது. த்ரிவிக்ரமனான பகவான் திருவடிகள் படாத இடமே இல்லை. இது வ்யாப்தியை (எங்கும் பரந்துள்ளமையை) நினைவூட்டும். திருப்பாவையில் நாச்சியார் முதலில் நாராயணனே என்று திருநாமத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லி, அடுத்து *பாற்கடலில் டையத்துயின்ற பரமன் என்று பரவாஸுதேவனைச் சொல்லி, மேலே "ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் என்றும், *அம்பரமுடறுத்து ஓங்கி உலகளந்த என்றும் *அன்றிவ்வுலகமளந்தாய் என்றும் வ்யாப்திக்கு ஸ்மாரகமான (நினைவூட்டும்) விபவ சேஷ்டிதத்தை (அவதாரச்செயலை) சொன்னார். இதனால் மனதால் எண்ணித்தலைக்கட்ட முடியாத பெருமை - உத்கர்ஷம் உடையவன் உத்தமன் என்பதை "ப்ராம்சு" சொல்லுகிறது. "இதம் விஷ்ணுர்விசக்ரமே - த்ரீணிபதா விசக்ரமே விஷ்ணு - விசக்ரமே ப்ருதிவீமேஷ ஏதாம் கேஷத்ராய விஷ்ணு:", -விஷ்ணு உலகளந்தான்; விஷ்ணு மூவடியால் உலகளந்தான்., உலகளந்து வையங்கொண்டான் - என்று ச்ருதி. *தீர்த்தனுலகளந்த சேவடி; *உலகமளந்த பொன்னடியேயடைந்துய்ந்தேன் (திருமொழி 5-8-9).

156. **அமோக:** (Amoghah) - பழுதுபடாதவன். *வாட்டமில் புகழ்வாமனன் (2-4-11). மோகம் - வ்யர்த்தம்; அ - இல்லை. "அபரிமிதப்ரபாவாய்" என்று வாமன மந்த்ரத்தில் ஒரு சொல். அதினர்த்தம் இங்கு சொல்கிறது. அளவற்ற பெருமையுடையவன். ராஜ்யத்தை இழந்து நின்ற இந்த்ரனுக்கு அதைப் பெற்றுத்தந்து வாழவைத்தவன். மஹாபலி க்கும் இந்த்ரனுக்கும் ஸமமாக அருள் செய்து பலியை கீழலகங்களில்

வாழ வைத்தவன், இந்த்ரனின் ஐச்வர்யம் நிலையற்றது. மஹாபலி பெற்ற எம்பெருமானின் திருவடி நிலையான ஐச்வர்யம். அவதார ப்ரயோஜனம் பழுதாகாமல் முழுதாக ஆயிற்று. மஹாபலிக்கு பகவான் எப்போதும் ஸேவை ஸாதிப்பதாகப் புராணங்கள் கூறும். (111) - அமோக: - தனது ஸம்பந்தம் வீண்போகதவன். "நமே மோகம் வசோ பவேத்" - என் சொல் பொய்யாகாது என்று த்ரௌபதிக்கு சபதம் பண்ணித் தந்தான் கண்ணன். நமே பக்த: ப்ரணச்யதி - என்னிடம் பத்தியுள்ளவன் பழுதாகமாட்டான் (கீதை).

157. **சுசி:** - தூயவன். ஒருவரிடமும் தான் செய்த நன்மைக்கு ப்ரதிபலன் எதிர்ப்பாராததால் வரும் சுத்தியுடையவன். இந்த்ரனிடமோ மாவலியிடமோ ஒரு ப்ரத்யுகாரத்தையும் பகவான் எதிர்ப்பார்க்கவில்லை. 252 தோஷமற்று விளங்குபவன். *தீர்த்தனுக்கே தீர்த்தமனத்தனனாகி (7-10-11) தீர்த்தன் - பரிசுத்தன்; திருவாய் மொழியும் தீர்த்தங்களாயிரம். *அமலன் ஆதிபிரான் *அந்தணன்.

158. **ஊர்ஜித:** - பலவான்; வல்லமை படைத்தவன். விரோதி நிரஸந ஸாமர்த்யத்தைக் காட்டும். பலியின் சார்பில் யுத்தத்துக்கு வந்தவர்களை (பலியின் குமாரன் நமுசிபோல்வாரை) தோற்பித்தற்கான பலமுள்ளவன். *கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும் கனலும் முக்கண் மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு முவுலகும் பூத்தவனே! என்று போற்றிட (இரா. நூற் 22).

159. **அத்ந்தர:** - இந்திரனுக்கு மேம்பட்டவன். இந்திரனுக்குத் தம்பியாய் உபேந்த்ரனாய்ப் பிறப்பினும் தனது தேஜஸ்ஸால், ஈச்வரத்வத்தால், செயல்களால் அவனிலும் உயர்ந்தவன். "அவிதிதவிபவாய" என்று மந்த்ரத்தில் ஒரு பகுதி. அளவற்ற வைபவமுடையவன்-155 முதல் 158 வரை திருநாமங்களில் சொன்ன பெருமைகளால் இந்த்ரனை அதிக்ரமித்தவன். *இந்திரற்கும் பிரமற்கும் முதலானவன் (திருநெடு - 4).

160. **ஸங்க்ரஹ:** - எளிதில் க்ரஹிக்கப்படுபவன் - ஆச்ரயஸூலபன். ஆச்ரயித்தவருடைய காரியத்தைத் தவறாமல் நிறைவேற்றித் தருபவன். தன்னை இரப்பாளனாக்கிக் கொண்டு தேவர்களை ரக்ஷித்தவன். இவன் ரக்ஷணத்தை திடமாக நம்பலாம். மற்ற தெய்வங்களால் வாணன் கைவிடப்பட்டது போல் பகவான் யாரையும் கைவிட்டதில்லை. *பத்துடையடியவர்க் கெளரியவன் - எளிவருமியல்வினன். (1-3-1, 2).

161. **ஸர்க:** (Sargha) - ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுபவன் - ஆச்ரிதர்க்காகத் தன்னைத்தானே பலவுருவுகளில் ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்பவன். "ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்" (புரீகீதை). ஆச்ரிதார்த்தமாக தன் இச்சையடியாக தன்னைப் பிறப்பித்துக் கொள்பவன். உலகளந்த உருவில் திருவடிகளை யாவரும் பற்றும்படி ஆக்கித்தந்தவன் - அப்படிப் பிறந்தவன். *உயிரளிப்பான் என்னின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா! (திருவிருந்தம். 1)

162. **த்ருதாத்மா** - ஆத்மாக்களை தரிப்பவன். ஆச்ரிதர்களை தரிக்கப் பண்ணுமவன் வாமனனாகப் பிறந்து அதிதிகச்யபரர்களை தரிக்கப்பண்ணியவன். ஆச்ரிதர்களுக்குத் தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத்து தரிக்கப்பண்ணுமவன். அதனால் அவர்களை உய்விப்பவன். *காராயின காளநன்மேனியினன் - நாராயணன் நங்கள்பிரான் அவனே - அவனே அஃதுண்டு உமிழ்ந்தான் அளந்தான் (9-3-1) (அஃது - உலகங்கள்.)

163. **நியம:** - அடக்குமவன். "நியமயந்தே அநேந" - பலிபோல்வாரும் இவனால் அடக்கப்படுகின்றனர். ஆச்ரித விரோதிகளை அடக்கி ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுபவன் *சூழல் பலபலவல்லான் - உலகை கேழலொன்றாகியிடந்த கேசவன் - வேழமருப்பை யொசித்தான் (1-9-2) ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகப் பல அவதாரங்களை எடுக்கவல்லவன். மஹாவராஹமாய் இரணியாக்ஷனைக் கொன்று பூமியை எடுத்தான்; கேசியைக் கொன்று ஆயரைக் காத்தான்; கம்ஸன் நிறுத்திய யானையின் கொம்பையொடித்து அதை முடித்தான்; இப்படிப் பலபல - 869 நியம: ஆஜ்ஞாபித்து பலனளிப்பவன்.

164. **யம:** - ஆள்பவன், யமயதி- ஆள்கிறான். "ய ப்ருதிவீ மந்தரோ யமயதி: ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி" என்று ச்ருதி வாக்யங்கள். பூமியை உள்ளிருந்து ஆள்பவன். வீற்றிருந்து ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீவில்சீர் ஆற்றல் மிக்காளும் அம்மானை (4-5-1). *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான் (நாச். திரு. 11-3). ஆத்மாவை உட்புகுந்து நியமிப்பவன். அந்தர்யாமியாயிருந்து நியமித்து நடத்துமவன். கண்டகங்களைப் போக்கி கேடிமத்தை அளிப்பவன், (870 யம: யமனையும் நியமிப்பவர்).

வேத்யோ வைத்ய: ஸதாயோக் வீரஹா மாதவோ மது: |

அத்ந்த்ரியோ மஹாமாயோ மஹோத்ஸாஹோ மாஹபல: || 18

165. **வேதய:**- அறியக் கூடியவன். யாவரும் அறிவதற்கு எளிதாயிருப்பவன். *குறை, கொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர் பெய்து மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி, கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னி மேலேறக் கழுவினான். அண்டத்தான் சேவடியை ஆங்கு (நான்.திரு) நான்முகன் வேதமந்திரங்கொண்டு திரிவிக்ரமன் திருவடிகளை நீர்பெய்து அலம்ப அதை நீலகண்டன் (சிவன்) தலைமேல் தாங்கி பரிசுத்தனானான், இப்படி பகவானுடைய அற்புதமான வைபவத்தை யாரும் கண்டறியலாம். *யாருமோர் நிலைமையனென அறிவெளிய எம்பெருமான் (1-3-4). அறிவில் குறைந்த இடைச்சிகள், குரங்குகள் இவர்களுக்கும் அவன் இப்படிப் பட்டவனென்று அளவிட்டறியலாயிருக்கும். நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே-ஆசிரிதர்க்கு வாக்குக்கும் மனதுக்கும் (அறிவுக்கு) விஷயமான உன்னை வணங்குகிறேன். (ஸ்தோ.ர.21)

166. **வைத்ய:**- வித்யைகளைக் கற்றறிந்தவன் வைத்யநாதன் பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தையறிந்தவன், மருந்தாயிருப்பவன். பேஷஜம், பிஷக் 585, 586 (மருந்து, மருத்துவன்) என்று பின்னர் வரும். ஜநநமரணங்களாலான ஸம்ஸாரம் தீராதோய். தன்னை ஆசிரித்தவருக்கு இந்த நோயைப் போக்க அறிந்தவன் இவனொருவனே. மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணியீயுமாறு செய்வான் (3-3-9). வைத்யனாதலால் எப்போதும் விழித்திருப்பவன். நல்ல மருத்துவன் உடல்நோய்களை உடனே விலகச் செய்யுமாபோலே, "கேசவா" என்றால் எல்லா இடர்களையும் கெடுப்பவன். *கெடமிடராயவெல்லாம் கேசவா! என்ன (10-2-1). *மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன். ஒளஷதம் ஜாஹ்நவீதோயம் வைத்யோ நாராயணோ ஹரி: என்று புராணவசநம்.

167. **ஸதாயோகீ** - எப்போதும் விழித்திருப்பவன். ஆசிரித விஷயத்தில் எப்போதும் விழிப்புடனிருப்பவன். "யஏஷ: ஸுப்தேஷுஜாகர்தி" என்று ச்ருதி. எல்லோரும் உறங்கும்போது விழித்திருப்பவன், இவன் எப்போதும் பக்கத்திலிருந்து கவனிப்பதை ஞானிகள்-யோகிகள் அறிவர். *முனியே! உறங்குவான் போல் யோகுசெய்த பெருமான். (5-4-11).

168. **வீரஹா** - வீரர்களைக் கொல்பவன். இங்கு வீரரென்பது யுக்திவாதத்தினால் பரமாத்மஜ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளான தர்க்ககுரரை; "உலகம் பொய். ஆதாரமற்றது என்றெல்லாம் ப்ரசாரம் பண்ணும் மிகக்கொடிய அதம (மிகத் தாழ்ந்த) ஜனங்களை ஸம்ஸாரத்திலே அஸுரப்பிறப்பில் வீழ்த்துகிறேன்

(புரீகீதை.16) (747) - சிறுபிராயத்திலும் அசுரரைக் கொன்றவன் (பூதனை). (927) - முதலையைக் கொன்று யானையை ரக்ஷித்தவன். சாருவாகமதம் நீறுசெய்து யாதவமதத்தைமாய்த்த பெருவீரர் (ஆர்த்தி 29) எம்பெருமானாரை நினைப்பூட்டும்.

169. **மாதவ:** ஞானப்ரதன். வித்யைக்கு ஈசன் *கற்குங்கல்விநாதன் (5-6-2) ஸாவித்யா யாமோசயேத். மா - பரமபுருஷனைப் பற்றிய வித்யை, தவ - ஈசன் தன் விஷயமான பரவித்யையை அளிப்பவன். *அறியாதன அறிவித்த அத்தா! (2-3-2). மௌநம் (மா), த்யாநம் (த), யோகம்(வ) இவற்றோடு கூடியவன் (73) - லக்ஷ்மீபதி (741)-யது வம்சத்தில் (யதுகுலத்தில்) பிறந்தவன்.

170. **மது:**- தேனிலுமினியவன். *தேனிலினியபிரானே! (பெரியா.திரு 2-7-1) தேனே மலரும் திருப்பாதன். "ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிந. அத்யர்த்தம்" தன்னை அறிந்து அடையத் துடிக்கும் ஜ்ஞானிக்குத் தேனும் பாலும் அமுதமாய்த் தித்திப்பவன். *எனக்குத் தேனே! பாலே! கன்னலே! அமுதே! (10-7-2) என்று அமுதமாய் இருப்பவன். "மத்வஉத்ஸஹ" என்று ச்ருதி. இவனிலும் இனியன் ஆழ்வார். *பெருமாயன் என் அப்பனில். தென்குருசூர் நம்பியென்னக்கால் அண்ணிக்குமமுதாரும் என் நாவுக்கே என்று மதுரகவிகள். *போந்ததென் நெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதில் ஒண்சீராம் தெளிதேனுண்டு அமர்ந்திட வேண்டி-என்று இராமானுசனை வேண்டுவர் அமுதனார்.

இதுவரை விபவ நாமங்கள்; அதிலும் வாமன, த்ரிவிக்ரம அவதாரப்பெருமை பேசப்பட்டது. இனி, மேற்சொன்ன பரம், வ்யூஹம், விபவம் முதலானவற்றுக்கு அடிப்படையான தேனூறும் பகவத்குணங்களை வ்யாஸர் வெளியிடுகிறார்.

171. **அநீந்தரிய:**- புலன்களுக்கு எட்டாதவன் - அப்பாற்பட்டவன், கண், காது இவைகளால் அறியமுடியாதவன். *காணலுமாகான், உளனல்லன் இல்லையல்லன் (2-5-10) விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான், சிந்தைக்கும் கோசுரனல்லன்.

172. **மஹாமாய:**- ஆச்சர்ய சக்தி படைத்தவன் *பெருமாயன் (க.சி.தா 1) ஏன் அவனை அறியமுடியாது? எனில் தனது "மாயை" என்னும் திரையினால் தன்னை மறைத்துக் கொள்ளும் சக்தி படைத்தவன். அநாசிரிதர்- தன்னைக்கிட்டாதவர் விஷயத்தில் இது எங்கும் நிறைந்துள்ளவனாயினும் அவர்களுக்குப் புலப்படான். மாயனைமன்னு

வடமதுரை மைந்தனை (திருப்பாவை) மாமாயனே! மாதவா! (1-5-6)
எல்லையில்மாயன் (3-10-8)

173. **மஹோத்ஸாஹ:** - மிக்க ஊக்கமுடையவன். கபில முனியின் ஸாங்க்யமதத்தில் ஈச்வரனுக்கு ஜ்ஞானசக்திகள், கர்த்ருத்வஸாமர்த்யம் ஒன்றுமே ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. இங்கு (மஹோத்ஸாஹ) பகவானுடைய ஐச்வர்யம் (ஈச்வரனாயிருக்கும் தன்மை) பேசப்படுகிறது. தன்னை நியமிக்கும் மேலவர் ஒருவருமில்லாமல் தனது ஸங்கல்பத்தின் (இச்சை) ஒரு சிறு துளியினால் உலகங்களைப்படைத்து ஜீவர்களுக்கு அவரவர் ஊழ்வினைப்படி தேஹங்களையும் பலன்களையும் பகுத்துக்கொடுக்கும் சக்திபடைத்தவன். "மஹாந் உத்ஸாஹ: யஸ்ய" - பகவானுடைய கர்த்ருத்வசக்தி மிகப்பெரிது. பகவத்ஸங்கல்பமடியாக ஜீவனுக்கும் கர்த்ருத்வசக்தி (செயல்படும் ஆற்றல்) உண்டு. ஜீவர்களை அவரவர் வினைக்குத்தக்க சரீரங்களில் அமைத்து கர்த்தாவாகத் தூண்டி நடத்துகை பகவானின் கர்த்ருத்வசக்தியால் நடப்பது. அவன் திருவுள்ளத்தில் நினைவே ஸங்கல்பம். *செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே! (5-6-4). பிரமன் முதல் எறும்பு வரை எல்லாருடைய செயலும் பகவதீனம். இது எந்த ஒருவர் தூண்டுதலுக்கும் உட்பட்டதல்ல. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களான (படைத்தல், காத்தல் அழித்தல்) ஜகத்வ்யாபாரத்தில் தானே உத்ஸாஹம் (ஊக்கம்) உடையவன்; இதைத் தங்குதடையின்றி விளையாட்டுப்போல செய்பவன். *மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாயமயக்குக்களால் இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடையான் (3-10-8);

174 **மஹாபல:** - மிக்கவலிமையுடையவன். எவருடைய ஸஹாயத்தையும் (உதவியையும்) எதிர்பாராமல் தான் நினைத்தது நினைத்தபடி செய்து முடிக்கவல்லவன். அவனுடைய ஆச்சர்யசக்தியில் ஒரு துளியே இயற்கையில் பூமி, நீர், காற்று முதலியவைகளில் காணப்படுகிறது. உலகத்தில் காண்பவை யாவையையும் தானே ஆதாரமாக தரித்து (தாங்கி) இருக்கும் பலமுடையவன். பகவானின் ஆறுமுக்யகுணங்களில் பலம் - என்னும் மஹாகுணம் விளங்கும் திருநாமமிது. *திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன் யானே, திறம்பாமல் மலையெடுத்தேன்; திறம்பாமல் அசுரரைக் கொன்றேன் (5-6-5). ஒருவர்க்கும் தப்பச் செய்யவொண்ணாதபடி பூமியெல்லாம் ஒரு துணையின்றிக்கே காக்கின்றேன். கோவர்த்தன மலையை எடுத்து அசையாமல் தாங்கினேன். அப்படியே தீயவசுரரை முடித்தேன்.

மஹாபுத்திரமஹாவீர்யோ மஹாசக்தி: மஹாத்யதி: |

அநிர்தேச்யவபு: பநீமாந் அமேயாத்மா மஹாத்ரித்ருத் || 19.

175. **மஹாபுத்தி** - எல்லையில்ஞானத்தன் - எல்லாமறிந்தவன். பரப்ரஹ்மத்தை சுத்த ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகச் சொல்லி அவன் அறிபவன் (ஜ்ஞாதா) என்பதை ஒப்புக் கொள்ளாதவருண்டு. அவர்களைக் கண்டிப்பது இந்தத் திருநாமம். பரமாத்மா, ஜீவாத்மா இருவருக்கும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருக்கையும் ஜ்ஞானகுணகனாயிருக்கையும் பொது. அதாவது அறிவாகவும், அறிபவனாகவும் இருக்கும் தன்மை. கண் காது முதலிய இந்த்ரியங்களின் உதவியில்லாமலேயே எல்லாவற்றையும் அறிபவன் பரமபுருஷன். எல்லாமறிந்தவன் - ஸர்வஜ்ஞன், எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் அவனுடைய ஜ்ஞானம் தடை, சுருக்கம் ஏதுமின்றி பரந்திருக்கும். நமக்கும் இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானமிருக்க வாய்ப்புண்டு. ஆயினும் நம் வினைப்பயனுக்குத்தக்கபடி சரீரஸம்பந்தத்தினால் அறிவு சுருங்கும். தடைப்படும். பரமபுருஷன் கர்மவசப்படாதவனாகையால் அவன் தனது ஸங்கல்பப்படி ஒரு திருமேனியுடன் பிறந்தாலும் அவன் அறிவு குறைவுபடாது. ஞானம் முழுவதும் மலர்ந்திருக்கும். "பச்யத்யசக்ஷு:- ஸச்ருணோதி அகர்ண:" (ச்வேதாசுவதர உப)- அவன் (பரமபுருஷன்) கண்ணில்லாமல் (எல்லாவற்றையும்) பார்க்கிறான்; காதில்லாமல் கேட்கிறான். "யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம்பரத்யக்ஷண ஸதா ஸ்வத:" (நாதமுனிகள் - ந்யாயதத்வம்) - எல்லாவற்றையும் ஒரே காலத்தில் தானாகவே உணர்கிறான் (அறிகிறான்). *பயின்றுரைப்பார் நூற்கடலாந்நுண்ணறிவினான் (3-திரு. 11) விண்கடந்த சோதியாய் விளங்கு ஞானமூர்த்தியாய் (திருச்சந்-29). ஞாலமுண்டாய், ஞானமூர்த்தி (4-7-1).

176. **மஹாவீர்ய:** - மிக்க வீர்யமுடையவன். விகாரமற்றிருத்தலே "வீர்யம்" என்று இங்கு பட்டர் நிர்வாஹம். மாறுதலற்றிருப்பவன். பரப்ரஹ்மம் தனது ஸங்கல்பத்தினால் உலகத்தில் பல பொருள்களாக மாறுதல் அடைவது உண்மை; எனினும் இங்கு ஸ்வரூபவிகாரம் கிடையாது. *விண்ணுளார் பெருமார்க்கு அடிமைசெய்வாரையும் செறும் ஐம்புலனிலை என்பார். ஆழ்வார், ஆனால் அவன் எக்காரணத்தாலும் விகாரமடைவதில்லை. பகவத் க்ருபையால் இதன் ஒரு சிறுதுளி யோகீச்வரர்களிடம் உண்டு. அக்ஷேப்ய. (807) கலக்கமடையாதவன்.

177. **மஹாசக்தி:** - மிகுந்த திறமையுடையவன். இங்கு சொல்லப்படுவது பகவான் தனது சரீரத்தின் ஏகதேசமாகிய (சிறு

பகுதியான) ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்தால் உலகங்களையெல்லாம் படைக்கும் திறமை. உலகப்படைப்பில் பகவான்தானே உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் உள்ளதாக ராமாநுஜ மதம். மண்ணைக்குயவன் சட்டிபானையாக ஆக்கும் மாறுதலினால் குயவன் நிமித்தகாரணம். ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் அனேகம் பொருள்களை பகவான் உண்டாக்குவதால் அவன் நிமித்தகாரணம் மட்டுமே; அவன் உபாதானமாகமாட்டான் என்பது பாசபதமதம் - பகவான் எக்காலத்திலும் எல்லாப் பொருள்களையும் தன்னிலிருந்து (தானே உபாதாநமாகவிருந்து) உண்டாக்குகிறான். இப்படி உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்தகாரணமாகவும் தானே இருக்கும் அத்துத சக்தி படைத்தவன். இங்கு மாறுதலடைவது, பகவானின் ப்ரகாரமாய் - சரீரமாய் உள்ள ப்ரக்ருதி மட்டுமே. *கடல் ஞாலம் செய்வேனும் யானே, கடல்ஞால மாவேனும் யானே (5-6-1). திவ்யாத்மஸ்வரூபம் விகாரமடைவதில்லை. சிலந்தி தன்னுள்ளிலிருந்து ஒரு பதார்த்தத்தை உமிழ்ந்து வலையின்னி பின்னர் அதைத் தன்னுள்ளே லயிக்கும்படி பண்ணக் காண்கிறோம். தயிர் பால் முதலியவை தாமே மாறுபாட்டையடையக் காண்கிறோம். தான் நினைத்தமாதிரத்தில் (ஸங்கல்பத்தினால்) ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களான உலகங்களைப் படைக்கும் கர்த்தாவாகவும் (நிமித்த காரணம்) ப்ரக்ருதி தன்னுடைய சரீரத்தில் ஒரு பகுதியாகையால் தானே உபாதான காரணம் என்னும்படி மூலகாரணமாகவும் இருக்கும் அத்துத சக்தி படைத்தவன். ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கு மூன்று வித காரணமாகவும் உள்ளான் என்பதே வைதிக ஸித்தாந்தம் என்று ராமாநுஜர் பகவும், மண், குயவன், அவன் பயன்படுத்தும் சக்கரம் என்று மூன்று காரணங்கள் பாணைபடைப்பில் காணலாம். ஈச்வரன் தானே ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் இம்மூன்று காரணங்களாகவும் உளன். இது அத்துத சக்தி, இது ஒரு குணம். ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் ஸ்தூலசித்சித்விசிஷ்டமாக மாறுவதே ஸ்ருஷ்டி. முதலது காரணம்; பின்னது காரியம்.

178. **மஹாத்யதி:-** மிக்க ஒளியுள்ளவன். உலகில் மற்ற காரணங்கள் காரியமாகும் போது ஒரு ஸஹகாரியை (உதவியை) வேண்டி நிற்கின்றன. உதாரணம் முன் சொன்ன தண்ட சக்கரங்கள்; நூல் புடவையாவதற்கு தறி வேண்டும். பகவத்ஸ்ருஷ்டியில் அவன் தன்னைத் தவிர்த்து ஒரு ஸஹகாரத்தை அபேக்ஷிப்பதில்லை. தனது ஞானமாகிற தேஜஸ்ஸினால் தானே ஜகத்வ்யாபாரத்தை நடத்துகிறான். நினைத்த மாதிரத்தில் உள்ளும் புறமுள்ள இருளையெல்லாம் ஒழித்துவிடக்கூடிய ப்ரகாச முடையவன் பகவான். 173 முதல் 178 வரை திருநாமங்களில் "மஹா" என்பது

குணங்களின் அளவற்ற பெருமையைக் காட்டும். "அவனுடைய ஜ்ஞான சக்தி தேஜஸ்களில் ஒருசிறுபாகமே அவனுடைய செயல்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. "இவனுடைய மேன்மையான திவ்யசக்தி பலவிதமாகத் தெரிகிறது. எல்லையற்ற ஞானம். பலம், செயலாற்றல் எல்லாம் இவனுக்கு இயல்பானவை" (ச்வேதாச்வதரம்). இன்னும் பல ப்ரமாணங்களுண்டு. *சோதியாய்சோதி நீ அதுண்மையில் விளங்கினால் (திருச்சந் 34). பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதி (10-10-10).

179. **அநிர்தேச்ய வபு:-** ஒப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத திருமேனியுடையவன். ஜீவாத்மகுணங்கள் ஆத்மாவுக்கு மட்டுமே உண்டு. அவன் எடுக்கும் உடலுக்குக் கிடையாது. பகவானின் விஷயம் இப்படியல்ல; குணங்கள் திருமேனியிலும் விளங்கும். ஜ்ஞாநாதி ஆறு குணங்கள் நிறைந்திருப்பதால் திருமேனிக்கு உவமையே சொல்ல முடியாதவன். ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம் (நியமன ஸாமர்த்யம்) வீர்யம் தேஜஸ் என்ற ஆறு குணங்களால் பரிபூரணன் பகவான். பகவச்சப்த்தின் அர்த்தம் இக்குணங்கள் நிரம்பியவன் என்பதே. இந்த குணங்களால் திவ்ய மங்களவிக்ரஹமும் நிறைந்திருக்கும். ஒப்பற்ற திருமேனி படைத்தவன். *ஈடுமெடுப்புமிலீசன் (1-6-3); படியேயிது வென்றுரைக்கலாம் படியனல்லன் பரம்பரன் (8-8-2) ஒருவரையும் நின்னொப்பாரிலா வென்னப்பா! (திருமொழி 8-1-2).

180. **பநீமாத்-** திவ்யாபரணங்களான செல்வம் படைத்தவன். திருமேனிக்குத் தகுந்த திருவாபரணங்களால் அழகு நிரம்பியவன். திவ்யாயுதங்களை பூஷணமாகவுடையவன். பூநீவத்ஸ வக்ஷ: நித்ய பூநீ என்னவுமாம். *உள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகு விலகு மகரகுண்டலத்தன், கொண்டல் வண்ணன் சுடர்முடியன் நான்குதோளன் குனிசார்ங்கன் ஒண்சங்கதை வாளாழியான் ஒருவன் (8-8-1).

181. **அமேயாத்மா** - அளவிட்டறிய முடியாதவன். "ஸமுத்ர இவகாம்பீர்யே" - ஆழம் காணமுடியாத கடல்போலே. குணங்களின் பெருமையால் இவனும் அளவிட்டறிய முடியாதவனாய் இருக்கிறான். 103 அமேயாத்மா 46- அப்ரமேய: காண்க. *அளத்தற்கரியாய்! ஆதிப்பெருமூர்த்தி! *எம்பெருமானை ஆரேயறிவார்? கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணன் அடிக்கமலந்தன்னையன் (1 திரு 56) அறிவில் பெருத்த நான்முகனாலும் அறியமுடியாதவன்.

182. **மஹாத்ரிதருத்** - பெருமலையைத் தாங்குமவன் - தாங்கும் திறமை படைத்தவன். மஹாகூர்மமாயிருந்து மந்தர மலையைத் தாங்கி நின்றதையும் சிறு பாலனாய் கோவர்த்தன மலையை ஒரு சுண்டு விரலால் பல நாட்கள் தாங்கி நின்றதையும் நினைவூட்டும். இதை விளையாட்டாகவே செய்வதால் அறிய முடியாத ஆற்றலுடையவன் பகவான். *மலையேந்திக் கல்மாரி தன்னைக் காத்த ளங்கூத்தாவோ! (7-6-3) குன்றெடுத்துப்பாயும் பனிமறைத்த பண்பாளன் (1. திரு 86).

மஹேஷ்வாஸோ மஹீபர்த்தா பநீநிவாஸ: ஸதாம் கதி: |

அநிருத்த: ஸுராநந்தோ கோவிந்தோ கோவிதாம் பதி: || 20

183. **மஹேஷ்வாஸ:-** சரமழை பொழிபவன். அதாவது சிறந்த வில்லாளி என்பது. மஹாமனங்கவரும்; இஷ்டிணாம்வாஸ: பாணமெய்பவன். "சாபமாநய ஸௌமித்ரே சராம்ச்ச- என்று இளையோனை வில்லையும் அம்புகளையும் கொண்டு வரச் செய்து சேதுபந்தந காலத்தில் அம்பெய்ததையும் மராமரமெய்ததையும், மூலபலநாசத்தையும், ராவணவதத்தையும் நினைவூட்டும். *தீவாய்வாளி மழை பொழிந்த சிலையா! (6-10-4). *பாழியந் தோளுடைப் பற்பநாபன் கையில் - சார்ங்கமுதைத்த சரமழை (திருப்பாவை - 4).

184. **மஹீபர்த்தா** - பூமியை தரிப்பவன் - ஆதிசூர்மமாக பூமியை லீலையாகவே எப்போதும் தாங்கியிருப்பவன். வராஹப்பிராணாய் அழகிய பூமியை அன்புடன் தாங்கும் ஸ்வபாவமுடையவன். *எயிற்றிடைமண் கொண்டவெந்தை. (பெரியாழ். திரு: 5-7-3). *நாகமேந்து மண்ணினைக் காத்து ஏகமேந்தி நின்றநீர்மை (திருச்சந்.6)

185. **பநீநிவாஸ:** *அலர்மேல்மங்கை (லக்ஷ்மி) உறைமார்பன். (6-10-10) திருப்பாற் கடலைக்கடைந்த போது பெண்ணமுதமாகப் பிறந்த பிராட்டியைத் திருமார்பிலேற்று அணைத்துச் சிறப்பித்தவன். என் திருவாழ்மார்வர் (8-3-7). மலிந்து திருவிருந்த மார்பன் (3.திரு. 57) "பச்யதாம் ஸர்வ தேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்தலம் ஹரே:" - எல்லா தேவர்களும் ஆவலுடன் பார்த்திருக்க ஹரியினுடைய திருமார்பையடைந்தாள் என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம். 614 - பிராட்டிக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன்.

186. **ஸதாங்கதி:** - பக்தர்களுக்குப் புகலாயுள்ளவன். *நிகரிமரார் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! புகலொன்றில்லா அடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன். (6-10-10) லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தால்

அடியார்களை அன்புடன் நோக்கி அவர்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்பவன். 451 பற்றிலார் பற்ற நின்றவன்.

187. **அநிருத்த:** - ஒருவராலும் தடைசெய்ய முடியாதவன். தன்னிச்சையாகத் தடங்கலில்லாமல் அளவற்ற ஜீவஸமுஹங்களுக்கு நன்மை பயக்கும் திவ்யசேஷ்டிதங்களைச் (செயல்களை) செய்வான். விபவாவதாரங்களுக்குக் கிழங்காய் பாற்கடலில் துயிலும் அநிருத்த பகவானை நினைப்பூட்டும். இனிமேல் அநிருத்தனின்றும் அவதரிக்கும் ஹம்ஸரூபியைச் சொல்லும் அநிருத்த:- *ஏழுலகும் ஆற்றல்மிக்காளும் அம்மான் (4-5-1). மீண்டும் 644.

188. **ஸுராநந்த:** - அமரர்களைக் களிப்பூட்டும் பெருமான். ஆபத்து வரும்போது ரக்ஷிப்பவனாதலால் வரும் மகிழ்ச்சியைச் சொல்லுகிறது. *நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி இமையோர் பலரும் முனிவரும் வணங்கி (1-5-2).

189. **கோவிந்த:** - தேவர்களால் துதிக்கப்படுபவன் கோவிந்த:- ஸ்துதிகளைப் பெறுபவன். "கோ" என்றால் சொல்லெனப் பொருள்படும். ஏத்தும் சொல் மாலைகளைப் பெறுபவன். 543- பூமியை மீட்பவன்; ரக்ஷிப்பவன். *மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும் விரும்பித்தொழும் மாலார் (5-1-8). *கூடாரைவெல்லும் சீர்க்கோவிந்தா! உன் தன்னைப்பாடிப் பறைகொண்டு (திருப்பாவை 27).

190. **கோவிதாம் பதி:-** சொல்லறிபவர்களுக்கு ஸ்வாமி கோ- விதாம் - பதி. வேதவாக்குகளை அறிந்தவர்கள் கோவிதா. வேதத்தையறிந்த ஜ்ஞானிகளால்ஜ்ஞான மென்னும் யஜ்ஞத்தினால் ஆராதிக்கப்படும் பகவான். "ஜ்ஞான மென்னும் யஜ்ஞத்தை அங்கீகரித்து அநுபவிக்கும் ஹம்ஸமுர்த்தியான பரமபுருஷனை த்யானிக்க வேணும்" என்று ப்ரமாண வசனம். வாக்யஜ்ஞத்தினால்ஆரதிப்பவரை ரக்ஷிப்பவன். வேத நாவர் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்தாதித்யான் (9-10-9). *செய்த வேள்வியர் வையத்தேவரறாச்சிரீ வரமங்கல நகர் கைதொழவிருந்தாய்! (5-7-5).

மர்சிர்மநோஹம்ஸ: ஸுபர்ணோ புஜகோத்தம: |

ஹிரண்யநாப: ஸுதபா: பத்மநாப: ப்ரஜாபதி: ||

21.

191. **மர்சி:-** கிரணமானவன். ஒளியைச் சொல்லுகிறது. ம்ரு என்னும் தாது ப்ரகாசத்தைக் குறிப்பது. தன்னை ஆரதிப்பவருக்கு கோதற்ற தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுமவன். பிறவிக்குருடர் போன்றவருக்கும் தன் மாசற்ற திவ்யரூபத்தை விளங்கச் செய்பவன் என்று இங்கு வ்யாக்யானம். குந்தமலர் (குருக்கத்தி) போலவும் நிறைமாமதி போலவும் அழகிய

ஒளியுள்ளவன் என்று ஹம்ஸ ரூபியை தியானிக்க வேண்டும். *ஆதியஞ்சோதியென்கோ? வானவர் போகமென்கோ? ஒளிமணி வண்ணனையே (3-4-4).

192. **தமந:** (Damanah) - அடங்கச்செய்பவன்; தமயதி இதிதமந: கங்காப்ரவாஹம் போன்ற தனது ஒளியினால் நமது ஸம்ஸாரதாபத்தை அடங்கச் செய்பவன் (போக்குமவன்). *உயர்வினையே தரும் ஒண்சுடர்க்கற்றை (1-3-4) திகழும் பவளத்தொளியப்பன் (திருமொழி 7-10-6).

193. **ஹம்ஸ:-** ஹம்ஸாவதாரம் பண்ணுமவன். ஹந் என்று நடைசொல்லப்படும்; அழகிய நடையுடையவன். மோஹனமான புன்முறுவலையுடையவன் என்னவுமாம். *அன்னமாய் முனிவரோடமரரேத்த அருமறையை வெளிப்படுத்தவம்மான் (திருநெடு 30) "சுத்தஸத்வ-" சுபாச்ரய - பரமஹம்ஸாய - என்று த்யானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சுத்தஸத்வமயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடைய சிறந்த ஹம்ஸமூர்த்தியான பகவான் என்று த்யானம். சுத்தஸத்வர்களாய் பற்றற்றிருப்பவர் என்று யதிகளை, "பரமஹம்ஸ" என்பார்கள். *அச்சுதனமலனென்கோ? கனியென்கோ? பாலென்கோ? (3-4-5) அமலன் - சுத்தன்; பால் வெண்மை சுத்தஸத்வத்தைக் குறிக்கும்.)

194. **ஸுபர்ண:-** அழகிய சிறகுகளை (பக்ஷங்களை) யுடையவன். "ஸுபர்ணோஹி கருத்மாந்" என்று இதுகருடனுக்கும் பெயராகும். பர்ணம் என்று சிறகுக்குப் பெயர். ஸம்ஸாரமான கடலைக் கடக்கச் செய்து உந்நதஸ்தானத்துக்குக் கொண்டு செல்பவன், "த்வாஸுபர்ணா" என்று ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் ஒரே மரத்தில் ((உடலில்) உள்ள இரண்டு பக்ஷிகளாக ச்ருதி சொல்லுகிறது. அம்மரத்தில் உண்டாகும் பழங்களை உண்ணாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பக்ஷியே (பரமன்) விளக்கமுற்றதாம். *விநதை சிறுவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின்கீழ் வருவான். (நாச்.திரு 14-3) மீண்டும் 859 காண்க.

இனி **பத்மநாபன்** (198) என்ற பகவதவதாரத்தைப்பற்றிய திருநாமங்கள் பேசப்படுகின்றன. பத்மநாபோ஽மரப்ரபு: (48-49) என்றவிடத்தில் வ்யூஹமூர்த்தி அநிருத்தன் பேசப்பட்டான். இங்கு ப்ரதமாவதாரமான விஷ்ணுவான பத்மநாபன் (அவதாரம்) பேசப்படுகிறது. புஜகோத்தம: என்று தொடங்கி.

195. **புஜகோத்தம:-** திருவநந்தாழ்வானுக்கு ஸ்வாமி. புஜகம் - ஸர்ப்பங்களில் சிறந்த ஆதிசேஷன்; தஸ்ய உத்தம:- சேஷியான ஸ்வாமி *அநந்தன் மேல் கிடந்த புண்ணியன் (திருச்சந் 45) அநந்தசயனத்தில் உத்தமனாய் சேவை ஸாதிப்பவன்; அரவணை மேல் பள்ளி கொண்ட முகில்வண்ணன். (திருவிரு. 62) மூவுலகங்களையுண்ட பெரிய திருமேனியுடன் அநந்தன் மேல் துயிலும் பரமன் (விஷ்ணு புராணம்) திவ்யஜ்ஞானமானவடிவுடன் (ஜகத்ரக்ஷகன்) அநந்தன் மேல் பள்ளி கொண்டுள்ள பரமபுருஷனை த்யானிக்க வேணும் என்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

196. **ஹிரண்யநாப:** 198. பத்மநாப - அழகிய (விரும்பத்தக்க) நாபியை (கொப்பூழ்) உடையவன் *எழில் உந்தியான் (அமலநா) *கொப்பூழில் எழு கமலப்பூவழகன் (நாச். திரு 11-2) *தாமரையுந்தி தனிப்பெருநாயகன் (திருவாசிரியம்1) பத்மநாபன் 48, 348 காண்க.

197. **ஸுதபா:-** சிறந்த ஜ்ஞானமுள்ளவன். "யஸ்ய ஞானமயம் தப:" "தப" என்று ஜ்ஞானம் சொல்லப்படுகிறது. திவ்யஜ்ஞான வடிவான பகவான், பகவானை திவ்யஜ்ஞானஸ்ரூபியாக த்யானம் பண்ணவேண்டும். *நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி (4-8-6)

198. **பத்மநாப:-** மேலே காண்க. (196-198)

199. **ப்ரஜாபதி:-** ப்ரஜைகளுக்கு ஸ்வாமி. நாபித்தாமரையில் உண்டான பிரமனுக்கு ஸ்வாமி. தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவன். *சிவனயனிந்திரன் இவர் முதலனைத்தோர் தெய்வக் குழாங்கள். கைதொழக்கிடந்த தாமரையுந்தி தனிப்பெருநாயகன் 9திருவாசிரியம்.) *உலகுமுயிருமொன்றுமில்லாவன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர்படைத்தான் (4-10-1)

அம்ருத்யுஸ்: ஸர்வத்ருக் ஸிம்ஹ. ஸந்தாதா ஸந்திமாந் ஸ்திர: | அஜோ துர்மாஷண: சாஸ்தா விச்ருதாத்மா ஸுராரிஹா || 22

இந்த சுலோகத்திலுள்ள திருநாமங்கள் யாவும் நரசிம்மாவதாரத்தைப் பற்றியவை; ஸிம்ஹ: (202) என்று ந்ருஸிம்ஹம்.

200. **அம்ருத்யு:-** ம்ருத்யு (சாவின்) விரோதி தனது சிறந்து பக்தனான ப்ரஹ்லாதனை நரசிம்மனாய் அவனுக்கு ம்ருத்யு வாயமைந்த ஹிரண்யகசிபுவுக்கு பரம விரோதியாய் அந்த ம்ருத்யுவிடமிருந்து ரக்ஷித்தவன். *நமன் சூழ்நரகத்து நம்மை நணுகாமல் காப்பான் (3 திரு 98). அம்ருத்யு (சாவு) இல்லாதவன். நித்யமூர்த்தி என்று சங்கரா. இத்துடன் பட்டர் பாஷ்யத்தில் இரண்டாவது சதகம் (100) முற்றும்.

மூன்றாவது சதகம்

201. **ஸர்வத்ருக்** - யாவரையும் பார்ப்பவன் (நியமிப்பவன்). ப்ரஹ்மாதன் முதலான அநுகூலர், ஹிரண்யன் முதலான ப்ரதிகூலர் இவ்விருவருமல்லாத தடஸ்தர்- நடுவர் யாவரையும் அவரவர் நிலைப்படி நியமிப்பதற்காகப் பார்ப்பவன். *இவையா எரிவட்டக் கண்கள் (நான் திரு-21) *பார்த்தான் அறு சமயங்கள் பதைப்ப-என்று எல்லாப்ரமாணங்களையும் ஒன்றையும் விடாமல் பார்ப்பவன் நம்மிராமானுசன்.

202. **ஸிம்ஹ**:-சிங்கப்பிரான் *இமையோர்பெருமான் அரிபொங்கிக் காட்டுமழகன் (நான் திரு-21) பக்தர்களுக்குப் புகலான நரசிங்கப் பெருமான். ப்ரஹ்மாதவரதன். பாபிகளுக்கு பயமுண்டு பண்ணுவதும் பக்தர்களான ஞானிகளுக்கு ஆநந்தம் தருவதுமான பரமபோக்யமான திருமேனியுடையவன். *அழகியான்தானே, அரியுருவன்தானே. (4-திரு-22). அசோதை இளம் சிங்கம் (திருப்பாவை) 489-தண்டிப்பவன்.

203. **ஸந்தாதா**-பக்தர்களைத் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்பவன்; *சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன் ப்ரஹ்மாதன். ஹிரண்யனிடம் சீற்றம். ப்ரஹ்மாதனிடம் அருள்; யானையின் மஸ்தகத்தைப் பிளக்கும் சிங்கம் அப்போதே குட்டிக்குப் பால்கொடுக்கும் என்பர் பட்டர். எதிரிகளைக் கொல்லும்போதும் பக்தர்களிடம் அருள் புரிபவன்-சேர்த்துக் கொள்பவன்.

204. **ஸந்திமாந்**-தன்னிடம். சேர்க்கை நித்யமாயிருக்கப் பண்ணுமவன் ஸந்தி-சேர்க்கை, "மாந்" (மதுப்)-நித்ய யோகத்தைச் சொல்லும் (எம்பெருமானை ஸ்ரீமாந் என்பது போல) ஆச்ரிதர் தவறு செய்தாலும் சேர்க்கையை விடாதவன். *தன்னடியார் திறத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர் போலும் (பெரியாதிரு. 4-9-2)

205. **ஸ்திர**:- ஸ்திரமாய் (நிலையாய்) இருப்பவன். சலனமற்றவன். *நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து எம்பெருமான் எப்பொழுதும். (10-6-6) அடியார்களின் அபசாரங்களைப் பொருள்படுத்தாமலிருப்பதில் துதிக்கும் மந்த்ரம் *நாம் பெற்ற நன்மையும் அருள் நீர்மைதந்த அருள் (2.திரு 58-) அருள் நீர்மை-அருளுகையே இயல்பானவன்

206. **அஜ**:- பிறப்பிலி - பிறவாதவன். ஸ்தம்பத்திலிருந்து தோன்றியபடியால் (நம்போல்) பிறவாதவன். தாய்வயிற்றில் பிறவாதவன்; அளந்திட்ட தூணை அவன்தட்ட ஆங்கே வளர்ந்திட்டு

வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய் (பெரியார்.திரு 1-6-9); இரணியன் தூண்டிடைப்ப அங்கப் பொழுதே அவன் ஷீயத்தோன்றிய சிங்கப் பிரான் (2-8-9) அஜன்-அநேகஜித் பலரையும் (யாவரையும்) வெற்றி கொள்பவன். அஜன் - 96 காண்க. 514-அகாரவாச்யன்.

207. **துர்மர்ஷண**:- எதிரிகளால் தாங்க முடியாத தேஜஸ்ஸையுடையவன். எதிரிகளால் ஜெயிக்க முடியாதவன். ஹிரண்யன்-(ஹிரண்ய=பொன்) நரசிம்மனின் தேஜஸ்ஸில் பொன் உருகுவது போல நீர்ப்பண்டமானான். பயங்கரமான உருவும் தேஜஸ்ஸுமுடையவன் ந்ருஸிம்ஹன். *இவையாபிலவாய்! - இவையா எரிபொங்கிக் காட்டும் இமையோர் பெருமான் அரிபொங்கிக் காட்டுமழகு (நான் திரு 21) *பொன் பெயரோனாகத்தைக் கூரார்ந்த வள்ளுகிரால் கீண்டு குடல் மாலை சீரார் திருமார்பின் மேல் கட்டி ஆராவெழுந்தான் அரியுருவாய் (சிறிய திருமடல்). *செம்பொனாகத்தவுண்ணுடல் கீண்டவன் (9-10-6)

208. **சாஸ்தா**-சாஸனம் பண்ணுமவன். *ஒரு மூவுலகாளி (9-8-9). விரோதிகளை நன்றாக சிசுப்பிப்பவன், ஸிம்ஹகர்ஜனையால் அசுரர்களைக் கலக்கியவன். அதனால் அசுரர்கள் ஓடிப்போயினர். (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்). *இகலிடத்தசுரர்கள் கூற்றம் (9-9-2)

209. **விச்ருதாத்மா**-வியந்து கேட்கப்படும் சரித்ரமுடையவன். நரசிம்மாவதார சரித்திரம் இத்தகையது. பகவத்ப்ரபாவம் எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாக்காலங்களிலும் யாவரும் ஆச்சர்யத்துடன் கேட்கும் சரித்திர ப்ரஸித்தி படைத்தவன். *என் சிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராயும் சீர்மைத்தே? (2-8-9).

210. **ஸுராரிஹா**-தேவர்களின் எதிரிகளை முடிப்பவன். சத்ரு ஹிரண்யகசிபுவைக் கொன்றவன். ஆச்ரித விரோதிகளை முடிப்பவன் என்பதில் நோக்கு, *அம்மர்தமமுதே! அசுரர்கள் நஞ்சே! (8-1-4).

ஸத்ஸத்வ கரஜச்ரேணீ தீப்தேந உபயபாணிநா ।

ஸம்யச்சதே யதா ஸம்யக் பயாநாம் ஸோ஽பயம்பரம் ॥

என்று த்யானிக்கத் தக்கவன். ஸம்ஸாரம் முதலான எல்லா பயங்களினின்றும் ஸத்வவடிவான உகிர்களால் (விரல் நகம்) விளங்கும் கைகளால் ரக்ஷிப்பவன். ஆச்ரிதவிரோதிகளைத் தன்னை விரோதிப்பவரிலும் கொடியவராக மதித்து தண்டிப்பவன். ஸாதுபரித்ராணம் போலே துஷ்க்ருத்விநாசனமும் தானே நேரில் செய்யுமவன். *ஆங்கே

வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய் உளந்தொட்டிரணியன்
ஒண்மார்வகலம் பிளந்திட்டகையன் (பெரியாழ் திரு 1-6-9) (ஆங்கே -
தூணில்)

குருர்குருதமோ தாம: ஸத்ய:ஸத்யபராக்ரம: |

நிமிஷோநிமிஷ: ஸ்ரக்வீ வாசஸ்பதிருதாரதீ: ||

23

211 முதல் 225 ஸமீரண: வரை **மத்ஸ்யாவதார** (மீனாகப் பிறந்தமை)
திருநாமங்கள் பேசப்படுகின்றன. மத்ஸ்யமூர்த்தியை வித்யையை
அளிப்பவராகச் சொல்வர் பெரியோர்.

211. **குருர்குருதம:** - (குருதம: குரு: என்று கொள்க) பரமாசாரியன்.
குரு: என்றால் அஜ்ஞாநமயமான இருளைப்போக்குமவன் - ஆசாரியன்.
*அறியாக்காலத்துள்ளே அறியாதன அறிவித்தஅத்தா! (2-3-2)
குருதம:-பூஜ்யன்; மிகவும் பூஜ்யனான ஆசாரியனுக்கும் ஆசாரியனான
பரமாசாரியனைச் சொல்லுகிறது. பிதாமஹரான பிரமனுக்கு வேதங்களை
வெளியிட்டு உபகரித்தவன்; வித்யாப்ரதன் "ஸ: பூர்வேஷாமபி குரு: -
அவன் முந்தியவர்களுக்கெல்லாருக்குங் கூட ஆசாரியன் "பூஜ்யஸ்ச
குருர்கீயாந்-எல்லா ஆசாரியரையும் விட உயர்ந்தவர். பூஜைக்குரியவர்"
(பூநீகீதை) குருதம: என்பது தனிப்பெயராகாது; குரு என்பதற்கு
விசேஷணம். *பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து (பெரியா.
திரு 5-2-8)

212. **தாம: (Dhamah)** - இருப்பிடம்: எல்லாவற்றையும் தாங்கி
ரக்ஷிப்பவன். மது என்ற பக்தனிடம் ஒரு ஓடத்தில் உலகத்து பொருள்கள்
எல்லாவற்றின் வித்துக்களையும் வைத்து ப்ரளயஸமுத்ரத்தில்
மீனாகத்தோன்றும் தனது கொம்பில் சுட்டிவிடச் சொன்னவன். அப்படியே
அந்த ஓடத்தைச் சேதமாகாமல் ஓட்டி எந்த ஜீவராசியும் நாசமாகாமல்
இருப்பிடம் தந்து ரக்ஷித்தவன். 62 த்ரிகுத் தாமா காண்க. *மீனாய்
ஆமையுமாய் (2-1-10) மீனோடாமை கேழலரிசுறளாய் (திருமொழி 8-8-10)
தேவுடைய மீனமாயாமையாய் (பெரியா திரு 4-9-9)

213. **ஸத்ய:**- நல்லவன், மநு முதலான பக்தர்களுக்கு நல்லவன்;
அடியார்க்கு நல்லான். மந்வாதிஷு தத்தால ஸமாச்சிதேஷு ஸத்ஸுஸாது.
ஆச்ரிதரான ஸத்துக்களுக்கு நன்மை செய்பவன். 107 காண்க 871 ஸத்யம்
என்ற உண்மைப் பொருள்; *நாளும் தனமெய்யர்க்கு மெய்யனே;
மெய்யனாகும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் (9-10-6 & 7)

214. **ஸத்யபராக்ரம:**-வஞ்சனையற்ற ஆற்றலையுடையவன்- மநு
முதலியவரிடத்தில் பகவானுடைய செயல்கள் ருஜுவாயிருக்கும்.

(அநாச்ரிடத்தில் தீயவரிடத்தில்) வஞ்சனை காட்டுவான் என்பது
தெரிகிறது. தீயபுந்திக்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தவன், *கஞ்சனைத்துஞ்ச
வஞ்சித்த வஞ்சன் (திருமொழி 7-10-8)

215. **நிமிஷ:**- கண்முடி; அநாச்சிதரைக் கடாக்கியாதவன். பாகவத
விரோதிகளைக் குளிரக் கடாக்கியாதவன். *சந்தமர் குழலாளலக்கண்
நூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்தி நூலிழப்ப இந்திரன்சிறுவன்
தோர்முன்னின்றான் (திருமொழி 2-3-6) த்ரௌபதியைக் கடாக்கித்து அவள்
துக்கத்தை அநாச்சிதர் நூற்றுவரான கௌரவப் பெண்டிரெய்தி நூலி
ழக்கச் செய்தவன்.

216. **அநிமிஷ:**- கண்முடாதவன் எவன்? மத்ஸ்யமூர்த்தி மீன் தனது
பார்வையாலே தனது முட்டைகளை வளரச் செய்யும் என்பார்.
ஆச்ரிதர்களைக் கண்ணிமைக்காமல் குளிரக்கடாக்கிப்பவன். இமை
கொட்டாதது மத்ஸ்யம். *மீனாய் வந்து வியந்துய்யக் கொண்ட
தண்தாமரைக் கண்ணன் (திருமொழி 8-8-1)

217. **ஸ்க்ரவீ:**- மாலையணிந்தவன் ஸ்ரக்-மாலை, வைரம் முத்து
முதலான ஐந்துவித மணிகளமைந்த வைஜயந்தீ எனும்
மாலையணிந்தவன். அவதாரம் விலங்கினமாயிருந்தாலும் பரத்
வஸூசகமான மாலையணிந்தவன். பகவானுக்கு இம்மாலையுடன் நித்ய
ஸம்பந்தமுண்டு. *கணங்களோடுமின்மேகம் கலந்தாற் போல வனமாலை
மினுங்க நின்று விளையாட (நாச் திரு 14-2) திருத்துழாய் மாலையைச்
சொல்லிற்றாகவுமாம். தோளிணை மேலும் புனைந்த
தண்ணந்துழாயுடையம்மான் (1-9-7) அம்மான் - ஸ்வாமி

218. **வாசஸ்பதி:**- சொல்லுக்கு அதிபதி; சொல்வலவன்.
வேதார்த்தங்களை மத்ஸ்யபுராணமூலம் வெளியிட்ட வாக்மி *சொல்லி
னால் படைக்க நீபடைக்க வந்து தோன்றினார் சொல்ல வல்லரே? (திரு
118) நீ தந்தவேதத்தினால் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுமவராக நீ படைத்த
பிரமன் உன் பெருமைகளைப் பேச வல்லனோ?

219. **உதாரதீ:**- (Udara dheeh) சிறந்த ஜ்ஞானமுடையவன்;
ஸர்வஜ்ஞன், எல்லாருக்கும் பயன்படக்கூடிய மிக்க அறிவுடையவன்.
ஆச்ரயணீயன்; ஆச்ரயிக்கத்தக்கதான அறிவுடையவன் *எல்லையில்
ஞானத்தன், ஞானமஃதே கொண்டு எல்லாக் கருமங்களும் செய்
எல்லையில் மாயன் (3-10-9). கம்பீரஸ்வபாவன். வாசஸ்பதிருதாரதீ: என்று
ஒரே திருநாமமென்று சங்கரா.

அக்ரணீர்க்ராமணீ: பநீமாந் ந்யாயோ நேதா ஸமீரண: |

ஸஹஸ்ரமூர்த்தா விச்வாத்மா ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ரபாத் || 24

220. **அக்ரணீ-** மேலே நடத்துமவன். ஆச்ரிதற்கு ஜ்ஞானோபதேசம் பண்ணி மேலே ப்ரஹ்மத்தையடையும்படி (பரமபதமடையும்படி) பண்ணுமவன் அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து அறியாதன அறிவித்த அத்தா (2-3-3,4)

221. **க்ராமணீ:-** தலைவன்; மேலுலகத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு தலைவன் *அயர்வறுமமரர்களபதி: (1-1-1) இமையோர் தலைவன்(திருவிரு-1). *தேவாதி தேவப் பெருமான் (2-8-5) *எம்மான் அமரர் பெம்மான் (2-7-10)

222. **புநீமாந்-** சிறப்புடையவன். "மத்ஸ்ய: கமலலோசந:" என்று ப்ரமாணம். தாமரைக் கண்ணன் என்ற சிறப்பு பரத்வத்தைத் காட்டுமது. உபயவிபூதிநாயகன், மத்ஸ்யாவதாரத்திலும் பரமேச்வரன் என்ற சிறப்பு குன்றாமல் வெளியிடப்பட இருப்பவன் 22, 180 அழகுடையவன் *மீனாயாமையுமாய்... கார்வண்ணனே. கார்வண்ணன் கமலத்தடங்கண்ணன் (5-1-11) *மீனாகிமானிடமாம் தேவாதி தேவபெருமான் என்தீர்த்தன் (2-8-5). தீர்த்தன்-சுத்தன்.

223. **ந்யாய:-** நீதிமான். நீதிக்கு ஒத்ததையே செய்யுமவன். ஆச்ரிதர்களுக்குத் தவறுதல் (மனக்குறை வராமல் தக்கதையே செய்பவன். *செய்குந்தாவரும் தீமை உன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அசுரார்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா (2-6-1) செய்குந்தாவருந்தீமை செய்து தப்ப அரிதானபாபம்- இதை ஆச்ரிதர்க்கு வராமல் காத்து அசுரார்க்குத்தீமை செய் குந்தா-குந்தன்- சுத்தியுடையவன்.

224. **நேதா-கரை** சேர்ப்பவன். ஆச்ரிதர்கள் (பக்தர்கள்) சொற்படி நடப்பவன். மத்ஸ்யமாகக் கடலின் ஆழத்தில் மூழ்கி மஹாத்மாக்களான இவர்களை கரைசேர்ப்பவன். *அடியார்களைக் கொண்டு போய் தன்மை பெறுத்தித் தன்தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும் அப்பன் (3-7-7). ஜந்மபரம்பரைகளில் புகாதபடி அறுத்து, மேலுக்கு வழிகாட்டி நடத்தி பரமபதத்திலே தன் திருவடிக்கீழ் சேர்ப்பவன். *பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கித் தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து 7-5-10).

225. **ஸமீரண:-** திவ்ய (சிறந்த) சேஷ்டிதங்களையுடையவன். ஈர் என்ற தாதுவுக்கு நகர்தல். அசைத்தல் என்று பொருள். மீனுருவில் ரஸாதலலோகம் (அடி உலகம்) சென்று வேதமயனான தானே வேதங்களை வெளிப்படுத்தி பிரமனுக்கு அளித்தவன். அன்னமும்

கேழலும் மீனுமாய் ஆதி (திருமொழி 9-2-10) அன்னமும் மீனும் மறையை வெளிப்படுத்தும் அவதாரங்கள். ஆதிமுதல்வனே பிரமனுக்கு வேதமீந்தவன்.

ஜ்ஞாநாதி குண ப்ருந்தேந பக்ஷபுதேந பூஷிதம் |

ஸ்வோத்த ப்ரஹ்மமதம் ச்ருங்க நிஸ்ருதேந விராஜிதம் |

என்று மத்ஸ்ய எம்பெருமானைப் பற்றிய த்யாந ச்லோகம் உடலிலுள்ள அலகுகளும் தலையில் கொம்பு போன்ற பாகமும் ஞானத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் குறிப்பனவாம். இந்த உருவிலிருந்து பரமபுருஷன் வெளிப்படுகிறான். (மீனுருவம் பரம புருஷனது உருவே)

மத்ஸ்யமூர்த்தி ப்ரஹ்மவித்யாப்ரவர்த்தகன். பூநீக்ருஷ்ணனும் கீதோபநிஷதத்தை உபதேசித்து ப்ரஹ்மவித்யாப்ரவர்த்தகனானான். கண்ணன் வேணுகானத்தினால் ஸங்கீதவித்யையையும், ராஸக்ரீடைகுடக்கூத்தாடல் மூலம் நாட்யவித்யையையும் ஸாரதியாயிருந்து அச்வவித்யையையும் பரப்பியவன். ஆயினும் கீதாசார்யன் என்றே ப்ரஸித்தி. மோக்ஷவித்யையே வித்யை என்றதால் வேதாந்த வித்யையை உபகரிப்பவனே ஆசாரியன். மற்ற வித்யைகள் முக்கியமல்ல, "வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம்" என்று புருஷஸூக்தம் எல்லாவேதங்களிலுமுள்ள மிக முக்கியமான வித்யை புருஷஸூக்த மந்த்ரங்களையும் மந்த்ரார்த்தத்தையும் (த்வயத்தையும்) கொண்டு ஹோமம் பண்ணின அக்நியால் ப்ரேத ஸம்ஸ்காரம் மோக்ஷமடைவிக்க உதவுகிறது என்று அறியத்தக்கது. மத்ஸ்யரூபியான பகவான் வெளிப்படுத்திய வேதாந்த வித்யையில் ஸாரபாகமான புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட திருநாமங்கள் மேலே பேசப்படுகின்றன. ஸஹஸ்ரமூர்த்தா தொடங்கி.

226. **ஸஹஸ்ரமூர்தா (Sahasra moordha)** தலைகளாயிர முடையவன். "ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ:". ஆயிரம் என்று எண்ணில் நோக்கல்ல, பலபல என்று அனேகம் என்று சொல்வதிலே நோக்கு. மேலே ஸஹஸ்ராக்ஷ: (228) என்கையால் இது தெளிவு (ஆயிரம் தலைகளில் 2000 கண்களன்றோ இருக்க வேணும்). அனேக தலைகள் கண்கள் கால்கள் இவைகளால் செயல்படக்கூடிய சக்த்யதிசயத்தையுடையவன். விஸ்வதச்சக்ஷு: உதவிவந்தோமுக:" என்று ச்ருதி. (பகவான் எங்கும் கண்களையுடையவன்; எங்கும் முகமுடையவன்) அதிசயமான ஜ்ஞானசக்திகள் இத்திருநாமங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. *தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய் (8-1-10).

227. **விச்வாத்மா**- எங்குமுள்ளவன், தனது ஜ்ஞான சக்திகளால் எங்கும் பரவிவியாபித்திருப்பவன். "ஸ பூமியம் விச்வதோ வ்ருத்வா-பூமியை முழுவதுமாக வியாபித்துள்ளான்" என்று புருஷஸூக்தம். "யேந ஸர்வமிதம் ப்ரோதம்-எவனால் இவையனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ" என்று ச்ருதி "அஹமாத்மா குடாகேச! ஸர்வபூதாசயஸ்தித: என்று பூநீகீதையில் கண்ணன் திருவாக்கு. அர்ஜுந! ஸகல ஜீவராசிகளிலும் ஹ்ருதயத்தில் ஆத்மாவாமாயிருப்பவன் தானே. *உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ளன் (1-1-7)

228. **ஸஹஸ்ராக்ஷ:** 229. **ஸஹஸ்ரபாத்**- ஆயிரம் கண்களையுடையவன். *துணை மலர்க் கண்களாயிரத்தாய்! ஆயிரம் அடிகளையுடையவன். *தாள்களாயிரத்தாய்! பேர்களாயிரத்தாய்! (8-1-10) இங்கு ஆயிரம் என்ற ஸங்க்யை (எண்)யில் நோக்கமல்ல. அதிகமானவை என்பதிலேயே நோக்கு. தலை கண் என்றது மற்ற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களையும் கால் என்றது மற்ற கர்மேந்த்ரியங்களையும் குறிப்பதாகக் கொள்க. "ஸர்வத: பாணி பாதம் தத் ஸர்வதோக்ஷி சிரோமுகம்" என்று பூநீகீதை. எங்கும் திருக்கைகள். திருவடிகள் திருமுகங்கள் (முடி-தலை) உடையவன் என்கிறது.

ஆவர்தநோநிவ்ருத்தாத்மா ஸம்வ்ருதஸ் ஸம்ப்ரமர்த்தந: |

அஹ: ஸம்வர்தநோ வஹ்நி: அநிலோ தரணீதர: || 25

230. **ஆவர்தநத:**- திருப்புபவன், சுழலச் செய்பவன், ஸம்ஸாரச் சுழலை சுழற்றுபவன், ஏற்றச்சால் மேலும் கீழும் திரும்பத்திரும்பச் சென்று வருவது போல உலகத்தை இயக்குபவன். காலசக்கரத்தான் (4-3-5) "ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி-இயந்திரத்தில் பொருத்தியதுபோல தனது ஆச்சர்யசக்தியால் எல்லாவற்றையும் சுழலச் செய்துகொண்டிருப்பவன். [பூநீகீதை]. இது போல இன்னும் பலப்ரமாணங்களுண்டு. ஸர்வஸ்வாமி என்பதிலே நோக்கு.

231. **நிவ்ருத்தாத்மா** - ப்ராக்ருதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன். எல்லாவற்றையும் கடந்தவன். பூவுலகங்கள் கால்பங்கும், நித்ய விபூதியான பரமபதம் முக்கால் பங்கு (மிகபெரிது என்பதில் நோக்கு)மாக பரந்த உபய விபூதிகளையும் ஐச்வர்யமாக உடையவன். உத்கதம் ஸ்வரூபம் யஸ்யஸ:- ஸர்வோத்க்ருஷ்டன். பராத்பரம் யந்மஹதோ மஹாந்தம்"- மேன்மையுடையோரிலும் மேன்மையுற்றவன். அளவற்றவரிலும் அளவற்றவன். (பெருமையுடையவன்). 453, 604, 780 மீண்டும் இப்பெருமை மேன்மை பேசப்படும்.

232. **ஸம்வ்ருத:**- நன்கு மறைக்கப்பட்டவன். மறைந்துள்ளவன். தமோ குணம் எழுச்சியுள்ளவரால் உணர முடியாதவன். பரமபதத்திலிருப்பும் அங்குள்ள உத்க்ருஷ்டமும் ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரியாமல் மூடப்பட்டுள்ளது. அவனது உண்மையான ஸ்வரூபம் மெய்ஞ்ஞானியருக்கே தெரியும். "அஹம் வேத்மி" என்று விச்வாத்மித்ரன் போன்றவரே சொல்லமுடியும். *உயர்வற உயர்நலமுடையவன் என்று ஆழ்வாரே உணர்ந்தார் *காணலுமாகான் உளனல்லன் இல்லையல்லன் (2-5-10)

233. **ஸம்ப்ரமர்த்தந:**- நன்றாக அழிப்பவன் - அஜ்ஞானமான இருளை அழித்து தன்னை உள்ளபடி உணரச் செய்பவன். மர்தந:- நாசம் செய்பவன். என்னுள்ளிருள்தானற வீற்றிருந்தான் (2-7-3) தன்தாளடைந்தார்க்கு தன்னை மறைக்காமல் காட்டுமவன் உணரமுடியாதவனை நாம். உணர்வது அவனருளால் *உணர்விலும் பரொருவனை என் உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் - அதுவுமனதின்னருளே (8-8-3) அஜ்ஞானமான தமஸ்ஸை அழிப்பவன் என்பதில் நோக்கு.

234. **அஹஸ்ஸம்வர்த்தக:**- பகலை (காலத்தை) நடத்துமவன். அஹஸ் என்று பகல் அல்லது நாளைச் சொல்லும். காலத்தைச் சொன்னபடி, அதை ஆண்டு நடத்துமவன். நாமெல்லாரும் காலத்தின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்கள். அத்ையும் ஆண்டு நடத்துமவன் பகவான் "காலசக்கரத்தாய்!" (7-2-7) என்று ஆழ்வார் அவனைப் புகழ்வது காண்க. காலத்தைச் சுழலச் செய்யும் பரதேவதைபகவான்; பரமபதத்தில் காலம் உண்டாயினும் அதற்கு அங்கு ஆதிக்கம் கிடையாது. பசி, பிணி, மூப்பு எதுவும் அங்கே கிடையாது. இவ்வுலகில் ஜாயதே-பிறக்கிறான்; அஸ்தி-இருக்கிறான்; பரிணமதே - மாறுதலடைகிறான்; விவர்ததே-வளருகிறான்; அபக்ஷயதே-குறைவுறுகிறான். விநச்யதி-விநாசமடைகிறான் என்று காலாநுகுணமாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரும் மாறுபாடுகள் (விகாரம்); இதற்கெல்லாம் காரணம் காலமாகும். ப்ராக்ருதியையும் புருஷனையும் காலாநுகுணமாகச் சேர்ப்பவன் பகவான். காலம் ஸ்வதந்த்ரமன்று. பகவத் ஸங்கல்பத்தை அநுஸரித்தது. "ஸர்வே நிமேஷா ஜ்ஞஞிரே வித்யுத: புருஷாததி" என்று ச்ருதி. எல்லா நொடிகளும் மிக விளங்கும் பரமபுருஷனின்றும் உண்டாகின்றன. காலம் அவனதீநம்.

235. **வஹ்நி:**- வஹிப்பவன். வஹ்நி என்று நெருப்பைச் சொல்வது ஸாமாந்ய வழக்கு. விச்வம் வஹதி இதி வஹ்நி: உலகங்களைத் தாங்கி

நிற்பவன். பரமாகாசமாக (eternal space) இருப்பவன், வானம், திசைகள் எல்லாம் இதில் சிறு அம்சங்கள். "அஸ்ய அம்ருதம் திவி" - (புருஷஸூக்தம்) இந்தப் புருஷனுடைய நாராயணனின் பெரும்பான்மை பரமபதத்திலுள்ளது. "ஸ்வேமஹிம்நி ஸ்திதம்" - தனது பெருமையால் அது நிலைத்துள்ளது. "இங்கு-அங்கு" என்று குறிப்பிடுவது எங்கும் பரந்துள்ள ஆகாசத்தில் சிறு இடங்களை, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள். இங்குள்ள பத்த சேதனர்கள் யாவரையும் யாவற்றையும் வஹிப்பவன். ஒரு மூவுலகும் வயிற்றில் கொண்டு நின்றவண்ணம் நின்றமால் (10-8-9).

236. அநில:- ஜீவிக்கச் செய்பவன். அநநாத் உஜ்ஜீவநாத் அநில: காற்றை அநிலமென்று அழைப்பர். காற்றிலுள்ள ப்ராணவாயு நம்மை ஜீவிக்கச் செய்கிறது. *காண்கின்ற இக்காற்றெல்லாம் யானே(5-6-3). காற்றுக்குள்ள இந்த சக்தி பகவானின் உயிர் தரிக்கச்செய்யும் சக்தியில் ஒரு சிறு அம்சம்-"ப்ராணாத் வாயுரஜாயத" (புஸூ), அவன் மூச்சிலிருந்து காற்று உண்டாயிற்று. "கோஹ்யேவாந்யாத்: ப்ராண்யாத்? அவனில்லாவிடில் யார்தான் மூச்சுடன் வாழமுடியும்? 818-பிறர் தூண்டுதலின்றி வாழ்வளிப்பவன். *உலகெல்லாம் ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்துக் காத்துக் கெடுத்துழலும் அம்மான் (10-8-1).

237. தரணீதர:- தரிப்பவைகளையும் தரிப்பவன். நம்மைத் தாங்கும் பூமியைத்தாங்குபவன். "ஸ தாதார ப்ருதிவீம் த்யாம் உதேமாம்" அவன் பூமியையும் ஆகாசத்தையும் தாங்கினான் (தாங்குகிறான்) "பூமியே! நீ வாராஹரூபியான பகவானால் மேலெடுக்கப்பட்டாய்" என்று ச்ருதி எல்லாவற்றையும் தன்வசம் கொண்டுள்ள பரமபுருஷன் தன் ஸங்கல்பத்தினால் பூமியையும் ஆகாசத்தையும் தன் வசத்தில் கொண்டுள்ளான்-பாரதம், 117-பப்ரு: காண்க.*நாகமேந்து மண்ணினைக்-காத்து ஏகமேந்தி நின்றவன் (திருச்-6).

ஸுப்ரஸாத: ப்ரஸந்நாத்மா விச்வஸ்ருட் விச்வபுக் விபு: |

ஸத்கர்த்தா ஸத்க்ருத ஸாது: ஜஹ்நு: நாராயணோ நர: || 26

238. ஸுப்ரஸாத:- மிக்க அருள் புரிபவன் "தமக்ரதம் பச்யதி வீதசோகோ தாது: ப்ரஸாதாத்" (ச்வேதாச்வதரம்) அறப்பெரியவனும் தோஷமற்றவனுமான பரமபுருஷனருளால் ஆச்ரிதசேதனன் பாபமற்றவனாகி அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான் (பார்க்கிறான்). அக்ரூரர் மாலாகாரர் போன்றவர்களைப் பரம பக்தர்களாக்கியது கண்ணனருள். "பிரஸாத பரமௌ நாதௌ மமகேஹமுபாகதௌ"- அரசப் பெருமக்களான அவர்கள் (கண்ணன் பலராமனும்) தமது மட்டற்ற

அருளினால் ஏழையேன் குடிலுக்கு வந்தனரே!- என்று மதுரையில் பூ விற்கும் மாலாகாரர் உருகிப் போனார். ஈரங்கொல்லி (துணி வெளுக்குமவன்) ஒருவன் நம்பெருமானுடைய திருப்பரியட்டங்களை நன்றாக ஸலவை செய்துள்ளதைக் கண்டு உகந்த எம்பெருமானார் அவற்றையும் அந்தவண்ணாத்தானையும் நம்பெருமாளிடம் காட்டித் தமதுகப்பை விண்ணப்பிக்க, பெருமானும் உகந்து "இவனுக்காக கம்ஸனுடைய ஈரங்கொல்லி நம்மைப் புறக்கணித்த குற்றத்தைக் க்ஷமித்தோம்" என்றருளிச் செய்ததாக சரித்திரம். வில் விழாவுக்காக கண்ணன் மதுரைக்கு எழுந்தருளியபோது கம்ஸனுடைய வண்ணானிடம் வெளுத்த வேஷ்டிகள் தரும்படி கேட்டதாகவும் அவன் இகழ்ந்து மறுத்ததாகவும் வரலாறு. *நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான் (8-6-1).

239. ப்ரஸந்நாத்மா - தெளிவுற்ற சிந்தையன். (7-5-22) ஸுப்ரஸாதனாயுள்ளமைக்கு ஹேது. பகவான் அவாப்தஸமஸ்தகாமன் எல்லாம் நிரம்பப் பெற்றவனாகையால் அவனுக்குவிருப்பம். வெறுப்பு எதுவும் கிடையாது. "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்கிறபடி யாவரிடமும் ஒருபடிப்பட நடப்பவன். "ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:-" என்று சாந்தோக்யம். "சாந்தி ஸம்ருத்தம் அம்ருதம்" என்று தைத்ரீயம், சாந்தமே உருவானவன். ஆராவமுதன். அபிமுகர் (தன்னைக்கிட்டியவர்) யாவரிடத்திலும் அருளுடையவனாயிருப்பவன். *இளையவர்கட்கருளுடையாய்! இராகவனே (பெருமாள்-திரு-8-9).

240. விச்வஸ்ருக் - எல்லாவற்றையும் படைப்பவன், விருப்பு வெறுப்பற்று, குணதோஷங்களைக் கணிசியாமல் கேவலம் தனது தயை நிரம்பிய மனதால் எல்லாப் பொருள்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவன். பாமரு மூலகும் படைத்த பற்பநாபா! (7-6-1) முந்நீர் ஞாலம் படைத்த எம்முகில் வண்ணனே! (3-2-1) *யாதுமில்லாவன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர் படைத்தான் (4-10-1). *புவனியெல்லாம் படைத்தவனே! (பெரு.திரு. 8-2)

241. விச்வபுக் விபு:- (Viswabhuḡ Vibhuḥ) - எங்கும் பரந்திருந்து ரக்ஷிப்பவன், பாலில் வெண்ணெய் போல பரந்திருந்து பரிபாலித்து ரக்ஷிப்பவன், "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர: நாமாநி க்ருத்வா அபிவதந் யதாஸ்தே" -புருஷஸூக்தம்- ஸர்வஜ்ஞனான பகவான் எல்லாப் பொருள்களையும், ஸ்ருஷ்டித்து, பெயரிட்டு அழைக்கிறான், புநக்தி-பாலயதி என்று பாஷ்யம்; புஜிக்கிறான், ஆள்கிறான், அநுபவிக்கிறான்.

*கறந்தபாலுள் நெய்யே போல் இவற்றுள் எங்குங் கண்டு கொள் இறந்து நின்ற பெருமாயா! (8-5-10). இவற்றுள்-உலகில் காணும் பொருள்களுள் *தானேயாகி நிறைந்து எல்லா வுலகுமுயிரும் தானேயாய் (1-7-2).

242. **ஸத்கர்த்தா**- ஸத்துக்களை பஹுமானிப்பவன். தன்னைப் பூஜிப்பவர்களைத் தான் பூஜிப்பது ராமபிரானியல்பு. நல்லோர்களை இயல்பாக வெகுமானிப்பவன், தன்னை ஆதரியாதவர்களையும் ஆதரிப்பவன் தன்னை ஆதரிப்பவர்களைத் தன்னியல்பாக பூஜிப்பவன் என்று சொல்லித்தெரிய வேண்டா *தமர்கட்கெளியான் (10-5-9)

243. **ஸத்க்ருத:**- ஸத்துக்களால்- ஸாதுக்களால் பூஜிக்கப்படுமவன். *செழுநிலத்தேவர் நான்மறையோர் திசை கைகூப்பி ஏத்தும் (8-4-8). தனதன்பர்களிடுவதைத் தலையால் தாங்கி உகக்கிறான். உள்ளன்புடன் இட்டது சிறிதாயினும் அதைப் பெரிதாகக் கருதி உகந்து ஏற்று இதற்கு பதிலாக என் செய்வேன்? என்று நினைக்கிறான். *உன்னடியார்க்கு என் செய்வனென்றே இருத்தி நீ. (பெரிய திரு) "சுபர்யா பூஜித: ஸம்யக்" -வேடுவச்சியான சுபரியாலே நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டான். "ஸம்யக்" என்பது அவன் திருவுள்ளம். அது போலவே மாலாகாரர் விஷயத்திலும் உகப்பு

244. **ஸாது:**- ஆசரிதர் நியமனத்தைச் செய்பவன். தூது போதல். தேரோட்டல் முதலான செயல்களையும் தன்னையண்டியவர்க்குச் செய்பவன். *இன்னார் தூதனென நின்றான் (திருமொழி) *இந்திரன் சிறுவன் தேர்முன் நின்றான் (திருமொழி)

245. **ஜஹ்நு:**- மறைப்பவன். பக்தரல்லாதவர்க்கு தனது மஹிமையைக் காட்டாமல் மறைப்பவன். கண்ணனுடைய பெருமைகளை நேரில் பார்த்திருந்தவனாயினும் துரியோதனன் அதை உணராமல் பாண்டவர்களுக்காகத் தூது சென்ற போது அவனுக்குக் கேடு விளைவிக்க எண்ணினான். *பிறர்களுக்கரிய வித்தகன் (1-3-1)

246. **நாராயண:**- நாராயணன். எல்லா ஜீவர்களையும் ஆதாரமாயிருந்து தாங்குபவன். ஒரே தடவைதான் இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்தில் நாராயண நாமம் வருகிறது. இங்கு இத்திரு நாமத்தின் ஒப்பற்ற பெருமை பேசப்படுகிறது. பாரதத்தில் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் சிவஸஹஸ்ரநாமம் இரண்டுமுண்டு. சிவஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள சில பெயர்கள் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் பகவந் நாமங்களாக எடுக்கப் பட்டுள்ளன. எல்லாப் பெயர்களையும் விஷ்ணுவுக்குப் பொருத்திக் காட்ட முடியும். அப்பய்யதீக்ஷிதர் என்னும் பெரியவித்வான் நாராயண நாமத்தை

சிவனுக்குப் பொருத்திக்காட்ட முயன்று முடியாமல் மீண்டார். எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரணமான தனித்திருநாமம். வேறு எந்த தெய்வத்துக்கும் பொருந்தாது. "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம கீதா சாஸ்த்ரே ஸமீரித:-நாராயணனே பரம புருஷன் என்று கீதாசாஸ்த்ரத்தில் நன்று விளக்கப்பட்டுள்ளது என்று ஆளவந்தார். அந்தர் பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: என்ற உபநிஷத்வாக்யம் இத்திருநாமத்தை விளக்குகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்ட எல்லாப் பொருள்களையும் ஆதாரமாயிருந்து தாங்குகிறான்; எல்லாவற்றிலும் உட்புகுந்து அவற்றின் ஸத்தையை (உண்மையை) நோக்குகிறான். "நாராயணாய வித்மஹே" என்று விஷ்ணு காயத்ரி. நாராயணனைத் துதிக்கிறேன். "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் நப்ரஹ்மாநேசாந: நே மே த்யாவா ப்ருதிவீ" என்று மஹோபநிஷத். ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான். பிரமன், சிவன், பூமி, வான் எதுவுமில்லை. ரஹஸ்யமாக (உபதேசமாக) பேசவேண்டியதாகையால் அதிகம் சொல்லவில்லை (என்று பாஷ்யம்). ஆழ்வார்கள் ஆசாரியர்கள் மிகவும் ஆதரிக்கும் திருநாமம். *வண்புகழ் நாரணன் (10-9-1); நாரணன் முழுவேலுக்கும் நாதன் வேதமயன் (2-7-2) *நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய (திருப்பல்) *நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம் (திருமொழி 1-1-1) நாராயணாவோ! மணிவண்ணா நாகணையாய்! (சிறிய திருமடல்), நானும் சொன்னேன் நமர்களுமுரையின் நமோ நாரணமே (திருமொழி 6-10-6). *நாராயணாவென்றோவாதுரைக்கு முரையுண்டே (1-திரு 95). *பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன் (2 திரு 81). *நாமம் பலசொல்லி நாராயணா (3 திரு 8) *நலந்திகழ் நாரணன் (பெருமாள் திரு 10-11) இன்னும் பலபலவுண்டு.

247. **நர:**- அழியாதவன். ரிங் கூடியே-என்று தாது. ர என்று அழிவுறுமவைகளைச் சொல்லும் நர என்றதால் அழிவற்ற நித்ய வஸ்துவைக் குறிப்பது. "அநச்வர சிதசித் விபூதிக:-" அழிவற்ற சித். அசித் இவைகளாலான ஐச்வர்யத்தையுடையவன். நித்ய வஸ்துக்களுக்கு நாயகன். நாராயண மந்த்ரத்தைக் கேட்கும் பொருட்டு நரன் ஆக வந்தவதரித்தவன் *நாமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயணா! நரனே! (நாச் திரு 2-1) *நரநாராயணனாய் உலகத்தற நூல் சிங்காமை விரித்தவனெம்பெருமான் (திருமொழி 10-6-1)

அஸங்க்யேயோ அப்ரமேயாத்மா விசிஷ்ட: சிஷ்டக்ருத் சுசி: |

ஸித்தார்த்த: ஸித்தஸங்கல்ப: ஸித்தித: ஸித்திஸாதந: || 27

248. **அஸங்க்யேய:**- எண்ணிலடங்காதவன். 247-நர: என்ற அழிவில்லாத சித்சித்துக்கள் கொண்ட ஐச்வர்யமுடையவன். இந்த

அழிவில்லாத நித்ய வஸ்துக்களுடைய திரள் (ஸமூகம்) எண்ணிறந்தவை அவனுடைய விபூதிகளாக உள்ளன. (முமுகுஷுப்படி-97 காண்க) (உதாரணமாக - ப்ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்களும், காலமும் மஹாதாதி விகாரங்களும், அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்). *எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசன் (3-3-3) எண்ணிலடங்காத இயல்பான நற்குணங்களையுடையவன். வானவரீசன் என்பதால் ஐசுவர்ய பூர்த்தி சொன்னதாயிற்று.

249. **அப்ரமேயாத்மா** - எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருப்பவன். இத்தனை என்று எண்ணி அறியமுடியாத பொருள்களின் திரள்கள் எல்லையற்றவை. இவைபெல்லாவற்றிலும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்து நிற்பவன். "அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய" என்கிறபடி எங்கும் பரந்துள்ளான். எங்குமுள்ளான் கண்ணன் 2-8-9 *கரந்தெங்கும் பரந்துள்ளான் (1-1-10) பரந்துதனி நின்றவன் (2-8-10)

250. **விசிஷ்ட:**- தனிச்சிறப்புடையவன். விலக்ஷணன். மேல் சொல்லப்பட்ட வ்யாப்தி *கரந்தெங்கும் பரந்துள்ளான் என்ற தன்மையால் வந்த விஷ்ணு. வாஸுதேவன், நாராயணன் என்ற திருநாமங்கள் வேறு எந்த தெய்வத்துக்கும் பொருந்தாது. இதனால் தனிச் சிறப்புடையவன். இயல்பாகவே மேலானவன்.

251. **சிஷ்டக்ருத்**- பிறரை உயர்த்துபவன். சிஷ்டன்; நற்குண நன்னடத்தைகளையுடையவன். இவைகளாலுயர்ந்தவன். பகவான் ஆச்ரிதர்களைத் தனது ஸம்பந்தத்தால் தன்னையொத்த கல்யாண குணங்களையுடையவராகச் செய்ய வல்லவன். இது ஒரு அநுக்ரஹ விசேஷம் *சிட்டனே! செமுநீர் திருவரங்கத்தாய் (7-2-4) சிட்டன்-சிஷ்டன், ச்ரேஷ்டன். *தம்மையே ஒத்த அருள் செய்வார்-செய்வார்கட்கு உகந்து.

252. **சுகி:**- தூய்மையுடையவன். இது ஒரு தேஜஸ்; இது வேறுயாராலும் உண்டாவதில்லை. தன்னியல்பாக இந்த ப்ரகாசத்தையுடையவன். சிஷ்டக்ருத், சுகி என்ற இரண்டு திரு நாமங்களை இணைத்து பாஷ்யம் அமைந்துள்ளது. 157 காண்க. *அரங்கமேய அந்தணனை அந்தணர்தம் சிந்தையானை - (திருநெடு 14) தேவர்க்கும் அறியலாகா அந்தணனை (4) அந்தணன்- தூயவன் சுத்தன் அந்தணர் சிந்தையான் சுத்தஸ்வபாவர் - ஸாத்விகர் நெஞ்சில்வசிப்பவன்; அமலன்.

253. **ஸித்தார்த்த:**- எல்லாமுடையவன். *அவாப்தஸமஸ்த காமன் என்பது எல்லாம் இவனிடம் உள்ளன. இவன் முயன்று (ஸாத்யம்) பெற

வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் ஸித்தமாக உடையவன். *நிகரில் புகழாய்! உலகம் முன்றுடையாய். என்னை யாள்வனே! (6-10-10)

254. **ஸித்தஸங்கல்ப:**- நினைத்தபடி நடத்தவல்லவன் ஸத்ய ஸங்கல்பன். *எல்லையில்லானத்தன் ஞானமஃதே கொண்டு எல்லாக் கருமங்களும் செய் எல்லையில் மாயன் (3-10-8) *மமுங்காத ஞானமே படையாக உடையவன் (3-1-9) அவன் ஸங்கல்பத்தை (நினைவை) அநுஸரித்தே எல்லாப் பொருள்களும் செயல்படும். நினைத்தவையெல்லாம் நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைவுப்படி அமைந்துள்ளவன்; அவன் நினைத்தபடி எல்லாம் நடக்கும் என்ற படி நம் நிலை இப்படியில்லை; "நடப்பது நடந்தே தீரும்; வருந்திப் பயனில்லை" என்பது நமது நிலை.

255. **ஸித்தித:** (Siddhadah)- ஸித்திகளை அளிப்பவன். *ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளல் ஆழிப்பிரான் (3-9-9) ஸித்தியாவது அதிமாநுஷமான வல்லமை; அணிமா-உடலை மிகவும் சுருக்குதல்; மஹிமா-மிகவும் விரிவடையச் செய்தல்; இது போல உடலை கனமற்றதாகவும் மிகவும் கனமுள்ளதாகவும் ஆக்குகை; மற்றவர்களை கட்டுப்படுத்துகை; இது போல பலஸித்திகள் உண்டு. அநுமான் ஸமுத்ரத்தை தாண்ட மலைபோன்ற உருவை எடுத்ததாகவும் இலங்கை வாசலைத் தாண்ட பூனையையொத்த சிறு உருவை எடுத்ததாகவும் ஸ்ரீராமாயணம் கூறும். பாரதக் கதையில் பீமசேனன் அநுமானைக் கண்டபோது அவன் வாலைக் கூட அசைக்க முடியவில்லை. அப்படி கனமானான் என்று அறிகிறோம். இதெல்லாம் பகவதநுக்ரஹபலனாய் வரும் ஸித்திகள்.

256. **ஸித்திஸாதந** - ஆறும் இனிதாகவுள்ளவன். ஆறாவது அவனையடையும் உபாயம் (ஸாதநம்); பேறாவது பெறும் பலன் (ஸித்தி) பகவதநுபவம் இனிக்கும்; அவனையடையும் உபாயமான பக்தி-அவனை மனதில் சிந்திப்பது இனிமையான அநுபவமாயிருக்கும். ஸாதநம் ஸித்திஸாதமாக இருக்கும். போக்கியமாக இருக்கும் பகவான் "தர்ம்யாம்ருத"மாம் (ஸ்ரீகீதை 12-20) தர்ம்யம்-ஸாதனம்; அம்ருதம் அமுதமாயினிப்பது. *ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் (6-7-10) தேனேமலரும் திருப்பாதமிறே.

வ்ருஷாஹீ வ்ருஷபோ விஷ்ணு: வ்ருஷபர்வா வ்ருஷோதர: ।

வர்த்தநோ வர்த்தமாநஸ்ச விவிக்த: ச்ருதிஸாகர: ॥

257. **வ்ருஷாஹி:** அடையும் நாள் நன்னாளாயிருப்பவன், வ்ருஷ புண்யம்; அஹ: பகல், தினம் இப்படியுடையவன். *அடியேனருவாணாள் சென்னாளெந்நாள் அந்நாள் உனதாள் பிடித்தே செலக்காணே (5-8-3) உனக்கே அடிமைப்பட்ட இவ்வாத்மவஸ்து உண்டாய் வாழுநாள் எத்தனை நாளுண்டு அத்தனை நாளும்கூட உன் திருவடிகளையே பெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்தருள வேணும்.

அத்யமே ஸபலம் ஜநம் ஸுப்ரபாதா ச மே நிசா ।

யதுநந்திராபஜபத்ராசுஷம் விஷ்ணோ: த்ரக்ஷயாம்யஹம் முகம் ॥

என்று அக்ரூரர் வாக்கு. "எனது இரவுக்கு இது நல்ல விடிவு; எனது பிறவி பலனுடையதாயிற்று. இன்று நான் விஷ்ணுவினுடைய (கண்ணனுடைய) மலர்ந்த தாமரைபோன்று அழகான கண்களுடைய அழகான திருமுகத்தைக் காணப்போகிறேன்." சுபகாரியங்களுக்கு அங்குரார்ப்பணம் என்று ஒரு சுபத்தை முதலில் செய்வார். ப்ரஹ்மோத்ஸவம் கொடியேறும் தினத்துக்கு முன் தினம் திருமுளை. நல்லவிடத்திலிருந்து மந்தரபூர்வமாக மண்ணெடுத்து பிசைந்து அதில் நவதான்யத்தைச் சேர்த்து நீர்விட்டு அதில் அங்குரம் (முளை) வரும்படி செய்வார். இது பல மங்களங்களில் கொண்டு விடும். பகவானை முதல் முதலாக அடையும் தினமே அங்குரார்ப்பணம் போல் சுபமாயிருக்கும். அவனே அந்த நன்னாளாய் இருப்பவன்; மேலும் மேலும் சுபபரம்பரைகள்-பக்தி முதிர்ந்து அவனையடைந்து ஆநந்தித்தல் எல்லாம் நடக்கும்.

258. **வ்ருஷப:** அநுக்ரஹத்தைப் பொழிபவன். வ்ருஷ-தெளி- (நீரைத் தெளிப்பது) "காருண்ய மாருதாநீதை; சீதலரபிஷிஞ்சமாம்" என்று திருக்கச்சிநம்பி தேவப்பெருமானை வேண்டுகிறார். ஸம்ஸாரமாகிய தாபத்தில் தீய்ந்து அவனைக் கிட்டியவாறே தனது குளிர்ந்த கடாசுமாகிற மழையினால் தாபம் போய்க்குளிர்ந்திருக்குபடி செய்கிறான். *எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைந்தெழ நல்லவருள்கள் நமக்கேதந்தருள் செய்வான். (8-6-1)

259. **விஷ்ணு:** எங்கும் பரந்திருப்பவன். (2 விஷ்ணு காண்க) எங்கும் பரத்திருந்து கருணைமழை பொழிபவன். விஷி என்ற தாது வ்யாப்தியைச் சொல்லும். தாபம் போம்படியான குளிர்ந்த மழை கொண்டே பொழிந்து எங்கும் பரந்து பிரியாதிருப்பவன். *எங்கும் தானாய் நாங்கள் நாதனே (1-9-9). தான் உபகாரகனாகையால் உயர்ந்தவன். தனது மேன்மையைப் பாராமல் தாழ்ந்தவரிடமிருந்து பிரியாதவன். "அசையக் கூடியதோ

அசையாததோ எப்பொருளும் என்னைவிட்டு (நானில்லாமல்) இருக்க முடியாது" (பூரீகீதை) மீண்டும் 663 விஷ்ணு.

260. **வ்ருஷபர்வா:** தருமமென்னும் படிகளால் அடையப்படுபவன். வ்ருஷா: என்பது வர்ணாசிரம தர்மங்களை, இவை அவனையடைய சோபாநபர்வாணி படிக்கட்டுக்கள். தாழ்ந்த நிலத்திலிருந்து நாம் மேல்மட்டத்திலிருப்பவனை அடைய சோபாநம் (படிக்கட்டுக்கள்) வேணுமல்லவா? வர்ணாசிரம தர்மங்களைத் தன்னையடையும் படிகளாக உடையவன். கர்மயோகத்தால் அடையப் படுபவன்.

261. **வ்ருஷோதர:** தர்மமே உருவான வயிற்றையுடையவன். உதரம் என்று வயிற்றைச் சொல்வது. தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோதரமறிய? (2-7-12) வ்ருஷா: என்பது வர்ணாசிரம தர்மங்களை, அவரவர் நிலைக்குச் சேர வர்ணாசிரமத்ரமங்களை "நான் எனது" என்ற எண்ணமில்லாமல் பலத்தைக் கோராமல் செய்தால் அவன் வயிறு நிரம்பிவிடும். அவன் வயிறு எளிதில் நிரம்பிவிடுகிறது. அவன் ஆராத்யஸூலபன் என்று கருத்து பூஜிப்பவர்கள் தமக்குக் கிடைக்கும் பொருள்களை ஸமர்ப்பித்தால் அத்தால் த்ருப்தியடைபவன். பத்தியுடன் இடப்படுவதை ப்ரீதியுடன் அங்கீகரித்து நிறைவடைபவன் என்பது கருத்து. பெரியவன் என்று அகல நினையாமல் பூசியுங்கோள்; வெறும் நீர்; ஏதேனும் ஒரு புகை ஏதேனும் ஒரு பூ விட அமையும். "புஷ்பம் பத்ரம் பலம்தோயம் பக்த்யுபஹ்ருதம் அச்நாமிப்ரியதாத்மந:" என்று கண்ணன் திருவாக்கு. இன்னமொரு பொருள்; துன்பப் படுபவரை அவர்கள் தன்னை வேண்டும்போது வயிற்றில் வைத்து ரக்ஷிப்பவன்.

262. **வர்த்தந: (Vardhanah)** - வ்ருத்தி செய்பவன், வளர்ப்பவன். பூஜிப்பவரை தனது குழந்தைபோல வயிற்றில் வைத்து போஷித்து வளர்ப்பவன்.

263. **வர்த்தமான:** வளர்ச்சியடைபவன் மற்றவர்களை வளர்த்து அந்த மகிழ்ச்சியால் தானும் வ்ருத்தியடைபவன். ஆசரிதர்க்கு உதவியதால் வரும் புகரைச் சொல்லும். இப்படி எல்லார்க்கும் எல்லாமளித்தும் தனது ஸம்ருத்தி குறையாதவன். *திகழும் தன் திருவருள் செய்து என்னுள் திகழும் மணிக்குன்றமொன்றே ஒத்து நின்றான். (8-7-5)

264. **விவிக்த:** தனிச்சிறப்புற்றவன். அத்விதீயன். (நிகரில்லாதவன்). முன் சொன்ன சரித்திரங்களால் வரும் தனிச்சிறப்புடையவன். உலகில்

யாவரையும் விட மிகவுயர்ந்தவன். *நிகரில் புகழாய்! (6-10-10). *தன்னொப்பாரில்லப்பன் (6-3-9).

265. **ச்ருதிஸாகர:-** ச்ருதிகளுக்கு கொள்கலம். ச்ருதி என்று வேதங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸமுத்ரம் நதிகளுக்கு முடிவு பெறுமிடமாவது போல பகவான் வேதங்களுக்கு முடிவான இருப்பிடமாம். பகவானுடைய குணங்களைப் பேசுவதில் மிக்க ஆதரமுள்ள வேதங்களுக்குப் புகலாயிருப்பவன். "நாராயண பரா வேதா:" நாராயணனையே (முதன்மையாக) வேதங்கள் பேசுகின்றன என்று ஸ்ரீபாகவதம். "வேதைச்ச ஸர்வை அஹமேவ வேத்ய" (ஸ்ரீகீதை)- எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே. *வேதத்தை வேதத்தின் சுவைப்பயனை- (திருமொழி 2-3-2). வேதமும் வேள்வியும் விண்ணுமிரு சுடரும் ஆதியுமானான் (திருமொழி 9-4-9). *நாரணன்-வேதமயன் (2-7-2).

ஸுபஜோ துர்த்தரோ வாக்ம் மஹேந்த்ரோ வஸுதோ வஸு:
நைகருபோ ப்ருஹத்ருப: சிபிவிஷ்ட ப்ரகாசந: || 29

266. **ஸுபஜ:-** அழகிய புஜங்களையுடையவன். தன்னைப் புகலாகப் பற்றியவரின் ரக்ஷாபரத்தை (காத்தலான சுமை) வஹிக்கும் சோபனமான புஜங்களை (கைகளை) யுடையவன். தன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றினவர்களுக்கு சிறந்த ரக்ஷகன். *கற்பகத்தாலான நற்பலதோளான் (6-6-6) ஈரிரண்டு மால்வரைத் தோள் செங்கண் திருமால் (திருப்பாவை 30).

267. **துர்த்தர:-** தடுக்கமுடியாதவன். தரிக்கமுடியாதவன். சிறந்த கைவன்மையால் மிகுந்த சக்தியுடையவன். ப்ரளய ஸமுத்ரத்தின் அலைபெறியும் ஜலத்தை மணலால் கட்டப்பட்ட கரையால் தடுத்து நிறுத்த முடியாதது போல இவன் சக்தியும் தாங்க முடியாதது. *வென்றிசேர் திண்மை விலங்கல் மாமேனி (திருமொழி 9-1-4) வென்றி-வெற்றி; திண்மை-வலிமை விலங்கல் மாமேனி-பெருமலை போன்ற மேனி உருவம்.

268. **வாக்ம்- (Vagmee)-** கொண்டாடும் படியான வாக்கைவுடையவன். வாக்கினால் ஸ்துதிகளினால் கொண்டாடத்தக்க விஷயம் என்னவுமாம். வேதம் அவன் வாக்கு; சப்தத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் சிறந்துள்ளது. தன் வாக்கினால் எல்லாரையும் அடிமைப்படுத்துமவன். அவதாரகாலங்களில் இது ப்ரத்யக்ஷம். "பிறருடைய வாதங்களுக்கு உடனுக்குடன் தக்கபதில் கொடுக்க வல்லவன்; இதில் வாக்குக்கு அதிபதியான ப்ருஹஸ்பதியை யொத்தவன்

ராமபிரான்" (ஸ்ரீராமாயணம்). "புத்திமாந் மதரா பாஷீ பூர்வபாஷீ ப்ரியம்வத: என்று ராமனைச் சொல்லும். சிறந்த புத்தியுடையவன்; இன்சொல் பேசுபவன்; முன்னர் பேசுபவன் ப்ரியமாகப் பேசுபவன். க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் இப்படியே கீதாம்ருதத்தைப் பொழிந்தவன். *தேசமறிய ஓர் சாரதியாய்ச் சென்று - நடந்த நல்வார்த்தையறிந்துமே: வார்த்தை யறிபவர் மாயவற்காளன்றி யாவரோ? (7-5-9). தேசுடையதேவர் திருவரங்கச் செல்வனார் பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே (நாச். திரு 11-8).

269. **மஹேந்த்ர:-** சிறந்த ஐச்வர்யமுடையவன். எங்குமுள்ளவனாகையால் எல்லாவற்றையுமுடையவன். இதனால் யாவராலும் கொண்டாடப்படும் பரமைச்வர்யத்தையுடையவன் ஸர்வேச்வரன். "இதி (idi) பரமைச்வர்யே"- இந்த்ர: எனும் பெயர் பரமைச்வர்யத்தையுடையவனைக் குறிக்கும். இந்த்ரன் என்ற (ஸ்வர்க்காதிபதி) தெய்வத்தின் ஐச்வர்யம் அழியக்கூடியது. பரமைச்வர்யமாகாது. எம்பெருமானின் ஐச்வர்யமே அழிவற்ற பரமைச்வர்யம். அவனே பரமேச்வரன். *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான் (நாச். திரு 11-3)

270. **வஸுத:- (Vasudah)** தனத்தைக் கொடுப்பவன். எல்லையற்ற ஐச்வர்யத்தையுடையவனாய் எளியோர்க்கும் அந்த ஐச்வர்யத்தை தாராளமாக அளிப்பவன் தன்னையே அளிப்பவன் என்னலாம். *அம்பரமே தண்ணீரே சோறே அறம் செய்யும் எம்பெருமான் (திருப்பாவை).

271. **வஸு:-** தனமாயுள்ளவன். வைத்தமாநிதி. அற்பபலன்களை- வீடு விளைநிலம், பணம் முதலியன வேண்டுபவருக்கு அவற்றைக்கொடுப்பவன். *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணன்; வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்- என்றுள்ளவனுக்கு *தன்னைத் தந்தகற்பகம். (2-7-11) தன்னையே தனமாகத் தருபவன். தானே தனமாக இருப்பவன். "தநம் மதீயம் தவபாத பங்கஜம்" என்று ஆள வந்தார். 105 காண்க. மீண்டும் 701- வஸிப்பவன்.

272. **நைகருப:-** பல உருவங்களையுடையவன்; அநேகரூபமுள்ளவன். இனி விச்வரூபனான பகவானைச் சொல்லும் திரு. நாமங்கள் பேசப்படுகின்றன. "விச்வரூபாய" என்று அவனை த்யானம் பண்ணும் மந்த்ரம். இதனால் பலபல உருவங்களையுடையவன். உலகமெல்லாம்-அதில் ஒவ்வொரு பொருளும் அவனுருவம். "பச்யாமி

த்வாம் ஸர்வதோ஽நந்தரூபம்" என்று ஸ்ரீ கீதையில் அர்ஜுனன். உனது எல்லையற்ற உருவங்களை எங்கும் காண்கிறேன். *ஏகமூர்த்தி இருமூர்த்தி பலமூர்த்தியாகி (4-3-3). *ஏகமூர்த்தி-நன்மைசேர் எண்ணில் மூர்த்தியாய் (திருச்-17) எண்ணில்-எண்ணில்லாத.

273. ப்ருஹத்ரூப:- (Bruhadrupah) பெரிய உருவுடையவன் அவனுடைய உருவம் "ஸர்வதோ஽நந்தரூபம்" என்னலாம் படி மிகப்பெரிது "நாந்தம் நமத்யம் நபுநஸ்வத ஆதிம் பச்யாமி விச்வேச்வர விச்வரூப!" என்று ஸ்ரீகீதை விச்வரூபாத்யாயத்தில் (அத்.11) அர்ஜுனன். "ஆரம்பமோ, நடுவோ, முடிவோ உனது உருவுக்குத் தெரியவில்லை. ஓ விச்வேச்வரனே விச்வரூபனானவனே!" அவன் உருவங்கள் எல்லாத்திசைகளையும் அடைத்துக் கொண்டு (பெரியதாய்) விளங்கும். *அனந்தனை- எண்ணுமாற்றிய மாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே (3-4-9) *பெருமாமேனி யண்டமுடுருவப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன் (திருமொழி 9-1-8) *சிலம்பினிடைச் சிறுபால்போல் பெரியமேரு. திருக்குளம்பில் கணகணப்பத் திருவாகாரம் (திருமொழி 4-4-8) மஹாவராஹமாய்த் தோன்றியவன் குளம்பினிடையில் மாமேருமலை சிறு கல்லாயிற்று. அவ்வளவு பெரிய உருவம்.

274. சிபிவிஷ்ட:- ஒளிக்கிரணங்களிலும் வியாபித்துள்ளவன் சிபி-ரச்மி, கிரணம்; வெளிச்சம். விஷ்ட:- புகுந்துள்ளவன். "உனது சக்திவாய்ந்த கிரணங்கள் உலகங்களை யாவற்றையும் நிறைத்து அவற்றை எரிக்கின்றன" என்று ஸ்ரீகீதை விச்வரூபாத்யாயத்தில் காணலாம். வந்தாய் என்மனம் புகுந்தாய் மன்னிநின்றாய் நந்தாத கொழுஞ்சுடரே! (திருமொழி 1-10-9). நிகழுமாகா சமென்கோ? நீள்குடிரண்டுமென்கோ? ஒளிமணி வண்ணனையே (3-4-1).

275. ப்ரகாசந:- விளங்கச்செய்பவன். தனது விச்வரூபத்தைப் பலருக்குக் காட்டித்தந்தான். அர்ஜுனன் "உனது விச்வரூபத்தைக் காணவிரும்புகிறேன். காட்டமுடியுமானால் (அநுக்ரஹமள்ளதாயின்) காட்டுவாய்" என்று வேண்ட அவனுக்கு தெய்வீகக்கண்களை அநுக்ரஹித்துத் தனது விச்வரூபத்தையும் காணச் செய்தான். *நந்தாவிளக்கே! அளத்தற்கரியாய்! (திருமொழி 3-8-1).

ஓஜஸ்தேஜோ த்யுதிதர: ப்ரகாசாத்மா ப்ரதாபந: ।

ருத்த: ஸ்பஷ்டாஷ்ரோ மந்தர: சந்த்ராம்சர் பாஸ்கரத்யுதி: ||30

276. ஓஜஸ் தேஜோ த்யுதிதர:- பலம் பராக்ரமம் தேஜஸ் எல்லாமுடையவன்; ஓஜஸ்-பலம்; தேஜஸ்-தேசு. பிறரைவெல்லும்

பராபிபவந ஸாமர்த்யம்; த்யுதி-ப்ரகாசம்; ஒளி, இவற்றையெல்லாம் உடையவன். விச்வரூபத்தின் பெருமையைச் சொல்வது. *குன்றமொன்றேந்தியதும் நிகரில்மல்லரைச் செற்றதும். நிரைமேய்த்ததும், நீள்நெடுங்கைச் சிகரமாகளிறட்டதும் இவைபோல்வனவும் பிறவும் புகர்கொள்சோதிப்பிரான் செய்கை (6-4-3) "திவிஸுர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத்யுகபதுத்திதா" (விச்வரூபாத்யாயம்)- ஸஞ்சயன் சொல்வது. ஆயிரம் சூரியர்கள் ஒரே சமயத்தில் வானில் எழுதந்தால் உனது-க்ருஷ்ணனது-ஒளியை ஒருவாறு ஒக்கும்.

277. ப்ராகாசாத்மா- ஒளிபடைத்தவன் - அதை யாவருக்கும் தெரிய விளங்கச் செய்பவன். *ஒளிமணிவண்ணன் (3-4-8), மூடர்களுக்குங்கூட வெளிப்படையாக அறியும்படிதன் ப்ரபாவத்தைக் காட்டுபவன், உட்கண்ணுமில்லாத முழுக்குருடனான த்ருதராஷ்ட்ரனும் கண்ணன் பெருமையை உணர்ந்து "த்வமேவ புண்டரீகாக்ஷ! ஸர்வஸ்ய ஜகத ப்ரபு-தஸ்மாத் தே யாதவச்ரேஷ்ட! ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹஸி" என்று ப்ரார்த்திக்கும்படி அவனுக்கும் தன்பெருமையைக் காட்டித் தந்தவன். "தாமரைக் கண்ணனே! நீயே இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமி. ஓ யாதவகுலச்ரேஷ்டனே! என்மேல் க்ருபை கூர்ந்து அருள்புரிவாய்." மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண்காண வந்து துயரங்கள் செய்து நன் தெய்வ நிலையுலகில்புக உய்க்கும் அம்மான் (3-10-6)

278. ப்ரதாபந:- தபிக்கச் செய்பவன். பகைவரைத் தனது உக்ரத்தினால் எரித்து விடுபவன். தானே எரிசுடரும் மால்வரையும் எண்டிசையும் அண்டத் திருசுடருமாய இறை (3, திரு. 39) எரிசுடர் - உஜ்வலமாய் எரியும் நெருப்பு; இருசுடர்- சூரிய சந்திரர்கள். இறைவனான எம்பெருமான் இவையாவும் தானேயாயுளன். விச்வரூபதேஜஸ்ஸை யாராலும் கண்கொண்டு காண முடியாது. தாபமுண்டுபண்ணும் தேஜஸ் மிகவும் பயங்கரமானது. ஹிரண்யனை (ஹிரண்யம்-பொன்) உருகிமாள்ச் செய்த நரசிம்ம தேஜஸ்ஸையும் நினைவூட்டும். *பொன்பெயரோணாகத்தை கூரார்ந்த வள்ளுகிரால் கீண்டு- ஆராவெழுந்தான் அரியுருவாய் (சிறிய்திரு.)

279. ருத்த:- ஸம்பத்தால் எப்போதும் நிரம்பியிருப்பவன். பர்வ காலத்தில் கரை புரளும் அலை பாயும் கடல் போல நிரம்பியுள்ளவன். நாகணைமிசை நம்பர்ச்செல்வர் பெரியர் *நாச். திரு-10-10) தூதுபோன கண்ணன் (விச்வரூபத்தை கௌரவ சபையில் காட்டியவன்) பேச்சை பாரதம் வர்ணிக்கிறது. "திவ்யாம், அத்புதாம், சித்ராம், ருத்திமத்தாம்" என்று

1 2 3 (Root)

தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதும், வியக்கதக்கதும், அழகானதும், பொருள் நிரம்பியதுமான சொற்களைப் பேசினான். 3 (4)

280. **ஸ்பஸ்டாக்ஷர:-** ஸ்பஷ்டமான அக்ஷரங்களையுடையவன்; (பேசுபவன்) தனது மஹிமையைத் தெளிவாகப் பகாசப்படுத்தும் வேத அக்ஷரராசிகளை வெளியிடுபவன். *சுடர்மிகு கருதி எனப்படுகிறது: இவனைத் தெளிவாகப் பிரதிபாதிக்கும் வேதம். "அநயர்த்த்யா, ப்ரதிபாத்யயா ஸ்பஷ்டக்ருத வேதாக்ஷர:" என்று இங்கு பாஷ்யம், வேத அக்ஷரராசிகள் (சொற்கள்) பெருமையுற்ற இவனைப் பேசுவதால் தெளிவாக உள்ளன.

281. **மந்த்ர:-** மந்த்ரமாயிருப்பவன். மநநம் செய்பவரை ரஷிப்பவன், "மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:" என்று மந்த்ர லக்ஷணம். மந்த்ரத்தை ஸதா சொல்பவனை அது ரக்ஷிக்கிறது. இது சப்தசக்தி. இவன் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவாகையால் (மந்த்ரப்ரதிபாத்ய தெய்வம்) இவனே ரக்ஷகன். *அந்தணர் மாட்டந்திவைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல் வாழலாம் மடநெஞ்சமே (திரு-நெடு 4). அந்தணர் மாட்டந்தி வேதாந்தம்; அதன்ஸாரம் மந்த்ர; என்ற எம்பெருமான். மந்திரத்தால் - திருமந்திரத்தால். வராஹசரமஸ்லோகத்தில் "உடல்நலம் நன்றாயுள்ளபோது என்னை மனதில் ஸ்மரிப்பவனை (ரக்ஷகனாகப் பற்றுமவரை) சாவு அவனைக் கிட்டி அவன் கல்போலும் கட்டைபோலும் நினைவற்றிருக்கும்போது அவனை நான் நினைவில் கொண்டு மேலான இடத்துக்கு (பரமபதம்) அழைத்துச் செல்கிறேன்" என்கிறான் பகவான்.

282. **சந்த்ராம்ச:-** வெண்மதி போன்று குளிர்ந்த தேஜஸ்ஸுடையவன்: மந்த்ரம்-ரக்ஷிப்பது அநிஷ்டமான தாபத்தைப் போக்கி மனதைக் குளிரச் செய்வது ச்ரமஹரம் களைப்பைப் போக்கி (மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியது) அவனுடைய கடாக்ஷம். *திங்களும் ஆதித்தியனும் எழுந்தாற்போல்" (திருப்பாவை) தண்டகாரண்யவாஸிரிஷிகள் ராமனைக் கண்டதை "தம் ஸோமமிவோத்யத்தம் த்ருஷ்ட்வா" பூர்ணசந்த்ரன் உதயமானது போல கண்டு மங்களங்களை ஆசாஸித்தனர்.

283. **பாஸ்கரத்யுதி:-** சூரியனைப் போல தேஜஸ்ஸையுடையவன். *கதிர் மதியம் போல்முகத்தான் (திருப்பாவை) சீரார்கடர்களிரண்டாய் (6-9-1) ஒரே சமயத்தில் சூரியனுடைய வெப்பமும் சந்திரனுடைய குளிர்ச்சியும் இவன் தேஜஸ்ஸில் உண்டு. இது பகவானுடைய தனிச்சிறப்பு; எதிரிகளுக்கு ஆதித்யன்; அன்பர்களுக்குத் திங்கள்-விச்வருபியின் தேஜஸ் கொளுத்தவல்லது என்று முன்பே

கண்டோம். ராக்ஷஸர்கள் அவனைக் கண்டு பயந்து நாலு திசைகளிலும் ஓடுகின்றனர். (கீதை-விச்வருபாத்யாயம்) பிராட்டி பெருமானை "ராமதிவாகர:" என்கிறாள். சூரியகிரணங்கள் போன்ற அம்புகளால் லங்கையை வற்றச் செய்தவன். பாரதத்தில் கண்ணனையும் இப்படியே சொல்லுகிறது.

அம்ருதாம்குத்பவோ பாநு: சசபிந்து: ஸுகரேச்வர: |

ஒளஷதம் ஜகதஸ்ஸேது: ஸத்யத்ரம் பராக்ரம: ||

31

284. **அம்ருதாம்குத்பவ:-** அம்ருத-அம்ச-உத்பவ:- அம்ருதமயமான கிரணங்களுடன் சந்த்ரனுக்குப் பிறப்பிடமாயுள்ளவன். "சந்த்ரமாமநஸோ ஜாத: (புருஷுக்கம்) குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய சந்த்ரன் இம்மஹா புருஷனுடைய மனதிலிருந்து உண்டானான். புருஷன் என்பது நாராயணனை. 282-சந்த்ராம்ச: அவனை ஸேவிக்கும் போது தாபம் தீரும்குளிர்ச்சி: அதற்குத் தோற்றுவாய் இங்கு சொல்கிறது. அடுத்து பாநு: என்று சூரியனைச் சொல்லும் பகவான் "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்று எல்லாரிடமும் சோபநமான ஹ்ருதயம் (எண்ணம்) படைத்தவன், நல்லெண்ணமுடையவன். "ரிபூணாமபி வத்ஸல:" என்று ஸீதா பிராட்டி சொல்கிறாள். பகைவனுக்கும் அருள் புரிபவன் அப்படிப்பட்ட குளிர்ந்த இதயத்திலிருந்து பிறப்பது வெண்மதி. தாபங்களைத் தீர்ப்பது. சந்திரனின் குளிர்ச்சி இவனுடைய மனதில் சிறு அம்சம்.

285. **பாநு:-** சூரியன். *வெய்ய கதிரோன். சூரியனின் வெப்பம் நாராயணனுடைய தேஜஸ்ஸில் ஒரு சிறு அம்சம். சூரியனுக்கு ஒளியை அளிப்பவன். இவனுடைய ஒளியில் ஒரு துளியைக் கொண்டு சூரியன் விளங்குகிறான் என்று ச்ருதி "பீஷோதேதி ஸூர்ய:" என்பதையும் நினைக்க வேணும். *ஞானமாகி ஞாயிறாகி ஞாலமுற்றும் ஏனமாயிடந்தமூர்த்தி (திருச் 114). *திங்களும் ஞாயிறுமாய்ச் செழும்பல்கடராய்- மாயா! (7-8-2).

286. **சசபிந்து:-** துஷ்டர்களை அழிப்பவன். தீயவழியில் செல்லுமவருடைய தீமையைப் போக்கி நல்வழிப்படுத்துபவன். *கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தன் (திருப்பாவை) கூடாரைத்தன் சீரால் கூடுமவராக்குபவன். சசமென்றால் குடிலகதி-வக்ரமான செயலுடைமை, பிந்து-இதையறிந்து மாற்றுபவன், பாநு-கெட்ட செயலை எரிப்பவன் என்று கொண்டு 185-285, தொடர்பு காண்க.

287. ஸுரேச்வர:- தேவர்க்கும் தேவர், இமையோர் தலைவன்-வானோர் கோமான்; அமரர்கள் அதிபதி ஸுர என்பது நன்னடத்தையுடையவரை. இவரை மேன்மைப்படுத்தும் ஈச்வரன் தீமையை அழிப்பது போல் நன்மையை வளர்ப்பவன் நற்செயலுடையவரை பாலனம் பண்ணி (ஆண்டு) தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்பவன். "தீயதெல்லாம் இறப்புக்கு நடத்துகிறது (ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்த்தும்), ஆர்ஜவம் (நேர்மை) ப்ரஹ்மபதத்தை அடைவிக்கிறது" என்று பாரதம். "மனிதர்க்குத்தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ! (8-1-5)

288. ஓளஷதம்:- மருந்து ஸம்ஸாரமாகிற தீராதோய்க்கு மருந்து. "தேங்கோதவண்ணன் வருநரகம் தீர்க்கும் மருந்து- மருந்தும், பொருளும் அமுதமும் தானே (3ம் திருவந்-3) பேஜம் - பிஷக் (585, 586-மருந்து, மருத்துவன்) ஸம்ஸாரமென்னும் கொடியவிஷத்தைப் போக்கும் மருந்தாயிருப்பவன். "பவெளஷதம் த்வம் பகவந்!" என்று மஹரிஷிகள் பகவானைத் துதிக்கின்றனர். "செடியார்வினை தீர் மருந்து (5-10-4) ஸம்ஸாரமான வினைதீர் மருந்து. "தரியேன் இனி உன் சரணம் தந்து என் சன்மம் களையாயே 5-8-7). பிறவி எனும் பெரும் பிணிக்கு ஓளஷதமாயிருப்பவன் பகவான். "மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு என்னாநின்றதினே (முமுகுஷுப்படி 184) என்பதும் காண்க. பகவதநுபவத்தால் சேதனனுக்கு விளையும் ஆனந்தத்தைத் தன்னது என்று எண்ணி ஸ்வரூபநாசமேற்படாமல் மருந்தாயிருப்பவன்.

289. ஜகத்ஸேது:- அணை. நல்லதும் தீயதும் கலவாமல் பிரித்து வைக்கும் அணையாயிருப்பவன். கடலில் ஸேதுவை அமைத்த இராமன் ஸேது இரண்டு நீர்களைக் கலவாமல் தடுப்பது. ஸேது வர்ணங்களும் அவைகளுக்குரிய தர்மங்களும் கலக்கக் கூடாது. ஆச்ரமங்களும் அவற்றுக்குரிய தர்மங்களும் கலக்கக் கூடாது. புண்யபாபங்களுக்கு முறையே ஸுகமும் துக்கமுமான பலன்கள் கலக்காமல் விளையவேண்டும். இப்படி கலப்படம் ஏற்படாமல் அணையாயிருந்து பரிபாலிப்பவன் பகவான். செய்யாத வினைக்குப் பலனேற்படக் கூடாது. செய்த வினை பலனளிக்காமல் போகலாகாது. புண்யபாபபலன்களை மாறாமல் கொடுப்பவன் பகவான். "சுபக்ருத் சுபம் ஆப்நோதி, பாபக்ருத் பாபமச் நுதே" (ஸ்ரீ ராமாயணம்)- நல்ல காரியம் செய்பவன் நல்லதைப் பெறுகிறான். தீமை செய்பவன் தண்டனையனுபவிக்கிறான். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பராதிகரணம் காண்க. திருவெஃகா எம்பெருமான் வேகாஸேது (வெஃகணை) என்பது நினைதற்குரியது. "அன்று வெஃகணைக்கிடந்தது என்னிலாத முன்னெலாம் (திருச் 64).

290. ஸத்யதர்மபராக்ரம:- குணங்களும் பராக்ரமமும் ஸத்யங்களாயிருப்பவன். தர்மம்-கல்யாண குணங்கள். பராக்ரமம்-தோள்வலி. இவை ஸத்யம்-வீண் போகாதவை; இவை பழுது படாமல் உலகங்களை ரக்ஷிப்பவன்-உய்விப்பவன். "ஸர்வமேதத்ச்சுருதம் மந்யே யந்மாம் வதஸி கேசவ!" என்று அர்ஜுனன் கண்ணனைக் குறித்துச் சொல்வது (ஸ்ரீகீதை). அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் பற்றிச் சொல்வது. "கேசவனே! நீ கூறுவதெல்லாம் ஸத்யம் என்று அறுதியிடுகிறேன்." "வார்கடாவருவி யானைமாமலையின் மருப்பிணைக்குவடிந்துருட்டி, ஊர் கொள்திண்பாகனுயிர் செகுத்து அரங்கின் மல்லரைக் கொன்று, சூழ்பரண்மேல் போர்கடாவரசர்புறக்கிட மாடமீமிசைக் கஞ்சனைத் தகர்த்த சீர்கொள் சிற்றாயன் (8-4-1)- கம்ஸவதம் பண்ணிய மிடுக்கைச் சொல்லுகிறது. சீர்கொள்-குணபூர்த்தி; சிற்றாயன்-பாலகிருஷ்ணன். "மாநுஷம் வபுராஸ்தாய விஷ்ணு: ஸத்ய பரக்ரம:" என்று ராமனைப் பற்றி மந்தோதரி வசநம். "மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீநெழ்ச் செற்றுகந்த ஏறுசேவகனார் (6-1-10).

பூத பவ்ய பவந்நாத: பவந: பாவநோநல: |

காமஹா காமக்ருத் க்ருத்: காம: காமப்ரத: ப்ரபு: ||

32

291. பூத பவ்ய பவந்நாத: (Bhuta-bhavya-bhavannathah) முக்காலங்களிலுமுள்ளவற்றிற்கும் ஈச்வரன். கடந்தவன், நிகழ்வது, வரப்போவது ஆகிய முக்காலங்களிலுமுள்ளவை. "போகின்ற காலங்கள் போய்காலங்கள் போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயிராகின்றாய்-மூவுலகுக்கும் நாதனே! பரமா! (2-6-10) "கேசியைக் கொன்றவனும் பூதபவ்யபவந்நாதனுமான கேசவனே வருஷணிகளுக்கு (ப்ருந்தாவனத்தில் வாழும் கோபஜனங்கள்) புகலாகவும் ஆபத்துக்களில் காப்பாற்றும் ரக்ஷகனாகவு மிருக்கிறான்" (பாரதம்)

292. பவந: (Pavanah) - ஸஞ்சரிப்பவன். எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் காற்றைப் போல இயல்பாகச் செல்லக்கூடியவன். "காண்கின்ற இக்காற்றெல்லாம் நானே(5-6-3). இவனுடைய இந்த ஸஞ்சாரசக்தியில் ஏகதேசம் (சிறுதுளி) காற்றுக்குள்ளது. 817 காண்க.

293. பாவந:- தூய்மையளிப்பவன் கங்காதீர்த்ததைப் பரம பாவநம்-தூய்மையளிக்க வல்லதென்பர். இதற்குக் காரணம்- இது பகவானின் ஸ்ரீபாததீர்த்தம் என்பதால். "பாவநஸ்ஸர்வ லோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந்" என்று ராமபிரானை எல்லாவுலகங்களையும் தூய்மைப்படுத்துபவனாக அகஸ்த்யமஹரிஷி சொல்கிறார். "பவித்ராணாம் பவித்ரம் யோ

மங்களாநாம் ச மங்களம்" என்று இந்த நூலிலேயே அநுபவித்துள்ளோம். பவித்ரங்களையெல்லாம் பவித்ரமாக்குபவன் (பவித்ரம்-தூயது) *தேவாதீதேவபெருமான் என்தீர்த்தனே (2-8-5). தீர்த்தன்-தூயவன். திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தன் (7-10-10). *கரம் நான்குடையான் பேரோதி தீர்த்தகரராமின் (2 திரு. 14). அவன் பேர் நம்மையும் தூய்மைப் படுத்தும் 817 - காண்க.

294. அநல:- த்ருப்திபிறவாதவன். அலம்-போதும் என்கை. அடியார்களுக்கு எவ்வளவு உதவினாலும் "போதும்" என்று நினைவாதவன். அருள் புரியும் விஷயத்தில் *உன்னடியார்க்கு என் செய்வன் என்றே இருத்தி நீ (பெரிய திரு. 53) என்கிறபடியே திருப்தி பிறக்காதவன். அக்நி எவ்வளவு எரிபொருளை எரித்தாலும் திருப்தியடையாது. ஆகையால் அநல: என்று பெயர் பெற்றது. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்தில் உதவியும் தன்னைக் குறைவானாகலே கண்ணன் நினைத்திருந்தான். வைகுந்தம் செல்லும் போதும் "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவமேஹ்ருதயாந் நாப ஸர்ப்பதி" என்று தன்னைக் கடனாளியாகச் சொன்னான்.

295. காமஹா-ஆசைகளைக் களைப்பவன். தன்னிடம் ப்ரீதியை உண்டாக்கி மற்ற விஷயங்களில் காமங்களைப் போக்குபவன். "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோ: ஸ்திதம்" என்று ச்வேத த்வீபவாஸிகள் (ஜிதந்தே) துதிப்பர். ஆசையற்ற எனது மனது உனது திருவடிகளில் நிலைத்துள்ளது என்பது பொருள். புதிதாக அறுவடை செய்த தினை தானியத்தை திருமாலிருஞ்சோலை எம்பெருமானுக்கு "புது அவி" காட்டி "நின் பொன்னடிவாழி" என்பாராம், யார்? சோலைமலைக்கு வரும் இனக்குறவர்கள். அவனிடம் தமக்காக எதையும் கேளாமல் பல்லாண்டு பாடச் செய்வது அவனருள். (பெரியா. திரு. 5-3-3)

296. காமக்ருத்- விரும்பக்கூடியவைகளை உண்டாக்குபவன். பக்தர்களுக்கு தன்னிடம் ஆசையை வளர்ப்பவன். *காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நம் கண்ணன் (5-3-3).

297. காந்த:- விரும்பப்படுபவன். போக்யமான தனது திருமேனியழகு காந்தி ஸௌ குமார்யாதிகள் கல்யாண குணங்கள். இவைகளால் மிகவும் விரும்பப்படுபவன். *எந்தாய்! கொடியேன் பருகின்னமுதே! (7-1-7).

298. காம:- ஆசைப்படத் தகுந்தவன். மிகவும் ப்ரீதி விளைவிக்கும் ஆத்மகுணபூர்த்தியுள்ளவன். திருமேனி அழகையும் சொல்லி ற்றாகவுமாம். *காமனைப் பயந்த காளை. பிறரைப் பிச்சேற்றவல்லவன்.

*பேய்ச்சிமுலை சுவைத்தார்க்கு என் பெண் கொடி ஏறியபித்தே (4-4-5). மன்மதனுக்கு உலகத்தை மயக்கச் செய்யும் தன்மை இவனுடைய இந்த மேன்மையில் ஒரு சிறு அம்சமாம். "ஸாக்ஷாத் மந்மதமந்மத:" என்கிறார்கள் கண்ணனை.

299. காம்ப்ரத:- இஷ்டங்களைக் கொடுப்பவன். அவரவர் விரும்பியபடி தாழ்ந்த பலன்களையும், வேண்டுவோர்க்குத் தன்னையும் கொடுப்பவன். ஐச்வர்யம், கைவல்யம், பகதநுபவம் எதையும் கொடுப்பவன். *எனக்கேதன்னைத் தந்த கற்பம் 698, 600-வஸுப்ரத:- தன்னை தேவகிக்குப் பிள்ளையாக அளித்தவன். வஸுதேவனுக்கு "கண்ணன் தந்தை" என்ற பெருமையை அளித்தவன். யசோதைக்கும் நந்தகோபனுக்கும் தன்னையே அளித்தவன். *உந்தையாவனென்றுரைப்ப நின்செங்கேழ்விரலினும் கடைக்கண்ணினும் காட்ட நந்தன் பெற்றனன் (பெருமாள் திரு 7-3), கண்ணனே அப்பாயார்? என்று கேட்டால் நந்தனை விரலால் காட்டினானாம். *எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே (7-5) தனது பால சேஷிதங்களால் யசோதையை மகிழ்வித்தான். *முழுதும் வெண்ணெயளைந்து... இவை கண்ட அசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே (7-8).

300. பிரபு:- ப்ரபுவாயிருப்பவன். பிறர் மனதைக் கவர்ந்து அதனால் ப்ரபு ஆதிக்கமுடையவனாயிருப்பவன். *ஈசன்மாயன் என் நெஞ்சிலுள்ளான்-என் நெற்றியுள்ளானே; நெற்றியுள் நின்றென்னை யாளும் நிறைமலர்ப்பாதங்கள் (1-9-10). "ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்வ மநோஹர:" தாமரையிதழ்களையொத்த கண்ணனான ராமன் எல்லாருடைய மனங்களையும் கவர்பவன். தனதழகால் யாவரையும் கவருபவன். இப்பெருமை கிருஷ்ணனுக்குமுண்டு.

இத்துடன் பட்டர் பாஷ்யத்தில் மூன்றாவது நூறு (திருநாமங்கள்) முடிவுறுகிறது.

நாலாவது சதகம்

யுகாதிக்குத் யுகாவர்தோ தைகமாயோ மஹாசந: |

அத்ருச்யோவ்யக்தரூபச் ச ஸஹஸ்ரஜித் அதந்தஜித் || 33

301. யுகாதிக்குத் - யுகாரம்பஸ்ருஷ்டிகர்த்தா. இந்தத் திருநாமம் தொடங்கி 313 வ்ருஷ: வரை அளவில்லா ஆச்சர்யத்துக்கிடமான பகவதவதாரங்களைச் சொல்லுவதாக வடபத்ரசாயி (ஆலிலைமேல் துயின்றவன்) அவதாரத்தை எடுக்கிறார். முக்தசிசுவாக (அறியாத குழந்தையாய்) உலகங்களைத் தன் வயிற்றில் கொண்டு ப்ரளயஸமுத்திரங்களில் படுத்திருந்தது பெரிய ஆச்சர்யத்தைக் காட்டுவதாகும். ஒரு உதாரணம்.

பாலன் தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு ஆலிலையின்
மேலன்று நீவளந்த மெய்பென்பன் - ஆலன்று
வேலை நீருள்ளதோ? விண்ணதோ? மண்ணதோ?
சோலைகுழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு. முதல் திருவ. 69)

"உலகங்களை வயிற்றில் கொண்டு நீ ஆலிலையின் மேல் சிறு குழுவியாய்த் துயின்றதாக வைதிகள் சொல்கிறார்கள். சிறு பிள்ளையாய் மலையைக் கையிலெடுத்து கல்மாரியிலிருந்து கோபர்களைக் காத்த ஆச்சர்ய சேஷ்டிதனே! அந்த ஆலிலை அலைபாயும் கடலிலிருந்ததா? ஒரு பிடிப்புமின்றி வானில் இருந்ததா? கரைந்து போன இப்பூமியில் இருந்ததா? நீயே சொல்" என்று பொய்கையாழ்வார் பெரு வியப்புடன் கண்ணனையே கேட்கிறார். கள்வா! எம்மையும் ஏழுலகும் நின்னுள்ளே தோற்றிய இறைவ! புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே. (2-2-10). இப்படிப் பல பாசுரங்களுண்டு.

302. யுகாவர்த்த:- யுகங்களைத் திரும்பச் செய்பவன். கிருதம் முதலான யுகங்களைக் காலச்சுழலில் அவற்றின் தர்மங்களுடன் திரும்பத்திரும்ப வரும்படி செய்பவன். ஸம்பவாமி யுகே யுகே கீதை சாலப்பலநாள் உகந்தோருயிர் கரப்பானே (6-9-3) உகம்-யுகம். *கிருத திரேத துவாபர கலியுகம் இவை நான்குமுனானாய் (திருமொழி 7-7-6).

303. நைகமாய:- பலவகையான அநேக மாயங்களையுடையவன். மாயமென்று ஆச்சர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மாயங்கள் பல பல வல்லான். முக்த சிசுவாக (யாதுமறியாக்குழவி) பலவுலகங்களை வயிற்றில் கொண்டு ஒரு நிலையில்லாமல் அலைமோதும் கடல்நீர் மேல் படுத்திருப்பது ஆச்சர்யமல்லவா? எங்ஙனும் ஈதொப்பதேர் மாயமுண்டே! இங்கு மாயம்

என்பது "இந்திரஜாலம்-பொய்" என்ற கருத்தில் சொல்லப்படதல்ல. ஆச்சர்யம் என்று பொருள் மாயா = ஞானம் = சங்கல்பம் "ஸம்பவாமயாத்மமாயயா" என்று. கீதையில் கண்ணன். சம்பராசுரனுடைய மாயைகளை கண்ணன் சக்கரத்தாலறுத்ததாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் கூறுகிறது. திருவாழியாலழிக்கப்பட்ட அது ஒரு பொருளாகவன்றோவிருக்க வேண்டும்? மார்க்கண்டேயமஹரிஷியும் தான் (மஹாபாரதம்-வனபர்வம்) வடதளசாயியான எம்பெருமானை ப்ரளயஸமுத்திரத்தில் கண்டதை "அரசனே! இவ்வுலகங்களையெல்லாம் (சிசுவான) அந்த விஷ்ணுவின் வயிற்றில் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன். என்னிடம் ஒரு நிமிடம் பேசிவிட்டு பகவான் மறைந்து விட்டார். என்ன மாயமிது!" என்றார்.

304. மஹாசந:- பெருவயிற்றன். அதிகமுண்பவன். *உலக முண்டபெருவாயன். *காரேழ் கடலேழ் மலையேழுலகுண்டும் ஆராவயிற்றான் (10-8-2). மார்க்கண்டேயர் வசனம்- "அசைவனவும் அசையாதனவுமான, பொருள்கள் யாவற்றையெல்லாம் உலகில் கண்டுள்ளேனோ எல்லாம் மஹாத்மாவான அவன் (வடதளசாயி) வயிற்றினுள் கண்டேன்! மாயாம்துப்ரக்ருதிம் வித்தி. மாயிநம்து மஹேச்வரம்: ஆச்சர்யமாக மாறுபாடடையும் ப்ரக்ருதிக்கு மாயா என்று பெயர். இதை ஆட்டி வைத்து விளையாடும் மாயன் மஹேச்வரனான எம்பிரான்.

305. அத்ருச்ய:- காணமுடியாதவன். அவன் செயல்களை நினைத்துப்பார்க்க முடியாது. மார்க்கண்டேயர் வசனம் (பாரதம்) - உலகங்களெல்லாம் அழிந்தபிறகு இக்குழந்தை மட்டும் எப்படி காணப்படுகிறது? தவவலிமையால் எவ்வளவு ஆராய்ந்து பார்த்தும் இந்த சிசுவை (சிறுகுழந்தையை) என்னால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது (புரிந்து கொள்ள) முடியவில்லை. *கட்கிலீ! உன்னைக் காணுமாறருளாய் காகுத்தா கண்ணனே! (7-2-3). கட்கிலி- கண்களுக்கு விஷயமாகாதவன். நசக்ஷுஷா பச்யதிகஸ்சநைநம்.

306. வ்யக்தரூப:- தெளிவாகத் தெரியும் திருமேனியுடையவன். மணிலண்ணன். பக்தியுடன் கிட்டுமவர்க்குத் தன் திருமேனியை ஒளிக்காமல் காட்டுகிறான். புருஷாகார: பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே ச்வேதத்வீபத்தோர் சொல்லித் தொழுவது-ஜிதந்தா. புருஷாகார:- பரமபுருஷனின் திருமேனி. இதுவும் ஸ்ரீ மார்க்கண்டேய வசனம் "அதஸ்பிஷ்பஸங்காச ஸ்ரீவத்ஸக்ருதலக்ஷண: ஸாக்ஷாத் லக்ஷம்யா இவ ஆவாஸ:-" - பூவைப் பூவண்ணனும், மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸத்தால்

அடையாளமுள்ளவனும், லக்ஷ்மிக்கு ஆவாஸஸ்தான (உறை மார்பன்) மாயுள்ளவன் என்கண்முன் எப்போதும் புலப்படுகிறான். அவனை வணங்கிய போது தாமரையன்ன சிவந்த திருவடிகளை என்சென்னிக்கணியாக்கினான்.

307. **ஸஹஸ்ரஜித்**- காலங்களை ஜெயிப்பவன். பல பல சதுர் யுகங்களான ப்ரளயகாலத்தை யோகநித்ரையில் கடப்பவன் ஜெயிப்பவன். மார்கண்டேயரிடம் பகவான் சொன்னது: “ஒப்ரஹ்மரிஷியே! ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் சுழலும் வரைநான் யோக நித்ரையில் இருக்கிறேன்” (பாரதம் வனபர்வம்)

308. **அநந்தஜித்**- எல்லை காணமுடியாத திருமேனியுடையவன். இதுவும் மார்க்கண்டேய வசனம்: “அரசனே! அந்த (சிசுவினுடைய) சரீரத்துக்குள் நூறாண்டுகளுக்குமேல் நானிருந்தும் அதை முழுதுமாகக் காணமுடியவில்லை, அதன் முடிவும் (எல்லையும்) புலப்படவில்லை” சிறுகுழந்தையாகத் தோற்றமளித்தாலும். அளவிட்டறிய முடியாத பெருமையுடையவன் என்று தெரிகிறது.

இஷ்டோ:விசிஷ்ட: சிஷ்டேஷ்ட: சிகண்டி நஹுஷோ வ்ருஷ:!
க்ரோதஹா க்ரோதக்ருக் கர்தா விச்வபாஹூர்மஹீதர: || 34

309. **இஷ்ட: அவிசிஷ்ட:-** (இஷ்டோவிசிஷ்ட:) - வேறு பாடெதுவுமின்றி விரும்பப்படுவர். பிரளயகாலத்தில் தம் வயிற்றினுள் காக்கப்பட்ட யாவராலும் வித்தியாஸமின்றி தாய் போல்விரும்பப்படுவன். இவனும் அவர்களை வித்தியாஸமின்றி தாய்போல் ரக்ஷிக்கிறான். (இரண்டு திருநாமங்கள்). *உலகுக்கோர் முந்தை தாய் தந்தையே முழுவேழலகுமுண்டாய் (5-7-7).

310. **சிஷ்டேஷ்ட:-** பெரியயோரால் விரும்பப் படுபவன். சிஷ்டர்களான (மார்க்கண்டேய பகவான் போன்ற) பெரியோர்களால் ப்ரீதியுடன் விரும்பப்படுவன். மார்க்கண்டேயனிடம் பகவான் சொன்னது: “ஸத்வம் தலையெடுத்த ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் அஹங்காரமமகார மற்றவர்களாய் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தவர்கள் இடைவிடாமல் என்னையே மனதில் பக்தியுடன் உபாஸிக்கிறார்கள்” என்று. *வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் - அரியென்ற பேரரவம் (திருப்பாவை)

311. **சிகண்டி**- சிறந்த தலையணியுடையவன். *நின்றிலங்கு முடியினாய்! (6-2-10) மார்க்கண்டேயர் சொல்வது: “எல்லையற்ற தேஜஸ்ஸுடைய அந்த நர-வ்யாக்ரனை (மனிதருள்புலி) நான்

பார்க்கிறேன்.” ஜெயிக்க முடியாத மஹிமையை (தேஜஸ்ஸை) தலைக்கணியாகவுடையவன். இது ஒரு மஹத்தான ஐச்வர்யம் *முடியானே! மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியானே! (3-8) (உபயவிபூதிநாயகத்வலக்ஷணமான முடி கிரீடம்). கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ - (சுரணாகத்யம்) *பாரளந்த பேரரசே ! எம் விசம்பரசே! ஓராசே (திருவிருத்தம் 50) - என்று மூன்று முடிகள் ஆழ்வார் சாத்துவது.

312. **நஹுஷ-** கட்டுபவன். நஹ்யதி (கட்டுகிறான்) என்பதால் நஹுஷ: “அந்ய: மாயயா ஸந்நிருத்த:” வேறான ஜீவன் மாயையால்கட்டப்பட்டுள்ள (ச்வேதாச்வதரம்) மாயை என்பது எம்பெருமானிடமுள்ள ப்ரக்ருதியைச் சொல்லும். *காயமும் சீவனுமாய் கழிவாய்ப் பிறப்பாய்-நீ மாயங்கள் செய்து வைத்தி (7-8-5) காயம்-உடல்.

313. **வ்ருஷ:-** வர்ஷிப்பவன் (வர்ஷித்து மூழ்கடிப்பவன்). வ்ருஷு-ஸேசநே, (நனைப்பதில் நோக்கு) எல்லா விருப்பங்களையும் வர்ஷிப்பவன். *நாதனை அவரவராகி அவர்க்கருளாளும் அம்மான் (8-4-10) ஸம்ஸார மாகிற கடலில் அலைந்து தளர்ந்தோரைத் தனது அமுதன்ன சொற்களால் நனைத்து அவர்கள் குறைகளைத் தீர்ப்பவன். தாமரைக் கண்ணனும் திருமறுமார்பனுமான அக்குழந்தை (வடதளசாயி) என்னிடம் காதுக்கு அம்ருதமான சொற்களால் சொன்னது: “நீ மிகவும் களைத்திருப்பதை நானறிவேன். உனக்கு இளைப்பாறுதல் வேணும் (இளைப்பாறுவாய் என்று ஸ்ரீமார்க்கண்டேயர் வசனம் பாரதம் வனபர்வம்).

314. **க்ரோதாஹா** - கோபத்தையொழித்தவன் (வென்றவன்) இனி (பார்க்க) பரசுராமாவதாரத்தைப் பற்றி எட்டு திருநாமங்கள் *கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால் போக்கிய தேவன் (இரா. நூற்56) என்கிறபடி மூவேழு தலைமுறை கூத்தரியர்களைத் தொலைத்தபிறகு காச்யப முனிவரின் வேண்டுகோளின்படி கோபத்தை யொழித்தவன். பரசுராமாவதாரம் ஆவேச சக்த்யவதாரம். தாசரதிராமன் ஸீதாகல்யாணமாகி வரும்போது பரசுராமன் செருக்குடன் எதிர்பட, அவனிடமிருந்த விஷ்ணு தநுஸ்ஸையும் ஆவேச சக்தியையும் வாங்கி கொண்டான். கார்த்தவீரியார்ஜுனனுடைய சேனையால் தனது தந்தை ஜமதக்னி கொல்லப்பட்டதறிந்து 21 தலைமுறை கார்த்தவீரியார்ஜுனனுடைய ஸந்ததிகளை அழித்தவன் காச்யபர் வேண்டியபடி கோபத்தையொழித்து தான் ஜயித்த பூமிகளை காச்யபருக்கு தானம் செய்துவிட்டு மகேந்த்ரமலைக்கு தபஸ்பண்ணச் சென்றதாக பரசுராமன் வரலாறு, மழுவினால் அவனியரசை மூவெழுகால் மணிமுடிபொடிபடுத்து உதிரக்குழுவார் புனலில்குளித்து வெங்கோபம் தவிர்ந்தவன் (திருமொழி 8-1-6). 463. ஜிதக்ரோத : காண்க.

315. **க்ரோதக்ருத்** - கோபமுள்ளவன். தந்தையான ஜமதக்னி மரண விஷயமாக கார்த்தவீரியார்ஜுனன். அவனுடைய கூத்தரிய குலம் இவற்றின் மீது கோபம் கொண்டவன் பரசுராமன். *வற்புடைய வரைநெடுந்தோள் மன்னர் மாள வடிவாய் மழுவேந்தியவன். வடிவாய்மழு-அழகான- கூர்மையான கோடாலி (திருநெடு - 7)

316. **கர்த்தா** - வெட்டுபவன் *தெழித்திட்டெழுந்தே எதிர் நின்ற மன்னன் சினத்தோளவையாயிரமுன் மழுவால் அழித்திட்டவன் (வெட்டியவன்) (திருமொழி 10-6-6). கோபத்தினால் கார்த்தவீரியன், மற்றும் கூத்தரியர்களின் தலைகளை வெட்டித்தள்ளி அவர்கள் ரத்தத்தைக் கொண்டு குருகேஷத்ரத்தில் பித்ருதர்ப்பணம் செய்தவன் பரசுராமன். (திருமொழி 8-1-6) 314ல் காண்க.

317. **விச்வபாஹு:** - நன்மைக்கான புஜ பலமுடையவன், கூத்தரிய அரசர்கள் தமது கொடுங்கோன்மையால் ஜனங்களை முள்ளாக பாதித்தபோது (துன்புறுத்திய போது) தனது புஜபலத்தால் அம்முட்களை அப்புறப்படுத்தி நன்மை செய்தவன். *இருபத்தோர்காலசுரர்களைக் கட்டவென்றி நீண்மழுவா! (6-2-10) வென்றி வெற்றி கொள்ளும்; நீண்மழுவா- பெரிய கோடாலியையுடையவன்.

318. **மஹீதர:** - (Maheedharah) பூமியைத் தாங்கி நிற்பவன். தீயவர்களைக் கொன்று குவித்து பூமியின் பாரத்தை நீக்கி பூமியை நிலைபெறச்செய்து தரிப்பவன் பரசுராமன். *வென்றிநீண்மழுவா! வியன் ஞாலம் முன் படைத்தாய் (6-2-10)

அச்யுத: ப்ரதித: ப்ராண; ப்ராணதோ வாஸவாநுஜ: |

அபாம்நிதிரதிஷ்டாநம் அப்ரமத்த: ப்ரதிஷ்டித: ||

35

319. **அச்யுத:** - நழுவாதவன். தன் நிலையினின்றும் நழுவி விழாதவன், பிரமன், ஈசன் முதலிய தேவர் நடுவே வந்து பிறந்தாலும் பகவான் அவர்களைப்போல் தன் நிலையிலிருந்து நழுவாதவன். தன் பெருமைகளை முழுமையாக உடையவன். தன்னைப் பற்றியவரை நழுவவிடாதவன், ரக்ஷகன் என்றும் பொருளுண்டு. 101 காண்க. மேலும் 557. *அச்சுதா! அமரரேறே! ஆயர்தம் கொழுந்தே! (திருமாலை 2).

320. **ப்ரதித:** - புகழ் பெற்றவன். *தஸ்ய நாம் மஹத்யச: என்று சுருதி. "மஹத்யசஸ்" (பெரும்புகழாளன்) என்று பெயர் பெற்றவன். *பெருமையுடையிராணார் (1-6-9). *யசஸ்சைகபாஜநம்- புகழுக்குக் கொள்கலம். "அக்ஷய்யகீர்த்தி". அழியாப் புகழுடையவன் என்று பூரீராமாயணத்தில் (கிஷ்கிந்தாகா) கொண்டாடப்பட்டவன். *நிகில் புகழாய் (6-10-10).

321. **ப்ராண:** - உயிரானவன். தன்னடியார்க்கு ஜீவநாடியாயிருப்பவன். ஸகலஜீவராசிகளுக்கும் உயிரானவன். "ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா" என்று கௌஷீதகி "நான் ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் ப்ராணனாய் எல்லாமறிபவனாயிருக்கிறேன். "ப்ராணன் என்று ப்ரஹ்மத்தைக் (பரம்பொருளை) குறிக்கும்" என்று சாரீரக சாஸ்த்ரம். உலகுக்கே ஒருயிருமானாய் (6-9-7).

322. **ப்ராணத:** - உயிரளிப்பான் - பலமளிப்பவன். இனி பதினோரு (11) திருநாமங்கள் கூர்மாவதாரத்தைச் சொல்பவை என்று பட்டர் திருவுள்ளம். கூர்மஸமுத்ரத்தைக் கடைய தேவர்களுக்கு வேண்டிய பலத்தையளித்தவன். *அமரர்கட்கு அன்றாரமுதூட்டிய அப்பன் (3-7-5). மந்தரபர்வதத்தை முதுகில் தாங்கி கடல் கடைய உதவியவன். "அநந்த பல சக்தயே" என்று கூர்மரூபி விஷயமான மந்த்ரம்.

323. **வாஸவாநுஜ:** - இந்திரன் பின் பிறந்தவன் (இந்திரனின் தம்பி); இந்திரனுக்கும் அம்ருதம் பெற உதவுவதற்காக அவன் பின்பிறந்தவன். உபேந்த்ரனாக அவதரித்ததை இங்கு சொல்லவில்லை.

324. **அபாம்நிதி:** - கடல்களுக்கு ஆதாரமானவன். கடல் நீரை மலையையிட்டுக் கடையும்போது அதற்கு ஆதாரமாயிருந்து தாங்கியவன். அப்பனே! ஆழ்கடலைக் கடைந்ததுப்பனே! (4-7-5) அப்பன் உபகாரகன்; துப்பன்-வல்லவன்.

325. **அதிஷ்டாநம்:** - ஆஸனமாயிருந்தவன். கடல்கடையப் படும் போது மத்தான மந்தரபர்வதம் பூமியில் அழுந்த, கூர்மரூபியாய் அதன் கீழ் நின்று தாங்கியவன். *மலைமுகடுமேல் வைத்து-அன்று கடல் கடைந்தான்- பிண்டமாய் நின்ற பிரான் (3 திரு 46) மேல்- ஆமையான தமதுமுதுகின்மேல்.

326. **அப்ரமத்த:** - ஊக்கமுடையவன், விழிப்புடையவன். ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் ஊக்கம் குன்றாதவன். ப்ரமத்த: என்றால் கவனமில்லாதவன் என்று பொருள். குறையுடையவரை ரக்ஷிப்பதில் அதிக கவனமுடையவன். *மலக்கமெய்த மாகடல்தன்னைக் கடைந்தான் (8-3-10). பெருங்கடல் கலங்கும்படி கடைந்தவன்.

327. **ப்ரதிஷ்டித:** - நிலைபெற்றவன். "ஸ்வே மஹிம்நி ப்ரதிஷ்டித:" - தனது மஹிமையில் நிலைத்தவன். மந்தரமலைக்கு ஆதாரம் கூர்மமூர்த்தி; தனக்கு தானே ஆதாரம் வேறு ஆதாரம் வேண்டாமல் நிலைநிற்பவன்.

ஸ்கந்த: ஸ்கந்ததரோ துர்யோ வரதோ வாயுவாஹந: |

வாஸுதேவோ ப்ருஹத்பாநு: ஆதிதேவ: புரந்தர: || 36

328. **ஸ்கந்த:-** வற்றச்செய்பவன்; அழிப்பவன். அசுரர்களையும் தீயவர்களையும் தானே அழிப்பவன். மோஹிநிருபத்தில் வந்து அசுரர்களுக்கு அம்ருதம் கிட்டாமல் செய்தவன். *கூடி நீரைக்கடைந்தவாறும் அமுதம் தேவருண்ண, அசுரரை வீடும் வண்ணங்களே செய்துபோன வித்தகமும் (5-10-10). வீடும் வண்ணம்; இழக்கும்படி-மோஹிநிருபத்தில் வந்து மயக்கி வஞ்சித்தமை.

329. **ஸ்கந்ததர:-** ஸ்கந்தனைத் தாங்குபவன். இங்கு ஸ்கந்தன் என்பது தேவசேனாபதியான ஸுரஹ்மண்யனை. அஸுரர்களை அழிக்கும் தேவஸேனாபதியை தரிப்பவன். ஸ்கந்தனை விசேஷித்துத் தனது விபூதியாகச் சொல்கிறான் "ஸேநாநீநாமஹம் ஸ்கந்த:-" ஸேனைகளை நடத்துவர்களில் நான் ஸ்கந்தன் (பூநீகீதை)

330. **துர்ய:-** (Dhuryah) தாங்குபவன். பூமியைத் தாங்குமவன். "புவனப்ருதே" என்பது மந்த்ரம்; உலகத்தைத் தாங்குமவனை வணங்குகிறேன் - என்றபடி. கூர்மரூபியான பகவானுக்கும் பொருந்தும். பப்ரு : 117 காண்க.

331. **வரத:-** வரங்களைத்தருபவன்; லோகபாரங்களை வகிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்ட தேவர்களுக்கு அதற்குரிய ஸாமர்த்யமாகிய வரத்தையளிப்பவன், *வரந்தரும்மாமணிவண்ணன்.

332. **வாயுவாஹந:-** வாயுவை நடத்துபவன். உலகத்துக்கு ப்ராணனான வாயுவை நடத்துபவன். *மேதகும் ஐம்பெரும்பூதமும் நீயே (திருவெழு) நீர்காற்று முதலான பஞ்சபூதங்கள் அவனிடம் வழக்கு.

333. **வாஸுதேவ:-** வாஸுதேவன். எங்கும் வசிப்பவன். விளையாட்டுடையான். இது முதல் 12 திருநாமங்கள் பரத்வத்தைக் குறிப்பவை; வாஸுதேவன் என்று பரமபதநாதனுக்குப் பெயர் வாஸு, தேவ என்று இரண்டாக பார்க்கவேணும். ஸர்வம்வஸதி. இவனிடம் எல்லாம் உள்ளன; இவன் ஸர்வத்ர வஸதி- இவன் எங்கும் வசிக்கிறான் - இருக்கிறான் உலகங்களுக்கு ஒருயிராயிருப்பவன். அந்தர் பஹிச்சதத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்த்தித:-" உள்ளும் புறமுமொக்க பரந்திருப்பவன். இவ்வர்த்தம் கேவலம் சாஸ்த்ரங்கொண்டே அறியவேண்டும். தேவ-திவு-கரீடாயாம் என்கையால் தேவ என்பது "இவன் காரியமெல்லாம் லீலையாகவே நடத்துபவன்; ரமிப்பவன்

என்பதும் புலப்படும் *உலகங்களுமாய் இன்பமில் வெந்தரகமாகி இனியநால்வன் சுவர்க்கங்களுமாய் மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாயமயக்குக்களால் இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடையான் (3-10-7)

தாய் சேயை கர்ப்பத்தில் காப்பதுபோல உலகங்களைத் தன் உதரத்தில் வைத்துக் காப்பவன் பகவான். உலகில் காணப்படும் பொருள்களில் அந்தர்யாமியாய் இருந்து அவற்றின் ஸத்தையை (இருப்பை) நோக்குமவன் இதனால் வாஸு எனப்படுகிறான்.

இந்த ரக்ஷணத்தை விளையாட்டாகவுடையவன், விளையாட்டாகச் செய்பவன். என்பதனால் தேவன் என்னப்படுகிறான். எப்போதும் விளக்கமுற்றிருப்பதாலும் (தேஜஸ்ஸுடையவன்), யாவராலும் துதிக்கப்படுவதாலும் பக்தர்களிடத்து இருக்கையாலும் தேவன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

"பரஸ்வரூபியான பகவான் வாஸுதேவனாவன்" என்று ரிஷிகள் சொல்லும்படி. "ஸூரியன் உலகங்களைக் கிரணங்களால் மூடுவது போல நானும் செய்கிறேன்; எல்லா ஜீவராசிகளும் என்னிடம் வஸிக்கும்படி ஆதாரமாயிருக்கிறேன்" இது பாரதத்தில் பகவத் வாக்யம்.

வீஷ்ணு, வாஸுதேவன், நாராயணன், ஆத்மா, என்ற சொற்கள் வ்யாப்தியில் அர்த்தமுள்ளவை. வாஸுதேவ மந்த்ரம் (த்வாத் சாக்ஷரி) திருவரங்கத்தில் பூநீரங்கநாதன் திருவாராதனத்தில் அநுசந்திக்கப்படுவதால் வரும் ஏற்றமும் உண்டு. "ரஹஸ்ய மானபடியால் அதிகம் சொல்லவில்லை" என்கிறார் பாஷ்யகாரர் (பட்டர்.)

எல்லாப் பொருள்களும் ஜீவராசிகளும் என்னுள் வஸிக்கின்றன. நான் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை அவற்றுள் வைத்துள்ளேன் வஸிக்கிறேன். இதனால் நான் வாஸுதேவனென அழைக்கப்படுகிறேன்" என்று பாரதத்தில் கண்ணன் திருவாக்கு. *ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து நேர்ந்தவுருவாயருவாகும் இவற்றினுயிராம் நெடுமாலே (1-5-10) உரு ஆய் அரு ஆகும். - சித். அசித் ஆன எல்லாப் பொருள்களிலும் உயிராய் உறைபவன். பரமாத்மாவுக்கு வாஸுதேவன் என்றதிருநாமம் உள்ளதுபோக, அவன் அவதரித்துப் பெற்றதாகவும் இத்திருநாமம் பொருந்தும். வாஸுதேவகுமாரன் கிருஷ்ணன் வாஸுதேவன். *உன்தன் பொய் கேட்டு நின்றேன் வாசுதேவா! உன் வரவு பார்த்தே (பெருமாள் திரு 6.1) என்று ஆய்ச்சிகள் ஊடிப்பேசுவது. மீண்டும் 701 வரும்.

334. **ப்ருஹத்பாநு:-** (Brihadbhanuh) அதிப்ரகாசமானவன். "ரூபமேவ அஸ்யமஹிமாநம் தர்சயதி" *கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான் என்கிறபடி சிலரைக் காணும்போதே அவர்கள் பெருமை ப்ரகாசிக்கும். பரவாஸுதேவன் தனது திவ்யமஹிஷிமார்கள் மற்ற நித்யஸூரிகள் இவர்களால் பரிசீலனை செய்யப் பெற்று உயர்ந்த போகத்தை அநுபவித்து அதனால் விளக்கமுற்றிருக்கிறான். ப்ருஹத்-மிகப்பெரிய; பாநவ:- கிரணங்கள்-தேஜஸ். *பரநன்மலர்ச்சோதி (10-10-10) லீலாவிபூதி விளையாட்டு-க்ரீடைக்காக. உபயவிபூதிநாதனாக மிகவும் ப்ரகாசமடைந்தவன்.

335. **ஆதிதேவ:-** ஊழி முதல்வன் ஆதிகாரணமாகவிருந்து மகிழ்ச்சியடைபவன். *இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடையான். தேவ:-க்ரீடிப்பவன்; லீலாவிபூதியுடையவன். ஸ்ருஷ்டி என்ற லீலையால் மகிழ்ச்சியடையுமவன் பகவான். அறியமுடியாத நிரங்குசஸ்வதந்தரன். யாவற்றையும் அடக்கியாள்பவன். குழந்தைகள் வீடுகட்டி விளையாடுவது போல உலகங்களுடன் விளையாடுகிறான். "அகிலபவநஜந்மஸ்தேம பங்காதி லீலே" என்று படைப்பு காத்தல் அழித்தல் பரமபுருஷனுக்கு லீலையாம்.

336. **புரந்தர:-** பட்டணங்களைப் பிளப்பவன். மேல் நான்கு திருநாமங்களால் துஷ்க்ருத்விநாசநம் சொல்லப்படுகிறது. திரிபுரமொரித்தவன் *புரமொரு முன்றெரித்து உலகழித்தமைத்துளான் (1-1-8). அசுரர்களையும் தீயசக்திகளையும் நாசம் செய்து ஆதிதெய்விகம் என்ற பயத்தைப் போக்குபவன். பிசாசங்கள் இடி, மின்னல் புயல், வெள்ளம் எல்லாம் ஆதி தெய்விகமாம். இங்குபுரமென்று அசுரர் இருப்பிடம் செல்லிற்று.

அசோகஸ்தாரண: தார: சூர: செளரி: ஜநேச்வர: ।

அநுகூல: சதாவர்த்தபத்ம் பத்மநிபேஷண: ॥ 37

337. **அசோக:-** துன்பங்களை அழிப்பவன். துக்கங்களுக்குக் காரணம் ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்று முன்றாகச் சொல்வர். முதலது தன்னைப் பற்றி வருவது. உடலில் உண்டாகும் பசி தாகம், ஜ்வரம் முதலான பிணிகள். இந்த ஆத்யாத்மிக துக்கங்களைப் போக்குபவன் என்று அசோக: என்ற பெயராம். *ஓயும்மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணிவீழ்மாறு செய்வான் (3-3-9). ஆதிபௌதிகம்-சத்ருக்கள். பிராணிஸமூகங்கள் (புலி, சிங்கம், பாம்பு, தேள், இத்யாதி) இவற்றால் வரும் துன்பங்கள். இவற்றைப் போக்குவது அடுத்து சொல்லப்படும். ஆதிதெய்வீகம் 336-ல் சொல்லப்பட்டது.

338. **தாரண:-** தாண்டுவிப்பவன். பயங்களைப் போக்கி கரைசேர்ப்பவன். புணை வன்பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே (2-8-1). புணை-தாண்டுவிக்கும் தெப்பம். ஆதிபௌதிகமான தாபங்களைப் போக்குபவன்.

339. **தார:-** காப்பவன். தாரயதீதி தார: ஸம்ஸாரக் கடலி னின்றும் கரையேற்றி ரக்ஷிப்பவன். "கர்ப்ப ஜந்ம ஜரா மரண ஸம்ஸாரஸாகர மஹாபயாத் தாரயதி" - கர்ப்பவாஸம் பிறப்பு மூப்பு இறப்பு, ஸம்ஸாரமான கடலில் அலைதல் இந்த பயங்களினின்றும் தாண்டுவிப்பவன். (அதர்வசிரஸ்). *நந்தாநரகத்தமுந்தா வகை நாளும் தொண்டரானவர்க்கு இன்னருள் செய்வான். (திருமொழி 11-8-10) அபஹதபாபமா, விஜரோ விம்ருத்யு" - பாபம் தொடாதவன், மூப்பற்றவன், இறப்பற்றவன்" என்று சாந்தோக்யம் அவனைச் சொல்கிறது. நம்மையும் இப்படி ஆக்கவல்லவன்.

340. **சூர:-** ஸமர்த்தன் - பராபிபவந ஸாமர்த்த்யம் - சத்ருக்களை அவர்கள் கூட்டத்தினுட் புகுந்து சிரமப்படாமல் ஜெயிப்பதில் ஸமர்த்தன். சு கதௌ (செல்லுதல்) என்ற தாது. அது "சூ" என்று நீண்டு கிடக்கிறதிங்கு. *சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றான் (திருப்பாவை), *அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை வெந்நரகம் சேராவகையே சிலை குனித்தான். கரதூஷணாதிகளை அவர்களிருப்பிடம் சென்று வேறு நரகவேதனை அனுபவிக்க வேண்டாதபடி நலிந்துகொன்றான் (சிறிய திருமடல்). சென்றங்கு வாணனை ஆயிரந்தோளும் தென்றித்திரைதிசை வீழ்ச்செற்றாய் (பெரியா திரு 5-3-4)

341. **சௌரி:-** சூரனின் பிள்ளை. முன்சொன்ன குணங்களுடன் அவற்றைக் கண்டநூபவிக்க வேண்டும் பக்தர்களிடம் வந்து சேருபவன். அவர்களுக்குப் பிள்ளையாய் வருபவன். சூரனான வஸுதேவனின் குமாரன் வாஸுதேவன். *ஓடாததோள் வலியன் நந்தகோபன் குமரன் என்னவுமாம். *மன்னுலகதேவர் வாழ்முதல் (திருமொழி 6-8-10); தயரதற்குமகனாய்த தோன்றி கொல்லியலும் படைத்தான் (பெருமான் திரு 10-10) மாவீரனான தசரதாத்மஜனாய்ப்பிறந்து எதிரிகளைக் கொன்று குவித்தவன்.

342. **ஜநேச்வர:-** பெருவெள்ளமான ஐச்வர்யம் படைத்தவன். *உயிர்கள் எல்லாவுலகுமுடையான் (3-2-11). பகவதைச்வர்யம் பெரிய ப்ரவாஹமாம்; இது மிகவும் ப்ரகாசமுள்ளது அண்டாதிபதியான பிரமனின் ஐச்வர்யத்தையும் மூழ்கடித்து ப்ரகாசமுற்று விளங்குவது இவனைச்வர்யம் மட்டுமே.

343. **அநுகூல:-** வரம்பினுள் நிற்பவன். அவனுடைய ஐச்வர்யம் இயல்பானது-நிருபாதிகம். அதைப் பற்றி ஸ்வாபிமானம், கர்வம் மதம், இவையற்றவன். கூலம்-கரை. கூலம் அநுவர்த்ததே இதி அநுகூல; பெரும்பாலும் கரையை அநுஸரித்தே நதி கட்டுக்கடங்கி இருக்கும். சில சமயம் ப்ரதிகூலமாவதுமுண்டு. பகவான் அப்படியல்லன். மஹதைச்வர்யமான பெருவெள்ளமிருப்பினும் அநுகூலனாகவே இருப்பான். மஹாவீரனாயினும் அது பற்றி ஸ்வாபிமானமில்லாதவன் ராமன். கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன் கண்ணன், அன்னைகட்டத்தான் கட்டுண்டவன். *ஆய்ச்சி கண்ணிக்கயிற்றினால் கட்டத்தான் கட்டுண்டிருந்தான் (3 திரு 91). "பக்திகரீதோ ஜநார்த்தந:- பக்தியால் வாங்கப்பட்டு கட்டுப்பட்டிருப்பவன்.

344. **சதாவர்த்த:-** பல சுழல்களையடையவன். நதி கரைக்கடங்கிப் பாயும் போது பல சுழல்கள் உண்டாகும். ஆவர்த்தம் - சுழற்சி சுழித்துப் பெருகும் ஐச்வர்யத்தையுடையவன். அளவற்ற ஐச்வர்யப் பெருக்கை ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்கள் கட்டுப்படுத்துவதால் சுழல்கள் சுழல்கின்றனவாம். "சாந்தோதிதவிஜ்ஞாந ப்ராணாய," என்று மந்த்ரசாஸ்த்ரத்தில் பரத்வத்தைச் சொல்லும் த்யானமந்த்ரம். கிளர்ந்தெழும் ஞானமும் ப்ராணனும் (செயலும்) உடையவனும் சாந்தனுமான பரமபுருஷனை வணங்குகிறேன்.

345. **பத்மீ:-** தாமரையைக்கையிலுடையவன். எம்பெருமானை நான்கு திருக்கைகளில் முறையே சக்கரம், சங்கு, கதை, தாமரை மலர் இவற்றையேந்தியவனாக புராணங்கள் கூறும். கையில் மலர்ச்செண்டு (Boquet of Flowers) ஏந்துவதை நினைவூட்டும். *கை வண்ணம் தாமரைவாய்கமலம் போலும் (திருநெடுந்தா 21) என்னவுமாம், இதுவரை வாஸுதேவ ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஸ்வரூப குணங்களைச் சொல்லுபவை பேசப்பட்டன. மேலேதிருமேனியழகைச் சொல்லும் - ரூபகுணங்களைச் சொல்லுமவை.

346. **பத்மநிபேக்ஷண:-** இனிய பார்வையுடையவன். *உன்முகம் மையலேற்றி மயக்கும் மாயமந்திரம் தான் கொலோ? செய்ய தாமரைக் கண்ணினாய் (நாஸ்திரு 2-4). *உகவையால் நெஞ்சமுள்ளருகி உன்தாமரைக் கண்விழிகளின் அகவலைப் படுப்பான் (வலையுள் அகப்படுத்துவான் 6-2-7). எம்பெருமான் கடாக்கம் உயர்ந்த ஜாதித் தாமரைமலர்! காற்றினில் அசையும்போது உண்டாகும் ரமணியமான காக்கிபோல க்லேசங்களைப் போக்கும். இப்படி ச்ரமஹரமான (துக்கங்களைப் போக்குவது) குளிர்ந்த பார்வையைச் சொல்லுகிறது.

ச்ரமணீவிதூர ரிஷிபத்னிகளைப் பூதராக்கின (பாபமற்றவராகப் பண்ணிய) புண்டரீகாக்கன் நெடுநோக்கு சாபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமிறே (ஆசார்ய ஹ்ரு. 95).

பத்மநாபோஸ்ரவிந்தாஷு: பத்மகர்ப்ப: சரீர்ப்ருத் |

மஹர்த்தி: ருத்தோ வ்ருத்தாத்மா மஹாஷோ கருடத்வஜ: || 38

347. **பத்மநாப:-** தாமரை உந்தித் தனிப்பெருநாயகன் (திருவாசிரியம்). தாமரை போன்று அழகான நாயகியுடையவன். கொப்பூழில் எழுகமலப் பூவழகன் முன்னரே பேசப்பட்டது. 48, 198. *அயனைப் படைத்த எழில்உந்தியழகு. (அமலனாதிபிரான்).

348. **அரவிந்தாஷு:** - செந்தாமரைக் கண்ணன். *அனைத்துலகமுடைய அரவிந்தலோசநன். இழைகொள் சோதிச் செந்தாமரைக் கண்ணபிரான். (6-5-5). *செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய் கண்களைச் சொல்லுகிறது. ராம: கமலபத்ராஷு: என்று அநுமான் பிராட்டியிடம் சொல்லுவது தஸ்யயதாக்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ - என்று ச்ருதி. பரத்வஸூசகமான இணைந்த இருதாமரைக் கண்களைச் சொல்லுகிறது. 112-ம் காண்க.

349. **பத்மகர்ப்ப:-** தாமரையை ஆஸனமாகவுடையவன்; மணம், அழகு, மென்மை இவையுடைய தாமரை மலரின் மேல் வீற்றிருப்பவனாக யோகிகளால் தியானிக்கப்படுமவன், மநநம் செய்பவருடைய ஹிருதய கமலத்தில் வீற்றிருந்து அருள்புரிபவன். "தஹரம் விபாப்மம் பரவேச்மபூதம் யத்புண்டரீகம்" என்று ச்ருதி. மாசற்றதும் ஸூக்ஷ்மமானதுமான (இருதய) தாமரை பரமபுருஷனுடைய இடமாம். *தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப் பெருமான்; (4-5-8). *அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ? (3-1-1)

350. **சரீர்ப்ருத் (Sareerabhurth):-** சரீரத்தைத் தாங்குபவன். எல்லா சரீரங்களிலும் அவன் வியாபித்துள்ளமையால் அடியார்களின் அல்லது உபாஸகர்களின் - தேஹமும் ஆத்மாவும் இவனுக்குச் சரீரங்கள். குறிப்பாக ஞானியின் (இவனையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டுள்ளவன்) சரீரத்தை ஞானியின் இதயத்திலிருந்து கொண்டு புஷ்டியடையச் செய்கிறான். ஞானியைத் தனதுசரீரம் போலும் ஆத்மா போலும் ரக்ஷிப்பவன். ஞானீ து ஆத்மைவ மே மதம்-ஞானியை எனது ஆத்மாவாக நான் கருதுகிறேன் (பூநீகீத). "ஐகத்ஸர்வம் சரீரம் தே" என்று பிரமன் ராமனைப் புகழ்ந்து கூறுவது. ஐகத்தனைத்தையும் சித் அசித் யாவற்றையும் சரீரமாகக் கொண்டு தாங்குபவன் *திசை மண் நீர் எரி முதலா உருவாய் நின்றவன் (திருமொழி 7-6-7)

351. **மஹர்தி:** (Maharddhih) பெருஞ்செல்வமுடையவன். உபயவிபூத்யைச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அளவற்ற ஐச்வர்யத்தையுடையவன். "வீற்றிருந்தேமுலகும்" தனிக்கோல் செல்ல ஆளும் அம்மான் (4-5-1). ஸம்ஸாரிகள் தங்கள் சொத்துக்கடிமையாயிருப்பார். பகவான் ஸ்வாமியாகவே இருப்பான், இவ்வளவும் அடியார்களின் யோக்கேஷமங்களை நோக்குவதற்கென்றே உள்ளது. ஐச்வர்யத்தால் ஸம்ருத்தன்-நிறைந்தவன். "நாகணைமிசை நம்பரர். செல்வர் பெரியர் (நாச் திரு 10-10).

352. **ருத்த:** (Ruddhah)- வருத்தியபைவன். "பெருக்கு வாரின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றி, கர்மவசியர்-போலபெருக்கும் ஹேது ஏதுமில்லாமல் தானே வருத்தியடையும் இயல்பினன். அடியார்களின் புஷ்டியினால் இவனும் புஷ்டியடைகிறான். "ராமபிரான்விபீஷணனை இலங்கைக்கரசனாக அபிஷேகம் பண்ணி கவலையற்றவனாக ஆநந்தமடைந்தான்" என்பது காண்க.

353. **வ்ருத்தாத்மா (Vridhatma)** - நிறைவுற்ற ஆத்மஸ்வரூபன் - பரமாத்மஸ்வரூபம் மிகவும் பெருமையுற்றது இதன் பெருமையைப் பார்த்தால் அவனுடைய மற்ற பெருமைகள் உபய விபூத்யைச்வர்யம் போன்றவை- மிகச்சிறிதாகத் தோன்றும். ஜீவாத்மஸ்வரூபம் சிறிது, ஆழ்வார் தமது "அவா" வை மிகப்பெரிதாக உருவகப்படுத்துகிறார்; சூழ்ந்து அகன்று ஆழ்ந்து உயர்ந்த முடிவில் (எல்லையற்ற) பெரும்பாழேயோ! என்று ப்ரக்ருதி தத்வத்தைச் சொல்லி ஞானத்தினால் இதிலும் பெருமையுற்ற ஆத்மாவைச் சொல்லி, இவை யிரண்டையும் வ்யாபித்து நிற்கும் பரமாத்மதத்வத்தின் பெருமையைச் சொல்லி தமது அபிநிவேசத்தை (ஆர்த்தியை) "அதனிற் பெரிய என்னவா" என்கிறார். திருவடியும் "ஸ்நேஹோ மே பரம:" என்று சுருக்கமாக தமதன்பின் கனத்தைச் சொன்னார். "அவாவறச் சூழ்"- ஆழ்வாருடைய அவாவை மிகச்சிறிதென்னும்படியாம் ஸர்வேஸ்வரனுடைய (ஆழ்வாரைப் பெறுவதிலுள்ள) அவா. இது ஒரு உதாரணமாகச் சொன்னது.

354. **மஹாக்ஷ:**- சிறந்த அச்சையுடைய வாஹனமுடையவன். இவனது வாகனச் சிறப்பைச் சொல்லுவது. அக்ஷம் என்று தேர்ச்சக்கரங்களைத் தாங்கும் அச்சு (axle) சொல்லப்படும். "வேதாத்மா விஹகேச்வர:" என்னப்படும் பெரிய திருவடியை வாஹனமாக வுடையவன். கருடவாஹனன் என்பது எம்பெருமானுக்குத் தனிப்பெருமையாம். "மஹா" என்று பூஜ்யதை சொல்லப்பட்டது "நால்திசை நடுங்க அஞ்சிறைப் பறவையேறி (திருவேழு). அம்சிறைப்பறவை -

அழகியசிறகுடைய கருடன். மீளியம்புள்ளைக்கடாய் (7-6-8). பெருமிடுக்குடைய அழகிய கருடனை நடத்துபவன். இந்திரன் - வானவர்- புள்ளுர்திகழல் பணிந்தேத்துவர் (2-2-10) புள்ளுர்தி-புள்ளை வாஹனமாகவுடையவன்.

385. **கருடத்வஜ:**- கருளப்புட்கொடியோன். கருடத்வஜன் என்பது பகவானுடைய அஸாதாரண சின்னமாம். லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம், திருத்துழாய் ஸம்பந்தம் இவைபோல் தனிச்சிறப்புடையது: "அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா" என்பது போல கருடத்வஜன் என்பதும் பரத்வத்தைக்காட்டும். "கருளப்புட்கொடி சக்கரப்படை வான நாட! (3-5-7).

அதல: சரபோ பீம: ஸமயஜ்ஞோ ஹவிர்ஹரி: |

ஸர்வலக்ஷணலக்ஷணயோ லக்ஷ்மீவாத் ஸமிதிஞ்ஜய: || 39

356. **அதல:** - ஒப்பில்லாதவன் "தன்னொப்பாரில்லப்பன் (6-3-9) தனக்குவமையிலாதான். நதத்ஸமஸ்சா ப்யதிகச்ச த்ருச்யதே. "ஒத்தாரும் மிக்காரும்மில்லாத மாமாயன். (3-2-2).

357. **சரப:** - அழிப்பவன். வரம்புமீறி நடப்பவரையழிப்பவன். "மாறில் போரரக்கர் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறுசேவகனார் (6-1-10). "பின்னும் ஆள் உயர்குன்றங்கள் பெய்து அடர்த்தான் (7-6-8). சூரர்களான ஆண்டிலிகளைக் கொன்று பெருமலை போல்குவித்து அவர்களை அழித்தான். ச்ருணாதீதி சரப: சிவன் சரபம் என்ற ம்ருகவிசேஷமாய் வந்துநரசிம்மனின் சக்தியை வாங்கினான் என்று சைவர் கூறும்கதைக்கு ப்ரமாணம் எதுவும்கிடையாது. மஹாப்ரளயத்தில் பிரமன், சிவன் யாவரையும் நாராயணன் அழித்து விடுகிறான் என்பது உபநிஷத் ஸித்தம்.

358. **பீம:**- பயமுட்டுபவன்; பயங்கரன். தனது ஆஜ்ஞையைக் கடப்பவருக்கு பயமுட்டுபவன். நரசிம்மனாய் ஹிரண்யனுக்கு மஹாபயத்தை விளைவித்தவன். "அரிகாண் நரியாய் அரக்கர் ஊளையிட்டன்றிலங்கை கடந்து பிலம்புக்கொளிப்ப (7-6-8), சிங்கத்தைக் கண்டநரி போல் அரக்கர்கள் கதறிக்கொண்டு லங்கையிலிருந்து ஓடி ஓளியச்செய்தவன்.* அத்த! எம்பெருமான்! எம்மைக்கொல்லேல், அஞ்சினோம் (திருமொழி 10-2-2) என்று அரக்கர் இறைஞ்சுவது எல்லாத் தேவர்களும் இவனது ஆஜ்ஞைக்குப் பயந்து (கட்டுப்பட்டு) தமதுகடமைகளைச் செப்கின்றனர். "பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே: பீஷாதேதி ஸூர்ய: பீஷாஸ்மாதக்நிச்சேந்த்ரச்ச" இவனிடம் பயந்து காற்று வீசுகிறது. சூரியன் தினமும் உதிக்கிறான்; அக்நி எரிக்கிறான்; இந்திரன்தன் வேலையைச் செய்கிறான்.

359. **ஸமயஜ்ஞ:-** காலமறிந்தவன். வ்யவஸ்தைகளையறிந்தவன். எதெதை எந்தெந்த ஸமயத்தில் செய்யவேண்டுமென்று அறிந்து செய்பவன். *இரணியன் தூண்புடைப்ப அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத்தோன்றிய என்சிங்கப்பிரான் (2-8-9), ப்ரளயம் முடிந்துஸ்ருஷ்டியில் தான் நாட்டும் தெய்வங்களுக்கு அதிகாரங்களை அறிந்து கொடுப்பவன். பக்தர்களுக்கு சமயமறிந்து அருள்புரிபவன். நம்மாழ்வார்க்கு *இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை (திருவிருத்த - 1) என்று கூப்பிட்டவுடன் பேறளிக்காமல் அவரே *அவாவற்று வீடுபெற்ற (திருவாய் 10-10-11) என்னும்படி பலவிதமான அநுபவங்களையும் தந்து பின்னர் பேற்றையளித்தவன். "அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி-ஏதத் வ்ரதம் மம" என்று தான் அளித்த அபயத்தை என்றும் மறவாதவன்.

360. **ஹவிர்ஹரி:-** நிவேதனங்களை (ஹவிஸ்ஸை) ஏற்பவன் ஹவி: "யாகங்களில் ஆராதனமாகத் தரப்படும் பொருள். கொடுக்கப்படுமது. ஏற்கப்படுமது என்று இரு பொருள்களும் உண்டு. தன்னை அடியார்களுக்கு அநுபவிக்கத் தருகிறான்; அடியார்களை அவன் அநுபவிக்கிறான், "ஹவி" என்று தாது தானம், ப்ரதிக்ரஹம் இரண்டையும் குறிக்கும். இத்தாதுவிலிருந்து பெறப்படுவது "ஹவி" என்ற சொல். அஹங்காரம், மமகாரம் (பற்றுக்கள்) போனால் மோக்ஷம் பெறுவது நிச்சயம் என்றுச்சுருதி. *மரணமானால் வைகுந்தம் தரும் பிரான் (9-10-5). ஹரி-விக்ரங்களைப் போக்குபவன். போக்கித் தன்னைத் தருபவன். "ஹரிர்ஹரதிபாபாநி". கொடியவர்கள் தன்னை நினைத்தாலும் நலனைச் செய்பவன். அறியாமல் தொட்டாலும் நெருப்பு சுடுமன்றோ? ஹவிர்ஹரி: ஒரே திருநாமம். *கொடியவினை தீர்ப்பேனும் யானே (5-6-9).

361. **ஸர்வலக்ஷண லக்ஷணய:-** ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்தன் எல்லா சுபலக்ஷணங்களும் பொருந்தியவன். அவனது பெருமேன்மையைக் காட்டும் மஹாபுருஷலக்ஷணங்கள். *அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா! நிகரில் புகழாய்! உலகம் மூன்றுடையாய்! என்பன. இந்த மேன்மை லக்ஷணங்களில் "திருமகள் கேள்வன்" திருவின்மணாளன் (1-9-1) என்பது தலையானது. "பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்தலம்ஹரே:" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம். அமுதில் பிறந்தபெண்ணமுது நேரே சென்றடைந்தது இவன் திருமார்பை, அதற்குத்தக்க லக்ஷணங்களையுடையவன். ச்ரிய:பதி என்பது ஸ்வரூபநிருபகதர்மங்களில்ப்ரதானமானது. ஸ்ரீயால் அணைக்கப்படும் பாக்கியம் இவனொருவனுக்கேயுள்ள தொன்று "புண்டரீகாக்ஷ, ஸகல ஸுகஸௌபாக்ய வாரிதே" என்பது ஹரியைப் பற்றிய த்யாநமந்த்ரம். மேல்வரும் திருநாமங்களும் ஸ்ரீ ஸம்பந்தத்தையே பேசுமவையாம்.

362. **லக்ஷ்மீவாந்:-** ஸ்ரீமாந். பூமகளார் தனிக்கேள்வன். (1-9-3) பூ-தாமரைப்பூ. ஸ்ரீமாந் என்பது செல்வத்தையிட்டுச் சொல்லும் பொதுப் பேரன்று. பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள நித்யயோகத்தைச் சொல்வதாம். மங்களங்களையளிக்கும் மங்களவதியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தால் பகவான் "நித்யமங்களம்" ஆகிறான். மலர் மகள் விரும்பும் நம்அரும் பெறலடிகள் (1-3-1).

363. **ஸமிதிஞ்ஜய:-** விஜயஸ்ரீயுடையவன், ஜகத்ஸ்வாமியாய்" ஜகத்பிதாவாய் லக்ஷ்மீபதியாய் ஜீவர்கள் மனதிலுள்ள (சிறிதோ பெரிதோ) ஸ்வதந்த்ரபுத்தியை நாசமடையச் செய்து தாஸ்யத்தை உணர்த்தி துக்கமற்றிருக்கச் செய்பவன். ஸ்வதாந்த்ரய புத்தியால் வரும் க்லேசங்களை நீக்குபவன். "அகில துக்க ஜய:" என்பது பகவானைப் பற்றிய ஒரு த்யாநமந்த்ரம். *என்னைத்தீமனங் கெடுத்தாய்-மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய் (2-7)

விஷ்ணோ ரோஹிதோ மார்க்கோ ஹேது: தாமோதர: ஸஹ: |

மஹீதரோ மஹாபாகோ வேகவாந் அமிதாசந: ||

40

364. **விஷ்ணு:-** குறைவற்றவன். *அருகலிலாய் பெரும்சீர் அமரர்கள் ஆதிமுதல்வன் (1-9-10). அருகல் குறைதல். அடியார்களிடம் அன்பில்சிறிதும் குறையாதவன். நீங்காத அன்புள்ளவன்.

365. **ரோஹித:-** சிவந்தவன். செந்தாமரையின் அகத்தையொத்த சென்னிறமுடையவன். *திருச் செய்ய - கமலக்கண்ணும் செவ்வாயும் செவ்வடியும் செய்யகையும் திருச்செய்யகமலவுந்தியும் செய்யகமலமார்வும் திகழ என சிந்தையுளான் (8-4-7). செய்ய-சிவந்த; கமலம்-தாமரை.

366. **மார்க்க:-** தேடப்படுபவன். "மார்க்யதே இதிமார்க:" (மார்க்யதே - தேடப்படுகிறான் - Sought after). இப்படியும் யோசிக்கலாம். திருமோக்ஷர்க்காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம் கதியே. (16-1-1). கதி-வழித்துணை. தாளடைந்தார் தங்கட்கு தானேவழித் துணையாம் காளமேகம் (திருவாய் நூற்) "வாஞ்சித ஸித்திப்ரத" - விரும்பிய பலன்களை அளிப்பவர் - என்று த்யாந மந்த்ரம் (பட்டர்).

367. **ஹேது:-** காரணம். அடியார்களின் ஆசைகள் நிறைவு பெறக் காரணமாயிருப்பவன். *ஏன்றேன் அடிமை இழிந்தேன் பிறப்பிடும்பை, ஆன்றேன் (நான். திரு95). அடிமை ஏற்றேன். பிறவித்துயரற்றேன். பக்தியால் நிரம்பினேன்.

368. **தாமோதர:-** உலகங்களை வயிற்றில் தாங்குபவன். தாமசுப்தம் உலகம், மகிழ்ச்சி, கயிறுஇப்படி பல பொருள்களுடையது. உதரம்-வயிறு. "உதரே தாமநி அஸ்ய இதி தாமோதர:-" வயிற்றில் உலகங்களையுடையவன் என்று தாமோதரன். தேவர்களுக்கு இன்பமளிப்பவன். *வெண்ணெய் விழுங்க வெகுண்டு ஆய்ச்சி கண்ணிக் கயிற்றினால்கட்டத் தான் கட்டுண்டிருந்தான் (மூன்றாந்திரு) *மலர் மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள். மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு உரலினோடிணைந்திருந்தான். (உரம்-உதரம்). "தாம்நாசைவோ தரேபத்தா ப்ரத்யபத்நாதுலாகலே" (ஸ்ரீவிஷ்ணு) - வயிற்றில் கட்டப்பட்ட கயிற்றால் உரலோடு சேர்த்து கட்டப்பட்டான். தாய் கட்டிய சிறுகயிற்றை வயிற்றிலுடையவன் தாமோதரன். ஸ்ரீபராசரபட்டர் ரஸமாகக் கூறுவராம். "இவன் மரங்களில் ஏறிக் கிளைக்குக் கிளை தாவும்போது வஸ்தரம் விலகி கயிறுமுந்தின தழும்பு தெரியக்கண்டு இடைப்பெண்கள் கைகொட்டி நகைப்பராம். நம் பெருமாள் வயிற்றில் யசோதை கட்டிய தழும்பு இன்றுமிருப்பதால் அது தெரியாமைக்காகவிநே திருமஞ்சன நடுவில் கைலியால் முழுதும் மறைத்து ஈரவஸ்ரத்தை வாங்குவது" என்று.

369. **ஸஹ:-** பொறுமையுள்ளவன். லக்ஷ்மீபதியான தன்னை ஒரு இடைச்சி கட்டி வைத்ததைப் பொறுத்திருந்தவன். *எத்திறம்! உரலி னோடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவே! (1-3-1).

370. **மஹீதர:-** பூமியைத் தாங்குபவன் பூபாரத்தைப் போக்கி பூமியை நிலைபெறச் செய்தவன் *எயிற்றிடை மண் கொண்ட வெந்தை என்று மஹாவராஹமாய் பூமியைப் பல்லால் தாங்கியவன் என்னவுமாம் (பெரியா திரு 5-2-3).

371. **மஹாபாக: (Mahabhagah)-** மஹாபாக்யமுடையவன். மலர்மகள் விரும்பிச்சேரும் வடிவழகைச் சொல்லும். ஆயர் மடமகள் நப்பின்னை (நீளாதேவி), ருக்மிணீ, ஸத்யபாமா மற்றும் 16000 (மஹிஷிமார்கள் தாமாக விரும்பியேற்ற ஸௌபாக்யம் சொல்லுகிறது. *வடிவினையிலா மலர் மகள் மற்றும் மண் மகள் பிடிக்கும் மெல்லடியான், (9-2-10). தேவிமார் விரும்பிப் பிடிக்கும்படியான் மெல்லடி. இது ஒரு பாக்யம்.

372. **வேகவாந்-** வேகமுள்ளவன். அவதாரத்திலும் தனது திவ்யசக்தியில் சிறிதும் குறைவுபடாதவன். மானிடக்குழுவியாயினும் தனது திவ்யசக்தியின் வேகம் குறையாமல் பல மாயச்செயல்களைச் செய்து தனது மேன்மையை வெளியிட்டவன். மாயப்பேய் மார்பில்

விடப்பாலுண்டது. கள்ளச்சகடத்தை முறித்தது முதலானதும் விரல் நுனியில் மலையைத் தாங்கியதும் மற்றும் பல. *குரவையாய்ச்சியரெழ கோத்ததும் குன்றமொன்றேந்தியதும் - இவை போல்வனவும் பிறவும்-என்னப்பன் தன்மாயங்கள் (6-4 முழுதும்).

373. **அமிதாசந:-** பெருந்தீனியுண்பவன் *வயிற்றினோடாற்றா மகன் (3-திருவந் 91) *அட்டுக்குவி சோற்றுப்பருப்பதமும், தயிர்வாவியும் நெய்யளறுமடங்கப் பொட்டத்துற்று (பெரியாழ் திரு 3-5-1) மலைபோல் குவித்த சோறு, ஓடைபோல் கட்டிய தயிர், சேறுபோல் விடப்பட்டநெய் மற்றும் காய் கனிகள் யாவற்றையும் ஒரு நொடியில் மலையுருவில் நின்று உண்டவன். காரேழ்கடலேழ் மலையேழுலகுண்டும் ஆராவயிற்றான் (10-9-2). (304-காண்க).

உத்பவ: ஷோபணோ தேவ: பநீகர்ப்ப: பரமேச்வர: |

கரணம் காரணம் கர்த்தா விகர்த்தா கஹநோ குஹ: || 41

374. **உத்பவ -** கட்டை விலக்குமவன். கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன் கட்டுண்டிருந்ததை நினைத்தால் நமது ஸம்ஸாரமாகிற கட்டு அறுபடும். "தாமோதரம் பந்தஹரம்" என்று விஷ்ணுநாமம்.

375. **ஷோபண:-** கலக்குகிறவன். பந்தார்ஹமான (முன் திருநாமத்தில் சொன்னவரல்லாத) பிறரை, அவர்கள் மனதையும் பந்தப்படுத்தும் ப்ரக்ருதியையும் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் கலக்குகிறவன் (Stirring up)

376. **தேவ:-** விளையாடுபவன். மாயாபாசத்தினால் (ப்ரக்ருதியினால்) ஜீவர்களைக் கட்டி விளையாடுபவன். பல பலமாயமயக்குக்களால் இப்பறும் இவ்விளையாட்டுடையானை (3-10-7). காட்டு மிருகங்களைக் கட்டிவிளையாடுவது போல விளையாடுவான். (312, 335 காண்க.)

377. **பூநீகர்ப்ப:-** திருமகளைப் பிரியாதவன். கர்ப்பம்-வளருமிடம்; வளர்த்தல் என்னலாம். தனது லீலைகளில் பிராட்டியைப் பிரியாமலிருந்து கொண்டு வளர்ப்பவன். "போகக்ரீடா ஸாஹித்யேந வர்த்தநீயா அஸ்ய ஸ்ரீ" என்று இங்கு பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி. *கோலமலர்ப் பாவைக்கு அன்பாகிய என்னன்பன் (10-10-7).

378. **பரமேச்வர:-** பரமேச்வரன். பிராட்டி தானே வந்து தழுவி மகிழும் படியான பெருமேன்மையுடையவன். இதனால் இவனது ஐஸ்வர்யம் ஸப்ரயோஜனமாகிறது. பிறர் நலனுக்குப் பயன் படாவிட்டால் எந்த ஐஸ்வர்யமும் ஸப்ரயோஜனமாகாது. "பரமேச்வரனான விஷ்ணு பகவான் ஸ்ரீதேவியுடன் விளங்குவது போல் ராமன் பேரழகியான

ஸீதையுடன் விளங்கினான்" (பூரீராமாயணம் - பாலகா) *திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா! தெய்வத்துக்கரசே! (திருமொழி 7-7-1)

379. கரணம்:- உபாயமாயிருப்பவன். "ஸாதகதமமத்வாத் கரணம்" - ஸாதித்துக் கொடுக்குமுபாயங்களில் மிகசிறந்தது கரணம்- என்று பாணிநி. எம்பெருமானையடைய அவனே சிறந்த உபாயமாகவிருக்கிறான். "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று கண்ணன் விதித்தான். கரணம் என்று இந்திரியங்களையும் சொல்லுகிறோம். கண், காது முதலான ஞானேந்திரியங்களும், கை கால் முதலான கர்மேந்திரியங்களும் கரணங்கள் (காரியஞ் செய்பவை). இவற்றை நியமித்து ஆள்பவன் ருஷீகேசனான பகவான். இவற்றின் செயல்படுத்தன்மை அவனதீனம். இவற்றின் செயல் அவனுடைய சக்தியில் அனுமாத்ர அம்சமாம். *என் இருடிகேசனே! இருடிகேசனெம்பிரான் (2-7-9).

380. காரணம்:- இயக்குபவன். நமது இந்திரியங்களை இயங்கச் செய்பவன் பகவான். நமதிந்திரியங்கள் செயல்படுவது பகவானால். "நான் பார்க்கிறேன்" என்பது உண்மையன்று; பகவதஸங்கல்ப மடியாக நாம் பார்க்க நேரிடுகிறது என்பதே உண்மை. *காரணம் கிரிசை கருமம் இவை முதல்வன் (2-7-2)

381. கர்த்தா:- செயல்படுபவன். உலக அநுபவத்தில் நாம் செயல்களை நாமே செய்வதாகவும் அதன் பலன்களை நாமே பெறுவதாகவும் காண்கிறோம். இது ஓரளவுக்கு உண்மையேயாகிலும் வாஸ்தவத்தில் நமது கர்த்தருதவம் (செயல் திறன்) அவனதீனமே என்று உணர வேண்டும். கர்த்தருதவ த்யாகத்தை நான் செய்தேன் என்று எண்ணலாகாதென்று, பகவான் பூரீ கீதையில் வலியுறுத்துகிறான். ஸ்வதந்த்ரகர்த்தா பகவான் ஒருவனே. அவனன்றி ஓரணுவுமசையாது *செய்கின்ற கிரியையெல்லாம் யானே என்று தொடங்கி, செய்பவை செய்தவை, செய்யப்போமவை எல்லா செயல்களும் தானே (தனதீனம்) என்றும், *செய்வார்களைக் செய்வேனும் யானே என்றும் *செய்கைப்பயனுண்பேனும் யானே என்றும் பகவதநுகாரதசையில் ஆழ்வார் பேசுகிறார். (5-6-4). பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய-நானே பலவாக ஆகக் கடவேன்-என்று பகவதஸ்ங்கல்பமாகையாலே செயல்களும் செயற்பயன்களும் அவனதே. "வ்யஸநேஷுமஜஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதிதுக்கித: உத்ஸவேஷுச ஸர்வேஷுபிதேவ பரிதுஷ்யதி- மனிதர்கள் வ்யாஸனப்படும் போது தான் மிகமிக துக்கப்படுகிறான்; எல்லா சுபநிகழ்ச்சிகளிலும் தந்தையைப் போல பூர்ணமகிழ்ச்சியடைகிறான்" என்று பூரீராமாயணத்தில் ராமபிரான் அயோத்திவாஸிகளால் கொண்டாடப்படுகின்றான். இதை செய்கைப்

பயனுண்ணும் க்ரமம் என்று கொள்ளலாம். விபீஷணனுக்கு ராமன் லங்காராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணி வைத்து க்ருதக்ருத்ய ப்ரமுமோதஹ-கார்யத்தைச் செவ்வனே செய்தவனாய்க் கவலையற்று மகிழ்ச்சியடைந்தான்" என்கிறார் ரிஷி. நம்முடைய ஸுக துக்கங்களையெல்லாம் தன்னதே என்றெண்ணும் சோபநமான இதய முடையவன் எம்பெருமான் (317 காண்க).

382. விகர்த்தா- மாறுதலடைபவன். உண்மையில் பகவதஸ்வரூபத்துக்கு விகாரம் எதுவும் கிடையாது. அவிகார: என்றே அவனுக்குப் பெயர். ராமன் ராஜ்யலாபத்தால் மகிழ்வில்லை; மறுதினமே அது இல்லையானதால் வருத்தப்படவுமில்லை. ஆனால் பிறர் சுகதுக்கங்களைத் தன்னது என்று எண்ணுவதால் வரும் விகாரம் உண்டு. இது குணகோடியிலேயே சேரும். ஜகத்காரணனாம் போது "பஹுஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பிக்கும்போது பகவத் ஸ்வரூபம் விகாரமடையாவிடினும் இவனிடமிருந்து பிரியாமல் சரீரமான ப்ரக்ருதி மாறுபாடடைவதால் பகவானே பலவாக ஆகிறமாறுதல் உள்ளதையும் நினைக்கலாம்.

383. கஹந: - (Gahanah) அறிவுக் கெட்டாதவன். ஜீவாத்மா, அவனுடைய அநுபவங்கள் அவனுடைய இந்திரியங்கள் யாவற்றிலும் அத்யந்த அபிமானமுள்ளவன். இந்த மஹா குணத்தைப் பேசித் தலைக்கட்ட முடியாது. "ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந்யம் ப்ருதிவீ நவேத (ப்ருஹதாரண்யகம்) மண்ணில் அவனிருந்தும் மண் அவனையறிவதில்லை. இது போல அவன் ஆத்மாவிலிருந்தாலும் ஆத்மா அவனையறிவதில்லை. நமது ஸுகதுக்கங்களை அவன் தன்னதாகவே கருதும் மஹா குணம் நம்மால் அறிந்து போற்ற முடியாதது. (மீண்டும் 548) விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான்- சிந்தைக்கும் கோசமல்லன் (1-9-2,6)

384. குஹ- (guhah) ரகசுகன். உலகனைத்தையும் முன் சொன்னபடியிருந்து ரகசிப்பவன். *காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான். (2-2-9)

வ்யவஸாயோ வ்யவஸ்தாந: ஸம்ஸ்தாந: ஸ்தாநதோ த்ருவ: ।

பரர்த்தி: பரம: ஸ்பஷ்ட: துஷ்ட: புஷ்ட: சுபேக்ஷண: ॥ 42

385. வ்யவஸாய:- நகஷத்ரங்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன்: இனி சுகோளங்களுக்கு (நகஷத்ரங்கள், க்ரஹங்களின் கூட்டு) ஆதார மூர்த்தியான த்ருவ மூர்த்தியைப் பேசும் திருநாமங்கள் என்று பட்டர் திருவுள்ளம் "அதிசபத்யதே ஸீயதேயேந அஸ்மிந் ஜ்யோதிச்சக்ரம் இதி

வ்யவஸாய” ஜியோதி சக்ரம் இவனுடன் அமுந்தக்கட்டப்பட்டுள்ளது. இவை சுற்றும் அச்சமுனையாக இருக்கிறான். நக்ஷத்ரங்கள் வானில் நிலைபெற்றிருப்பது ஆகாசம் இவன் சரீரமாயிருப்பதால். “பவசக்ரப்ருதம் தைவம்” என்பது இங்கு த்யாநமந்த்ரம். “ககநமூர்த்தயே-ஆகாசமூர்த்தி” என்பதும் த்யாநமந்த்ரம் *விளங்குதாரகைபென்கோ? (3-4-2)

386. வ்யவஸ்தாந: காலவ்யவஸ்தைக்கு அடிப்படையானவன். எல்லா மாறுதல்களுக்கும் அடிப்படையான காலம் ஜ்யோதி: பதார்த்தங்களினுடைய கதியைப் பற்றி நிர்ணயம் பண்ணப் படுவது தெரிந்ததே. இவன் அவற்றின் சாரங்களை ஆளும் த்ருவ மூர்த்தியாகையால் காலவ்யவஸ்தை இவனைப் பற்றிக் கிடக்கிறது. *ஆதியான வானவாணர் அந்தகால நீயுரைத்தி, ஆதியான கால! நின்னை யாவர் காணவல்லரே? (திருச் 34) உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய காலத்தை நிர்ணயிப்பவன். ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகமான காலதத்வத்தை ஆள்பவன்.

387. ஸம்ஸ்தாந:- அந்தம் - முடிவு ஸமாப்யதே இதி ஸம்ஸ்தாந: எல்லாவற்றையும் ஒரு கால விசேஷத்தில் முடிவடையச் செய்கிறான். எல்லாம் இவனிடம் முடிவு பெறுகின்றன.

388. ஸ்தாநத: - (Sthanadah) மேலானஸ்தானமளிப்பவன். பரமபத ப்ராப்தியான நற்பேற்றையளிப்பவன். “பரமபத ப்ராப்தி ஹேதவே” என்று அவனைச் சொல்லும் மந்த்ரம். *அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி (பெருமாள் திரு 10-1)

389. த்ருவ:- நிலைத்திருப்பவன். த்ருவன் என்னும் பக்தனை நிலைத்திருக்கச் செய்தவன். ஸர்வவ்யாபகத்வம் த்ருவ எம்பெருமானின் தனிசிறப்பு.

இனி. “அத ம்ருதஸஞ்ஜீவநம் ராமசரிதம்” மாண்டவரையும் உயிர்ப்பிக்கவல்ல ராம சரிதம் என்று மேல்வரும் திருநாமங்களைச் சக்ரவர்த்தி திருமகனாரின் வாழ்க்கையில்வைத்து விளக்குகிறார் பட்டர். எம்பெருமானார், பட்டர் போன்றமஹாசார்யர்கள் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதமுள்ளவர் என்பது ப்ரஸித்தம். ராமசரிதமும் ராமகுணாநுபவமும் “ம்ருதஸஞ்ஜீவினி” என்று பட்டர் இங்கு குறிப்பிடுவது ஒரு சிறப்பு பார்த்தி முதல் 16 திருநாமங்கள் ராமாவதாரபரமானவை என்று பட்டர் திருவுள்ளம்- “கற்பார் இராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ? (7-5-1) என்றும் *தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே (3-6-8) என்றும் நம்மாழ்வார் திருவாக்கு, “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ”

என்றும் ராமபிரானைக்குறித்து அகஸ்த்யபகவான் திருவாக்கு. பட்டர் நஞ்சீயரிடம் அருளினது: “இவர் மற்றோரிடத்தில் தலை நீட்டுவது பாவநத்வத்தைப்பற்றி, இவர் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது சக்ரவர்த்தி திருமகனையே” என்று, இவர் என்பது நம்மாழ்வாரை; மற்ற அவதாரங்களை ராமபிரானோடொக்க பாவநத்துக்கு (தூய்மை-அமலன்) இருப்பிடமாக மதித்திருப்பது உபசாரம் மட்டுமே. இங்கு “தஞ்சமாக” என்பது போக்யதையைப் பற்றி என்று பட்டர் திருவுள்ளம். *தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்றமனத்துக்கினியான் என்று ஆண்டாள் அநுபவம்.

ஈடு (3-6-8); பட்டர் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே அருளிச் செய்யுமாறு கேட்கைக்காக சிறியாத்தான் “பெருமானுக்கு எல்லா வேற்றங்களும் அருளிச்செய்ததேயாகிலும் பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டி தூதுபோன க்ருஷ்ணனுடைய நீர்மையில்லையே சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு” என்ன; பட்டர். “அதுவோ! பெருமாள் தூது போகாமையன்று காண்; இக்ஷவாகு வம்சயரைத் தூதுபோக விடுவாரில்லை காண்” என்று அருளிச் செய்தார். ஈடு (7-5 ப்ர)-பட்டர் திருவாக்கு: “அது அங்ஙனல்லகாண். கழுத்திலேயோலைகட்டி “தூதுபோ” என்பாரில்லாமையாலே தவிர்ந்தாரத்தனை காண்” என்றருளிச் செய்தார் அபிஷித்தக்ஷத்ரிய குலத்திலே பிறக்கையாலே தூதுபோக விடுவாரைப் பெற்றதில்லை. தமப்பன் சொற்படி முடியைத் தவிர்த்து சடையைப் புனைந்து நாட்டைவிட்டு காடேறப் போனவர் தூதுபோகாமையிலையிறே (போக மாட்டேன் என்பதில்லை).

மேலும் சிறியாத்தான் சொன்னது: “தூர்த்தனான தூரியோதனனிடமன்றோ தூது சென்றது? இவ்வெளிமை யாருக்கு வரும்? நல்வார்த்தைக்கும் தீயசொல்லுக்கும் வாசியறியாத கோஷ்டியிலன்றோ தூது சென்றது? இந்த நீர்மை மற்றெங்கு வரும்?” இதற்கு பட்டர் ஸமாதானம்: “ராமாவதாரத்திலே பட்டுக் கிடந்ததிறே; அவனே(ராமபிரானே) *பின்னோர் தூது ஆதி மன்னர்காகிப் பெருநிலத்தாரின்னார் தூதனென நின்றது. (ஆதி மன்னர் - தருமபுத்ராதிகள்; பெருநிலத்தார் - பெரிய உலகின் கண்ணுள்ளவர்; இன்னார் தூதுவன்-பாண்டவதூதன் என்னும்படி)

ஈடு 3-6-8 - எம்பெருமானார் திருவாராதனம் பண்ணிப் போருவது ஒருபிள்ளையிறே (பிள்ளை-கண்ணன்). இங்ஙனையிருக்கச் செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்தி திருமகனை (அர்ச்சாமூர்த்தி) எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய் “இந்த மாமேகம்

சரணம் வ்ரஜ என்று தேவையிடாதார் எழுந்தருளினார்" என்றாராம். அதாவது "ஸ்ர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று விதியாதே மித்ரபாவநே ஸம்ப்ராப்தம்-தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத், என்று சொன்னதால் வந்த உகப்பு தோற்றச் சொன்னது. ராமநாமம் ம்ருதஸஞ்ஜீவிநி: *கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர் (9-5-8) என்று படுகொலையடிப்பதாம் கண்ணன் பெயர். இது ஒரு ரஸோக்தி.

390. **பார்த்தி (Parardhih)** மேலான குணபூர்த்தியுள்ளவன். பராருத்தி: யஸ்மிந் ஸ: மிகவும் ஸம்ருத்தி (நிறைவு) உடையவன். செல்வம்மிக்குள்ளவன்; இங்கு செல்வமாவது கல்யாணகுணபூர்த்தி. *செல்வம் மல்கு தென்திருக்குடந்தை; *செல்வம் மல்கியவன் கிடந்த திருக்கோளுர் என்றெல்லாம் பேசுவது இத்தைப்பற்றியே. ஸர்வேஸ்வரனாய்ப் படைத்த ஐச்வர்யத்தையோ சக்ரவர்த்தி திருமகனாகப் பிறந்து படைத்த ஐச்வர்யத்தையோ சொல்வதாகவும் கொள்ளலாம். ராமாவதாரத்தில் காட்டிய குணபூர்த்தி மற்றெதிலுமில்லை என்றால் மிகையாகாது. "இவ்வுலகத்தில் தற்சமயம் குணபூர்த்தியும் வீரமும் படைத்தவன் எவன்?" என்ற கேள்வியுடன் வால்மீகி ஸ்ரீராமாயணம் தொடங்குகிறது. இதற்கு பதில் ராமன் என்பதே. தசரதமன்னவன் தன் மூத்தகுமாரனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்ட முற்பட்டு அதை அரசவையில் ப்ரஸ்தாபித்த போது நகரப்ரமுகர்கள் அரசனிடம் "உடனே தாமதமில்லாமல் இதைச் செய்வாய்" என்று சொல்லி "நீ பெற்றுள்ள குமாரனிடம் எண்ணற்ற கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்துள்ளன" என்று தொடங்கி அவற்றைப் பரக்கச் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது. "குணாநாமாகரோ மஹான்" என்று ராமன் தாரையால் புகழப்படுகிறான். ஸ்ரீராமாயணம் பூராவும் ராமகுணங்களே பேசப்படுகின்றன.

"வீர்யத்தில் விஷ்ணுவுக்கு ஒப்பானவன்; சந்த்ரன்போல் பார்வைக்கு இனியவன். (பாலகா 1-18) என்று பேசப்படுகிறான் ராமன். "சந்த்ரமா மநஸோ ஜாத: என்று ச்ருதி. சந்த்ரனைப் பரமபுருஷனுடைய குளிர்ந்த இதயத்திலிருந்து உண்டானவதைப் பேசுகையாலே இனிமையைச் சொல்லுகிறது. யுத்த முடிவில் ப்ரஹ்மதி தேவதைகளுடன் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து சக்ரவர்த்தி தசரதனும் வந்து ராமனைப் புகழ்ந்து பேசுந் தொடர்பில் தசரதன் சொல்லுவது. (யுத் 122-31) குழந்தாய் லக்ஷ்மணா! இந்த ராமன் பரமபுருஷனின் அவதாரம் என்று தேவர்கள் சொல்லுகின்றனர். உண்மையான பக்தர்களுக்கன்றி இவன் அடைய முடியாதவன். எதிரிகளைப் பரிதபிக்கச் செய்யும் இவனையறிவது எளிதல்ல. உபநிஷத்துக்களாலேயே அறியப்படும் ரஹஸ்யமான இவன்

"தேவதைகளுக்கும் அந்தராத்மாவானவன்" என்று. ஸ்ரீராமமந்த்ரத்தில் "பகவதே" என்பது முக்ய அம்சம். குணபூர்ணன் என்றபடி. *உயர்வற உயர்நலமுடையவன்.

"இனி பரேஷாம் ருத்திரேவ (ஸ்வஸ்ய) ருத்தி யஸ்ய" - பரஸம்ருத்தியே தன் பேறாக இருப்பவன் என்றும் கொள்ளலாம். விபீஷணனை லங்கேச்வரனாகப் பட்டங்கட்டி. "க்ருதக்ருத்ய: ததாராம்:" என்கிறபடி செய்ய வேண்டியதைச் செய்தநிறைவினால் மகிழ்ந்ததாகச் சொல்லுகிறது. "உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி"- ப்ரஜைகளின் சுபநிகழ்ச்சிகளில் தகப்பன் போல மிகவும் ஸந்தோஷப்படுகிறான். என்று அயோத்யா வாஸிகள் கொண்டாடும்படி.

391. **பரமஸ்பஷ்ட:** - வெளிக்காணும் மேன்மையுடையவன். ஸ்பஷ்டமான பாரம்யம் (உயர்த்தி); அவன் மறைத்தாலும் பரத்வம் அடிக்கடி தலையை நீட்டிக் காட்டுவதைப் பலரறிந்து பேசியுள்ளனர். *கட்கிலி! உன்னைக் காணுமாறு அருளாய் காருத்தா! (திருவாய் 7-2-3) கண்ணுக்குக் காணலரிய நீ உன்னை நான் காணும்படி அருளவேணும் (இது ஆழ்வார் ப்ரார்த்தனை, எப்படி? எனில்) காருத்தா! "பம்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் என்றும் "ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்-ததர்சுர் விஸ்மிதாகாரா:" என்றும் கொண்டாடும்படி ராமனுடைய அழகு காண்பாருடைய பார்வை, மனம், யாவற்றையும் தன் பால் ஈர்க்கும் ஸௌகுமார்யமான ரூபத்தையும், ஸமுதாயமான அழகையும் காடுவாழ் ரிஷிகள் கண்டுவியந்தனர். இது ஸுமித்ராதேவியார் வசநம்- ஸூர்யஸ்யாபி பவேத் ஸூர்ய - ஆதித்யனாயிருப்பவன் ராமன். "வ்யக்த சங்கசக்ரகதாதர:" என்று ராவணன் யுத்தத்தில் மாண்டபின்னர். மஹாயோகி - உலகரக்ஷண சிந்தையிலேயே ஆழ்ந்திருப்பவர்; வானரனான திருவடிக்கும் தமது, அழகை உள்ளபடி காட்டித் தந்தவர் "புஜை: பரமநாரீணாம் அபிம்ருஷ்டமநேகதா" என்று வால்மீகி பகவான். உத்தமஸ்த்ரீகள் அணைக்கும் கைகள் பெருமாளதாம் ஸ்ரீ, பூமி, நீளை ஆன மஹிஷிகள் என்றபடி ராமன் விஷ்ணுதேவனின் அவதாரமென்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுவதிது.

392. **துஷ்ட :** - மகிழ்ச்சி நிறைந்தவர், ஸந்துஷ்ட : என்ற படி. தயரதனுக்கு மகனாக வந்து பிறந்து தன்னை யாவரும் கண்டு பற்றலாம்படி ஆக்கி மகிழ்ந்தவன். "பிதரம் ரோசயாமஸ ததா தசரதம் ந்ருபம்" தயரத மன்னவனைத் தந்தையாக வரித்தான், "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசராதத்மஜம்" - "நான் ஒரு மனிதன்; தசரதன்

பிள்ளை ராமன்" என்று பிரமன் முதலான தேவர்களிடம் பெருமையுடன் சொன்னவன். "குணைந்தசரதோபம:" தன்னிடம் இயல்பாக உள்ள கல்யாண குணங்களெல்லாங்கிடக்க, மன்னனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து" அப்பனைப் போல பிள்ளை மஹாகுணவான்" - என்று கொண்டாடக் கேட்டு மகிழ்ந்தவன். "பிதேவ பரிதுஷ்யதி" (290) காண்க, விபீஷணனுக்குப்பட்டங்கட்டி, "ப்ரமுமோதஹ" என்னும்படி மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தவன். "வநவாஸோ மஹோதய:-" நாட்டைத் துறந்து வனவாஸத்தைக் களிப்புடன் ஏற்றவன். *கௌசலை தன் மணி வயிறுவாய்த்தவனே! மைதிலி தன் மணவாளா! சனகன் திருமருகா! தாசுரதீ! தயரதன் தன் குலமதலாய்! (பெருமாள் திரு 8) இந்த உறவுகளால் மகிழ்ச்சி நிரம்பியவன்.

393. புஷ்ட:- நிரம்பியவன். துஷ்ட:- என்பதனால் சொன்ன ஸந்துஷ்டியை நிலை நாட்டுகிறது. மஹா குணங்களால் பரிபூர்ணனானவன் ராமன். "தாரயத்யாத்மநோதேஹம் நசோகேந அவஸீததி" - பிராட்டியைப் பிரிந்த நிலையிலும்-வருத்தத்தினால் மிக நொந்த நிலையிலும்-ப்ரபுவான ராமன் வாடாமல் இருக்கிறான். இது அநுமான் ராமனைக் கொண்டாடியபடி.

394. சுபேக்ஷண:- சோபநமான பார்வையுடையவர், முன்பு பத்மநிபேக்ஷண: (346) என்றும் அரவிந்தாக்ஷ: (348) என்றும் கண்ணழகு பேசப்பட்டுள்ளது. *கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப்பெரியவாயகண்கள், (அமல 8) "ஸுப்ரு: ஆயத தாம்ராக்ஷ: ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுரிவ ஸ்வயம் - நீண்டு வளைந்தழகிய புருவங்களும் நீண்ட பெரிய சிவந்த கண்களுமுடையவன்; ஸாக்ஷாத் விஷ்ணு பகவானே இவன்" என்கின்றனர் அயோத்யாவாஸிகள். "ராம: கமல பத்ராக்ஷ: ஸர்வ ஸத்வ மநோஹர:" என்று திருவடி தான் ராமனுடைய கண்ணழகின் தோற்றத்தைப் பிராட்டியிடம் விண்ணப்பம் செய்கிறான். ராமனைப் பிறர் காண்பதும் இனிது; ராமன் பிறரைக் காண்பதும் இனிதாயிருக்கும். முன்னது கண்ணழகையும், பின்னது கடாக்ஷத்தினழகையும் காட்டுவது. ராமனைக் காணாதவனும் ராமனால் காணப்படாதவனும் உலகில் நிந்திக்கப்பட்டவனாவான். தன்னாலேயே நிந்தித்துக் கொள்ளத்தகுந்தவன் (அயோத்யா - 17,14) ராமனைக் காண்பதும், அவனால் பார்க்கப்படுதலும் இரண்டும் விரும்பத்தக்கவை. பிராட்டியும், ராமனை நினைந்து லங்கைச் சிறையில் "தம் பத்மதள பத்ராக்ஷம் - தந்யா: பச்யந்தி மே நாதம்" - தாமரையிதழ் போன்ற அழகிய கண்களும் தாமரை இலை போன்று பசுமையுடைய திருமேனியழகும்

படைத்த என்நாதனைப் புண்ணிய சாலிகள் பார்க்கின்றனர். *செக்கமலத்தவர் போலுங்கண் கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலுந் திருமேனியடிகளுக்கே (9.7.3) (அடிகள் ஸ்வாமி) *காண்தகு தாமரைக் கண்ணன் கள்வன் (8.2.2). சக்ஷுஷா தவஸௌமயேந பூதாஸ்மி என்று சபரி ராமபிரானிடம் சொன்னது.

ராமோ விராமோ விரதோ மார்க்கோ நேயோ நயோநய: |

வீர: சக்திமதாம் ச்ரேஷ்டோ தர்மோ தர்மவிதுத்தம: || 43

395. ராம:- யாவரும் மகிழும்படி இருப்பவன், ரமயதி இதி ராம: தன்னைக் காண்பவர்களை மகிழ்விப்பவன். "ரம்யதேஸ்மிந் ஸதாஸர்வை: குணரூப வசீக்ருதை:" என்று பட்டர். *மனத்துக்கினியான் என்று திருப்பாவை. யாவரும் ராமனுடைய திருமேனி யழகினாலும் குணங்களினாலும் எப்போதும் வசீகரிக்கப்படுகின்றனர். காது மூக்கு அறுபட்ட சூர்ப்பணகை கரனிடமும் தூஷணனிடமும் "தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ - புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ" என்றெல்லாம் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அழகைக் கவிபாடினாளிறே, மற்றவர்கள் இவ்வுலகில் ஈடுபடுவது அதிசயமன்று வசீகரிப்பதில் ராமன் ச்ரேஷ்டன் (சிறந்தவன்) - அயோ 53 1. ராமனைப் பற்றிய த்யாந மந்த்ரம் : "சுரதிந் தீவரத்விஷே அபிராம சரீராய" சரத்கால நீல அல்லிமலர் போல வசீகரிக்கும் ஸுந்தரமூர்த்தி என்கிறது. *தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம் (10-1-8) *சேண்குடர்க் குன்றன்ன செஞ்குடர்மூர்த்தி காண்பெருந்தோற்றத்து என்காகுத்தநம்பி (6-6-9)

ரமு-க்ரீடாயாம் என்ற தாதுவின்படி "ரமதே" - விளையாட்டினால் இன்புறுபவன் என்னவுமாம். ஜகத்வ்யாபாரத்தை லீலையாக உடைய பரமபுருஷனின் திருவவதாரம் ராமன். இன்புறும் விளையாட்டுடையான் (3-10-1) "ராமஸ்து ஸீத்யா ஸார்த்தம் விஜஹார பஹுந்ருதூந்" என்று பிராட்டியுடன் இன்புற்றுவிளையாடியவன் "ரமமாணாவநே த்ரய:" (பால-1-3) என்று வனத்தில் பிராட்டியுடனும் தம்பியுடனும் இன்புற்றவன். குஹன் சபரி, திருவடி, மஹாராஜர், விபீஷணாழ்வான் முதலானோருக்கு அருள் புரிந்து திருவுள்ளங்குளிர்ந்தவன் என்னவுமாம்.

396. விராம : - பிறரை ஓயச் செய்பவன் யோசனையில்லாமல் வரன்களை அளிக்கும் பிரமன் போன்ற தேவர்களும், அளிக்கப்பட்ட வரன்களைப் பெற்ற ராவணன் முதலானாரும் தம்மெதிரில் ஓய்ந்து போம்படி இருப்பவர். ஸுந்தரகாண்டத்தில் ராவணனிடம் அநுமான் சொல்வது: நான் முகனோ, த்ரிபுராரியானமுக்கண்ணனோ (ருத்ரன்). தேவர்கோனான இந்த்ரனோ எவரும் ராமன் முடிக்க ஸங்கல்பிந்தவரைச்.

காப்பாற்ற முடியாது விபீஷணனை சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற வானர முதலிகளின் வாதத்தை ஓயச் செய்து அவனைச் சேர்த்துக் கொண்டதையும் சொல்லலாம். வாலி தன்னை வஞ்சகன் என்று குற்றஞ்சாட்டியபோது அவன் வாதங்களை ஓயச் செய்து அவன் தானே தண்டனை பெற வேண்டியவன் என்று ஒப்பச் செய்தவன். பிராட்டி கூடவருவதாக பல வார்த்தைகள் சொன்னபோது முதலில் வெகுவாக மறுத்தானாயினும் பிறகு தன் பிடிவாதத்திலிருந்து ஓய்ந்தவன். இப்படிப் பலவாறு சொல்லலாம்.

397. **விரத:** - ஆசையை ஒழித்திருப்பவன். எதையும் அபேக்ஷியாதவன். இதுராமனுக்கு இயல்பானகுணம், ராஜ்யலாபத்தாலும் வனவாஸத்தினாலும் மனதில் ஸஞ்சலமேதுமின்றிக்கே இருந்தவன். தான் தனது வீர்யத்தினால் ஜெயித்த லங்கைச்வர்யத்தில் சிறிதும் ஆசைவையாதவன். இதற்கு மாறாக க்ருஷ்ணாவதாரம். தான் வெற்றிகொண்ட தேசத்திலுள்ள சிறந்த பொருள்களை த்வாரகைக்குக் கொண்டு செல்வது. நிக்ரஹ புத்தியை விட்டு விரதராமனை (விராமமடைவது) யையுஞ் சொல்லலாம். சுகரீவன் தன் காரியஞ் செய்யாமல் காலம் தாழ்த்தியபோது முதலில் கோபங் கொண்டு பிறகு சாந்தியடைந்ததையும் கடலரசனிடம் கோபங்கொண்டு பின்னர் அவனுக்கருள்புரிந்ததையும் நினைக்கலாம். *பாராளும் படர் செல்வம் பரததம்பிக்கேயருளி அருங்கானமடைந்தவன் (பெருமாள் திரு 8-5) *இருநிலத்தை வேண்டாதே விரைந்து வென்றிமைவாயகளிறொழிந்து தேரொழிந்து மாலொழிந்து வனமேமேவிய எம்மிராமன்-எம்பெருமான் (பெருமாள் 9-2) அரசு, யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள் யாவற்றையும் வேண்டாதே வனம் சென்றவன்.

விரஜோ மார்க்க: என்று அடுத்து வரும் திருநாமத்தையுஞ் சேர்த்து ஒரு பாடமுண்டு. தன்னையண்டியவருக்கு தோஷமற்ற மார்க்கமாயிருப்பவன் என்று பொருள். ஜடாயுவுக்கு பரமாங்கதியான மோகுஷத்தைத்தந்தவன் அப்படியே வாலிக்கும்.

398. **மார்க்க:** தேடப்படுபவன். பரத்வாஜர் முதலான ரிஷிகளால் தேடப்பட்டவன். மார்க்யதே இதி மார்க்க: "ஸோந்வேஷ்டவ்ய" - தேடத்தக்கவன் என்று கதி (உபாயம்) என்பதையுஞ் சொல்லும். தன்னையடைய தானே உபாயமாயிருப்பவன். "சரண்யம் த்வாமாஹுர்திவ்யா மஹர்ஷய:" என்று யுத்தகாண்டத்தில் பிரமன் துதி. ஜடாயுவுக்கு "கச்சலோகாந் அநுத்தமாந்" என்று மோகுஷமளித்தவன். *நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் உய்த்தனன் (7-5-1)

399. **நேய:-** நியாயன். கட்டளையிடப் பெறுபவன். நேதா-கட்டளையிடுபவன். இதன் எதிர்த்தட்டு நேய: சோபனமான இதயம் படைத்தவன். தன்னை தந்தை தாய் மற்றும் ஸத்துக்கள் ஆஜ்ஞையிடும்படி அமைத்துக் கொண்டவன். *கூனுருவிற்கொடுந்தொழுத்தை சொற்கேட்ட கொடியவன் தன் சொற்கொண்டு கானகமே சென்றவன் (பெருமாள் 9-10) என்று கைகேயி சொற்படி நடந்தவன். *சிற்றவையணியால் முடிதுறந்தான் (திருமொழி 2-3-1) முதலில் விச்வாமித்ரரிடம் "நாங்கள் உமது தாஸர்கள்: இஷ்டப்படி ஆஜ்ஞையிட வேண்டும்" என்கிறான் ராமன். பின்னர் வனவாஸத்தில் பல ரிஷிகளின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதன்படி நடந்தவன். கண்ணனும் பாண்டவர்களிடம் இப்படி நடந்து கொண்டவனே.

400. **நய:-** நடத்துமவன். நயதி இதி நய: இதன் கட்டளைப்படி நல்லோர்கள் நடந்து கொள்வர். *அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி (பெருமாள் திரு 10-1) என்கிறபடியே புல்லெறும்பாதி ஒன்றின்றியே (7-5-1) எல்லாரையும் எல்லாவற்றையும் விண்ணொடு அழைத்துச் சென்றவன். "நயாமி பரமாங்கதிம்" என்று வராஹப் பிரான் பேச்சு. இத்துடன் பட்டர் பாஷ்யத்தின்படி நாலாவது சதகம் (நூறு) முற்றும்.

ஐந்தாவது சதகம்

401. **அநய:-** ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகமுடியாதவன்; அநுகூலர்க்கு சுபத்தை உண்டு பண்ணுபவன். அஸுஹ்ருத்பி: நநய:- "என்னும்படியாக லக்ஷ்மணனை உதாரணமாக வைத்து விளக்குகிறார். சக்தி ஆயுதத்தால் அடிபட்டு மூர்ச்சித்துக்கிடந்த லக்ஷ்மணனை பெரிய மலைகளை அநாயாஸமாகப் பெயர்த்தெடுத்த ராவணனால் தூக்கமுடியவில்லை. திருவடிவந்து ரணகளத்திலிருந்து எளிதில் கொண்டு சென்றார்.

"அய: சுபாவஹோ விதி:" என்று அமரகோசம். அயம் என்றால் நன்மை பயக்கும் செயல் நன்மை தவிர தீயதேதும் செய்யக்கற்காதவன் ராமன் "ஏதாவது ஒரு உபகாரம் செய்தால் அதனால் மிக மகிழும் ராமன். நூற்றுக்கணக்கில் செய்யப்பட்ட அபகாரங்களை நினைப்பதில்லை" என்று அயோத்யாநகரமக்கள் ராமனைக் கொண்டாடும்படி. நயமாவது நீதி அதில்லாதவன் அநய: நிர்ஹேதுக க்ருபைக்கு ஒரு நியதி கிடையாதல்லவா? மேலும் ராமன் சுபரிகையாலே அமுது செய்தருளியது ஸுகரீவனைச் சரணம் புகுந்தது. விபீஷணன் சொன்னானென்று கடலரசனை சரணம் புகுந்தது முதலான காரியங்களில் ஒரு நியதி காண முடியாது.

402. **வீர:-** எதிரிகளை பயத்தால் நடுங்கச் செய்பவன். வீரம் என்பது பகவானின் மஹாகுணங்களிலொன்று. இது போலவே செளர்யமும் பாராக்ரமும். எதிரிகளைக் கண்டஞ்சாமை. அவர்களுக்கு அச்சம் விளைவிக்கை வீர்யம்; அவர்கள் நடுவே புகுந்து ஒருவனாகவே அநாயாஸமாக நாசம் விளைவிக்கை. செளர்யம்-சூரனாயிருக்கை; அப்படிச் செய்யும்போது தனக்கு எள்ளளவும் பங்கம் நேராதபடி எதிரிகளை பங்கப்படுத்தல் பராக்ரமம். இவைமூன்றுமே ராமனிடம் நிரம்ப உண்டு. ஒன்றைச் சொன்னது மூன்றையுமே சொன்னதாகக் கொள்க. ராமபிரானை மஹாவீரன் என்பர். "ஐயஜய மஹாவீர:" என்று ரகுவீரகத்யம் தொடங்கும் *அன்றிலங்கை நீறு செய்து சென்று கொன்று வென்றி கொண்ட வீரனார் (திருச்ச 116) *வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த் தோன்றி விண்முழுதுமுயக் கொண்ட வீரன்; மழுவாளேந்தி வெவ்வரிநற்சிலை வாங்கி வென்றி கொண்டு வேல் வேந்தர் பகைதடிந்த வீரன் (பெருமாள் 10-3) மழுப்படையேந்திய பரசுராமனை வெற்றி கொண்டு அவன் கைவில் பறித்தவீரன்.

"சத்ரோ: ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:" என்று ராமனுடைய ப்ரக்யாதவீர்யத்தை ராவணனே கொண்டாடுவதைக் காண்கிறோம். *பொல்லாவரக்களைக் கிள்ளிக் களைந்தானை என்று ஆண்டாள் ராவணனை அநாயாஸமாக முடித்ததைப் புகழ்ந்து பாடும்படி. கரதுஷணாதிகளை *வெந்நரகம் சேராவகையே சிலைகுனித்தான் - வேறு தனியாக நரகாநுபவம் வேண்டாதபடி படுகொலையடித்ததைத் திருமங்கையாழ்வார் சிறிய திருமடலில் புகழ்ந்து பாடுகிறார். மாரீசன் ராவணனிடம் சொல்வது. "ராமனுடைய வீரத்தை நான்நேரில் கண்டவன்; பலவாண்டுகள் கழித்தும் இன்றும் ஒவ்வொரு மரத்திலும் நானேற்றிய வில்லங்கையுமாய் ராமனை பாசமேந்திய யமனைப் போலே காண்கிறேன்" மீண்டும் 664 வரும்.

403. **சக்திமதாம் ச்ரேஷ்ட:-** சக்தி படைத்தவருள் சிறந்தவன். மிகச்சிறந்த சக்திபடைத்த தேவர்களுள் சிறந்தவன். பரசுராமனிடமிருந்து வீஷ்ணு தனுஸ்ஸை ராமன் கையாண்டவிதங்கண்டு "நீ நாசமற்றவன்; மதுவைக் கொன்ற வீஷ்ணுதேவன்; தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவன் என அறிகிறேன்" என்று சொல்லி மீண்டான். ராவணவதத்தின் பிறகு பிரமன் வந்து ராமனைத் துதிக்கையில் சொல்வது. "தேவகண ச்ரேஷ்டனே! (தேவர்களில் சிறந்தவனே) நீ ஏன் இன்னம் உன்னை (நாராயணனாக) அறிந்து கொள்ளவில்லை! ராமன் தனது சிறந்த பாணங்களால் அழிக்க வல்லவன்; மீண்டும் படைக்கவல்லவன்" என்று திருவடி சொல்வது.

*கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கன் எரிவுழித்திலங்குமணிமுடி பொடி செய்து, இலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி வரிசிலை வளையவடுசரம் துரந்துமறிகடல் நெறிபடி, மலையால் அரிகுலம் பணிகொண்டு அலைகடலடைத்தான். (திருமொழி 5-7-7).

404. **தர்ம:-** தருமமே வடிவெடுத்தவன். இஹபர புருஷகர்த்தங்களைக் (ஐச்வர்யம், மோக்ஷம்) கொடுத்து ஜீவர்களைத் தரிப்பவன்-நேரில் தாங்குபவன் "லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்ம:- எல்லா லோகங்களிலும் நீயே மேலான தருமம்- என்று ராவணவதமான பின்னர் பிரமன் ராமபிரானிடம் சொன்னது. *கருமமும் கருமபலனுமாகிய காரணன் (3-5-10) "ராமோ! விக்ரஹவாந்தர்ம:-" ராமன் தருமமே ஒரு உருவானவன் என்று மாரீசன் ராவணனிடம் சொன்னது. "ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோதர்ம: த்வத்த ஏவ மயாச்ருத:" பிறரிடம் இரக்கமே மேலான தருமம் என்று நீயே சொன்னாயே- என்று பிராட்டி திருவடியிடம் சொல்லியனுப்பினாள். அந்த தருமம் குடிகொண்டவன் ராமன். கருணாகாகுத்ஸ்தன் என்று ராமபிரான் கொண்டாடப்படுகிறான்; லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தின் மீது பாணம் விடும்போது கூறியது "தசரதகுமாரனான ராமன் தர்மாத்மாவும் உண்மையே பேசுவனும் மஹாவீரனும் என்பது உண்மையாயின் ஏபாணமே! நீ ராவணபுத்ரனை உடனே கொல்வாயாக!" இந்திரஜித் லக்ஷ்மண பாணத்தினால் முடிக்கப்பட்டது. ப்ரஸித்தம். க்ருஷ்ணனும் தர்மஸ்வரூபன் என்று பாரதம் கூறும். ஆயினும் கண்ணனை தருமமறியாக்குறும்பன் (நாச்- திரு 11-6) என்றழைத்தாள் ஆண்டாள்.

406. **தர்மவிதுத்தம:-** தருமமறிந்தவரில் முதல்வன் தர்மவித் உத்தம: தருமமறிந்தவரில் மிகச் சிறந்தவன். ராமன் வசிஷ்டர் முதலான ரிஷிகளின் சிஷ்யனாயினும் அவர்களுக்கு தர்மஸந்தேஹம் வந்தால் இவனிடம் வந்து கேட்டுத் தெளிவார்கள். "உத்தம தார்மிகன்" என்று தாரை ராமனைக் கொண்டாடுகிறாள். "விதிதஸ் ஸஹிதர்மஜ்ஞ: சரணாகதவத்ஸல" என்று பிராட்டி ராவணனுக்கு உபதேசமாகச் சொன்னது. "தர்மஜ்ஞஸ் ஸத்யஸந்தச்ச" என்று ராமன் கொண்டாடப்படுகிறான். (பாலகாண்டம் 1-12)

வைகுண்ட: புருஷ: ப்ராண: ப்ராணத: ப்ரணம: ப்ருது: |

ஹிரண்யகர்ப: சத்ருக்நோ வ்யாப்தோ வாய: அதோக்ஷஜ: || 44

406. **வைகுண்ட:-** தடைகளைப் போக்கித் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்பவன். சேர்க்கைக்குத் தடையாயிருப்பது "குடி (Kuti)" எனப்படும். இதைப் போக்குபவன். *தேவதேவனைத் தென்னிலங்கையெரியெழச் செற்றவில்லியை பாவநாசனை பங்கயத்தடங்கண்ணனை (3-6-2) பாபம்

விலகப்பெற்றவர் வைகுண்டரெனப் படுவர். *வைகுந்தா! மணிவண்ணனே!- செய்குந்தாவரும் தீமையுன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அசுரார்க்குத் தீமை செய்குந்தா (2-6-1) அவர்களுடையவன் பகவான். "இந்த பூமி என்னால் நீருடனும் ஆகாசம் காற்றுடனும், காற்று தீயுடனும் சேர்க்கப்பட்டது. ஆகையால் நான் வைகுண்டனெனப்படுகிறேன்" (மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம்). ராமன் திருவுள்ளம் கலங்குமென்று ப்ரஜைகள் சண்டையிடாமல் நட்புடன் சேர்ந்திருப்பாராம். "ராமமேவ அநுபச்யந்த: நாப்யஹிம்ஸந் பரஸ்பரம்" என்று ராமராஜ்யத்தை வருணிக்கிறார் வால்மீகி, "ராமன் பின்னால் செல்லுங்கள், அல்லது எங்காவது ஒழியுங்கள்" என்று ராமன் வனம் சென்றபோது பெண்கள் தங்கள் கணவன்மார்களிடம் சொல்லினராம். தாய்ப்பால் குடிக்கும் குழந்தைகளும் அதைத் தவிர்த்தனவாம். ராமனோடு சேர்ந்திருப்பதில் குடிகளுக்கு அவ்வளவு விருப்பம்.

407. புருஷ:- தூய்மையளிப்பவன். "உனது கவரும் கண்ணோக்கினால் பரிசுத்தையானேன்" என்று சபரி பெருமானிடம் சொன்னது. "பாவந: ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந!" என்று அகஸ்த்ய வசநம். "அமலன், விமலன், நின்மலன்" என்றெல்லாம் பகவானின் பாவநத்வம் திருப்பாணாழ்வாரால் கொண்டாடப்பட்டுள்ளது. இவன் தோஷமற்றவன்; மற்றவர் தோஷங்களையும் களைபவன். சார்ங்கதந்வாஹ்ருஷீகேச: புருஷ: புருஷோத்தம:" என்று ராமனைக் குறித்து பிரமன் துதி. புருஷன் என்பதால் ரக்ஷகன் என்பதும் பலப்ரதன் என்பதும் சொல்லப்படும்.

408. ப்ராண:- ப்ராணனாயிருப்பவன். எல்லாரையும் எல்லாவற்றையும் உய்விப்பவன். *என்னாவியை, நடுவே வந்து உய்யக் கொள்கின்ற நாதனை (1-7-5) ஆவி-உயிர் *நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக் குய்த்தனன் (7-5-1) என்று ராமபிரானை ஆழ்வார் போற்றும்படி. 57, 321 காண்க.

409. ப்ராணத:- உயிரளிப்பவன், ராமன் வனம் சென்ற போது மரங்கள் தளிர்கள், புஷ்பங்கள், அரும்புகள் எல்லாவற்றுடன் வாடி விட்டன, உலர்ந்த இலைகளே எங்கும் காணப்பட்டன. அவன் வனவாஸம் முடிந்து திரும்பியபோது "அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:" என்று காலமல்லாக்காலத்திலும் பூத்துக்குலுங்கின என்கிறான் ரிஷி. *உலகங்களுய்ய செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்ற நம் சேவகனார் (திருமாலை-11) உய்ய - வாழும்படி சேவகனார் ரக்ஷித்து வாழ்விப்பவன். 66, 322 காண்க. மேலும் 956.

410. ப்ரணம:- வணக்கத்துக்குரியவன். தனது மஹாகுணங்களால் யாவரும் தன்னை வணங்கும்படி செய்பவன். ப்ரணமயதி-தன்னை வணங்கச் செய்கிறான் ராமபிரான் வனம்செல்லும் போது தனது நற்குணங்களால் யாவருடைய இதயத்தையும் கலங்கச் செய்தான். *இலைதுணைமற்றென்னெஞ்சே! இலங்கையை யீடழித்த கூரம்பனாலல்லாகுறை (4-திரு-8), ராமபிரானையன்றி விரும்பி வணங்கத்தக்க துணைவன் நமக்கில்லை. ப்ரணவ என்றும் பாடமுண்டு. மிகவும் புகழப்படுபவன். 957 = ப்ரணவ:- சேஷி - வணங்கத்தக்கவன்.

411. ப்ருது:- பெரும்புகழாளன் - ப்ரஸித்தன். "ப்ருதுபுரீ: பார்த்திவாத்மஜ:" - சக்ரவர்த்திதிருமகன் புகழுக்கு இருப்பிடம் என்று ராமபிரான் கொண்டாடப்படுகிறான். "இக்ஷ்வாகுவம்ச ப்ரபவோ ராமோநாம ஜநை:ச்ருத:- யசஸ்வீ ஜ்ஞாநஸம் பந்ந:-" - ராமன் என்று இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவனாய் உலகில் ப்ரஸித்தன்; சிறந்த புகழாளன்; மிகுந்த அறிவாளன் (பால 4-8, 12) என்பதும் காணலாம். "நிகரில் புகழாய்! (6-10-10)

412. ஹிரண்யகர்ப்ப:- பொற்புதையல் போன்றவன் ஹிரண்யம்-தங்கம் விரும்பத்தக்கது நெஞ்சை ஈர்ப்பது தன்னை த்யானம் பண்ணும் அனுகூலர் மனதுக்கு ஆதாரமாய் இருந்து உதவுமவன். த்யானத்துக்கு இனியவிஷயமாயிருப்பவன். த்யானிப்பவர் மனதுக்கு ஆராவமுதமாயிருப்பவன். *கற்பார் இராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ? "த்யேயவிச்வாத்மா" என்று த்யான மந்த்ரம். *மனத்துக்கினியான் (திருப்பாவை) சிந்தனைக்கினியாய்! திருவே! என்னாருயிரே! (திருமொழி 3-5-1)

413. சத்ருக்ந:- சத்ருக்களை முடிப்பவன். விவேகம் என்கிற அம்பினால் ராவணன் போலப் பகையாயுள்ள இந்திரியங்களை ஜெயிப்பவன். *வல்லரக்கர் உயிருண்ட மைந்தன் (பெருமாள் 10-2) மைந்தன்-மிடுக்கன். *மாறில் போரரக்கன்மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறுசேவகனார் (6-1-10) *பற்றலர் வீயக்கோல் கையில் கொண்டான் (திருமொழி 2-3-1)

414. வ்யாப்த:- நிரம்பியவன். வாத்ஸல்யம் காருண்யம் இவற்றால் நிறைந்தவன். பக்தர்களில் எவ்வித வேற்றுமையும் பாராமல் ஒருபடியான அன்பினால் வியாபித்துள்ளவன். ராமன் தகப்பன் தன் பிள்ளைகளை விசாரிப்பது போல் ப்ரஜைகளைத் தனது உறவினர் போன்று அவர்களின் யோக்கேஷமங்களை விவரமாக விசாரிப்பவன் (ஆரண்யகாண்டம் 2-37). "ரிபூணாமபி வத்ஸல:" எதிரிகளிடமும் அன்புடையவன் என்று ராமன்

கொண்டாடப் படுகிறான். *நிகரில் புகழாய்! (6-10-10) (புகழ்-கல்யாண குணம், அத்தால் வரும் புகழ்).

415. **வாயு:-** செல்பவன், தனதடியாரிருக்குமிடம் சென்று அருள் புரிபவன். குகன், பரத்வாஜர், சபரி முதலானார் இருந்தவிடம் சென்று அருள் புரிந்தவன் ராமபிரான். *சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய். திறல் போற்றி (திருப்பாவை) என்னவுமாம். *சென்று நின்று ஆழிதொட்டான் (திருமொழி 2-3-9)

416. **அதோக்ஷஜ: (Adhokshajah):-** குறையாதவன். எப்போதும் நிறைவுற்றிருப்பவன். அமுதக்கடல் போன்றிருக்கும் பகவானை பக்தர்கள் எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் அவன் குறைவதில்லை, *யானுமேத்தி மூவுலகும் முற்றுமேத்தி பின்னையும் தானுமேத்திலும் தன்னையேத்த வேத்த வெங்கெய்தும்? தேனும்பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்திப்ப (4-3-10) யானும் ஏழுலகும், தானுமே ஏத்திலும் முடிவில்லாத நிறைவுடையவன். ஏத்துதல்-புகழ்பாடுதல். "அக்ஷய்யம் மதுஹந்தாரம் ஜாநாமித்வாம் ஸுரோத்தமம்" என்று பரசுராமன் ராமனைப் புகழ்ந்தது. அழிவற்றவன், மது (அசுரன்)வைக் கொன்றவன், தேவதேவன்-என்று நான் உன்னை அறிவேன் "அக்ஷய்யகீர்த்தி:" - அழியாத புகழாளன் என்று-தாரை.

ரிதுஸ் ஸுதர்சந: கால: பரமேஷ்ட பரிக்ரஹ: ।

உக்ரஸ்ஸம்வத்ஸரோ தக்ஷ: விச்ராமோ விச்வதக்ஷிண: ||45

417. **ரிது:-** அணுகுபவன், வந்து புகுமவன். அலைமேல் அலையாகவரும் இனியகல்யாண குணவரிசைகளால் எல்லாருடைய இதயங்களிலும் வந்து புகுபவன். *வந்தருளி என் நெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்து (5-7-7) வந்தாய் என்மனம் புகுந்தாய் நந்தாத கொழுஞ்சுடரே எங்கள் நம்பீ (திருமொழி 1-10-9) இதுபோலவிருக்கையால் வஸந்தம் முதலான காலங்கள் "ருது" என்னப்படுகின்றன. தன்னிடம் வரும் ராமனைக் காணும் தசரதன் த்ருப்தியடையாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். (அயோ-3.30) வெய்யில் கால உஷ்ணத்தால் தபிக்கப்பட்டவர் நீர் நிரம்பிய கருத்த மேகத்தைக் காணும் உகப்போடே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

418. **ஸுதர்சந:-** பார்வைக்கினியவன். "சந்த்ரகாந்தா நநம் ராமம் அதீவப்ரியதர்சநம்" (அயோ 3-29). "ஸதைகப்ரிய தர்சந:", "ஸோமவத் ப்ரியதர்சந:" (பால-1, 16,18) சந்திரன் போல பார்ப்பதற்கு மிக வினியவன் ராமன். பெருமாளின் குண மேன்மைகளை யறியாதவரும் பார்த்தாலே

நன்மை பெறும்படியான அழகான திருமேனியுடையவன். *காண்பெருங்கோலத்தென்காகுத்த நம்பி (6-6-9). கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும் கணபுரத் தென்கருமணி-ராகவன் (பெருமாள் 8-2) த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரி.

419. **கால:-** தன்னிடம் ஈர்ப்பவன். ஸங்கலநாத் கால: தனது குணங்களாலும் அழகினாலும் சராசரங்களனைத்தையும் தன் பால் ஈர்த்து சேர்த்துக் கொள்பவன். *தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே (1-6-8)

420. **பரமேஷ்ட:-** மிக உன்னதமான பரமபதத்திலுள்ளவன். பரமே ஸ்தானே திஷ்டதீதி பரமேஷ்ட இவ்வுலகில் வந்து லீலார்த்தமாக ராக்ஷஸர் முதலான துஷ்டர்களை வேட்டையாடி முடித்து மீண்டும் பரமபதம் சென்று சேருபவன். *மாயங்கள் செய்து சேனையைப் பாழ்பட விற்றிட்டுப் போய் விண்மிசைத்தனதாமமே புக மேவியசோதி (6-4-10). *விண்முழுது மெதிர்வரத்தன் தாமமேவி சென்றினிது வீற்றிருந்த அம்மான் (பெருமாள் 10-10) "விவேச வைஷ்ணவம் தேஜ: ஸசீர:" தனது திருமேனியுடன் ராமன் அவதார ஸமாப்தியில் விஷ்ணுவின் சோதி மயமான உலகுக்கு-தன்னுடைய சோதிக்கு-எழுந்தருளினான் என்று உத்தரகாண்டம். மஹாபாரதமும் "இக்ஷவாகு குலத்தில் பிறந்த ராமன் ராவணனை சேனையுடன் அழித்துவிட்டு பரம பதமேகினான் என்கிறது. *பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியை சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான் தன்னை.

421. **பரிக்ரஹ:-** பரிக்ரஹிப்பவன். யாவற்றையும் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொள்பவன். பரிதோ க்ரஹ:- முழுதையும் க்ரஹிப்பவன். *புற்பா முதலா புல்லெறும்பாதி ஒன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தனன் நான்முகணார் பெற்ற நாட்டுளே (7-5-1) ப்ரஜைகள் யாவரையும், புல், ஏறும்பு முதற்கொண்டு ஒருவரையும் ஒன்றையும் விடாமல் தன்னுடன் பரமபதம் வரும்படி கொண்டு சென்றவன் ராமபிரான். ஸௌகீல்யமே ராமாவதாரத்தில் முக்ய குணம்; மிக்க எளியவருடனும் தன் மேன்மை பாராது கலந்து பழகியவன் ராமன்.

422. **உக்ர:-** கொடியவன். இனி கல்கி அவதாரம் பேசப்படும். *கடாஸர வெல்லும் சீர் என்றும் படியான சீர்மையுடைய குணங்களாலும் வெல்ல முடியாத-அதற்கும் ஆளாகாத துஷ்டர் பலருண்டு. அவர்களை ஸம்ஹரிக்கும் அவதாரம்; பாதாளத்தில் கல்கி சயனித்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

கலியுக முடிவில் பாபிகள் அதிகரித்து வர்ண ஸாங்கர்யங்கள் (வர்ணாச்ரமதர்மங்களின் நாசம்) அதிகமாக ஏற்பட்டு உலகத்தில் கலக்கமேற்படும் போது பகவான் உக்ரஸ்வரூபியாய் வந்துதிக்கிறான். அவனைப்பற்றிய மந்திரம். "ஸம்ஹாரமூர்த்தயே கால வைச்வாநரார்ச்சிஷே". ஸம்ஹாரமே வடிவானவன்; எல்லாவற்றையும் எரிக்கும் "வைச்வாநரம்" என்ற அக்நியானவன். "கல்கீ ச விஷ்ணு. பகவான் நஷ்டதர்மாவதாரக்ருத்" - கலிமுடிவில் தர்மங்கள் அழிந்து விடும் போது விஷ்ணு பகவான் கல்கியாக அவதரிக்கிறான் என்று பௌஷ்கரஸம்ஹிதை வசனம். *கற்கியாம் இன்னம் கார்வண்ணனே (5-1-10)

423. **ஸம்வத்ஸர:-** பொருந்தி வசிப்பவன். கல்கியாக அவதரிக்கும் காலத்தை எதிர்நோக்கி திவ்யாயுத புருஷர்களால் சூழப்பட்டு பாதாளத்தில் திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில் நன்றாக சயனித்திருப்பவன். *அரவணமேல் பள்ளி கொண்ட முகில்வண்ணன். ஸம்வஸதி இதி ஸம்வத்ஸர: "அநந்தசயநாருடம்" என்று கல்கி பகவான் விஷயமாக ஸாத்வதஸம்ஹிதை. 92 காண்க.

424. **தக்ஷ:-** விரைவில் முடிப்பவன். சீக்கிரமாக காரியம் செய்பவன் பிறர் சொத்தை முறை தவறி அபகரிக்கும் கொள்ளைக் காரர்களை ஸம்ஹரிக்கும் பொருட்டு குதிரை மேல் வாளேந்தி ஸஞ்சரிப்பவன். அவர்களை விரைவில் சிரச்சேதம் செய்பவன். *குலங்குலமா அசுரர்களை நீறாகும் படியாக நிருமிததுப்படை தொட்ட மாறாளன் (4-8-1)

425. **விச்ராம:-** ஓய்வெடுக்குமிடமாயிருப்பவன். "நிவாஸ வ்ருக்ஷஸ் ஸாதூநாம்." என்று புராணவசனம். இங்கு பாஷ்யம்-எண்ணிறந்த பாபங்களைச் செய்து விட்டு அந்த பலாநுபவத்தால் சோர்ந்தவருக்குச் ச்ரமபரிஹார ஸ்தாநமாயிருப்பவன்-என்று. நரகத்தில் க்ருஷ்ணநாமம் செவிப்பட்டால் *நரகமே சுவர்க்கமாகும். நாமங்களுடைய நம்பீ! (திருமாலை) அடிக்கும் கையே அணைக்கும் என்ற உலக வழக்குப் படி ஹிதபரனாய் நிக்ரஹனான பிரான் (ஸர்வேச்வரன்) தாயாக ப்ரியத்துடன் அணைக்கிறான். ஜனங்களுக்கு ஹிதம் பண்ணுபவன் என்பது கருத்து. மத்விச்ரமஸ்தலி என்று எம்பார் தனியனில் பட்டர் வாக்கு காண்க.

426. **விச்வதக்ஷிண:-** எல்லார்க்கும் நல்லான். தீயவர்க்கும் நன்மை செய்வானோ? என்னில்: "விச்வஸ்மிந் இஷ்டா நிஷ்டா காரிணி அவிசேஷேண தக்ஷதே இதி விச்வதக்ஷிண:-" - நல்லது தீயது செய்தவர்களுக்கு வேற்றுமையின்றி நன்மையைச் செய்பவன். அபராதிகளைப் பொறுப்பது தாக்ஷிணயம் எனப்படுகிறது. ராவணனையும்

பொறுத்து "கச்சாநுஜாநாமி" என்று அனுப்பியவன் ராமன். உலகம் பூராவுக்கும் அருள் புரிபவன் பகவான். ராமன் அச்வமேதயாகத்தில் பூமியனைத்தையும் (விச்வம்) யாகம் செய்து வைத்த பிராம்மணர்களுக்கு தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தான். கல்கியைப்பற்றி பாரதம் (அரண்யபர்வம்) சொல்வது. திருடர் (கொள்ளைக்காரர்) யாவரையும் அழித்து விட்டு உலகத்தையே அச்வமேத யாகத்தில் பிராம்மணருக்கு தக்ஷிணையாகத் தருவான்.

விஸ்தாரஸ்தாவரஸ்தாணு: ப்ரமாணம் பீஜம் அவ்யயம் |

அர்த்தோ அநர்த்தோ மஹாகோசோ மஹாபோசோ மஹாதந: ||46

427. **விஸ்தார:-** விஸ்தாரமுடையவன். ப்ராதஸ்ஸந்த்யை மேல்வரும் பகலைக் காட்டுமாபோல கல்கி அவதாரம் கலியுகம். நசித்து மேலே க்ருதயுகம் வருவதைக் காட்டும். கலி என்ற விரோதியையொழித்து க்ருதயுகத்தைப் புகுவித்து வேதவிதிகளை பரவச் செய்பவன். கலியில் அநுஷ்டானம் சுருங்கும்; க்ருதயுகத்தில் ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்கள் விரிவடையும், தர்மம் அபிவ்ருத்தியடையும். *கலியுங் கெடும் கண்டு,கொண்மின்; திரியுங்கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து பெரியகிதயுகம் பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக (5-2-1,2)

428. **ஸ்தாவரஸ்தாணு -** ஆறியிருப்பவன். அதர்மத்தை யொழித்து தர்மஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணி விட்டு மநச்சாந்தியடைபவன். *வன்மையுடையவரக்கர் அசுரரைமாளப்படை பொருத நன்மையுடையவன் (3-10-1)

429. **ப்ரமாணம்:-** ப்ரமாணமாயிருப்பவன். கலி நசித்த பின்னர் க்ருத யுகத்தில் தீமைகளை பகுத்து அறிவிப்பவன். எது நன்மை எது தீமை என்று தீர்மானிக்க தானே ப்ரமாணமாக (authority) இருப்பவன். மேலும் 959 வரும்.

430. **பீஜமவ்யயம் -** அழியாத வித்தாயிருப்பவன். அவ்யம் பீஜம் பஞ்சம் போன்ற கலி ஒழிய, தர்மத்தை மேலே முளைக்கச் செய்பவன்; . ஶுத்தலால் அழியாத வித்தாயிருப்பவன். தானோருருவே தனிவித்தாய் - ஶானோர் பெருமான் மாமாயன் (1-5-4)

431. **அர்த்த:-** ப்ராப்யமான பயனாயிருப்பவன். பகவானொருவனிடமே திடமான பக்தி செய்யும் உயர்ந்த அதிகாரிக்கு - ஜ்ஞானிக்கு - தானே ப்ராப்யமாயிருப்பவன். ப்ராப்யம் - அடையத் தக்கதான தத்வம். *உன்னை அருத்தித்து வந்தோம் என்பர். கோபியர்கள் (திருப்பாவை). உன்னையே பயனாக வேண்டி வந்தோம்.

432. **அநர்த்த:-** வேண்டியபயனாயில்லாதவன். அற்பபலன்களைக் கோருமவனுக்கு இவன் அர்த்தித்துப் பெறும் பயனாயில்லாதவனாகையால் அநர்த்த: எனப்படுகிறான். அற்பபலன்களாவன - இவ்வுலகத்திய பயன்கள் - ஐச்வர்யம்; ஆத்மாநுபவம். *உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றுங் குறை வேண்டேன் என்ற ஆழ்வார் போலல்லாதவனுக்கு அநர்த்த:

433. **மஹாகோச:-** வைத்த மாநிதி; எம்பெருமானுடைய தநம் எவ்வளவு எடுத்தாலும் கொடுத்தாலும் குறையாது. *ஒரு நாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர் இம்மையிலே பிச்சை தாம் கொள்வர் (4-1-1) என்கிறபடி பெரிய சக்ரவர்த்தியாய் தனம் படைத்தவன் தன் வாழ்க்கையிலேயே பிச்சைக்காரனாகக் கூடும். பகவான் எத்தனை பேருக்கு எவ்வளவு அள்ளிக் கொடுத்தாலும் தனது ஸம்பத்தில் சிறிதும் குறையப்பெறாள். இதனால் மஹாகோச: எனப்படுகிறான். *வள்ளல் மணிவண்ணன். *ஊனமில் செல்வனென்கோ? (3-4-7)

434. **மஹாபோக:-** எல்லா போகங்களையுமளிப்பவன். பொருள் மிகுதியாக உள்ளவன் சுகங்களை அநுபவிக்க முடியும். அபரிமிதமான தனமுள்ளவன் அபரிமிதபோகங்களை அநுபவிக்கலாம். எல்லாவற்றையும் பகவான் அளிக்கக் கூடியவன். இந்திரன் முதலான தேவர்கள் மூலம் அவற்றை வேண்டுபவர்க்கு பல இன்பங்களையளிப்பவன். *முட்டில் போகத்தொரு தனிநாயகன் (3-10-3)

435. **மஹாதந:-** அளவற்றதநமுடையவன்; *செல்வநாராணன். பரமதரித்ரனை மிக்க தநவானாக்க வல்லவன்; கொடுத்தும் குறைவில்லாதவன். பரமபுருஷார்த்தமாயிருப்பவன் என்னவுமாம். நாராயணனிடமிருந்து மரீசி, தக்ஷன் முதலானோர் தர்மம் என்ற புருஷார்த்தம் பெற்றனர். மற்றும் பலர் அர்த்தத்தை (ஐச்வர்யம்) பெற்றனர். வேறு சிலர் காம (விஷய சுகம்) பயன்களைப் பெற்றனர் என்று ப்ரஹ்மலாதன் சொல்வது (ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்).

அநிர்விண்ண: ஸ்தவிஷ்டோ பூ: தர்மயுபோ மஹாமக: |

நக்ஷத்ரநேமிர் நக்ஷத்ரீ ஷம: ஷாம: ஸம்ஹந: || 47.

436. **அநிர்விண்ண:-** சோம்பலில்லாதவன். சோர்வில்லாதவன். முயற்சியைக் கைவிடாதவன். *சோம்பாது இப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த (வித்தா! என்று இவனை ஆழ்வார் அழைப்பது (பெரிய திருவந் 18), பயிர் செய்பவன் பலிதமானாலும் ஆகாவிட்டாலும் உழுவது விதைப்பது இவற்றை விடாமல் செய்து கொண்டிருப்பதைப் போல

பகவானும் விடாமல் ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறான். தன்னை விட்டு விலகிப் போமவர்களையும் தன் வசப்படுத்தும் முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டே இருப்பவன். இது ஜீவராசிகளைத் திருத்தி உய்விக்கச் செய்வது; க்ருபாகாரியம். *பத்தியழுவன். (4 திரு - 23)

437. **ஸ்தவிஷ்ட:-** பெருத்தவன்; ஸ்தூலரூபி. *செல்வர் பெரியர் (நாச். திரு 10-10) வானத்தில் வடகீழ் மூலையில் சிம்சுமார (பெரிய முதலை) ரூபமான நக்ஷத்ரக் கூட்டமுண்டு. நக்ஷத்ரங்களும் க்ரஹங்களும் கூடியிருக்கும் சிம்சுமார சக்ரரூபமாய் பகவானே இருப்பதாக ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் கூறும். இந்த சிம்சுமாரம் ஸத்யலோகத்திலிருந்து பூமிக்குப் பெருகும் கங்கையால் நனைக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும். இந்த மிகப்பெரிய சிம்சுமார சக்ரம் விடாமல் சுற்றிக் கொண்டே இருப்பது பகவான் விடாமல் ஜீவர்களை உய்விக்க முயன்று கொண்டே இருப்பதை நினைவுறுத்தும்.

438. **பூ: (Bhuh)-** அனைத்தையும் தாங்குமவன் - சிம்சுமாரத்தின் வால் பக்கத்தில் த்ருவநக்ஷத்ரம் நிலைத்திருப்பதாக ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் கூறும். த்ருவஸம்பந்தத்தால் ஸப்தரிஷி மண்டலம், சூரியன் மற்ற க்ரஹங்கள் தரிக்கப்படுகின்றன. த்ருவஸ்வரூபியான பகவான் அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன். *திறம்பாமல் மண் காக்கின்றேன் யானே (5-6-5) *நாகமேந்து மண்ணினை - காத்து ஏகமேந்தும் (திருச்சந் - 6). பூமியைத் தாங்கி நிற்கும் ஆதிசேஷனை தரித்துத் தாங்குமவன்.

439. **தர்மயூப: (Dharmaupah) -** தர்மத்தைத் தலையாக வுடையவன். தச்சிரோ தர்ம:” பகவானுடைய சிரஸ்ஸே தர்மம் - தர்ம ஸ்வரூபம். “தர்மோ மூர்த்தநமாஸிதி:” - தர்மம் அவன்சிரஸ்ஸைச் சார்ந்திருக்கும்.

440. **மஹாமக: (Mahamakhah) -** யஜ்ஞஸ்வரூபன், தர்மம் அவனது சரீரமாயுள்ளபடியால் பரமயூஜ்யன். “யஜ்ஞோ தர்மச்ச விஜ்ஞேய:” யஜ்ஞம் தர்மமாக அறியப்படுகிறது. தர்ம சப்தம் யஜ்ஞத்தைக் குறிக்கும். மக:-யஜ்ஞம். இந்த்ரன் “சதமகன்” - 100 அச்வமேத யாகம் பண்ணியவன் - எனப்படுவது காண்க. பகவானின் சரீரமே மாபெரும் யஜ்ஞமாயுள்ளது. *செய்கின்ற கிதியெல்லாம் யானே - செய்கை பயனுண்பேனும் யானே (5-6-4) கிதி-செயல். இதில் யஜ்ஞங்களும் சேரும். அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞநாம் போக்தாச ப்ரபுரேவச. (கீதை-9-24).

441. **நக்ஷத்ரநேமி:-** நக்ஷத்ரங்களை நடத்துபவன். ஜ்யோதி: பதார்த்தங்களைத் தாங்கி நடத்துபவன். சிம்சுமார வடிவில் உள்ள நக்ஷத்ர

மண்டலத்தை அதன் மையத்திலிருந்து தரித்து நடத்துமவன். "நாராயணோ நயத் தாம்நாம் தஸ்யாதார: ஸ்வயம் ஹ்ருதி" என்று ஸ்ரீ வீஷ்ணுபுராணம்.

443. **க்ஷம:-** பொறுமையுடையவன், வஹிப்பவன். வஹிப்பவனுக்குப் பொறுமை அவசியம். ஏக ஏவ ச்ருதம் விபத்தி விச்வம். இந்தஐகத் முமுதையும் தானொருவனே வஹிக்கிறான் ஜ்யோதிஸ்தத்வங்களையும் வஹிக்கிறான். (தாங்குகிறான்) நாகமேந்தி நின்ற மண்ணினை ஏகமேந்தி நின்ற நீர்மை (திருச் 6) ஆதிசேஷன் தாங்கும்பூமியை மற்றெல்லாவற்றையும் இவனொருவனே தாங்கி நிற்கிறான், இதனால் ப்ரவஹனென்று பெயர் உள்ளவன்.

444. **க்ஷாம:-** குறைவான "க்ஷய" என்ற தாதுவிலிருந்து "க்ஷாம" என்னும் சொல் பெறப்படும். புண்யக்ஷயமேற்பட்டு நக்ஷத்ரங்கள் க்ஷயம்-வீழ்ச்சியடைகின்றன. அவாந்தரப்ரளயத்தின் போது நக்ஷத்ரங்கள் அழிந்து விடுவதால் பகவான் ஒருவனே உருவில் குறைந்து விளங்குகிறான்.

445. **ஸமீஹன:-** பிறரை இயங்கச் செய்பவன். *இறுக்கும் இறையிறுத்துண்ண நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வ நாயகன்தானே (5-2-8). ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் பலருக்கு வெவ்வேறு அதிகாரங்களைத் தந்து அந்தந்த பதவியில் நிலைக்கச் செய்பவன். பகவான் காலஸ்வரூபி, ஸ்ருஷ்டி, ரக்ஷணம் ஸம்ஹாரம், பிறப்பு, வளர்ச்சி, இறப்பு இவை காலகதியையொட்டி பகவத்ஸங்கல்பத்தினால் நடக்கின்றன. எல்லாம் அவனைச்சுற்றிச் சுற்றியே வருகின்றன.

யஜ்ஞ இஜ்யோ மஹேஜ்யச்ச க்ரது: ஸத்ரம் ஸதாம் கதி: |
ஸர்வதர்ச் நிவ்ருத்தாத்மா ஸர்வஜ்ஞோ ஜ்ஞாநமுத்தமம் || 48

446. **யஜ்ஞ:-** யாகமாயுள்ளவன். "யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு:" என்று ச்ருதி. "அஹம் க்ரதுரஹம் யஜ்ஞ:" என்றும், "அஹம்ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரே வச" என்றும் ஸ்ரீகீதையில் (9-16-24) கண்ணன் திருவாக்கு. *செய்கின்ற கிதியெல்லாமானே யென்னும் செய்கைப் பயனுண்பேனும் யானென்னும் என்று திருவாய்மொழி (5-6-4). பகவான் யஜ்ஞஸ்வரூபி யாகங்களால் ஆரதிக்கப்படுபவன். "யஜ்ஞம்" என்று பகவானுக்கு ப்ரீதி விளைவிக்கும் செயல்களுக்குப் பெயர். *வேதமும் வேள்வியும் ஆதியும் ஆனான் (திருமொழி 9-4-9). *வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான் (பெரியா. திரு. 4.9.5). *பண்டைநான் மறையும் வேள்வியும் தானாய் நின்ற எம்பெருமான். (திருமொழி 7-10-9). சிம்சுமாரரூபியான பகவானுக்கு தர்மம் சிரஸ்ஸாம்.

தர்மஸ்வரூபியானபடியால் பகவான் யஜ்ஞஸ்வரூபி. நம்மை தர்மத்தில் தூண்டி நடத்தி அதற்குப் பலனளிப்பவன். செயலும் பலாநுபவமும் காலத்தையொட்டி நடப்பவையாம் காலத்துக்கு நாயகன் பகவான்.

447. **இஜ்ய:-** யாகத்தால் ஆரதிக்கப்படுபவன், இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளைக் குறித்து யாகங்கள் செய்தாலும் அவர்களுள்ளும் அந்தர்யாமியாயிருந்து பூஜையையேற்று பலனளிப்பவன் இவனே. யேஸ்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா: தேஸ்பிமாமேவயஜந்தி (கீதை 9-23) - இதர தேவதைகளை ச்ரத்தையுடன் பூஜிப்பவரும் என்னையே (செய்வதறியாமல்) பூஜிக்கின்றனர். ய. யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந்- ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம்விஷ்ணு மேவ யஜந்தி தே" என்று ஸ்ரீவீஷ்ணு புராணம். பித்ருக்களை, இதர தெய்வங்களை, பிராமணர்களை, அக்கினியை. பூஜிப்பவர் ஸர்வ பூதாந்தராத்மாவான விஷ்ணுவையே பூஜிக்கின்றனர். இப்படி பூஜிக்கப்படுபவன் இந்த ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்படும் சிம்சுமார ரூபியான பகவானே, ப்ரேத கார்யம் பித்ருகார்யம், தேவகார்யம் எல்லாவற்றிலும் விஷ்ணு பகவானே பூஜிக்கப்படுகிறான். இவனொருவனே பூஜிக்கத் தக்கவனாகையால் இஜ்ய: எனப்படுகிறான். *ஐந்து மைந்துமாய் ஆயமாயனே!, (திருச் - 2) தேவயஜ்ஞம் முதலான ஐந்து ஆஹுதிகளாலும் பூசிக்கப்பட்டவனாய், கார்ஹபத்யம் முதலான பஞ்சாக்நிகளையும் சரீரமாகவுடைய ஆச்சர்யபூதன்.

448. **மஹேஜ்ய:-** சிறந்த பூஜையை ஏற்பவன் பிறதெய்வங்களுக்கு அந்தராத்மாவாக அவர்கள் மூலமாக பூஜையை ஏற்பவன். (ஸத்வாரகம்) இஜ்ய: நேரே பகவானை-விஷ்ணுவை ஆரதிப்பது சிறந்தது இந்த அத்வாரக பூஜையை உகந்து ஏற்பவன் மஹேஜ்ய: "யே ஸர்வாணி கர்மானி மயி ஸந்யஸ்ய மத்பரா: மாம் உபாஸதே, தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா (ஸ்ரீ கீதை 16-6,7) எவர்கள் எல்லாச் செயல்களையும் என்னிடம் அர்ப்பணித்து என்னையே ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கின்றனரோ அவர்களை நானே உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறேன். இவனே பரம புருஷன் என்று அறிந்து நேரே ஆரதிப்பது மிகச் சிறந்தது என்று கருத்து.

449. **க்ரது:-** எல்லா கர்மங்களாலும் ஆரதிக்கப்படுபவன். வைதிக கர்மங்கள் அனேகம் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், அக்நிஹோத்ரம் ஓளபாஸனம் முதலானவை யஜ்ஞசுப்தத்தால் சொல்லப்பட்டன. மற்றும் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் சேர்த்து க்ரது என்கிறது. "அஹம் க்ரது" - ஸ்ரீ கீதை. 9-16 க்ரியதே இதி க்ரது: செய்யப்படுவது க்ரது. *ஆறும்

ஆறும் ஆறுமாய் ஆயமாயன் (திருச் 2) அத்யயநம் முதலான ஆறு கருமங்களுக்கும் அவை நடத்தப்படும் வஸந்தம் முதலான ஆறுகாலத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய், ஆக்நேயம் முதலான ஆறுயஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுகிற மாயன்.

450. **ஸத்ரம்**- ஸத்ரரூபியானவன் ஸத்ரமாவது பலயஜமானர்களைக் கொண்டு நீண்ட காலத்தில் செய்யப்படும் யாகம். இது கேவலம் பகவதாராதன ரூபமான கர்மா. நைமிசாரண்யத்தில் செளனகர் பல ரிஷிகளைக் கொண்டு வருஷக்கணக்கான காலத்தில் ஸத்ர யாகம் பண்ணியதாக புராணங்கள் கூறும். அவனே ஸத்ரமாயிருப்பவன். *அந்தணர்தம் ஓமமாகி ஊழியாகி (திருமொழி 8-6-5) *நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான் (பெரியாழ் திரு 4-9-2) தக்கணை-வேள்வியை ஸபலமாக்கும் தக்ஷிணை.

451. **ஸதாம் கதி**- ஸத்துக்களுக்கு அடையும் இடமானவன். இதற்கு முன்பு ஸ்வயத்னத்தால் செய்யும் ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களால் பகவான் ஆராதிக்கப்படுவது சொல்லப்பட்டது. இனி நிவ்ருத்தி தர்மத்தில் நிலைத்தவர்க்கு அவனே கதி (ப்ராப்யம்) யாக உள்ளமை சொல்லுகிறது. *உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றுங் குறை வேண்டேன் (5-8-3); த்வமேவ உபாயபூதோமேபவ என்று தான் தன் பேற்றுக்காக ஒன்றும் செய்யாமல் பகவானையே ரக்ஷகனாக விச்வசித்து அவனையே எதிர்நோக்கியிருப்பவனை ஸத் என்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஸத்துக்களுக்கு கதியாக இருப்பவன் பகவான். ஸ்ரீ கீதையில் ஸாது என்பது இவ்வதிகாரியையே *மேவு நான்மறைவாணர் ஐவகைகேள்வி ஆறங்கம் வல்லவர் தொழும்.தேவ தேவபிரான் (திருமொழி 6-10-9)

452. **ஸர்வதர்சீ** - எல்லாவற்றையும் பார்த்து அறிபவன். ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்தி ரூபமான *எல்லா தர்மங்களையும் நேரே பார்த்து அறிபவன் - பலனளிப்பவன் துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய் உலகங்களுமாய் இன்பமில் வெந்நரகாகி இனிய நல்வான் சுவர்க்கங்களுமானான் (3-10-7) *கருமமும் கருமபலனுமான காரணம் (3-5-10). வினைகளும் வினைப்பயனும் இவனிட்ட வழக்கு என்று கருத்து.

453. **நிவ்ருத்தாத்மா**- விஷயங்களைத் துறந்த மனதுடையவன். நர நாராயணர்களாக அவதரித்தவன், தர்ம: என்ற பிதாவுக்கும் மூர்த்தி என்ற தாய்க்கும் நரநாராயணராக அவதரித்தவன். நரன்-சிஷ்யன்; நாராயணன்-ஆசார்யன், நாராயணன் பரம விரக்தன்; வைராக்கியத்துக்கு இருப்பிடம், நிவ்ருத்தமான மனதை (ஆத்மா) உடையவன்;

விஷயங்களிலிருந்து கைவாங்கிய அதில் சேராத மனஸ்ஸையுடையவன். நாராயணன் உபதேசித்த பெரிய திருமந்தர்ம நிவ்ருத்தி தர்ம பரம். காரணப் பொருளான நாராயணனுக்கு உரியேனான நான் எனக்கோ பிறர்க்கோ அல்லாமல் நாராயணனுக்கே ஆகக்கடவேன்; எனது முயற்சியால் தர்மாநுஷ்டானம் பண்ணுமவனல்லேன் என்பது. இதற்கு பூர்ணமான விஷய வைராக்யம் வேண்டும். *நந்தாவிளக்கே! அளத்தற்கரியாய்! நரநாராயணனே! (திருமொழி 3-8-1) எங்கானுமீதொப்பதோர் மாயமுண்டோ? நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவனெம்பெருமான் (திருமொழி 10-6-1). *நாமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயணா! நரனே! (நாச். திரு.2-1).

454. **ஸர்வஜ்ஞ**- எல்லாமாகத் தன்னையறிந்தவன். தானே ஸர்வாந்தராத்மா; தானே சிறந்த தர்மம்; தானே சிறந்த பலன் (உபாயம், உபேயம்) என்பதை உள்ளபடி உணர்ந்தவன். *கலைப்பல்ஞானத்து என் கண்ணன். (2-2-10) நிறைந்த ஞானமூர்த்தி (4-7-7). மேலும் 821.

455. **ஜ்ஞாநமுத்தமம்**- மேலான. ஜ்ஞானமாயிருப்பவன். அவன் மேலான ஜ்ஞாநமயன் என்று சங்கரர். எல்லாவற்றிலும் சிறந்த வைஷ்ணவதர்மத்தை எல்லாரும் அறிந்து கொள்ளக்காரண பூதன். திருமந்தரத்தை உபதேசித்த நாராயணனைச் சொல்லும். இவனே பகவச்சாஸ்த்ரமான ஸ்ரீ பாஞ்சராத்தரத்தை வெளியிட்டவன்; அதில் நிலைத்திருப்பவன். *மிக்க ஞானமூர்த்தியாய் வேதவிளக்கு (4-7-10).

ஸுவ்ரத: ஸமுக: ஸலக்ஷம: ஸகோஷ: ஸுகத: ஸஹ்ருத் |
மநோஹரோ ஜிதக்ரோதா வீரபாஹூர்விதாரண: || 49

456. **ஸுவ்ரத:**- தர்மத்தை விடாமல் அநுஷ்டிப்பவன். மங்களமான வ்ரதமுடையவன்; ஸத்யகாமன், ஸத்யஸங்கல்பன். பூர்ணன் என்றிருப்பினும் அவதாரத்தில் தர்மங்களை விடாமல் பிறர் நலனுக்காக அநுஷ்டிப்பவன். நாராயணரிஷியின் தபஸ் மங்களமான வ்ரதம். இதனால் இவனுக்கு ஆகவேண்டிய காரியமேதுமில்லை. கண்ணனும் "நமே பார்த்த! அஸ்தி கர்த்தவ்யம் - வர்த்த ஏவ ச கர்மணி" (ஸ்ரீகீதை 3-22) குலோசித ஆச்ரமோசித தர்மாநுஷ்டானத்தினால் எனக்காக வேண்டியது எதுவுமில்லை. லோகக்ஷேமத்தை உத்தேசித்து விடாமல் செய்கிறேன் என்கிறான். இதனால் ஸுவ்ரத: என்கிறது. மேலும் 824-ரக்ஷணத்தில் ஊற்றம்- ஏதத் வ்ரதம் மம.

457. **ஸமுக: (Simukhah)** - மலர்ந்த திருமுகமுடையவன். *எங்களை மையலேற்றிமயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ?

(நாச் திரு 2-4) என்றும், "செய்யவாய் ஐயோ" என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே! என்றும் *அப்பெரியவாயகண்கள் என்னைப் பேதமை செயதனவே (அமலநாதி 8) என்றும் பேச வைக்கும் திருமுகமண்டலத்தன், செய்யதாமரைக் கண்ணினாய்! (நாச் திரு 2-4) "க்ருஷ்ணாய-கமலதல அமலநேத்ராய" "தாமரையிதழையொத்த தூய-தோஷமற்ற கண்களையுடைய முகத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் பொருட்டு" - என்று அவனைப் பற்றிய த்யாந மந்த்ரம். "ப்ரஸந்நவதநம் த்யாயேத்" என்பதும் காண்க. நாராயண ரிஷியாய் ஜபத்யாநாதிகளான சுபகாரியங்களை லோக கேஷமார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கும்போது க்லேசமேதுமில்லாமல் ப்ரஸந்நவதனனாய் (மலர்ந்த முகத்தனாய்) இருப்பவன். மேலே அம்ருதமதன வருத்தாந்தம் வருவதால் அப்போது யாவரையும் மயக்கும் மோஹநமான முகமுடையவன் என்னவுமாம். *காண்தகுதாமரைக் கண்ணன்கள்வன் (8-2-2).

458. **ஸுக்ஷ்ம:-** அதிஸுக்ஷ்மமானவன் மிகவும் நுண்ணி தானஸ்வரூபமுடையவன். அணோரணீயான் என்ற பெருமை படைத்தவன். எந்த நுண்ணிதானவற்றையும் அநுப்ரவேசம் பண்ணுமவன். காரணம் ஸுக்ஷ்மமாகவும் காரியம் ஸ்தூலமாகவும் இருக்கும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான ஆழ்ந்த த்யானத்தினாலேயே காணக்கூடிய நுண்ணிதான ஸ்வரூபமுடையவன். தனது உட்கருத்தை பிறரறியாமல் ஸுக்ஷ்மமாக வைத்திருப்பவன். *எண்ணில் நுண்பொருள் தானே (10-8-8) எண்ணுமளவில் நினைத்தற்கரிய! அதிஸுக்ஷ்ம ஸ்வபாவங்களையுடையவன்.

459. **ஸுகோஷ -** வேதத்தின் குரல். வேதங்கள் உபநிஷதங்களால் கோஷிக்கப்படுபவன். *நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன் வேதமயன் (2-4-2) நரநாராயண ஸன்னிதியில் பாவநமநான வேதகோஷம் எப்போதும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். *சந்தோகா! பெளழியா! தைத்திரியா! சாமவேதீ! என்று ஆழ்வாரால் அழைக்கப்படுபவன். அம்ருதமதநம் முதலான செயல்களால் தேவர் முதலானோரால் கோஷிக்கப்படுபவன் என்றுமாம்.

460. **ஸுகத: (Sukhadah):** - மேலான இன்பமயமான பலனையளிப்பவன். தனது மேலான அநுஷ்டான ஸதாசாரத்தைக் காட்டி பிறரையும் அப்படியே இருக்கச் செய்து பரமஸுகமான பலனையளிப்பவன். அம்ருதத்தை தேவர்களுக்குத் தந்து ஸுகமளிப்பவன் என்றுமாம். *இன்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து, இவ்வேழுலகை ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான் (7-10-1).

461. **ஸுஹ்ருத் -** சிறந்த நண்பன். *என்துணைவன் (திருநெடு 27) எல்லாரிடமும் நல்லெண்ணமுடையவன். யாவருக்கும் உதவுமியல்பினன்; *தாளடைந்தார்க்கெல்லாம் தானே வழித் துணையாம் (திருவாய்நூற் 91) "ரிபூணாமபி வத்ஸல:" என்று பகைவனுக்கும் அருள்புரியும் ராமபிரானைச் சொல்வர். "கிம்கரவாணி இதி சுபாசம்ஸி"- என்ன உதவிபுரிவேன்?" என்ற சோபன இதய முள்ளவன் ஸுஹ்ருத். "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம்" என்று ஸர்வ பூதஸுஹ்ருத்; "ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி" என்று கண்ணன்.

462. **மநோஹர:-** மனதைக்கவர்பவன் எப்போதும் தனது இயல்பான ஸௌஹார்த்தத்தினால் - நல்லெண்ணத்தினால் - யாவர் மனதையும் தன்பால் ஈர்ப்பவன் *மையல் செய்து என்னை மனம் கவர்ந்தான் (7-2-6)

463. **ஜிதக்ரோத:-** கோபத்தை வென்றவன். நாராயணன் என்ற ரிஷியின் ஸம்பந்தத்தினால் யாவரும் கோபத்தை வென்றவராவர். இவன் ஸம்பந்தத்தினால் பிறர் ஜிதக்ரோதராவதால் இவனுக்கு இப்பெயராயிற்று. ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஆரம்பத்தில் "யார் குணவான்?" என்கையில் "யார் ஜிதக்ரோதன்" என்று வால்மீகி கேட்க, ராமன் என்று நாரதர் பதில். "உச்யமநோபி பருஷம் நோத்தரம் ப்ரதிபத்யதே - தன்னைக்கடிந்து பேசினாலும் ராமன் ஒரு பதிலும் சொல்வதில்லை". இது ஒருமஹா குணம்.

"ஸுமுக:" முதல் 463 "ஜிதக்ரோத:" வரை நரநாராயணாவதாரம் பற்றியவை என்று பாஷ்யமிட்டவர். இவற்றை மீண்டும் அம்ருதமதநம் பண்ணி தேவர்களுக்குதவிய எம்பெருமாள் விஷயமாகவைத்து வ்யாக்யானமிடுகிறார். 457 முதல் 470 - நைககர்மக்ருத் வரை இந்த விஷயமான திருநாமங்கள் என்று பாஷ்யம்.

457. **ஸுமுக:-** அழகிய முகமுடையவன். சந்திரனையொத்த மனோரம்யமான திருமுகம். கையிலுள்ள அம்ருதம் போல் முகமும் அமுதபானம் போலக் களிப்பூட்டுவது மதிமுகமடந்தை (10-9) போன்றது. *புருவம் கருங்குழல் நெற்றி பொலிந்த முகிற்கன்று போலே உருவமழகிய நம்பி (பெரியாழ் 2-7-3).

458. **ஸுக்ஷ்ம:-** நுண்ணியவன். அசுரர்களால் அவன் எண்ணத்தைக் கண்டுக்கொள்ள முடியவில்லை யென்பது.

459 **ஸுகோஷ:-** போற்றப்பட்டவன். தேவர்கள் அசுரர்கள் யாவரும் இவனுடைய செயலைப் போற்றி உரக்கப் பேசியதால் ஸுகோஷ:

460. **ஸுகுத:** - இன்பமளிப்பவன் - அம்ருதத்தை தேவர்களுக்குக் கொடுத்து ஸுகமளித்தவன். *அஞ்சலையமுதமன்றளித்தான் (திருமொழி 2-3-3).

461. **ஸுஹ்ருத்:** - நண்பன். *இம்மைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் பற்றாவான் (நாச். திரு 6-8) தேவர்களிடம் அதிக நட்பினால் அம்ருதத்தை அவர்களுக்களித்தான். அசுரர்களை வஞ்சித்தது "ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்" என்பவன் கார்யமாமோ? எனில், வ்யாதியுள்ளவனுக்கு பத்யமான உணவே கொடுப்பது வ்யாதியஸ்தனுடைய நலனுக்காக என்பது போல துஷ்டர்களான அசுரர்களுக்கு இதைக் கொடுத்தால் தீமையுண்டாகுமென்று கொடுக்கவில்லை. லோகஹிதத்தையே மனதில் கொண்டு-செயல்படுபவன் ஹரி. ஹிரண்யவதமானதும் நரசிங்கப்பிரான் "இம்மாதிரி வரங்களை இனியாருக்கும் கொடாதே" என்று பிரமனை சிஷித்ததாக சரித்திரம்.

462. **மநோஹர:** - மநோஹரமான ரூபமுடையவன். அசுரர்களுக்கு வ்யாமோஹமுண்டாக்கும் கண்கவரும். உருவம். பக்தர் விஷயத்தில் சொல்ல வேண்டாவிதே, "ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வ ஸத்வ மநோஹர:" *நீலமேனியும் நான்கு தோளும் என்னெஞ்சும் நிறைந்தனவே (5-5-6).

463. **ஜிதக்ரோத:** - கோபத்தை மறக்கப் பண்ணுமவன். அசுரர்கள் இவன் முகத்தைக் கண்டு மயங்கித் தங்கள் கோபதாபங்களை மறந்தனர். அசுரர்களுக்கு கோபம் போகும்படி பண்ணியவன் அடியார்க்குமப்படியே *அடியார் அல்லல் தீர்த்தவன் (8-3-5).

464. **வீரபாஹு:** - மிக்கபலமுடைய கைகளையுடையவன். *சேயிருவிசம்பும் திங்களும் சுடரும் தேவரும் தாமுடன் திசைப்ப ஆயிரந்தோளால் அலைகடல் கடைந்தான் அரங்கமாநகரமர்ந்தானே (திருமொழி 5-7-4) என்று ஆழ்வார் ஈடுபடும் புஜங்கள் தோள்வளை முதலான எல்லா திருவாபரணங்களும் விளங்கக்கடல் கடைந்தது. "ஆயதாச்ச ஸுஹ்ருத்தாச்சபாஹவ பரிகோபமா:- ஸர்வ பூஷணபூஷார்ஹா:" என்று திருவடி முதலில் ராமபிரானைக் கண்டபோது ஈடுப்பட்டவை *மல்லாண்ட தின்தோள் மணிவண்ணன் (திருப்பல்). *ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள் (திருப்பாவை - 30)

466. **விதாரண:** - வெட்டுபவன். தனது திவ்யாயுதத்தால் ராஹுவை வெட்டியவன். "ஸமக்ரோக்ர பயவிதாரணாய" என்று பகவத் த்யாந மந்த்ரம் மஹாபயங்களை முழுதுமாக வெட்டியெறிபவன். *அடியார்கள் வினைத்தொடரைத் தன்னருளென்னும் ஒள்வாளுருவி

வெட்டிக்களைபவன்: *நின்று அசுரரைத்தகர்க்கும் தோளும் நான்குடையவன். (10-1-1). *செம்பொனாகத்தவுணன் உடல் கீண்டவன். (9-10-6).

**ஸ்வாபந: ஸ்வவசோ வ்யாபீ நைகாத்மா நைககர்மக்ருத் |
வத்ஸரோ வத்ஸலோ வத்ஸ ரத்நகர்ப்போ தநேச்வர: || 50**

466. **ஸ்வாபந:** - தூங்க வைப்பவன் எதிரிகளில் எஞ்சியவரைத்தம் நினைவிழக்கச் செய்பவன். தனது அழகிய புன்சிரிப்பு இனிய கண்ணோக்கு. புருவங்களையசைத்தல் இவற்றால் அவர்களை மயக்கிக் கட்டுப்படுத்துபவன். *என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும் முதுவைய முதல்வா! (5-10-2) *அசுரரை வீடும் வண்ணங்களே செய்துபோன வித்தகன் (5-10-1)

467. **ஸ்வவச:** - எப்போதும் தான் தன் வசத்தில் இருப்பவன். ஆத்மேச்வரன். ஸர்வேச்வரனாகையால் பிறரதீனத்தில் இல்லாதவன். மற்றவரைத் தூங்க வைத்துவிட்டு தனக்கிஷ்டமானவருடன் மகிழ்ந்திருப்பவன். "ஸர்வவேச்வராய" என்று இவனை த்யானம் பண்ணும் மந்த்ரம்.

468. **வ்யாபீ:** - எங்கும் பரந்திருப்பவன். அம்ருதமதனத்துக்காக மந்தரமலையிலும், வாசுகியான பாம்பிலும் தேவர்கள், அசுரர்களிடத்தும் வ்யாபித்து தன் திவ்யசக்தியால்கடல் கடைந்து அமுதம் கொண்டவன். *பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன் (1-1-10). பரவை-நீர்ப்பரப்பு-கடல்

469. **நைகாத்மா:** - அனேக உருவங்களிலிருப்பவன். அலைகடல் கடைவதற்காக மந்தர மலைக்குக்கீழ் ஆமை வடிவமாகவும், மலையை அழுத்த விஷ்ணுவாகவும், தேவர்களுடனும் அசுரருடனும் ஆயிரங்கைகள் கொண்ட உருவுடன் கடைபவனாகவும், அமுதத்தைப்பங்கிட்ட மோஹினிப் பெண்ணாகவும் பலவருவங்களில் செயல்பட்டவன். *ஆயிரம் தோளால்அலைகடல்கடைந்தான் அரங்க மாநகரமர்ந்தானே (திருமொழி 5-7-4); பெண்ணுருவாகி அஞ்சலைய முதமன்றளித்தான் (திருமொழி 2-2-3).

470. **நைககர்மக்ருத்:** - அனேகம் செயல்களைச் செய்பவன். கடல் கடைந்து அமுதத்தை தேவர்களுக்குக் கொடுக்க முன் சொன்ன பல உருவங் கொண்டு பல்வித செயல்களைச் செய்தவன். *கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும் அமுதம் தேவருண்ண அசுரரை வீடும் வண்ணங்களே செய்துபோன வித்தகமும் (5-10-10). என்று ஆழ்வார்

பேசும்படி. *மலையாமைமேல் வைத்து வாசுகியைச் சுற்றி தலையாமைதானொருகைப்பற்றி - அலையாமல் பீறக்கடைந்த பெருமான் (4-திரு-49) *அன்றுகடல் கடைந்தான் (3திரு-46).

471. **வத்ஸர:-** எதிலும் யாவரிலும் உள்ளுறைபவன். இனிபகவானை தர்மாத்மாவாக தர்மத்தை நிலைக்கச் செய்பவனாகச் சொல்லும் திருநாமங்கள். வத்ஸர - தருமநெறிப்படி பலன்களைத் தருவதற்காக அந்தராத்மாவாக உள்ளே வசிப்பவன் *உள்ளுவார் உள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்து அறிதி (திருமாலை 34) "ஸ்ர்வாந்தச் சாரிநே தர்மாத்மநே" - எல்லா ஜீவராசிகளிலும் உட்புகுந்து தர்மஸ்வரூபியாய் இருப்பவன் பொருட்டு - என்று த்யாந மந்த்ரம்.

472. **வத்ஸல:-** அன்புடையவன். வாத்ஸல்யமாவது தானீன்ற கன்றிடம் தாய்ப்பசு காட்டுமன்பு. தன்னடியார்களிடம் மிக்க அன்புடையவன், சொல்லமுடியாதபடி அன்பைப் பொழியுமவன், *கனைத்திளங்கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி நினைத்து முலைவழியே நின்று பால் சோர என்பதுபோல் அன்பைப் பொழிபவன் சரணாகதவத்ஸலன். தன்னைச் சரணமடைந்தவரிடம் மிக்க அன்புள்ளவன். "விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:" என்று ராவணனிடம் பெருமானைப் பற்றி பிராட்டி சொல்வது. *தனதன்பர்க்கன்பாகுமே (9-10-5), சரணமாகும் - அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் (9-10-6).

473. **வத்ஸீ:-** குழந்தைகளையுடையவன். ஸதா தன்னால் போஷிக்கப்படும் எண்ணற்ற ஆத்மவர்க்கங்களையுடையவன். *கன்று மேய்த்தினிதுகற்காளாய் (திருநெடு) என்பதையும் *திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி (10-4-10) என்பதையும் நினைவூட்டும்.

474. **ரத்ந கர்ப்ப:-** மிக்க நிதியையுடையவன் தன்னைக் கிட்டி லௌகிக ஐச்வர்யங்களை அர்த்திப்பவருக்குக் கொடுத்தும் மிகுந்த ஐச்வர்யங்களையுடையவன். வைத்தமாநிதியாம் மதுகுதனன் (6-7-11). ரத்நம் என்பது ஐச்வர்யத்துக்கு உபலக்ஷணம். பகவான் கையிலேந்தியுள்ள சங்க சக்ரங்களை அர்த்த காமங்களாகச் சொல்வதுண்டு.

475. **தநேச்வர:-** ஐச்வர்யத்தை உடனே அளிப்பவன். ஐச்வர்யத்தை விரும்புமவருக்கு உடனே (விரைவில்) அதையளிப்பவன். அபரிமிதமான தனத்தையுடையவன் என்பது மட்டுமல்ல, விரும்பியவருக்கு, உடனே அதை அளிக்கும் தன்மையன், *வள்ளல் மணிவண்ணன். *சேரும் கொடை புகழ் எல்லையிலான் (3-9-7).

தர்மகுப் தர்மக்ருத் தர்மீ ஸதக்ஷரம் அஸத்க்ஷரம் |

அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம் சு: விதாதா க்ருதலக்ஷண: || 51

476. **தர்மகுப் -** தர்மத்தை ரக்ஷிப்பவன். தன்னாலளிக்கப்பட்ட அர்த்த காமங்கள் தீயவழிகளில் பயனாகாமல் செய்து அதனால் தர்மத்தை ரக்ஷிப்பவன் தர்மமார்க்கத்தில் புத்தி செலுத்துபவருக்கே அவன் அர்த்தகாமங்களைத் தருகிறான். *அறஞ்சுவராகி நின்ற அரங்கனார் (திருமாலை - 6) தானே தர்மமாக இருப்பவன். ராமோவிக்ரஹவாந்தர்ம: என்று பூரீராமாயணம்.

477. **தர்மக்ருத் -** தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவன். நிர்ஹேதுகமான அநுக்ரஹத்தினால் யாவரையும் தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதில் ஊக்கமுறச்செய்து தர்மிஷ்டர்களாகச் செய்பவன். அந்தராத்மாவாக விருந்து இதைச் செய்பவன் என்னவுமாம். சிறந்த அறிவாளிகளாயினும் அவனருளில்லாமல் மாசற்ற ஸநாதன தர்மாநுஷ்டானத்தை மேற்கொள்ள முடியாது. *செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே. (5-6-4).

478. **தர்மீ -** தர்மத்தையுடையவன். தன் செயல்களெல்லாவற்றுக்கும் ரக்ஷகத்துக்கும் தர்மத்தைக் கருவியாக உடையவன். சேதனர்களுக்குப் பலனளிக்கையில் அவரவர் தர்மநிலையைப் பார்த்தே கொடுப்பதால் தர்மத்தைத் துணையாகக் கொண்டவன். *நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி (4-8-6).

479. **ஸத் -** தர்மஸ்வரூபியாக இருப்பவன் - போற்றத்தக்கவன். தர்மமே போற்றத்தக்கதாகையால் அழிவில்லாத தர்ம ஸ்வரூபியாகவுள்ள பகவான் ஸத் என்னப்படுகிறான். தர்மங்களுக்குள் உயர்ந்த தர்மமான பகவான் தன்னையடையத் தானே உயர்ந்த ஸாதனமான தர்மமாயிருப்பதால் ஸத் என்னப்படுகிறான். ஓம் தத் ஸத் என்றும் சொற்கள் பிரம்மத்தையும் வேதத்தையும் குறிப்பனவாம். இவற்றுள் "ஸத்" என்பது "உள்ளது" என்பதையும் "நல்லது" என்பதையும் குறிக்கும். ஸத் என்று கல்யாணகுணங்களையும் போற்றத்தக்க செயலையும் சொல்லும். (கீதை 17-25), ஞானமநுட்டானங்களால் உயர்ந்த பெரியோரை ஸத்துக்கள் என்பது காணலாம்.

உயர்ந்த தர்மத்தால் வசப்படுத்தப்படுபவன் ஸத். பக்தியும் ப்ரபத்தியும் உயர்ந்த தர்மங்கள். இவைகளுக்கு பகவான் வசப்படுவதால் இவை சிறந்தவை. தான் பக்திசபலன், பக்திக்கு வசப்பட்டவன் என்பதை பகவான் கீதையில் பலபடியாகக் காட்டியுள்ளான். "அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்" என்பதனால் ப்ரபத்தி மிக உயர்ந்த தர்மம். எல்லா

தவங்களிலும் (தர்மங்களிலும்) ந்யாஸம் - ப்ரபத்தி உயர்ந்தது என்று ச்ருதி. பகவானை வசப்படுத்தும் தர்மமும் ஸத்; இதற்கு வசப்படும் பகவானும் ஸத், *பத்துடையடிவர்க்கெளியவன் (1-3-1).

480. **ஸதக்ஷரம்** - அக்ஷரம் ஸத் - எப்போதும் குறைவில்லாமல் நிறைந்திருப்பவன். அவனுடைய உண்மை (ஸ்வரூபம்) நன்மை (கல்யாண குணங்கள்) இவை நித்யமாகவும் நிருபாதிகமாகவும் (eternal and unconditioned) உள்ளவை. சிறிதும் குறைவுபடாமல் உள்ளவை க்ஷரம் என்றால் குறையக் கூடியது. நசிக்கக்கூடியது என்று பொருள் விநாசம், பரிணாமம் ஐந்மம் இவையிலனாய் எப்போதும் உள்ளவன் பகவான் என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம். "ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸீத்! என்று ச்ருதி, நித்யனான பரமபுருஷன் "ஸத்" என்று சொல்லப்படுகிறான். *அருகலிலாய பெரும் சீர் அமரர்களாதி முதல்வன் (1-9-3) *வானுயரின்மம் மன்னிவீற்றிருந்தான் (8-1-9).

481, 482. **அஸத்-க்ஷரம்**:- துக்கத்தைத் தருபவன். தர்மத்தில் நாட்டமில்லாத பாபிகளுக்கு ஸாம்ஸாரிகமான தாபம் முதலான துக்கங்களைத் தருபவன் பகவான் இதனால் * இல்லாதவனாகவும் ஆகிறான். துக்கரூபமாகவும் இருக்கிறான். *மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் *புட்கொடியுடைய கோமான் (திருமாலை-15) *மெய்யனாகும் விரும்பித் தொழுவார்க்கெல்லாம் பொய்யனாகும் புறமே தொழுவார்க்கெல்லாம் (9-10-7). எவனிடம் அநுக்ரஹமுண்டோ அவனை தர்மத்தில் (புண்யகர்மங்களில்) ஈடுபடச்செய்து மேல்கதியடைவிக்கிறான். எவனிடம் நிக்ரஹமேயுண்டோ அவனை அதர்மத்தில் (பாபகர்மங்களில்) ஈடுபடச்செய்து கீழலகங்களில் சேர்ப்பதாக ச்ருதி. இக்கருத்தைக் கண்ணன் திருவாக்கிலும் (கீதை 16-19) காணலாம். "நராதமாந் கூடிபாமி ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு" எம்பெருமான் "ஸதஸத: பரம்" நன்மை தீமைக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறான்.

483. **அவிஜ்ஞாதா**- அறியாதவன்; எதை? அடியார்களின் தோஷங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டுருப்பதால் அறியாதவன். "உச்யமாநோபிபருஷம் நோத்தரம் ப்ரதிபத்யதே" (ஸ்ரீராமாயணம்) ராமன் பிறர் தன்னைக் கடுஞ்சொல் சொன்னாலும் பதிலே சொல்வதில்லை. "உனது ஸர்வஜ்ஞதையை இல்லை செய்து அறியாதவன் என்கிறோம்; உனதடியாரது - குற்றங்களை நீ ஒப்புக்கொள்வதில்லை" என்பர் கூரத்தாழ்வான். *என்னடியாரது செய்யார் - செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர் (பெரியாழ்வார் 4-9-2).

ஸர்வஜ்ஞான பரமபுருஷனை, "ஞானஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மம்; அறிவு மாத்திரமேயன்றி அறிவாளியல்ல" என்பர் குத்ருஷ்டிகள். வேதவாக்யங்களின் பொருளையுணராத இவர்கள் நிலைகண்டு வருந்துகிறோம். எதிர்ப்பேச்சு பேசுவதற்கும் தகுதியற்றவர்கள் இவர்கள் என்று ஸ்ரீபராசரபட்டர் அபிப்ராயம்.

484. **ஸஹஸ்ராம்சு**:- *எல்லையில் ஞானத்தன். எல்லாமறிந்தவன். *மிக்க ஞான மூர்த்தியாய் வேதவிளக்கு (4-7-10) அம்ச - ஞானகிரணம் (ray of knowledge) ஆயிரக்கணக்கான வகையிலமைந்த ஞானமுடையவன். எம்பெருமானார் தரிசனத்தின் படி பரம்பொருள் அறிவாயும் அறிவாளியாகவும் உள்ள தத்வம் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகவும் ஜ்ஞானாச்ரயமாகவும் - அறிவுக்கு இருப்பிடமாகவும், அறிபவனாகவும் இருக்கிறான். அத்வைதிகள் பரப்ரஹ்மத்தை கேவலம் அறிவு என்பதால் அவிஜ்ஞதா என்ற பெயர் பொருந்தும் என்பர். பக்தனும் ப்ரபந்நனுமான அடியார்கள் தோஷங்களைக் கணிசிப்பதில்லை விபீஷண சரணாகதிகட்டத்தில் பகவான் "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் - தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" "நட்பு கொண்டாடி வருபவனிடம் எத்தகைய குற்றமிருந்தாலும் அவனை விடமாட்டேன்" என்கிறான். "யதிவாராவணஸ்வயம் - ஆநயைநம்" - ராவணனாயிருப்பினும் வந்தவனை அழைத்து வா" என்று கட்டளை பிறப்பிக்கிறான். ஆசிரதரை அவர் தோஷங்கண்டு சிசுபிப்பதில்லையாதலால் தோஷம் அறியாதவன் என்கிறது. கீதையிலும் "எவ்வளவு தீய நடத்தையுடையவனாயினும் என்னை அநந்யப் ரயோஜனனாக தொழுபவன் போற்றத்தக்கவன்" (9-30) என்றருளுகிறான்.

485. **விதாதா (Vidhata)** - விதிப்பவன். அடக்கியாள்பவன். பாபம் பண்ணியவரை பக்ஷபாதமின்றி தண்டிக்கும்படி யமனுக்கு பகவான் கட்டளையிட்டிருக்கிறான் ஆனாலும் "எம்பெருமானடியார்களிடம் அணுகாதீர்கள் - கும்பிட்டு விலகுங்கள்" என்று யமன் தனது ஆட்களிடம் காதுடன் ரஹஸ்யமாக சொல்லியனுப்புகிறான். *சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான். நமனுந்தன் தூதுவரைக் கூவிச்செவிக்கு (4 திரு-68). இதற்குக் காரணம் பகவதாஜ்ஞே. இப்பாகரத்துக்கு மூலம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-14) *பரிஹரமதுஸுதிதநப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் நவைஷ்ணவாநாம்" *எங்கோனவன்தமர்நமன் தமராலாராயப்பட்டறியார் கண்டீர் (1 திரு 55). யமனுக்கு இப்படி ஆணைபிறப்பித்தவனும் பகவானே. யமன் யமபடர்களை

விஷ்ணுபக்தர்களுையனுக்காதே என்று நியமிப்பது பல புராணங்களில் காண்பதொன்றாம். *நமன் தமர்பாசம் விட்டால் அலைப்பூணுன்னும் அவ்வவையெல்லாம் அகல கலைப்பல்ஞானத்து என் கண்ணன் (3-2-10).

486. க்ருதலக்ஷண:- அடையாள மிட்டிருப்பவன். தன்னிடம் அநுகூலபுத்தியுள்ளவர் லக்ஷணங்களை அவனே செய்திருக்கிறான். உதாரணமாக சங்க சக்கர அடையாளங்களை புஜத்தில் தாங்கியிருப்பது வைஷ்ணவ லக்ஷணம். *தீயில் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் கோயிற்பொறியாலொற்றுண்டு நின்று குடி குடியாட்செய்கின்றோம். (திருப்பல்) திருமண்காப்பு, துளஸீநளிநாக்ஷமாலைகளணிதல், சக்ராங்கனம் இவை வெளியடையாளங்கள். *மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் (4 திரு-68) என்பது முக்கிய லக்ஷணமாம் "பஜதேமாம் அநந்யபாக்ய ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய" (கீதை 9: 80) திருமந்திரம் மங்களஸூத்ரத்துக்கு (திருமாங்கல்யம்) ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது இதையறிந்தவனேஸ்வருபமறிந்தவன்-பகவானிடம் பதிவ்ரதை போலநடந்து கொள்வான்.

↓ SLOKAM

487. கபஸ்திநேமி:- திகழ்திருச்சக்கரத்தன். சுடர்விடும் ஆயிரமாரங்களுடைய திருவாழியையுடையவன். ஆசிரிதர் இதயத்தை ஜங்கம் ஸ்ரீவிமானமாகக் கொண்டு பகவான் வசிக்கிறபடியால் யமனும் யமபடர்களும் இவனையனுகார், எம்பெருமான் திருக்கையிலுள்ள ஸுதர்சனசக்கரத்தைக்கண்டு யமனே பயப்படுகிறானாம். திருச்சக்கர அடையாளத்தைத் தோளில் தாங்குபவன் யமனுக்கு வசப்படமாட்டான். கபஸ்தி-மிகவும் ப்ரகாசமானது நேமி-சக்கரம். *தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தன் (திருப்பல்) *சுடராழி சங்கேந்தி அளிக்கின்ற மாயப்பிரான் (2-3-10). *நிமிர் சுடராழி நெடுமால் (1-6-6).

488. ஸத்வஸ்த:- ஆசிரிதர் நெஞ்சில் குடியிருப்பவன். ஸத்வம் என்று மனதுக்குப் பெயர். ஆசிரிதர்கள் யமவசப்படாமைக்குக் காரணம் இவன் அவர்கள் மனதில் உள்ளமை. இதனால் வினைகளற்றவராகிறார்கள். பாபமற்றவரிடம் யமனுக்கு வேலையில்லையன்றோ? திவ்யாயுதங்களைத் தாங்கிய எம்பெருமான் இருக்குமிடத்தில் பாபத்துகிடமேது? கதிரவனின் முன் இருள் எப்படி இருக்கும். மாசில்லாத மணி போன்ற விஷ்ணு ஒருவன் மனதிலுள்ளபோது மாச்சரியம் (பொறாமை) போன்ற தோஷங்கள் எப்படி அங்கிருக்க முடியும் (ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம்) கேசவனிடம் சித்தம் லயித்தவனிடம் யமன் கிட்டவரமுடியாது. வைஷ்ணவர்களை யமலோகத்தில் காணமுடியாது. *பேரேனென்று என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான் (10.8.2). *வந்தருளி என்னெஞ்சிடங்கொண்ட (5-8-7).

வந்தாய் என்மனம் புகுந்தாய் மன்னி நின்றாய் (திருமொழி 1-10-9) என்று ஸத்துக்கள் போற்றும்வன்.

489. ஸிம்ஹ:- ஹிம்ஸிப்பவன். தண்டிப்பவன். ஆசிரிதர் பெருமையறியாமல் யமன் அவர்களைத் தண்டிக்கப்படுக்கால் சிங்கம் மற்ற விலங்குகளை அடிப்பது போல யமனைத் தண்டிக்கிறான் லிங்கபுராணத்தில் மார்க்கண்டேயர் வசனம்; "விஷ்ணுவையே எல்லாமாகப் பற்றிய ஆசிரிதனுடைய வினைகள் தீயினில் தூசுபோல் எரிக்கப்பட்டுப் போகிற படியால் அவனைக்கண்டு யமன் முதலான தேவர்கள் பயப்பட்டு வணங்கிச் செல்கின்றனர்." "வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணுவைப்போல் பூஜிக்கத்தக்கவராதலால் ஒருவரையும் நரகத்தில் காணமுடியாது." இப்படி பல ப்ராமணங்களுண்டு. *அவர்படக்கனன்று முன்னின்ற காய்சினவேந்தன் (9-2-6).

490. பூதமஹேச்வர:- எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் மேலான ஸ்வாமி; நியமித்து நடத்துமவன். *மனிதர்க்குத் தேவர் போல தேவர்க்கும் தேவன், உலகில் ஜீவராசிகளுக்கு தெய்வங்களான பிரமன், யமன் முதலாணார்க்கும் நாயகன் - தெய்வநாயகன் அவர்களை நியமிப்பவன். *நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே (5-2-8) *மூவர் முதல்வன் ஒருமூவுலகாளி (9-8-9) *உலகுக்கோர் தனியப்பன் (8-1-11).

491. ஆதிதேவ:- ஆதிப்பிரான் - ஆதிநாதன். பொலிந்து நின்ற பிரான் ஆதி-யாவருக்கும் முந்தியவன்; காரண வஸ்து. *நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர் படைத்தான் (4-10-1). தேவ:- பொலிவுடன் விளங்குமவன். தேவர்களை ஸ்ருஷ்டித்து விளக்கமுற்றவன் அவர்களை அடக்கியாளும் தேஜஸ்ஸுடையவன். "பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே; பீஷோதேதிஸூர்ய" என்று ச்ருதி. இவனுக்கஞ்சி காற்று வீசுகிறது. கதிரவன் உதிக்கிறான்.

492. மஹாதேவ:- விளையாடும் மஹாதேவன். பிரமன் சிவன் முதலான தேவதைகளைப் பந்தென வைத்து விளையாடுபவன்; ஸ்ருஷ்டி முதலான காரியங்கள் இவனுக்கு லீலை. *இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடையான் (3-10-7). திவு-கீரீடாயாம் என்பது தாது.

493. தேவேச:- தேவர்களுக்கு ஈசன். அவர்களை ஆள்பவன் ஸர்வஸ்வாமி. *வானோர் பெருமான் மாமாயன் வைகுந்தன் எம்பெருமான் (1-5-4).

494. தேவப்ருத்- தேவர்களைத் தாங்குபவன்; பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களைத் தக்க அதிகாரங்களில் நியமித்து ரக்ஷிப்பவன். *மனிதர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவன் (8-1-5).

495. குரு:- தேவர்களின் ஆசாரியன்; ப்ரதமாசாரியன். "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" - பிரமனை முதலில் பிறப்பித்து அவனுக்கு வேதத்தைக் கற்பித்தவன் பகவான் (ச்வேதாச்வதரம்). மத்ஸ்யமாகவும் ஹம்ஸமாகவும் ஹயக்ரீவனாகவும் வேதங்களை வெளிப்படுத்திக் கற்பிப்பவன். *பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து; *அறியாக்காலத்துள் அறியாதன அறிவித்த ஆத்தன் (2-3-2). *நரநாராயணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன் எம்பெருமான் (திருமொழி 10-6-1).

உத்தரோ கோபதிர் கோப்தா ஜ்ஞாநகம்ய: புராதந: |

சரீரபூதப்ருத் போக்தா கபீந்த்ரோ பூரிதக்ஷிண: || 53

496. உத்தர:- கரையேற்றுபவன் - அசுரர் முதலானோரால் வரும் ஆபத்துக்களிலிருந்து பிரம்மாதி தேவர்களை உத்தாரணம் பண்ணுபவன். அவர்கள் வேதத்தை இழந்து தவிக்கும்போது அனை மீண்டும் கற்பிப்பவன். தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டுத் தனது யோகநித்திரையை விட்டு அவர்கள் காரியத்தில் ஈடுபடுபவன். *தேவாசுரம் செற்றவனே! திருமாலே! (9-8-7) *அமரர்தமமுதே! அசுரர்கள் நஞ்சே! (8-1-4). *திருநாவாயென்தேவே! (9-8-8) நாவாய் - கரையேற்றும் ஓடம்.

497. கோபதி:- சொற்களுக்குஸ்வாமி; சொல்லாவதுசப்தம்; வேத ஒலிகளை சந்தஸ் என்றும் மற்ற ஒலிகளை பாஷை என்றும் சொல்வர். வேதமாயும் பாஷைகளாயுமுள்ள எல்லா சப்தங்களுக்கும் ஸ்வாமி, அவற்றை நிர்வஹிப்பவன் "வாக்பதி" என்று பகவானைத் துதிக்கின்றனர். எல்லா வித்யைகளுக்கும் ப்ரவக்தா பகவான். *நாவினுள் நின்றுமலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் தானேயாவான். (1-9-8).

498. கோப்தா-வித்யாரக்ஷகன். எல்லா வித்யைகளையும் ரக்ஷிப்பவன். "ஸர்வவித்யேச்வரன் என்று அவன் திருநாமம் (மந்த்ரம்) *கற்கும் கல்வி செய்வான், கற்குங்கல்விச்சாரம் (5-6-2).

499. ஜ்ஞாநகம்ய:- அறிவினால் அடையப்படுபவன்; அறிவுக்கு விஷயமானவன் அறியத்தகுந்தவன் வித்யைக்கு ப்ரயோஜனம். "வரவாஜிமுகம் த்யாயேதத வாகீச்வரம் ப்ரபும்"- என்று த்யான மந்த்ரம் வரவாஜிமுகம் - பரிமுகன் ஹயக்ரீவன். *கற்குங்கல்விப்பவன். (5-6-2).

500. புராதந:- மிகப்பழையவன். அநாதிஸித்தன். இதுவரை சொன்ன வித்யைகளுக்கு ஸ்வாமி என்ற சிறப்பை எப்போதுமுள்ளவன். *ஊழிதோறுழி வையம்காக்கும் ஆழிநீர் வண்ணன் (7-3-11).

இத்துடன் ஐந்தாவது சதகம் (நூறு) முற்றும். இனி ஆறாவது சதகம் தொடரும்.

ஆறாவது சதகம்

501. சரீரபூதப்ருத் - தத்வங்களை சரீரமாகக் கொண்டு தாங்குமவன். *பொங்கைம்புலனும் (10-7-10) என்ற கணக்கில் ப்ரக்ருதி மஹான் முதலான 24 தத்வங்களையும் தனது சரீரங்களாகக் கொண்டு தாங்குமவன். பூத சப்தம் உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் குறிப்பிடும். பூ (Bhu) ஸத்தாயாம் என்று தாது உள்ளவையெல்லாம் பூதங்கள் எல்லாவற்றையும் சரீரங்களாகக் கொண்டு தாங்கி நடத்துமவன் பகவான். *தானேயாகி நிறைந்து எல்லாவுலகுமுயிரும் தானேயாய் நின்றொழிந்தான் (10-7-2). ச்ருதிகள் அவன் சரீரம்; அவற்றை ரக்ஷித்து பரிபாலிப்பது போல் உலகங்களையும் தாங்கி ரக்ஷிக்கிறான் "ஹயசிரஸ்" என்றவடிவத்துடன் உலகங்களெல்லாம் நக்ஷத்ரங்கள் தேவதைகளுட்பட இவனால் தாங்கப்படுவதாக மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் கூறும்.

502. போக்தா - உண்பவன் - பூஜிப்பவன் சரீரம் கொண்டு கார்யம் செய்ய நமக்கு உணவு தேவை, அதற்காக நாம்பொருளீட்டுகிறோம். *கூழாட்பட்டு நின்றீர் (திருப்பல்) என்னும்படி உண்டியே உடையே என்றிருப்பது நம் நிலை. *தூராக்குழி தூர்த்து எனை நாளகன்றிருப்பன் (5-8-7) என்று நமது சரீர ரக்ஷணமே நமது குறிக்கோளாகவுள்ளது. பகவான் வேதமான வித்யையை ரக்ஷித்து அதில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களினால் பூஜிக்கப்படுகிறான். அவற்றுக்கு போக்தா பகவானே. *செய்கைப் பயனுண்பேனும் யானே (5-6-4) ஹவ்யம், கவ்யம், அன்னம் எல்லாவற்றையும் "ஹயசிரஸ்" ரூபத்துடன் வடகிழக்கு மஹா ஸமுத்திரத்திலிருந்து கொண்டு பகவான் பூஜிப்பதாக பாரதம் கூறும். ச்ராதத்தங்களில் நிமந்தரிக்கப்பட்ட போக்தாக்களை அன்னங்களால் ஆராதிக்கும் போது "ஸர்வாகாரோ பகவான் ஸ்ரீஜநார்த்தந: ப்ரீயதாம்" என்று அநுஸந்திப்பது காணலாம். ஹவ்யம்-தேவதைகளை உத்தேசித்து சேர்க்கப்படுவது. கவ்யம்-பித்ருக்களை உத்தேசித்தவை. 145 காண்க. "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்" (கீதை)

503. கபீந்த்ர:- குரங்குகளுக்கு ஸ்வாமி. மீண்டும் ராமாவதார திருநாமங்கள் வேதவித்யையையும் அநுஷ்டானத்தையும் பரப்புவதற்காக ராமாவதாரம் எடுத்த ராமபிரான் வைதிக கர்மங்களைத் தானநுஷ்டித்துப் பிறரையும் அநுஷ்டிக்கப் பண்ணினான். ஹயக்ரீவனாக வேதத்தை

வெளியிட்டவன் ராமனாக வந்து பிறந்து அதில் சொல்லப்பட்டவைகளை அநுஷ்டித்துக் காட்டினான். தேவதைகளை கபிகளாக-குரங்குகளாகப் பிறக்கப் பண்ணி தாஸர்களான அவர்களுக்கு ஸ்வாமியாகவிருந்து நடத்தியவன். "ஆசாரப்ரதாநான பெருமாள்" என்று நமதாசாரியர்கள் ராமபிரானைக் கொண்டாடும்படி, ஸர்வலோகேச்வர. ஸாக்ஷாத் லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா" என்று ஸ்ரீராமாயணம் ராமவதார ப்ரயோஜனத்தைப் பேசுகிறது லோகம்-உலகம். உலகத்தவர், சாஸ்த்ரம் என்று பல பொருள்களுண்டு, லோகத்தின் நலனுக்காக மனிதனாகப் பிறந்தவன். *குரக்கரசாவதறிந்தோம் (நாச் திரு 3-4), இலங்கை செற்றவனே! (2-4-4).

604. பூரிதக்ஷிண: (Bhuridakshinah) - அதிகமான தக்ஷிணைகளை வழங்குபவன். அயோத்யாபதியாக நூற்றுக் கணக்கில் அச்வமேத யாகங்களைப் பண்ணி தக்ஷிணைகளை வாரி வழங்கியவன். இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகவிருந்தவன். வீடுகளில் அநுஷ்டிக்கப்படும் ச்ரத்தாதி வைதிக கர்மங்களிலும் இப்படியே. *நான் மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான் (பெரியாழ் திரு 4-9-2). தக்கணை-தக்ஷிணை *ஒதுவித்த தக்கணையாய் உருவுருவே கொடுத்தான் (பெரியாழ் 4-8-1).

ஸோமபோசம்ருதபஸ்ஸோம: புருஜித்பருஸத்தம: |

விநயோஜய: ஸத்யஸந்தோ தாசார்ஹ: ஸாத்வதாம்பதி: ||54

505. ஸோமப:- ஸோமரஸபாநம் பண்ணுபவன், தான் அநுஷ்டித்தயாகங்களில் ஸோமரஸத்தைப் பானம் பண்ணியவன். ஸோமரஸத்தை யாகங்களில் தேவர்களுக்கு ஸமர்ப்பித்து யஜமானன் பானம் பண்ண வேணும். ஸோமம் என்பது ஒரு தாவரம் - கொடியாகப் படருவது.

506. அம்ருதப:- அம்ருதத்தைப் பானம் பண்ணுமவன். அச்வமேதம் போன்ற யாகங்களில் தேவர்களுக்கு ஹவிஸ்ஸாக ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டவை அம்ருதமாக அந்தர்யாமியான வீஷ்ணுவை அடைகிறது என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்படி. அந்த அம்ருதத்தை புஜிப்பவன். "அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநம் போக்தாச ப்ரபுரேவச" என்று ஸ்ரீகீதை (9-24). எல்லா யஜ்ஞங்களிலும் (ஹவிஸ்ஸுக்களை) ஸ்வீகரிப்பவனும், ப்ரபுவாய் பலனளிப்பவனும் நானே என்கிறான். தனது அநுஷ்டானத்தைப் பின்பற்றிய ஸத்துக்களுக்கு அம்ருதமாயிருந்து ரக்ஷிப்பவன். அவனையே *ஆராவமுதே! (5-8-1) என்பது. *எனக்காராவமுதாய் எனதாவியை இன்னுயிரை மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாய் (10-10-6).

507. ஸோம:- அமுதிலுமினியன்; ஆராவமுதன். ஸோம: என்று அம்ருதத்தையும் தண்மதியையும் சொல்லும். "சந்த்ர காந்தாநநம்ராமம் அதீவப்ரியதர்சநம்" என்று ராமனை மிகவும் இனியனாக ஸ்ரீராமாயணம் பேசுகிறது. *மனத்துகினியானை என்று ராமபிரானைப் போற்றுகிறான். ஆண்டாள் பிராட்டி. தேவர்கள் அமுதம் பெற்றது போல தசரதன் தபஸ், யாகம் இவைகளால் ராமனைப் பெற்றான் என்றும் ஸ்ரீராமாயணம் கூறும். "சாந்தி ஸம்ருத்தம் அம்ருதம்" என்று ச்ருதி பரமபுருஷனை சாந்தி நிரம்பிய அம்ருதமாகப் பேசுகிறது. அம்ருதம்-நித்யவஸ்து. *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே அமுதே! திருமாலிருஞ்சோலை கோனே! (16-7-3). *எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டுழி யூழி தொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே (2-5-4)

508. புருஜித - யாவரையும் ஜெயித்து வசப்படுத்துமவன். *கூடாரை வெல்லும் சீர் படைத்தவன் ராமன்; ஒரு குடியில் பிறந்த மூவரையும் தன்னிடம் ஈடுபடச் செய்தவன். ராவணன் வீரத்துக்கும், சூர்ப்பணகை அழகுக்கும் விபீஷணன் சீலத்துக்கும் இலக்கானார்கள். "ஸத்யேநலோகாந ஜயதி: தீநாந்தாநேந ராகவ:- குருந்சுச்ருஷயா வீரோ தநுஷயதி சாத்ரவாந்" என்று ஸ்ரீராமாயணம். உலகங்களைத் தனது ஸத்யத்தினாலும் ஏழைகளை தானத்தினாலும், பெரியோர்களைப் பணிவிடைகளாலும், போரில் பகைவர்களை வில்வலியினாலும் ஜெயங்கொள்கிறான். (ஸ்ரீராமாயணம் அயோ 12-29). *இலங்கைப் பதிக்கு அன்றிறையாய அரக்கர் குலங்கெட்டவர் மாலக்கொடிப்புள் திரித்தாய் (திருமொழி 1-10-2) தீமனத்தரக்கர் திறலழித்தவனே! (திருமொழி 4-3-5)

509. புருஸத்தம:- பெரியோர்களிடம் நிலைத்திருப்பவன். அமுதமன்ன அவன் திருக்குணங்களைப் பருகிக் களிக்கும் அநுமான் கருடன் முதலான பெரியோர் நெஞ்சில் நிலைத்திருப்பவன். "பாவோ நாத்யந்ர கச்சதி" உன்னிடம் எனதன்பு (பக்தி) நிலைத்துள்ளது; என்னெஞ்சு உன்னைவிட்டு வேறெங்கும் செல்ல விரும்பாது - என்று திருவடி ராமனிடம் சொல்வது ராமகதை நடையாடும் இவ்வுலகை விட்டு நான் வரவில்லை என்றும் இவர் சொல்வது. *சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே மருவினிய மைந்தா! அந்தணாளிமாலே! (திருமொழி 4-9-2) *ஏத்துவார் தம் மனத்துள்ளான் (திருமொழி 1-8-4)

510. விநய:- சிக்ஷித்துத் திருத்துபவன். மாரீசன் போன்ற அரக்கர்களைத்தண்டித்துத் திருத்துமவன். விநயந்தே தம்யந்தே இதிவிநய- தனதுவீய பராக்ரமத்தால் அடக்குபவன். *செய்குந்தா வரும் தீமைகள் உன்டடியார்க்குத் தீர்த்து அசுரார்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா (2-6-1)

511. ஜய:- ஜயிக்கப்பட்டுமவன். ஆசிரிதைர் ஜீயதே; இதி ஜய தன்னை அண்டியவர்களுக்குத் தோற்கிறான் பகவான் கூடாரை வெல்லும் சீர் சொல்லிற்று விநய. என்று. ஜய: என்றால் ஜயபூநீயுடையவன் என்னலாம். ஆனால் பட்டர் சீலாதி குணங்களின் பெருமையை இங்கு காட்டுகிறார். வசிஷ்டர், விச்வாமித்ரர் போன்ற ரிஷிகளுக்குத் தன்னை விதேயனாக்கித்தந்தவன் ராமன்; விச்வாமித்ரரிடம் தன்னை கிங்கரன் (ஏவியதைச் செப்பவன்) என்று சொல்லி "இஷ்டப்படி கட்டளையிடுங்கள்" என்றான். அநுமான் ராமனுடன் பரமபதம் வரமறுத்த போது அவன் பக்திக்குத் தோற்று அவனை சிரஞ்ஜீவியாக இங்கு வைத்துப் போனான். *விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே (10-4-3) ஆழ்வார் சொற்படி நடப்பவன் (விதி - நியமனம்)

512. ஸத்யஸந்த: (Satyasandhah)- ஸ்திரமான ப்ரதிஜ்ஞை யுடையவன் "ஸத்யஸந்தோ ஜிதேந்த்ரிய:" என்று அயோத்யாவாஸிகள் ராமனைக் கொண்டாடுவார்கள். பிராட்டியிடம் "உன்னை விட்டாலும் தம்பியை விட்டாலும் உயிரை விட்டாலும் கொடுத்த வாக்கைத் தவற விடமாட்டேன்" என்கிறான் ஸ்ரீராமன் (ஆரண்யகாண்டம் 10-19). *நாளும் தனமெய்யர்க்கு மெய்யனே (9-10-6)

513. தாசார்ஹ: (Daasaarhah) - ஸமர்ப்பணைக்குரியவன். பக்தர்கள் தமதாத்மாவை இவனிடம் ஸம்ர்ப்பிக்கத்தக்கவன் *எனதாவிபுள்கலந்த பெருநல்லுதவிக்கைம்மாறா எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே (2-3-4)*பெருமக்கள் உள்ளுவார் தம் பெருமான் (3-7-5). இவனும் அவர்களுக்குத் தன்னை முழுதுமாக அநுபவிக்கும்படி தருகிறான். க்ருஷ்ணன் "தாசார்ஹ" என்னும் யாதவக்கிளை (வம்சத்தில்)யில் உதித்தவன் இதனால் தாசார்ஹனாகிறான்.

514. ஸாத்வதாம் பதி:- ஸாத்வதர்களுக்கு ஸ்வாமி. ஸத் என்ற பெயர் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும்; ஸத்வகுணத்தையும் சொல்லும். ஸத்வஸ்ரூபனான எம்பெருமானையடையும் பாகவதோத்தமர்கள் ஸாத்வதர்கள். *கண்ட சதிர்கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேன் உன் திருவடியே (4-9-10). யாதவகுலத்துக்கு ஸாத்வதகுலம் என்ற பெயருண்டு. இதனால் க்ருஷ்ணன் ஸாத்வதாம் பதியாகிறான்! *பதியே! பரவித்தொழும் தொண்டர் தமக்குக்கதியே (திருமொழி 7-1-7)

ஜீவோ விநயிதா ஸாஷ் முகுந்தோ஽மிதவிக்ரம: |

அம்போநிதிரநந்தாத்மா மஹோததிசயோ஽ந்தக: ||

55

515. ஜீவ: வாழவைப்பவன். *உலகு தன்னை வாழ நின்ற நம்பி (பெரியாழ் 5-4-1) ஜீவயதி இதி ஜீவ: எம்பெருமானை ஜீவ: என்பதனால் ஜீவாத்மாவும் அவனும் ஒன்று என்று பொருளன்று. 514-ல் அவன் ஸ்வாமி என்றும் ஸத்துக்கள் அவன் ஸொத்தான ஆத்மாவை அவனிடம் அர்ப்பணிப்பதாகவும் சொன்னதால் ஜீவபர பேதம் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மூவுலகும் தொழும் ஹரி ஆநந்தமூர்த்தி அவன் தன்னைக்கிடையவர் துக்கத்தைக் காணப் பொறுக்க மாட்டான். (பௌஷ்கரஸம்ஹிதை) ஜீவர்களைத் திருத்திப்பணி கொண்டு ஆத்மநாசத்தினின்றும் காப்பாற்றுகிறான். ஜீவாத்மா பரமாத்வுக்குச் சேஷப் பொருள் அவனுக்குப் பணி செய்திருப்பதே இதன் ஸ்வரூபம்; இல்லையேல் ஆத்மநாசம் - அழிவு தான். தனக்குப் பரிசாய் பண்ணும் வாய்ப்பைத் தானே தந்து வாழ வைக்கிறான். *எயிற்றிடை மண்கொண்டவெந்தை இராப்பகல் ஒதுவித்து என்னைப் பயிற்றிப் பணி செய்யக் கொண்டான். (பெரியாழ் 5-2-3). *குரங்குகள் மலையை நூக்கக் குளித்துத் தாம் புரண்டிட்டோடித் தரங்க நீரடைக்கலுற்ற சலமிலாவணில் (திருமாலை-27); மிக்க சஞ்சலபுத்தியையுடைய குரங்குகளைப் பணி கொண்டது பெரிதல்ல; சேதுபந்தநம் பண்ணுகையில் வானர வீரர்கள் மலை போன்ற கற்களைத் தள்ளிச் செல்ல கபடமற்ற அணில்கள் நீரில்குளித்து மணலில் புரண்டு அம்மணலை அணையில் உதறினவாம். இப்படி விலங்குகளையும் பணி கொண்டு வாழ்வித்ததை நினைக்கவும்.

516. விநயிதா-ரக்ஷிப்பவன். நய - என்று ரக்ஷணத்தைச் சொல்லும். ராஜா தனது பிள்ளையைக் கொஞ்சி ரக்ஷிப்பது போல குரங்குகளையும் ரக்ஷித்தவன். சுக்ரீவன் ராவணனுடன் முதலில் மல்யுத்தம் பண்ணிகிரீட-பங்கம் பண்ணித் திரும்பியபோது "அரசனே! இப்படித் துணிச்சலான செயல் அரசனுக்கு ஆகாது; உனக்கு ஏதாகிலும் நேர்ந்திருக்குமாகில் சீதையையடைந்துதான் எனக்கு என்ன பயன்" என்று கேட்டான் ராமன். "த்வயிகிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம்கார்யம்ஸீதயா மம:" யுத்தகாண்டம் *ஞாலத்தூடே நடந்தும் நின்றும் கிடந்திருந்தும் சாலப்பலநாள் உகந்தோருயிர்கள் காப்பானே! (6-9-3) *சுடர் மாமதிபோல உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்ணா! (திருமொழி 7-8-9).

517. ஸாஷ் - பார்ப்பவன். ஆசிரிதர்களுடைய செயல்களைக் கூர்ந்து கவனிப்பவன். குரங்குகளைப் பார்த்துப்பார்த்து ரக்ஷித்தவன். பொதுவாக கர்மஸாஷி பகவான். *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்து அறிதி (திருமாலை 34).

518. **முகுந்த:-** மோக்ஷமளிப்பவன். தன்னை ஒரு மனதுடன் த்யானிப்பவர்க்கு முக்திதருபவன். முக்திம் ததாதி இதி முகுந்த: மு - மோக்ஷம்; கு - பூமி; மோக்ஷபூமியை அளிப்பவன். *அன்று சராசரம் முற்றவும் வைகுந்தத்தேற்றி (பெருமாள் 10-10). *புல்லெறும்பாதி ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன் (7-5-1) இது ராமபிரான் செய்தது. *விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான். (10-6-3) *நம்மையாட் கொள்வான் முத்தனார் முகுந்தனார் (திருச்சந்த 115).

519. **அமிதவிக்ரம:-** அளவற்ற சக்தியையுடையவன். பகவானை த்யானம் பண்ணுகையில் திருமேனி, குணங்கள் ஐசவர்யம் எல்லாவற்றுடன் விசிஷ்டனான - சேர்ந்துள்ள பகவானை விஷயமாக்க வேண்டும். இப்படி விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தை பக்தர்கள் ஸாக்ஷாத்கரித்து ஆநந்திப்பதாக கீதை பகரும் (10-அத்). பகவான் தன்னுடன் கூடிய ப்ரக்ருதி முதலான தத்துவங்களைத் தாங்கும் ஆதார சக்தியுள்ளவன். *வற்றாமுது நீரொடு மால்வரையேழும் துற்றாக முன் துற்றிய தொல் புகழோன் (திருமொழி 7-1-2).

520. **அம்போநிதி:-** நீருக்குள் உள்ளவன் - கூர்மரூபியாய் பாதாள உலகத்தில் நீரின் கீழ் இருந்து எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஆதாரமாகத் தாங்குகிறான் பகவான். "அநந்த பலசக்தயே புவநப்ருதே கச்சபாத்மநே" - அளவற்ற பலம், சக்தி இவற்றையுடையவனாய் கூர்மரூபியாய் உலகங்களைத் தாங்குபவன் பொருட்டு என்று த்யான மந்திரம். *ஆமையான கேசவா! (திருச்சந்த - 20) * ஆமையாய்க் கங்கையாய் ஆழ்கடலாய் - ஆனான் (பெரியாழ். திரு 4-9-5).

521. **அநந்தாத்மா -** அநந்தனின் ஆத்மாவாகவுள்ளவன். கூர்மரூபியை ஆதாரமாகக் கொண்டு அதன் மேல் அநந்தனாக (ஸர்ப்பரூபியாக) உலகங்களைத் தலைமேல் தாங்குவதாக சாஸ்த்ரவசநம். அநந்தேசனான ஆதாராக்நியை ஒளிவிடும் திருமேனியுடன் திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தவராக த்யானிக்கும்படி ஸ்ரீ ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை விதிக்கிறது. *நாகமேந்து மண்ணினை - காத்து ஏகமேந்தி நின்றான் (திருச்சந்த - 6)

522. **மஹோத்திசய:-** பரப்புள்ள மஹாஸமுத்ரத்தின் மேல் சயனித்திருப்பவன். *வெள்ளைவெள்ளத்தின் மேலொருபாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன்மேல் கள்ள நித்திரை கொள்வான் (பெரியாழ் 5-1-7). ப்ரளய ஸமுத்ரத்தில் அநந்தனான அணையின் மேல் படுத்திருப்பவன். *அண்ணலை அச்சுதனை அனந்தனை அனந்தன் மேல் நண்ணி நன்குறைகின்றானை (3-4-9).

523. **அந்தக:-** அழிப்பவன். ப்ரளயகாலத்தில் எல்லாப் பொருள்களையும் நாமரூபமின்றி அழித்துத் தன்னுள் வைத்திருப்பவன். "அந்தே ப்ருதிவ்யாம் ஸலிலே த்ருச்யஸே த்வம் மஹோரக: ஸ்ரீராமா - யுத் - ப்ரஹ்மஸ்துதி. "ஆழ்ந்தகடல்மேல் உலகங்களின் முடிவின் போது சேஷசயநத்தில் காணப்படுகிறாய்." ஸ்ரீவீஷ்ணு புராணத்திலும் பலவசனங்களுண்டு. *யாவரும் யாவையும் எல்லாப் பொருளும் கவர்வின்றித் தன்னுள்ளொடுங்க நின்ற ஆழி அம்பள்ளியார் (2-2-6) *அனந்தன் மேல் கிடந்த எம்புண்ணியன் (திருச்சந்த - 45) "கல்பத்தின் முடிவில் அவன் வாயினின்றும் ஸங்கர்ஷணனை ஆத்மாவாகவுடைய ருத்ரன் வெளிப்பட்டு விஷாக்நியால் மூவுலகங்களையும் பக்ஷிக்கிறான்."

அஜோ மஹார்ஹ: ஸ்வாபாவ்யோ ஜிதாமித்ர: ப்ரமோதந: |

ஆநந்தோ நந்தநோ நந்த: ஸத்யதர்மா த்ரிவிக்ரம: || 56.

524. **அஜ -** "அ" எனும் அகாரத்தால் பேசப்படும் நாராயணன். இதற்கு உத்பத்தியில்லாதவன். பிறப்பிலி என்று பொருளுண்டாயினும் அதை இங்கு பட்டர் கொள்ளவில்லை. ப்ரணவத்துக்கு மூலம் அகாரம். எல்லா சப்தங்களும் அழிந்தாலும் இது அழியாது. அதுபோல நாராயணனும் அழிவற்றவன். அகார வாச்யதயா ஜாதஇதி. *பொங்கைம்புலனும் என்ற கணக்கில் அசித் தத்வங்கள் 24. இவைகளுக்கு மேல் மகார வாச்யனான ஜீவாத்மா 25 வது. அதற்கும் மேல் 26வது பரமாத்மா. இவனே மேலான தத்துவம் - உண்மை. அகராத்துக்குப் பொருளான பரமபுருஷன். ஐகத்காரணன், ஐகத்ரக்ஷகன் 96, 206 காண்க. *ஆதியாதியாதி நீ, சோதியாக சோதிநீ, ஆதியாகி ஆபனாயமாயனே! (திருச் 30,34)

525. **மஹார்ஹ:-** பூஜைக்கு மிகவுரியவன். ஆராதனைக் குரியவனென்றபடி. இங்கு சொல்லப்படும் பூஜை ஆத்மஸமர்ப்பணம். ப்ரணவத்தை உச்சரித்து மகாரவாச்யனான ஆத்மாவை அகாரவாச்யனான எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பிப்பது ந்யாஸம் - ப்ரபத்தி என்று தைத்திரீய உபநிஷத்து. "ப்ரஹ்மணேத்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாதம் யுஞ்ஜீத்" என்று மந்திரம். *தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தகுமே? (2-2-4).

526. **ஸ்வாபாவ்ய:-** தியானிக்கத்தக்கவன். ஸகல ஐந்துக்களாலும் இயல்பாக பாவிக்கத்தக்கவன் - ஏற்றத்தக்கவன். *இறைவ! என்று வெள்ளேறன் நான்முகன் இந்திரன் வானவர் புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே (2-2-10) புள்ளூர்தி - கருடவாகனன். *வானேயேத்தும்

எம்வானவரேறு (2-9-9) ஆத்மாக்களுக்கு இயல்பான ஸ்வாமி. "உஜ்ஜீவிப்பதிலும் ஸ்வரூபம் வாழ்வதிலும் விருப்பமுண்டாயின். "ஆத்மா சேஷப்பொருள் பகவான் ஸ்வாமி" என்பது இயல்பான உறவு என்பதை நிச்சயம் நினைப்பாயாக" என்று விஷ்ணுதத்துவம் கூறும்.

527. **ஜிதாமித்ர:** - பகைவர்களை ஐயித்தவன், அமித்ரன் - நண்பனல்லாத பகைவன் ஆத்மாக்களிடம் காமம் (விஷயங்கள் பற்றிய ஆசை), அஹங்காரம் (நான் என்பது) மமகாரம் (எனது என்கை). ஸ்வரூபஜ்ஞானத்துக்குப் பகையாயுள்ளவை. ஆச்ரிதர் நலனுக்காக இவற்றைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிறான் பகவான். அவனையடையத்தடையான விரோதிகள் அவனருளால் தான் போகவேண்டும். *என் பெருவினையைக் கிட்டிக்கிழங்கொடு தன்னருளென்னுமொள்வாளுருவி வெட்டிக் களைந்தவன். ஸ்ரீ கீதையில் 3-37 முதல் 3-43 வரை இவ்விஷயம் பேசப்படுகிறது. *செய்யேல் தீவினை யென்றருள் செய்யும் கையார்ச்சக்கரக் கண்ணிரான் (2-9-3). *என்தன் மெய்வினை நோய் களைந்து நன்னுமளித்தவன் (இரா நூற் 103).

528. **ப்ரமோதந:** ஆநந்திப்பவன், ஆநந்தமளிப்பவன் என்னவுமாம். எம்பெருமான் தனதருளாலே நம்மிடமுள்ள மெய்க்குற்றம் நீக்கியதை நினைத்தால் மகிழ்ச்சி பொங்கும். இதைக்கண்டு அவன் மகிழ்கிறான். அவன் செய்யும் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்றவர் அடையும் ஆநந்தம் தனியினிமை தரும். அப்படியே அவன் நினைவும் "கரும்பே! கட்டித்தேனே! அக்காரக்கனியே!" என்றெல்லாம் நெஞ்சில் அமுதூறும் *மையவண்ணா! மணியே! முத்தமே எனதன்பு மாணிக்கமே! மரகதமே! மற்றொப்பாரையில்லா ஆணிப்பொன்னே! அடியேனுடையாவி அடைக்கலமே! (திருவிருத் 84, 85).

529. **ஆநந்த:** - ஆந்தஸ்வரூபி. இனி கபிலாவதார எம்பெருமானைப் பற்றியவை; இது அம்சாவதாரம். கபிலரை இப்படி சொல்வது அவர் பற்றற்றவர் என்பதால். ப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தம் நமது எண்ணத்துக்கும் சொல்லுக்கும் அப்பாற்பட்டது; அளவிட்டறிய முடியாதது என்றபடி. "ச்ரோத்ரியஸ்யச அகாமஹதஸ்ய" என்று ச்ருதி; காமஹதன் - ஆசையால் பீடிக்கப்பட்டவன்; ஆசையை வென்ற அந்தணனுடைய ஆநந்தம் பிரம்மாநந்தத்தை யொத்தது என்கிறது. *உயர்வற உயர்நலமுடையவன் (1-1-1) நலமென்று குணஸமுஹம்; இங்கு ஆநந்தமொன்றையே சொல்லுவதாக ஆசார்யர்கள் கருத்து. வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத ஒப்புயர்வற்ற ஆநந்தமுடையவன்.

530. **நந்தந:** - ஆநந்தமளிப்பவன். மோக்ஷத்தில் முக்தனுக்குத் தன்னையொத்த ஆநந்தத்தை அளித்து நிரப்புவன். *இன்ப மதனையுயர்த்தாய்! செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளாய்! (பெரியாழ் 2-8-8).

531. **நந்த:** - எல்லாம் நிரம்பியிருப்பவன். அநுபவித்தற்குரிய பொருள்கள் கருவிகள் அநுபவங்கள் இவற்றால் எப்போதும் நிரம்பியிருப்பவன்; முக்கியமானது ஆசையற்ற பற்றற்ற நிலை; இது இருந்தால் எல்லாம் நிறைந்திருக்கும். *அளவியன்ற ஏழுலகத்தவர் பெருமான் (1-4-11)

532. **ஸத்யதர்மா** - தர்மத்தை உண்மையுடன் நடத்துபவன். பகவான் தருமமறிந்தவன்; தர்மஸ்வரூபி; ஸாதுபரித்ராணம் சரணாகதபரித்ராணம் (ரக்ஷணம்) ஆகிற தர்மத்தில் ஊன்றியிருப்பவன். அதைத் தவறாது நடத்துபவன். *எங்கும் தன் புகழாவிருந்தரசாண்ட எம்பெருஷோத்தமன் (பெரியாழ் 4-7-1)

533. **த்ரிவிக்ரம:** - வேதங்களை வியாபிப்பவன்; மூவுலகங்களையும் அளந்து கொண்டவன் என்பது ப்ரஸித்தம். வேதங்களுக்கு "த்ரி" என்றும் "த்ரயீ" என்றும் பெயருண்டு; இவற்றுள் நிறைந்தவன் பகவான். இவற்றைக்கண்டெடுத்து வெளியிட்டவனும் பகவானே. *அன்னமாய் முனிவரோடு அமரரேத்த அருமறையை வெளிப்படுத்தவம்மான் (திருநெடு - 30)

மஹர்ஷி: கபிலாசார்ய: க்ருதஜ்ஞோ மேதிந்பதி: |

த்ரிபத: த்ரிதசாத்யஷ: மஹா ச்ருங்க: க்ருதாந்தக்ருத் || 57

534. **மஹர்ஷி:** - மஹர்ஷி; பெரியஞானி. வேதங்களை வேதாந்தப் பொருளை நேராகக் கண்டறிந்தவன். *அங்கமாரும் வேதநான்கும் ஆகி நின்று அவற்றுளே தங்குகின்றதன்மையான் (திருச்சந்த 15). ருக் முதலான வேதங்களை வாயினால் ஸதா உச்சரிப்பவராக கபிலரைத் தியானிக்க வேண்டுமென்பது முறை. "ருஷிப்ரஸூதம் கபிலம் மஹாந்தம் - பிறப்பிலேயே மெய்ஞ்ஞானியான ருஷியான கபிலர்" என்று ச்ருதி. *மெய்ஞான வேதியன் (3-1-11).

535. **கபிலாசார்ய:** - கபில நிறமுடையவன். கபிலர் எனும் ஆசாரியன் கபிலம் என்பது மரத்தின் உள்நிறம் (brown) ஸாங்க்ய சாஸ்த்ர தத்வங்களை வெளியிட்டுப் பரப்பிய ஆசாரியன், புகையில்லாமல் எரியும் தணல் போல விளங்குபவன் கைகளில் சங்கத்தையும் ஜபமணிமாலையையும் ஏந்தியவன் என்று இவரைப் பற்றிய மந்தரம்.

536. க்ருதஜ்ஞ: - நன்மையறிபவன். க்ருதம் ஜாநாதீதி க்ருதஜ்ஞ: இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவனான ஸகரன் அச்வமேதயாகம் பண்ணியபோது யாகத்துக்காக விடப்பட்ட குதிரையை ஸகரன் பிள்ளைகள் 60000 பேர் பின் சென்றனர். திடீரென்று மறைந்த அக்குதிரையைத் தேடி கபிலருடைய ஆச்ரமத்தில் கண்டனர். அவர் பெருமையறியாமல் அவரிடம் அபசாரப்பட்டு அவரால் எரிக்கப்பட்டு சாம்பலானார்கள். அந்த வம்சத்தில் வந்த அம்சமான் என்னுமரசன் கபிலரை வணங்கித் தனது முன்னோர்கள் நற்கதியடைய அருளவேணு மென்று வேண்ட அவன் வணக்கத்தையே (அந்தஸுக்ருதத்தையே) கண்டு, முன்னபசாரங்களை மறந்து அம்சமானுக்கு அருள்புரிந்தார். "கதஞ்சிதுபகரேண க்ருதேநேகேந துஷ்யதி" ஏதாவது ஒரு உபகாரம் செய்தால் அதையே நினைத்து மகிழ்பவன்; நூற்றுக்கணக்கான அபராதங்களையும் மறந்து விடுகிறான் என்று ராமபிரானைப் பற்றி அயோத்யாவாஸிகள் சொல்வது. நன்றியறிவுள்ளவன் (83). *தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கின்பக்கதி செய்யும் கண்ணன் (7-5-11).

537. மேதிநீபதி: - (Medineepatih) பூமிக்கு அதிபதி; *பெரியவப்பன் - அமரரப்பன் - உலகுக்கோர்தனியப்பன் (8-1-11) பகவானுடைய அம்சாவதாரமாதலால் பூமியெல்லாம் இவருக்குச் சொந்தமாகிறது. எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான வாஸுதேவன் கபில மூர்த்தியாய் உலகங்களை தரிக்கிறான் என்று பிரமன் தேவர்களுக்குச் சொன்ன வசனம் (புரீராமாயணம், பாலகாண்டம்.)

538. த்ரிபத:- மூன்றை ப்ரகாசப்படுத்துபவன். மூன்றினால் சொல்லப்படுபவன். "போக்தா, போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா" என்று ச்ருதி. போக்யம் அநுபவிக்கப்படுவது; அசித்து, போக்தா" இதை அனுபவிப்பவன். ஜீவாத்மா. ப்ரேரிதா - இவற்றைத் தூண்டி நடத்தும் ஈச்வரன். போக்தரு போக்ய நியந்தரு ரூபேண மூன்று தத்வங்கள் அறியத்தக்கவை என்று கபிலர் உபதேசம். கர்த்தம ப்ரஜாபதிக்கும் தேவஹிதி என்பவருக்கும் பிறந்தவர் 9 பெண்களும் கபிலர் என்னும் ஒரு பிள்ளையும். கபிலர் தமது தாயான தேவஹிதிக்கு மேற்சொன்ன தத்வங்களை அறியத்தக்கவைகளாய் உபதேசித்தார். "நான் கபிலமுனியாய்ப் பிறந்து ப்ரக்ருதி, புருஷன், ஈச்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களை ப்ராணிகளின் நலன் பொருட்டு வெளியிடுவேன்" என்று பகவத்வாக்யம் (விஷ்ணு தர்மம்). ப்ரணவத்தினுள் சேர்ந்துள்ள அ, உ, ம என்ற மூன்று பதங்களாலும் (ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒருபதம்) சொல்லப்படுபவன். மூன்று பதங்களாலான திருமந்தரத்தினுட் பொருள்.

*மூன்றெழுத்துத்தனை மூன்றெழுத்தனால் மூன்றெழுத்ததாக்கி - மூன்றடி நிமிர்த்து மூன்றினில் தோன்றி மூன்றினில் மூன்றுருவானான் (பெரியாழ் 4-7-10). மூன்று கொண்டைகள் (முகப்புகள்) உடைய வராஹரூபி (62 காண்க). இது மேல்வரும் வராஹாவதார திருநாமங்களுடன் தொடர்பு காட்டும்.

539. த்ரிதசாத்யக்ஷ: - தேவர்களைக் காப்பாற்றியவன், த்ரிதசமென்று முப்பதாய் முப்பத்து மூவரைக் குறிக்கும். *முப்பத்து மூவரமர்க்கு முன்சென்று சப்பம் தவிர்க்கும் கலி - திருப்பாவை - 20. இவர்களுக்கு முதல்வனாய், இவர்களுக்கு ரக்ஷகனாயுள்ளவன். ப்ரளயகாலத்தில் பிரமன் முதலிய தேவர்களை ஆபத்தினின்றும் காத்தவன். ப்ரளய ஸமயத்தில் பூ, புவ, ஸுவ, எல்லா வுலகங்களும் ஏகோதகமாய் - ஒரே நீர்ப்பரப்பாக ஆகிவிட பிரமன் ஸ்ருஷ்டியைத் தொடங்குவதற்காக ஸநகாதி முனிவர்களைப் படைத்தான். அவர்கள் நாராயணப்ரவணர்களாக ஸ்ருஷ்டியில் அந்வயமற்றுச் சென்றுவிட, பிரமன் ஸ்வாயம்புவ மநுவைப் படைத்து அவனையும் அவன் மனைவியான சதரூபை என்பவர்களை ப்ரஜோத்பத்தி பண்ணும் படிக்கட்டளையிட அவர்கள், "எல்லாம் ஒரே ஜலமாயுள்ளதே" என்று கலங்கி நிற்க பிரமன் மூக்கிலிருந்து ஒரு பன்றிக்குட்டி தோன்றி மிகப்பெரியதாக வளர்ந்து, பூமியை ப்ரளயார்ணவத்திலிருந்து எடுத்து பழையபடி நிலைபெறச் செய்து *எயிற்றிடை மண்கொண்ட எந்தையாக விளங்கியவன். இப்படி பிரமனுக்கு ஸ்ருஷ்டியில் உதவியவன் பகவான். *முதல் மூவர்க்கும் முதல்வன் (3-6-2).

540. மஹாச்ருங்க - பெரிய கொம்புடையவன்; கொம்பு என்று மஹாவராஹத்தின் கோரப்பற்களைச் சொல்லுகிறது. இதன் நுனியில் பூமி சிறுபருக்கை போலிருந்ததாக பாகவதம் சொல்லும். வராஹரூபமும் அதன் பற்களும் அவ்வளவு பெரியவை. *எயிற்றிடை மண்கொண்டவெந்தை (பெரியா திரு 5-2-3) "ஸ்வாமீ! தேவரீர் தாமரைக்குளத்தைக் கலக்கி, சேறுதங்கின தாமரையிலை பல்நுனியில் கோத்துக் கொண்டுள்ளதுபோல் இப்பூமி உமது பல்நுனியில் விளங்குகிறது" என்று புரீ விஷ்ணுபுராணம், வராஹ உருவம் மிகப்பெரியது; (841 காண்க). தம்ஷ்ட்ரா என்ற பற்களும் மிகப்பெரியவை. அவற்றையே இங்கு ச்ருங்கமாகச் சொல்லுகிறது. *கோலவராஹமொன்றாய் (நிலம்கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தை (10-10) கோடு - பெரும்பற்கள்.

541. க்ருதாந்தக்ருத் - ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்றவன். அந்தகன் - யமன்; யமன் போல் தோன்றி ஹிரண்யாக்ஷனை முடித்தவன். க்ருதாந்தக்ருத் என்று ஸம்ஹர்த்தாவைச் சொல்லும் க்ருதாந்தம் என்று ஸித்தாந்தமான பொருளையும் கூறும். சரமமான அர்த்தத்தை உபதேசிப்பவன். வராஹப்பிரான் ஞானப்பிரான் - "ஞானத்தின் ஒளியுருவை நினைவார் என் நாயகரே என்று பெரிய திருமொழி (2-6-3) "அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாங்கதிம்" என்று தன் ஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டவன் (வராஹபுராணம்). *சிலம்பிடைச் சிறுபரல்போல் பெரியமேரு திருக்குளம்பிற் கணகணப்பத் திருவாகாரம் குலுங்க நிலமடந்தை தனையிடந்து புல்கிக்கோட்டிடை வைத்தருளிய எங்கோமான் (திருமொழி 4-4-8) மிகப்பெரிய உருவென்பது காட்டும்.

மஹாவராஹோ கோவிந்த: ஸுஷேண: கநகாங்கதீ |

குஹ்யோ கப்ரோ கஹநோ குப்த: சக்ரகதாதர: || 58

542. மஹாவராஹ: - பெருங்கேழலார், மஹாச்ருங்க: என்று வராஹப்பிரானின் கோரப்பல்லின் பெருமையைச் சொல்லி அவ்வுருவின் பெருமை காட்டப்பட்டது (540). "மஹாவராஹ: ஸ்புடபத்ம லோசந: ரஸாதலாதுத்பலபத்ரஸந்நிப: ஸமுத்திதோ நீல இவாசலோ மஹாந்" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். *பெருங்கேழலார்தன் பெருங்கண்மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மேல் ஒருங்கே பிறழவைத்தார் - (திருவிருத்தம் 45). கருநெய்தல் நிறமுடைய வரும் மலர்ந்ததாமரையையொத்த திருக்கண்களையுடையவருமான மஹாவராஹர் பூமியைப் பல்லி லெடுத்துக்கொண்டு பெரிய கரியமலைபோல் கிளம்பினார் என்பது புராணவசனக்கருத்து. வராஹபுராண த்யாநச்லோகம்; நமஸ்தஸ்மை வராஹாயலீலயோத் தாதே மஹீம் - குரமத்யகதஸ்தஸ்யமேரு: கணகணாயதே. பூமியை விளையாட்டாக ப்ரளயார்ணவத்திலிருந்து எடுத்துக்கிளம்பும் எந்த மஹாவராஹத்தின் குளம்பிடையே அகப்பட்ட மேருமலை கணகணவென்று ஒலிக்குமோ அந்தப் பெரிய திருவுருவைய பிரானைவணங்குகிறேன். *சிலம்பிடைச் சிறுபரல்போல் பெரியமேரு திருக்குளம்பிற்கணகணப்ப (திருமொழி 4-4-8). *வளைமருப்பில் ஏராரருவத்தேனமாய் எடுத்தவாற்றலம்மான் (திருமொழி 8-8-3). (கோடு, மருப்பு - வராஹத்தின் கோரப்பல்; கேழல், ஏனம் - பன்றி). *கோலவராஹமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடைக்கொண்ட வெந்தை (10-10-7).

543. கோவிந்த: - பூமியையுடையவன் கண்ணனுக்கே கோவிந்த நாமம் ப்ரஸித்தமாயினும் இது பொதுவான பெயர். கோ-பூமி; விந்த:- அடைபவன், இழந்ததை மீண்டும் பெற்று ரக்ஷிப்பவன். ப்ரளயஸமுத்ரத்திலிருந்து பூமியை மீட்டவன் *எம்மான் கோவிந்தனே. *கோவிந்தன் குடக்கூத்தன் கோவலன் (2-7-4).

544. ஸுஷேண: - சதுரங்கபலமுடையவன். நித்யர், முக்தர் பத்தர் (ஸம்ஸாரிகள்) யாவரையும் தன்னிடம் ஈடுபாடுகொள்ளும் படியான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை - திருமேனியை - உடையவன்; இதுவே பகவானுக்குப் பெரும்சேனையாம். பஞ்சோபநிஷந்மயமான திருமேனியே பெரிய சைன்யம். *மழுங்காத ஞானமே படையாக (3-1-9) போல மாகுணாச்சுடருடம்பன் (3-1-8). அல்லது, அயோத்யா "அபராஜிதா" - புகழுடியாதது வெல்லமுடியாதது - என்னப்பட்ட பஞ்சோபநிஷந்மயமான தேசத்துக்கு ராஜனாயிருப்பவன் என்னவுமாம் அந்த தேசமே பெருஞ்சேனையாம். 544 முதல் குஹ்யமான - ரஹஸ்யமான அர்த்தங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களாம். உயர்ந்த அர்த்தங்களாகையால் அவற்றின் மதிப்புக்குச் சேர மறைத்துப் பேசுகிறார். "அஹம் வேத்மி" என்ற ரிஷிபோல மிகச்சிலரே - மஹான்களே அறிந்த அர்த்தங்களிவை. விச்வாஸத்தோடு கேட்டறிய வேண்டிய பொருள்களைக் காட்டும் இந்த நாமங்கள் பரத்வத்தை பரவாஸு தேவனைப் பற்றியவை.

545. கநகாங்கதீ: - தங்கத்திருவாபரணமணிந்தவன். அங்கதம் என்றால் தோள்வளை. இது எம்பெருமானின் பல திருவாபரணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். ஒன்றைச் சொல்வதால் மற்றவைகளையும் சொன்னபடி. தங்கம் என்பதால் உயர்ந்தது என்பதைக் காட்டுகிறது. கேவலம் நாம் பயன்படுத்தும் தங்கத்தைச் சொல்வதாகக் கொள்ளக்கூடாது. அந்தராதித்ய வித்தையில் பரமபுருஷனை ஸ்வர்ணமயனாகச் சொல்லியுள்ளது "அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ: த்ருச்யதே" என்று. இதற்கு விலக்ஷணமான காந்தியுடையவனும் மிகவும் விரும்பத்தக்க திருமேனியுடையவனும் என்றே பொருள். அது போலவே இங்கும், அப்ராக்ருதமான அழகான பூஷணங்களணிந்தவன் என்றபடி. *மாணிக்கமே! என் மரகதமே மற்றொப்பாரையில்லா ஆணிப் பொன்னே! (திரு விருத் 65) *பொன்முடி யெம்போரேறு - நால் தடந்தோள் எம்மான் (2-5-8)

546. குஹ்ய: - (guhya) மறைக்கப்பட்டவன்; குஹ்ய: என்று ஒளிக்கப்பட்டதைச் சொல்லும். எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமும் அதற்கு இருப்பிடமான திருமேனியும் சாஸ்த்ரங்கொண்டே அறியவேண்டுமாயினது. திருமேனி பஞ்சோபநிஷந்மயம் என்பர். இந்நிலத்தில் *நீராய் நிலனாய்த்தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் என்கிறபடி 5 பூதங்களால் ப்ராக்ருதப் பொருள்கள் யாவும் அமைந்துள்ளன. பரமபதத்தில் எல்லாம் பரமேஷ்டி, புமாந், விச்வா, நிவ்ருத்த:, ஸர்வ: என்ற குணக்கலப்பற்ற சுத்த ஸத்வமான த்ரவ்யங்களால் (பஞ்சசக்திகளால்) அமைந்தவை இவற்றை மந்த்ரங்களான உபநிஷத்துக்கள் மூலமே அறிய முடியுமாயினால் பஞ்சோபநிஷந்மயம் என்று வ்யவஹாரம். இப்படி எளிதில் புலப்படாதது என்பது பற்றி குஹ்ய: என்கிறது *ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலை எண்ணுமாற்றிய மாட்டேன் (3-4-9). இவனைச் சொல்லும் ப்ரகாரம் அறியவல்லேனல்லேன். *சொல் முடிவு காணேன் நான் சொல்லுவதென் சொல்லீரே.

547. கபீர: - Gabheerah - கம்பீரஸ்வபாவன். "ஸமுத்ர இவகாம்பீர்யே" என்று ராமபிரானைப் பற்றிச் சொல்வது. ஸமுத்ரத்தின் ஆழம் அறிய முடியாதது போல இங்கும் எளிதில் புலப்படாத பரமபுருஷனின் பெருமை முன் சொன்ன உபநிஷத் மூலமே அறியவியலும். *நீண்டாயை வானவர்கள் நினைத்தேத்திக்காண்பரிதால்! ஆண்டாய்! என்று ஆதரிக்கப்படுவாய்க்கு நான் அடிமை (திருமொழி 7-2-5) நீண்டாய் - அளவிடவியலாப் பெருமையுடையவனே. அவனே தனதருளால் *காட்டவே கண்டபாதம் கமல நல்லாடையுந்தி என்கிறபடி தன் திருமேனியையும் குணங்களையும் காட்டுமிடத்து, "ரூபமேவ அஸ்ய மஹிமாநம் தர்சயதி" - *கண்டவாற்றால் தனதே உலகமென நின்றான்" என்கிறபடி அவனுடைய ஒப்பற்ற மஹத்வம் புலப்படும். அப்படிக்கண்டவர்க்கு மனமாசுகள் ஒழியும். "ஸாதம் ஸமாஸாத்ய விசுத்த ஸத்வா" என்று தாரை ராமபிரானைக் கண்டதை வால்மீகி கூறுவர். ராமனை வையவந்த வாயால் வாழ்த்தினாள். "த்வம்ப்ரமேயச்ச துராஸதச்ச" இத்யாதியால். அவதாரத் திருமேனிக்கு மூலமான பரவாஸுதேவனுடைய திருமேனியின் பெருமை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது.

548. கஹந: (Gahanah): - ஆழமானவன், அளவற்ற பெருமையுடையவன் என்பதால் மனதால் க்ரஹிக்க - பற்ற முடியாதவன். "அப்ராப்யமநஸா ஸஹ" என்று ச்ருதி. இழிய முடியாதகருங்கடல் போன்றவன். அவனாகவந்து ஸௌலப்யத்தையும் (அர்ச்சையின் பேரில்) காட்டினாலொழிய கிட்ட முடியாதவன். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஏதோ தெரிவது

போலிருந்தாலும் முழுதுமாக அறிய முடியாதவன். *தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியான்.

549. குப்த: - ரக்ஷிக்கப்பட்டவன்; அவனருளால் அவனையறிந்தவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவன் அவன் பெருமைகள் அந்தமஹான்களிட்ட வழக்காயிருந்தது "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்" என்ற விச்வாமித்ரர் போல்வரால் ரக்ஷிக்கப்படுமவன். அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேனாதிகளால் பரிஷுடன் காக்கப்படுபவன். *ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவணையான் பொன்மேனி (4 திரு 10) யாரும் புகற்கரிய பரமபதத்திலும் தனது பரிவால் விஷாக்னியை உமிழும் திருவநந்தாழ்வான் மடியில் உறைபவன்.

550. சக்ர கதாதர:- திவ்யாயுதங்களையுடையவன். "தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ரகதாதர:" (பூரீரா யுத் 114). ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கப்பாற்பட்ட பரமபுருஷன் சங்கு, சக்கரம் ஆகிய ஐந்து ஆயுதங்களையும் தரித்துள்ளான். *நான்குதோளன் குனிசார்ங்கன் ஒண்சங்கதை வாளாழியான் (8-8-1). இவை அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு இன்றியமையாதவை. அவனையும் ரக்ஷிப்பவை, நம்மையும் ரக்ஷிப்பவை அவனுக்கு அழகு தரும் ஆபரணங்களாகவும் தோன்றும். இவைகள் அப்ராக்ருதம் என்பது மட்டுமல்ல; ஸூரிஜனங்களே ஆவர்; ஸுதர்சநாழ்வான், பாஞ்ச ஐந்யாழ்வான் என்று வ்யவஹரிக்கப்படுமவர்.

வேதா: ஸ்வாங்கோஜித: க்ருஷ்ணோ த்ருட: ஸங்கர்ஷணோ:ச்யுத: | வருணோ வாருணோ வ்ருக: புஷ்கராசேஷா மஹாமநா: ||59

551. வேதா: - (Vedhah) மங்களகரன். ஆசிரிதர்களுக்கு எல்லா வையவங்களையும் மங்களங்களையும் செய்து வைப்பவன், பெரிய நன்மைகளை எப்போதும் செய்து வைப்பவன். *சென்றடைந்தவர்தமக்கு தாய்மனத்திரங்கியருளினைக் கொடுக்கும் காமனைப் பயந்தான் (திருமொழி 4-3-5).

552. ஸ்வாங்க: - அரசாங்கமுடையவன், இங்கு அங்கமாவது ராஜாதி ராஜன் என்று காட்டும் அடையாளங்கள். *மாலே மணிவண்ணா! (திருப்பாவை) பாசுரத்தில் ஆச்சியர் வேண்டும் பரிகரங்கள். சத்ரம் - சூரியன், சாமரம், பல்லாண்டிசைப்பார், சங்கு, பேரிவாத்யம் முதலானவை. இப்படி அஸாதாரணமான அங்கங்களை அவிச்சின்னமாக (தடையற்றவனாய்) உடையவன். *வீற்றிருந்தேமூலகமும் தனிக்கோல் செல்வ வீவில்கீர் ஆற்றல் மிக்காரும் அம்மான் (4-5-1).

553. அஜித: - ஜயிக்க முடியாதவன். ஜயிக்கமுடியாத பரமபதத்துக்கு நாதன். பரமபதத்துக்கு அபராஜிதா அயோத்யா என்று பெயர்களுண்டு. "பரம் ஹிரண்மயம் ப்ரஹ்ம விவேச அபராஜிதா" என்று பரமபதத்தைப் பற்றி ச்ருதி வாக்யம். "அஜித: கட்கத்ருக் விஷ்ணு:" என்றுப்ரஹ்மா ராமபிரானை யுத்த காண்டத்தில் துதிப்பது. எம்பெருமானுக்கு அஜித: போல அபராஜித: (721) என்றும் திருநாமம். அவன் ஜயிக்க முடியாதவன் என்பது அல்லாமல் ஜயிக்கமுடியாத அப்ராக்ருதமான தேசத்துக்கு அதிபதியாகையால் அவனை அஜித: என்கிறது. உத்பத்தி விநாசம் முதலான மாறுபாடுகளில்லாத தேசம் பரமபதம். விகாரங்களால் ஜெயிக்கப்படாத சுத்த ஸத்வமயமான தேசம் அது. *திண்ணன் வீடு முதல் முழுதுமாய் எண்ணின் மீதியன் எம்பெருமான் (2-2-1) என்றைக்கும் அழிவில்லாத திண்ணிதான பரமபதம் தொடக்கமாக எல்லா விபூதிகளையுமுடையவன். எண்ண முடியாத பெருமேன்மையுடைய ஸ்வாமி.

554. கிருஷ்ண: - *கண்ணென்னும் கருந்தெய்வம். (நாச். திரு 3-1). *கரியானொரு காளை (திருமொழி 3-7-1). ஆனால் க்ருஷ்ண: என்பது அவதாரப்ரஸித்தமான திருநாமம் மட்டுமன்று. கோவிந்தன் என்பது போல இதுவும் பொதுவான திருநாமம் 58- ஸ்ருஷ்டி முதலிய லீலையால் மகிழ்ந்திருப்பவன்; பரமபதநாதனின் திருமேனி கார்வண்ணம் "நீலதோயதமத்யஸ்த." என்று ச்ருதி. கருமாமுகில் என்றபடி. *காராயின காளநன் மேனியினன் நாராயணன் (9-3-1). பரமபதநாதன் திருமேனி சுத்த ஸத்வமாயினும் கருமேகம் போல் அழகான திருமேனி. *கருவடிவில் செங்கண்ணவண்ணன் (திருநெடு 3). "பஞ்சோப நிஷந்மயமான சரீரம். மத்ஸ்ய, கூர்ம வராஹ அவதாரங்களும் இந்த பஞ்சோஷபநிஷந்மயமான சரீரத்துடனே தான் என்று விஷ்ணுதத்வம். *ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த வேதமுதல்வன் என்று திருவாய்மொழி (3-5-5). அந்தத்திருமேனியுடனே இங்கு அவதரிக்கிறான் என்றபடி. பாரதத்தில் (சாந்தி பர்வம்) கண்ணன் அர்ஜுனனிடம் சொல்வது: "குந்திமைந்தனே! எஃகினாலான பெரியயந்திரமாகி (கலப்பை) இவ்வுலகை உழுகிறேன்; எனது நிறம் கருப்பு. அதனால் "க்ருஷ்ணன்" என்று என்னை அழைக்கிறார்கள்" என்று.

555. த்ருட: - ஸ்திரமானவர், ஸ்தூலரூபி என்னவுமாம். பரத்வநிலையிலிருந்து ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக வ்யூஹரூபியாக வளர்ந்தவன். இதிலிருந்து வ்யூஹமூர்த்தி (ஸங்கர்ஷணர்) பற்றிய திருநாமங்கள். *திண்ணியதோரரியுரு (3-9-2) திடமான ஒப்பில்லாத அரியுருவன் (அரி - சிங்கம்)

556. ஸங்கர்ஷண: - வ்யூஹவாஸுதேவன். உலகில் சித் அசித் இவைகளை ஒரே படியாக தன்னிடம் ஆகர்ஷிப்பவன் (ஈர்ப்பவன்) அவற்றை ஒன்று சேர்ப்பவன்.

557. அச்யுத: - தனது நிலையிலிருந்து நழுவாதவன் நிலையான ஸ்வாமி; நித்யமாக ஈச்வரனாயிருப்பவன். பிரமன் சிவன் முதலானார் பிறப்பு இறப்புக்கு உட்பட்டவராதலால் நிலைத்திருப்பவரல்லர். 101, 320 காண்க. *வீவிலின்பம்மிக எல்லை நிகழ்ந்தநம் அச்சுதன் (4-5-3) அச்சுதனமலன் (3-4-5) தன்னைப் பற்றியவரை நழுவவிடாதவன் என்னவுமாம்.

558. வருண: - எல்லாவற்றையும் மூடி மறைத்திருப்பவன் எங்குமுள்ளவன். ஆகாசம், நிலம் (சுவர்க்கம்) மஹி பூமி எல்லாம் அவனால் சூழப்பட்டுள்ளதாக (ஆவ்ருதம்) தைத்திரீய உபநிஷத் சொல்கிறது. *எதிர் சூழல்புக்கு எனக்கே அருள்கள் செய் அம்மான் (2-7-6)

க்ருஷ்ண: - க்ருஷிர் பூவாசக: சப்த: ணஸ்ச நிர்வ்ருதி வாசக:| விஷ்ணுர்த்த பாவயோகாச்ச க்ருஷ்ண இத்யபிதீயதே || (மஹாபாரதம்) க்ருஷ் என்பது பூமியையும் ண என்பது ஸுகத்தையும் குறிக்கும். பூமிதேவியின் ஸுகத்துக்கடியான செயல்களைச் செய்பவன் க்ருஷ்ணன். *மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான் (9-1-10). *துவரிக்கனிவாய் நிலமங்கை துயர்தீர்த்துய்யப் பாரதத்துள் இவரித்தாசர் தடுமாற இருள்நாள் பிறந்தவம்மான் (திருமொழி 8-8-9). கம்ஸன், சிகபாலன், துரியோதனன் போன்ற மாபாபிகளால் பூபாரம் அதிகரித்தது. அவ்வரசர்களை முடித்து பாரங்குறைத்து பூமியை ஸுகப்படப் பண்ணியவன் க்ருஷ்ணன். (இப்பொருள் பட்டர் பாஷ்யத்திலில்லை).

559. வாருண: - ஆச்ரிதரிடமிருப்பவன். "தேஷுசாப்யஹம்" (கீதை - 9) தன்னை ஸ்வாமியாக வரிக்கும் பக்தர்களிடம் எப்போதுமிருப்பவன் *வந்தாய் என்மனம் புகுந்தாய் மன்னி நின்றாய் (திருமொழி 1-10-9). *உன்னைக் கொண்டு என்னுள் வைத்தேன் (பெரியாழ் 5-4-5).

560. வருக்ஷ: - மரம் போல் நிழல் (இருப்பிடம்) தந்து காப்பவன். "நிவாஸ வருக்ஷஸ்ஸாதாநாம் ஆபந்நாநாம்பராகதி." இது தாரை வாலிக்கு ராமனைப் பற்றி நல்லுரை உரைப்பது ஸாதுக்களுக்குப் புகலிடம்; ஆபத்திலுள்ளவருக்குப் பெரும் புகல். மரம் தன்னை வெட்டுபவர்க்கும் நிழல் தருமாப் போல தனக்கு அபகாரம் பண்ணுபவரையும் ரக்ஷிக்கிறான். வாஸுதேவதருச்சாயா என்ற நிழலில்

பிழைத்துப் போனவர் பலருண்டு (தரு - மரம்; சாயா - நிழல்)
*தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன் தனதாள்நிழலாய்மன்னுபிரான் (6-4-10).

561. **புஷ்கராஷ:** - புஷ்டியளிக்கும் கண்ணோக்குடையவன். அநுக்ரஹத்தை வர்ஷிக்கும் கண்களையுடையவன். மீன் தனது பார்வையாலே தன் குஞ்சுகளை வளர்க்கும் என்பர். தனது அருள் நோக்கினால் ஆச்ரிதரை புஷ்டியடையச் செய்பவன் பகவான். *அல்லிக் கமலக் கண்ணன் (8-10-11). *செய்யதாமரைக்கண்ணன் (3-6-1).

562. **மஹாமநா:-** விசால இதயம் படைத்தவன் பரந்த மனதுடையவன். *உன்னடியார்க்கு என் செய்வன் என்றே இருத்தி நீ (பெரிய திருவந். 53) ஆச்ரிதர்க்கு எவ்வளவு நன்மை செய்தாலும் செய்தது போராது என்றெண்ணுபவன் பகவான். மாபாவிகளையும் மன்னிக்கும் இயல்பினன். *அடியானிவனென்று எனக்காரருள் செய்யும் நெடியான் (9-4-10).

பகவான் பகஹா நந்தீ வநமால் ஹலாயுத: !

ஆதித்யோ ஜ்யோதிராதித்ய: ஸஹிஷ்ணுர்கதிஸத்தம: || 60

563. **பகவான்:-** பூஜைக்குரியவன், கல்யாண குணபூர்ணனாகையால் பூஜ்யன். "ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந" தோஷமற்றவன், மங்களங்களுக்கிருப்பிடம். இதனால் பூசனைக்குரியவன். *உயர்வற உயர்நலமுடையவன் (1-1-1) *தீதில் சீர் நலந்திகழ் நாரணன். *கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதியம் பகவன் (1-3-5).

564. **பகஹா (Bhagahaa):** - நற்குணமுடையவன். கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடம்: "பக" என்று எம்பெருமானுடைய முக்கியமான ஆறு குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன: ஜ்ஞாந, பல, ஐச்வர்ய, வீர்ய, சக்தி தேஜஸ் எனும் ஆறு குணங்களால் உயர்ந்தவன்; பூஜ்யன். "ஹா" என்பது சாமான்யமாக ஸம்ஹார்த்தாவைக் குறிக்கும். இங்கு சேர்க்கையைச் சொல்லுகிறது. பகவான் குணபூர்ணன். *வண்புகழ்நாரணன் (1-2-10)

565. **நந்தீ (Nandhee):** - *நந்தகோபன் குமரன், (திருப்பாவை) *நந்தனார் களிறு: நந்தன் மதலை (திருமொழி 8-5-8) ஸங்கர்ஷணன் என்னும் வ்யூஹவாஸுதேவன் தேவகி கர்ப்பத்தில் ஆறு மாதமும் ரோஹிணி கர்ப்பத்தில் ஆறு மாதமும் இருந்து பலராமனாகப் பிறந்து, நந்தகோபனைப் பிதாவாக அடைந்தவனாதலால் நந்தீ என்றழைக்கப்படுகிறான். ஆநந்தீ - இன்பவடைபவன் என்றுமாம்.

*வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன். (பெரியாழ் 1-7-5). பலராமன் நிறம் வெண்மை. ஆதிசேஷாம்சமாகவும் சொல்லுவர். கண்ணுக்கு பரிபுள்ளரகுகனாய் இன்பமடைபவன். *எடுத்தபேராளன் நந்தகோபன் தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவன் (8-1-3).

566. **வனமால்:** - வனமாலை என்ற திருவாபவரணமணிந்தவன். அதனால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன்; வைஜயந்தீ என்றும் பெயருண்டு பகவான் அணியும் திருவாபரணங்கள் கேவலம் அசித் பதார்த்தமல்ல. வ்யூஹவாஸுதேவன் (பலராமன்) அணியும் வனமாலை கந்தத்துக்கு (வாசனைக்கு) அபிமானியான தேவதையின் உருவாம். காலசக்கரத்தாய்! - காலத்துக்கு அபிமானி தேவதை என்பது காண்க. "வநமால் கதீசார்ங்கீ... வாஸுதேவா஽பிரகுகுது"

567. **ஹலாயுத:-** கலப்பையை ஆயுதமாகவுடையவன். பகவான் ஒரு உழவன். கலப்பை பலராமனுக்கு அஸாதாரணமான ஆயுதம். உழவர்கள் விசேஷித்து பலராமனைப் பூஜிக்கவேணும் க்ருஷியில் நல்ல பலன் பெறுவதற்கு என்று விஷ்ணு தர்மம் கூறுகிறது. *பக்தியுழவன் கார்மேக மன்ன கருமால் (நான். திரு. 23)

568. **ஆதித்ய:** - தேவகீ புத்ரன். அதிதியே தேவகியாகப் பிறந்த படியால் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் உண்டானவனை ஆதித்யன் என்னத்தட்டில்லை "ஆ" என்னும் அக்ஷரத்தினால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவன். ஆ ஸங்கர்ஷண பீஜாக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. *தேவகி தன் வயிற்றில் அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய அச்ச தன் (பெரியாழ் 1-2-6) தேவகி சிங்கமே! (பெரியாழ் 1-3-4)

569. **ஜ்யோதிராதித்ய:** - ஜோதிஸ்வரூபன், இதிலிருந்து நாராயண விஷயமான திருநாமங்கள். நாராயணன் என்பது எம்பெருமானின் அஸாதாரணத் திருநாமமாயினும் அவனெடுத்த பல அவதாரங்களில் நாராயண அவதாரமும் ஒன்று; பதரியில் திருமந்தரத்தை வெளியிட நாராயணன். நரன் என்ற இருவராக அவதரித்தான் என்பதை நினைவில் கொள்க. இவனெதிரில் சூரியன் உட்பட மற்ற ஒளிதரும் விஷயங்களெல்லாம் பகல் விளக்குப்போல ஒளியற்றிருக்கும். *நந்தாத கொழுஞ்சுடர் (திருமொழி 1-10-9) *ஒண் சுடர்க்கற்றை *உம்பர்வானவர் ஆதியஞ்சோதி (1-10-9).

570. **ஸஹிஷ்ணு:** - பொறுமையுள்ளவன். பொறுப்பவன். அபராதஸஹன். ருத்ரன் நாராயணனுடன் போர் புரிந்த பிழையைப் பொறுத்து அருள் புரிந்தவன். ருத்ரனுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி

பாணாசுரனைப் பொறுத்து உயிரோடு விட்டவன். நரகாசுரனைக் கொன்று இந்திரனுக்கு உத்வினபோது பாரிஜாத விஷயமாக இந்திரன் பகவானுடன் போருக்கு நின்றான். அவன் பிழையைப் பொறுத்தவன். சிகபாலன் வைத வசவுகளைப் பொறுத்தவன். *கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளையே வையும் சேட்டபால் பழம் பகைவன் சிகபாலன் திருவடி தாட்பாலடைந்த தன்மையன் (7-5-3) *பலபல நாழங்கள் சொல்லிப் பழித்த சிகபாலன் தன்னை அலவலைமை தவிர்த்த அழகன் (பெரியாழ் 4-3-5). 146 காண்க.

571. **கதிஸத்தம:** - நல்வழி காட்டுபவன். ஆற்ற நல்ல வகை காட்டுமம்மான் (4-5-5) தர்மமார்க்கத்தைக் காட்டுபவன், *தாளடைந்தோர் தங்கட்குத் தானே வழித்துணையாம். (திருவாய் நூற் 91) நம்பத்தகுந்தவன். *நம்பன் என்று ஆழ்வார்களிட்ட திருநாமம். தன்னை நம்பி வேண்டுபவர்க்கு இன்னல்களைப் போக்கி நன்மையளிப்பவன். பரம ஆப்தன். *நம்பனே! நவின்றேத்த வல்லவர்கள் நாதனே! (பெரியாழ் 5-1-9) மாய! நீயம்மாகாட்டும் நெறி (பெரிய திரு - 5) *நெறி வாசல் தானேயாய் நின்றான் (1 திரு. 4) நெறி - தருமவழி.

ஸுதந்வா கண்டபரசு: தாருணோ த்ரவிணப்ரத: |

திவிஸ்ப்ருக் ஸர்வத்ருக் வ்யாஸோ வாசஸ்பதிரயோநிஜ: ||61

572. **ஸுதந்வா** - சிறந்த வில்லையுடையவன். பஞ்சாயுதங்களில் ஒன்றான சிறந்த தநுஸ் - வில். *தடவரைதோள் சக்ரபாணி சார்ங்கவில் சேவகனே! (பெரியாழ் 5-4-4) ராமன் கிருஷ்ணன் இருவருமே சிறந்த வில்லாளிகள். அம்ருதத்தைப் பங்கிட்ட போது விளைந்த தேவாஸுரயுத்தத்தை முடித்த சிறந்தவில்லையுடையவன். "நரரூபியான பகவான் தங்கப்பூண்களாலங்கரிக்கப்பட்ட பாணங்களால் வானத்தை மறைத்தான்" என்று புராண வசனம். *பரமேட்டி - பவித்திரன் - சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான் (திருப்பல்).

573. **கண்டபரசு: (Khandaparasuh)** - கோடாலியை ஆயுதமாக வுடையவன். பிறரைக் கண்டிக்க ஆசிரிதரக்ஷணார்த்தமாகக் கோடாலி ப்படையேந்தியவன். நரரூபியான பகவான் ருத்ரனுடன் யுத்தம் பண்ணும்போது ஒரு இஷ்டத்தில் (ஒருவகைப்புல்) மந்த்ரசக்தியையேவ அது ஒரு பெரிய கோடாலியாயிற்று. அதை ருத்ரன் மேல் எறிந்த போது அதன் முனை ஓடிந்து விட்டது. அத்துடன் யுத்தமும் முடிந்தது. ஓடிந்த கோடாலியை வைத்திருந்ததால் கண்டபரசு என்று பெயராயிற்று. *கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால் போக்கிய தேவன் (இரா. நூற் 56)! மழு - கோடாலி. *நின்றிலங்கு முடியினாய்! வென்றி

நீளம்மூவா (6-2-10)

574. **தாருண: (Darunah)** - பகைவர்களைப் பிளப்பவன். சத்ருக்களை நாசம் செய்பவன். *இகலிடத்தசுரர்கள் கூற்றம் (9-9-2). *அவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம் சேராவகையே சிலை குனித்தான் (சிறிய திருமடல் 41) காதாஷ்ணாதிகளை வேறு நரகம் புகவேண்டாதபடி எல்லா நகரவேதனைகளையும் இங்கேயே அநுபவிக்கும்படி பாணப்ரயோகம் பண்ணினான்.

575. **த்ரவிணப்ரத: (Dravinapradah)** - செல்வங்களைக் கொடுப்பவன். சாஸ்த்ரதாத்தர்யமாகிற செல்வத்தைக் கொடுப்பவன். இனி இதிலிருந்து வ்யாஸாவதாரத் திருநாமங்கள். இடது கையில் சாஸ்த்ரங்களை வைத்துக் கொண்டு வலதுகையால் (உபதேசமுத்ரை) சாஸ்த்ர ஸாரத்தை உபதேசிப்பவராக வ்யாஸரை த்யானம் பண்ணச் சொல்லியுள்ளது எம்பெருமானுக்கு சாஸ்த்ரபாணி என்று ஒருதிருநாமமுண்டு. ஹிதப்ரதனான ஆசார்யன் என்றபடி. *பண்டை வேதம்பயந்தபரன் (6-6-5).

576. **த்விஸ்ப்ருக்** - பரமபதத்தைத் தொட்டவன். தனது பரவித்யையால் பரஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்தவன். நமக்குத் தனது உபதேசத்தால் பரமபதத்தாப்தியை உண்டு பண்ணுபவன். ஞாநப்ரதன். மேலான பொருளையறிந்தவன். *மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்களித்தான் (3-1-8)

577. **ஸர்வத்ருக்:** - எல்லாம் நேரில் கண்டவன். எல்லாமறிந்தவன் பிறர் பெருமைகளையுமறிந்தவன். "விதுஷே" என்று இப்பகவானைப் பற்றிய மந்த்ரம். 202 காண்க. *எங்கும் பரந்ததனி முதல் ஞானமொன்றாம் அருவாகி நிற்கும் கிளரொளி மாயன் கண்ணன் (3-10-10).

578. **வ்யாஸ** - வ்யாஸன். வேதவிசாரம் பண்ணி க்ரமப் படுத்தி அர்த்த விசாரம்பண்ணி நிர்ணயித்து ஜைமினி. போதாயனர் முதலான சிஷ்யர்கள் மூலம் ஞானத்தைப் பரப்பியவன். *பண்டாயவேதங்கள் நான்கும் வேள்வியோடங்க மாறும் கண்டான் (திருமொழி 2-5-9).

579. **வாசஸ்பதி:-** வாக்குக்கு ஸ்வாமி. வாக்கு என்பது இங்கு மஹாபாரதத்தை. "ஸம்யங்ந்யாயகலாபேந மஹதா பாரதேநச- உபப்ரும்ஹிதவேதாய நமோ வ்யாஸாய விஷ்ணவே" என்று வ்யாஸஸ்துதி ந்யாயகலாபம் என்பது ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையான சாரீகத்தை மஹாபாரதம் ஐந்தாவது வேதமாகப் போற்றப்படுகிறது.

இவற்றை இயற்றியவர் வாசஸ்பதியான வியாஸர். *உரைக்கின்ற முனிவரும் யானே! உரைக்கின்ற முகில்வண்ணனும் யானே! (5-6-8) வேதார்த்தத்தை ஸ்மரித்து ஜகத்துக்கு ஹிதம் சொல்லும் ரிஷிகள். உரைக்கின்ற முகில் வண்ணன் - சொல்லும் அழகைச் சொல்லுகிறது யானே! எம்பெருமானே.

580. அயோநிஜ:- கர்ப்பத்தில் பிறவாதவன். *பிறப்பொடு மூப்பொன்றில்லாதவன் (திருமொழி 4-3-2) ஸரஸ்வதி என்றால் வாக்கு என்று பொருள். வ்யாஸர் பகவானுடையவாக்கிலிருந்து ஸாரஸ்வதராக அவதரித்ததாக மஹாபாரதம் கூறுகிறது. வாக்குக்கு ஸ்வாமி; ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் பகவான் "போ" (Bho) என்று ஒலியெழுப்பி ஸரஸ்வதியை (வாக்குகளை) உண்டாக்க, அதிலிருந்து ஸாரஸ்வதர் தோன்றியதாக மஹாபாரதம் சொல்லும்.

தரிஸாமா ஸாமக:ஸாம நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக் |

ஸந்யாஸக்ருத் சம: சாந்தோ நிஷ்டாசாந்தி: பராயணம் || 82

581. தரிஸாமா: - ஸாமங்களினால் பாடப்படுபவன். ஸாம வேதம் ப்ரஹத், ரதந்த்ரம், வாமதேவ்யம் என்று மூன்று வகை. வேதஸ்வரூபியான கருடன் சிறகுகளை வீசும் போது முதலிரண்டு ஸாமங்களினால் கானம் பண்ணப்படுபவன் பகவான் *சந்தோகா! பெளழியா! சாமவேதியனே! நெடுமாலே! திருமொழி (7-7-2)

582. ஸாமக: - ஸாமத்தைப் பாடுபவன் பரமபதத்தில் "ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்கிற ச்ருதியின் படி முக்தர்கள் பகவதநுபவத்தில் திளைத்து இந்த ஸாமசானத்தைப் பண்ணுகிறார்கள். ஸ்வாநுபவத்தாலே வரும் மகிழ்ச்சி பொங்க பகவானும் ஸாமகாநம் பண்ணுகிறான்.

583. ஸாம:- பாபத்தையொழிப்பவன். "பாபம் ஸஸ்யதி இதிஸாம:" தம்மைப் பாடுபவரின் பாபங்களைப் போக்குபவன். ஸாமவேதஸ்வரூபி. *சந்தேகா! தலைவனே! தாமரைக்கண்ணா! (திருமொழி 1-8-9) பாவநாசன் (3-6-2) நரகநாசன் (பெரியாழ் 4-4-4)

584. நிர்வாணம் - முக்திஸ்வரூபன். முன் சொன்னபடி பாபம் விலகியவர்களுக்கு மேலான பேற்றுக்கு நிமித்தமாயிருப்பவன் *முத்தனார் முகுந்தனார் (திருச்சந் - 115)

585. பேஷஜம்: - மருந்து. தீராதோயான பிறவி எனும் பிணிக்குச் சிறந்த மருந்தாயுள்ளவன். *வினையேன் வினைதீர் மருந்தானாய்!

விண்ணோர் தலைவா! (1-5-6) "ரிஷிகள், ஸித்தர்கள் நாகர்கள், தேவர்கள், தேவரிஷிகள் யாவரும் நாராயணனிடமிருந்து பிறவியெனும் பெரும் பிணிக்கு மருந்தை அறிந்தனர்" (பெற்றனர்) என்று பீஷ்மராஜஸ்தவம். *மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் தானாவான். (3. திரு 4) *நங்கள் பிணிக்குப் பெருமருந்து (பெரிய திரு 62)

586. பிஷக் - மருத்துவன்; வைத்தியன்; நோயை அறிந்தவன் அதன் காரணத்தையும் நிதானத்தையும் அதற்கு மருந்தையும் நன்கறிந்தவன். ஆழ்வார்கள் பகவானை *மருந்தே! (9-3-4) என்றும் *மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணா! என்றும் அழைக்கிறார்கள்.

587. ஸந்யாஸக்ருத்:- த்யாகத்தைச் செய்து வைப்பவன் பிறவி எனும் வ்யாதிக்கு சிகிதையை, *வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணன் (4-4-11). ராகத்வேஷாதிகளையும் அஹங்கார மமகாரங்களையும் விடுகையே ஸந்யாஸம். இவையொழிந்தால் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களழிந்து ஸத்வம் தலையெடுக்கும். ந்யாஸம் என்பது தன்ரக்ஷணவிஷயமான பொறுப்பை ஸ்வாமியிடம் ஸமர்ப்பிக்கை, இந்த ந்யாஸம்-ஸந்யாஸமே-பிறவிப் பிணிக்கு மருந்தாம். இப்படிப் பத்யமிட்டு சிகிதையை பண்ணும் வைத்யன் ஸந்யாஸக்ருத். *பிணிவளராக்கை நீங்க அருளிய எம்மடிகள் (திருமொழி 9-8-3).

$(1, 2, 3) = 4$ (Shanm.)

588. சம: - உபதேசிப்பவன் இச்சை, பயம், கோபம் இவற்றை அடக்க வழிகாட்டும் வைத்தியன் இவையற்றால்தான் சாந்தி உண்டாகும். "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஜ்ஞாத்வாமாம் சாந்திம்ருச்சதி" (பூரீகீதை 5-29) "யஜ்ஞம். தபஸ்யாவற்றின் பலத்தையும் அநுபவிப்பவன் ஈச்வரனான நான் என்றறிந்து சாந்தியடைகிறான்" என்று க்ருஷ்ணபகவான். காமக்ரோதாதிகளை அடக்க வழிகாட்டுபவன். *உலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தான். (திருமொழி 10-6-1).

589. சாந்த: - சாந்தியுடையவன். கண் வைத்யனுக்குக் கண் நன்றாகத் தெரிய வேணுமென்னுமாபோலே ராகத்வேஷாதிகளை அடக்க வழிகாட்டுபவனிடம் அவை இருக்கக் கூடாது. வ்யாஸர் அஹங்கார லேசமுமற்ற மஹாசாந்தர். வ்யாஸபகவான் எல்லையற்ற மஹிமையுடையவராயினும் துளியும் அஹங்காரமற்றவர். வ்யாஸருடைய கடாக்கம் நமது பாபங்களைப் போக்கும் யாருக்கும் வசப்படாத விலங்கினங்களுக்கும் சாந்தியை உண்டுபண்ணுபவர் வ்யாஸர். *மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக மேவும் பிரான் (4-5-4).

590. **நிஷ்டா:** - த்யானத்துக்கு விஷயமாயிருப்பவன். சுபாசரயம். மனத் தூய்மையுள்ள யோகியரின் சித்தம் நிலைத்திருப்பது பகவானிடத்தில் அவனது திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தில். *சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திரு - மருவினியமைந்தன் (திருமொழி 4-9-2).

591. **சாந்தி:** - அமைதி. எம்பெருமான் யோகியரிடம் கலக்கும் போது மற்றெல்லாவற்றையும் மறந்து அவனையே அநுபவிக்கும்படி செய்து தருபவன். யத்ர நாந்யத் பச்யதி நாந்யத் ச்ருணோதிதத்பூமா. எதை எதை அநுபவிக்கும் போது வேறெந்த விஷயமும் அநுபவத்துக்கு வருவதில்லையோ அது மிகப் பெரியது எல்லையற்றது. *இப்பால் கைவளையும் மேகலையும் காணேன் கண்டேன் கனமகரக்குழையிரண்டும். நான்கு தோளும் (திருநெடு 22). இது நாயகீபாவத்தில் திருமங்கையாழ்வார் அநுபவம். அவன் வந்து கலக்கையில் தன்னைக் காணவில்லை; அவனையே கண்டான்.

592. **பராயணம்:** - பரமமான ப்ராபகம். *நல்வினைக்கின்னமுதம் (திருவிருத் 81) யோகியருக்கு மோக்ஷத்திற்கு நேர்ஸாதநமான பரமபக்தியை தானே அளிப்பவன். "யேநமாம் உபயாந்தி தே தம் புத்தியோகம் ப்ரீதீபூர்வகம் ததாமி" (ஸ்ரீகீதை 10-10) எப்போதும் என்னுடனே கூடியிருப்பதையே விரும்பி பக்தி செய்பவனுக்கு அதற்கு வேண்டிய பக்தியின் முதிர்ச்சியை நானே ப்ரீதியுடன் செய்து தருகிறேன். இது கண்ணன் திருவாக்கு. பதினெட்டாவது அத்யாயத்திலும் "மத்பக்திம் லபதே பராம்" என்று அருளிச் செய்கிறான். *இசைவித்து என்னையுன் தாளிணைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே! (5-8-9)

சுபாங்க: சாந்தித: ஸ்ரஷ்டா குமுத: குவலேசய: |

கோஹிதோ கோபதிர் கோப்தா வ்ருஷபாஷோ வ்ருஷப்ரிய: || 63

593. **சுபாங்க:** - யோகத்தின் எட்டு அங்கங்களையும் நிறைவேற்றித்தரும் சுபமானவன். யமம், நியமம், ஆஸநம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், தாரணம், த்யானம், ஸமாதி என்று யோகத்துக்கு 8 அங்கங்கள். இவற்றின் முறைகளைத் தனதருளால் உபதேசித்து நிறைவேற்றித்தருமவன். தன்னை முறைப்படி உபாஸிப்பதில் உதவுமவன். 788 அழகான அங்கங்களையுடைய திருமேனியையுடையவன்.

594. **சாந்தித:** - (Santhidah) - பூரண சாந்தியைத் தருமவன். சாந்தி என்று மோக்ஷத்தைச் சொல்வதால் மோக்ஷப்ரதன் என்றபடி. பக்தியோகத்தில் ஸமாதியின் முடிவில் முழு அமைதியுடன் தன்னையே அநுபவிக்கச் செய்பவன். "மத்ப்ரஸாதாத் பராம் சாந்திம் ஸ்தாநம்

ப்ராபஸ்யஸி சாச்வதம்" (கீதை) "உலகங்களையெல்லாம் வ்யாபித்துள்ள மங்களமான பரம்பொருளையறிபவன் பூரணமானசாந்தியை அடைகிறான்" என்றுச்வேதாச்வதர உபநிஷத். *அடியார்களைக் கொண்டு போய் தன்மை பெறுத்தித் தன்தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும் அப்பன் (3-7-7).

595. **ஸ்ரஷ்டா:** - படைப்பவன். சில அதிகாரிகளுக்குத் தனதருளால் ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுத்து மோக்ஷமளிப்பதுபோல சில அதிகாரிகளை சரீரத்துடன் பிணைக்கிறான். இதுவே ஸ்ருஷ்டி. காரியம்; அவரவர்க்குமங்களுக்குச்சேர பலவித சரீரங்களில் சேர்த்து வைக்கிறான் பக்வான். *துயரங்கள் செய்யும் கண்ணா! சுடர் நீள்முடியாய்! (7-8-7) ஸம்ஸார ஸுகங்களை விரும்புவருக்கு அதை அளிக்கிறான். *தோகைமாமயிலன்னவரின்பம் துற்றிலாமையில்அத்த! இங்கொழிந்து போகம் நீயெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கே பொதுவாய் என்ற பொன்னருள் (திருமொழி 5-8-5) மேலும் 990 தேவகீ நந்தந ஸ்ரஷ்டா.

596. **குமுத:** - மகிழ்பவன். கு என்பது பூதத்வம்-ப்ரக்ருதி மண்டலம். இதில் போகங்களை உயர்ந்த, தாழ்ந்த அதிகாரிகளுக்கு அவரவர் நிலைக்குத்தக்கபடி அளித்து மகிழ்பவன். போகமாவது விஷயாநுபவம்-ரூபம் ரஸம், சப்தம் இவையடியாக வருவது பிரமன் முதல் புல் ஏறும்பு யாவற்றுக்கும் விஷயாநுபவத்தைத் தந்து மகிழ்பவன். "ஒரே மரத்தில் இரு பறவைகள் உள்ளன. ஒன்று அம்மரத்தில் உண்டாகும் பழங்களை உண்டு அநுபவித்து ஒளி குன்றுகிறது. மற்றது எதையும் உண்ணாமல் பார்த்திருந்து ப்ரகாசமடைகிறது. "அந்சந்நந்ய: அபிசாகசீதி" என்று ச்ருதி. *இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடையான் (3-10-7) மேலும் 813.

597. **குவலேசய:** - ஜீவர்களை அடக்கியாள்பவன். கு என்கிற ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் ஸஞ்சரிப்பவன். குவல என்னும் ஜீவாத்மா தன்னை தேஹம், இந்த்ரியங்கள், பதார்த்த ஸமுகங்கள் இவற்றுக்கு ஈசனாக நினைத்து தீயவழிகளில் ஈடுபடுகிறான். இப்படிப்பட்ட குவலேச என்ற ஜீவர்களை அந்தராத்மாவாக இருந்து அடக்கியாள்வதனால் குலலேசய: எனப்படுகிறான் பகவான் *உலகம் மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே! (6-10-10)

588. **கோஹித:** - (Gohitah) ஹிதத்தை உண்டுபண்ணுவன். கோ என்றால் பூமி, ஸம்ஸாரமண்டலம். இதில் ஸம்ஸாரம் என்னும் வித்து விளைகிறது. இந்த பூமியில் வ்யவஸ்தைகளை ஏற்படுத்தி நன்மை

செய்பவன். இந்த பூமி (ப்ரக்ருதி மண்டலம்) பகவதீந்தத்தில் உள்ளது. அதிலுள்ள போகங்களையெல்லாம் அவன் உண்டாக்குகிறான். *கொள்ளமாளாவின்ப வெள்ளம் கோதிலதந்திடும் என் வள்ளல் (4-7-2).

599. கோபதி : - போக பூமிக்கு ஸ்வாமி - ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஸ்வாமி; 497 காண்க. *கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு (1-8-3). கண் - ஸ்வாமி.

600. கோப்தா - ரக்ஷகன். உலகத்தை ரக்ஷித்து சுழல்வது போலிருக்கும் கர்ம பலன்களை அளிப்பவன். இம்மையிலும் அவனே ஸ்வாமி. கர்ம பலசக்ரஸ்ய ரக்ஷிதா - ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தை ரக்ஷிப்பவன் என்று பாஷ்யம். *சாலப்பலநாள் உகந்தோருயிர்கள் காப்பான் (6-9-3) 544 ஸுஷேண: முதல் பரத்வம் பேசும் திருநாமங்கள். கோப்தா என்பதும் அவன் தேஜஸ்ஸைச் சொல்லும் திருநாமம். இத்துடன் ஆறாவது நூறு முற்றுப் பெறுகிறது. ஏழாவது சதகம் தொடரும்.

ஏழாவது சதகம்

601. வ்ருஷபாக்ஷ: - தர்ம சக்கரத்துக்கு அச்சாக இருப்பவன். "வ்ருஷ" "வ்ருஷப" சப்தங்கள் தர்மத்தைச் சொல்பவை. அறிந்தும் அறியாமலும் செய்த செயல்களுக்குத்தக்கபடி பலன்களைத் (அநுபவங்களை) தந்து ரக்ஷிக்கிறான் பகவான். ஸம்ஸாரசக்கரத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் என்றுமாம். *தனி முதலாய் மூவுலகும் காவலோன் (2-8-5) - பிறர் துணையின்றி தான் ஸ்ருஷ்டித்த உலகுகளை தருமநெறிதவறாமல்ரக்ஷிப்பவன்.

602. வ்ருஷபரிய: - தர்மத்தில் அன்புள்ளவன். தர்மம் ப்ரவ்ருத்தி தர்மம், நிவ்ருத்தி தர்மம் என்று இருவகைப்படும். பலன்களை உத்தேசித்து பகவதாராதன ரூபமாகச் செய்யப்படுமவை ப்ரவ்ருத்திதர்மம். இது ஸம்ஸாரத்தில் தொடர வேறுவாகும். இதற்கு எதிர்த்தட்டு ஞானியினது நிவ்ருத்திதர்மம். இரண்டுமே பகவானுக்கு ப்ரியமானவை. "பலமத உபபத்தே:" என்ற சாரீசக சாஸ்த்ர ஸூத்திரத்தின்படி பலப்ரதன் பரமபுருஷனான பகவானேயாவான். ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தினால் ப்ரீதியடையும் பகவான் ஐஹிக போகங்களைத் தருகிறான். எம்பெருமானையே விரும்பி த்யாநமார்க்கத்திலிருப்பவனுக்குத் தன்னையே கொடுக்கிறான். இரண்டு வித தர்மங்களும் அவன் ப்ரீதியடைவதன் மூலம் பலனை ஸம்பாதித்துத் தருகின்றன. *தருமவரும்பயனாய் திருமகளார் தனிக்கேள்வன் (1-6-9) தருமத்தின்

பரமப்ரயோஜனம் தான் வடிவு கொண்டாற்போலே இருக்கிற திருமகளாரின் ஒப்பற்ற நாயகன்.

அநிவர்த்த நிவ்ருத்தாத்மா ஸம்சேஷப்தா சேஷமக்ருத்சிவ !

ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: ஸ்ரீவாஸ: ஸ்ரீபதி: ஸ்ரீமதாம்வர: || 64.

603. அநிவர்த்தீ: - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியைச் செய்யாதவன் ப்ரவ்ருத்திதர்ம நிஷ்டன் "தூமாதிமார்க்கம்" என்று சாஸ்த்ரங்களில் (கீதை 8-25). சொல்லப்பட்ட வழியால் சென்று சந்ரத்தையடைந்து ஸம்ஸாரமண்டலத்தை மீண்டும் அடைகிறான். யாக்யஜ்ஞாதிகர்மபலன்களை புண்யலோகங்களில் அநுபவித்துவிட்டு கர்ம சேஷத்துடன் பூமியில் பிறப்பதாக சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. இதை நடத்துபவன் பகவான். *ஓவாத்துயர் பிறவி உட்பட மற்றெவ்வெவையும் மூவாத்தனிமுதல் தேவாதிதேவன் (2-8-5). தொடர்ந்து துக்கம் தருவதான ஜன்மம் முதலாக மற்ற ஸ்ருஷ்டி ஸம்பந்தமான செயல்களைத் தானே சோம்பாமல் ஒரு ஸஹாயமின்றி செய்பவன்.

604. நிவ்ருத்தாத்மா - நிவ்ருத்தனுக்கு ஈச்வரன் - ஸ்வாமி. நிவ்ருத்தனாகிறான், ப்ரவ்ருத்திதர்மத்தில் ஆசையின்றி பகவானைத் தவிர்த்து எப்பலனையும் விரும்பாமல் புலத்தில் ஆசையையாமல் பகவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமாக வாழ்பவன் இவனுக்கு புந்ராவ்ருத்தி (மறுபிறப்பு) இல்லாத தனது லோகத்தைத் தருகிறான். "ஞாநி" என்னும் இவ்வதிகாரியை தனது ஆத்மாவாக பகவான் கருதுகிறான். (கீதை) *ஆழியான் அருள்தருவான் விண்ணுலகம்தருவானாய் விரைகின்றான் (10-6-3)

605. ஸம்சேஷப்தா - சுருங்கச்செய்பவன். ஜீவனுக்கு ஞானம் ப்ரதான தர்மம். பிறவிகளில் ஞானம் சுருங்கும். *பொய்ந்நின்ற ஞானம் - அழுக்குடம்பு (திருவிருத்) என்கிறார் ஆழ்வார். ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தில் இச்சையுடையவனுக்கு பிறவிகளால் ஞானஸங்கோசம் ஏற்படும். இதைச் செய்பவன் பகவான். இதைக் கர்மாநுகுணமாக விளைவிப்பவன்.

606. சேஷமக்ருத் - சேஷமத்தைச் செய்பவன். நிவ்ருத்திதர்மநிஷ்டனுக்கு (604 காண்க). மோக்ஷமாகிய சேஷமத்தைச் செய்வித்து ஞானவிகாஸத்தை - மலர்ச்சியை செய்து வைப்பவன் *பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்க்கும் அவன் செய்யும் சேமம் (7-5-10). சேமம் - சேஷமம் - மோக்ஷம் எதையும் பகவதாராதன கைங்கர்யமாகவே செய்யுமவன் நிவ்ருத்தன். இவனுக்கு

ஆகாரமாக புஜிப்பதும் பகவதாராதனமே. ருசியுள்ள உணவில் இன்பம் தன்னதாக எண்ணாமல் பகவான் போக்யமாக அமுது செய்துள்ளான்" என்று உள்ளூற எண்ண வேண்டும். உண்டு களிப்பவன் அந்தராத்மாவான எம்பெருமானே.

607. சிவ : - மங்களப்ரதன். *அருளொடு பெருநிளமளிக்கும் நாரணன் (திருமொழி 1-1-9) புகுஷு - போகத்தை விரும்புவர்; முமுகுஷு - மோகஷத்தை விரும்புவர். யாவர்க்கும் அவரவர் தகுதிக்குரிய மங்களங்களை நன்மைகளைச் செய்பவன். "ஸம்ஸார மோகஷஸ்திதிபந்த ஹேது:" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஸம்ஸாரத்தில் பிணைப்பு உலகவாழ்க்கை, மோகஷம், எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாயிருப்பவன் பகவான். "சிவ:" சிவாநாம் அசிவோஃசிவாநாம்" என்று பாரதம். நல்லோருக்கு நன்மை செய்பவன். தீயோருக்குத் தீமை செய்பவன். குந்தி கண்ணனை "எங்களுக்குக் கஷ்டங்களையே நிறைய கொடு. அப்போதுதான் உன்னையே நினைத்திருப்போம்" என்று வேண்டியதாக பாரதம் கூறும் அபரிமிதமான ஐசுவர்யம் அவனிமிருந்து விலகுகைக்கு ஹேதுவாகக் கூடும். "யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம்" - யாருக்கு அருள்புரிய விரும்புகிறேனோ அவனுடைய பொருளை பறிக்கிறேன். இது கண்ணன் திருவாக்கு. அவன் பண்ணும் நன்மைகளையும் தீமைகளையும் வேதாந்தக் கண் கொண்டு பார்க்க வேணும். *செடியாராக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமால் (1-5-7) அடியார்களுக்கு சரீரஸம்பந்தத்தைப் போக்கித் தருபவன்.

608. ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா : - திருமறுமார்பன் (திருமாலை 40) "ஸ்ரீவத்ஸம்" எனும் வட்ட வடிவமான மறுவைத் திருமார்பிலுடையவன், இதுமுதல் 619 "ச்ரேய: ஸ்ரீமாந்" வரை திருமகள் - பிராட்டி ஸம்பந்தமான திருநாமங்கள். எம்பெருமானுக்கு சரிய:பதி என்பது தனிச்சிறப்பு. இத்திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் மிகச்சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. *என்திருமகள் சேர்மார்பன் (7-2-9).

ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறு (மத்ஸ்யம் என்பர்) லக்ஷ்மீவல்லபனாயிருக்கைக்குச் சின்னமான சுபமான அடையாளம் கண்ணனுக்கும் அவன் குமாரன் ப்ரத்யும்னனுக்கும் ஒரே சாயலாக இருக்கையால் வித்யாஸமே தெரியாது; ஆனால் பிள்ளைமார்பில் ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறு கிடையாது. இது அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பு என்ற பரத்வஸூசகமான மறு. ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: நித்யஸ்ரீ என்று இராமபிரானை பிரம்மா துதிப்பது. (ஸ்ரீரா. யுத் 114 - 15).

609. ஸ்ரீவாஸ : - திருமகளுக்கு உறைவிடம். நித்யவைஷ்ண: என்கிற படியே பிராட்டி இவன் திருமார்பில் எப்போதும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான். இவன் கற்பக வருஷங்கள் நிறைந்த உத்யான வனம். அவன் கற்பகவல்லி - கொடியாக இந்த உத்யான வனத்தில் ஸஞ்சரித்து மகிழ்பவன். எம்பெருமானுடைய புஜங்களை பணைத்த மரங்களாகச் சொல்வர். *அகலகில்லேன் இறையுமென்று அவர் மேல்மங்கையுறை மார்பன். (6-10-10).

610. ஸ்ரீபதி : - திருமகள் கேள்வன் *திருமாமகள் கொழுநன், - திருவின்மணாளன் (1-9-1). திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் (திருமொழி 7-7-1). ஒருவருக்கொருவர் சிறப்புத் தரும் லக்ஷ்ய தம்பதியான இச்சேர்க்கைக்கு ஸமம் இதுவே; வேறொன்று சொல்ல முடியாது. "ராகவோர்ஹதி வைததேஹீம்தஞ்சேயமஸி தேக்ஷணா" என்று திருவடி சொல்வது (ஸ்ரீரா ஸு 165) ஹர்ச்சதே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ" என்றும் ச்ருதிவாக்யம் (ஹரீ-பூதேவி: ஒரு மிதுநமே நமக்கு உத்தேச்யம்.) *கோலமலர்ப்பாவைக்கன் பாகிய என்னன்பு (10-10-7).

611. ஸ்ரீமதாம்வர : - செல்வர்களுள் சிறந்தவன். இவன் ஒருவனே உண்மையான ஸ்ரீமான், மற்றவர் யாவருக்கும் ஸ்ரீமான் என்பது ஏதாவது ஒருசிறப்பு பற்றிச் சொல்வது. இவன் எல்லாவிதங்களிலும் சிறப்புற்றவனாதலால் ஸ்ரீமதாம்வர:.. *நாகணைமிசை நம்பரர்செல்வர்பெரியர் (நாச். திரு 10-10) *சிவனயனிந்திரன் இவர் முதலனைத்தோர் தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழக்கிடந்த தாமரையுந்தி தனிப்பெருநாயகன் (திருவாசிரியம் 1). அம்ருதமதந்ததின் போது "வெண்மையான பட்டணிந்து ஸர்வாங்கஸுந்தரியாய் ஸர்வாபரணபூஷிதையாய் பாற்கடலிலிருந்து லக்ஷ்மி வெளிப்பட்டு மற்றதேவர்களெல்லாம் பார்த்திருக்கும் போது ஹரியின் திருமார்பையடைந்தாள்" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் கூறும்; "அத்திருமார்பிலிருந்துகொண்டு பிராட்டி மற்றதேவர்களை கடாக்கித்தபோது அவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தனர்" என்றும் புராணம் கூறுகிறது.

புதித: பதிச: பதிநிவாஸ: பதிநிதி: பதிவிபாவந: |

பதிதர: பதிசர: ச்ரேய: பதிமாந் லோகத்ரயாச்ரய: ||

65

612. ஸ்ரீத : - ஸ்ரீயைக் கொடுப்பவன். இங்கு ஸ்ரீ என்பது புகழ். யசஸ். ஸௌந்தர்யம் முதலானவைகளைக் குறிக்கும். *திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனாய் ஸ்ரீ எனப்படும் பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீயைத் தருபவன்.

"நித்யநூதந நிர்வ்யாஜப்ரணயரஸ்ச்ரியம் தஸ்யை ததாதி" என்று பட்டர் பாஷ்ய மிடுகிறார். அப்பொழுதைக்கப்போது புதியதாய் நிர்ஹேதுகமான அன்னை பிராட்டிக்குத் தந்து அவளுக்கு உயிராயிருக்கிறான். திருமார்பிலிருந்து எப்பொழுதும் பிரியாமலிருப்பவளை *அகலகில்லேன் இறையும் என்று சொல்லும்படி பிச்சேற்றுபவன். ஈசுவரன் பூர்ணத்வமடைவது திருவின் கடாஷத்தால் என்றால் இவள் ஸ்ரீயாவது இவனது பத்நியாகையாலே "அஸ்யேசாநாஜகத: - விஷ்ணுவை விட்டு நொடியும் பிரியாதவள் ஸ்ரீ (பிராட்டி) என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபராணம். இளையபெருமாள் சொல்வது: "ஸீதாபிராட்டி உன்னைப்பிரிந்து சிறிது காலமும் வாழ்கில்லாள்; அடியேனுமப்படியே" (ஸ்ரீரா அயோ. 53. 31). பிராட்டி சொல்வது: "அநந்யாராகவேணாஹம்" - சூரியனையும் ஒளியையும் போல நானும் ராகவனும் பிரியத ஒரே தத்வம் (ஸு 21-15) இதையே ராமனும் சொல்கிறான். "அநந்யா ஹி மயாஸீதா" என்று. வேறுபாடில்லாத ஒரே தத்வம் என்றபடி.

613. ஸ்ரீச : - திருமகள் கேள்வன். ச்ரியபதி. (ஸ்ரீபதி:-610) *திருவின் மணாளன்; பிராட்டியின் பெருமைகளுக்குக்காரணபூதன். *திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன். திருமகளை ஈசுவரியாகக் கொண்டு அவள் இசைவு பெற்று நடப்பவன் என்றுமாம். எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தில் திருக்கல்யாண குணரூபமாகவும், திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் ஸௌந்தர்யமாகவும், அவனுக்கு ஆதாரமாகவும் அடிமை செய்பவளாகவும் லக்ஷ்மி பாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளில் கூறப்படுகிறாள்.

614. ஸ்ரீநிவாஸ : - பிராட்டியை தரிப்பவன். நந்தவனத்தில் கற்பகக் கொடிக்கு கற்பகமரம் படரும். கொள்கொம்பாயுள்ளது போலபிராட்டி என்றும் தன்னுடன் சேர்ந்திருக்கும்படி கொள் கொம்பாயிருப்பவன். *அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பன் (6-10-10) *திருமங்கை தங்கிய சீர்மார்பன் (நாச் திரு 8-4).

615. ஸ்ரீநிதி: - ஸ்ரீ என்ற நிதியையுடையவன். உயர்ந்த ரத்னத்தைப்பெட்டியுள்ளே வைத்து ரக்ஷிப்பது போலே பிராட்டியை நிதியாகவுடையவனாய் ரக்ஷிப்பவன். பிராட்டிக்கு நிதியாக விருப்பவன் என்றுமாம். *பூவின்மிசை நங்கைக்கு அன்பன் ஞாலத்தவர்க்கும் பெருமான் (4-5-8).

616. ஸ்ரீவிபாவந : - பிராட்டியினால் புகழ்பெற்றவன். எம்பெருமானின் விபவங்களெல்லாம் பிராட்டி

ஸம்பந்தத்தினாலுண்டானவை ஜனகபுத்ரியான ஜானகி எந்தராமனுடன் கூடியுள்ளாளோ அவனது தேச, (தேஜஸ்) அளவிடவொண்ணாது. இதுமாரீசன் ராவணனிடம் சொல்வது. பிராட்டி ஸம்பந்தமில்லாவிடில் இவன் ப்ரகாசிக்க மாட்டான் என்னும்படியுள்ளது. நப்பின்னை கூட இருப்பதால்தான் கண்ணனுக்குப் புகர்; அவன் ப்ரகாசிப்பது - இது திருப்பாவையில் ஆண்டாள் அநுபவம். *உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்து பெண்ணாக்கையாப்புண்ட செல்வனார் (நாச் திரு 11-6) பெண் - ஒப்பவரில்லாத பிராட்டியார்).

617. ஸ்ரீதர : - பிராட்டியை தரிப்பவன். மணியும் ஒளியும் போலவும். மலரும் மணமும் போலவும், மதியும் நிலவும்போலவும், அம்ருதத்துக்கு இன்சுவை போலவும் இயல்பாகவுள்ள ஸம்பந்தத்தினால் லக்ஷ்மியை எப்போதும் தரித்திருப்பவர். "நற்பண்புள்ளவன். ஒருவன் எப்படிப் புகழை விலக்க முடியாதோ அப்படியே இந்த ராமனால் ஸீதையை விடமுடியாது" என்று ஸ்ரீராமாயணம். (அயோ. 3-29). *வாசம்செய்பூங்குழலான் திரு உன் திருமார்வத்து மாலை நங்கை (10-10) என்பர் நம்மாழ்வார் பூமன்னுமாது பொருந்திய மார்பன் (இரா நூற். 1)

618. ஸ்ரீகர: - பிராட்டியைத் தன்னைப் பின்பற்றச் செய்பவன் எப்போதும் ஸ்ரீஸம்பந்தமுடையவன்; பரத்வத்தில் போலவே வ்யூஹம், விபவங்களில் தனக்குத்தக்க பத்நியாக (மஹிஷியாக) ஸ்ரீயை அமைப்பவன். "தேவத்வேதேவஹேஸ்யம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ" என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபராணம். பல நிலைகளிலும் அவன் திருமேனிக்குத் தக்கதொரு திருமேனியுடன் இவளை அவதாரம் செய்யப் பண்ணுகிறான். *எழில் மலர் மாதரும் தானும் இவ்வேழுலகை இன்பம்பயக்க ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான் (7-10-1).

619. ச்ரேய ஸ்ரீமாந்: - பிராட்டியையுடையவன் எல்லாவிதமான பயன்களுக்காகவும் எல்லாராலும் ஆச்ரயிக்கப்படும் பிராட்டி இவனை ஆச்ரயமாக உடையவளாயிருக்கிறாள். *திரு விளையாடு திண்தோள் நம்பி (நாச் திரு 9-3). இவனிடம் பிராட்டி பிரியாமல் எப்போதும் சேர்ந்தே இருப்பதால் இவன் ஸ்ரீமான் *செல்வ நாரணன் (1-10-8) *செல்வர், பெரியர் (நாச் திரு) "ச்ரியம் லோகேதேவஜுஷ்டா முதாராம்" என்று ஸ்ரீஸூக்தம் இவள் தேவதைகளால்தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறுவதற்காக பூசிக்கப்படுகிறாள். உதாரையாக வாரிக் கொடுப்பவள். நாராயணனுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவள். இப்படிப் பல ப்ரமாணங்கள் உண்டு.

620. லோகத்ரயாச்ரய : - மூவுலகத்தாருக்கும் புகலிடமாக இருப்பவன் ஆதாரமாயிருப்பவன். *உலகம் மூன்றுடையாய்

என்னையாள் வானே! (6-10-10) அகில ஜகந்மாதாவான பிராட்டியுடன் எல்லாரும் இவனைப் புகலாகப் பற்றுகின்றனர். "த்வம் மாதாஸர்வ லோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா" நீயே எல்லாவுலகங்களுக்கும் தாயார்; தேவதேவனான ஹரி தந்தை (ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்) என்று பிராட்டியை இந்திரன் துதிப்பது.

ஸ்வக்ஷஸ்வங்க: சதாநந்தோ நந்திர்ஜ்யோதிர்கணேச்வர: |

விஜிதாத்மா விதேயாத்மா ஸத்கீர்த்தி: சிந்நஸம்சய: || 66

621. **ஸ்வக்ஷ :** - அழகிய கண்களையுடையவன். தெய்வீகமான திருக்கண்களால் பிராட்டியின் அமுதமன்ன ஸௌந்தர்யத்தைப் பருகுபவன். "நாரீணாமுத்தமாவதூ" என்று கொண்டாடப்படும் மேன்மை பிராட்டியுடையது புருஷோத்தமன். புண்டரீகாக்ஷனான இவன் கண்கள் அவளழகை "ஸதாபச்யந்தி" பண்ணப் பாங்கானவை. அப்படிப்பட்ட திருக்கண்களையுடையவன் ஸ்வக்ஷ: *செந்தாமரை கண் கை கமலம் - திருவிடமே மார்பம் (2-5-2).

622. **ஸ்வங்க :** - சோபனமான திருமேனியையுடையவன். *மலர் மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள் என்கிற அழகிற் சிறந்த பிராட்டியும் மிகவும் ஆசைப்படும் திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடையவன். பிராட்டிக்கு மிக்க போக்யமாய் அகலகில்லேன் என்னப்பண்ணும் திருமேனியையுடையவன் *திருஉடம்பு வான்சுடர் பிரான் (2-5-2).

623. **சதாநந்த :** - அபரிமிதமான ஆநந்தமுடையவன். சதம் (நூறு) என்பது ஒரு எண்ணைக் காட்டுவதன்று. பெருமையைச் சொல்வது எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள பரஸ்பரம் அன்பினால் விளையும் ஆநந்தம் எல்லையற்றது. *நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கும் இன்பன் (4-5-8).

624. **நந்தி:** - ஆநந்திப்பவன். எல்லாவிடங்களிலும் காலங்களிலும் எல்லா விதங்களிலும் பிராட்டியுடன் நிறைந்த ஸம்ருத்தியைப் பெற்றுள்ளபடியால், பிராட்டியுடன் ஸம்பந்தத்தால் இவனுக்கு அஸங்குசிதமான ஆநந்தமுண்டு. அதையுடையவன் நந்தி. நித்தியமான ஸ்ரீஸம்பந்தமே இங்கு ஆநந்தமாகப் பேசப்படுகிறது. *இன்பம் பயக்க எழில் மலர் மாதரும் தானும் இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க இனிதுடன் ஆள்கின்ற பிரான் (7-10-1). *தழை நல்ல இன்பம் தலைப்பெய்து எங்கும் தழைக்கவே அருள் செய்தமாயன் (9-5-10).

625. **ஜ்யோதிர்கணேச்வர :** - அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி (1-1-1). அயர்வறுமமரர்கள் என்பது திருவநந்தாழ்வான். திருவடி சேனைநாதன்

முதலான நித்யஸூரிகளை. இவர்கள் கைங்கர்யஸ்ரீயினால் ஒளிமயமாகப் ப்ரகாசிப்பவர்கள். நித்ய முக்தர்கள் செய்யும் கைங்கர்யம் பெருமானும் பிராட்டியுமான நித்யயோகத்துக்கு - திவ்ய தம்பதிக்கு இவர்கள் கூட்டமாயிருந்து திவ்ய தம்பதியை "ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்றபடியில் கைங்கர்யம் செய்திருப்பர். ஜ்யோதிர்கணம் என்ற நித்யஸமுஹத்துக்கு பரவாஸுதேவன் ஈச்வரன். "மரீசீநாம் பதமிச்சந்தி வேதஸ:" என்று புருஷஸூக்தம் மரீசி என்பது ஒளிமயமான தேஜஸ்ஸையுடைய ஸூரிஜனங்களை. இவர்கள் பதம் - உலகம் பரமபதம். *திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார் (10-6-9).

626. **விஜிதாத்மா:** - பக்தர்களால் ஜெயிக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தையுடையவன் 625- மேல் திருநாமம் வரை எம்பெருமானின் பெருமேன்மையைக்காட்டும் பரத்வம் கூறும் திருநாமங்கள். *ஒத்தாரும் மிக்காரும் இலையாய மாமாயா! என்ற நிலை பரமபதத்தில் மேன்மை. ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களிலும் அவன் ஒப்பற்றவனே. *பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் (1-3-7) - எத்திறம்! என்று ஆழ்வார் அவன் ஸௌசீல்யத்தை (எளிமையை) நினைத்து ஆறுமாதம் மோஹித்துக்கிடந்ததாக சரித்திரம். "சீலாத்தஜட பூயதே" - உன் எளிமைகண்டு பக்தர்கள் ஜடப்பொருளாகிவிடுகிறார்கள் என்று பட்டர் *எளிவருமியல்வினன் (1-3-2) இதுரஹஸ்யார்த்தம் என்கிறார். பரத்வத்தைப் பேசித்தலைக்கட்டிலும் சீலத்தைப் பேசித்தலைக்கட்ட முடியாது. *நீர்மையால் நெஞ்சம் புகுந்து என்னுயிருண்டான் (9-6-3).

ஸ்வாதந்தர்யத்தின் எல்லை நிலம் பகவான். அப்படிப்பட்டவன் *ஆய்ச்சி கண்ணிக்கயிற்றினால் கட்டக்கட்டுண்டிருந்தான் (3 திரு) என்று தன்னை அமைத்துக் கொடுத்தது சீலகுணத்தினெல்லை, மஹாலக்ஷ்மியும் விரும்பத்தக்க சிறப்பினால் தடையின்றி ஓங்கி வளரும் திருவுள்ளம் அடிபணிந்தவர் பக்கத்தில் தாழ்ந்து இணங்கும் படியுள்ளவன் விஜிதாத்மா.

627. **விதேயாத்மா:** - கட்டுப்பட்டவன் - ஆட்பட்டவன். விதேயன் - கீழ்ப்படிதலுள்ளவன். *ஆய்ச்சியால் மொத்துண்டு கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான் (திருமொழி 11-5 5) "அவிதேயாத்மா - கட்டுக்கடங்காத ஸ்வதந்தரன்" என்று சங்கரபாஷ்ய பாடம் பட்டர் விதேயாத்மா என்பதே பகவானுக்குப் பெருமை என்று பாஷ்யமிடுகிறார். "வா, போ, மீண்டும் ஒரு கால் வந்து போ" என்று தசரதன் ராமனை நியமித்து அவன் நடையழகை ரஸிப்பனாம். அப்படியே யசோதையாகமாரும் பெரியாழ்வார், "பூச்சுடவா நீராடவா,

அம்மமுண்ணாய்" என்றெல்லாம் அழைக்கும்படி இருப்பவன் கண்ணன். *விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பர் என்கிறார் ஆழ்வார் திருமகளாராண்டாள் (நாச். திரு 11-10). "ப்ரஹ்மாவாய் இழந்து போதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்றுப் போதல்" என்கிற படியே பெருத்தேவனான ப்ரஹ்மாவாலும் அணுக முடியாத பரத்வதேஜஸ்ஸுடையவன் யசோதையான இடைச்சி தன்னைக் கட்டவும் அடிக்கவும் படி விதேயனாய் ஆக்கித்தந்தான். "இரண்டு ஸேனைகளிடையே எனது ரதத்தை நிறுத்து" என்று அர்ஜுனன் தன்னைக் கட்டளையிடும்படி பார்த்தஸாரதியாய் விதேயனாயிருந்தவன். *இந்திரன் சிறுவன் தேர்முன் நின்றான் (திருமொழி 2-3) *நந்தகோபன் தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவன் (8-1-3)

628. **ஸத்கீர்த்தி:** - உண்மையான புகழ்படைத்தவன் யதார்த்தமான புகழிது; சீலத்தால்வரும் புகழ் ஒப்பற்றது. அவன் பெருமைகளைச் சொல்லி எவ்வளவு துதித்தாலும் ஒரு சிறுபாகமே கூறப்பட்டதாகும் அப்படி ஒப்பற்ற பெருமை பெற்றவன் ஸர்வேச்வரேச்வரனான இவன் புகழைப் பரமயோகியர்கள் எல்லாருங்கூடிப் பல பல ஆண்டுகள் பாடினாலும் ஒரு சிறிதே பாடப்பட்டதாகும். இருக்கும் உண்மையைச் சொல்வது வெறும் துதியல்ல என்பதையும் உணரவேணும். *புகழுநல்லொருவன் (3-4-1). *நிகரில் புகழாய்! (6-10-10).

629. **சிந்ந ஸம்சய:** - ஸம்சயங்களை ஒழிப்பவன். கிட்ட முடியுமோ முடியாதோ என்ற ஸந்தேஹத்துக் கிடங்கொடாமல் அணுகும்படியுள்ளவன். கிட்ட எளியவன். முழுதும் அறியக்கூடியவன் என்று தன்னை அமைத்துத்தருபவன். *நான் கண்டு கொண்டேன் *இனியறிந்தேன் என்பர் ஆழ்வார்கள்; அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ" - மனதிற்கும் எட்டாதவன் என்று ச்ருதி சொன்ன போதிலும் அறிந்து சொல்லும்படி தன்னை ஆக்கித்தருபவன். பார்த்தஸாரதி - எல்லோரும் இவன் ஸாரதியான இருப்பைப் பார்த்தவன். "மாம் சரணம் வ்ரஜ என்று ஸாரத்ய வேஷத்தை யாவரும் காணக்காட்டியவன். பார்த்தம்ரதிநம் ஆத்மாநம்ஸாரதி நம் ஸர்வலோக ஸாக்ஷிகம் சகார என்பர் எம்பெருமானார். மாம் கையும் உழவு கோலும் பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும் ஸேனா தூளிதூஸரிதமான திருக்குழலும் தேருக்குக்கீழே நாட்டின திருவடிகளுமாயிருக்கும் ஸாரத்யவேஷம். இதைக் காட்டித் தனது எளிமையைப் பற்றிய எல்லா ஸம்சயங்களையும் அறுப்பவன். "த்வதந்ய: ஸம்சயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந ஹ்யுபபச்யதே" (புரீகீதை 6-36) உன்னைக் காட்டிலும் இந்த ஸம்சயத்தைப் போக்கக்கூடியவன் எவனுமில்லை என்று கண்ணனிடம் அர்ஜுனன் சொல்வது.

உதீர்ண: ஸர்வதச்சக்ஷ: அநீச: சாச்வதஸ்திர: |

பூசயோ பூஷணோ பூதி: அசோக: சோக நாசந: || 67

630. **உதீர்ண :** - நன்றாக விளங்குபவன். *கட்கிலீ ! உன்னைக் காணுமாறருளாய் என்று ஆழ்வார் வேண்ட, "காட்டவே... கண்டுவாழும்" என்னும்படி தன்சீலத்தால் நம் புறக்கண்ணால் காணும்படி விளங்குபவன். அவதாரத்தினால் தன் ஸ்வரூபத்தை ஸந்தேஹமற வெளிப்படுத்துபவன். தன் திருமேனியைக் காணும்படி விளங்குபவன் *காட்டித் தன் கனைகழல்கள் கடுநரகம் புகலொழித்த எம்பெருமான் (10-6-11)

631. **ஸர்வதச்சக்ஷ :** - யாவரும் தன் கண்ணால் காணும் படியானவன். ஆச்ரிதர்களை பூரணமாகக் குளிர கடாக்கிப்பவன் என்றுமாம். விபவ, அர்ச்சாவதாரங்களில் எல்லார் கண்களுக்கும் இலக்காயுள்ளவன். *எங்கும் தானாயநங்கள் நாதன் (1-8-9) இது பற்றி ஸம்சயமும் வைக்காதவன். நேரில் காணும் போது ஸம்சயத்துக்கு இடமேது?

632. **அநீச:** - ஈசனாயில்லாதவன். பக்தர்களுக்குத் தன்னை பரதந்த்ரனாக ஆக்கிவைப்பவன். அர்ச்சையில் இது தெளிவு. அர்ச்சகபராதீநனாக, தன்னை ஸ்நாநம் செய்விக்கவும் அலங்கரிக்கவும் உண்பிக்கவும் பிறர் கையை எதிர்பார்ப்பவன். பெரியாழ்வார் கண்ணனை அநுபவிப்பதில் இது தெளிவு. *ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால் அன்று வெண்ணெய் வார்த்தையுள் சீற்றமுண்டழு கூத்தவப்பன் (6-2-11)

633. **சாச்வதஸ்திர:** - நிலையாய் நிற்பவன். *நின்றவாதிப்பிரான் (4-10-1). ஸம்ஸாரம் கிழங்கறும் வரையில் நிலைபெயராமல் நிற்பவன் எம்பெருமான். இது உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையாம். *தமருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே என்று எழுந்தருளப்பண்ணின திருமேனியுடனே நிலையாயிருப்பவன். "அர்ச்சாவதாரம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதிப்பதில்லை" என்பர் நமதாசாரியர்கள்.

634. **பூசய: (Bhusayah)** - தலசயநத்துறைவான். *கடல்மல்லைத்தலசயனத்தான்; ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக நின்றான். இருந்தான். கிடந்தான் என்னும்படி எந்தப்படியிலாவது பூமியில் நிலைத்திருப்பவன் தேவர்கள், ரிஷிகள், மனிதர்கள் ப்ரதிஷ்டை, கண்டருளப் பண்ணிய திருமேனியுடன் பூமியில் சயனித்து ஸேவை ஸாதிப்பவன்.

635. **பூஷண: (Bhooshanah)** - அலங்காரமாய் விளங்குபவன் ஸௌசீல்யத்துடன் பரிமாறுவது அவனுக்குப்பெருமை பூஷணம் ச்ரிய: பதியான ஸர்வசேவரன் யாவருக்கும் அநுகூலமான ஸௌலப்ய

குணத்தினால் தன்னை அலங்கரிக்கின்றான். செல்வர்கள் தாழ்ந்தவர்களிடத்துக்குச் சென்று அவர்களுக்கு ஸமமாக அவர்களுடன் கலந்து அவர்கள் உணவைப் பகிர்ந்து மகிழ்வது பூஷணமேயன்றி தூஷணமாகாது. அர்ச்சையில் அடியார் இட்டதைக் கொண்டு த்ருப்தியடைகிறான். *எம்அழகனார் அணியாய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனார் (நாச். திரு 4-10) அணியாய்ச்சியர் - அதிகமான பக்தியுடைமையால். அழகியர் - குழகன் - குழைந்திருப்பவன் *கிரீடமகுடகுடாவதம்ஸ மகாகுண்டல க்ரைவேயக ஹார கேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தாதாம உதரபந்தந பீதாம்பரகாஞ்சீ குண நூபுராத்ரி அபரிமித திவ்யபூஷண! என்று அவனணிந்துள்ள திருவாபரணங்களை வர்ணிக்கிறார் எம்பெருமானார் (சரணாகதிகத்யம்) *பலபலவே ஆபரணம் பேரும் பலபலவே (2-5-6)

636. பூதி: - (Bhotih) - செல்வமாயுள்ளவன். வெளிப்படையாகவோ அந்தரங்கமாகவோ பொருள் ஒன்றுமில்லாத மஹான்களுக்கு எல்லாச் செல்வமுமாயிருப்பவன். *சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையும் அவரே (5-1-8). "தநம்மதீயம் தவபாதபங்கஜம்" என்று ஆளவந்தார் (ஸ்தோத்ரரத்நம்). பசு பத்திராதிகளும் ஸுஹ்ருத்தாகவும் எல்லாச் செல்வமும் அவனே. நிவாஸஸ் ஸுஹ்ருத்தகதிர் நாராயண:

637. அசோக: (விசோக:) என்றுமாம் - சோகமற்றவன். எளியவர் யாரையும் ரக்ஷிக்காமல் விடுவதில்லையாதலால் எம்பெருமானுக்கு யாரைப் பற்றியும் சோகமில்லை. எந்த தனத்தாலே சோகம் கவலை எதுவும் வராதோ அந்த தனம் - பகவான்; அதனால் அசோக; என்னவுமாம். *துயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன்; துக்கமில் ஞானச்சுடரொளி மூர்த்தி (3-10-6,8)

638. சோகநாசந: - சோகத்தை ஒழிப்பவன். இவ்வுலகத்திய செல்வம் சோகத்தை உண்டு பண்ணும். எம்பெருமானான செல்வம் சோகத்தைப் போக்கும். *ஒருநாள் காணவாராயே! என்று ஏங்குமவர்க்குத் தன்னைக்காட்டி அவர்களின் சோகத்தைப் போக்குபவன். *முத்தனார் முகுந்தனார் புகுந்து நம்முள் மேவினார். எத்தினால் இடர்க் கடல் கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே? என்று திருமழிசைப்பிரான். (திருச்சந் - 115) *என்னுள் இருள்தானற வீற்றிருந்தான் (8-7-3).

அர்ச்சிஷ்மாந் அர்ச்சித: கும்போ விசுத்தாத்மா விசோதந: |

அநிருத்தோ஽ப்ரதிரத ப்ரத்யுமநோ அமிதவிக்ரம: || 68

639. அர்ச்சிஷ்மாந் - பேரொளியுடையவன், எம்பெருமானுக்குப் பலபெருமைகளிருந்தும் வெளிப்படையாகத் தெரியாமல் மறைக்கப்பட்டிருக்கும். ஆச்ரிதரான சில அதிகாரிகளுக்கு இப்பெருமைகளை அனுபவிக்கும்படி அவனே காட்டித் தருவான். தனது ப்ரபாவங்களையறியும்படி அவ்வதிகாரிகளுடைய உட்கண்ணையும் வெளிக்கண்களையும் திறக்கவல்ல பேரொளியுடையவன். கண்ணன் அப்ராக்ருத திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து சிலருக்குத் தனது விச்வரூபத்தைக் காணும்படியாக்கியது ப்ரஸித்தம். அர்ச்சாவதார தேஜஸ்ஸைச் சொல்வதாகக் கொள்ளலாம். *மாயப்பிரான் என் மாணிக்கச் சோதி (1-7-3). *செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தி உம்பர்வானவர் ஆதியஞ்சோதி (1-10-9).

640. அர்ச்சித: - அர்ச்சிக்கப்படுபவன். முன்சொன்ன தேஜஸ்ஸுடைய எம்பெருமான் பலவிடங்களில் அர்ச்சாரூபியாய் விளங்குகிறான். கோயில்களிலும் வீடுகளிலும் பக்தர்கள் கண்ணாரக் கண்டு களிக்கும்படி எழுந்தருளியிருப்பவன் *தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே (1 திரு - 44); *நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே (3-6-9). இவ்விடத்து ஈடு; "மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள். அபரிச்சேத்யமஹிமனானஸர்வசேவரன் அத்நையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாகக் கொண்டு விளங்கும். "யே யதாமாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்" (ஸ்ரீகீதை, 4-11). *தமருகந்து எவ்வண்ணம் சிந்தித்து இமையாதிருப்பரே அவ்வண்ணம் ஆழியான் ஆம். (1 திரு - 44).

அர்ச்சாவதாரம் பரத்வவ்யூஹங்கள் போல தேசத்தாலே எட்டாததன்று. ராமக்ருஷ்ணாதிவிபவம் போலகாலத்தாலே எட்டாததன்று. அர்ச்சை கண்ணால் கண்டு பற்றுகைக்கும் பூசிப்பதற்கும் எளிதாயிருக்கும். *செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார் வியூகமாய்த்துய்ய விபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள் - எய்துமவர்க்கு இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரம் எளிது (திருவாய். நூற் 26). அர்ச்சாவதாரத்தைப் பற்றிய ரஹஸ்யம் ஸ்ரீபாஞ்சாரத்ரம், போதாயநஸ்மருதி முதலிய நூல்களில் பேசப்பட்டுள்ளது. "தங்கம், வெள்ளி மற்றும் எந்தப் பொருளினாலாவது அழகாக உருவாக்கப்பட்ட விஷ்ணுவின் ப்ரதிமையை ஆராதித்து நமஸ்கரித்து, மனதில் த்யானம் பண்ணுபவன் பாவங்கள் தொலைந்து பரப்ரம்ம ஸ்வரூபனான அந்த மூர்த்தியிலேயே லயிப்பான்" என்று வைஷ்ணவ தர்மம் கூறுகிறது. நமது ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும்

மண்டியிருந்தது உகந்தருளின நிலங்களிலே - அவன் உகந்து அர்ச்சாரூபியாய் நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் ஸேவை தரும் திருத்தலங்களிலே; அர்ச்சை திருமேனி சுபாச்யம் என்று போற்றப்படும்.

641. **கும்ப :** - திவ்யதேசங்களில் விளங்குபவன். ப்ரகாசிப்பவன். காம்யதே இதிகும்ப: கௌ பாதி இதிவா கும்ப: என்று இரண்டு விதமாகப் பொருள் காட்டப்படுகிறது. விரும்பப்படுகிறான் - தமருகந்தது எவ்வுருவம். கௌ - பூமியில்; திவ்யதேசங்களில்; பாதி - ப்ரகாசிக்கிறான் - யாவராலும் தொழப்படுகிறான். இனிய வஸ்துக்களை ஆசைப்படுவது இயல்பு. *அச்சோ ஒருவர் அழகியவா! (திருமொழி 9-2-1) என்று வியக்கும்படி ஸேவை ஸாதித்து விரும்பத்தக்கவனாய் இருக்கிறான் விரும்பப்படும் குணங்கள் ப்ரகாசிக்குமிடம் அர்ச்சாவதாரம் *என் அமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே (அமல - 10) என்பர் திருப்பாணாழ்வார் *மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டமுந்துவேனைப் போதரே என்று சொல்லித்தன்பால் ஆதரம் பெருக வைத்த அழகன் அரங்கன் (திருமாலை) போதரே - இங்கு வா. இப்படி கண்ணழகைக் காட்டி பிள்ளையுறங்காவில்லியைத் திருத்திய சரித்திரம் நினைத்தற்குரியது தமருகந்தது அவனுகந்தது என்ற இரண்டு காரணங்களினாலும் திவ்யதேசங்கள் உகந்தருளின நிலங்களாகின்றன.

நம் போன்றவர் பூஜிக்கவும் பஜனம் பண்ணவும் பாங்காக பகவான் தன்னை அமைத்துக் கொண்டு உகந்தருளி வஸிக்குமிருப்பு அர்ச்சாவதாரம். *நின்றவாதிப்பிரான். நிற்க (4-10-1) என்கிறார் ஆழ்வார். உகந்தருளின நிலங்களில் நமக்கு பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு யாவும் சிறந்தவை. திவ்யதேசங்களில் சிறிது ஸம்பந்தமிருந்தாலும் *தீ தொன்றும் அடையா-ஏதம் சாராவே; *போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும். யம, யமபடதர்சநம் இவர்களுக்குக்கிடையாது. *அயரவாங்கு நமன் தமார்க்கு அருநஞ்சு - அச்சுதன் (3-6-8). தனது ப்ரபாவத்தினால் "அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி" என்பது உண்மையாக இப்பூமியில் உகந்தருளின நிலங்களில் விளங்குபவன் அர்ச்சாரூபியான பகவான். உகந்தருளின நிலங்கள், அவற்றில் கோயில் கொண்டுள்ள எம்பெருமான் வைபவங்களைப் பல ப்ரமாணங்கள் மூலம் பட்டர் தமது பாஷ்யத்தில் பரக்க அருளிச் செய்துள்ளார்.

642. **விசுத்தாத்மா** - தன்னையே ஒக்க அருள்புரிபவன்- அதனால் சுத்தஸ்வபாவமுடையன் உகந்தருளின நிலங்களில் உகந்துவர்த்தித்துத் தன்னிடம் (அர்ச்சையில்) ஈடுபட்டவர்க்கு பகவான் தனது

ஸர்வஸ்வத்தையும் தருகிறான். *தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே ஒக்க அருள் செய்வர் - (திருமொழி 11-3-5) *அமலன் ஆதிபிரான்.

643. **விசோதந:** - அமலன்; சுத்தியைத் தருபவன் உகந்தருளின நிலங்களில் மரணமடைபவரை தன்னிடம் சேரத்தக்கபடிசுத்தியை ஏற்படுத்தி தன்னையடையும்படி செய்பவன். *என்பாவம் தன்னையும் பாறக்கைத்து - தன்னைமேவும் தன்மையமாக்கினான் எம்பிரான் விட்டு (2-7-4; விட்டு - விஷ்ணு)

644. **அநிருத்த:** - அநிருத்தன்; வ்யூஹமூர்த்தி. இனி சில குறிப்பிட்ட கேஷத்ரங்களில் பரம், வ்யூஹம், விபவம் இந்த நிலைகளுக்கு ப்ரதிநிதியாய் ஸேவைஸாதிப்பதைச் சொல்லுகிறது. வ்யூஹம் என்பது ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையுடையவனாய் விபவாதாரங்களுக்கு மூலமாய் திருப்பாற்கடலில் சயனித்திருக்குமிருப்பு வாஸுதேவன், அநிருத்தன். ப்ரத்யும்நன் என்று வ்யூஹம் பலபடிப்பட்டிருக்கும். இங்கு பூமியில் வஸுபாண்டம் என்ற கேஷத்ரத்தில் வ்யூஹவாஸுதேவனான அநிருத்தன், ஜநார்த்தனன் என்ற திருநாமத்துடன் நித்ய ஸாத்நித்யம் பண்ணுவதாக அருளிச்செய்கிறார். 187 காண்க. *விண்மீதிருப்பாய்! மலைமேல் நிற்பாய்! கடல் சேர்ப்பாய்! (6-9-5). திருவல்லிகேணியில் வேங்கடக்ருஷ்ணன் தன் குமாரன் அநிருத்தனுடன் எழுந்தருளியுள்ளான்.

645. **அப்ரதிரத:** - ஒப்பில்லாதவன். ஜநார்த்தனன் *ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய் மாயன் (2-3-2) ஜநார்த்தனன் என்றால் அழிக்கும் தேஜஸ்ஸில் தனக்கு ஸத்ருசமான எதிரி இல்லாதவன் என்று பொருள். எதிரிகளை கொடியவர்களை இவன் பிடிக்கும் போது தடுக்கவல்லவர் யாரும் கிடையாது. இவனெதிரில் தேரேறி நேர் நின்று யுத்தம் பண்ணத்தக்க எவனுமில்லாதவன்.

646. **ப்ரத்யும்ந:** - தன்னை ப்ரகாசிப்பிக்குமவன். எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்பவன். குறிப்பாகத் தன்னைக் கிட்டியவரை விளக்கமுறச் செய்பவன். *உலகனைத்தும் விளங்கும் சோதி (பெருமாள் திரு 10-1) "ப்ரத்யும்ந: புருஷோத்தம:" என்று ப்ரமாணம். இங்கிருந்து கொண்டு ஆச்ரிதர்களுக்கு மேலான பேற்றையளிப்பவன். திருவல்லிகேணியில் க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்ரனான ப்ரத்யும்நனை ஸேவிக்கலாம்.

647. **அமிதவிக்ரம:** - அளவற்ற அடிகளையுடையவன். *தான்களாயிரத்தாள்! பேர்களாயிரத்தாய்! தமிழனேன் பெரியவப்பனே

(8-1-10). ஆயிரமென்று மிகப்பெரிய எண்ணைச் சொல்கிறது. த்ரிவிக்ரமனாக ஓங்கி வளர்ந்தபோது தனது அடிகளுக்கு முவுலகங்களும் இணையாகாதிருந்தவன். ஜனங்களுக்குப் பேற்றையளிக்கும்பொருட்டு தேவதேவனான த்ரிவிக்ரமன் யமுனை நீரில் நிலைத்திருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (519 காண்க) அளவற்ற சக்தி தேஜஸ்உடையவன் என்னவுமாம்.

காலநேமிநிறா செளி: சூர: சூரஜநேச்வர: ।

த்ரிலோகாத்மா த்ரிலோகேச: கேசவ: கேசிஹா ஹரி: ॥ 69

648. **காலநேமி நிறா** - கலிகல்மஷத்தையழிப்பவன். வஸுபாண்டம் முதலான கேஷத்திரங்களில் அவன் அவதரித்திருப்பது நாம் சேர்த்து வைத்துள்ள பாபங்களை அவனைக்கிட்டிப் போக்கிக் கொள்வதற்கே அவித்யை ஞானத்தையழிப்பது காலசக்கரத்தின் நேமி. (வட்டையாக) உருவகப்படுத்தப்படுகிறது. பகவான் இத்தை உருமாயச்செய்கிறான். பரீக்ஷித்துமஹாராஜன் கண்ணனருளைப் பூரணமாகப் பெற்றவன் அவன் கலி புருஷனைத்தன் ராஜ்ஜியத்திலிருக்க வொட்டாமல் துரத்தியதாக சரித்திரம்.

649. **செளி :** - செளிப் பெருமாள். உத்பலாவதகத்தில் செளி என்னும் திருநாமத்துடன் க்ருஷ்ணனாக எழுந்தருளியிருப்பவன். உத்பலாவதகம் என்பது திருக்கண்ணபுரத்தைக்குறிக்கும் சூரனுடைய புத்ரன் செளி. வஸுதேவனின் பிள்ளை "உத்பலாவதகே திவ்யே விமானே புஷ்கரேக்ஷணம் - செளரிராஜமஹம் வந்தே ஸதா ஸர்வாங்கஸுந்தரம்" "மாலை நண்ணித்தொழுதெழுமினோவினை கெட - திருக்கண்ணபுரத்து ஆலின்மேலாலமர்ந்தான் அடியிணைகளே (9-10-1) திருக்கண்ணபுரத்தரசே! (பெருமாள் 8-5) (342 காண்க.)

650. **சூர :** - எதிரிகளையழிப்பவர். செளர்யம் என்பது பகவானிடம் போற்றப்படும் மஹாகுணங்களிலொன்று. ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழிப்பவன். "சித்ரகூடத்தில் அரக்கர்களையழிப்பவனும், தாமரை இதழை யொத்த நீண்ட கண்களையுடையனுமான ராமபிரான் எழுந்தருளியிருக்கிறான்" என்கிறபடியே மஹாகுரணான ராமபிரானாக எழுந்தருளியிருப்பவன். *திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள் எவ்வரிவெஞ்சிலைத்தடக்கைபிராமன் (பெருமாள் திரு 10-3). சிலை - பாணத்தையும் வில்லையும் குறிக்கும். 341 காண்க.

651. **சூரஜநேச்வர :** - சூரர்களின் தலைவன். அநுமான் சுகர்வன்,

அங்கதன் முதலான சூரர்களான வானவீரர்களுக்குத் தலைவன். *திறல் விளங்குமாருதியோடமர்ந்தான் (பெருமாள் திரு 10-10). "ராமச்சஸ்த்ரப்ருதாமஹம்" என்று கண்ணன் ஸ்ரீ கீதையில் சொல்வது ஆயுதம் வல்லவரில் சிறந்தவன்.

652. **த்ரிலோகாத்மா** - முவுலகங்களிலும் ஸஞ்சரிப்பவன். *விண்மீதிருப்பாய்! எண்மீதியன்றபுறவண்டத்தாய் (6-10-5). "அத-ஸாதத்ய கமநே" - அத எனும் தாது ஸதாஸஞ்சாரத்தைக் குறிப்பது. ஆத்மாஎன்பதற்கு எப்போதும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டே இருப்பவன் என்று ஒருபொருளுண்டு. ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக முவுலகங்களிலும் எப்போதும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவன்; மகததேசத்தில் மஹாபோதம் என்னும் மலையில் தேவ தேவனான ஜநார்த்தனன் லோகநாதன் என்னும் திருநாமம் தாங்கி நிலைத்திருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. *மலைமேல் நிற்பாய்! (6-10-5)

653. **த்ரிலோகேச:** - *உலகம் மூன்றுடையாய்! (6-10-10) முவுலகங்களுக்கும் ப்ரபு; ஈச்வரன் தனது இடத்திலிருந்து தானாக ப்ராக்ஜோதிஷபுரம் என்ற விடத்தில் விச்வேச்வரன் என்ற பெயருடன் கோயில் கொண்டுள்ளது சொல்லுகிறது.

654. **கேசவ :** - துக்கங்களையழிப்பவன். *வினையேன் வினைதீர் மருந்தானாய் விண்ணோர்தலைவா! கேசவா! (1-5-6) "கேசவ கேசிஹா லோகே" என்றும் "கேசவ: க்லேச நாசந:" என்றும் ப்ரமாணம். கேசிஹா - துயர் களைபவன்; இதே பொருள்படுவது - க்லேச நாசந: வடமதுரையிலும், வாரணாசி (பிந்து மாதவம்)யிலும் கோயில் கொண்டிருப்பவன்; கேசியைக் கொன்றவன். (655 காண்க). அழகிய கேசபாசங்களை (திருக்குழல்கள்) உடையவன் (23 காண்க). "க" எனப்படும் பிரமனையும் "ஈச" எனப்படும் சிவனையும் தனது உடலிலிருந்து உண்டாக்கியவன். இதை சிவன் பகவானிடம் விண்ணப்பம் செய்வதாக ஹரிவம்சம் கூறுகிறது. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் ஈசன்-ப்ரபு.

655. **கேசிஹா** - கேசியை மாய்த்தவன், பெரிய குதிரை வடிவில் வந்த கேசி என்ற அசுரனைக் கொன்றவன் கண்ணன். *மாவாய்பிளந்தான் (திருப்பாவை) "கேசவம் கேசிஹந்தாரம்" என்று வ்யாஸர் திருவாக்கு. *கூந்தல் வாய்கீண்டான் (2-திரு 93) கூந்தல் என்று லக்ஷணையாகக் கேசியைச் சொல்லிற்று.

656. **ஹரி :** - பச்சை வண்ணன். *பச்சைமாமலை போல்மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண் அச்சுதன் (திருமாலை - 2). ஹர என்று

பச்சை நிறத்துக்குப்பெயர். பாபங்களைப் போக்குபவன். யாகங்களில் ஹவிர்பாகங்களைப் பெற்றுக் கொள்பவன். ஸர்வசேவரன் கோவர்த்தன மலையின்மேல் ஹரி என்ற பெயருடன் கோயில் கொண்டுள்ளான். இவனைச்சொல்வது (பெரியாழ். திரு. 3-5-8 காண்க).

காமதேவ: காமபால: காமீ காந்த: க்ருதாகம: |

அநிர்தேச்யவபுர் விஷ்ணு: வீரோநந்தோ தநஞ்ஜய: || 70

657. **காமதேவ :** - விரும்பியவற்றையெல்லாம் அளிப்பவன். தேவ சப்தத்துக்கு கொடுப்பவன் என்றொரு பொருளுண்டு. "தீவ்யதி" என்பது தானத்தைக் குறிக்கும். இமயமலையில் சங்கராலயம் என்ற க்ஷேத்ரத்தில் காமதேவன் என்ற பெயருடன் அப்ஸரஸ்ஸுக்களால் பூஜிக்கப்படுபவனாய் எதை விரும்பிக்கேட்டாலும் கொடுப்பவனாய் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் எதையும் கொடுக்கவல்லன் இவன் ஒருவனே. "ஸர்வபலப்ரதோஹி விஷ்ணு:" என்று ப்ரமாணம். *எல்லியுங்காலையும் தன்னை நினைந்தெழ நல்லவருள்கள் நமக்கேதந்தருள் செய்வான் (8-6-1) *கற்பகம் (2-7-11) என்று போற்றப்படுபவன்.

658. **காமபால:** - கொடுத்ததைக் காப்பவன். விரும்பினதைக் கொடுப்பதோடு நில்லாமல் தான் கொடுத்த ஸொத்து அதைப் பெற்றவரிடம் நிலைத்து இருக்கும்படி பரிபாலிப்பவன்.

659. **காமீ** - விரும்பத் தக்கவையாவையும் நிறைந்தவன். சிறந்த பலன்களை எவ்வளவு கொடுத்தாலும் தன்னிடம் அவை குறைவற நிரம்பியிருக்கப் பெற்றவன். பிறருக்குக் கொடுப்பதற்காகவே இந்த நிறைவு

660. **காந்த:** - யாவராலும் விரும்பத்தக்கவன். மிக்க ஸௌந்தர்யம் வாய்ந்தவன். *கண்டவர் தம்மனம் வழங்கும் என்கருமணி (பெருமாள் திரு 8-2) நீலமணிபோல் அழகுள்ள இவனைக் கண்டார் யாவரும் தமது மனதை இசைந்து இவனிடம் அளித்து விடுவர். அதனாலன்றோ காமதேவன் என்ற இவனை அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் பூஜிப்பது? இப்படியே மற்ற திருநாமங்களின் பொருள் கொண்டு பலக்ஷேத்ரங்களுடன் எம்பெருமானுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தை ஊகித்துக் கொள்ள வேண்டும் (297 காண்க).

661. **க்ருதாகம :** - ஆகமங்களை உண்டு பண்ணியவன் "ப்ரகட்க்ருத ஆகம:" சாஸ்த்ரங்களை வெளியிடுபவன் *சமயநீதிநூலென்கோ? (3-6-6). இனி "சக்தீசன்" என்று அவதாரத்தைப் பற்றிய திருநாமங்கள். நாநாமந்த்ரதர்சி - பலபல மந்த்ரங்களைக் கண்டு, வெளியிட்டவன் என்று

இந்த அவதாரத்துக்குச் சிறப்பு. நாராயணாவதாரம் திருவஷ்டாஷுரத்தை வெளியிடுவதற்காக என்பது ப்ரஸித்தம். *நரநாரணனாய் உலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன் எம்பெருமான் (திருமொழி 10-6-1) அதுபோல இங்கும் பல மந்த்ரங்களை-வித்யைகளை உலகுக்கு உபகரித்தவன். "நிர்மல மனமுடையவருக்கு அனேக மந்த்ரங்களடங்கிய வித்யையை வெளியிடுகிறான்" என்று இவ்வவதாரத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. (795 வரும்).

662. **அநிர்தேச்யவபு:** - சொல்லித்தலைக் கட்டமுடியாத திருமேனிகளையுடையவன். அந்தந்தயுகத்தில் அந்தந்த காலத்துக்குச் சேர அவன் வெவ்வேறு விதமான காந்தியோடு பரிக்ரஹிக்கும் திருமேனிகள் கணக்கிலடங்காதவை. நிரூபித்துச் சொல்லமுடியாத திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களையுடையவன். *திருவுருவில் கருநெடுமால் ரேயனென்றும், திரேதைக்கண் வளையுருவாய்த் திகழ்ந்தானென்றும், பெருவடிவில் கடலமுதங் கொண்ட காலம். பெருமானைக் கருநீலவண்ணன்தன்னை ஒரு வடிவத்தோருருவென்றுணரலாகா (திருநெடு 4) இயல்பான நீல வண்ணனான எம்பெருமான் திரேதாயுகத்தில் சிவந்த நிறமுள்ள வடிவுடையனாயிருப்பானென்றும் பலவடிவங்களுடன் கடல் கடைந்தமுதங்கொண்ட க்ருதயுகத்தில் சங்க வண்ணனாய் (வெளுப்பாய்) இருப்பானென்றும் சொல்வதொழிய ஒருபடிப்பட்ட விக்ரஹ முடையவனென்றும் ஒருவிதமான நிறத்தையுடையவனென்றும் அறியப்போகாது. (179 காண்க).

663. **விஷ்ணு:** - எங்கும் வ்யாபித்திருப்பவன். படைத்தல், படைத்த பொருள்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உட்புகுந்து அவற்றுள் முழுமையாக பரந்து வியாபித்தல். அவற்றைத் தூண்டி நடத்தல்-அதாவது ஸ்ருஷ்டி, அந்தப்ரவேசம், வ்யாப்தி, நியமனம் இவை நாலும் ப்ரம்மத்துக்கே உரிய லக்ஷணம். விஷ்ணு சப்தம் வ்யாப்தியைச் சொல்லும் மேற்சொன்ன நாலில் ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றவையும் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கெல்லாம் சக்தியுள்ளவன் சக்தீசன் "ஸர்வசக்த்யாத்மநே" - எல்லா சக்திகளும் சேர்ந்த உருவுள்ளவன் என்று இவனைப்பற்றி மந்த்ரம். எல்லாப் பொருள்களும் பரப்ரம்மமான அவனால் வியாபிக்கப்பட்டிருத்தல் பற்றி அவன் விஷ்ணு என்று ஆதித்யபுராணம் கூறும். முவுலகங்களையும் ஓரிடம் விடாமல் திருவடிகளால் அளந்தவன் - விஷ்ணு. விக்ரமணாத் தேவ: - என்று மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம், திவ்யசக்தியோகத்தைச் சொல்லுகிறது. *என்னைக் கொண்டு என்பாவந்தன்னையும் பாறக்கைத்து எமரெழெழு பிறப்பும்மேவுந்தன்

மையனாக்கினான் லல்லனெம்பிரான் விட்டுவே (2-7-4) என்னைக்கைக் கொண்டு என்பாவங்களைப் போக்கி என் தொடர்புடையார் ஏழுஜன்மமும் தன்னையடையும்படி ஆக்கினான் ஸர்வவல்லமை படைத்த என் ஸ்வாமி விஷ்ணு. இது ஒரு சக்தியோகம் இருந்தபடிதான் என்! 2, 259 திருநாமங்கள் விஷ்ணு அங்கும் காண்க.

664. வீர: - வீரன் *வெங்கதிரோன். குலத்துக்கோர்விளக்காய்த் தோன்றி விண்முழுதுமுய்யக் கொண்ட வீரன் (பெருமாள்திரு 10-1) ஸாதுக்களை நலியும் துஷ்டர்களை அழிப்பவன். சாதுசனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்குப் பிறந்த ஆதியஞ்சோதி (3-5-5). தனது கட்டளையை எதிர்நோக்கியுள்ள திருவாழி முதலான பஞ்சாயுதங்களை ப்ரயோகம் பண்ணி ஆச்சரித விரோதிகளை அழிப்பவன். *சங்கொடு சக்கரம்வில் உலக்கையொள்வாள் தண்டு கொண்டு புள்ளூர்ந்து உலகில் வன்மையுடைய அரக்கர் அசுரரை மாளப்படை பொருத நன்மையுடையவன் (3-10-1) *அன்றிலங்கை நீறு செய்து சென்று கொன்று வென்றி கொண்ட வீரனார் (திருச் 116) புறச்சமயிகளை *ஓடும் வகை வாது செய்த எதிராசனார் - அவர்களை *மாய்த்த பெருவீரர் நாளும் மிக வாழியே - என்று பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை வாதில்வென்ற பெருவீரர் என்று எம்பெருமானார் போற்றப்படுவதை நினைவூட்டுகிறது (ஆர்த்திப்ரபந்தம் - 29).

665. அநந்த: - எல்லையற்றவன் (Infinite) எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாக்காலங்களிலும், எல்லாப் பொருள்களிலும் எல்லா ப்ரகாரங்களாலுமிருப்பவன். இப்படி ஒரு அவதி (restriction) இல்லாமல் இருப்பவன் அநந்தன் "ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்றுச்ருதி - பரமபுருஷனை அநந்தம் முடிவில்லாதவனாகச் சொல்லுகிறது. *இன்பம் அளவிறந்தெங்கும் அழகமர்குழொளியன் (3-10-8) "அநந்த மூர்த்தியே" - எல்லையற்ற ரூபமுடையவன் பொருட்டு என்று அவனைப்பற்றிய மந்திரம். "நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்யமே" (ஸ்ரீகீதை 10-19) என் பெருமைகளை விஸ்தரித்துச் சொல்வதற்கு முடிவே கிடையாது. *அந்தமில் புகழ் அநந்தபுரநகராதி (10-2-7) *கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதியம் பகவன் (1-3-5) 402 காண்க.

666. தநஞ்ஜய: - உலக ஐச்வர்யங்களுக்கு மேலானவன். அவனைப் பெறுதற்கொப்பிட்டால் உலகிலுள்ள எல்லா ஐச்வர்யங்களும் - பொன் மணி யாவும் புல்லெனத் தோற்றும். அவனுடைய எல்லையற்ற இனிமை அப்படிப்பட்டது. *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே அமுதே! (10-7-2)

என்னும்படி எல்லா இனிமைகளும் அவனிடமுண்டு. "ரஸோவைஸ:" என்றுச்ருதி குணத்தாலும் ருஸௌந்தர்யத்தாலும், ஐச்வர்யத்தாலும் எல்லையில்லாதவன், அநந்தன்; இவன் முன்பு எந்தவித அழகு, தநம், ஒளி, எதுவும் சலாக்யமாக எடுபடாது. இதனால் எல்லாராலும் ஆசையுடன் விரும்பத்தக்கவன். *கோலமே! தாமரைக்கண்ணது ஓரஞ்சன நீலமே! நின்றெனதாவியை ஈர்கின்ற சீலமே! உன்னை மெய்கொள்ளக் காண விரும்பும் என் கண்களே (3-8-4இ 8).

ப்ரஹ்மணயோ ப்ரஹ்மக்ருத்ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்ம விவர்த்தந: |
ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ ப்ரஹ்மீ ப்ரஹ்மஜ்ஞோப்ராஹ்மண ப்ரிய: || 71

667. ப்ரஹ்மணய: - பெரியவைகளுக்குக் காரணன். அநுகூலன், ப்ரஹ்மம் என்றால் மிகப் பெரிது என்று பொருள். இதை விடப் பெரிது எதுவுமில்லை; என்றுமில்லை. இதுவே பரம்பொருள். *செல்வர், பெரியர் (நாச். திரு. 11-10) ப்ரஹ்ம சப்தத்தை மற்ற விஷயங்களிலும் பயன்படுத்துவது வழக்கிலுள்ளது. ஜீவாத்மா அணுவாயினும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லாத சுத்த நிலையில் ஜீவனின் ஜ்ஞானம் ஒரு தடையுமின்றி எங்கும் பரந்திருப்பதால் இந்த பெருமை பற்றி ஜீவாத்மாவையும் ப்ரஹ்மம் என்று குறிப்பிடுவதுண்டு. "தத்ஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஜிதம்" ஞானமே உருவான அந்த ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மம் என்னப்படுகிறான் - என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபராணம். அவ்யக்தம் (ப்ரக்ருதி) ப்ரஹ்மம் என்னப்படுகிறது. ப்ரக்ருதி ஜீவனுக்கு போக்யமாய் பயன்படுவது பலபல பொருள்களாக மாறுகிறது மாறினாலும் மூலப்ரக்ருதி மிஞ்சியே இருக்கும். மண்ணைக் குடம், சட்டி, பாளை என்று பல பொருள்களைச் செய்யப் பயன் கொண்டாலும் பயன்படுத்தப்படாதமண் நிறையவே இருந்து கொண்டிருக்கிறதல்லவா? *சூழ்ந்து அதனிற்பெரிய சுடர்ஞானவின்பம் என்று இவையிரண்டையும் வ்யாபித்து நிர்வஹிக்கும் ஸங்கல்ப ஞானத்தினால் இன்பமயனாய் இருப்பவன் என்று பரமாத்மாவைப் பெருக்கிக் கூறியருளினார். மமயோநிர் மஹத்ப்ரஹ்மம் (ஸ்ரீகீதை 14-3) இந்த ஜகத்தாகப்பரிணமிக்கும் மிகப் பெரியது (ப்ரஹ்மம்) என்னுடையது. இந்த வாக்யத்தில் ப்ரக்ருதியை ப்ரஹ்மம் என்கிறது. அணுவான ஜீவனை ப்ரஹ்மம் என்பது ஞானப் பெருமையினால் உடல் சிறுத்து மஹாஞானவான்களாயுள்ளவரை ஆழ்வார் *சிறுமாமனிசர் என்பது காணலாம்.

668. ப்ரஹ்மக்ருத்ப்ரஹ்மா - பிரமனைப் படைக்கும் பெரியோன். பெரிய வஸ்துக்களை (உலகங்களை) படைப்பவன் நான்முகனான பிரமன் அவனைப் படைத்தவனும் நியமித்து நடத்துமவனுமான பகவான்

ப்ரஹ்மக்ருதப்ரஹ்மா. *தேவும் எப்பொருளும்படைக்க பூவில் நான் முகனைப் படைத்த தேவன் எம்பெருமான் (2-2-1) ப்ரக்ருதி பெரிது; அது மஹத். அஹங்காரம் என்று பல பெரிய பொருள்களாக விரிவடைகிறது. இவற்றையெல்லாம் நியமிப்பவன் பகவானே.

669. ப்ரஹ்ம - பரமாத்மா இதுவே ப்ரஹ்ம சப்தத்துக்கு முக்கியப் பொருள். தானே எங்குமுள்ள; தன் குணங்களால் எங்குமுள்ள; மற்றப் பொருள்களைத்தன் ஸங்கல்பத்தால் பெருமையுடையவைகளாகப் பண்ணும். இம்மூன்றும் பொருந்துமிடம் பரமாத்மா ஒன்றே. எல்லையற்ற கல்யாண குணங்களுள்ளமையால் பகவான் மிகப்பெரியவன். உபயவிபூதி. ஐச்வரியத்தால் மிகப்பெரியவன். தன்ஸ்வரூபத்தால் மிகப்பெரியவன். தான் செய்யும் செயல்களைப் பிறர் உதவியை நாடாமல் நிறைவாகச் செய்துமுடிக்க வல்ல பெரியவன் "ப்ருஹத்வாத் ப்ரஹ்மணத்வாச்ச ப்ரஹ்மேதி பரிகீர்த்யதே" - பெரிதாயுள்ளதாலும், பிறவற்றைப் பெரிதாக்கவல்லமையாலும் ப்ரஹ்மம் என்று பாடப்படுகிறது. ஒரு ஸம்ஸாரி ஜீவனைத் தனது எல்லையற்ற க்ருபையால் திருவடி திருவநந்தாழ்வான் போன்ற ஸூரிஜனங்களோடு ஒத்த பெரியவனாக்க வல்லவன் *எங்குமுள்ள கண்ணன் (2-8-9). ஆற்றல் மிக்கான் பெரிய பரஞ்சோதிபுக்க அரி (7-6-10)

670. ப்ரஹ்மவிவர்த்தந: - தர்மத்தை வளரச் செய்பவன். ப்ரஹ்ம சப்தத்துக்கு தபஸ் என்று ஒரு பொருளுண்டு. தர்மாநுஷ்டானம் தபஸ்ஸில் அடங்கியது "தபோ ப்ரஹ்ம" என்று ச்ருதி போக்யபதார்த்தங்களைக் குறைத்துக் கொள்வது தபஸ். தபஸ் வளர்ந்தால் மற்ற யாவையும் வளரும். கேஷமமளிப்பதான தபஸ்ஸையும் தருமத்தையும் வளர்ப்பவன் தர்மவிவர்த்தந: *சிந்தனையைத் தவநெறியைத் திருமாலை அந்தணனை (திருமொழி - 5-6-7).

671. ப்ரம்ஹவித்: - வேதங்களை உள்ளபடி அறிந்தவன். வேதம் "ப்ரஹ்ம" என்னப்படுகிறது. வேதம் எல்லையற்றது. "அநந்தாவை வேதா" என்று ச்ருதி வேதத்தின் எல்லையை (முடிவை) அறிந்தவன். வேதவித் - ப்ரஹ்மவித். *வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவசாஹம் (கீதை 15-15) வேதம் ஆதி அந்தமற்றதாகையால் தேவதைகளோ ரிஷிகளோ வேதத்தை முழுதுமறியமாட்டார்கள். ஜகத்காரணனான நாராயணன் ஒருவனே தானே இவற்றையறிவான் - என்று மஹாபாரதம் கூறுகிறது. *பண்டாயவேதங்கள் நான்கும் கண்டான் (திருமொழி 2-5-9). *பண்டை நான்மறையும் வேள்வியும் கேள்விப்பதங்களும் பதங்களின் பொருளும் தானாய் நின்ற எம்பெருமான் (திருமொழி 5-7-1).

672. ப்ராஹ்மண: - வேதத்தைக் கற்பிப்பவன் ப்ரஹ்ம "நயதி அணதி" என்று ப்ராஹ்மண: ப்ராம்மணன் வேதத்தை ஒதுபவன், கற்பிப்பவன், அத்ரி கோத்தரத்தில் தத்தாத்ரேயன் என்ற பிராம்மண உருவில் அவதரித்தவன். *கலைகளும் வேதமும்நீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினால் அருள் செய்தான் (திருமொழி 2-8-5). *யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை *என்று உபநிஷத்வாக்யம். பிரமனை முதலில் படைத்து அவனுக்கு வேதங்களைக் கற்பித்தவன்.

673. ப்ரஹ்மீ - ப்ரஹ்மாவை - ப்ரமாணப்ரமேயங்களை உடையவன். ப்ரமாணம் - வேதசப்தராசி. ப்ரமேயம் - அதில் சொல்லப்படும் அறிவுக்கு விஷயம். மிகவும் விரிவான ப்ரமாணப்ரமேயங்களை ப்ரஹ்ம என்னலாம். "ஸ்ர்வம் ப்ரஹ்மமயே ஹரி:" - ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்டவை யாவற்றினுடைய வடிவம் ஹரி - என்று ப்ரமாணம். யாவற்றையும் தன்னிடம் உடையவன் ஹரி. *பொழில் வேங்கடவேதியன் (திருமொழி 1-10-10).

674. ப்ரஹ்மஜ்ஞ: - வேதங்களை அறிந்தவன். வேதங்களை உண்மையான பொருளுடன் சாக்ஷாத்கரித்து அறிந்தவன். "நானொருவனே வேதங்களை முழுமையாக அறிந்தவன்" என்று கண்ணபிரான் திருவாக்கு (பூநீகீதை 15-15) எம்பெருமானை வேதமாகவே *சந்தோகா! பெளழியா! ஸாமவேதீ! *உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள் (திருவாய் 1-1). *இவர் வாயில் நல்வேதமோதும் வேதிபர் வானவராவர் (திருமொழி 9-2-1).

675. ப்ராஹ்மணப்ரிய: - வேதம்வல்லார்களான பிராம்மணர்களை நேசிப்பவன். "தத்திகாரிண: ப்ராஹ்மண: ப்ரியா அஸ்ய - வேதம் வல்லார்களான அந்தணர்கள் இவனுக்கு அன்பர்கள் "நான் அசுரர்களை பிராம்மணர்களின் அநுக்ரஹத்தினால் அழிக்கிறேன்" என்று பகவத்வாக்யம் (வீஷ்ணுதர்மம்). "எனதன்பர்களான அந்த அந்தணர்கள் என்னை எளிதில் அடைய என்ன தடை?" - பூநீகீதை 9-33. பிராம்மணர்களுக்குப் பிரியமானவன். *அந்தணர்தம் சிந்தையான் (திருநெடு - 14).

இதுவரை ப்ரஹ்மசப்தத்தினால் சொல்லப்படும் பகவானின் பெருமை பாடப்பட்டது. இனி "மஹதோ மஹீயாந்", "பராத்பரம்யந் மஹதோ மஹாந்தம்", "மஹத: பரமோ மஹாந்" என்ற ச்ருதி வாக்யங்களால் இவனுடைய எல்லையற்ற - பேச்சுக்கு நிலமல்லாத பெருமை பேசப்படுகிறது.

மஹாக்ரமோ மஹாகர்மா மஹாதேஜா மஹோரக: |

மஹாக்ரதுர் மஹாயஜ்வா மஹாயஜ்ஞோ மஹாஹவி: || 72

676. மஹாக்ரம: - சேதனரை படிப்படியாக உஜ்ஜீவிப்பவன். க்ரமமாக - படிப்படியாக உபாயங்களைக் காட்டுபவன். *ஆற்ற நல்லவகை காட்டும் அம்மான் (4-5-5) *நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றான் (1திரு - 4) ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமாக உள்ளவன். இனி தன்னையடைவதில் ஆர்வமுள்ளவர் பக்கல் பகவானின் ஈடுபாடு, அக்கரை இவை எல்லையற்றவை எனப் பேசும் திருநாமங்கள். பரமாத்மா தாழ்ந்த நிலையில்ஸம்ஸாரக் கடலில் அழுந்தியுள்ள ஜீவனை உயர்ந்த தன் நிலைக்கு உயர்த்த பலபடிகளை நிருமித்துள்ளான். ஒரு தாய் பெற்ற குழந்தைக்கு முதலில் தாய்ப்பாலும் அடுத்து பசும்பாலும் அடுத்து அன்னமும் பிறகு பக்ஷணம் முதலியவைகளையும் படிப்படியாக வளரவளர கொடுப்பது போல பகவானும் முதலில் தன்னிடம் த்வேஷத்தை விலகச் செய்து, தன்னையணுகி வரச்செய்து, ஆஸ்திக்யத்தைப் பிறப்பித்து வளர்த்து, சாஸ்த்ர விதிகளை அநுஷ்டிக்கச்செய்து ஜ்ஞான பக்திகளை வளர்த்து மஹாவிச்வாஸத்தை உண்டாக்கி வளர்த்து தன்னையடையச் செய்கிறான். இப்படி தாழ்ந்த நிலையிலுள்ளவனைப் படிப்படியாக உயரச் செய்பவன் மஹாக்ரம: "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோத்யாநஸமாதிபி: நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" - எண்ணற்ற பிறவிகளில் தபஸ் த்யாநம், ஸமாதி இவைகளால் பாவம் அழியப்பெற்று மனிதர்களுக்கு கண்ணனிடம் பக்தி உண்டாகிறது (அத்ரிஸ்மருதி). பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே (புரீகீதை 7-19) பல பல பிறவிகளின் முடிவில் ஞானமுண்டாகப் பெற்றவன் என்னைக் கிட்டுகிறான். இவையாவும் பகவானின் க்ருஷிபலன்.

677. மஹாகர்மா - சிறந்த செயலையுடையவன். *மாயன் - ஆச்சர்யமான சேஷிதங்களையுடையவன். அறத்தாழ்ந்த பிறவிகளான க்ருமி கீடாதிகளையும், அவற்றிலும் சிறியதாகப் பிறந்தவைகளையும் தனது க்ருபையால் பிறவியில் உயர்த்தி, திருவடி திருவநந்தாழ்வானையொக்குமளவுக்கு உயர்த்தக் கூடிய ஆச்சர்யமான பெரிய செயலையுடையவன், இப்படி உயர்த்தித் தன்னையநுபவிக்கச் செய்பவன். 793 - காண்க. *சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தனன் (7-5-1). அன்று சராசரம் முற்றவும் வைகுந்தத்தேற்றினான். (பெருமாள் திரு 10-10).

678. மஹாதேஜ: - மேலான தேஜஸ்ஸுடையவன் பேரொளி படைத்த ஒளி வண்ணன் தாமஸப்ருதிகளுடைய அநாதியான அகவீருளை - அஜ்ஞான இருளை தனது பேரொளியால் போக்கக் கூடியவன். சூரியனால் போக்க முடியாத இருளிது. "நாராயண பரோஜ்யோதி: - என்று ச்ருதி. *வீழ்விலாத போக மிக்க சோதி. சோதியாத சோதிநீ (திருச்சந் 18, 34).

679. மஹோரக: - உட்புகும் பெரியோன். மஹோரக: என்று பெரியதொரு பாம்பைச் சொல்லலாம். இங்கு சொல்வது அதல்ல "உரஸ்" என்று மார்பைச் சொல்லி அதனுள் உள்ள இதயத்தைச் சொல்லும். *வந்தாய்! என்மனம் புகுந்தாய் மன்னி நின்றாய் நந்தாத கொழுஞ்சுடரே! எங்கள் நம்பி என்பர் திருமங்கையாழ்வார் - (திருமொழி 1-10-9). நல்லபழம் புஷ்பம் முதலியவற்றைக் கண்டால் ஆசை எழுவது நமக்கு இயல்பு உரஸ் (இதயம், மநஸ்நஸில் இவ்விஷயங்கள் (உலக இன்பங்கள்) நிறைந்திருப்பவைகளை விலக்கி பகவான் தான் வந்து புகுகிறான். இவன் புகுந்ததால் மனத்தூய்மை பெற்று அவனையே த்யானம் பண்ணி அவனையடையலாம். *எண்ணம் புகுந்து தித்திக்கும் அமுதே! இமையோரதிபதியே! (6-10-3). *முத்தனார் முகுந்தனார் புகுந்து தம்முள் மேவினார். எத்தினால் இடர்க் கடல் கிடத்தி? ஏழை தெஞ்சமே. (திருச்சந்த 115). *வந்தருளி என்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்து (5-7-7). அறப்பெரியவனாயினும் அற்பரான நம்நெஞ்சிலும் புகுமவன்.

680. மஹாக்ரது: - ஆராதனைக் கெளியன். *பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் - எளிவருமியல்வினன் (1-3-1). ஆடையாபரணங்களினாலும் தனத்தினாலும் அல்லாமல் பக்தி ஒன்றினாலேயே த்ருப்தியடைபவன். *ஈசனைப்பாடி நன்னீர்தூய் புரிவதும் புகைபூவே (1-6-1) எதைச் செய்தாலும் - உண்டாலும், அக்நியில் அர்ப்பணம் செய்தாலும், ஐயமும் பிச்சையுமாக இட்டாலும் தபஸ் செய்தாலும் "க்ருஷ்ணார்ப்பணமஸ்து" என்ற மனதுடன் செய்வாய். (கீதை 9-27). பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் பக்த்யு பஹ்ருதம் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். "கறியமுது" "தயிரமுது" முதலான பெயர்கள் வைணவரிடையே காணலாம். பகவான் தனக்கிட்ட பொருளின் மதிப்பைப் பார்ப்பதில்லை. அன்பையே நோக்குகிறான். ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி ஆரதிக்கப்பட வேண்டியவன் பகவான். அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையால் ஆராத்யஸுலபன். மிகப்பெரிய யாகயஜ்ஞங்களால் ஆரதிக்கப்படுபவன் என்னவுமாம்.

68. மஹாயஜ்வா: - தன்னை ஆராதிப்பவர்களைச் சிறப்பிப்பவன் பூஜைசெய்பவன் யஜ்வா, பகவானை மட்டுமே பூஜிப்பவன் மஹாயஜ்வா. இப்படிப்பட்ட மஹாயஜ்வாவுக்கு ஸ்வாமி (ஆராத்யன்)யும் மஹாயஜ்வா. ஆராதிப்பவனுக்கு சிறப்பு ஆராத்ய தெய்வத்தாலே. இதரதேவதைகளைப் பூஜிக்காமல் பகவானையே பூஜிப்பவர் ச்ரேஷ்டர்கள். "வந்தனை செய்து ஐந்துவளர்வேள்வி நான்மறைகள் மூன்றுதீயும் சிந்தனை செய்திருபொழுதும் ஒன்றும் (திருமொழி 2-10-2).

682. மஹாயஜ்ஞ: - உயர்ந்த பூஜைக்குரியவன். யஜ்ஞம் என்பது பகவதாராதனம். எவனை ஆராதிப்பது மிகச்சிறந்ததோ அவன் மஹாயஜ்ஞ: துயிலெழுப்புதல். இனிய பொருள்களை ஸமர்ப்பித்தல் வழிபடுதல், ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து ஸேவித்தல், எல்லாம் யஜ்ஞங்களே எல்லா ஆராதனங்களிலும் பகவானை ஆராதிப்பதே மிகமேம்பட்டது. "ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம்" பக்தன் அன்புடன் இடுமவற்றை பகவான் தலையால் ஏற்கிறான் என்று பல ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. "பூஜாம் க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம்" (ஸாத்வத ஸம்ஹிதை) தர்மங்களில் மிகச்சிறந்தது விஷ்ணுபூஜை. ரக்ஷதே பகவாந் விஷ்ணு: பக்தாந் ஆத்ம சரீரவத் - விஷ்ணு பகவான் தன் பக்தர்களை தனது சரீரம் போலே ரக்ஷிக்கிறான். *செய்த வேள்வியர் வையத் தேவரான சிரீவர மங்கலநகர் கைதொழவிருந்தான் (5-7-5).

683. மஹாஹவி: - சிறந்த ஹவிஸ்ஸைப் பெறுபவன். பகவானுக்கு அர்ப்பணம் பண்ண ஆத்மாவை விட சிறந்த ஹவிஸ் கிடையாது. பரமஸாத்விகர்களால் உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஞானவேள்வியினால் மனம், புத்தி, இந்த்ரியம் முதலானவற்றை ஹவிஸ்ஸாக ஸமர்ப்பிக்க, அவற்றை ஏற்பவன். இவற்றுக்கும் மேலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம். *என்தாவி தந்தொழிந்தேன் - எனதாவியார்? யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே. (2-3-4) "அஹம் அத்யைவமயா ஸமர்ப்பித:" (ஸ்தோத்ரரத்தம் - 52) நம்மாழ்வாரும் அவரையடியொற்றி ஆளவந்தாரும் வழிகாட்டியுள்ளனர். ஆத்மவஸ்து அவனதேயாயினும் அதை அவனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுவது மஹாஹவி: அதை அங்கீகரிப்பவன் மஹாஹவி: விஷ்ணுபூஜை பரமஸாத்விகமானது. இதில் ஜீவஹிம்ஸைக்குத் துளியுமிடமில்லை. "அறுத்துத்தா சுட்டுத்தா" என்று கேட்கும் தெய்வமில்லை இவன். ஸந்தயாவந்தனத்தில் "இதமஹம் மாம்ருதயோநௌ: ஸூர்யேஜ்யோதிஷிஜுஹோமிஸ்வாஹா - என்று காலையிலும் மாலையிலும் பரமாத்மாவிடம் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறோம். இதனால் எல்லாபாவங்களும் தொலைகின்றன.

"ச்ரேயாந்த்ரவ்யமயாத் யஞ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப" என்று ஸ்ரீகீதை. த்ரவ்யங்களை ஸமர்ப்பித்து பூஜிப்பதிலும் ஆத்மஸமர்ப்பணமான ஜ்ஞாநயஜ்ஞம் சிறந்தது. உபரிச்சரவஸு என்னுமரசன் தன்னது என்ற ஸமஸ்தத்தையும் பகவதர்ப்பணம் என்று மனப்பூர்வமாக எண்ணியவரில் தலைவன் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. பகவதாராதனம் ஒரு யஜ்ஞம். அவனுக்கு நிவேதனம் பண்ணப்படும் அன்னம் மஹாஹவிஸ் அதை அங்கீகரிக்கும் பகவான் மஹாஹவி: பகவானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட யஜ்ஞசேஷமான உணவையே நாம் உட்கொள்ளவேணும்; மற்றவை பாவம் என்கிறது ஸ்ரீகீதை.

இதுவரை மனதினாலும் செயலினாலும் பகவதாராதனம் சொல்லப்பட்டது. இனி வாக்கினால் செய்யப்படும் பூஜையால் உகப்பவன் பகவான் என்பது சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்தவ்யஸ்தவப்ரியஸ்தோத்ரம் ஸ்துதஸ்தோதா ரணப்ரிய: |

பூர்ண: பூரயிதா புண்ய: புண்யகீர்த்திரநாமய: || 73

684. ஸ்தவ்ய: - துதிக்கத்தகுந்தவன். குற்றமற்றவன், குணம் நிரம்பியவன் - ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநன்; எந்த குணங்களைச் சொல்லி எவ்வாறு புகழ்ந்தாலும் இவனொருவனுக்கே பொருந்தியிருக்கும். ஸ்வரூப, ரூபகுணங்களை உள்ளபடி சொல்லி ஏத்துவது துதி (ஸ்துதி) இதைபெறப் பகவானொருவனுக்கேமுழுத் தகுதிஉண்டு. மற்ற தெய்வங்கள் விஷயத்தில் உயர்த்திச் சொல்வது பொய்யாகும். *சொன்னால் விரோதமிது. ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ; என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்ககிலேன், திருவேங்கடத்து என்னப்பன் எம்பெருமான் உளனாகவே (3-9-1) எம்பெருமானைத் துதித்தால் வாக்கு பயனுள்ளதாகும். மற்றவரை துதிப்பது வ்யபிசாரதோஷத்தில் முடியும். நித்யம், நிரவதிகம், நிரவத்யம் - முடிவில்லாதவன், எல்லையற்றவன் தோஷமற்றவன், இதெல்லாம் நாராயணன் ஒருவனிடத்தில் மட்டுமே பொருந்தும். பிராட்டிக்கும் ஒக்கும். "இதீதம் கீர்த்தநீயஸ்ய கேசவஸ்ய மஹாத்மந:, நாம்நாம் ஸஹஸ்ரம் திவ்யாநாம் அசேஷேணப்ரகீர்த்திதம்" துதிக்கத்தக்க பரமபுருஷனான கேசவனுடைய ஆயிரம் திருநாமங்கள் முழுமையாக பேசப்பட்டன. (மஹாபாரதம்) *சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால் நிலத்தேவர் குழு வணங்கும் தீர்த்தன் (7-10-10).

685. ஸ்தவப்பிரிய: - துதியை ப்ரியத்துடன் ஏற்பவன். யாராலும் எம்மொழியிலும் செய்யப்படும் ஸ்துதிகளை பிழைகளிருந்தாலும் பாராமல் அன்புடன் ஏற்பவன். தன்னைத் திட்டினாலும் அருள்புரிபவன். *கேட்பார்

செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளையே வையும் பழம்பகைவன் சிசுபாலன்; விஷ்ணுநாமம் காதில் விழக்கூடாதென்று காதில் மணிகளைக் கட்டித் திரிந்த கண்டாகர்ணன் இவர்களும் பேறு பெற்றது பகையினாலும் கண்ணனையே நினைத்திருந்தமையால் அன்புடன் சொல்பவர் விஷயம் இன்பம் பயக்கும். *எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம் பயக்குமே (7-9-11). இங்கு ஈடு: ஏதேனுமொருபடி சொல்லிலும் இன்ப முண்டாம்; என்னுடைய (ஆழ்வாருடைய) பாசுரத்தைக் கற்றவர்களென்றிறே ஈச்வரன் இவர்களைக் கடாக்கிப்பது; இல்லையாகில்; இவர் தம்மைப்போலேமனோவாக்காயங்களுடைய நியதியுண்டாய் அநுபவிக்கப் பெறில் அழகிது; அதில்லாதபோதும் பலவ்பிசாரியாகா தென்கைக்காக சொல்லிற்றத்தனை இது. ஆழ்வார் மனம் மெய், சொல், எல்லாவற்றாலும் தேவபிரானையே தந்தை தாய் என்று அத்யவஸித்தார்; அவர் பாசுரத்தைச் சொல்லும் நம்மிடம் அத்தேவையை பகவான் நோக்கவில்லை, இன்பம் பயக்கும். சொல் கேட்டு இன்பமடையும். அவனருளால் நமக்கு இன்பம் (பலன்) பயக்கும் வடநாட்டில் வாழ்ந்த லோகாசாரங்க மஹாமுநிகள் என்பவர் ஆழ்வாரின் ஈர்ச்சொல்லான *ஆராவமுதே! என்பது கேட்டு "நாராயணாதி நாமங்கள் கிடக்க இங்ஙனையுமொரு நிர்ந்தேசம் (அழைக்கும் பெயர்) உண்டாவதே! இச்சொல்லு நடையாடுகிற தேசத்திலே போவோம்" என்று அப்போதே புறப்பட்டு போந்தார் (5-3-1ஈடு) பட்டர் திருவாக்கு: "கன்றிழந்த தலைநாகு தோற்கன்றுக்கும் இரங்குமாபோலே இப்பாசுரங் கொண்டு நமக்கும் பலி க்கும். *கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே! என்றென்று பொய்யே கைம்மை சொல்லி மெய்யே பெற்றொழிந்தேன் (5-1-1).

686. ஸ்தோத்ரம் : - ஸ்துதியாயிருப்பவன் நாம் அவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதற்கு அவனே காரணம். ஸ்தோத்ரம் அவனருளால் புறப்பட்டது; ஸ்தோத்ரமும் அவனே த்ருவனின் தவத்துக்குகந்து பகவான் அவன் முன்னே தோன்றினபோது அவன் ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல் விக்கித்து நிற்க, பாஞ்சசன்னியத்தால் அவன் தாடையைத் தடவி அவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ண வைத்து அருள் புரிந்தவன். *பண்ணார்பாடலின்கவிகள் யானாய்த்தன்னைத் தான் பாடினான் (10-7-5). *என் நா முதல் வந்து புகுந்து நல்லின் கவி சொன்ன என்வாய் முதலப்பன் (7-3-3).

ஒரு தந்தை தன் பிள்ளையிடம் பசுவைக் கொடுத்து அதை அவன்

தனக்குத்தந்ததாக மீளப்பெறுவதைப் போலும், பிள்ளைக்கு வார்த்தை கற்பித்து, அவன் சொல்லக்கேட்டு இவன் இனியனாம்போலே என் வாய் கொண்டு தன்னைப்பாடிக்கொண்டான். தானே பாடினால் ஸ்ரீகீதையோடொத்துப்போம் ஆழ்வார் வாயால் பாடியதால் ஜகமெல்லாம் உகந்தது. தாய் தன்னிடம் பால் குடிக்கும் சேய் பிறப்பிக்கும். மழலையை இனிதாகக் கொள்வான் அதுபோலே நாம் சொல்வதைக் கேட்டு பகவான் இன்புறுவதால் அவன் ஸ்தோத்ரம் எனப்படுகிறான்.

687. ஸ்துத : - துதிக்கப்படுபவன். *சோதியாகி எல்லா உலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி (3-3-5). திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலான மிக உத்தம ஸூரிஜநங்களாலும், ப்ரம்மதி தேவர்களாலும் நம்போன்ற தாழ்ந்தவர்களாலும் தங்கள் விருப்பம் நிறைவேற ஒக்கத்துதிக்கப்படுமவன். "தாதா புரஸ்தாத் யமுதா ஜஹார சக்ர. ப்ரவித்வாந் ப்ரதிசச்சதஸ்ர:" என்று புருஷ ஸூக்தம். முதலில் படைப்பவனான நான்முகனும் பின்னர் இந்திரனும் நாலுதிசைகளிலும் எம்பெருமானின் பெருமையை போற்றிப் பாடினர். நாலுதிசை என்றது எல்லா திசைகளிலும் உள்ளவரைச் சொல்லும்.

688. ஸ்தோதா - தன்னைத் துதிப்பவரைப் புகழ்பவன். தன்னைத் துதிப்பவருக்கு எதிர் விழி தந்து அநுபவிக்கப் பண்ணும் உத்தமஸ்வபாவமுடையவன், "பகவானைத் துதிப்பவன் பகவானால் புகழப்படுகிறான்" என்று விஷ்ணு தர்மம். ஸதா தன்னைத் தாரக மந்த்ரத்தினால் துதிக்கும் சிவபிரானை பகவான் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கைலாஸ யாத்திரை சென்று துதித்தான். *நாத்தமும்ப நான்முகனும் ஈசனும் முறையாலேத்த (திருமொழி 1-7-8). என்கிற படியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி நாத்தமும்பு பட்டுக் கிடக்கிறதன்றே இவனுக்கு பகவானும் "நாமோகண்டாயகர்ணாய நம: கடபடாயச" என்று சில சொல்லித் துதித்ததாக வரலாறு இதைக் கேட்ட ஒரு ப்ராஹ்மணன் "இதுக்கு முன்பு ஒருவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணியறியாத வாயானவாறே மீன்துடிக்கிறபடி பாராய்" என்றானாம். (ஈடு 2-2-10).

689. ரணபரிய - யுத்தத்திலாசையுடையவன் ஆச்ரிதவிரோதிகளுடன் யுத்தம் பண்ணுவதில் ஆர்வமுள்ளவன். அவர்களையழித்து ஆச்ரிதர்களை மகிழ்விப்பவன். ஸ்ரீராமாயணத்தில் பலயுத்தங்கள் நிகழ்த்தியது. ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகவே. அப்படியே *கொல்லாமாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போர் எல்லாச்சேனையும் இரு நிலத்தவித்த எந்தை (3-1-3) ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்காகவே செய்த செயலிது. "ராவணனை யுத்தத்தில் முடித்து மஹாபலவான்களான

ஸுகீவனையும் அங்கதனையும் விருப்பம் நிறைவேற்றப்பெற்றவர்களாக ஆக்கினான்" (புரீரா யுத் 111) "பற்றலர்வீயக்கோல் கையில் கொண்டு பார்த்தன்தன் தேர்முன் நின்றான் (திருமொழி 2-3-1).

690. பூர்ண: - நிறைந்தவன். எல்லாம் நிரம்பப்பெற்றவன். அவாப்தஸமஸ்தகாமன். அதனால் பூர்ணன் பொருட்செலவில்லாமல், உடல் வாடாமல் கேவலம் துதியினால் திருவுள்ள முகப்பவன்; உகந்து நம் அபீஷ்டங்களை அளிப்பவன், பூர்ணனாகையால் நம் பூஜைக்கு வசப்படுகிறான். அவன் உகப்பிற்கு ஹேது அவனுடைய பூர்த்தியே *கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான் (4-5-10) *என்றுமொன்றாகி ஒத்தாரும் மிக்காரும் தனக்கின்றி நின்றான் - எல்லா உலகும் உடையான் (4-5-7).

691. பூரயிதா - நிறைந்தவன். வேண்டினார் வேண்டிற்றெல்லாம் அளிப்பவன், துதிப்பது ஒரு வ்யாஜமாத்ரமே. அவர்கள் தன்னிடம் ஈடுபட்டு துதிக்க விரும்புவதால் அதை உகந்து ஏற்கிறான். *எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்.

692. புண்ய : - புண்ணியன் புனிதமாக்குபவன்; பாவிகளும் அவனைத் துதிக்கலாம். அவர்கள் அதனால் தூய்மையடைவார்கள். ஆழ்வார்களும் ஆண்டாளும் உகந்ததிருநாமம் இது. *உந்தன்னைப் பிறவிபெறுந்தனைப் புண்ணியம் யாமுடையோம் என்று திருப்பாவை. இங்கு புண்ணியம் என்பது கண்ணனையே. "நினைத்தபடி விநியோகங்கொள்ளலாம்படி கைப்புருந்த உன்னையுடையோமன்றோ?" என்று 3000ப்படி வியாக்கியானம். எங்கள் புண்ணியம் ஒன்றாய் அது எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருக்கும். *யாவார்க்கும் புண்ணியம் (6-3-3) என்று 6000ப்படி. "எங்கள் புண்ணியம் முதலில்லாதார்க்கு முதலும் பலி சையும் (வட்டியும்) பலிக்கும் புண்ணியம் காண்!" என்று 4000ப்படி. *அநந்தன் மேல் கிடந்த புண்ணியா! (திருச்சந்த - 45) என்று திருமழிசையாழ்வார். "புமாம்ஸம் நயநீதி புண்ய:" என்கிறபடியே இருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு உபாயமாய் இருப்பவன். மூலஸுக்ருதம் என்றபடி மேலும் 925 காண்க.

693. புண்யகீர்த்தி: - புண்யமான கீர்த்தநமுடையவன். நாமஸங்கீர்த்தனம் புண்யகரம், பரிசுத்தியை உண்டு பண்ணும். "கலெள ஸங்கீர்த்ய கேசவம்" (விஷ்ணுபுராணம்) மற்றயுகங்களில் த்யாநம் யாகம் முதலியவற்றால் பெறக்கூடிய பலனைக் கலியுகத்தில் கேசவ நாமஸங்கீர்த்தனத்தினால் அடையலாம். இவனுடைய திருநாமஸங்கீர்த்தனம் ஸகல பாவங்களையும் போக்கும்.

*மாயனை-தாமோதரனை வாயினால்பாட போயபிழையும் புத்தருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும் (திருப்பாவை) பிழை என்பது பாவங்களை; அவன் திருநாமங்களும் அவற்றைப் பாடுபவர்களும் யாவரையும் பாவனராகச் செய்யவல்லர்.

694. அநாமய: - பெரும் பிணியைப் போக்குபவன். "ஆமயம் என்றால் வ்யாதி, ரோகம் என்று பொருள், பிறவியென்னும்பெரும்பிணியைப் போக்குபவன். பிறவியை (சரிஸம்பந்தத்தைக்) கடவாதவன் சொல்வது - "வ்யாதிபிபூர்ணோஸ்மி" வியாதிகளால் நிறைந்துள்ளேன் - சாந்தோக்யம் *நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவோயோருடம் பிலிட்டு (திருவாய்) என்கிறபடி அவனையுடைய வொட்டாமல் தடையான *வினைதீர்: மருந்து (7-1-4).

மனோஜவஸ்தீர்த்தகரோ வஸுரேதா வஸுப்ரத: |

வஸுப்ரதோ வாஸுதேவோ வஸுர்வஸு மநாஹவி: || 74

695. மனோஜவ : - மனோவேகத்தில் செயல்படுபவன் ஆசிரிதர்களுக்கு நன்மை செய்வதில் மிகவும் சீக்கிரமாகச் செய்பவன். என்னையே தொழுபவன் மிகவும் கெட்டவனாயிருப்பினும் ஸாதுவே; அவன் வெகு விரையில் தர்மாத்மாவாகவாகி சாந்தி பெறுகிறான் (கீதை 9-31). ஏழுஜந்மங்களில் சேர்த்த பாபங்கள் எல்லாம் எம்பெருமானுடைய (விஷ்ணுவினுடைய) ஸந்நிதியில் அடியெடுத்து வைத்த நொடியிலே நசித்து விடுகின்றன. (விஷ்ணு தர்மம்) மடுக்கரையில் யானை இவனை அலறிக் கூப்பிட்டபோது கருடனின் வேகமும் போதாமல் தானே அலையகுலையவந்த வேகத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். "பகவத்ஸ்த்வராயை நம: - பகவானுடைய அதிவேகத்துக்கு நமஸ்காரம்" என்று பட்டர். *கடிவார் தீயவினைகள் நொடியாருமளவைக் கண் - மாதவனாரே (1-6-10).

696. தீர்த்தகர: - தூய்மைப்படுத்துமவன். தீர்த்தம் என்பது ஸாமான்யமாக தூய்மை தரும் நீரைக் குறிக்கும். அந்தத் தூய்மைக்குத் தோற்றுவாய் பகவான். கங்கையின் தூய்மை அது இவன் ஸ்ரீபாதத்தினின்று பெருகும்படியால். புஷ்கரத்தில் பகவான் தீர்த்தரூபியாக ஸேவை தருகிறான். இவை பாவனம் தருபவை! *கரம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகள். தீர்த்தகரராமின் திரிந்து (2 - திரு - 14) என்று அவன் பேர்பாடுபவரைத் "தீர்த்தகரர்" என்பர் பூதத்தாழ்வார் *தீர்த்தங்களாயிரத்துள் இவை பத்தும் வல்லார்களை தேவர் வைகல் தீர்த்தங்களே என்று பூசித்து நல்கியுரைப்பர் (7-9-11). திருவாய்மொழிப்

பாசுரங்களை *தீர்த்தங்களாயிரம் - தூய்மை தருமவை என்று நம்மாழ்வாரே பேசினார். இப்பாசுரங்கள் வல்லார்களை எப்போதும் பரம பவித்ரபூதர் (தீர்த்தகரர்) என்று நித்யஸூரிகள் சொல்லுவார்கள், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான சாஸ்த்ரங்களை (இவை தீர்த்தங்களாம்) பகவான் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்தவன். கடல் போல இறங்கமுடியாத ஆழமான தம்மிடத்தில் அவதாரங்கள் மூலம் பக்தர்கள் இறங்கும்படி படிகளை உண்டாக்கியவன் என்றுமாம். *தீர்த்தனுலகளந்தசேஷி (2-8-6) என்று எம்பெருமான் தீர்த்தன், தீர்த்தகரன்.

697. **வஸுரேதா** - தேஜஸ்ஸே கர்ப்பமானவன். மேலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொல்லும் திருநாமங்கள். வஸு என்று எம்பெருமானுடைய தேஜஸ். இதுவே தேவகி வயிற்றில் புகுந்து கர்ப்பமாயிற்று. "தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாம் ஆவிர்பூதம் மஹாத்மநா" என்று புராணவசநம், கர்ப்பவாஸமிருந்தாலும் கர்ப்பம் பகவானின் திவ்யதேஜஸ்ஸே; தேஜஸ்ஸே அவதாரத்துக்கு மூலம் "ஜந்மகர்மசமே திவ்யம்" (கீதை) ஜந்மம் திவ்யம் (ப்ராக்ருதமன்று) *ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த வேதமுதல்வன் (3-5-5) என்று அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துடனேயே அவதாரம். பூமி தன் பாரத்தை நீக்கும்படி பசு உருவில் பகவானை வேண்ட அதன் எதிரில் தன்முடியிலி ருந்து ஒரு கருமயிரையும் ஒரு வெண்மயிரையும் எடுத்துப் பொகட்டான். இவை முறையே கண்ணனுக்கும் நம்பி முத்தபிரானுக்கும் (பலராமனுக்கு) அவதார ஹேதுவாயின. க்ருஷ்ணாவதாரம் ஒரு பூர்ணாவதாரம்; ராமாவதாரத்துக்கு தேவநிர்மிதமான பாயஸம் ஹேதுவாகக் காட்டப்பட்டது. இங்கு அப்படி யில்லாவிட்டாலும் க்ருஷ்ணதேஜஸ்ஸே தேவகி கர்ப்பத்தில் புகுந்து அப்ராக்ருதமான திருமேனியுடன் திவ்யபூஷணங்களுடன் திருவவதாரமென்பது புராண ப்ரஸித்தம். இப்படி அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிபவனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்தம் என்று கீதாசாரியன் திருவாக்கு.

698. **வஸுப்ரத:** - நிதியானதன்னைத் தருபவன் வஸு - நிதி. *வைத்தமாநிதியாம் மதுகுதனன், வசுதேவ தேவகிகளுக்குத் தன்னையே புத்ரனாக உபகரித்தான் இந்த நிதியை நந்தகோபன் யசோதைகளுக்கும் ஆக்கிவைத்தான். *எடுத்தபேராளன் நந்த கோபன் தன் இன்னுயிர்ச் சிறுவனே (திருவாய் 8-1-3). என்னுமிடத்து ஈடு: - நிதியெடுத்துக்கொண்டாற்போலே உன்னையெடுத்துக்கொண்ட பாக்யாதிகள். இருவருமொக்க நோன்பு நோற்க (இருவரும் - வசுதேவரும் நந்தகோபாலனும்) அவர் பெற்று முகத்திலே விழிக்கப் பெறாதே

போகவிட்டிருக்க நிதியெடுத்தாப்போலேயெடுத்து புத்ரமுகங்கண்டவரினே ஆசிரிதர்க்குத் தன்னைத் தருபவன்; *எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம். அடுத்த திருநாமமிதுவே.

699. **வஸுப்ரத:** - பெரும்புகழைத் தந்தவன். பெருமதிப்பை யளிப்பவன். வஸு - தேஜஸ், நிதி, பெரும்புகழ் என்று பலபொருள்களுண்டு. வஸுதேவருக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து வாசுதேவனானான். ஸர்வலோக பிதாவான பகவான் தனக்குப் பிதா இல்லாததால் புத்ரர்களில் ஒருவரை பிதாவாகக் கொண்டு பலவிதமாக அவதாரம் செய்கிறான். *பிதா புத்ரேணபித்ருமாந்யோநியோநௌ; நாவேதவிந் மநுதே தம் ப்ருஹந்தம் *என்று ச்ருதி. தன் ப்ரஜைகளில் ஒருவரைத் தனக்கு பிதாவாகக் கொண்டு பலபிறப்புகளில் தான் தகப்பனுடையவன் ஆகிறான் வேதமறியாதவன் அவதரித்த அவனே பரம்பொருள் என்பதை அறியான். (ஆசிரிதர்களுக்குச் சிறந்த பெருமையளிப்பவன். *எல்லையில் சீர்த் தசரதன் தன் மகனாய்த் தோன்றினான் (பெருமாள் 10-11) என்பதுங்காண்க.

700. **வாஸுதேவ :** - வஸுதேவபுத்ரன். *எங்குமுள்ள கண்ணன் என்கிறபடி எங்குமுள்ளமை - வ்யாப்தியையிட்டு வாஸுதேவன் என ச்ருதிஸித்தமான பெயர் உண்டு. வீஷ்ணு காயத்ரியில் ஓதப்பட்ட பெயரிது. இங்கு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் இது பிறந்து பெற்ற பெயராகும். தாசரதி, வாஸுதேவன் இவை இரண்டும் பிள்ளையாகப் பிறந்து பெற்ற பெயர்களாம், மற்றொருதோளுடை வாசுதேவா! (பெருமாள் 6-6). 333 காண்க. மீண்டும் 714 வரும், இத்துடன் பட்டர் பாஷ்யத்தில் ஏழாவது சதகம் முற்றும். இனி எட்டாவது நூறு தொடங்குகிறது.

எட்டாவது சதகம்

701. **வஸு:** - வசிப்பவன் இதிலிருந்து க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு மூலமான கூரீராப்திநாதனைச் சொல்லும் திருநாமங்கள், "ஸலோகாநாம் ஹிதார்த்தாய கூரீரோதே வஸுதே ப்ரபு" (பாரதம்). லோகஹிதத்துக்காக பாற்கடலில் பகவான் வசிக்கிறான். *பாற்கடலில் பையத்துயின்ற பரமன் (திருப்பாவை 2) வ்யூஹவாசுதேவன் என்பர். *பயிலவினியநம் பாற்கடல்சேர்ந்த பரமன் (3-7-1). "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் கூரீரார்ணவ நிகேதந: நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்" (ஹரிவம்சம்) பாற்கடலில் மலர்மகளுடன் இருக்கும் பரமனான நாராயணன் அரவணையைவிட்டு இங்கு வடமதுரையில் வந்து பிறந்துள்ளான். நாகபர்யங்கத்தை முன்னமேயே அனுப்பி வைத்துவிட்டான் - நம்பிமுத்த

பிரானாகப் பிறக்க, பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட பரமனே தேவகீ புத்ரனாகப் பிறந்தான் என்றபடி 105, 271 திருநாமங்கள் இதுவே.

702. வஸுமநா: - வஸுதேவரிடத்தில் மனம் வைத்தவன், வஸு என்று வஸுதேவரைச் சொன்னபடி, பேரின் ஒரு பாகத்தைச் சொல்வது முழுப்பெயரையும் சொன்னதற்கொக்கும் என்று வ்யாகரண சாஸ்திரம் சொல்லும் பாமா என்று சத்திய பாமையைச் சொல்வது போலேயிது. பிராட்டியின் பிறந்தகமும் தனக்கு ச்வசுருக்ருஹமுமான பரமஸுகமான பாற்கடலில் வசித்தாலும் இவன் மனம் வஸுதேவரிடம் இருந்ததால் அவருக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தான். 106. காண்க.

703. ஹவி : - கொடுக்கப்பட்டவன். பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டவன். விருந்து என்னவுமாம். கண்ணனை மிகவும் நேசிப்பவராதலால் கம்ஸனால் இவனுக்கு என்ன தீங்கு வருமோ என்ற பயத்தினால் வசுதேவர் அவனை ஒளிந்து வளரும்படி நந்தகோபனுக்கும் யசோதைக்குமாகக் கொடுத்துவிட்டார். கண்ணனுக்குக் கம்ஸனிடம் பயமில்லை. மாதாபிதாக்களிடம் வளருவதே அவனுக்கு அபிமதம். ஆயினும் அவர்களின் மன நிம்மதிக்காக தன்னைப் பிறரிடம் கொடுக்க ஒப்புதல் செய்தான். இப்படி கோகுலத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டவன் ஹவி: மஹாஹவி. 683 காண்க. *வேண்டித் தேவிரக்க வந்து பிறந்து - அன்று அன்னை புலம்பப் போய் அங்கோராய்க்குலம்புக்கான் (6-4-5).

ஸத்கதி: ஸத்க்ருதி: ஸத்தா ஸத்பூதி: ஸத்பராயண: |

சூரஸேநோ யதுச்ரேஷ்ட: ஸந்நிவாஸ: ஸயாமுந: || 75

704. ஸத்கதி: - ஸத்துக்களுக்கு புகலாயிருந்து ரக்ஷிப்பவன், பிறந்து சிறுபிள்ளைப் பருவத்திலேயே அசுரர்களை நிரஸனம் பண்ணி ஸத்துக்களை - ஸாதுக்களான இடையர்களை ரக்ஷித்தவன். *தந்தை காலில் விலங்கற என்கிறபடியே பிறந்த உடனே வஸுதேவர் காலில் கம்ஸன் பூட்டியிருந்த விலங்குகளை அறும்படி செய்தவன். ஸம்ஸாரமானபந்தத்தை அறுத்துத் தருபவன் என்பது உள்ளுறை பொருள். *பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் என்று சிறையில் பிறந்தபடியையும் அசுரரின் ஆபத்தின் நடுவே வளர்ந்த படியையும் நினைத்து ஆறுமாதம் ஆழ்வார் மோஹித்திருந்தார். "உன் குணங்கள் நினைவில் நின்று நலிய அத்தாலே நெருக்குண்டு நோவு படுகை தவிர்ந்து, உன் திருவடிகளிலே வந்து சேர்ந்து உன்னைக்கிட்டி அநுபவிக்கும்படி அருள வேணும்" என்று அவனை வேண்டுவது இத்திருவாய் மொழிக்கு ப்ரமேயம் என்று எம்பார் பணிப்பர் (ஈடு) இதனால் ஸத்கதி: இனி அஸத்கதியாயும் சிசுபாலாதிகளுக்கும் மோக்ஷமளித்தவன்:

*பற்றிலார் பற்ற நின்றான் (7-2-7) தன் பக்கல் பற்றறுத்துக் கொண்ட காகாசுரனுக்கும் புகலாயிருந்தவன் ஆழ்வார் போன்ற ஸத்துக்களுக்குப் புகலானது சொல்ல வேண்டா நிவாஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாதூநாம் ஆபந்நாநாம்பராகதி:

705. ஸத்க்ருதி: - ஆச்சர்யமான செயல்களைச் செய்தவன். "ஐநம் கர்மச மே திவ்யம்" (கீதை) என்று அவன் பிறப்பும் செயல்களும் அவனே கொண்டாடும்படி இருந்தன. வெண்ணெய் திருடி உண்டது ஆய்ச்சி கண்ணிக் கயிற்றினால் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தது முதலிய பல அற்புதமான செயல்களை நினைத்தால் நமது பிறவிக் கூட்டு விலகிப்போம். *குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும் குன்றமொன்றேந்தியதும் உரவு நீர்ப்பொய்கை நாகம் காய்ந்ததும் உட்பட மற்றும் பல (6-4-1) இப்படி பல சொல்லி, *மண்மிசைப் பெரும்பாரம் நீங்க ஓர் பாரத மாபெரும்போர் பண்ணி மாயங்கள் செய்து (6-4-10) பாண்டவர்களுக்கருள் புரிந்ததைச் சொல்லி நிற்கிறார் ஆழ்வார். இந்த சாத்திரங்களை நினைப்பவரும் சொல்பவரும் மோக்ஷமடைவர்.

706. ஸத்தா:- உலகின் இருப்புக்குக் காரணமாயுள்ளவன். ஸத்தை - இருப்பு குறிப்பாக ஸாதுகளுக்கு ஸத்தாஹேது. "ந ததஸ்தி விநா யத்-ஸ்யாத் மயா-என்னையொழிந்து உலகில் எதுவும் உள்ளதாயிராது" (கீதை). அவனுக்குக் கேடு வந்தால் தாம் ஸூடிவதாக எண்ணமுள்ள ஸாதுகளுக்கு தனக்கு வரும் ஆபத்தைப் போக்கி அவர்களை உளர்களாக்குமவன். *நன்றாக நான் உன்னையன்றி இலேன் கண்டாய். நாராயணனே! நீ என்னையன்றி இல்லை. (நான் திரு 7). *என் விளக்கு - என்னாவி (1-7-5).

707. ஸத்பூதி: - ஸாதுக்களின் ஐச்வர்யம் - பூதி, விபூதி, நிதி ஐச்வர்யம் இவை ஒரே பொருளுள்ள பதங்கள். கிருஷ்ணன் தன்னை ஆச்சித விதேயனாக ஆக்கி வைத்தவன். வசுதேவ நந்தகோபர்களின் பிள்ளை *நந்தகோபன் குமரன். அர்ஜுனுக்குத் தோழன், பாண்டவதூதன்: குந்திக்கு பந்து, ஆயர்களிடம் "அஹம்வோ பாந்தவோஜாத:" என்று சொல்லுமவன். அர்ஜுனுக்குக் கையாளாய் தேரோட்டியவன், பின்னை தன் காதலன் *வைத்தமா நிதி (திருவாய் 6-7-11). இங்கு ஈடு; எய்ப்பினில் வைப்பினைக் காசினை மணியை (திருமொழி 7-10-4) என்கிறபடியே எய்ப்பினில் (தளர்ச்சிக்கு) வைப்பாய் - ஆபத்தனமாய் - "உண்டு" என்ன உயிர் நிற்கும்படியாய், உடையவன் காலிலே எல்லாரும் விழும்படியாய்

உடையவனுக்கு அறவிட்டு (விற்று) ஜீவிக்கலாய், "அறவிட்டு ஜீவித்தான்" என்று ஏசாதபடியாய், அவன் தனக்குப் பெருமதிப்பைக் கொடுப்பதுமாய் உடையவனுக்கு ஒன்றுக்கும் கரைய வேண்டாதபடியாய் (பாடுபடாமல்) எல்லாம் தன்னைக் கொண்டே கொள்ளலாய், எல்லா ரஸங்களும் போகங்களும் தன்னைக் கொண்டே கொள்ளலாய், இப்படிப்பட்ட குணங்களை யுடைத்தாயிருக்கை பற்றி இவனை பூதி (ஐச்வர்யம்) என்கிறது" *சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் அவரே இனி ஆவார் (5-1-8).

708. **ஸத்பராயண:** - ஸத்துக்களுக்குப் புகலாயுள்ளவன், அயநம் ஆச்ரயம், அடையத்தகுந்த சிறந்த இடம்; ஸாதநம் என்னவுமாம். பாண்டவர்களை க்ருஷ்ணாச்ரயா: "க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச" என்கிறார் வ்யாஸர் (பாரதம்) - பாண்டவர்க்குப் புகலிடமாய், அவர்களின் பலமாய், ரக்ஷகனாய் இருந்தவன். *புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் (6-10-10) என்பர் ஆழ்வார். அவனும் *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்து அடியீர்! வாழ்மின் என்று அருள் கொடுக்கும் பெருமான் (6-10-11) *நன்றாக நான் உன்னையன்றி இலேன் கண்டாய் நாரணனே! (நான் திரு 7).

ஸத்பராயண: - ஸத்துக்களை தாரகமாக உடையவன். ஸந்த: அஸ்யபாராயணம். ஸத்துக்களை ஆச்ரயமாகக் கொண்டுள்ளவன்; "மமப்ராணாஹி பாண்டவா:" என்று கண்ணன் துரியோதனனிடம் சொன்னது காண்க. கீதையிலும், பகவத்பக்தனான ஜ்ஞாநி தனக்கு உயிராயுள்ளவன் - "ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்" என்று கண்ணன் திருவாக்கு (கீதை) நாரணனே! நீயென்னையன்றியிலை (நான் திரு 7).

709. **சூரஸேந:** - சூரர்களை சேனையாக உடையவன். பூபாரம் நீக்குவதற்கு சூரர்களான பாண்டவர்கள் யாதவர்கள் இவர்களையும் இவர்கள் சேனைகளையும் பயன் கொண்டவன் *ஓர் பாரதமாபெரும் போர் பண்ணி சேனையைப்பாழ்படநூற்றிட்ட சோதிநாதன் (6-4-10) (சேனை - எதிரிகள் படை)

710. **யதுச்ரேஷ்ட:** - யதுகுலதிலகன். கம்ஸனால் சீரழிந்து போன யாதவ குலத்தை உத்தரிப்பித்து வாழச் செய்தவன் அக்குல திலகமாய் விளங்கியவன். "இந்த க்ருஷ்ண பகவான் கோபாலனாக அவதரித்து யதுவம்சத்தைக் தூக்கி விடப்போகிறார்" (ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்) *ஆயர் குலத்தை வீடுய்யத் தோன்றிய கருமாணிக்கச் சுடர் (6-2-10). ஆய்க்குலத்தைச் சொன்னது யது குலத்துக்கும் ஒக்கும்.

711. **ஸந்நிவாஸ:** - ஸத்துக்களுக்கு வாஸஸ்தானமானவன். "நிவாஸ வ்ருக்ஷஸஸாதாநாம் ஆபந்நாநாம்பராகதி:" ஸத்துக்களுக்கு ஒதுங்கநிலையாய் வாஸஸ்தானமாய் இருப்பவன், *ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம் (பெரியாழ் திரு. 1-1-7) என்கிற படியே ஸநகர் முதலான மஹாயோகிகள் இவனிடம் லயித்திருக்கும் படி இருந்தவன் - நித்யஸூரிகள் இவனிடம் ஸதா கைங்கர்யத்தில் ஊன்றியிருப்பார்கள். ஸநந்தனர் முதலான தோஷமற்ற முனிவர்கள் கோகுலகிருஷ்ணனையே சிந்தைசெய்து கோகுலத்திலேயே அவனுடன் உள்ளது போல் மாநஸாநுபவம் பெற்றனர் (ஸக்கதி, ஸதாங்கதி) *சிவனயனிந்திரனிவர் முதலனைத்தோர்தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழக்கிடந்த தாமரையுந்தியான் (திருவாசிரியம்)

712. **ஸுயாமுந:** - யமுனைத்துறைவன் யமுனைக்கரையில் பல விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டவன். ஆய்க்குலப் பெண்களுடன் ஜலக்ரீடை (நீரில் விளையாட்டு), ராஸக்ரீடை, பூக்கொய்தல், ஆடுதல் இவையாவும் செய்தவன். இவற்றை நினைத்தால் நாம் மனத்தூய்மை சாந்தி பெறலாம். நாதமுனிகள் பக்திப் பெருக்கால் கோபிகைகள் எச்சில் நீர் என்று யமுனைநீரை ஆதரித்து அவர்கள் விட்டுப் போன பொருள்கள் ஏதேனுமுண்டோ என்று தேடினதாக சரித்திரம். ஸு - சோபநம், பாவநம். உயர்ந்த பக்தர்களான கோபிகைகளுடன் கண்ணன் யமுனையில் விளையாடியபடியால் யமுனை உயர்ந்தது *தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவன் (திருப்பாவை).

பூதாவாஸோ வாஸுதேவ ஸர்வாஸ நிலயோஸதல: |

தர்ப்பஹா தர்ப்பதோஸ்த்ருப்தோ துர்த்தரோஸதாஸபராஜித: || 76

713. **பூதாவாஸ** - எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் இருப்பிடமானவன். பூ (Bhoo) ஸத்தாயாம் என்று பூத (Bhoota) மென்று இருப்பதற்குப் பேர். பூதாநாம் ஆதார: பூதாவாஸ: - எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன். ராமன் மாதிரி தன்பரத்வத்தை மறைக்காமல் காட்டியவன் க்ருஷ்ணன் எல்லாவற்றுக்குமிருப்பிடமான தனது விச்வபரூபத்தைப் பல முறை பல விதமான அதிகாரிகளுக்குக் காட்டினான்.

"பச்யாமிதேவாம்ஸ்தவதேவதேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததாபூதவிசேஷஸங்காந்" - (ஸ்ரீகீதை 11-15) ஹேதேவ தேவனே! உனது திருமேனியில் எல்லா தேவர்களையும் பல விதமான எல்லா ஜீவராசிகளையும் காண்கிறேன்" என்று அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனிடம்

சொன்னது. "மயிஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸுத்ரே மணிகணா இவ" (புநீகீதை 7-7) மணிகள் நூலில் கோத்துள்ளது போல் இவையாவும் என்னால் தாங்கப்படுகின்றன" இது க்ருஷ்ணன் சொல்வது. *உயிர்களுள்ளாவலகுமுடையவன். (3-2-11). யசோதை குழந்தை கண்ணன் வாயில் அகில ஜகத்தையும் கண்டான்.

714. வாஸுதேவ - க்ருஷ்ணனாக அவதரித்த வ்யூஹ வாசுதேவன். பரவாசுதேவனே வ்யூஹவாசுதேவனாக இறங்கி வந்தவன். வசுதேவபுத்ரன்; த்வாதசாக்ஷர மந்த்ரத்துக்கு விஷயம் வாசுதேவன். அந்த மந்த்ரத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தவன் வ்யூஹவாசுதேவன் பாற்கடலில் பையத்துயின்ற பரமன். ஒரே சமயத்தில் கம்சனுக்கு ம்ருத்யுவாகவும், அவனுடைய மல்லர்களுக்கு இடிபோலவும், மதுராநகரிலுள்ள பெண்களுக்கு மன்மதன் போலவும், வசுதேவ தேவகிகளுக்கு குழந்தையாகவும் யோகிகளுக்கு பரதத்வமாகவும் விளங்கியவன்; 334, 700 காண்க. *கூசிநடுங்கி யமுனையாற்றில் நின்றேன் வாசுதேவா! உன்வரவுபார்த்தே (பெருமாள் 6-1) என்று ஒரு ஆய்மகள் பேச்சு.

715. ஸர்வாஸுநிலய: - ஸர்வவஸ்துதாரகன். எல்லாப் பொருள்களையும் தாங்கி நிற்பவன். ஒளியில்லாதவிடத்தில் சூரியன்போலவும் காற்றில்லாத இடத்தில் வீசும் மாமருதம் போலவும் கண்ணன் எழுந்தருளியதும் அஸ்திநாபரம் பூராவும் மகிழ்ந்தது - அப்படி உயிர்களுக்கு தரிப்பு தருபவன் "கண்ணனில்லாத கோகுலம் போல" என்பது உயிரற்றதற்கும் ஒளியற்றதற்கும் உதாரணம். *ஐந்து மைந்துமைந்துமாகி நின்ற ஆதிதேவனே! (திருச் 3) நிலம் நீர் முதலான ஐந்து பூதங்களும் காது முதலான ஐந்து ஞானேந்தரியங்களும் கை முதலான ஐந்து கர்மேந்தரியங்களும் ஐந்து பூதஸூக்ஷ்மங்களும் (தந்மாத்ரைகள்), ப்ரக்ருதி, அஹங்காரம், மஹான் என்ற மூன்று தத்துவங்களும், மனஸ் ஒன்றும், இவை 24க்கும் மேல் சைதன்யமுள்ள ஆத்மாக்களிலும் உட்புகுந்து இருந்து அவற்றை நடத்துமவன், *பாருருவில் நீரெரிகால் விசம்புமாகிப் பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பரந்து நின்ற எம்மடிகள் (திருநெடு.2)

716. அநல: - த்ருப்தி பெறாதவன். *உன்னடியார்க்கு என் செய்வன் என்றேயிருந்தி நீ (பெரி திருவந் - 53), செங்கண்மால்! உன் அடியவர்க்கு எத்தனை நன்மை செய்தும் திருப்தி பெறாமல் இன்னமும் என்ன நன்மை செய்வோமென்றே பார்க்கிறாய். பகலை இரவாக்கியும் "ஆயுதமெடேன்" என்ற சபதத்தை மாறி ஆழியை யெடுத்தும் இப்படி பல ஆனைத் தொழில்கள் செய்து பாரதயுத்தத்தில் பாண்டவர்களை வெற்றி

பெறச்செய்தது த்ரௌபதியின் குழல்முடிக்கைக்காக, இவ்வளவு செய்தும் "அன்று அவளுக்குப் பேராபத்து வந்தபோது "கோவிந்தா" என்று அவள் அழைத்த போது கிட்டநின்று உதவப்பெற்றிலேனே. இக்கடன் வட்டியுடன் சேர்ந்து என் நெஞ்சிலிருந்து சுமை நீங்காமல் நிற்கிறது" என்று தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளும் போதும் தன்னைக் கடனாளனாய் எண்ணியவன் பகவான்.

தனதடியார்திறத்து அபராதம் செய்தவரைப் பொறாதவன். "இருவரைப் பொறேன்; ஒன்று, இந்த யாகம் நிறைவேறாமல் தடுப்பவரை, மற்றொன்று, பாண்டவரை த்வேஷிப்பவரை" என்று புநீக்ருஷ்ணன் சொன்னது. துரியோதனனிடம் "உன் சோற்றை உண்ணாதது நீ பாண்டவர்களை த்வேஷிக்கிறாய் என்பதால்; அவர்கள் எனது உயிர்" என்று கண்ணன் வசனம்.

717. தர்ப்பஹா - கர்வத்தை அடக்குபவன். கோபர்களுக்குக் கேடு விளைவிக்காமல் தேவர்களின் கொட்டத்தை அடக்குபவன் பகவான். இந்திரன் கோகுலத்தில் பெருமழை பெய்வித்தபோது கோவர்த்தன மலையையெடுத்து ஆயர்களை ரக்ஷித்து இந்திரனின் மதத்தையடக்கியவன், பாரிஜாதமரத்தை தேவலோகத்திலிருந்து கொண்டு வந்தது, வாணனாயிரந்தோள் துணித்தது முதலான நிகழ்ச்சிகளில் காணலாம். *கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும் கனலும் முக்கண்மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு ஓடச்செய்து வாணனாயிரம் தோள் துணித்தான்.

718. தர்ப்பத: - மதம் தருபவன். சிலருடைய கொட்டத்தையடக்கியவன் சிலருக்குப் பல நன்மைகள் செய்து மதமேறச் செய்தவன். யாதவர்களை த்வாரகையில் வைத்துக்காத்து ஐசுவர்யத்தைத் தந்து மதமேறச் செய்தான். இதனால் அவர்கள் கடைசியில் தங்களையே ஒருவரையொருவர் அழித்துக்கொண்டனர்.

719. அத்ருப்த: - கர்வமற்றவன். தனது பெருமேன்மையை வெளியிடும் பலசெயல்கள் செய்து அதனால் கர்வப்படாமல் யாவருக்கும் சுலபனாயிருந்தவன். *நந்தகோபன் குமாரன் - தகப்பனாருக்கு பவ்யன்; த்ருப்த: என்று பதம் கொள்ளவும் இடமுண்டு. *யசோதை இளஞ்சிங்கம் தாயின் பரிமாற்றத்தால் வரும் மேனாணிப்பு *நந்தகோபன் தன் இன்னுயிர்ச் சிறுவன். அசோதைக்கு அடுத்து பேரின்பக்குல விளங்களிறு (8-1-7). (களிறு - யானை)

720. துர்த்தர: - அடக்கமுடியாதவன். *யசோதைக்கு இளஞ்சிங்கம்.

தீம்பே உருவானபடி பாலலைகளைச் செய்தான். யசோதை சொல்வது. *கறந்த நற்பாலும் தயிரும் கடைந்துரிமேல் வைத்த வெண்ணெய் நீ பிறுந்ததுவே முதலாகப் பெற்றறியேன் எம்பிரானே! *எண்ணெய்க் குடத்தையுருட்டி இளம்பிள்ளை கிள்ளி யெழுப்பி, கண்ணைப் புரட்டி விழித்து கழகண்டு செய்யும் பிரானே! கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து, பின் தொடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக் கொண்டாட்டினாய்; நின்திறந்தேனல்லேன் நம்பி! (பெரியா. திருமொழி 2-4) கட்டுக்கடங்காதவன் தாய் கட்டக் கட்டுண்டிருந்து அவள் "யதிசக்நோஷிகச்சத்வம் அதிசஞ்சல சேஷ்டித!" - போக்கிரிப்பயலே! உன்னால் முடியுமாகில் தப்பிச் செல் பார்க்கலாம் என்னும்படி இருந்தவன். *கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன் என்பார். "துர்க்ரஹ: கேசவோ பலாத்" - கேசவனை பலத்தினால் பிடிக்க முடியாது (பாரதம்).

721 அபராஜித: - வெல்ல முடியாதவன். *பற்பநாபன் உயர்வறவுபுறம் பெருந்திறலோன் (2-7-11). பேசுபுக்கால் அளவிட்டறியமுடியாத செளர்ய வீர்யாதி குணங்களையுடையவன்; திறல் - பராபிபவந ஸாமர்த்யம். "யத்ரயோகோச்வர: க்ருஷ்ண: தத்ரபூநீர் விஜயோபூதி:" என்று ஸ்ரீகீதை அறுதியிடுகிறது. ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு அபராஜிதா, அயோத்யா என்று பெயர்களுண்டு. பஞ்பாண்டவர்களுக்கு கௌரவர்கள் போன்ற சேனை பலமில்லாத போதிலும் யுத்தத்தில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றது க்ருஷ்ணன் அவர்களுடன் துணை நின்றதாலே எவராலும் வெல்ல முடியாத மஹாவீரன் க்ருஷ்ணன். *அன்று ஐவரை வெல்வித்த மாயப் போர்த் தேர்ப்பாகனார் (4-6-1).

எவனை அறிவுக்கெட்டாத சங்கசக்கரதாதரன் என்று பெரியோர் கொண்டாடுவரோ அந்த க்ருஷ்ணன் வில்லாளிகளில் சிறந்தவனான அர்ஜுனனை ரக்ஷிக்கிறான். அந்த அர்ஜுனனை உன்னால் ஜெயிக்கப் போகாது" என்று ஐயத்ரதனிடம் ருத்ரன் சொன்னது (மஹாபாரதம்)

"எவனை வேதமறிந்தோர் யாராலும் வெல்ல முடியாத ஹரி என்பரோ, வராஹாவதாரம் செய்தவனும் ஒப்பற்ற நாராயணனுடைய அவதாரமுமான க்ருஷ்ணன் நிழலில் அவன் துணையுடன் யுத்தம் செய்யும் அர்ஜுனனை உன்னால் கொல்ல முடியாது" என்று இந்திரன் கர்ணனிடம் சொன்ன வார்த்தை (மஹாபாரதம்). "அந்தணரிடம் உண்மையும், பக்தர்களிடம் வினயமும் வல்லவரிடம் ஐச்வர்யமும், நாராயணனிடம் வெற்றியும் நிலை நின்று விளங்குகின்றன" (பீஷ்மர் வசனம்)

"அஜய்ய: சாச்வதோத்ருவ:" "அஜித: கட்கத்ருக் விஷ்ணு:" என்று ராமனை பிறரால் ஜெயிக்கமுடியாதவனாக ஸ்ரீராமாயணம் கூறுகிறது. ஆயுர்வேத சாஸ்த்ரமும், "வாஸுதேவனிடம் தோல்வியென்பதே கண்டதில்லை; எனது தாயாரின் திருமணத்தை நான் கண்டதில்லை; சமுத்திரத்தில் நீர் முழுவதுமாக வற்றக் கண்டதில்லை. இவை முற்றிலும் உண்மை அப்படியே இந்த ஒளஷதமும் பலிக்கட்டும்" (சரகஸம்ஹிதை) விஷ்ணுவாரண மந்த்ரத்திலும் இப்படியே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

விச்வமூர்த்திர். மஹாமூர்த்தி: தீப்தமூர்த்தி: அமூர்த்திமாந் ।

அநேக மூர்த்திரவ்யக்த: சதமூர்த்தி சதாநந: ॥

77

722. விச்வமூர்த்தி : - ஐகத்தைச் சரீரமாகவுடையவன். இந்த ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரமே விச்வம் என்று எங்கும் நிறைந்துள்ளமையைப் பேசும் திருநாமத்துடன் தொடங்குகிறது. "வேசநாத் விச்வமித்யாஹ:" என்று பாரதத்தில் மோக்ஷதர்மம் கூறுகிறது. பகவான் எங்கும் புகுவதால் விச்வம் எனப்படுகிறான். உட்புகுந்துள்ளவன் சரீரி - ஆத்மா "அஹமாத்மா குடாகேச! ஸர்வபூதாசயஸ்தித:" (கீதை 10-19). சோம்பலை வென்ற அர்ஜுன! எல்லா ஜீவராசிகளுடைய இதயங்களுட் புகுந்து ஆத்மாவாக நானிருக்கிறேன்". பலிஷ்டரிடமும் பலமில்லாதவரிலும் இவனிருப்பதால் முன்னது பின்னதை வெற்றி கொள்ளாமல் தர்மத்தை ரக்ஷிப்பவன். *உலகமாய், உலகுக்கே ஒருயிரானாய்! (6-9-7). வில்வித்தையில் மஹாபலவான்களான பீஷ்மர் துரோணர் கர்ணன் முதலானோரிருந்தும் கௌரவர் படை பாண்டவர் படையை ஜெயிக்க முடியாமல் போனது இவன் விச்வ மூர்த்தியானபடியால் என்றுணர்க. தமது சரீரத்தில் ஒரு பாகத்தால் இன்னொரு பாகத்துக்கு அறிஷ்டம் வர யாரும் பார்த்திரார் அன்றோ? வஸுரேதா: (697) முதல் இறுதியில் தேவகீநந்தந: வரைக்ருஷ்ண நாமங்களே என்னலாமாயினும் இப்போது பேசுமவைக்ருஷ்ணனையேநேராகப் பேசுபவை என்று பட்டர் திருவுள்ளம் இவை எம்பெருமானின் பரத்வநிலையைச் சொல்பவை என்றும் கொள்ளலாம்.

723. மஹாமூர்த்தி: - பெரிய திருவுருவம் படைத்தவன். *வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே - ஆயர்புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம் என்கிறபடி யசோதைக்குத் தனது விச்வரூபத்தை முதல் முதலாக கண்ணன் காட்டினான். பிறகு பலமுறை பலருக்குக் காட்டியுள்ளான். பாரதயுத்தத்தின் ஆரம்பத்தில் மிகப்பெரிய திருமேனியாக அர்ஜுனனுக்கு விச்வரூபத்தைக் காட்டியதுப்ரஸித்தம் இத்தால் க்ருஷ்ணன் மஹாமூர்த்தியாகிறான். பகவான் தனது ஸ்வரூபம்,

ஸங்கல்பமாகிற ஜ்ஞாநம். திருமேனி இவைமுன்றினாலும் ஜகத்தைத் தரிக்கிறான். ப்ரபஞ்சத்தைத் தன் திருமேனியில் சிறுபகுதியில் தரிப்பதால் அவன் திருமேனி மிகப்பெரிதென்பது தெளிவு. (கீதை 11-7) *நந்தா விளக்கே! அளத்தற்கரியாய் - (திருமொழி 3-8-1).

724. தீப்தமூர்த்தி: - தேஜோமயமானவுருவு படைத்தவன் *நந்தாததொழுஞ்சுடரே எங்கள் நம்மீ (திருமொழி 1-10-9) ஒளி மணி வண்ணன் (3-4-7) உலகில் எவைஎவையெல்லாம் ஒளியுடன் விளங்குகின்றனவோ அவையெல்லாம் க்ருஷ்ணனுடைய தேஜஸ்ஸில் ஒரு துளியால் ஒளிபெற்றுள்ளன. இப்படியே நியமன ஸாமர்த்யமும்; நாவிஷ்ணு: ப்ருதிவீதி: - திருவுடைமன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும். அரசர்களுக்கு நியமன ஐச்வர்யமுள்ளது விஷ்ணுவினுடைய சிறு அம்சம் அவர்களிடமுள்ளபடியால் என்றறிக. "யத்யத்விபூதிமத் ஸத்வம் பூநீ மதூர்ஜிதமேவ வா" (கீதை 10-4) எந்தெந்த ஜீவராசிகள் ஐச்வர்யம், தேஜஸ் இவற்றுடனும் நற்செல்வம் நற்செயல் இவற்றுடன் காணப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் எனதாற்றலில் சிறு துளியால் வந்தவை. க்ருஷ்ண தேஜஸ் இப்படிப்பட்ட தாகையால் இவன் தீப்தமூர்த்தி.

725. அமூர்த்திமாந்: - குக்ஷமமான உருவுடையவன் மூர்த்தியல்லாதவன், உருவற்றவன் என்ன முடியாது விச்வமூர்த்திமுதலானவற்றை பேராகச் சொல்லிப் பின்னர் இப்படிச் சொல்ல முடியாது. "மாந்" என்ற மதுப்பு உடையவன் என்பதால் இல்லாததை "உடையவன்" என்று சொல்வது பொருளற்றுப்போகும். அமூர்த்தி என்பது அவ்யக்தமான (unmanifest) ப்ரக்ருதிபுருஷரைக் காட்டும். இவற்றையுடையவன் அமூர்த்திமாந் யஸ்ய அவ்யக்தம் சரீரம்; "யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்" என்று ச்ருதி வாக்யங்கள். ஆத்மா அணு, மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது. *திசைபத்தாய அருவேயோ? (6-9-7) *தொல்லை நன்னூலில் சொன்ன உருவும் அருவும் நீ (7-8-10) நன்னூல் உயர்ந்தப்ரமாணம் வேதம். *ஒன்றலா உருவாய் அருவாய நின்மாயங்கள் (5-10-6) உரு - ஸ்தூலம், அரு - ஸூக்ஷ்மம்.

726. அநேக மூர்த்தி: - பலவுருவங்களையுடையவன். தனக்கே தனித்தன்மையுடைய பல திருமேனிகளையுடையவன். உதாரணமாக வ்யூஹவாஸுதேவன் அநிருத்தன், ப்ரத்யும்நன் இப்படி பல மூர்த்திகளாக ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுகிறான். க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் 16108 ஸத்ரீகளைத் திருமணம் செய்து கொண்டு 16108 க்ருஷ்ண உருவில் க்ருஹஸ்ததர்மங்களையநுஷ்டித்தான். குரவையாச்சியரோடு

கோத்தபோதும் ஒவ்வொரு ஆய்ச்சிக்கும் ஒரு க்ருஷ்ணனாயிருந்து ஆச்சர்யமாக ராஸக்ரீடை பண்ணியவன். ஷோடஷசத்ரீ ஸஹஸ்ராணி ச்தமேகம் ரதோதிகம். தாவந்தி சக்ரே ரூபாணி பகவாந் தேவகீஸுத: என்று பூநீ விஷ்ணுபுராணவசநம். 728 சதமூர்த்தி காண்க. *பேரும் பலபலவே - பலபலவே சோதிவடிவு (2-5-6)

727. அவ்யக்த: - காணமுடியாதவன். *காணலுமாகான் - கருத்தின்கண்பெரியன் - சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன் (1-9-6) நாஹம் ப்ரகாசஸ்: ஸர்வஸ்ய" (கீதை 7-15) எல்லாரும் எனதுண்மை நிலையை உணர முடியாது. "நாஹம் வேதைர் நதபஸா" (கீதை 11-53) அர்ஜுனா! நீ கண்டதுபோல என்னை வேதங்களின் மூலமோ தபஸ்ஸினாலோ காண முடியாது. *பத்துடையடியவர்க் கெளியவன். பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்; *யாருமோர் நிலைமையென அறிவரியவெம் பெருமான் (1-3-4). தன் பெருமைகளை, ஒருவருணரக் காட்டினாலும் உடனே மறைத்து விடுகிறான். விச்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த அர்ஜுனன் பின்னர் கண்ணனைத் தனது தேரோட்டியாகவே நடத்தினான். *ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம் என்றுணர்ந்த யசோதையும் கண்ணனைத் தன் குழந்தையாகவெண்ணிக் கட்டவுமடிக்கவும் துணிந்தாள்.

728. சதமூர்த்தி: - எண்ணிலா உருவங்களையுடையவன். சதம் என்றதால் தூறு என்று நிர்பந்தமில்லை. அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணன் காட்டிய விச்வரூபத்தில் "பச்யமே பார்த்த! ரூபாணி சதசோத ஸஹஸ்ரச: (கீதை 11-5) பார்த்த! நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் எனது உருவங்களைப் பார்-" என்கிறான். இது ஐச்வர்யப்ரகாசகமான விக்ரஹம். அநேக மூர்த்தி: (729) *ஏகமூர்த்தி இருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பல மூர்த்தியாகிய நாராயணன் (4-3-3);

729. சதாநந: - அநேக முகங்களையுடையவன். இங்கும் நூறு முகம் என்ற நிர்பந்தமில்லை. விச்வரூபத்தை "அநேக வக்த்ர நயநம் - (கீதை 11-10) பல பல முகங்கள், கண்கள்" உடையதாகச் சொல்கிறான். ஆழ்வாரும் *தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய்! துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய்! தாள்களாயிரத்தாய்! பேர்களாயிரத்தாய்! தமிழனேன் பெரியவப்பனே! (8-1-10) என்று பாடுகிறார்.

ஏகோ நைக: ஸவ:க: கிம் யத் தத் பதம்நுத்தமம் |

லோகபந்துர் லோநாத: மாதவோ பக்தவத்ஸல: || 78

730. ஏக: - ஒருவன். தனிப் பெருமையுடையவன். *ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து என்பது போல, "ஏகமேவ அத்விதீயம்" என்று ச்ருதி. "ஏக இதராஜா

ஐகதோ பபூவ" என்று தைத்திரீய ச்ருதி. அனைத்துலகுக்கும் ஒரே அரசனாயிருப்பவன். ஒத்தாரும் மிக்காரும் இலையாய மாயன். ஒன்றே எண்ணில் ஒன்றேயாம்; பலவென்றெண்ணில் பலவேயாம். இப்படிப்பட்ட தனிப்பெருமையுடையவன் பகவான் ஒருவனேயாம். *அரக்கரை உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவனே (8-6-2) *அந்நலனுடையொருவன் (1-1-3). *எந்தை ஏகமூர்த்தி (4-3-2) (ஏக; - ஒருவன்). ஒண்சங்கதை வாளாழியான் ஒருவன் (8-8-1).

731. நைக : - ஒருவனாக மட்டுமல்லாமல் பலவாயிருப்பவன். *தீயாய் நீராய் நிலனாய் விசம்பாய்க்காலாய் முற்றுமாய் நீ நின்றவாறு (7-8-1) *நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க்காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனானாய்! (6-9-1). ஸர்வபூதாந்த ராத்மாவாக உள்ளபடியால் பலபல சரீரங்களையுடையவன். விச்வரூபத்தைப் பேசும் போதும் "நாசந்தோஸ்தி மமதிவ்யாநாம் விபூதீநாம் பரந்தப! - வீரனே! எனது திவ்ய விபூதிகளுக்கு - ஐச்வர்யத்திற்கு முடிவே கிடையாது" (கீதை) என்று கண்ணன் சொன்னது.

732. ஸ : - அவன், ஜ்ஞாந்ததை உண்டுபண்ணுமவன். "ஜ்ஞாநம் ஸ்யதி இதி ஸ:" அறிவைப் பரப்புவன். சிறுபிராயத்திலிருந்தே யாவரும் தன்னைப்பற்றிய நிச்சய அறிவையுடையராய்ப்படி தன்னைக் காட்டியவன். *அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் என்ற பாசுரத்துக்கு "கண்ணன் குழந்தைகளுக்கும் திருவாழி திருச்சங்குகளைக் காட்டி தனது பெருமையையுணர்த்தி விளையாடுகிறான்" என்பது எம்பார் நிர்வாஹம் *அவனேயவனும் அவனும் அவனும் அவனே மற்றெல்லாமும் அறிந்தனமே (9-3-2).

733. வ : - வஸிப்பவன். *எங்குமுள்ள கண்ணன் (2-8-9). எல்லா வஸ்துக்களிலும் வஸிப்பவன். எல்லா ஜீவராசிகளும் இவனிடம் வஸிக்கின்றன. வஸந்தி தத்ர பூதாநி பூதாத்மந்ய கிலாத்மநி: ஸசபூதேஷ்வசேஷேஷு வகாரார்தஸ்ததோ முநே!" - எல்லா ஜீவராசிகளும் அவனுள் வஸிக்கின்றன. எல்லாவற்றிலும் ஒன்று விடாமல் அவன் அந்தராத்மாவாக வஸிக்கிறான். அதனால் முநிவரே! அவன் வகாரத்துக்குப் பொருளாகிறான். (ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்). இது நாராயணசப்தார்த்தம். *ஒளிவருமியல்வினன் (1-3-2) *கரந்த சில் இடந்தொறும் இடந்திகழ்பொருள் தொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் (1-1-10) அதிஸூக்சுமமான சிறிய சரீரங்களிலும், அதனுள் உள்ள சோதியான ஆத்மாக்கள் தோறும் எங்கும் மறைந்துறைபவன்.

734. க : - ப்ரகாசிப்பவன். கந்தி இதி க: ஆபாஸ பதார்த்தங்களில் அவன் அந்தராத்மாவிலிருந்தாலும் அவற்றின் தோஷம் தன்னைத் தட்டாமல் ப்ரகாசிப்பவன். ஜனங்களுக்கு ப்ரகாசம் "வஸ்த்ரேணவபுஷா வாசா" என்று நல்ல ஆடை, கவர்ச்சியான உடல், பேச்சு இவை இருந்தால்தானுண்டு.

735. கிம்: - எது? எது பரம்பொருள் என்று விசாரிக்கத் தக்கவனாயிருப்பவன். "ஸோ஽ந்வேஷ்டவ்ய: ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:" என்று சாந்தோக்யம் அவனே தேடத்தக்கவன்; ஆர்வத்துடன் அறிந்துகொள்ளத்தக்கவன். எல்லா வித்யைகளாலும் அறியப்படும் பொருளாயிருப்பவன். *கற்கும் கல்விச்சாரமும் யானே (5-6-2) தந்தம் மநோரதங்களை அறிந்தடைய கேட்கப்படும் பொருளாயிருப்பவன்.

736. யத் - யத்னம் பண்ணுபவன். ரக்ஷாயை: யததே. நமது ரக்ஷணத்தில் முயற்சியுடையவன். "அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாங்கதிம்" என்னை அடைக்கலமாகப் பற்றியவன் அந்திமதசையில் என்னை நினைக்க முடியாத நிலையிலிருக்கும் போது நான் அவனை நினைக்கிறேன்; மேலான உலகத்துக்கு அழைத்துச் செல்வேன்" என்று வராஹப்பிரான் பூமிப்பிராட்டியிடம் கூறியது. "க்ருஷ்ணா! க்ருஷ்ணா!" என்று நிச்சலும் என்னை நினைப்பவரை நரகத்திலிருந்தாலும் அங்கிருந்து கிளப்பித் தன் தாளிணைக் கீழிருத்துவதாக பகவத்வசநம். *இசைவித்து என்னையுன் தாளிணைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே! (5-8-9).

737. தத் - தூண்டி அதிகப்படுத்துபவன். முன்சொன்ன (736) அதிகாரிகளுக்கு ஜ்ஞான பக்திகளை விஸ்தரிக்கச் செய்பவன். ஓம் - தத் - ஸத் என்பது ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் (கீதை 17-23) "தத்ஸவிதூர் வரேண்யம்" என்று காயத்ரீ மந்த்ரபாகம். அந்த பரம புருஷனின் விரும்பத்தக்க தேஜஸ். செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே (5-6-4). செய்யப் பண்ணுபவன் நானே.

738. பதம் அநுத்தமம் - மேலான அடையத் தகுந்த ப்ராப்யமாயுள்ளவன். இதற்கு மேலானது என்று ஒன்றுமில்லாத, பதத்தை - ஸ்தாந்ததையளிப்பவன். இவனே பரமப்ராப்யமாயுள்ளவன். *நின்செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து ஒல்லைஅம்மா! அடியேன் வேண்டுவது ஈதே. (2-9-1). *அளிக்கும் பரமன் கண்ணன் ஆழிப்பிரான் (3-7-6).

739. லோகபந்து : - உலகத்தவரனைவருக்கும் உறவினன். "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்று கண்ணன் சொல்வது (கீதை) எனக்கு யாவரும் வேண்டியவரே. இவ்விஷயத்தில் நான் தாரதமயம்

பார்ப்பதில்லை. *உந்தன்னோடுறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க பொழியாது
 "உன்னோடுண்டான உறவு உன்னாலும் விடவொண்ணாது, எங்களாலும்
 விட வொண்ணாது; இருவருங்கூட க்ருதஸங்கேதரானாலும் விட
 வொண்ணாது" என்று ஆய்மகளிர் கண்ணனிடம் சொல்வது (திருப்பாவை
 28). *நானுன்னை அன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீ
 பென்னையன்றியிலை (நான். திரு. 7) "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ:
 சரணம்கதி - ஸுபாலோபநிஷத் *என்னைப் பெற்ற அத்தாயாய்த்
 தந்தையாய் அறியாதன அறிவித்த அத்தா! (2-3-2) *தாயாய்த் தந்தையாய்
 மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய் நீயாய் நீ நின்ற மாயன் (7-8-1).

740. லோகநாத: உலகரக்ஷகன் - ஸர்வஸ்வாமி. முன், சொன்ன
 இயல்பான உறவடியாக அனைவருக்கும் ஸ்வாமியும்
 ரக்ஷகனாயுமுள்ளவன். *இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க இனிதுடன்
 வீற்றிருந்து ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான் (7-10-1). *ஞாலத்தூடே நடந்தும்
 நின்றும் கிடந்திருந்தும் சாலப் பலநாள் உகந்தோருயிர் காப்பான் (6-9-3).
 *உலகம் மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே! (6-10-10).

741. மாதவ: - லக்ஷ்மீவல்லபன் - மலர் மகளுக்கன்பன், திருமகளார்
 தனிக்கேள்வன். *மாதவனை (திருப்பாவை 30), அமுதில் வரும்
 பெண்ணமுதையிறே க்ருஷ்ணன் பெற்றது ஆச்ர யணீயவஸ்து லக்ஷ்மீ
 ஸஹிதமுமாய், ஆச்ரயணந்தான் லக்ஷ்மீஸநாதமுமாயிறே யிருப்பது.
 ஆச்ரிதர் குற்றம் பொறுப்பித்து அபேக்ஷிதங்களைச் செய்விப்பார்
 அருகேயுண்டாக வேணுமிறே. மாதாவின் முன்பு ப்ரஜைகள் செய்த
 குற்றம் பிதாவுக்குத் தோற்றதாப்போலே பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டானால்
 சேதநருடைய குற்றங்கள் அவனுக்குத் தோற்றாது (ஆறாயிரப்படி). தாய்
 தந்தையான சேர்க்கையைச் சொல்லுகிறது *அகலகில்லேன் இறையும்
 என்று அவர்மேல் மங்கை உறைமார்பன் (6-10-10) மதுகுலம் என்ற
 குலத்தில் தோன்றியதால் மாதவன் என்றும் சொல்லலாம். அல்லது மா -
 மௌநம்; த - த்யாநம்; வ - யோகம் இவற்றால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுமவன்
 என்னவுமாம்.

742. பக்தவத்ஸல - பக்தர்களிடம் வாத்யஸல்யமுடையவர். *நிகரில்
 புகழாய் (6-10-10) வாத்ஸல்யமாவது தாய்ப்பசு தனது கன்றிடம் காட்டும்
 அன்பு. அதன் மேலுள்ள வழுவை அன்புடன் தனது நாக்கால்
 விலக்குவது அதாவது தோஷத்தையும் போக்யமாகக் கொள்கை. தன்னை
 பந்துவாகவும் ஸ்வாமியாகவும் கொண்டு அன்பு செலுத்துமவர்
 விஷயத்தில் மிக்க அன்புள்ளவன். பக்தர் கிடைத்த பரபரப்பில் எல்லா
 விஷயங்களையும் மறந்திருப்பவன். விதுரன் கண்ணனைப் பூஜிக்கும்

போது ப்ரேமத்துடன் அவனையே பார்த்துத் தன்னை மறந்து பழத்தை
 உறித்துத் தோலைக் கண்ணனுக்குத் தர, கண்ணனும் விதுரனையே
 பார்த்து அத்தோலைத் தன்னை மறந்து போக்யமாக உண்டானாம். பீஷ்மர்
 சரப்படுக்கையிலிருந்து கண்ணனை நினைக்க, இவன்
 பாண்டவரிடையேயிருந்து, "மாம்ஸ்மரதி புருஷ வ்யாக்ர:" என்று பீஷ்மர்
 தன்னை நினைப்பதைச் சொல்லி சிறிது காலம் தன்னையே
 மறந்திருந்தானாம்.

ஸுவர்ணவர்கோ ஹேமாங்கோ வராங்க: சந்தநாங்கத் |
 வீரஹா விஷம: சூந்யோ க்ருதாச்ரஸலச்சல: || 79

743. ஸுவர்ணவர்கோ: - பொன்வண்ணன், பொன்போன்று மிகவும்
 ஆசைப்படக்கூடிய நிறமுடையவன். *இன்பப்பாவினைப் பச்சைத்
 தேனைப் பைம்பொன்னை அமரர் சென்னிப்பூவினை (திருக்குறு - 6).
 *மற்றொப்பாரையில்லா ஆணிப்பொன்னே! (திரு விருத் - 85) இப்படிப்
 பலவிடங்களுண்டு. "ஸுவர்ணஜ்யோதீ" என்று ச்ருதி, பொன் தோஷமற்று
 விளங்குவது போல இவனும்; பிராட்டியை "ஹிரண்யவர்கோம் ஹரிணீம்"
 என்று சொன்ன வேதம் இவனை "பச்யதேருக்மவர்கோம்" என்று ஒதிற்று.
 ஸுவர்கோம் ஹிரண்யம். ருக்மம் என்ற சொற்கள் பொன்னைக்
 குறிப்பவை, ஆதித்ய மண்டலமத்யவர்த்தியான புருஷனை
 புண்டரீகாக்ஷனாகவும் ஸுவர்கோமயமானவனாகவும் வேதம் சொல்கிறது.
 "ஹிரண்மய: புருஷ: தருச்யதே ஸர்வ ஏவ ஸுவர்கோ: -
 புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ!" என்று இங்கு ஸுவர்கோ சப்தத்துக்கு மிக
 விரும்பத்தக்கது என்று பொருள் கொண்டுள்ளனர். *பைம்பொன்னை -
 அணியத்தக்கது. அணையத்தக்கது. *பொன்னின் வண்ணம் மணியின்
 வண்ணம் புரையும் திருமேனி (திருமொழி 4-9-8).

744. ஹேமாங்க: - பொன்மேனியன். அவன் திருமேனி, அங்கங்கள்
 யாவும் சுத்த ஸத்வமயம், திவ்யமாய், நித்யமாய்ப் பொன்
 வண்ணமாயிருப்பவை. "ஹிரண்மய: புருஷ:" என்று சாந்தோக்யத்தில்
 அந்தராதித்ய வித்யை போக்யமான திருமேனியைச் சொல்வது,
 *பொன்னானாய்! இமையோர்க்கென்றும் முதலானாய் (திருநெடு 10).

745. வராங்க: - சிறந்த விலக்ஷணமான திருமேனியையுடையவன்
 அப்போதலர்ந்த கருநெய்தல் புஷ்பம் போன்ற வண்ணத்துடன்
 திருமார்பில் பூர்வதஸம் எனும் மறுபுடன் பஞ்சாயுதங்களையும் கைகளில்
 கொண்டு அவதரித்த க்ருஷ்ணனின் திருமேனியழகைச் சொல்லுகிறது.
 உபநிஷதங்களில் பேசப்பட்டு நமது ஊனக்கண்களுக்கு விஷயமாகாத
 திருமேனியை வஸுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் காட்டியருளின படி *கை

வண்ணம் தாமரை வாய் கமலம் போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தம் அடியும். தே (திருநெடு 21) *கண்கைகால் தூய செய்ய மலர்களாச்சோதிச் செவ்வாய் முகிழ்தா சாயல் சாமத்திருமேனி தண்பாசடையா தாமரை நீள் வாசத்தடம் (8-5-1), கொண்டல்வண்ணன் சுடர்முடியன் நான்கு தோளன் (8-8-1).

746. சந்தநாங்கதீ : - அழகிய சிறந்த திவ்ய பூஷணங்களை யணிந்தவன். *தயரதன் பெற்ற மரகதமணித்தடம் (10-1-8). என்கிறபடியே அவனே ஒரு மரகதமணி. ஆபரணங்களுக்கு அழகூட்டும் பெருமாள். பகவான் ஸேவிப்பவருக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் தோள்வளைகள்முதலான திவ்யாபரணங்களை அணிந்தவன் "அதிமநோஹர கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்டலக்கரவேயகஹார கேயூர கடக - நூபராதி அத்யந்த ஸுகஸ்பர்சைர் திவ்ய பூஷணைர் பூஷிதம்" என்று ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் காண்க. *பலபலவே யாபரணம் பேரும் பலபலவே (2-5-9) *கண்கள் சிவந்து கனிந்து உள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகு விலகுமகரகுண்டலத்தன் (8-8-1).

747. வீரஹா - வீரர்களை மாய்த்த பெருவீரன் அறியாக் குழந்தைப் பருவத்திலும் சிறுபிள்ளைப் பருவத்திலும், பலவான்களான பல அரக்கர்களைக் கொன்றவன்; *பேய்முலையுண்டு சகடம் பாய்ந்து மருதிடைப்போய் முதல் சாய்த்து புள்வாய் பிளந்து களிறட்ட தூமுறுவல் பிரான் (5-3-8). *வெந்திறல் வீரரின் வீரரொப்பார் (திருமொழி 2-8-2) - மிக்க பராக்கரமுடைய வீரர்கள் மெச்சும்படியான ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையுடைய சக்ரவர்த்தி திருமகனையொத்த மேன்மையுடையவன்.

748. விஷ்ணு: - வேறுபட்ட செயல்களைச் செய்பவன். பரித்ராணாய ஸாதூநாம், விநாசாயச துஷ்க்ருதாம் (கீதை) ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பவன் துஷ்டர்களை நாசம் பண்ணுபவன். அநுகூலரிடம் ருஜுவாகவும் ப்ரதிகூலரிடம் வஞ்சனையுடனும் பழகுவான். முன்னவருக்கு கேஷமத்தையும் பின்னவருக்கு பயத்தையும் விளைவிப்பவன். *என் பொல்லாத்திருக்குறளா! செய்குந்தாவரும் தீமை உன்னடியார்க்குத்தீர்த்து அசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா! (3-6-1)

749. சூந்ய: - தோஷமற்றவன். மனிதவுருவில் இதரமனிதர்களைப் போல வந்து பிறந்தாலும் தோஷங்கள் ஒன்றுமேயில்லாதவன். *தீதில் சீர்த்திருவேங்கடத்தான் (3-3-5) *தூயரமில்சீர் கண்ணன் மாயன் (3-10-6).

750. க்ருதாசீ: (Ghrithaseeh) - எல்லாரையும் உகப்பிப்பவன் - செழிப்புறச் செய்பவன். க்ரு என்பதற்கு தெளிப்பது என்று பொருளுண்டு.

தென்றலும் சிறுதுளியும் என்கிறபடி. இதனால் உகப்பும் செழிப்பும் உண்டாகும். கடின சித்தமும் த்ரவபதார்த்தமாம்படியான விசேஷ சேஷ்டிதங்களையுடையவன் கோகுலத்தில் வெண்ணெய் நெய் இவைகளை விரும்பியுண்டவன் என்னுமாம், க்ருதம் என்று நெய்யைச் சொல்லும். *நெய்யுண் வார்த்தையுள் அன்னை கோல் கொள்ள, நீ உன் தாமரைக் கண்கள் நீர் மல்க, பையவே நிலையும் வந்து என்னெஞ்சை உருக்குங்களே - எண்ணுந்தோறு மென்னெஞ்சு எரிவாய் மெழுகொக்கும் (5-10-3, 5).

751. அசல: - அசைக்க முடியாதவன். ஸ்திரமான நெஞ்சம் - ஸங்கல்பம் படைத்தவன். வஞ்சநெஞ்சம் படைத்த துரியோதனன் முதலானவர்களால் இவன் நினைத்ததை எள்ளளவும் மாற்ற முடியவில்லை *நீர்மையில் நூற்றுவர்வீய ஐவர்க்கருள் செய்ய நின்று பார்மல்கு சேனையையவித்தபரஞ்சுடர் (3-5-7).

752. சல: - மாறுபவன்; ஆசரிதர்க்காக தன்னைத் தருபவன். நீதியை மீறி செயல்படக் கூடியவன். ஆயுதமேடேன் என்று சபதமிட்டவன் அர்ஜுனனைக்காக்கவும் பீஷ்மர் செய்த சபதத்தை மெய்ப்பிக்கவும் தேரிலிருந்து குதித்து திருவாழியைக் கையிலேந்தி பீஷ்மரை நோக்கி ஓடினான். பகலை இரவாக்கி எதிரிகளை வஞ்சித்தான். ஆசரிதபக்ஷபாதியான அவன் செய்வது தான் நீதி. அவன் செய்வது திவ்யசேஷ்டிதம் என்றுணரவேணும். *மாறுசேர்படை நூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காயன்று மாயப்போர் பண்ணி நீறு செய்த எந்தை (5-7-4).

அமாநீ மாநதோ மாநயோ லோகஸ்வாம் த்ரிலோகத்ருத் |

ஸமேதா மேதஜோ தநய: ஸத்யமேதா தராதர: || 80

753. அமாநீ: - மாநமில்லாதவன். ஸ்வாபிமாநம் என்ற கர்வமற்றவன். *மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம் தேசுடையதேவர் திருவரங்கச்செல்வனார் (நாச் - திரு. 11-8). பாண்டவர்கட்காக கழுத்தில் ஓலைகட்டித் தூது போனவன். *அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னவர்க்காகி, பெரு நிலத்தார் இன்னார் தூதனென நின்றான். (திருமொழி 2-2-3), *பற்றலர் வீயக்கோல் கையில் கொண்டு பார்த்தன் தன் தேர்முன் நின்றான் (2-3-1) என்னும்படி அர்ஜுனனுக்குத் தேரோட்டியாய்த் தன்னைத் தாழவைத்தவன். *நாடுடைமன்னர்க்குத் தூது செல் நம்பி (6-6-4).

754. மாநத: - கௌரவமளிப்பவன், தன்னைச் சார்ந்தவரை உயர்த்தி, தான் தாழ்நின்று அவர்களுக்கு மதிப்பளிப்பவன். அர்ஜுனனை ரதி

(யஜமானன்) ஆக்கித் தான் சாரதியாகவும், உக்ரஸேனனை மஹாராஜனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து கௌரவித்தும் நடந்துகொண்டவன். இப்படித் தன் ஸௌலப்யத்தைக் காட்டியவன். 753, 754 இரண்டும் நெருங்கிய தொடர்புள்ள திருநாமங்கள். *எடுத்தபேராளன் நந்தகோபன் தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவன் (8-1-3). *என் நெஞ்சுநிறையக் கைகூப்பி நின்றார் (திருமொழி 7-5-8). என்று ஆழ்வார் நாயகியாகப் பேசுவது; எந்த அத்ருப்தியும் நெஞ்சில் கிடவாதபடியாக நெஞ்சிலே குறைவறப்புகுந்து, முன்னமே வராத அபராதம் சமிக்கும்படி கைகூப்பி நின்றான்.

755. மாந்ய: - வெகுமானிக்கத்தக்கவன். பக்தர்களிடம் பரிவுள்ளவன், அவர்களைக் கைவிடாதவன் என்று வெகுமானிக்கத்தக்கவன். ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனாயிருப்பதைத் தனக்குப் பெருமையாக எண்ணுகிறான் பகவான். "இந்த ஸாரதி கோபமுற்றபோது பாரத சமரத்தில் கௌரவர் யாரும் பிழைக்க முடியாது" என்று பாரதம். *செங்கண்மால்! உன்னடியார்க்கு என்செய்வன் என்றே யிருத்தி நீ (பெரியதிருவந் 53)

756. லோகஸ்வமீ - உலகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமி. *கண்டவற்றால் தனதே உலகென நின்றான். இவ்வளவு பெரியவன் 753, 754, 755 திருநாமங்கள் காட்டும்படி தன்னைத் தாழ்விட்டு நிற்பவன் என்றபடி. *மூவுலகாளி (7-2-10) *ஒந்தாரும் மிக்கார்களும் தனக்கின்றி நின்றான் - எல்லா உலகுமுடையான் (4-5-7)

757. த்ரிலோகத்ருத் - மூவுலகங்களையும் தரிப்பவன், தாங்குமவன். த்ரிலோகத்ருத் என்றும் பாடமுண்டு, கயிற்றில் மணிகள் கோத்திருக்குமாபோலே அவையெல்லாம் என்னிடமுள்ளன. எல்லாவற்றையும் நானே தரிக்கிறேன் என்று கீதையில் கண்ணன் திருவாக்கு. இப்படிப் பரமபுருஷனாயிருப்பவன். ஆச்ரிதஸுலபனாய்த் தன்னைத் தாழ்விட்டு நிற்கிறான். இதுவே அவன் பெருமை. *நீயே உலகெல்லாம்; நின்னருளே நிற்பனவும் (நான் திரு 29) உனதருளாலேதான் எல்லாவுலகங்களும் நிலைபெற்று நிற்கின்றன. அவற்றுக்கு ஸத்தாதாரகன் நீயே

758. ஸுமேதா: - (Sumedhaah) - நல்லெண்ணமுடையவன். தன்னை ஆதரத்துடன் நோக்குபவர் - பூஜிப்பவர் விஷயத்தில் கேஷமத்தைத் தரக்கூடிய சோபனமான நல்லெண்ணமுடையவன். *அருத்தித்துப் பல நாளழைத்தேற்கு - என் தன் கருத்தையுற வீற்றிருந்தான் (8-7-1).

759. மேதஜ: - (Medhajah) - வ்ரதத்தின் பயனாய்ப் பிறப்பவன். யாகம் வ்ரதம் இவற்றினால் பகவானைப் பிள்ளையாய்ப் பெற்றவர் பலர். அதிதி பயோவ்ரதம் என்பதை யநுஷ்டித்து பகவானை வாமனன் எனும் பிள்ளையாகப் பெற்றாள். தேவகியும் வசுதேவரும் அநந்தவ்ரதமநுஷ்டித்து கண்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றனர். புத்ரகாமேஷ்டி மூலம் தசரதன் ராமனைப் பெற்றது ப்ரஸித்தம். *எல்லையில் சீர்தயரதன் தன்மகனாய்த் தோன்றிற்று (பெருமாள் 11-10) யசோதை, நந்தகோபர்களின் தவப்பயனாய் அவர்களுக்குப் பிள்ளையானான். *எடுத்த பேராளன் நந்தகோபன் தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவன்; அசோதைக்கு அடுத்த பேரின்பக்குல விளங்களிற்று (8-1-3). *அசோதை நல்லாய்ச்சி தன் புத்திரன் கோவிந்தன் (பெரியாழ் 3-3-10).

760. தந்ய: - (Dhanyah) ஸம்பதுத்துள்ளவன். பாக்யவான். தன்னை மிகவிரும்பிப் பெறும் தேவகி போல்வாருக்கு மகனாய்ப் பிறப்பதை மஹாபாக்யமாகக் கருதுபவன். அதை பெறாப்பேறாக நினைப்பவன். பிறப்பில்லாதவனாகையால் நல்லோருக்குப் பிள்ளையாய் பிறந்து அவர்களைப் பெற்றோராக அடைவதை பெரிய ஸம்பத்தாக நினைப்பவன். பிதாபுத்ரேணபித்ருமாந் - யோநியோநௌ என்று ச்ருதி. *செப்பிளமென்முலைத் தேவகி நங்கைக்கு சொப்படத் தோன்றிய (பெரியாழ் 2-1-6) சொப்பட - நன்றாக; தன் படிகளில் ஒன்றும் குறையாமல் வந்து காட்டினான்.

761. ஸத்யமேதா: - உண்மையான எண்ணமுடையவன். வாயால் சொல்வதையே மனதிலும் உண்மையாக உடையவன். மனது, வாக்கு இவற்றால் ஒருபடிப்பட்ட ஆர்ஜவம். படைத்தவன். மனித அவதாரத்தில் தன்னை மனிதனாகவே, ஆயர்களில் ஒருவனாகவே உண்மையாக எண்ணி அவர்களுக்கு நன்மை செய்தவன் கண்ணன், தேவகியிடம் "நான் உன் வயிற்றில் பிறந்தபிள்ளை - வேறுவிதமாக எண்ணவேண்டாம்" என்று சொன்னது இதயபூர்வமாகச் சொன்னதே. கோபர்கள் மேல் கோபங்கொண்டு இந்திரன் பெருமழைபொழிவித்த போது கண்ணன் கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகத் தாங்கிப்பிடித்தான். அமாநுஷமான இச்செயலைக் கண்ட இடையர்கள் வியப்புடன் நீயார்? என்று கேட்க "நான் தேவனோ, கந்தர்வனோ? யக்ஷனோ, தாநவனோ அல்லேன். உங்களுக்கு உறவினனாக உங்களிடையே பிறந்தவனொருவன். வேறுவிதமாக எண்ணவேண்டாம்" என்று கண்ணன் சொன்னது (புரீவிஷ்ணு புராணம்). "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்" என்றதும் நினைவுக்கு வரும்.

762. தராதர: - குன்றமேந்தியவன் (6-4-1). *கல்லெடுத்துக் கல்மாரி காத்தான் (திருநெடு 13) *திறம்பாமல் மலையெடுத்தேனே என்று ஆழ்வார் தான் கண்ணனாக அநுகரித்துப் பேசுவது (5-6-5). இந்திரன் கல்மாரியாக மழை பொழிவித்த போது கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகப் பிடித்து ஆயர்களையும் பசுக்கூட்டங்களையும் ரக்ஷித்தவன். *கடுங்கல்மாரிகல்லே பொழிய நெடுங்காற்குன்றம் குடையொன்றேந்தி நிரையைக் காத்தான் (திருமொழி 6-10-8). பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-5 முழுதும் இவ்விஷயம் பற்றியது.

தேஜோவ்ருஷோ த்யுதிர்: ஸர்வசஸ்த்ரப்ருதாம் வர: ।

ப்ரக்ரஹோ நிக்ரஹோ வ்யக்ரோ நைகச்ருங்கோ கதாக்ரஜ: ॥81.

783. தோஜோவ்ருஷ: - தேஜேஸ்ஸைவர்ஷிப்பவன், அன்பர்களை ரக்ஷிப்பதில் தனது தேஜேஸ்ஸான சக்தியை அதிகம் பயன்படுத்துமவன் திருவாய்ப் பாடியிலுள்ள ஆயர்கள் ஆய்ப்பெண்கள் பசுக்கள், கன்றுகள் யாவரும் மனதில் ஒரு சூதுமின்றிக் கண்ணனை நேசித்தபடியால் இவர்களால் தனதன்மையும் ரக்ஷணபலத்தையும் சுரந்தவன் கண்ணன். *வளரொளி ஈசன் கிளரொளி மாயன் கண்ணன் (3-10-10). *புகர்கொள் சோதிப்பிரான் (6-4-3).

764. த்யுதிதர: (DyutiDharah) அதிமாநுஷமான திவ்ய சக்தியுடையவன். *கண்டாவற்றால் தனதேவுலகென நின்றான்; மனிதப் பிறவியும் சிறுபிள்ளையுமான கண்ணன் ஏழு நாட்கள் மலையைக் குடையாகத் தாங்கி நின்ற புகரின் முன் இந்த்ரன் ஒளியிழந்து போனான். கண்ணனுக்கு கோவிந்த பட்டாபிஷேகம் பண்ணிப் போனான். *மாயக் கோலப்பிரான் (6-4-1).

765. ஸர்வசஸ்த்ரப்ருதாம் வர: - ஆயுதபாணிகளில் மிகச் சிறந்தவன். கீதையில் விபூத்யத்யாயத்தில் தன்னை "ராம: சஸ்த்ர ப்ருதாமஹம்" - ஆயுதமெடுத்தவரில் நான் ராமன் என்று கூறிக் கொண்டான். இங்கு இவனையே "சஸ்த்ரப்ருதாம் வர:" என்கிறது. ஜராஸந்தன் நரகாசுரன் வாணன் முதலானவர்களுடன் போர் செய்தபோது அஸாதாரணமான சக்ரம் முதலான திவ்யாயுதங்களை ஸ்மரித்துப் பெற்று யுத்தம் பண்ணி வெற்றி கண்டவன். மனித ரூபத்திலிருந்து கொண்டு அவலீலையாக திவ்யாயுதங்களை ப்ரயோகம் பண்ணினான் (விஷ்ணுபுராணம்). *தடவரைத் தோள் சக்கரபாணி! சார்கங்கவிற் சேவகனே! *நேமி நெடியவனே (பெரியாழ் 5-4-5, 8) *பொங்கேறு நீள்சோதி பொன்னாழி தன்னோடும் சங்கேறு கோலத்தடக்கைப் பெருமான் (திருமொழி 6-8-9). *கொடுவினைப் படைகள் வல்லவன். (9-2-10).

766. ப்ரக்ரஹ: - அடக்கி நடத்துபவன், அர்ஜுனனுக்கு ஸாரதியாயிருந்து குதிரைகளைக் கடிவாளம் பிடித்து நடத்தியது போல ரதியான அர்ஜுனனையும் தனது ஸங்கல்பத்தின்படி நடக்கச் செய்தவன். *பற்றலர் வீயக்கோல் கையில் கொண்டு என்றபடியே இவன் சாட்டைக்கோலாலேயே யாவரையும் கொன்றுவிட்டு "அர்ஜுனா! இவர்களெல்லாம் என்னால் முன்னமே மாய்க்கப்பட்டார்கள். இவர்களுடன் சண்டையிட்டுப் புகழைப் பெறுவாய் யசோலபஸ்வ - என்றவன் கண்ணன். காண்டீபம் எனும் வில்லும் திவ்யாஸ்த்ரங்களும் கண்ணனின் அநுக்ரஹமுள்ள மட்டிலுமே அர்ஜுனனுக்குப் பயன்பட்டன. பின்னர் அவனால் அவற்றைக் காரியங்கொள்ள முடியவில்லை. அர்ஜுனன் செய்தவையாவையும் கண்ணன் திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்தவையே *கொல்லாமாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போர் எல்லாச்சேனையும் இருநிலத்தவித்த எந்தை (3-2-3).

767. நிக்ரஹ: - எதிரிகளை வீயச்செய்தவன். முன்திருநாம விளக்கத்தில் போல் அர்ஜுனனை எதிர்பாராமலே பாரதப்போர் நடத்தியவன், *கொல்லாமாக்கோல் இத்யாதி. *போர்ப்பாகுதான் செய்து அன்றைவரை வெல்வித்தமாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனார் (4-6-1). *சித்திரத்தேர்வலலன் (7-8-3). தேரோட்டும் விசித்திரத்தாலேயே எதிரிகள் யாவரையும் மாயச் செய்தவன்.

768. வ்யக்ர: - அழிப்பதில் பரபரப்புள்ளவன். அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்யும்வரை பொறாமல் அவன் எதிரிகளை அழிப்பதில் பரபரப்புற்றவன். தனது சபதத்தையும் மறந்து பீஷ்மரை ஸம்ஹரிக்க சக்ராயுதமெடுத்தவன். பீஷ்மர், த்ரோணர் முதலான மஹாவீரர்களின் தாக்குதல் தாளாமல் பல வீரர்கள் ஓட; கண்ணன் "ஓடுபவர்கள் ஓட்டும். பீஷ்மத்ரோணாதிகளை நான் விழச்செய்யப் போகிறேன். இருப்பவர் காணட்டும்" என்றான். ஆச்ரித விரோதிகளை அழிப்பதில் துடிப்பு சொல்லும் திருநாமமிது *அமராக்கிடர்கெட அசுராக்கிடர் செய் கடுவினை நஞ்சு (9-2-10) கடுவினை - வேகமுடைய.

769. நைகச்ருங்க: - அநேக உபாயங்களால் பகைவரை மாய்த்தவன். எதிரிகளைப் பலபடியாலும் ஹிம்ஸித்தவன். தக்க யோசனைகள் கூறுவது, தேரை வெகுஸாமார்த்யமாக நடத்துவது, ஆயுதமேடேன் என்று சொல்லி, தக்கஸமயத்தில் ஆயுதமெடுப்பது பகலை இரவாக்குவது இப்படிப் பல உபாயங்களால் பாண்டவர்க்கு உதவி செய்தவன். *மாயங்கள் செய்து சேனையைப் பாழ்பட நூற்றிட்டவன் (நூற்றிட்டு உபாயங்கள் செய்து) (6-4-10).

770. **கதாக்கரஜ:** - கதனுக்கு முன்பிறந்தவன் கதன் (Gadan) என்பவன் வசுதேவன் மனைவியருள் ஒருத்தியான ஸுநாமை பென்பவளுக்கு கண்ணனுக்கு இளையவனாய்ப் பிறந்தவன்.

சதுர்மூர்த்தி: சதுர்பாஹு: சதுர்வ்யூஹச்சதுர்கதி: |

சதுராத்மா சதுர்பாவ: சதுர்வேதவித் ஏகபாத் || 82.

771. **சதுர்மூர்த்தி:** - நான்கு மூர்த்திகளாக விருப்பவன். க்ருஷ்ணனாகிய விபவாவதாரத்திலும், அதற்கு மூலமான வ்யூஹ நிலையை நினைவூட்டுவதுபோல பலபத்ரன், வாசுதேவன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் என்று நான்கு மூர்த்திகளை (வடிவுகளை உடைய)வன் பலராமன், நம்பிமுத்தபிரான், வாசுதேவன், க்ருஷ்ணன், ப்ரத்யும்நன் க்ருஷ்ணனின் குமாரன். அநிருத்தன் - பேரன். இவர்களுள் உருவ ஒற்றுமை நிறைய உண்டு. ராமவதாரத்திலும் "க்ருத் வாத்மாநம் சதுர்விதம்" என்கிறபடி நாலுபாகமாக்கப்பட்ட ஒரே தேவநிர்மித பாயஸத்திலிருந்து தோன்றியவர் ராமன். லக்ஷ்மணன் பரதன் சத்ருக்னன் என்று நாலு மூர்த்திகள் என்பது நினைவுக்கு வரும். *ஏகமூர்த்தி இருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பல மூர்த்தியானவன். (4-3-3).

772. **சதுர்பாஹு:** - நான்குதோளன் (8-8-1). பரத்வநிலையிலும் வ்யூஹ நிலையிலும் பகவானுக்கு சதுர்புஜங்கள் உண்டு. வசுதேவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தபோது நான்கு கைகளுடன் திவ்யாயுதங்களை ஏந்திய வாசுதேவனாகப் பிறந்தவன். தேவகி கம்ஸபயத்தினால் உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதத் சதுர்புஜம்". "எங்கும் நிறைந்தவனே! இந்த நான்கு கைகளையுடைய ரூபத்தைக் மறைத்துக் கொள்" என்று வேண்ட இரண்டு கைகளையுடைய மானிடக் குழந்தையானான். விச்வரூபாத்யாயத்தில் (கீதை) அர்ஜுனன் கண்ணனை வேண்டுவது, விச்வரூபியே! இந்த உருவத்தை குறைத்து (மறைத்து) எப்போதும் போல சதுர்புஜனாய் - "தமேவ ரூபேண சதுர்புஜேந" ஸேவை ஸாதிப்பாய் என்று வேண்டியது நினைத்தற்குரியது. *ஈரண்டு மால்வரைத்தோள் செங்கண் திருமுகத்துத்துச் செல்வத் திருமால் (திருப்பாவை - 30). கண்ணன் சிறுபிள்ளைகளை பயமுறுத்த "அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்" என்பர் பெரியாழ்வார். அதற்கு "நான்கு தோள்களுடன் திருவாழி திருச்சங்கேந்தியபடி தன்னை காட்டுவான்" என்று எம்பார்நிர்வாஹம். *மலையிலங்கு தோள் நான்கே மற்றவனுக்கெற்றே காண் (திருமொழி 8-1-1) ஏற்றே - என்ன ஆச்சர்யம்!

773. **சதுர்வ்யூஹ:** - வ்யூஹங்களில் போல விபவத்திலும்

குணபூர்ணன், வ்யூஹவாஸுதேவனிடம் ஞானம், சக்தி முதலான ஆறுகுணங்கள், பரிபூர்ணமாகவுண்டு. மற்ற மூன்று மூர்த்திகளிலும் இரண்டிரண்டு குணங்கள் ப்ரதானமாயிருக்கும். அப்படியே அவதாரத்திலும் - வாசுதேவக்ருஷ்ணனிடம் ஆறுகுணங்களும் நிறைந்திருக்கும். பலராமன், பரத்யும்நன், அநிருத்தன் - இவர்களிடத்தில் இரண்டிரண்டு ப்ரதானமாயிருக்கும்.

774. **சதுர்கதி:** - நாலுவித பலன்களைச் சொல்லும். தர்மம் அர்த்தம் காமம், மோக்ஷம் என்று புருஷார்த்தங்கள் நாலு. வெவ்வேறு பலன்களை விரும்பி பக்தி செய்பவருக்கு அவ்வோ பலன்களைத் தருபவன். உபாஸகனின் தாரதமயத்தையநுஸரித்து இந்த்ரபதம், ப்ரம்பபதம், கைவல்யம், மோக்ஷம் என்ற நால்வகைப் பலன்களைத் தருபவன். கதி என்று நடையையும் சொல்லலாம். திருப்பாவை 23 *உன் கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி என்றவிடத்து ஆறாயிரப்படி: "சதுர்கதியாயிற்றே: ரிஷபத்தினுடைய வீறும், மத்த கஜத்தினுடைய மதிப்பும், புலியினுடைய சிவிட்குடைமையால் வந்த உறட்டுதலும், ஸிம்ஹத்தினுடைய மேனாணிப்பால் வந்த பராபிபவநமும் தோற்றியிருக்கை. இவை யெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் நடையழகிலே காணலாம். "கஜஸிம்ஹகதீவீரேள சார்த்தூல வ்ருஷபோபமௌ".

775. **சதுராத்மா** - தன்னை நாலுவிதமாகக் காட்டுபவன். உபாஸிக்கும் அதிகாரிதாரதமயத்தையிட்டு ஜாக்ரத (விழிப்பு) ஸ்வப்ந (அரைத் தூக்கம்), ஸுஷுப்தி (ஆழ்ந்த நித்ரை), துரீயம் (இவைகளுக்கும் மேலானது) என்னும் நான்கு நிலைகளிலும் நான்கு உருவங்களாக ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் விளங்குபவன். 139-ம் காண்க.

776. **சதுர்பாவ:** - நான்கு செய்கைகளை - ப்ரயோஜனங்களை வெளிப்படுத்துமவன். ஸங்கர்ஷணன், வாசுதேவன், அநிருத்தன், ப்ரத்யும்நன் என்ற நான்கு மூர்த்திகளில் உலகுக்கு ப்ரயோஜனமான நான்கு செய்கைகளை வெளிப்படுத்துபவன். லோகஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ரக்ஷணம், சாஸ்த்ரப்ரதாநம் (படைத்தல், இருத்தல் காத்தல், நெறி வழங்குதல்) ஆன நான்கு ப்ரயோஜனங்களை ஸூக்ஷ்மமாகவும் ஸ்தூலமாகவும் வெளிப்படுத்துமவன்.

777. **சதுர்வேதவித்:** - நான்கு வேதங்களையுமறிந்தவர்களுக்கு ஞான விஷயமாயிருப்பவன். நான்கு வேதங்களையும் நன்கறிந்தவர்களும், வ்யூஹம், விபவம் இந்நிலைகளில் பகவானுடைய கடலையொத்த பெருமையில் ஒருசிறு அளவையே (திவலையையே) அறியும் படி தன்னைக் காட்டுபவன். *மறையாய நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடர்

(3-1-10). "வேதைச்சஸர்வைரஹ மேவ வேத்ய:" - எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே என்று ஸ்ரீகீதையில் கண்ணன் சொல்வது. பரமபதத்திலிருப்பை அறிவது மிகவும் சிரமஸாத்தியம். வ்யூஹவிபவங்களில் சிறிதளவு அவனருளால் அறியலாம்.

778. ஏகபாத் - ஒரு பகுதியாக அவதரித்தவன். கிருஷ்ணாவதாரமும் ராமாவதாரமும் பூர்ணாவதாரங்களாகப் பேசப்பட்டாலும் பரமபதத்திலிருப்பில் இவ்விபவங்கள் கால் பங்கையொத்தவையே. "அம்சாம்சேந அவதீர்ய உர்வ்யாம்" (ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்). என்கிறபடி இவ்வவதாரம் பரமபதநாதனின் ஒரு சிறுபாகம் மட்டுமே. "ஸாக்ஷாத் விஷ்ணோர்சதுர்பாக:" ராமபிரான் விஷ்ணுவின் நேரான கால் பாகமாவான் என்று ஸ்ரீராமாயணம்.

ஸமாவர்த்தோ நிவ்ருத்தாத்மா துர்ஜயோ துரதிக்ரம: |

துர்லபோ துர்கமோ துர்கோ துராவாஸோ துராரிஹா || 83

779. ஸமாவர்த்த: - மீண்டும் மீண்டும் வருமவன். வ்யூஹாவதாரங்களாகவும் விபவாவதாரங்களாகவும் எல்லாக் காலங்களிலும் மாறிமாறி, திரும்பத்திரும்ப அவதரிப்பவன். *பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான் (2-9-5). *எந்நின்றயோநியுமாயப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா! (திருவிருத் - 1).

780. நிவ்ருத்தாத்மா - திருப்பப்பட்ட மனதையுடையவன். எதிலிருந்து? உலகத்திலிருந்து. தமது பரமதையினால் தான் ஸ்ருஷ்டித்த உலகத்துடன் சேர்ந்திருந்தாலும் இயல்பாக அதில் ஒன்றிலும் சேராத தனித்த மனதையுடையவன், "அவாகீஅநாதர:" என்று ச்ருதி அவனைச் சொல்லுகிறது. தான் மதிக்கும்படி தன்னிலுமுயர்ந்தவனில்லாததால் எதிலும் ஆதரந்தோற்றாமலிருப்பவன். *வீற்றிருந்து ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல என்னும்படி ஸர்வஸ்வாமியாயினும் அப்பெருமையில் பற்றில்லாதவன். ஸ்வப்ரயோஜனத்துக்கல்லாமல் லோகக்ஷேமத்துக்காவே செயல்படுபவன். *வரம்பிலாதமாயையாய! வரம்பிலாத கீர்த்தியாய்! (திருச் 96). 231, 453, 604 காண்க.

781 துர்ஜய: - ஜயிக்கமுடியாதவன். அபராஜித: என்ற திருநாமத்தின் பொருளே (716). "பரா அஸ்ய சக்தி:" "விவிதைவச்ஸ்ருயதே" என்று ச்ருதி. யாராலும் கட்டுப்படுத்த முடியாதவன்: காண முடியாதவன் ஆதலால் ஜயிக்கமுடியாதவன். *அயோத்தி யென்னும் அணி நகரத்து உலகனைத்தும் விளக்கும் சோதி - விண்முழுதும் உய்யக்கொண்ட வீரன் (பெருமாள் 10-1) அயோத்யா - யுத்தத்தில் ஜயிக்கமுடியாத நகரம். இது பரமபதத்துக்குப் பேர். இதற்கு நாதன்.

782. துரதிக்ரம: - மீறமுடியாதவன். பகவானை யாராலும் அதிக்ரமிக்க - மீற முடியாது. தங்கள் ரக்ஷணத்துக்காக அவனைக் கிட்டித் தானாக வேண்டும். இந்த்ரன் பிள்ளை ஜயந்தன் பிராட்டியிடம் அபசாரப்பட்டு ராமசரத்தால்துரத்தப்பட்டபோது "தரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய". என்று மூன்று உலகங்களையும் பல தடவை சுற்றிவந்து செயல் மாண்டு ராமனிருந்தவிடத்திலேயே வந்து விழ வேண்டிற்றாயிற்று. இவன் திருவடியை விட்டால் வேறு கதியே கிடையாது. அநுமான் ராவணனிடம் சொன்னது - ராமன் ஒருவனை வதம் செய்ய நிச்சயித்தால் பிரமன், ருத்ரன், இந்த்ரன் மற்ற எந்த தேவதையாலும் காப்பாற்ற முடியாது. லிங்கபுராண வசனமிது: "விஷ்ணுவை விட்டால் மோக்ஷத்துக்கு வேறு கதியில்லை. என்று எல்லா வேதங்களும் கூறுகின்றன. இதில் சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை நஹிவிஷ்ணும்ருதே காசித் கதிரந்யா விதீயதே." *ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலம் அரணே (10-1-6). ஆத்தன் - ஆப்தன்; விச்வஸிக்கத்தக்க பந்து. *காளமேகத்தையன்றி மற்றிலம் கதியே (10-1-1) காளமேகம் - பரம உபகாரகன்.

783. துர்லப: - அடைய அரியன். *பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய வித்தகன் (1-3-1). "வேறொன்றில் மனம் வைத்தவனுக்கு ஜனார்த்தனன் கிடைப்பதரிது" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மம் கூறுகிறது.

784. துர்கம: - கிட்டமுடியாதவன். கிட்டமுடியாத தேஜஸ்ஸுடையவன். மத்யான்ன சூரியனைக்கண்ணாலே காண்பது மிகவும் கஷ்டம். "ஸூர்யஸ்யாபி ஸூர்ய" என்கிறபடி சூரியனுக்கு ஒளிதரும் பகவானுடைய தேஜஸ் அண்டமுடியாதது. *காணலுமாகான் (2-5-10).

785. துர்க: - அடையமுடியாதவன். துர்க்கம் என்ற சொல் கோட்டைக்காப்பை சொல்வது. நமது அவித்யை அவனையடைய முடியாமல் அகழியைப் போலத் தடுக்கிறது. "துக்கேநாபி கந்தும் அசக்ய" - மிகவும் சிரமப்பட்டும் அடையமுடியாதவன். "துஷ்ப்ரவேச:" - நுழைய முடியாதவன். *புகலுமரியன் பொருவல்லன் எம்மான் - உதவாதார்க்குக் கிட்ட முடியாதவன். அநுகூலர்க்குக்கிட்ட தடை ஏதுமில்லாதவன் என் ஸ்வாமி (1-7-10).

786. துராவாஸ: - கிட்டமுடியாத வாஸஸ்தானமுடையவன். அவன் திருவடி நிழலில் வாழ்ச்சி எல்லாருக்கும் கிட்டாது. அவனருளால்லாது அவனது *நலமந்தமில்லதோர் நாட்டை அடையமுடியாது. *தெய்வமல்லாற் செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேள்குன்றமே; *சென்று

காண்டற்கரிய கோயில் (திருமொழி 1-7-4, 5) (தெய்வம் தேவர் - அநுகூலர்) அவன் வாஸஸ்தானமே அபராஜிதா.

787. **தூராரிஹா** - தீயவரை விலக்குமவன். தீயபுத்தியுடையவனைத் தன்னையடைய பொட்பாதபி விலக்குவதற்காக புத்தாவதாரமெடுத்தவனாகவான். இனிவரும் திருநாமங்கள் இவ்வவதாரத்தைப் பற்றியவை தூராரி என்பது தீயவழியில் நடப்பவர் - இவர்களிடமுள்ள பலத்தைக் குறையச்செய்து அவர்களை நசிக்கச் செய்பவன். *கள்ளவேடத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புரம்புக்கவாரும் கலந்தசுரரை உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு உயிருண்ட உபாயங்கள் (5-10-4) என்கிற பாசுரத்தில் புத்தாவதாரத்தைக் "கள்ளவேடம்" என்கிறாராழ்வார். "யதாஹி சோரஸ்ஸ ததாஹிபுத்த:" பூநீராமபிரான் வாக்கு. (அயோத்யா காண்டம்).

அசுரர் மூவர் தவவலியால் இரும்பு, வெள்ளி, தங்கம் இவற்றினாலான மூன்று பறக்கும் பட்டணங்களைப் பெற்று அவற்றைக் கொண்டு தேவதைகளை நலிந்தனர். இதரிபுரங்களை அசுரர்களுக்கு வேதோக்த கர்மாநுஷ்டானத்தினால் வந்த பலமிருந்ததால் பிரமன் முதலானார்க்கு அழிக்கமுடியவில்லை. தேவர்கள் முறையிட்டபடியால் பகவான் மனதைக் கவரும் புத்த வேஷத்துடன் அந்தப் பட்டணங்களில் புகுந்து தனது மாயப்பேச்சினால் அவர்கள் மனம் பேதலிக்கச் செய்து வைதிக கர்மங்களில் அவர்களுக்கு சிரத்தையைக் குறையச் செய்து அவர்களின் வலிமை குறையச் செய்து சிவனுடைய அம்பின் நுனியிலிருந்து அப்புரங்களை நாசம் செய்தான். *புரமொரு மூன்றெரித்து (1-1-8) என்பது காண்க. அடுத்த திருநாமம் காணவும்.

சுபாங்கோ லோகஸாரங்க: ஸுதந்துஸ் தந்துவர்த்தந: ।

இந்த்ரகர்மா மஹாகர்மா க்ருதகர்மா க்ருதாகம: ॥ 94

788. **சுபாங்க:** - மங்களகரமான அழகிய உடலுடையவன் மதிமயக்கும் அழகுடைய உருவமாமிது, இதுவே "கள்ளவேடம்" எனப்படும். "வஸ்த்ரேண வபுஷா வாசா" என்கிறபடியே உடலழகு உடையழகு, பேச்சுழகு இவற்றினால் தன்னை நம்பத்தக்கவனாகக் காட்டி அசுரர்களை மயங்கச் செய்து தன் சொற்படி அவர்களை நடக்கச் செய்தவன். *பொன்னின் வண்ணம் மணியின் வண்ணம் புரையும் திருமேனி (திருமொழி 4-9-8) வண்ணம் - வடிவழகு புரையும் - சேர்ந்துள்ள.

789. **லோக ஸாரங்க:** - உலகத்தில் ஸாரமான பொருளைப் பேசுபவன். "உலக இன்பங்களை அநுபவித்தல், அல்லதுமோகஷம் இரண்டே தான்

உண்டு; மோகஷம் வேண்டினீராகில் நான் சொல்வதுபோல் செய்யுங்கள்" என்றழைத்துத் தவறான பாதையில் நடத்தியவன். *மெய்போலும் பொய்வல்லன். இவன் பேசுவதெல்லாம் கள்ளப்பேச்சாம். *வணங்கும் துறைகள் பலபல வாக்கி, மதிவிகற்பால் பிணங்கும் சமயம் பலபலவாக்கி வைத்தான் (திருவிருத் - 96).

790. **ஸுதந்து:** - கெட்டியான நூல்வலையுடையவன், தந்து என்று நூலைச் சொல்லும், சாந்தமான வேஷத்தை ஏறிட்டுக் காட்டி அத்தாலேயே அசுரரைக் கவர்ந்தான். இந்த கெட்டியான வலையிலிருந்து அவர்களால் தப்ப முடியவில்லை.

791. **தந்து வர்த்தந:** - நூலைப்பெருகச் செய்தவன். அதாவது நூல்களாலான கயிற்றைப் பலப்படுத்தியவன். இக்கயிறே ஸம்ஸாரம் என்னும் பந்தமாம். "அசுரர்களை மாயையினால் மயக்கி வேததர்மங்களைப் புறக்கணிக்கச் செய்தேன். அவ்வசுரர்களும் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டவர்களும் கெடும்படி செய்தேன்" என்று பகவத்வாக்யம் (விஷ்ணுபுராணம்). "நான் அவர்களைக் கொடிய அசுரத்தன்மையுள்ளவர்களை - க்ருரமான ஸம்ஸாரத்தில் அசுரயோனிகளில் தள்ளிவிடுகிறேன் (கீதை 16-19) *அகப்பட்டேன் மணிவண்ணன் வாசுதேவன் வலையுளே என்பர் ஆழ்வாரும் (5-3-6).

792. **இந்த்ரகர்மா** - இந்திரனுக்காகச் செயல்பட்டவன். இந்திராதி தேவர்கள் பகவானைக் கிட்டி தண்டனிட்டு "உன்னைச் சரணம் பற்றுகிறோம். ஸ்வாமியே! தயை புரிவாய்; அசுரர்களிடமிருந்து எம்மைக்காப்பாற்று" என்று வேண்ட அவர்களுக்காக கள்ளப் பொய் வேடமான புத்தாவதாரம் பண்ணி காரியஞ்செய்தவன்.

793. **மஹாகர்மா** - சிறப்பான செயலுடையவன். துஷ்டர்களை அழிப்பது, நல்லோர்களைக் காப்பது, தருமத்தை நிலைபெறச் செய்வது இவை அவதாரப்ரயோஜனங்களாம். பரமகாருணிகளான ஸர்வேச்வரனும் கள்ளச்செயலை - க்ருத்ரிமங்களை - செய்தது தன்னைச் சரணம்பற்றிய இந்திரன் முதலான தேவர்களை ரக்ஷிக்கவும் துஷ்டச்செயலையுடைய அசுரர்களைத் தண்டிப்பதற் காகவுமே. ஆதலால் அவன் செய்தது நியாயமே; சிறப்புடைத்தே *மாயர்கொல்? மாயமறிய மாட்டேன் (திருமொழி 9-2-9) மாயன் - ஆச்சர்ய சேஷிதன். *இந்திரற்கும் பிரமற்கும் முதல்வன் (திருநெடு 4).

794. **க்ருதகர்மா** - செயல்பட்டவன் எப்படி? அசுரர்களை ஏமாற்றி நாசம் செய்வதற்காக அவர்கள் செல்லும் வழியிலேயே சென்று நாஸ்திகச்

செயல்களைச் செய்தவன். "அஹிம்சா பரமோதர்ம:" என்பதை மட்டும் வலியுறுத்தி மயில் தோகையால் வழியைப் பெருக்குவது, ம்ருதுவாக நடப்பது, வேதோக்தமான யாகங்களைச் செய்யக்கூடாது என்பது இப்படி செயல்பட்டவன். *கொடியவினைசெய்வேனும் யானே, கொடிய வினையாவேனும் யானே (5-6-6).

795. **க்ருதாகம:** - புத்தாகமமதங்களைச் செய்தவன். சைவாகமங்களைக் கள்ளப்பொய்நூல் என்பர். அது இங்கும் ஒக்கும். மனதைக் கவர்வதாய் புத்தியை மயக்கக்கூடிய மோஹநமான ஆகம நூல்களை வெளியிட்டவன்.

உத்பவ: ஸுந்தர: ஸுந்தோ ரத்நநாப: ஸுலோசந: |

அர்கோ வாஜஸநி: ச்ருங்கீ ஜயந்த: ஸர்வவிஜ்ஜயீ || 85

796. **உத்பவ:** - உயர்ந்தவன். மோக்ஷமார்க்கத்தை உபதேசிப்பதாகக் காட்டிக்கொண்ட புத்தபகவான் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து உயர்ந்தவனாகக் காணப்பட்டான். மோக்ஷாநந்தத்தை அடைந்துவிட்டது போலத் தோற்றும்படி பேசக்கூடியவன்.

797. **ஸுந்தர:** - அழகியான். அசுரர்களில் கண்களையும் மனதையுங் கவரும்படி பரமஸுந்தரமான ரூபத்தையுடையவன் புத்தன். *அம்பவளத்திரளேயுமொப்பர் அச்சோ ஒருவர் அழகியவா! (திருமொழி 9-2-4). *அழகியான் தானே! (4 திரு 22).

798. **ஸுந்த:** - உருக்குபவன். தனது வடிவழகினால் அசுரர்களின் மனதை உருகச் செய்து தன்பால் அன்புண்டாகும்படி செய்தவன். *அணிகெழுமாழகிலேயொப்பர் அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (9-2-7).

799. **ரத்நநாப** - ரத்நம் போல் அழகிய நாயியையுடையவன். தனது புலமையை வெளிப்படுத்த வயிற்றைத் தடவும்போது அழகான நாயிப்ரதேசத்தைக் காட்டியவன். அதனால் கண்டவரை மயக்கியவன். *எழிலுந்தியான்.

800. **ஸுலோசந:** - அழகிய பார்வையுடையவன். இவனது பார்வையில் மயங்காதவரே இல்லை. சிவந்த ஆடையணிந்து வெல்ல முடியாத கண்ணழகுடன் விளங்கி, தனது மாயையால் பிறர் மனதைக் கலங்கப் பண்ணியவன்" (பூநீ விஷ்ணு புராணம்) *குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் (நாச் திரு 11-2). இத்துடன் பூநீபராசரபட்டர் பாஷ்யத்தில் எட்டாவது நூறு திருநாமங்களின் விளக்கம் முடிந்தது இனி ஒன்பதாவது நூறு தொடங்குகிறது.

ஒன்பதாவது சதகம்

801. **அர்க்க:** - துதிக்கப்படுமவன். "அஹோ மஹாத்மா அதிகார்மிக:" என்று மஹாத்மாவாகவும் பரமதர்மிஷ்டனாகவும் கொண்டாடப்பட்டு ப்ரகாசித்தவன் புத்தன். அர்க-ஸ்துதௌ என்ற தாது. *ஏத்துகின்றோம் நாத்தமும்ப (திருமொழி 10-3-1) *நல்ல மேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன் (4-3-9).

802. **வாஜஸநி:** - நிறைய சாப்பிட வேணும் என்று போதித்தவன். "ருணம் க்ருத்வாக்ருதம் பிபேத்". கடன் வாங்கியாகிலும் நெய்யுண்பாய் என்ற சார்வாகக் கொள்கையைப் பரப்பியவன். "க்ஷபணகவ்ரதம்" என்பது காலைதோறும் பலகவளங்கள் தயிர் சாதம் சாப்பிட வேணும் என்பது. க்ஷபணகன் என்று ஒரு புத்த குருவின் பெயர். பொருளீட்டி வாழ்க்கையை அநுபவிக்க வேணும் என்பதே இவர்கள் குறிக்கோள். வாஜ - அந்நம்; ஸத் - உண்பது. *அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர்வாவியும் நெய்யளறும் அடங்கப் பொட்டத்துற்றியவன். பொட்டத்துற்றி - விரைவாக உண்டு.

803. **ச்ருங்கீ:** - கொம்புடையவன். தினவெடுத்தால் கையால் சொரிவது அஹிம்ஸாவ்ரதத்துக்குச் சேராது என்று மயில் தோகைக் கற்றையைக் கொம்பு போலக்கையில் வைத்துக்கொண்டு அதனால் உடலைத் தடவிக் கொள்பவன். "பர்ஹிபத்ரதர:" - மயில் பீலியைக் கையிலுடையவன் என்று பூநீவிஷ்ணுபுராணம்.

804. **ஜயந்த:** - ஜயித்தவன். தனது மதிமயக்கும் யுக்திவாதத்தாலே ஆஸ்திகர்களை ஜயித்தவன். கள்ளப் பேச்சாலும் மாயா வாதத்தினாலும் தெய்வ நம்பிக்கையை சிதைத்தவன். *உள்ளம் பேதம் செய்திட்டவன் (8-10-4).

805. **ஸர்வவிஜ்ஜயீ:** - நல்ல அறிவாளிகளையும் ஜயித்தவன். தனது இனிய சொற்களாலும் யுக்திவாதங்களாலும் நிறைந்த அறிவாளிகளையும் மயங்கச் செய்து ஜயித்துத் தன் சொற்படி நடக்கச் செய்பவன் புத்தன்.

ஸுவர்ணபிந்துரக்ஷோப்ய: ஸர்வவாக்ச்வரேச்வர: |

மஹாஹ்ரதோ மஹாகர்தோ மஹாபுதோ மஹாநிதி: || 86

806. **ஸுவர்ணபிந்து :** - கேட்பவர் மயங்கும்படி இனிமையாகப் பேசுபவன். மிக ஸாமர்த்யமாகப் பொன் கோத்தாற்போல் அழகான பேச்சினால் உண்மையை மறைப்பவன். "பிதி" என்னும் தாது

மறைப்பதைக் குறிக்கும் இப்படிப் பேசி அசுரரிடையே ஆஸ்திக்யத்தையழியச் செய்தவன்.

807. அக்ஷோப்ய : - கலக்க முடியாதவன். தான் பரப்பவந்த கருத்துக்களில் ஆழ்ந்த பற்றுடையவனாதலால் அதிலிருந்து மாற்ற முடியாதவன். அவன் மனதை கலங்கவைக்க யாராலும் முடியாத படியிருந்தவன். *கலக்கமில்லா நல்தவ முனிவர் (8-4-10).

808. ஸர்வாகீச்வரேச்வர: - சிறந்த பேசுந்திறமையுள்ளவர் களெல்லாருக்கும் மேலானவன். வாதம் செய்வதிலும் பேசுவதிலும் மிகச் சிறந்தவன். தன்னைப் போல் சொல்வன்மை படைத்தவன் வேறு யாருமில்லாதவன். வாசஸ்பதி என்று ப்ருஹஸ்பதியைச் சொல்வர். ராமபிரான் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் யுக்தி வாதங்களை அடுக்குவதில் வாசஸ்பதியை யொத்தவன் என்று ஸ்ரீராமாயணம் சொல்லும். அதுபோலவே இங்கும். ஆனால் ராமபிரானின் வாதம் போல் புத்தனது சாஸ்த்ர ஸம்மதமாயிராது.

809. மஹாஹ்ரத: - (Mahaahradah) ஆழ்ந்த மடுவாயிருப்பவன். ஹ்ரதம் என்று மடுவுக்கு பெயர். நதிகளில் ஆழமான மடுக்கள் இருக்கும். இதில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் தப்புவது கஷ்டம். புத்தனை மிகப்பெரிய ஆழமான மடுவாகச் சொல்கிறதிங்கு. அசுரர்கள் தலைதூக்க முடியாமல் அமிழ்ந்து போகும்படியான மடுவாயிருப்பவன். "கூழிபாய்மஜஸ்ரம் அசுபாந் ஆஸூர்ஷ்வேவ யோநிஷு (கீதை 16-19). கொடிய பாபிகளை அவர்களியல்புக்குகேற்ப அசுரத் தன்மையான பிறவிகளில் மேல்மேலும் பாபம் செய்து நாசமடையும்படி தள்ளுகிறேன். துஷ்டநிக்ரஹத்தில் இது ஒரு ப்ரகாரமாம். ராமபிரானும் *வல்லரக்கர் புக்கமுந்த தயரதன் பெற்ற மரகதமணித்தடம் (10-1-8) என்ற ஆழ்வாரால் போற்றப் படுவது காண்க. *பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப் போனாள் பொருவற்றாள் என்மகள் (திருநெடுந்தா 19) *தாமரை நீள்வாசத்தடம் போல் ஒருநாள் காண வாராயே என்று எம்பெருமானை அழகிய குளமாக திவ்யப்ரபந்தங்களில் உருவகப்படுத்துவது காணலாம். ஏஷப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமிவஹ்ரதம்" என்று பகவத் ஸம்சலேஷத்துக்கு வெய்யிற் காலத்தில் குளிர்ந்த மடுவை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்று (மஹாபாரதம்). அநுகூலர்க்கு தாபம் போக்கும்படி குளிர்ந்த மடுவாயிருப்பவன் பகவான்.

810. மஹாகர்த்த: (Mahagartha) - படுகுழியாயிருப்பவன். கர்த்த: - குழி: வேதத்துக்குத் தவறான பொருள் கொள்ளும் குத்ருஷ்டிகள் அதை ப்ரமாணமாக ஒவ்வாத பாஹ்யர்கள் இவர்களுக்கு நற்கதியே கிடையாது.

தாம் செய்த நாஸ்திகவாதங்களால் கவரப் பட்டு அசுரர்களை ரௌரவாதி நரகமான படுகுழியில் விழச் செய்தவன். இவர்களுக்குப் படுகுழியாக விருப்பவன். "அர்ஜுந! நான் கூறிய இந்த தர்மத்தில் சூர்த்தையில்லாதவன் அதன்படி நடவாதவன் - என்னையடையாமல் இறப்பது பிறப்பது ஆன ஸம்ஸாரத்திலேயே உழலுகிறான் (கீதை 9-3). சாஸ்த்ரமே உனக்கு மேலான ப்ரமாணம் சாஸ்த்ரவிதியை மீறி கொடிய தபஸ்ஸை யநுஷ்டிப்பவர் தங்கள் உடலையும் எனக்கு உடலான ஆத்மாவையும் வதைக்கிறார்கள். இவர்கள் அசுரத்தன்மையுடையவர்கள்; முடிவில் நரகத்தையே அடைகிறார்கள். (17-5-6). *கோலமில் நரகமும் யானே (5-6-10).

இதுவரை புத்தாவதாரம் செய்து பாபிகளை மேன்மேலும் பாபத்திலீடுபடுத்தி அழியச் செய்தமை சொல்லிற்று. கீதையில் தேவாசுர விபாகம் பண்ணுகையில் "தைவீஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸூர் மதா" (16-5) என்று ஆஸ்திகளை - தர்மத்தைப் பின்பற்றுவனை தைவீஸம்பத்துள்ளவனாகவும் அல்லாதவனை ஆசுர சம்பத்துபடைத்தவனாகவும் சொல்லி தைவீஸம்பத்துள்ளவனே மோக்ஷமடைவதாகச் சொல்லுகிறான். அசுரஸ்வபாவமுள்ளவர்களை நசிக்கச் செய்யவே புத்தாவதாரமெடுத்தது. இனி நல்லோர்களை வாழ்ச்சி பெறும்படி செய்யும் திருநாமங்கள் கூறப்படுகின்றன.

811. மஹாபூத: - மஹான்களைத் தன்னவராகக் கொண்டவன். தன்னையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டவர்களை அன்புடன் பகவான் கௌரவிக்கிறான் "அருளப்பாடு நம்மாழ்வார்!" நம் ஆழ்வார் என்று விசேஷாபிமானம். கிடம்பியாச்சான் திருமாலிருஞ்சோலை யழகரிடம் "அகதிம் சரணாகதம் ஹரே!" என்று சுலோகம் விண்ணப்பிக்க அழகர் நம்மிராமானுசனையடைந்து வைத்து அகதி: என்னப் பெறுவதோ" என்று வெறுத்ததாக ஐதிஹ்யம். ஆழ்வார் எம்பெருமானார், ஜீயர் போன்றவரை அன்பராகக் கொண்டவன். மஹாபூத: மஹான்கள் என்னைத் தவிர வேறெதையும் மனதில் கொள்ளாதவர்களாய் என்னைபஜநம் பண்ணுகிறார்கள். என்னையே அடைகிறார்கள்" (கீதை 9,13). *தீர்ந்தார் தம்மனத்துப் பிரியாது அவருயிரைச் சோர்ந்தே போகல்கொடாச்சுடர் (2-3-6). தன்னையே ப்ராப்யப்ராபகமாகக் கொண்டவர் (தீர்ந்தார்) தன்னைப் பிரிந்து நோஷ்டாதபடி அவர்தன் நெஞ்சிலே இருக்கும் ஒளிபோன்றவன்.

812. மஹாநிதி: - மஹான்களைப் பெருநிதியாக உடையவன். அவர்களை மஹாநிதிபோல ஆதரத்துடன் பார்ப்பவன்; அவர்களிடம் மிகவும் ப்ரீதியுள்ளவன். *திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என் தலையே திருமால் வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே எனதுடலே

(10-7-8); தெற்கில் திருமலையையும் திருப்பாற்கடலையும் இவருடைய உத்தமாங்கத்தையும் (ஆழ்வாரின் தலையையும்) ஒக்க விரும்பினான். ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் வடக்கில் திருமலையையும் இவர் திருமேனியையும் ஒக்க விரும்பினான். இரண்டு திருமலைகளிலும் பரவ்யுகங்களிலும் பண்ணும் விருப்பத்தையுடைய இவர் திருமேனியொன்றிலும் பண்ணாநின்றானென்றபடி (௩௦) மஹான்களுக்கு நிதியாயிருப்பவன் என்னவுமாம் வைத்தமாநிதியாம் மதுகுதனன் (6-8-11). *நிதியினைப் பவளத்தூணை (திருக்குறு - 1). *எனக்கு நிதியே! பதியே! கதியே! (திருமொழி 7-1-7).

குமுத: குந்தர குந்த: பர்ஜநய: பாவநோதில: |

அம்ருதாசோம்ருதவபு: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வதோமுக: || 87

813. **குமுத:** - பூமண்டலத்தின் ஆநந்தமாயிருப்பவன். கு என்று பூமி; முத: - மகிழ்ச்சியடைபவன். *நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு என்கிறபடி பரமபுருஷனையும் துக்கப்பட வைப்பது இந்த உலகத்தின் இயல்பு. "ராஜ்யாத் ப்ரம்ச:வநேவாஸ: ஸீதாநஷ்டா: ஹதோ த்விஜ: - ராஜ்யத்திலிருந்து விரட்டப்பட்டேன் காட்டில் வசிக்கப் பெற்றேன். பிராட்டியை இழந்தேன், இந்த பக்ஷி ஜடாயுவும் கொல்லப்பட்டது - என்று அவனே கதறும்படி பண்ணுவது இந்தலோகம். இங்கும் மஹான்களுடன் கூடியிருந்து ஸந்தோஷப்படுகிறான். பரத்வாஜர் அத்ரி அகஸ்தியர் இன்னும் மற்ற ரிஷிகளின் ஆச்ரமங்களில் ஆநந்தமாக போது போக்கினான். *வைகுந்தா! மணிவண்ணனே! என்னுள் மன்னிவையும் வைகல்தோறும் அமுதாய வானேறே! (2-6-1) என் மனதில் நிலைத்திருந்து காலந்தோறும் இன்கவை தரும் வானவரமுதே! *ஒருவிட மொன்றின்றி என்னுள் கலந்தான் (2-5-3).

814. **குந்தர:** - ஞானப்ரதன். பரதத்வத்தைப் பற்றிய ஞானத்தை யளிப்பவன் பகவான். *அறியாதன அறிவித்த அத்தா! நீ செய்தன அடியேனறியேனே (2-3-2) *எந்தன் மெய்வினை நோய்களைந்து நன்ஞானமளித்தனன் கையில் கனியென்னவே (இராமா நூற் 103). "தத்மி புத்தியோகம் தம் யேநமாம் உபயாந்திதே" என்னையடைய வேண்டியதற்கான ஞானத்தை அவனுக்கு உகப்புடன் தருகிறேன். (கீதை 10-10).

815. **குந்த:** - பாபத்தைப் போக்கி படிப்படியாக ஞானமளிப்பவன். குந்தர: குந்த: இரண்டு திருநாமங்களும் நெருங்கியவை. ஒரே பொருளையுடையவை; கும் - என்று பாபத்தைச் சொல்லி அதை தாரயதி - பிறந்து போகச் செய்கிறான். என்பதால் குந்த: என்கிறது. அழிக்கப்பட்ட

பாபம் திரும்பி அணுகாமலிருக்கச் செய்கிறான். ஞானம் பெற்றவனுக்கு படிப்படியாக பரபக்தி பரஜ்ஞானம் பரம பக்தி எனும் நிலைகளைத் தருபவன். *செய்குந்தாவருந்தீமையுன்னடி யார்க்குத் தீர்த்து அசுரர்க்குத் தீமைகள் செய் குந்தா! (2-6-1). செய்யப்பட்டு தப்பாமல் பயன் தரக்கூடியவையும் தன்யத்நத்தால் போக்கிக் கொள்ள முடியாதவையுமான பாபங்களை உன் அடியார்க்குப் போக்கித் தந்து அசுரர்க்குக் கேடுவிளைவிக்கும் சுத்தஸ்பாவனே! குந்த: என்று வெண்மையான குருக்கத்தி மலரைச் சொல்லி அதைபோல் தூயவியல்புடையவன் என்கிறது. குந்தமென்று ஒரு ஆயுதம் - ஈட்டி அதையுடையவன் குந்தன். *நின்கையில் வேல் போற்றி என்று திருப்பாவை. கும்மதாதி இதி குந்த: முக்த பூமியைத் தரும் மோக்ஷப்ரதன்.

816. **பர்ஜநய:** - தாபத்தைப் போக்கும் மேகமாக இருப்பவன். ஆத்யாத்மிக, ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகமென்ற மூன்று வகை தாபங்களையும் ஆற்றுபவன். தன்னைப் பற்றிய ஞானத்தைத் தந்து தாபத்தை நீக்குபவன். மஹான்களின் மனதைக் குளிரச் செய்பவன். *மின்னு மாமழை தவழும் மேகவண்ணா! (திருநெடு 30) ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தநாதங்கேட்டு இவருடைய தாபமெல்லாம் நீங்கும் படியாகக் குளிர நோக்கிக் கொண்டு காளமேக நிபச்யாமமான வடிவோடே வந்து முகம் காட்டியவன். வண்ணா! என்று வடிவையும் ஸ்வபாவத்தையும் சொல்லும். *கருமாமுகிலுருவா! புனலுருவா! (திருமொழி 7-9-9) புனல் - குளிர்ந்த நீர்.

817. **பவந:** - தானே பக்தர்களிடம் செல்பவன். தானாக வந்து பக்தர்களின் தாபத்தைப் போக்குபவன். *வந்தாய் என் மனம் புகுந்தாய், மன்னி நின்றாய் (திருமொழி 1-10-9). *வந்தருளி என்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்து (5-7-7) பாவந என்று பாடமாகில், பரிசுத்தப்படுத்துபவன் என்று பொருளாம் *அமலங்களாக விழிக்கும் கமலக்கண்ணன் (1-9-9).

818. **அநில:** - தானே காரியம் செய்பவன். பிறர் தூண்டுதலின்றி பக்தர்களுக்கு அருள்புரிபவன். ஆச்ரிதரக்ஷணத்தைத் தானே தன் பேறாகச் செய்பவன். "தன்னை மனதில் நினைப்பவருக்கு மதுகுதனன் நேரில் கேளாதவைகளையெல்லாம் தருகிறான்," என்று ப்ரமாணவசநம். *வெறிதே அருள்செய்வார், செய்வார்கட்குகந்து *இன்று தானே தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான் (10-8-5).

819. அம்ருதாம்கு: - அமுதாட்டுபவன். தன் கல்யாண குணங்களான அம்ருதத்தை பக்தர்களுக்கு ஊட்டுபவன். "ஸோஃசநுதே ஸர்வாங்காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா:" என்று ச்ருதி. "சீர்கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் என்னினைந்து போக்குவர் இப்போது (பெரிய திருவந். 86) என்று கேட்கும்படி மஹான்களுக்குத் தன் குணாநுபவமே இன்பமாயிருப்பவன். *தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்தித்து என் ஊனிலுயிரில் உணர்வினில் நின்றான் (8-8-4). பகவானையே ஆராவமுதமாகச் சொல்லி யுள்ளது. *எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டு ஊழியுழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே (2-5-4).

820. அம்ருதவபு: - அமுதமன்ன திருமேனியையுடையவன். *ஆராவமுதன் (5-8-1). ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமானை நேரிலநுபவிப்பதை *அம்ருதஸாகராந்தர்நிமக்த: ஸர்வாயவஸ்ஸுக மாஸீத என்று முடித்தாரிதே எம்பெருமானாரும் (ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் - 6). *எனக்காராவமுதானாய் (10-10-5).

821. ஸர்வஜ்ஞ: - முற்றுமுணர்ந்தவன். *யஸ்ஸர்ஜஞ: எல்லாவழிகளாலும் அடைய எளியவன். மற்றவரை வசீகரித்துக் காரியம் கொள்ள அதிகாரிக்குத் தக்கபடி முறைகளுண்டு. எம்பெருமான் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட நிர்ப்பந்தங்கள் கிடையாது. எந்த வழியாகிலும் அதையே வ்யாஜமாகக் கொண்டு எளிதில் அடையும் படி இருப்பவன். *யேநகேநாபிப்காரேண த்வயவக்தா த்வம் கேவலம் மதீயயைவதயயா - (சரணாகதிகத்யம் - 17) என்று பெரிய பெருமாள் எம்பெருமானாரிடம் அருளியது. யேநகேநாபி ப்ரகாரேண ஸஹ்ருதயமாகிலுமாம்; அஹ்ருதயமாகிலுமாம் ஆர்த்தனாகிலுமாம்; த்ருப்தனாகிலுமாம்; அர்த்த ஸஹிதமாகிலுமாம்; அர்த்தவிதுரமாகிலுமாம்; அதிலொரு நிர்ப்பந்தமில்லை. த்வயாநு ஸந்தாநமே ஹேதுவாக இருகரையும் அழியப் பெருகின என் க்ருபையொன்றாலுமே விநஷ்டமான பாபங்களையுடையீராய் - என்று வ்யாக்யாநம், சரணமென்று வந்த விபீஷணனை சத்ரு கோஷ்டியிலிருந்து வந்தவனென்பது பாராமல் அங்கீகரித்தவன். *ஆழியான் அருள்தருவான் அமைகின்றான். (10-6-1).

ஸுலப: ஸுவ்ரத: ஸித்த: சத்ருஜித்சத்ருதாபந: ।

ந்யக்ரோதா தும்பரோஃசுவத்த: சானுராந்தர நிஷிதந: ॥ 88

823. ஸுலப: பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் (1-3-1). *எண்ணிலும் வரும் என்னினி வேண்டுவம் (1-10-2) 1,2 என்று எண்களை எண்ணி 26 என்றால் தன்னையழைத்ததாக வந்து அருள் புரிபவன் பகவான்.

சாஸ்தர முறைபடி முதல் 24 தத்வங்கள் ஈச்வரனையும் ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதங்களையும் 25 ஜீவனையும் 26 ஈச்வரனையும் குறிக்கும். இப்படி ஸுலபனாயிருப்பவனைப் பெற்று இனி என்ன வேண்டுவோம்? கண்ணனும் பலராமனும் விற்பெருவிழவென்று கம்ஸன் அழைத்து மதுரைக்கு வந்தபோது கம்ஸனுக்குச் சந்தனம் கொடுக்கும் கூனியைத் தெருவில் கண்டு தங்கள் உடலுக்குத் தக்க சந்தனம் கேட்டு, பூசப்பெற்று அந்தக் கூனியைக் கூன் நிமிர்த்து அநுக்ரஹிக்க அவள் கண்ணனை மடிபிடித்து "என் வீட்டுக்கு வா" என்றழைக்க, அப்படியே சென்றான். *அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் (9-10-7).

824. ஸுவ்ரத: - சோபநமானவ்ரதம் உடையவன் வ்ரதம் - ஸங்கல்பத்தைச் சொன்னபடி. *அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத் வ்ரதம் மம - என்று ராமபிரான் வசநம். சரணமென்று வந்தவனை கட்டாயம் ரக்ஷிப்பேன்; இது எனது விரதம். சேதனன் அவனை நினைப்பது பெரிதல்ல; அவன் இவனை நினைவிற்கொண்டு செய்வது ஆனைத் தொழிலாம் - பெரியது. நன்மையென்று பெயரிடலாவதொரு தீமையுங்காணாமே அப்ராப்தமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது; தனக்கேற (ஒரு) இடம் பெற்றவளவிலே "என்னுரைச் சொன்னாய் என்பேரைச் சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் என்றாற்போலே சிலவற்றையேறிட்டு ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கல்பித்து தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக நடத்திக்கொண்டு போகும்". (ஸ்ரீவசந பூஷணம் - 81). *சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் (9-10-5) இன்று வந்து இருப்பேனென்று என் நெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான் (10-8-6).

825. ஸித்த: - ஸித்ததர்மமாயுள்ளவன். நமது முயற்சியால் பகவானைப் பெறுகை ஸாத்யம் எனப்படும். ஸாதந்தால் ஸாதிக்கப் படுவது ஸாத்யம். அயத்நஸாத்யமாயுள்ளது ஸித்தம் நமதுயத்நம்; முயற்சியின்றியே தானாகவே வருவது; அவனுடைய ரக்ஷணம் இயல்பானது; ஒரு காரணத்தைப் பற்றியது அல்ல (Readily available). இதனால் பகவானை நாம் யத்நப்பட்டு அநுஷ்டிக்கும் ஸாத்யதர்மங்கள் போலல்லாமல் ஸித்ததர்மமென்கிறது. அவனே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் உள்ளான். *ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் (5-8-10). *இன்று தானே தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான். *விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் (10-6-3).

826. சத்ருஜித் சத்ருதாபந: - தமது திவ்யசக்தியினால் பூரிக்கப்பட்டு சத்ருக்களை ஜயித்தவர் மூலம் பகைவரை வருத்துபவன். தேவாஸுரயுத்தத்தில் இந்திரன் ஒரு எருதாகவுருவெடுக்க, அதன் முகப்பு மேலேறி புரஞ்ஜயன் என்னுமரசன் பகவானுடைய திவ்ய சக்தியால் ஆவேசிக்கப்பட்டு அசுரர்களைக் கொன்றான். எருதின் முகப்பின் மேலிருந்ததால் இவன் ககுத்ஸ்தன் எனப்பட்டான். இவன் வம்சத்தில் பிறந்ததால் ராமபிரான் காகுத்ஸ்தன் என்றழைக்கப்படுகிறான். புருகுத்ஸன் என்னுமரசனிடம் தமது திவ்ய தேஜஸ்ஸை ஆவேசித்து அவன் மூலம் பாதாளத்திலுள்ள துஷ்டகந்தர்வர்களை நாசம் செய்தான். இவ்விரண்டும் பூர்விஷ்ணு புராணத்திலுள்ள சரித்திரங்கள் பட்டர் பாஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இப்படி அநேகம் உண்டு.

827. ந்யக்ரோதோதும்பர: உதும்பரன் த்யக்ரோதன்; மிக உயர்ந்தவனாயினும் தாழ்ந்தவரான அடியார்க்குக் கட்டுப்படுபவன். மேலான நிலையில் உயர்ந்த வஸ்துக்களை, அதிகாரிகளை உடையவன். *அயர்வறுமமரர்களபதி (1-1-1) *ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாயா! (2-3-2) என்னும்படி மிகவுயர்ந்தவனாயினும் அதிநீசர்களான நம்போல்வராலும் ஒரு அஞ்சலியால் (கைகூப்புதலால்) எளிதில் வசப்படுத்தக்கூடியவன் ந்யக்ரோதன். அஞ்ஜலி; பரமாமுத்ரா கூடிப்ரம் தேவப்ரவஸாதிநீ (விஷ்ணு தர்மம்) அஞ்சலி என்ற கை கூப்புதல் பகவானுடைய அருளை உடனே பெற்றுத்தரும் முத்திரையாம். அகாரவாச்யனான பரமபுருஷனை ஜலப்பண்டமாக உருக வைப்பது அஞ்சலி. *கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன். கிஷ்கிந்தைவாயிலில் லக்ஷ்மணன் கோபத்துடன் வில்லோசையை எழுப்ப அநுமான் சுகர்வனிடம் "தவறு செய்த நீ இளைய பெருமாளிடம் கைகுவித்து வணங்குவது தவிர வேறு செய்வதொன்றுமில்லை" என்பது காணலாம். ஸக்ருத்க்ருதோஞ்ஜலி: சுபாநி புஷ்ணாதி (ஸ்தோத்ர ர-28) *ஸர்வகுணை: உத்கதம் அம்பரம் - பரம் தாம் - என்று பட்டர் பாஷ்யம் உதும்பர: என்ற திருநாமத்திற்கு. மிகவும் மேலான விண்ணாட்டில் பிராட்டிமாராலும் ஸூரிஜநங்களாலும் எப்போதும் ஸேவிக்கப்படுவன் ந்யக்ரோ தோதும்பர: இப்படி மிகப்பெரியவனாயினும் தாழ்ந்தவர்களும் தன்னைப் பற்றும்படி எளியவன். *காரேழ் கடலேழ் மலையேழ்மூலகுண்டும் ஆராவயிற்றானை அடங்கப் பிடித்தேனே (10-8-2).

828. அச்வத்த: - தேவர்கள் மூலம் உலகங்களை நியமித்து ஆள்பவன். அச்வத்தம் என்று சாமானியமாக அரசமரத்தைச் சொல்வதுண்டு. கீதையில் தன்னை "அச்வத்தஸ்ஸர்வ

வ்ருக்ஷாணாம்" என்று கூறிக் கொள்கிறான் (10-26). அச்வ: ஸ்த: என்று இன்றிருந்து நாளை நிலையற்ற தேகத்தைச் சொல்லும். அநித்யமான அதிகாரங்கள் பெற்றுள்ள இந்திரன் முதலான தேவதைகளை அநுப்ரவேசித்து பலகாரியங்களைச் செய்வதைச் சொல்லுகிறது. இதுமுதல் தனது அங்கங்கள் போன்றுள்ள தேவதைகள் மூலம் பகவான் உலகாள்வதைச் சொல்லும் திருநாமங்கள். *இறுக்கும் இறையிறுத்துண்ண - நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே (5-2-8) அவரவர்கள் தங்கள் கர்மங்கள் மூலம் கடமைகளைச் செய்து பூசித்து பலன் பெற்று வாழும் படி தனக்கு சரீரமானவர்களை தெய்வங்களாக நிறுத்திய தேவதேவன்.

829. சாணூராரந்த்ர நிஷிதந: - சாணூரனைக் கொன்றவன். இந்திரனுக்கு விரோதியான சாணூரன் என்ற அந்திர மல்லனைக் கொன்றவன். அந்திரன் என்று தாழ்சாதியொன்றைச் சேர்ந்தவனைச் சொல்லுகிறது. கம்ஸனுடைய மல்லன் பெயரும் சாணூரனே. *கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும் வீழ்ச் செற்றவன். (திருமொழி 2-3-1). *அரங்கின்மல்லரைக் கொன்று - கஞ்சனைத்தகர்த்த சீர்கொள் சிற்றாயன் (8-4-1).

ஸஹஸ்ரார்ச்சி: ஸப்தஜிஹ்வ: ஸப்தைதா: ஸப்தவாஹந: |
அமுர்த்தி ரநகோசசிந்தயோ பயக்ருத் பயநாசந: || 89

830. ஸஹஸ்ரார்ச்சி: - ஆயிரக்கணக்கான கிரணங்களையுடையவன். (அர்ச்சி - கிரணம்) இவற்றை சூரியனுக்குக் கொடுத்து பசந சோஷண, ப்ரதாபந ப்ரகாசநதர்மங்களை நடத்துபவன். பழுக்கச் செய்தல், உலர்த்தல், உஷ்ணத்தைத் தருதல். இவைகளையெல்லாம் நடத்துபவை இக்கிரணங்கள். "உலகங்களை விளங்கச் செய்வும் சூரிய தேஜஸ், சந்திரனிலும் நெருப்பிலும் காணும் ஒளி யாவையும் என்னுடையவை - கீதை (15-12). *ஒளிமணிவண்ணன் 3-4-7).

831. ஸப்தஜிஹ்வ: - ஏழு நாக்குகளையுடையவன். காளி, கராளி, மநோஜவை, ஸுலோஹிதை, ஸுதூம்ரவர்ணை, ஸ்புலிங்கிநி, விச்வரூபி என்று அக்நிக்கு ஏழு ஜ்வாலைகளாகிற நாக்குகளுள்ளனவாக முண்டகோபநிஷத் கூறுகிறது. இந்த ஏழு நாக்குகளையுடைய அக்நியாயிருப்பவன் எம்பெருமான். பரமபுருஷன் ஹுதபுக் என்று அக்நிவடிவில் யாகங்களில் ஹோமம் செய்யப்படும் நெய் முதலான ஹவிஸ்ஸுக்களை புஜிப்பதாக பௌஷ்கரஸம்ஹிதை கூறுகிறது. *தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய் ஆனான் (6-9-1).

832. **ஸப்தைதா: (Sapthaidhah)** - ஏழுவகை ஸமித்துக்களால் ஒளிவிடுபவன். அரசு, அத்தி, பலாசு, வன்னி, விகங்கதம், அசநிஹதம் புஷ்கரபர்ணம் என்ற ஏழுவகை ஸமித்துக்களால் ஹோமம். செய்யப்பட்டு ஜ்வலிக்கும் அக்நியாயிருப்பவன் பகவான். பாகயஜ்ஞம், (ஒளபாஸனம், வைச்வதேவம், ஸ்தாலீபாகம், அஷ்டகை மாஸசுராத்நம், ஈசாநபலி ஸர்ப்ப பலி என்ற ஏழு); ஹவிர்யஜ்ஞம் (அக்நிஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாஸம், பிண்டபித்ருயஜ்ஞம், பசுபந்தம், ஆக்ரயணம், சாதுர்மாஸ்யம், ஸௌத்ராமணி என்பர் ஏழு); ஸோமஸம்ஸ்தை (அக்நிஷ்டோமம், அத்யக்நிஷ்டோமம், சக்தியம், ஷோடசம், வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் என்ற ஏழு) என்றிப்படிப்பட்ட யாகங்களில் அக்நிமுகமாக பூஜைகளை பகவான் ஏற்கிறான். *வேதமும் வேள்வியும் விண்ணும் இருசுடரும் ஆதியும் ஆனான் (திருமொழி 9-4-9).

833. **ஸப்தவாஹந:** - ஏழு வாஹநங்களையுடையவன். *காரார்புரவியேழ் பூண்ட தனியாழிதேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தான் (சிறிய திருமடல்) சூரியமண்டலத்தின் மத்தியில் உள்ள பரமபுருஷனை காயத்ரீ முதலான மந்த்ரங்களால் பூஜிக்கிறோம். காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அநுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ருஷ்டுப், ஜகதீ என்ற சந்தஸ்ஸுக்களுடையவேதமந்த்ரங்களின் அதிஷ்டாந தேவதைகளே சூரியனின் ஏழு தேர்க்குதிரைகளாகவுள்ளன இவை பரமபுருஷனின் வாஹனங்களாம். "ஏழுப்ராணசக்திகள் பகவானிடமிருந்து உண்டாமவை" என்று ச்ருதி. இவற்றுக்குத் தேவையான வாயுவாகவிருப்பவன் பகவான். இந்தப்ராணசக்தி மூவுலங்களிலுமிருந்து ஜீவராசிகளைக் காப்பாற்றுகிறது. (பௌஷ்கரஸம்ஹிதை). ஆவஹம், ப்ரவஹம், ஸம்வஹம், உத்வஹம், விவஹம், பரிவஹம், பராவஹம் என்று ஏழு மண்டலங்களையுடையவன் வாயுவும். இவனையும் வாஹநமாக உடையவன் பகவான் வாயுவாஹந: 332.

834. **அமுர்த்தி:** - ப்ராக்ருத சரீரமில்லாதவன். அவனுடைய சரீரம் ஸ்தூலமான ப்ராக்ருதமானதல்ல. அப்ராக்ருத திவ்ய மங்களவிக்ரஹமுடையவன். ஐந்து பூதங்களாலான ப்ராக்ருத சரீரத்தினின்றும் வேறுபட்டது. ஆவேசாவதாரங்களில் (826 காண்க) இவன் ஆவேசிக்கும் சரீரம் இவனுடைய உண்மையான சரீரமன்று. அது ஒரு ஜீவசரீரம்.

835. **அநக: (Anaghah)** - பாபமற்றவன் பரிசுத்தன். பகவச்சரீரம் சுத்தஸத்வம்; தோஷம் தட்டாதது. பகவான் நம்மைப் போல் கர்மவசப்பட்டவனல்லன். ஜீவவிலகுகுணன் என்றபடி, (148 காண்க).

ஜீவசரீரத்தில் ஆவேசித்தாலும் அதன் தோஷங்கள் இவனைத் தீண்டா. *பூதங்களைந்து - இருள்குடர் - கிளரொளி மாயன் கண்ணன் (3-10-10). *தீதில் சீர் திருவேங்கடத்தான் (3-3-5). *அமலன்.

836. **அசிந்த்ய:** - எண்ணத்திற்கு அப்பாற்பட்டவன். யாவரையும் பகவானுக்கு ஒப்பாக - உவமையாகச் சொல்ல முடியாது. "தனக்கு உவமையிலாதான்" என்பது பகவானுக்குத் தனிப்பெருமை. "ஹிரண்மய, புருஷ: த்ருச்யதே; ஹிரண்ய ச்மச்ரு; ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வஏவஸுவர்ண: தஸ்ய யதாகப்பாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்று அந்தராதித்ய வித்யையில் சாத்தோக்யம் பரமபுருஷனை வர்ணிக்கிறது. "பொன்மயமான ஒரு புருஷன்" என்பதால் பொன் போன்ற காந்தியும் அழகும் விரும்பத்தக்கதன்மையும் சொல்லிற்று. பொன்னன்ன மீசை" கேசபாசங்கள், சூரியனால் அலர்த்தப்பட்ட தாமவர மலரை யொத்த விருகண்கள் என்றெல்லாம் ச்ருதி சொல்லுகிறது. ஆயினும், *கட்டுரைக்கில் தாமரை நின்கண்பாதம் கையொவ்வா; சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனியொளி ஒவ்வாது; ஒட்டுரைத்து இவ்வுலகு உன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ (3-1-2) உனக்கீடாக எதையுமே சொல்ல முடியாது. உலகத்தில் உனக்கு உவமையாகப் பலவற்றைச் சொல்லிப் புகழ்வதெல்லாம் ஏதோ தோற்றினதைச் சொல்வதாய் புல்லியதாகவே நிற்கும். உனது அப்ராக்ருதமான தேஜஸ்ஸை ஒப்பிட்டுச் சொல்லவே முடியாது. *எம்பரஞ்சோதி கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே (3-1-3) எல்லை காணமுடியாத உனது மேன்மையை ஒருவாறு சொல்லி முடித்தாலும் உனது நீர்மை தரைகாணவொண்ணாததாயுள்ளது. கோவிந்தா! - பசுக்களோடும் பொருந்தும்படியாயிருக்கை *செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுண்ணென்னு மீனச் சொல்லே (திருவிருத்தம் 98) எளிமையால் வந்த புகர் சொல்லப்போகாது. "அழகில் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாமையால் அழகால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; லோகத்தில் உபமானரஹிதன் - (உவமையே இல்லாதவன்) நீயேயாகையால் உபமானராஹித்யத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; உன்படிகள் இவையான பின்பு என்னால் பேசப் போகாது" என்று வியாக்கியானம். "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" - கர்மஸம்பந்தமற்ற முக்தாத்மா பரமபுருஷனுடன் பரமஸாம்யாபத்தியை அடைகிறான் - என்று வேதம் சொல்விற்றாகிலும் உண்மையில் அவனுக்குப் பரதந்த்ரரான அவர்கள் எப்படி பரமபுருஷனுக்கு உண்மையில் ஒப்பாகமுடியும்? "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸந்" என்றும் *நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் என்றும் சொல்லிப்போமித்தனை.

*சேயன் அணியன் யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரனல்லன் (1-9-6) தன் முயற்சியால் காண்பவர்க்கு தூரஸ்தன். அணியன் - அவனாலே அவனைக் காண்பார்க்கு எளியன்; சிந்தைக்கும் - மிக்க அறிவுடையார்க்கும் கண்ணுக்கோ மனத்துக்கோ விஷயமாகாதவன்.

837. பயக்ருத் 838. பயநாசந: - பயத்தை உண்டுபண்ணுமவன்; பயத்தைப் போக்குமவன் "பயாபயங்கர: க்ருஷ்ண: ஸர்வலோகேஸ்வர: ப்ரபு:" என்று பாரதவசநம் அவனுடைய ஆஜ்ஞா ரூபமான சாஸ்த்ரங்களை மீறும் பாபிகளுக்கு பயமுண்டாக்குபவன்; அவனது நியமனத்தை மீறாத ஸாதுஜனங்களுக்கு பயத்தை போக்குமவன். "தவாஸ்மி - உன்னையடைந்தவன்" என்று என்னைக்கிட்டியவனுக்கு "அபயம்ததாமி...ஏதத்வ்ரதம் மம" பயமின்மையைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறேன். இது என் வ்ரதம் - என்பவன். *அசுரார்க்கு வெங்கூற்றம் (பயக்ருத்) எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனைத் தாள்பற்றியானோர் துக்கமில்லே (3-10-8) பயநாசந:

அணுப்ருஹத் க்ருச: ஸ்தாலோ குணப்ருத் நிர்குணோ மஹாந் |

அக்ருத: ஸ்வத்ருத: ஸ்வாஸ்ய: ப்ராக்வம்சோவம்சவர்த்தந: || 90

839. அணு - மிகவும் நுண்ணியவன். "இதற்கும் சிறியது கிடையாது" என்பதை உலகில் அணு என்பர். அணுமாத்ரமான ஜீவாத்மாவையும் உட்புகுபவன் பரமபுருஷன் "அணோரணீயாந்" என்று ச்ருதி அவனை அணுவிலும் நுண்ணியவனாகப் பேசிற்று. *ஆவி சேர் உயிரினுள்ளான் (3-4-10) சிறியாய் ஓர் பிள்ளை (திருமொழி 7-2-4).

இது முதல் பகவானுடைய அஷ்டைச்வர்யங்களைப் பேசும் திருநாமங்களாம். அணிமா, மஹிமா முதலான ஐச்வர்யங்கள் ஸர்வேச்வரனான பகவானுக்கு இயல்பாகவுள்ளவையாம். அவன் ப்ரஸாதமடியாக அவனநுக்ரஹம் பெற்றவருக்கும் இச்சிறப்புகள் உண்டு. ஹநுமான் தனதுடலைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டு கடலைத் தாண்டும்போது சுரசா என்பவளை வெற்றி கொள்ளும் பொருட்டு இன்னும் பெரியவுருவெடுத்துப் பின்னர் கட்டைவிரலளவு சுருக்கியதாக ஸ்ரீராமாயணம் கூறுகிறது. சிலருக்கு பகவான் இந்த ஸித்திகளைத் தந்து தன்னிடமிருந்து விலக்கி விடுவதுமுண்டு ப்ரஹ்ம என்பது ப்ருஹத்வத்தாலே இதைவிடப் பெரிதில்லை என்னுமளவுக்குப் பெரியது ப்ருஹத். அதிஸூக்ஷ்மமாகவும் இருக்கவல்லவன் பரமாத்மா. இதயத்தினுள் உள்ள மிகச்சிறிய தஹராகாசம் என்னுமிடத்திலும் அவ்யக்தமான ப்ரக்ருதியிலும் அணுவான ஜீவனிலும் அநுப்ரவேசித்துள்ளவன். இது இவனுடைய இயல்பான சக்தி.

840. ப்ருஹத் - பெரிதிலும் பெரியவன். த்ரிபாத்விபூதி என்ற பரமபதம் இந்த ஜகத்தைக்காட்டிலும் பலமடங்குகள் பெரிது. அதையும் தனது உள்ளங்கையில் அடக்கிக் கொள்ளலாம் படிபெரியவன். காலதத்வமும் மிகப்பெரிது; அதிலும் பெரியவன் பகவான். "மஹதோ மஹீயாந்" என்று ச்ருதி "ஸபூமியம் விச்வதோ வ்ருத்வா அத்யதிஷ்டத் தசாங்குலம்" என்று புருஷஸூக்தம், உலகு முழுதையும் வியாபித்து அதன்மேல் நெடுந்தூரம் அதிக்ரமித்த படியைச் சொல்லுகிறது. தசாங்குலம் என்பதை பத்தங்குலமாக மட்டும் கொள்ளக்கூடாது. மஹிமா என்ற ஐச்வர்யத்தைக் காட்டுகிறது. *பெரியப்பவன் - உலகுக்கோர் தனியப்பன் (8-1-11). *நந்தாவிளக்கே! அளத்தற்கரியாய் (திருமொழி 3-8-1).

841. க்ருச: மெல்லியவன் லேசானவன். லாகவ முடைமையைச் சொல்லும். லகிமா என்னுமைச்வர்யம் காட்டப்படுகிறது. "யத்ரகாமகத: வசீ" (மஹாபாரதம்) நினைத்தபடி எங்கும் செல்லக் கூடியவன், பஞ்சிலும் லேசானவன். *எண்ணில் நுண்பொருள் (10-8-8).

842. ஸ்தூல: - பருத்தவன் ஒரே இடத்தில் நின்று "எட்டாதது" என்னக்கூடிய இடத்தையெல்லாம் எட்டித் தொடுபவன். பூமியில் நின்று கொண்டு சந்திரனையும் தொடவல்லவன். ப்ராப்தி என்ற ஐச்வர்யத்தைக் காட்டும் திருநாமமிது *தாள் பரப்பி மண்தாவின ஈசன் (1-3-10) *ஒங்கி உலகளந்த உத்தமன் (திருப்பாவை)

843. குணப்ருத் - எல்லாப் பொருள்களையும் தனது குணம் போல தரிப்பவன். தனது ஸங்கல்பத்தினால் எல்லாநிலைகளிலுமிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களையும் தனது குணங்கள் போலத் தன்னிடம் வைத்துத் தாங்குபவன். "ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந:" எல்லாவற்றையும் தன் வசத்திலிருத்தி ஆள்பவன். இதனால் ஈசித்ருத்வமெனும் ஐச்வர்யம் விளங்கும். *எப்பொருளும் தானாய் எல்லையில் சீர் எம்பெருமான் (2-5-4, 10).

844. நிர்க்ருண: - முக்குணக் கலப்பற்றவன். "ஸத்வாதயோ நஸந்தீசே யத்ர ச ப்ராக்ருதா குணா: - ஸத்வாதி முக்குணக்கலப்பான ப்ராக்ருத குணங்களில்லாதவன் ப்ராக்ருதவஸ்துக்களுடன் ஸம்பந்தமிருந்தாலும் அவற்றின் குணங்கள் ஒட்டாத ஸ்வதந்த்ரன் பகவான். தான் ஒருவருக்கும் வசப்படாமல் எல்லாரையும் எல்லாவற்றையும் தன்வசம் வைத்திருப்பவன். இதனால் வசித்வம் என்ற மேலான ஐச்வர்யம் விளங்குகிறது. *துக்கமில் சீர் கண்ணன்.

845. மஹாந் - மிகச்சிறந்தவன். நினைத்ததையெல்லாம் தடையின்றி செய்யும் ஆற்றலுடையவன். இதனால் ப்ராகாம்யம் என்ற ஐச்வர்யம் காட்டப்படுகிறது. நீரில் மூழ்கி எழுவது போல் நிலத்திலும் புகுந்து புறப்பட்டக்ஷடியவன். "சௌரியான பேராற்றல் படைத்த பகவான் தன் விருப்பப்படி பொருள்களைச் சேர்ப்பதும் பிரிப்பதுமாக ஒரு தடையுமின்றி, செய்யவல்லவன்" இதனால் ப்ராகாம்யம் எனும் ஐச்வர்யம் விளங்குகிறது.

846. அத்ருத: (Adhruthah) - அடக்க முடியாதவன். தனது மேன்மை காரணமாக ஒன்றாலும் கட்டுப்படாதவன். இவனே யாவரையும் கட்டுப்படுத்தி நியமிப்பவனாயுள்ளான். ஒருவனுடைய நிழலைப் பிடித்து அதன் மூலம் அவனுடைய இதயத்துட் புகுந்து நியமிக்க வல்லவன் பகவான். இப்படியே ஒருவனுடைய சிந்தனையை - எண்ணத்தைப் பற்றி புகுவதுமுண்டு. நல்ல செயல்களை - யாகம், பூஜை, குளம் வெட்டுதல் முதலியவற்றை நியமித்து நடத்துமவன். விச்வரூபனான தனது ஸங்கல்பத்தினால் எதையும் தடையின்றி செய்பவன் அவனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிரங்குச ஸ்வதந்தரன். க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் வேதம் வல்லவனான ஒரு அந்தணனுடைய பிள்ளைகள் காணாமல் போய், அவன் கண்ணனிடம் வந்து முறையிட்டான். "வேதவாய்மொழி அந்தணனொருவன் எந்தை! நின்சரண்; மனைவி காதல் மக்களைப்பயத்தலும் காணாள் கடியதோர் தெய்வங்கொண்டொளிக்கு மென்றழைப்ப, ஏதலார் முன்னேயின்னருள் செய்து உன்மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்" (திருமொழி 5-8-7) என்கிறபடியே பரமபதத்திலிருந்த அந்த வைதிகபுத்ரர்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்தான். அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு வைகுந்தம் புகத் தகுதி ஏதுமில்லை; "வைகுந்தம் சென்றவர்க்கு மீட்சி கிடையாது என்று ச்ருதி கூறுகிறது. அவர்களை வைகுந்தம் புகச் செய்ததும், தான் சென்று அங்கிருந்து மீட்டு வந்ததும் கண்ணன் தனது ஸங்கல்பத்தினால் செய்த செயல்கள். க்ருஷ்ணாவதாரரூபத்தைத் தன் தேவிமாருக்குக் காட்டுவதற்காகச் செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சேதனாசேதனங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் மாற்ற சக்தி படைத்தவனாயினும் அப்படிச் செய்வதில்லை. ப்ராப்தி எனும் ஐச்வர்யத்தைக் காட்டுவது.

847. ஸ்வத்ருத: - தன்னைத்தானே தாங்குபவன். ஸ்வபாவதோவத்ருதம். மற்றவர்கள் விஷயத்தில் "நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே (5-2-8) என்கிறபடி இவன் தாங்காவிடில் அவர்கள் விழுந்து விடுவார்கள். யோகிகளுக்கு மந்த்ரம் தபஸ் முதலானவற்றால் பெறப்படும் ஐச்வர்யம் இவனருள். பகவானிடம்

பார்க்கப்படும் ஐச்வர்யம் ஒருவர் மூலமாக வந்ததல்ல; இயல்பாகவே அவனுடையது. "பொருவில் தனிநாயகன் (5-10-8).

848. ஸ்வாஸ்ய: - தன்னியல்பாக மேலான இருப்பையுடையவன் ஆஸ்யமென்று நிலையைச்சொல்வர்; ஆஸனமென்னவுமாம். பகவானுடைய மிக மேலான நிலை அவனுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தம் ஒரு காரணத்தைப் பற்றி வந்ததல்ல. முக்தனுக்குப் பரமாத்வாஷ்டன் ஸாம்யம் சொல்லப்பட்டாலும் முன் நிலையில் அறியாமையால் மூடப்பட்டிருந்தது பகவானருளால் அதுகழிந்து மேலான நிலையை அவன் பெற்றான். பரமபுருஷனின் ஆஸ்யா அவனுக்கு பரிசுத்தமாக எப்பொழுதுமுள்ளது.

849. ப்ராக்வம்ச: - நித்யர்களுக்கு வம்சமூலமாயுள்ளவன். "அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி (1-1-1) ஆதிகாலமாகவே ஸம்ஸாரத் தொடர்பில்லாமல் எப்போதும் பரமபதத்தில் எம்பெருமானுக்கு ஆட்செய்பவர் நித்யர்கள் - திருவநந்தாழ்வான் போல்வார் எம்பெருமானுடைய நித்யஸங்கல்பத்தினால் இவர்கள் நித்யர்களாகவுள்ளனர். அவர்களுக்கு பகவான் நித்யாதாரமாயிருக்கிறான். இதையே வம்சமூலம் என்கிறது. நித்யர்களின் நித்யச்வர்யம் பகவத் க்ருபையால் - பகவத் ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டது. "யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்று ச்ருதி. பரமபதத்தில் ஆதிகாலத்திலிருந்து பகவத் ஸங்கல்பத்தால் ஸாத்யர்கள் - நித்யஸூரிகள் இருக்கிறார்கள். பகவானிடமுள்ள ஐச்வர்யத்தின் சிறப்பு 846-849 ஆன நான்கு குணங்களால் பொதுவாகக் கூறப்பட்டது. "நாதனே! எட்டு ஐச்வர்யங்களையும் இயல்பாகவே அமையப் பெற்ற தேவரீரது நிகரற்ற, மேல்வரையற்ற சிறப்பை எப்படி துதித்துத் தலைக்கூட்ட வல்லேன்" என்று பொருள் படும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண சுலோகம் இவ்வைச்வர்யத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறது.

850. வம்சவர்த்தந: - நித்யர்களை வருத்தி பண்ணுமவன் வம்சவ்ருத்தியாவது அவர்கட்கு கைங்கர்யரஸத்தை மேன்மேலும் தந்து அவர்கள் போக மகிழ்ச்சியைப் பெருக்கி அவர்களுக்கு வாழ்வளிப்பவன். "பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரான் (9-3-4).

பாரப்ருத் கதிதோ யோக் யோக்ச: ஸர்வகாமத: |

ஆச்ரம: ச்ரமண: ஷாம: ஸுபர்ணோ வாயுவாஹந: || 91

851. பாரப்ருத்: - (Bhaarabhrut) - சுமை தாங்குபவன். சுமையாவது யாது? "யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்" (கீதை 9-22) என்கிறபடி சேதநயோகக்ஷேமத்தை வஹிக்கிறான். சுமையை ஸம்பாதிப்பது எளிது.

அதைத் தாங்குவது எளிதல்ல; ஸம்ஸார பாரம் பெருஞ்சுமை. விவேகமுள்ள புத்திசாலிக்கே இது சுமையென்பது விளங்கும். ஸம்ஸாரபந்தம் பகவானால் தான் விலக வேணும். இவ்விலங்கையறுத்து ஜீவர்களின் ஸ்வரூபமான ஞானமலர்ச்சியையும் பகவத் ப்ராப்தியையும் தரவல்லவன் அவனே. ஞானத்தின் சுருக்கமும் அவனையடையத் தடையாய் நிற்கும் பாபங்களும் பெருஞ்சுமை. இவற்றை விலக்கி ஸ்வரூபப்ரகாசம் பண்ணித்தருவது அவன் பொறுப்பு. அவன் அப்பொறுப்பைச் சுமக்கிறான். *வேங்கடத் துறைவார்க்கு நமவென்னலாங்கடமை அது சுமந்தார்கட்கே (3-3-6). என்னுமிடத்து ஈடு பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும் இவனுடைய நேர்த்தியில் (முயற்சி - செயல்) அன்பத்தையும் பார்த்து "இப்பேற்றுக்கு இவன் இம்மலையைச் சுமவானோ?" என்பாரைப்போலே (இது பரிஹாஸமாகச் சொல்லுவது) - இவன் பக்கலுள்ளத்தைக் கனக்க நினைத்திருக்கும் அவன் கருத்தாலே என்னுதல் இவன் நம: என்று சொன்னது அவனுக்குச் சுமையாகவுள்ளதாம்; "அஞ்ஜலிபரம்வஹதே" என்பது காண்க. அவனைச் சரணடைந்து விட்டால் நமதுரக்ஷணப் பொறுப்பை அவன் சுமக்கிறான் என்பது கருத்து. புருஷோத்தம முடையான் (பூரிஜகந்நாதன்) சண்பகப்பூ உகப்பவன். ஒரு ராஜகுமாரன் ஒரு நாள் எங்கும் அப்பூ கிடைக்காமல் பெருவிடை கொடுத்து வாங்கி ஆதரத்துடன் ஒரு சண்பக மலரைக் கொண்டு வந்து சாத்த, அன்றிரவு அப்பக்தன் கனவில் வந்து "நீ இட்ட பூ மிகவும் கனமாயிருந்தது" என்றானாம்.

852. கதித: - சொல்லப்பட்டவன். வேதங்கள். அதை விளக்கும் இதிறாஸபுராணங்கள் எல்லாவற்றாலும் ஸகலகல்யாண குணபூரணனாகவும் ரக்ஷகனாகவும் சொல்லப்பட்டவன். *சொல்லினால் தொடர்ச்சி நீ - சொல்லப்படும் பொருளும் நீ - சொல்லினால் சொல்லபடாது தோன்றுகின்ற சோதி நீ - சொல்லினால் படைக்க, நீ படைக்க வந்து தோன்றினார். சொல்லினால் சுருங்க நின்குணங்கள் சொல்லவல்லரே? (திருச்ச - 11): வேதத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தத்தை அளிப்பவன் நீ; அதில் தெய்வங்களாகச் சொல்லபடுமவர்க்கும் அந்தராத்மா நீ; சொல்லால் அளவிட்டுச் சொல்லவியலாத பரஞ்சோதி நீ; "வேதத்தைத் துணைகொண்டு படைப்பைச் செய்" என்று நீ படைத்த பிரமனும் உனது குணபூர்த்தியைச் சுருக்கமாகவும் (சிறிதளவாயினும்) சொல்லவல்லவனோ? - இல்லை, வேதத்திலும் இதிறாஸங்களான பூரீராமாயண மஹாபாரதங்களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் விஷ்ணுவே சொல்லப்படுகிறான் "வசஸாம்

வாச்யமுத்தமம்" - உத்தமனான பகவானையே எல்லாச் சொற்களும் சொல்லுகின்றன. (ஜிதந்தாஸ்துதி 1-7) *மறையாய நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடர் (3-1-10).

853. யோகீ: - அஸாதாரண ஸாமர்த்யம் படைத்தவன்! அகடிதகடநாஸாமர்த்யம் - ஸம்பாவிதமல்லாததையெல்லாம் ஸம்பவிக்கப்பண்ணவல்லவன்; அதாவது கூடாதனவற்றையும் கூட்டுகையான சிறந்த ஆற்றல் எப்போதும் இயல்பாக உள்ளவன். கீதை விச்வரூபாத்யாயத்தில் (அத் 11) அர்ஜுனனிடம் கண்ணன் சொல்வது "திவ்யம் ததாமிதே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம்" (11-8). மேலே ஸஞ்சயன் சொல்கிறான்; ஏவமுகத்வா ததோராஜந் மஹாயோகேச்வரோ ஹரி: தர்சயாமாஸ பார்த்தாய பரமம் ரூபமைச்வரம் (17-9). யோகமைச்வரம் என்பதால் ஈச்வரனான தன்னிடம் கல்யாணகுணங்கள் கூடியுள்ளதையும் மண்ணாடும் விண்ணாடும் - உபயவிபூதியும் - சேர்ந்துள்ளதைச் சொல்லுகிறான். "யத்ரயோகேச்வர க்ருஷ்ண" என்பது கீதையின் முடிவான ப்ரஸித்தமான ச்லோகம் (18-78). யோகேச்வரனான க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுனனுமுள்ளவிடத்தில்தான் நிச்சயமாக வெற்றி. பொங்கும் ஐச்வர்யம் இவையெல்லாமுண்டு. *ஆலினிலையாய்! அருள் (திருப்பாவை) என்றதில் இப்பொருளெல்லாம் உண்டு. எல்லா உலகங்களையும் வயிற்றில் கொண்டு சிறு குழவியாய் ஒரு ஆலிலை மேல் ப்ரளய ஸமுத்ரத்தில் சயனித்திருந்தவன். விச்வரூபத்துக்கு நேர் எதிரானதிது. *மாயா! வாமனனே! மதுகுதா! மாயங்கள் செய்து வைத்தி இவையென்ன மயக்குக்களே. (7-8-1, 5).

854. யோகீச: - யோகியர் தலைவன். இயற்கையில் த்யானம் அமைந்த ஸநகாதியோகியருக்கும் யோகத்தை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை ஏற்றவன் தூய்மையுள்ள "ஸநக ஸநந்ததாதி யோகியருக்கும் மிகப்பரிசுத்தபதமான வைகுந்தத்தைத் தருமவன்" என்று பூரீ விஷ்ணுபுராணம். *கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர் கரை கண்டோர் துளக்கமில்லா வானவரெல்லாம் தொழுவார்கள் (8-3-10). கரை கண்டோர் - முக்தர்கள்.

855. ஸர்வகாமத: - (Sarvakamadah) எல்லா விருப்பங்களையும் தருபவன். யோகத்திலிருந்து தவறியவருக்கும் அணிமா மஹிமா முதலான ஐச்வர்யங்களைப் பலன்களாக, அவை ஸித்திக்க இடையூறுகளானாலும், தருபவன் "அவர்கள் புண்யம் பண்ணியவர்களின் உலகங்களையடைந்து நீண்டகாலம் அங்குள்ள பலன்களை அநுபவித்துத் திரும்புகின்றனர். (கீதை 6-41). இப்படி லௌகிக

பலன்களைப் பெறுவது அவனிடமிருந்து விலகுதல் என்று உணரவேண்டும். *எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்.

856. ஆச்ரம: - விடாயாற்றுபவன் முன்சொன்ன அதிகாரிக்குச் சரமபரிஹாரம் பண்ணிக்கொள்ளுமிடமாயிருப்பவன். *இலம் நலங்கழலவனடி நிழல் தடமன்றி யாமே (10-1-3) தடம் விசாலமான இடம்; பொய்கை யோகத்தில் தவறி புண்யலோகவாஸம் பண்ணி இவ்வுலகம் திரும்புவனை நல்ல தெளிந்த அறிவுள்ள வைணவக் குடும்பங்களில் பிறப்பித்து அவர்கள் பட்ட சிரமங்களை ஆற்றுபவன். "யோகப்ரஷ்டன் மறுபிறவியெடுக்கும்போது தூயவர்களும் பகவத்பக்தியுள்ளவருமான (ஸ்ரீ வைஷ்ணவ) குடும்பங்களில் வந்து பிறக்கிறான். (கீதை 6-1).

857. ச்ரமண: - தொடர்ந்து செய்ய உதவுமவன். யோகத்தில் ஸித்தி பெறாமல் கர்ம பலனநுபவிக்க நேர்ந்தவனுக்கு அவ்வநுபவமான பின்பு யோகத்தில் நினைவு (வாஸனை) நீங்காமலிருந்தால் மறுபிறப்பில் அதைத் தொடர்ந்து அநுஷ்டித்து ஸித்தி பெறச் செய்பவன். "அப்பிறப்பில் முன் பிறப்பின் வாஸனையால் அதைத் தொடர்ந்து அநுஷ்டித்து ஸித்தி பெறுதற்கு வேண்டிய புத்தி யோகத்தை (அறிவை)ப் பெறுகிறான்" (கீதை 6-43). *செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே. (5-6-4).

858. க்ஷாம: - திறமையுள்ளவனாகச் செய்பவன். யோகத்திலிருந்து நழுவினவனை மறுபிறப்பில் அதைத்தொடர்ந்து அநுஷ்டித்து பிறவிக் கடலைத்தாண்ட ஆற்றலைத் தருபவன். (443, 444 காண்க.) க்ஷமன் என்றால் திறலுடையவன் என்று பொருளுண்டு. "நல்லது செய்பவன் எப்போதும் துர்க்கதியையடைவதில்லை" (கீதை 6-40) *புணைவனாம் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே (2-8-1) புணைவன் - புணைப்பட்டவன் - பொறுப்பாளி.

859. ஸுபர்ண: - தாண்ட உதவுமவன். ஸுபர்ண: என்று ஆகாயத்தை அநாயஸமாக பறந்து தாண்டும் பறவை. குறிப்பாக கருடனுக்குப் பெயர். அழகிய சிறகுகளுடையவன். ஒரு பிறப்பில் யோகத்திலிருந்து நழுவினவன் மறுபிறப்பில் அதைத் தொடங்கி மேலுமநுஷ்டித்து பிறவியென்னு மிருட்டைத் தாண்டி கரைசேரச் செய்பவன். "கடலைத் தாண்டிக் கரைசேர பகவானழைத்துச் செல்கிறான்" என்று ப்ரமாணம். "பலஜன்மங்களில் யோகத்தை அநுஷ்டித்து ஸித்தி பெற்று மேலான கதியையடைகிறான்" (கீதை 6-45). *தெய்வப் புள்ளேறி வருவான் (திருமொழி 3-3-6). புள் - கருடன். *புள்ளைகடாகின்ற தாமரைக் கண்ணன் (7-3-1).

860. வாயுவாஹந: - மேலெழச் செய்பவன் இங்கு வாயு என்று கருடனைச் சொல்லுகிறது. *கெருடவாகனன் (திருமாலை - 10). புள்ளையூர்வான் (2 திரு 96). ஒருவன் எக்காரணங்களினால் யோகத்திலிருந்து நழுவினவனாயினும் பகவான் கருடனைக் கொண்டு அவனை விரைவாக மேலெழச்செய்து கரை சேர்ப்பிக்கிறான். மேலுலகங்களில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த தனது பக்தனான உபரிச்ரவஸு ரிஷிசாபத்தால் கீழுலகங்களில் விழுந்தபோது கருடனைக் கொண்டு அவனை மீட்டு முன்பு போல மேலுலகங்களில் ஏற்றியவன். "பக்ஷிராஜனான கருடன் அவர்களை விரைவில் தனது ஸ்வாமியின் (விஷ்ணுவுடைய) இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்கிறான்" என்று விஷ்ணுதத்வம் கூறுகிறது. யோகம் என்று த்யானம் - உபாஸனத்தைக் கூறுகிறது. 332 காண்க.

தநுர்த்தரோ தநுர்வேதோ தண்டோ தமயிதா:தம: ।

அபராஜித: ஸர்வஸஹோ நியந்தா நியமோ யம: ॥ 92

861. தநுர்த்தர: - சார்ங்கபாணி. சார்ங்கமென்னும் திவ்ய தநுஸ்ஸை தரித்திருப்பவன். தன்னை யோகத்தின் மூலம் உபாஸிக்கும் பக்தர்களுக்கு உண்டாகும் இடையூறுகளைக் களைவதற்காக எப்போதும் வில்லைக் கையில் தரித்திருப்பவன். *காய்சின வில் தண்டேந்தி எம்மிடர் கடிவான் (9-2-6). "தார்யதே க்ஷத்ரியை: சாப: நார்த்தசப்தோ பவேதிதி" - எங்கும் ஆர்த்த நாதம் கேட்கக் கூடாதென்று க்ஷத்ரியர்கள் வில்லை எப்போதும் தரித்துள்ளனர். *நான்கு தோளன் குனிசார்ங்கன் (8-8-1).

862. தநுர்வேத: - வில் வித்தையைக் கற்பிப்பவன். தேவேந்திரன், மற்றுமரசர்களும் தன்னிடமிருந்து வில்வித்தை முதலான சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறியும்படி அந்த வித்யைகளை ப்ரவர்த்திப்பவன்.

863. தண்ட: - துஷ்டர்களைத் தண்டிப்பவன். வேத தர்மத்தைப் பின்பற்றி உலகக்ஷேமம் உண்டாகச் செய்யும் அரசர்கள் மூலம் துஷ்டர்களைத் தண்டித்து அடக்குபவன் தாம்யதி - அடக்குதல் *அசுரர் மேல் தீவாய் வாளி மழைபொழிந்த சிலையா! (6-10-4).

864. தமயிதா: - அடக்குபவன். தானே நேராக அவதரித்து துஷ்டர்களை அடக்குபவன் ராமனாக வந்து தோன்றி ராவணன் போன்ற துஷ்டர்களை அடக்கியவன். *நாட்டை நலியும் அரக்கரை நாடித் தடிந்திட்டவன் (7-5-2).

865. அதம: - யாராலும் அடக்கப்படாதவன்; அடக்க முடியாதவன். தனது இச்சையாலேயே உலகங்களையெல்லாம் சாம்பலாக்க வல்லவன்

ஐநார்த்தனன்; "எல்லாவுலகங்களும் சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் அவனுக்கு ஒரு தீங்கும் செய்ய முடியாது" (மஹாபாரதம்).

866. **அபராஜித:** - வெல்ல முடியாதவன், எங்குமுள்ள எல்லாவற்றையும் தடையொன்றுமின்றிக் கட்டளையிட்டு நடத்த வல்லவன். (10-1-3); கொடுஞ்சேனை கடிந்து ஆற்றல் மிக்கான் - அரியே (1-6-10). "யாராலும் வெல்ல முடியாத க்ருஷ்ணன்" யஸ்ய மந்தரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஐநார்த்தந: ஹரி: த்ரை லோக்யநாதஸ்ஸங்கிம் நு தஸ்ய ந நிர்ஜிதம் என்று மஹாபாரதம் மூவுலகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான ஐநார்த்தனன் - ஹரி எவனுக்கு நண்பனாகவும் மந்தரியாகவும் ரக்ஷகனாகவும் உள்ளானோ அவனால் உலகத்தில் யாரை எதைத் தான் ஜெயிக்க முடியாது? 721 காண்க.

867. **ஸர்வஸஹ:** - யாவரையும் தாங்குமவன். மந்தாதிகாரிகள் (அறிவில் குறைந்தவரும்) ஆராதிக்கும்படி தேவதாந்தரங்களைத் தனது கட்டளையால் ஏற்படுத்தி அவர்களைத் தாங்குமவன். "இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி, நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே (5-2-8) "ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசித கர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலக்ஷிதங்களைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்க பிந்நருசிகளான அதிகாரிகளை யுடைத்தான ஸர்வலோகங்களுக்கும் தன் சரீரபூதரான தேவதைகளை ஸமாராத்யராக நிறுத்தினான். ஆச்ரயிக்கிறவரோடு ஆச்ரயணீயரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகன் அவன் தானே" என்று இங்கு 24000ப்படி வெவ்வேறுவகைப்பட்ட ருசியுடையார் தங்கள் தங்கள் நிலைக்குத்தக்கபடி பூஜித்து நலம் பெறும்படி பல தெய்வங்களை பகவான் நிறுத்தி நிர்வஹிக்கிறான் என்று கருத்து.

868. **நியந்தா:** - நியமித்து நடத்துமவன். பலபல தெய்வங்களிடம் அன்பு செலுத்துமவரை அவரவர் ருசி விருப்பப்படி தானே நடத்தித்தருபவன். "யோயோ யாம் யாம் தநும் பக்தா ச்ரத்தயாஸ்ச்சிதுமிச்சதி தஸ்ய தஸ்ய அசலாம் ச்ரத்தாம் தாம் ஏவம் விததாம்யஹம் (கீதை 7-21) எவனெவன் தன் விருப்பங்களைப் பெற எனது சரீரங்களான தெய்வங்களை வழிபட விரும்புவானோ அவனுக்கு அதில் ருசி, விச்வாஸம், மனஉறுதி இவையிருக்கும்படி செய்து தருகிறேன். *அவரவர் தமதமது அறிவறிவகை வகை அவரவர் இறையவர் என அடியடைவார்கள் - இறையவர் அவரவர் விதி வழி அடைய நின்றனரே (1-1-5). பல விதமானவர் தாம் தாம் அறிந்த

அளவிலே தம் தம் ருசிக்குத் தக்க படி தேவதைகளை பலப்ரதனாக அடைவர். ஸர்வ பலப்ரதனான பகவான் அங்கு அந்தராத்மாவாக நின்று அவர்கள் அவ்வோபலன்களைப் பெறும்படி நடத்துகிறான்.

869. **நியம:** - நிச்சயிப்பவன். முன் சொன்ன பலவிதமான பூஜைகளுக்குப் பலன்களாக உயர்குலம், நீண்ட ஆயுள் போகங்கள் முதலியவற்றை பூஜைக்குத் தக்கபடி நிச்சயித்து அந்தந்த தேவதா மூலமாக கொடுப்பவன். அந்தந்த தேவர்களால் அடைய விரும்பிய பலன்கள் என்னாலேயே கொடுக்கப்பட்டவை. (கீதை 7-22) 163 காண்க. *முக்கணீசனோடு தேவுபல நுதலி மாயக் கடவுள் (திருவாசிரியம் - 4).

870. **யம:** - நடத்துமவன் பலன் பெறுவதற்காக எவர் பூஜிக்கும் தேவதைகளையும் நியமித்து நடத்துமவன் "விஷ்ணு பகவான் என்னையும் நியமிக்கும் அதிகாரம் படைத்தவர்" என்று யமன் சொல்வது - ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம். *மார்க்கண்டேயனவனை நக்கபிரானும் அன்றுய்யக் கொண்டது நாராயணனருளே (4-10-8) நக்கபிரான் - சிவபிரான்.

ஸத்வவாந் ஸாத்விக: ஸத்ய: ஸத்யதர்மபாராயண: |

அபிப்ராய: ப்ரியார்ஹோர்ஹ: ப்ரியக்ருத் ப்ரீதிவர்த்தந: || 93

871. **ஸத்வவாந்** - சுத்தஸத்வமயனாயிருப்பவன். இனி பகவான் சுத்தஸத்வகுணத்துக்குத் தலைவனாயிருக்கும் வைபவம் பேசப்படும். முதலில் ப்ரகாசமுள்ளதும் எளிதும் இன்பமானதுமானதால் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதான ஸத்வகுணத்துக்குத் தலைவனாயிருப்பவன் "மஹாந் ப்ரபுர்வை புருஷ: ஸத்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:" என்று ச்வேதாச்வதரோபநிஷத். ஸத்வகுணத்தைப் பரவச் செய்பவன் பகவான். பிரமன் சிவன் மூலம் ரஜஸ்ஸையும் தமஸ்ஸையும் எழச்செய்கிறான், ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸத்வகுணம்; ஸத்வமே மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிறது. *சரணமாகும் தன தாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் (9-10-5) ரஜோகுணம் கலந்த ஸத்வமுள்ளவன் உலகில் செல்வமும் பெரும்புகழும் அடைகிறான் (ஸ்ரீவராஹபுராணம்).

872. **ஸாத்விக:** - ஸத்வகுணமுடையவன். தர்மம் ஜ்ஞானம் வைராக்யம், ஐச்வர்யம் என்னும் ஸத்வகுணத்தின் பலன்களை அளிப்பதால் அவனே ஸத்வகுணமுள்ள, ஸாத்விகன் எனத்தக்கவன், ருத்ரன், பிரமன் முதலானோர் ரஜோகுணம் தமோ குணமுடையவர் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன.

873. **ஸத்ய** - ஸத்யம் - உண்மை; மெய்யன் - ஸத்யமூர்த்தி என்று எம்பெருமானுடைய திருநாமம். *மெய்யனாகும் விரும்பித் தொழுவார்க்கெல்லாம்; நாளும் தனமெய்யர்க்கு மெய்யனே (9-10-7, 6). திருமெய்யமலையாளா! (திருமொழி (3-6-9). திரு மெய்யம் - ஸத்யகிரி ஸத்யமூர்த்தி உறைவிடம். ஸாத்விகமான சாஸ்த்ரங்களால் பேசப்படுவதால் எம்பெருமானே உண்மையான பெருமையையுடையவன். "ஸத்யே ப்ரதிஷ்டித: க்ருஷ்ண: ஸத்ய மஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதம்: ஸத்தாஸந்தே கோவிந்த: தஸ்மாத்ஸத்ய: ஸதாம் மத:" என்று மஹாபாரதம் கூறும். க்ருஷ்ணன் வாஸுதேவன் ஸத்யத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறான். ஸத்யம் அவனிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. உண்மையும் இன்மையும் (ஸத்தா, அஸத்தா) கோவிந்தனிடமே உள்ளன. ஆகையால் சான்றோரால் அவன் ஸத்யமேயாக எண்ணப்படுகிறான். *மெய் வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்றவித்தகன் (திருமொழி 5-6-9).

874. **ஸத்யதர்மபராயண:** - உண்மையான தர்மநுஷ்டானத்தினால் மகிழ்பவன் ஸாத்விக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள தொன்றையே காரணமாகக் கொண்ட உத்தமமான நிவ்ருத்திதர்மத்தினால் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைபவன். ஸ்ரீ பகவதாஜ்ஞயா பகவத் கைங்கர்யரூபம் என்று தர்மங்களை அநுஷ்டிக்க வேணும். வேறு எண்ணம் கூடாது. ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி முதலான சாஸ்த்ரங்கள் என்னுடைய ஆக்ஷேப - கட்டளைகள் என்று பகவதவசநம்.

875. **அபிப்ராய:** - பரமோத்தேச்யமானவன். ஸாத்விக தர்மங்களை அநுஷ்டித்து நிர்மலராயிருக்கும் அடியார்களினால் வேறு பலன்களில் கண்வையாது தானே (பகவானே) பரமோத்தேச்யனாக - மேலான உபேயமாக - நினைக்கப்படுகிறவன். *விழுமிய அமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனி (3-6-7) *விழுமிய முனிவர் விழுங்கும் கோதலின் கனி (திருமொழி 2-3-2).

876. **ப்ரியார்ஹ:** - ப்ரியத்திற்குரியவன். ரஜஸ்தமஸ்கலசாத சுத்தஸத்வணான பகவானுடைய அருளால் நமக்கு ஸத்வகுணம் வளர்ந்து ஞானபக்திகள் உண்டாகின்றன. இப்படி உண்டான மஹான்களுக்கு அவன் இஷ்டமானவனாயுள்ளதை அபிப்ராய என்ற திருநாமத்தில் காட்டினார் இங்கு பகவான் ஸாத்விகனுடைய ப்ரியத்துக்கு-பக்திக்கு தக்கவஸ்து என்று பொருள்தேறும். *தெளிவற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கு இன்பக்கதி செய்யும் கண்ணன் (7-5-11). "சதுர்விதா பஜந்தே மாம்" (கீதை 7-16). ஈச்வரனை பஜிப்பவர் நாலு விதம். தன்னிடமில்லாத ஐச்வர்யத்தை வேண்டிப்பவன். தானிழந்த ஐச்வர்யத்தை மீண்டும் அடைய விரும்புவான்.

ஆத்மாநுபவத்தை விரும்பும் கேவலன், பகவதநுபவத்தை விரும்பும் ஞானி என்ற நால்வருள் ஞானியே சிறந்தவன் இவனை "நித்யயுக்த: ஏகபக்தி:" - இவற்றால் சிறந்தவன் என்று பகவான் கொண்டாடுகிறான். "எப்போதும் என்னுடன் கூடியிருக்க விரும்புவான்; என்னொருவனையே பக்திக்கு விஷயமாகவுடையவன்" என்கிறான். அதாவது உபாஸன தசையிலும் பலதசையிலும் ஞானி பகவான் ஒருவனிடமே ப்ரீதி பண்ணுமவன் இவனிடம் பகவான் தானாக ப்ரியத்தைச் செய்யத் தகுந்தவனாயுள்ளன். மற்ற அதிகாரிகளுக்கு பலத்தைக் கொடுப்பவன் என்பது பற்றி ப்ரீதிக்கு விஷயம் நால்வரையும் தன்னிடம் ப்ரீதி செய்வது பற்றி "இவர் நால்வருமே உதாரமனதுள்ளவர்" (கீதை 7-18) என்கிறான். பகவான் தன்னிடம் எப்படியோ பக்தியுள்ளமை பற்றி இப்படிச் சொல்வது பகவானின் பரம ஒளதார்யத்தைக் காட்டுகிறது. ஆகையினால் ஞானியை அநுக்ரஹிக்க இவனே தக்கவனாகிறான். இவனே ப்ரீதிவைக்கத்தக்கவன் என்றே அடுத்த திருநாமமும்.

877. **அர்ஹ:** - ப்ரீதிசெய்யத்தக்கவன். வேறு எதையும் விரும்பாத அநநயப்ரயோஜனரானவர்களுக்கு ப்ரீதிசெய்யத் தகுந்தவன். *உன்னையருத்தித்து வந்தோம் - உன்னையே பரமப்ரயோஜனமாகப் பெறவேண்டி வந்தோம் - என்று ஆண்டாள் பாசரம் (திருப்பாவை). *முனிவர்க்குரிய அப்பன் - அமரரப்பன் - உலகுக்கோர் தனியப்பன் (8-1-11) "ஆஸ்திதஸ்ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம்" (கீதை 7-18) - என்னுடன் எப்போதும் கூடியிருப்பதையே பரமப்ரயோஜனமாக எண்ணியிருப்பவனன்றோ இவன். இப்படிப்பட்டவருக்கு பக்திக்குத்தக்க விஷயம் பகவான்.

878. **ப்ரியக்ருத்:** - ப்ரியத்தைச் செய்பவன். பகவதநுபவத்தை யல்லாமல் இதர பலன்களை விரும்பி தன்னையடிபணிப்பவருக்கும் அவரவர் விரும்பியபலனைத் தந்து அநுக்ரஹிப்பவன். அவர்கள் விரும்பும் பலத்தையிட்டு இகழாதே பக்தியொன்றையே கணிசித்து அவர்கள் வேண்டியதைக் கொடுப்பவன். அவர்களையும் அநநயப்ரயோஜனராகத் தன்னை பஜிப்பவராக ஆக்கிவிடுகிறான். *உன்னடியார்க்கென்செய்வன் என்றே இருத்தி நீ (பெரிய திரு 53).

879. **ப்ரீதிவர்த்தந:** - பக்தியை வளர்ப்பவன். *பக்தியுழவன் (4 திரு 23) மேலும் மேலும் தனது கல்யாண குணங்களைக் காட்டி வசீகரித்து தன்னிடம் ப்ரீதியை வளரச்செய்ப்பவன். "பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம்; ததாமிபுத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்திதே", (கீதை 10-10) என்னுடன் கூடியிருக்கும் நோக்கத்துடன் என்னை பஜிப்பவருக்கு

என்னையடைவதற்கு வேண்டிய புத்தியோகத்தை அத்யாதரத்துடன் கொடுக்கிறேன்; அதாவது பக்தியை வளரச் செய்கிறேன் என்றபடி. "ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்ய ஆவிஷ்காரேண அக்ருர மாலாகாரதீந் பரமபாகவதாந் க்ருத்வா" என்று எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்ய முன்னுரையில் கண்ணனைக் கொண்டாடுகிறார். *மறக்கும் என்று செந்தாமரைக் கண்ணொடு மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான் (1-10-10). நான் அவனை மறந்து விடக்கூடுமென்று அப்படியாகாமல் அழகனாய் என்னுள் கலந்து நின்றான்.

விஹாயஸகதிர் ஜ்யோதி: ஸுருசி: ஹுதபுக்விபு: |

ரவிர்விரோசந: ஸூர்ய: ஸவிதா ரவிலோந: ||

94

880. விஹாயஸகதி: - பரமபதத்தையடைவிப்பவன். விஹாயஸம் என்று பரமபதத்துக்குப் பெயர். அத்தையடைய உபாயமாயிருப்பவன் பகவான். தன்னிடம் அபிமுகராய் வருவமவருக்குத் தன்னிடம் பீதியை வளரச்செய்து அது முற்றினவளவில் தன்போகஸ்தானமான பரமபதத்தை அடையும்படி செய்கிறான். "உலகில் அளவற்ற போகங்களை அநுபவித்து முடிவில் எனதருளால் என்னை நினைவில் கொண்டு அநுஸந்தித்து எனது மேலான உலகத்தில் வாழ்வாய்" என்று பகவத்வசநம் (ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்). இதனால் இதரபலன்களை விரும்புமவருக்கும் அப்பலன்களைத்தந்து பின்னர் தன்னிடம் பக்தி வளரச்செய்து வீடளிப்பவன் என்று தெரிகிறது. *இங்கொழிந்து போகம் நீயெய்திப் பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாய் என்ற பொன்னருள் (திருமொழி 5-8-5). பக்தியோகத்தில் ஆழ்ந்தவனுக்கு இதயத்தில் வலிக்கும் பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தினாலே தான் (ஆத்மா) இதயத்திலிருந்து உத்க்ராந்தியடைய வேண்டிய வழி (துவாரம்) ப்ராகாசமாகத் தெரிவதால் அந்த (ஸுஷும்நா) நாடி வழியே வெளிச்சென்று அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால் மேலான உலகத்தையடைகிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் ததேகோதிகரணம் (4-2-16). இதனால் பரமபதம் அடைவதற்கு உபாயமாகவிருப்பவன் பகவானே என்பது தெரிகிறது. *வானேற வழிதந்த வாட்டாற்றான் விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான். (3-6-3). வாட்டாற்றான் திருவட்டாறில் எம்பெருமான்.

881. ஜ்யோதி: - ஒளியாயிருப்பவன். 881 முதல் 889 ஆன திருநாமங்கள் அர்ச்சிராதிக்கதி. அதன் மூலம் சென்றடையப் படும் பரமபுருஷன் பற்றிப் பேசுமவை மோக்ஷத்துக்குப் போமவன் பகவானால் அர்ச்சிராதிக்கதி என்னும் வழியாக அழைத்துச் செல்லப்படுவதாக உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. ஸ்ரீபகவத்கீதையில் எட்டாம்

அத்யாயத்தில் 24 முதல் 27 வரையிலான சுரோகங்கள் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி பேசுகின்றன. பரமபதம் செல்லும் வழிக்கு அர்ச்சிராதிக்கதி என்று பெயர். இதில் செல்பவனுக்கு மறுபிறவி கிடையாது. சுவர்க்கம் செல்பவனுடைய பாதை தூமாதிமார்க்கமெனப்படும். சுவர்க்கத்தில் புண்யபலாநுபவமானதும் இவ்வதிகாரி உலகுக்கே திரும்பி விடுகிறான் பாபிகள் யாம்ய மார்க்கத்தின் மூலம் நரகத்தையடைவதாக சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

அர்ச்சிராதிக்கதியில் முக்தாத்மாவைப் பல தேவதைகள் ஸத்கரித்து மேலே அழைத்துச் செல்கின்றனர். இவர்களெல்லாரையும் பகவானாகவே சொல்லுகிறது. தமது உபாஸனையால் பகவானுடைய அருளைப் பெற்று இந்த ஒளிவழி (அர்ச்சிராதிக்கதி)யில் ஆதிவாஹிகராக - அழைத்துச் செல்பவராக வழி நடத்துபவராக இந்த தேவதைகள் பணிபுரிகின்றனர். இவர்களில் முதல்படி அர்ச்சி: என்றும் ஜ்யோதி, என்றும் சொல்லப்படும் ஒளி, இவ்விரண்டு, சொற்கள் ஒரே பொருளையுடையவை. பூ:பவ: ஸுவ: என்ற லோகங்களைக் கடந்து ஸுவர்லோகத்தின் வடவெல்லையில் இந்த ஒளிமயமான வழி ஆரம்பமாகவதாக உபநிஷதங்கள் கூறுகின்றன. அர்ச்சி: என்பது முதலாக அமாநவ ஸத்காரம் வரை பலபடிகள் இவ்வழியிலுண்டு. *எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள் வழியிது வைகுந்தற்கென்று வந்தெதிரே (10-9-3)

ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளவர் "வருக வருக" என்று முக்தாத்மாவை ஆதரத்துடன் ஸத்கரித்ததை ஆழ்வார் பாடுகிறார். (10-9-3). *எதிரெதிர் இமையவர் இருப்பிடம் வகுத்தனர். கதிரவரவரவர் கைந்நிரை காட்டினர் (10-9-4). கண்டவிடமெல்லாம் வருபவர் தங்கும்படி வசதிகள் அமைத்தனர். "எழுந்தருளவேணும்" என்று ஒளியுடன் கூடிய அவர்கள் வரிசையாகக் கைகளைக் காட்டினர். *மாதவன் தமரென்று வாசலில் வானவர் போதுமின் எமதிடம் புகுதுக என்றனர் (10-9-5). ச்ரீய: பதியின் அடியவர்கள் என்று இவர்களை "இங்ஙனே எழுந்தருளவேணும்; எங்களதிகாரங்களைக் கைகொள்ள வேணும்" என்று வழியிலுள்ள வருணேந்தரப்ரஜாபதிகளான தேவர்கள் ப்ரார்த்தித்து வரவேற்றனர். *ஆண்மின்கள் வானகம் ஆழியான் தமர்! என்று வானொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்தே (10-9-6). ப்ரஹ்மஸூத்ரமான சாரீரகத்திலும் அர்ச்சிராத்யதி கரணத்தில் (4-3-1) "முக்தர்கள் அர்ச்சிஸ் (ஒளி) முதலான தேவதைகளால் படிப்படியாக வழி நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பது உபநிஷத்துக்களில் நன்கறிய ஒ்தப்பட்டுள்ளது" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதிவாஹிகாதிகரணமும் (4-3-4). "அர்ச்சிஸ் முதலான ஆதிவாஹிக தேவதைகள் தங்கள்

பணியென்று முக்தனை ஆதரத்துடன் வைகுந்தத்துக்கு வழி நடத்துகின்றனர்" என்று கூறுகிறது. "தே அர்ச்சிஷம் அபிஸம்பவந்தி" - முக்தர்கள் முதலில் அர்ச்சிஸ்ஸை அடைகிறார்கள்" என்று சாந்தோக்யம். "அக்நிர்ஜ்யோதிரஹச்சக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம் தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோஜநா: (கீதை 8-24) என்று கீதையிலும் ஒளிமயமான இவ்வழியை ப்ரஹ்மவித்துக்கள் செல்லும் மார்க்கமாகச் சொல்லுகிறது.

இந்த மார்க்கத்திற்கு அபிமாநிகளான தேவதைகள் பன்னிருவர். அர்ச்சி: அஹஸ் (பகல்), சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம் வாயு, சூரியன், சந்திரன், வித்யுத் வருணன், இந்திரன், பிரமன் ஆவர். இவர்கள் பகவதீனர்களாகப் பணி புரிகின்றனர். ஜ்யோதி: என்பது அர்ச்சிஸ் என்ற முதல்படி. பகவந்நாமங்கள் இவர்களைச் சொல்லுவதாக பட்டர் நிர்வாஹம்.

882. **ஸூருசி:** - அழகாக ப்ரகாசிப்பவன். "ஸூர்யோதயாத்ரோசதே இதி ருசி:" சூரியோதயத்திலிருந்து ப்ரகாசிப்பதால் ருசி எனப்படுகிறான். "அர்ச்சிஷோ அஹ:" என்று சாந்தோக்யம். அஹ: என்ற பகலைச் சொல்வது. அர்ச்சிராதியில் பகல் இரண்டாம்படி. முக்தனை ஸத்கரிக்கும் அதிகாரிகளில் பகல் தேவதையை இரண்டாவதாக பகவான் ஏற்படுத்தி அந்தஸ்வரூபனாய் விளங்குகிறான். *ஒண்குடரே! (5-10-6).

883. **ஹுதபுக் விபு:** - சுக்லபக்ஷமாயிருப்பவன். ஹுதபுக் அக்நியில் அவியாகச் சேர்க்கப்பட்டதை உண்பவன் சந்த்ரன், அது இவனிடம் அம்ருதமயமாகி இவனை வளரச்செய்கிறது. வளர்பிறையாக ப்ரகாசிப்பவன். சுக்லபக்ஷம் அர்ச்சிராதியில் மூன்றாம்படி; இது பகவத்ஸ்வரூபம்: "அஹந் ஆபூர்யமாணபக்ஷம்" என்று சாந்தோக்யம். பகலிலிருந்து சுக்லபக்ஷம் இரண்டாவதிலிருந்து மூன்றாம்படி 241 காண்க.

884. **ரவி:** - உத்தராயநமாகக் கொண்டாடப்படும் சூரியன். ரூயதே ப்ரசஸ்யதே - இதி ரவி உத்தராயனமாக பகவான் கொண்டாடப்படுகிறான். "ஆபூர்யமாண பக்ஷாத்யாந் ஷடுதங்வேதி மாஸாந்" - சாந்தோக்யம். சுக்லபக்ஷத்திலிருந்து சூரியன் வடக்கில் விளங்கும் ஆறுமாதங்கள் உத்தராயநம்; அர்ச்சிராதியில் இது நாலாம்படி.

885. **விரோசந:** - ஒளிதருபவன். *ஒளிமணிவண்ணன் (4-4-4) சூரியரதம் தெற்கிலும் வடக்கிலுமாக இரண்டு வழிகளில் ஆறாறு மாதங்கள், ஸஞ்சரிக்கும். இப்படி ஓராண்டு காலமான - ஸம்வத்ஸரம் - பூராவும் அவ்வழிகளில் ஒளி வீசுபவன் பகவான். "மாலேஸப்யஸ்

ஸம்வத்ஸரம்" - மாதங்களிலிருந்து ஸம்வத்ஸரம் - இது நாலாவதிலிருந்து ஐந்தாம்படி. "ஸம்வத்ஸரோஸாவாதித்ய:" இந்த ஆதித்யனே ஸம்வத்ஸரமாயிருப்பவன்"; என்று தைத்ரீயம். சூரியனே ஸம்வத்ஸரமாக இருப்பவன்.

886. **ஸூர்ய:** - வாயுலோகமாயிருப்பவன். சூரியன் என்று வாயுலோகத்திற்குப் பெயருண்டு. "வாயு: ஸதாஸரதி அஸ்மாதிதி ஸூர்ய:" வாயு இவனிடமிருந்து எப்போதும் வீசுவதால் இவன் ஸூர்யனெனப்படுகிறான். "ஸ வாயுலோகம்" - வாயு லோகம் செல்வதாக கௌஷீதகீ உபநிஷதம் கூறுகிறது. இது அர்ச்சிராதியில் ஆறாம்படி.

887. **ஸவிதா** - உண்டாக்குபவன். மழை பொழிவித்து பயிர் பச்சைகளை உண்டாக்கி வளரச் செய்கிறான் என்று ஸவிதா, "வ்ருஷ்டிஸஸ்யாதிகம் ஸூதே இதி ஸவிதா" பகவான் இதை ஸூர்யன் மூலம் நடத்தி வைக்கிறான். "ஸம்வத்ஸராத் ஆதித்யம்" என்கிறது சாந்தோக்யம். இவை நடுவில் ஜீவன் வாயுலோகம் செல்வதாக உபநிஷத்வாக்யமுள்ளபடியால் ஸம்வத்ஸரத்திலிருந்து வாயுலோகம், வாயுலோகத்திலிருந்து ஆதித்யன் என்று மார்க்கத்தை முறைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஸவிதா இந்த கதியில் ஏழாம்படி. மீண்டும் வரும் 969.

888. **ரவிலோசந:** - சூர்ய கிரணங்களின் மூலம் சந்திரன் முதலானோரை ப்ரகாசிக்கச் செய்பவன் பகவான். *சீரார்சுடர்கள் இரண்டானாய் (6-9-1). *இருசுடர் (திருவெழு) சூரியன் சந்திரன். சூரிய கிரணங்களின் ப்ரவேசத்தினால் தான் சந்திரன் மின்னல் முதலான தேஜஸ் பதார்த்தங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன. ஆதித்யாத்சந்த்ரமஸம், சந்த்ரமஸோ வித்யுதம்" என்றும் "ஸ வருணலோகம்" என்றும் உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. சந்திரன், மின்னல், வருணன் மூவரும் ஆதிவாஹிக வரிசையில் 8,9,10 படிகளாகவுள்ளனர்.

அநந்தஹுதபுக்போக்தா ஸுகதோ நைகதோ அக்ரஜ: |

அநிர்விண்ண: ஸதாமர்ஷீ லோகாதிஷ்டாநமத்புத: || 95

889. **அநந்த ஹுதபுக்போக்தா:** - மிக்க மஹிமையுள்ள இந்திரனையும் பிரமனையும் உடையவன் யாகங்களில் அக்னியில் சேர்க்கப்படுமவைகளை புஜிப்பதால் இந்திரன் ஹுதபுக் எனப்படுகிறான். ப்ரஜைகளைக் காப்பாற்றுவதால் பிரமனுக்கு போக்தா எனப்பெயர். "ஸ இத்த்ரலோகம் ஸப்ரஜாபதிலோகம்" என்று முக்தன் இந்திரன் பிரமன் இவர்களால் ஸத்கரிக்கப்படுவதாக கௌஷீதகி உபநிஷத். இவர்கள் முறையே 11 12, படிகள்.

890. **ஸுகத:** - ஸுகமளிப்பவன். அமாநவன் என்னும் திவ்ய புருஷன் கையால் தொடுவதால் அதன் மூலம் ப்ராக்ருத உறவுகளை முழுமையாக பகவான் களைவிக்கிறான். இப்படி பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட முக்த ஜீவனை அமாநவன் பரமபுருஷனிடம் அழைத்துச் செல்வதாக சாந்தோக்யம் பகரும். பகவானே அமாநவனாக வந்து ஸம்ஸாரபந்தத்தை ஸமூலமாகப் போக்கி மதிமுக மடந்தையரைக் கொண்டு அலங்கரித்துத் தன்னிடம் சேர்த்துக்கொள்கிறான். *பொன்னடியாம் செங்கமலப் போதுகளை உன்னிச்சிரத்தாலேதீண்டின் அமாநவனும் நம்மைக் கரத்தாலே தீண்டல் கடன் (உபர.மாலை) 461 காண்க.

891. **நைகத:** - ஒன்றைக்கொடாதவன். அதாவது பலவற்றைத் தருபவன் என்கிறது. பலவற்றைக் கொடுப்பவருக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவன். ஒன்றை மட்டும் தருபவன் ஏகதன். இதற்கு எதிர்த் தட்டு நைகத: பகவான் முக்தனுக்கு எண்ணிறந்த புஷ்பமாலைகள், வஸ்த்ரங்கள், கண்மை முதலான பொருள்களைக் கொண்டு பல அபஸரஸ்ஸுகளை முக்தனை அலங்கரிக்கும்படி செய்கிறான் முக்தனை எதிர்கொண்டழைக்க 500 தேவமாதர்கள் ஓடிவருகின்றனர். நூறு பேர் மாலைகளையும் நூறுபேர் மைகளையும் கைகளில் ஏந்தி வருவர் என்று கௌஷீதகி உபநிஷத் சொல்லும் அவனைப் பரமபுருஷனைப் போல அலங்கரிக்கின்றனர். *வள்ளல் மணிவண்ணன்.

892. **அக்ரஜ:** - முன்னே விளங்குபவன் அலங்காரம் பெற்ற முக்தன் பகவானைக் காணச் செல்லும்போது திவ்யபர்யங்கத்தில் சேஷாஸநத்தில் பகவான் நாச்சிமாருடன் விளக்கமுற்று வீற்றிருப்பதை முக்தன் காண்கிறான். *தேவிமாராவார் திருமகள் பூமிஏவ மற்றமரராட்செய்வார் - வானுயரின் பம்மன்னிவீற்றிருந்தாய் (8-1-11). அவன்முன்னே சென்று இவன் அந்தபர்யங்கத்தின் மேல்கால்வைத்து ஏற, தாயான பிராட்டி அன்பினால் பால்கரக்க அத்தால் குளிப்பாட்டப் பெற்று பகவானால் மடியில் வைத்து "நீ யார்?" என்று கேட்கப்படுகிறான். பகவானுடைய ஜ்ஞானமும் ஆநந்தமும் போல இவனும் பெற்று பகவானை அநுபவிப்பதாக கௌஷீதகியில் பர்யங்கவித்யை கூறும். இப்படி பரமபதத்தில் ப்ரகாசிப்பவன் பகவான் அக்ரஜ:

893. **அநிர்விண்ண:** - துயரற்றவன், முக்தனுக்கு அஜ்ஞானம் தொலைந்து ஞானமலர்ச்சி ஏற்பட்டதும் பகவான் துயரற்று விளங்குகிறான். *துயரறு சுடரடி தொழுதொழு (1-1-1) என்னுமிடத்து ஆழ்வார் மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றதால் துயரறும் சுடரடி என்று எம்பெருமானார் பொருள் கூறுவர். *சோம்பாது இப்பல்லுகையெல்லாம் படைவித்த வித்தா!

என்ற பொருளை (436) முன்பு கண்டோம். அப்பொருள் இங்கும் பொருந்தும். சேதனைதைத் துயரற்ச் செய்வதில் ஸதாமுயற்சியுடையவன்.

894. **ஸதாமர்ஷீ** - பொறுமையுள்ளவன். முக்தனாக வந்த சேதனன் தனது மனப்பாரிப்படங்க செய்யும் எல்லாகைங்கர்யங்களையும் இன்முகத்துடன் பொறுமையுடன் ஏற்பவன். ஸோSசநுதே ஸர்வாங்கமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - என்று தைத்ரீய உபநிஷத். பரமபுருஷனையும் அவனது எல்லையற்ற குணநலங்களையும் முக்தன் அநுபவிக்கிறான். அந்த அநுபவம் உண்டாக்கும் ப்ரீதிதூண்ட பலபல கைங்கர்யங்களையும் செய்கிறான் என்பது கருத்து. *உற்றேன் உகந்து உனி செய்து உனபாதம் பெற்றேன் - ஈதே இன்னம் வேண்டுவது எந்தாய்! (10-8-10)

895. **லோகாதிஷ்டானம் :** - உலகங்களுக்கு ஆசிரயமாயிருப்பவன்; இவற்றைத் தாங்குபவன். இங்கு நித்ய விபூதியைக் குறிப்பிடுகிறது. *வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்று வீடுதரும் ஆழிப்பிரான் (3-9-9).

896. **அத்பத:** - அத்பதமாயுள்ளவன். அத்பதம் என்றும் பாடமுண்டு. முக்தர்கள் ஸதா பச்யந்தி என்று தொடர்ந்து அநுபவித்தாலும் கூடிணந்தோறும் புதிதாகத் தோன்றுமவன். *அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என் ஆராவமுதமே. *பண்டிவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில் யாம்? என்று பரகாலநாயகி திருக்கண்ணபுரத்தானை ஸேவித்து ஆச்சரியப்படுகிறாள். (திருமொழி 8-1-9) *கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும் கண்ணபுரத்தம்மான். *இன்னாரென்றறியேன். அன்னே! ஆழியொடும் பொன்னார்சார்ங்கமுடையவடிகளை இன்னாரென்றறியேன் (திருமொழி 10-10-9). *அற்புதன் நாராயணன் (8-6-10).

ஸநாத் ஸநாதநதம: கபில: கபிரவ்யய: |

ஸ்வஸ்தித: ஸ்வஸ்திக்ருத் ஸ்வஸ்தி ஸ்வஸ்திபுக்

ஸ்வஸ்திதக்ஷிண: ||96

897. **ஸநாத்** - அநுபவிக்கப்படுபவன். முக்தர்களால் எப்போதும் ஆசிரயிக்கப்பட்டு "அஹம் அந்நாத:" என்று அநுபவிக்கப்படுபவன். எல்லா முக்தர்களாலும் ஒக்க அநுபவிக்கப்படுபவன். *விழுமிய முனிவர் விழுங்கும் கோதிலின்கனி (திருமொழி 2-3-2) *எனக்காராவமுதானாய் (10-10-5).

898. **ஸநாதநதம:** - மிகப்பழையானவன். அநுபவித்துக்கொண்டே இருந்தாலும் புதிதாக அநுபவிக்கப்படுபவன் போல ஆவலுடன்

அநுபவிக்கத்தக்கவனாயுள்ளவன்: *ஆண்டு *ஊழி ஊழி தோறும் அப்பொழுதைக்கப் பொழுது என்னாராவமுதமே (2-5-4) *வைகல் தோறும் என் அமுதாயவானேறே (2-6-1).

899. **கபில:** - விளக்கமுற்றவன். "காளமேகத்தில் கொடி மின்னல் படர்ந்தாப்போல்" என்பதற்கெதிர்த்திட்டாக ஒளிமயமான நித்ய விபூதியில் நீருண்டகாளமேகம் போல் அழகாகத் தோன்றுபவன். காளமேகத்தில் கொடி மின்னல் என்பது எம்பெருமான் திருமார்பில் பிராட்டி விளங்குவதைக் கூறுவது. இங்கு கொடி மின்னல் என்பது ஒளிமயமான பரமபதத்தை. *கோட்டிய வில்லொடு மின்னுமேகக்குழாம் (9-5-7).

900. **கபிரவ்ய:** - அழிவில்லாவாநந்தமநுபவிப்பவன். அழிவில்லா ஆநந்தஸாகரத்தில் மூழ்கியுள்ளதுபோல முக்தனுக்குப் பரமாந்மாநுபவம் அதுபோல பரமாத்மாவும் அழிவில்லா ஆநந்தாநுபவம், பண்ணுகிறான். மாறுபாடில்லாத நித்யஸுகத்தைக் காப்பாற்றி அநுபவிப்பவன். *பெரியசுடர் ஞான இன்பம் (10-10-10)

இத்துடன் பட்டர் பாஷ்யத்தில் ஒன்பதாவதுநூறு திருநாமங்களின் அநுபவம் முற்றும். மேலே கடைசி நூறு தொடங்கும்.

பத்தாவது சதகம்

901. **ஸ்வஸ்தி:** - மஹாமங்களத்தைக் கொடுப்பவன். மஹத்தான மங்களம் என்பது பரமபதமான வாழ்ச்சியை. உலகத்தில் திருமணத்தைக் கல்யாணம், சுபம், மங்களம் என்கிறார்கள். இது பந்தவேறு மட்டுமே. ஸ்ரீபாஷ்யத்தை "ஸம்ஸாராக்நி விதீபநவ்ய பஹதப்ராணாத்ம ஸஞ்ஜீவிநீ" என்கிறார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாரமாகிற பெருந்தீ நாற்புறமும் கொழுந்து விட்டெரிய, அதன் நடுவேயுள்ள நாம் ப்ராணனை இழந்துள்ள நிலையில் நமக்கு ஆத்ம ஸஞ்ஜீவிநியாயுள்ளது ப்ரஹ்மஜ்ஞானம். இதில்லாதபோது ஒருவன் உயிருடனிருந்தாலும் நடைப்பிணமே. ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானம் உள்ளவனையே (ஸத்) உள்ளவனாக வேதம் ஓதிற்று. அஸந்நேவஸ பவதி - அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேத சேத்; அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத - ஸந்தமேநம் ததோ விது: என்று தைத்திரீயோபநிஷத் இந்த மெய்ஞானத்தைத் தந்து உயிருட்டுவது ஸ்ரீபாஷ்யம் இந்த ஜ்ஞானத்தைத் தந்து மேலே பரமபதமாகிறபேற்றையும் தருபவன் பகவான். இது அழிவில்லாத ஆநந்தாநுபவம். *உயர்வினையே தரும் ஒண்சுடர் (1-7-4) பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து போதிற் கமல வன்னெஞ்சம் புகுந்தான். (பெரியாழ் 5-2-8). ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மோபதேசம் பண்ணும்

ஆசாரியனாய் அறியாமையினால் வன்மையேறியிருந்த என்னிதயம் புகுந்து அறியாமையைப்போக்கினான்.

902. **ஸ்வஸ்திக்குத்** - மஹாமங்களத்தைச் செய்பவன். நாமிருப்பது உலகவின்பங்களில் ஆசையுள்ளவர்களாக; இது உண்மையான போகமன்று. "ஸோSச்நுதே ஸர்வாந்காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சித" என்று தனது கல்யாண குணங்களுடன் முக்ததசையில் தன்னையநுபவிக்கச் செய்து அநுக்ரஹம் பண்ணுவான் இதுவே போக மகிழ்ச்சி. இதைச் செய்து தருபவன் பகவான். *முட்டில் போகத்தொரு தனிநாயகன் (3-10-3) முட்டில் - தடையில்லாமல்.

903. **ஸ்வஸ்தி** - தானே மங்களரூபமாகயிருப்பவன். *என்ன முதினைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே. "பத்ரநாந்யத்பச்யதி நாந்யத்விஜாநாதி நாத்யத் - ச்ருணோதி - தத்பூமா" என்று ஸந்தகுமார வசனம். ஆநந்தோ ப்ரஹ்மா. அதை அநுபவிக்கும் போது வேறொன்றும் கண்ணுக்கோ, அறிவுக்கோ, காதுக்கோ விஷயமாகாது. அதுவே மிகவுயர்ந்தவிஷயம். அப்படிப்பட்ட விஷயமாயுள்ளவன் பகவான். அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் யாவும் அநுபவிக்கத் திகட்டாதவை நிரதிசயநந்தாநுபவ மாயிருப்பவன். *செங்கனிவாய்ச் செய்ப தாமரைக்கண்ணன் கொங்கலர் தண்ணந்துமாய் முடியன் (6-6-2) *மாண்குறள் கோலப்பிரான் (5-9-6).

904. **ஸ்வஸ்திபுக்:** - மங்களத்தைப் பரிபாலிப்பவன். ரக்ஷிப்பவன். பகவதநுபவம், அதனால் உண்டாகும் ப்ரீதி, அதுதூண்டும் அநுபவ கைங்கர்யம் இவையாகிற மங்களங்களை அழியாமல் காப்பவன் *அடியேன் மேவியமர்கின்ற அமுதே! இமையோரதிபதியே! (6-10-7). மேவியமர்கின்ற -கிட்டி நிரந்தராநுபவம் பண்ணும்.

905. **ஸ்வஸ்திதக்ஷிண:** - இந்த மங்களத்தை யாகதக்ஷிணையாகத் தருபவன். தீர்க்கஸத்ரம் என்ற மூடிவில்லாதயாகத்தில் தன்னையே அநுபவவிஷயமாக (தக்ஷிணையாகத்) தருபவன் *எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம். பகவான் ஒரு தீர்க்கஸத்ரயாகம் பண்ணுகிறானாம். தன்னையநுபவிக்கத்தருவதே இந்த யாகத்தின் நோக்கம். இதில் ரித்விக்குகள் நித்யரும் முக்தரும், இவர்களுக்கு தனக்கு கைங்கர்யம் பண்ணி அநுபவிக்க அப்ராக்குத சரீரம் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலான பல நன்மைகளையும் தக்ஷிணையாகத் தருபவன் பகவான். *வானவர் போகம் - வானவர் முற்றும் - ஒளி மணிவண்ணன் (3-4-7).

அரெளத்ர: குண்டலீ சக்ரீ விக்ரமயூர்ஜிதசாஸந: |

சப்தாதிக: சப்தஸஹ: சிசிர: சர்வாகர: ||

97

906. அரெளத்ர: - கடுமையில்லாமல் குளிர்ந்திருப்பவன். மஹதைச்வர்யமுள்ளவனாய் மஹாதேஜஸ்சை யுடையவனாய் பரமேச்வரனாயிருந்தபோதிலும் தனது கல்யாணகுணயோகத்தினாலும் அந்தமஹத்தேஜஸ் நம்மைச்சுடாமல் ஸௌம்யமாயிருப்பவன். *நலங்கடலமுதம் - அச்சவைக்கட்டி (3-4-5).

907. குண்டலீ - காதணிகளை அணிந்திருப்பவன். *இலகு விலகுமகரகுண்டலத்தன் (8-8-1). ஒளிவீசிக் கொண்டு அசையும் மகரகுண்டலங்களணிந்தவன். *மகரநெடுங்குழைக்காதன்மாயன் (7-3-10). அப்ராக்ருதமான திவ்யாபரணங்களை அணிந்துள்ளவன் என்பது கருத்து. *மகரம்சேர் குழை இருபாடிலங்கியாட (திரு நெடு 21). என்று திருமங்கையாழ்வார் அவனழகையநுபவிப்பார்.

908. சக்ரீ: - திருவாழிபாழ்வானை தரித்தவன். *எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான். (பெரிய திருவந் - 87) திவ்யாயுதங்களை தரித்திருப்பவன்; இவ்வாயுதங்கள் அவனுக்கு அழகூட்டும் திவ்யாபரணங்களாகவும் ரகைஷ்யாகவுமிருக்கும். நம்மை ரக்ஷிப்பதற்கென்றே இவற்றைத் தரித்திருக்கின்றான். *ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம் (8-3-3) என்றுநம்மாழ்வார் ஈடுபாடு. "கூராராழி வெண் சங்கேந்திக் கொடியேன் பால் வாராய்! *ஒருநாள் காணவாராயே! (6-9-1). என்று வருந்திக் கூப்பிடுமபடியிருக்கும். ஆயுதங்களைத் தரித்திருக்கும் ஒப்பனையழகு. *குனிசார்ங்கன் ஒண்சங்கதை வாளாழியான் ஒருவன் (8-8-1). என்று வியந்து ப்ரதான ஆயுதங்களைச் சொல்லுவார்.

909. விக்ரமீ - பராக்ரமமுள்ளவன். தனது பெருமைகளுக்குச் சேர திவ்யசேஷ்டிதமுடையவன். *உன்னுடைய விக்கிரமம் ஒன்றொழி யாமலெல்லாம் என்னுடைய நெஞ்சகம் பால் எழுதிக்கொண்டேன் இராம நம்பீ! (பெரியாழ் 5-4-6) கம்பீரஸ்வபாவமுடையவன், "ஸமுத்ர இவகாம்பீர்யே" என்று ராமனைப் பற்றிச் சொல்வது. தன்னுள் ஆழத்திலுள்ள பல விலைமதிப்பு சொல்லவியலாத உயர்ந்த பொருள்களை மறைத்து வைத்திருப்பது சமுத்திரம். இது போல பகவான் ஐகத்ரக்ஷணார்த்தமாகக் கொண்டுள்ள திருவுள்ளம் யாருக்கும் தெரியாது தனது புருஷோத்தமத்வத்துக்குச்சேர பிறருக்கு உபகரிப்பவன் பகவான் மிகவும் உதாரமனதுள்ளவனாயினும் தான் கொடுத்ததைப் பெரிதாக எண்ணுவதில்லை (76) காண்க.

910. ஊர்ஜிதசாஸந: பிறர் கடக்க முடியாத உறுதியான கட்டளைபிறப்பிப்பவன். பிரமன் முதலான தேவதைகளாலும் இவனுடைய திவ்யாஜ்ஞையைக் கடக்க முடியாது. கீழ்ப்படிந்து நடந்தேயாக வேண்டும். பரமபுருஷனின் திவ்யாஜ்ஞையன்றோ? *ஆணைமெய் பெற நடாய தெய்வம் மூவரில் முதல்வன் (திருவாசிரியம் 3). முதல்வன் - ஸர்வேச்வரேச்வரன்.

911. சப்தாதிக: - சொல்லுக்கெட்டாதவன் சொற்களால் சொல்லித் தலைக்கட்டவொண்ணாத பெருமையுடையவன். *தன்முடிவொன்றில்லாத தண்துழாய்மலையனை - சொல்முடிவுகாணேன் நான் சொல்லுவதென்? சொல்லீரே (2-5-8) ஈடு; தன்னைப் பேசப்புக்கால் வேதங்களும் எல்லைகாணமாட்டாதே "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று மீளும்படியாயிருப்பானாகிற தண்துழாய் மாலையானை, என்னோடு வந்து கலந்த ஒரு குணத்தையும் சொல்லில்; ஆறந்த குணமொன்றையும் சொல்லப்புக்க வேதம் பட்டது படுமித்தனை, பாசுர மிட்டுச் சொல்ல முடியாதத்தனை. சொல்லி முடிக்கும்படி அறியேன். நீங்கள்தான் சொல்ல வல்லிகளோ? *தேநீர் கமலக்கண்களும் வந்தென்சிந்தை நிறைந்தவா! தூநீர்க்கடலுள் துயில்வானே! எந்தாய்! சொல்லமாட்டேனே (8-5-4) பாற்கடலுள் திருவணையின் மேல் உறங்குவான் போல் யோசுசெய்வானே! என் ஸ்வாமியானவனே! அழகிய தாமரைப் பூப்போலேயுள்ள குளிர்ந்த கடாக்கூத்தையுடைய கண்களும் வந்து என் நெஞ்சு நிறைந்தபடியைச் சொல்லமாட்டுகிறிலேன். எண்ணிறந்த வாய்களையுடைய ஆதிசேஷனாலோ பலகிளைகளையுடைய வேதத்தினாலோ, ஸாக்ஷாத்வாக்தேவியான ஸரஸ்வதியாலோ சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாத பெருமையுடையவன்.

912. சப்தஸஹ: - அடியார்களின் ஆர்த்தநாதத்தை கூப்பீட்டைச் சுமப்பவன். இனி 945 ருசிராங்கத: வரை *ஆனைக் கன்றருளையீந்த கண்ணன் (திருமாலை 44) விஷயமானவை என்று பட்டர் திருவுள்ளம் *கைம்மா துன்பம் கடிந்தபிரான் (2-9-1) பெருமை பேசுமவை ஆதிமூலமே! என்று யானை கூப்பிட்டது ஸ்பஷ்டமாயில்லாவிடினும் ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டு அதுபெரிய தொரு சுமையாயிற்று. அதைக் கேட்டது பகவானுக்கு மிகவும் வேதனையளிக்க உடனே வெகுண்டு புறப்பட்டான் என்பது சொல்லவேண்டாவிடே.

913. சிசிர: - வேகமாகச் செல்பவன். ஆனையின் இடர்குரல் கேட்டு தேவியருடனும் கூறாமல் பெரிய திருவடிமேலேறி பறந்து வர அந்த வேகம் பாராமல் அவனையும் தூக்கிக்கொண்டு வேகமாக மடுக்கரையில்

குதித்ததாக பட்டர் கூறுவர். "பகவதஸ்த்வராயை நம:" பகவானுடைய அதிவேகத்தை வணங்குகிறேன் என்றபடி. சச ப்றுத கதௌ என்று வேகத்தைச் சொல்வது *ஆனையின் துயரம் தீர்ப்புள்ளார்ந்து சென்று ஆழி தொட்டான் (திருமொழி 2-3-9) *போராணை பொய்கைவாய்க் கோட்டி நின்றவறி - நீரார்மலர்க் கமலம் கொண்டோர் நெடுங்கையால் - நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்! வாராய் என்னாரிடரை நீக்காய் - என வெகுண்டு தீராத சீற்றத்தால் சென்றிரண்டு கூறாக - ஈராவதனையிடர்கடிந்தான் எம்பெருமான் - பேராயிரமுடையான்* (சிறிய திருமடல்).

914. சர்வரீகர: - பிளக்கும் ஆயுதங்களைக் கையிலேந்தியவன். *சென்றிரண்டு கூறாக என்கிறபடி சக்ராயுதத்தால் முதலையைப் பிளந்தவன். சர்வரீ என்று வீழ்த்தும் ஆயுதங்களைச் சொல்லும் எம்பெருமான் துஷ்டநிக்ரஹத்துக்காக திருவாழி முதலான ஐந்து ஆயுதங்களைக்கையில் எப்போதும் தரிக்கிறான். யானையினிடர் தீர்க்க இவ்வைந்தையும் கையில் மடுக்கரைக்குக் கொணர்ந்தான். சங்க சக்ரகதாஸிசார்ங்காயுதங்களை - சங்கு, சக்கரம், கதை, வாள், வில் இவற்றைக் கைகளில் வைத்திருப்பவன். (908 - சகரீ காண்க). *குனிசார்ங்கன் ஒண்சங்கதை வாளாழியான் ஒருவன் (8-8-1)

அக்ரூர: பேசலோ தக்ஷோ தக்ஷிண: க்ஷமிணாம் வர: |

வித்வத்தமோ வீதபய: புண்ய: ச்ரவணகீர்த்தந: || 98

915. அக்ரூர: - க்ரூரம் இல்லாதவன், யானையின் துயரம் தீர்க்கப் புள்ளார்ந்து வந்தபோது முதலையை உடனே கொல்ல மனமில்லாமல் உடனே ஆழி தொடவில்லை. *கானமர்வேழம் கையெடுத்தலறக்கராவதன்காலினைக் கதுவ, ஆனையின் துயரம் தீர்ப்புள்ளார்ந்து சென்று நின்று ஆழிதொட்டானை என்று திருமங்கையாழ்வார் பாடல் (திருமொழி 2-3-9). ராவணனையும் உடனே கொல்லவில்லை. "அறியவியலாத திருவுள்ளமுள்ள மதுஸூதனன் முதலையினால் கவ்வப்பட்ட யானையையும் காலைக் கவ்விய முதலையையும் சேர்த்து நொடியில் நீரிலிருந்து கரையேற்றி பின்னர் முதலையைக் துணித்ததாக புராண வரலாறு. அக்ரூரனென்று க்ரூஷணனிடம் மிக்க அன்பு பூண்ட ஒருவர்க்ரூஷணாவதாரக் கதையில் உண்டு. அவர் கண்ணனை கோகுலத்திலிருந்து அழைத்துச் சென்றதால் ஆயர்மங்கைகளால் க்ரூரஹ்ருதயர் எனப்பட்டார்.

916. பேசல: - அழகன். ஆனைக்கு அருள்செய்ய அலையகுலைய ஓடி வந்ததால் வஸ்த்ரம், மாலை, திருவாபரணங்கள் ஒழுங்காக வல்லாமல் கலைந்திருந்தும் அழகில் குறையாமல் கலைந்திருந்த படியே ஒரு அழகென்னலாம்படியான அழகன். *பருந்தாட்களிற்றுக்கருள் செய்த பரமன் (நாச் திரு 14-10).

917. தக்ஷ: - வேகமுள்ளவன். சிசிர: (913) என்ற திருநாமத்துப் பொருளே *புள்ளார்ந்து தோன்றியபோது அதிவேகமாக உடனே வந்து தோன்றியவன். 424 காண்க.

918. தக்ஷிண: - இனிய இயல்புடையவன் யானையினிடர் தீர்க்க உடனே ஓடோடிவந்தும்; "முன்னமே வந்து ரக்ஷிக்காது போய்விட்டேனே" என்று யானைக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி ஆச்வாஸப்படுத்தினான். "ஸாந்தவநை: கஜேந்த்ரஸ்ய அநுகூல: தக்ஷிண" என்று பட்டர் பாஷ்யம். தாமரைக்கண்ணனும் சரணாகத வத்லனுமான மதுகுதனன். தன்னிடம் காதலுள்ளயானைமேல் அருள்கூர்ந்து இனிதாகப் பேசினான். "தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளார்ந்து தோன்றினான் (3-1-9)

919. க்ஷமிணாம் வர: - பொறுமையுள்ளவரிற் சிறந்தவன் கஜேந்த்ரனான யானையை வந்து கண்டபிறகே உளனானான். "அபவத்தத்ர தேவேச:" என்று ப்ரமாணம். *கைம்மாதுன்பம் கடிந்தபிரான் (2-9-1).

920. வித்வத்தம: - அறிவில் சிறந்தவன். யானையின் ரணத்தை ஆறச் செய்ய வேண்டியதை நன்கறிந்தவன். சிறந்த வைத்யன் என்கிறது. இன்சொல் சொல்லி யானையைக் கையால் தடவியதாக புராணம் சொல்லும். உத்தரீயத்தை வாயில் வைத்து ஊதி உஷணப்படுத்தி கஜேந்த்ரன் புண்ணில் வைத்து வேது கொண்டவன். *மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன்.

921. வீதபய: - யானையின் பயத்தைப் போக்குபவன். பகவான் வந்த பரபரப்பைக் கண்டதும் யானையின் பயம் மறைந்தது. முதலையால் ஏற்பட்ட பயம்; எம்பெருமானின் ரக்ஷணம் பழுதாமோ என்ற பயம்; *நீரார் மலர்க்கமலம் கொண்டோர் நெடுங்கையால் என்ற தாமரைப்பூ செவ்வி மாறாமல் அவன் திருவடியில் சேர்க்கப்பெற வேணுமே என்ற பயம்; அப்பயத்தால்* நாராயணா! ஓ மணிவண்ணா வாராய்" என ஆர்த்தியுடன் கூவ உடனே வந்து எல்லா பயத்தையும் போக்கியவன்.

922. புண்யச்ரவணகீர்த்தந: - கஜேந்த்ரமோக்ஷ சரித்ரம் கேட்பதை மிக்கபுண்ணியமாய்ப்படி அநுக்ரஹித்தவன். "ஆனையின் துயரந்தீர்த்த

கதையைச் சொல்பவன் கேட்பவன் யாவர்க்கும் எல்லா பாபங்களும் போம்" என்று அருள்புரிந்தான் பகவான். "யானையினிடர்கடிந்த - புணர்ப்பே - முதலாம் (2-8-2) புணர்ப்பு - ஸம்பந்தம். முதல் - கைம்முதல். புண்ணியம்

உத்தாரணோ துஷ்க்ருதிஹா புண்யோ துஸ்ஸவநநாசந: |

வீரஹாரக்ஷண: ஸந்தோ ஜீவந: பர்யவஸ்தித: || 98

923. **உத்தாரண:** - கரையேற்றுபவன். யானையையும் முதலையையும் ஒக்க மடுவிலிருந்து கரையேற்றினான். சாபவிமோசனம் அடையச் செய்தான் *கம்பமாகரி கோள்விடுத்தான் (பெரியாழ் 5-1-9).

924. **துஷ்க்ருதிஹா** - தீங்கு செய்பவரைத் தொலைப்பவன். "யானையின் காலைக்கவர்ந்த முதலையைக் கரையில் கொணர்ந்து வெட்டினான்", என்று விஷ்ணுதர்மம். *பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தான் (திருப்பாவை) *வேழம் மூவாமை நல்கி முதலை துணித்தான் (திருமொழி 6-8-3) மூவாமை - நலிவுபடாமல்

925. **புண்ய:** - பாபங்களைப் போக்கடிப்பவன் பகவான் யானையை விடுவித்து ரக்ஷித்த சரிதத்தைக் கேட்டால் எல்லா பாபங்களும் நசிக்கும் இந்த சரிதத்தின் மூலம் நம்மைத் தூய்மைப்படுத்துகிறான். *அநந்தன்மேல் கிடந்தஎம் புண்ணியன் (திருச்சந்த - 45) *அடியேன் மனம் புகுந்த புண்ணியனே! (திருமொழி 3-5-7). 692 காண்க.

926. **துஸ்ஸவநநாசந:** - கெட்ட கனவுகளைப் போக்குபவன். "என்னையும் உன்னையும் இம்மடுவையும் நினைப்பவர்க்கு கெட்ட கனவுகள் வராது" என்று பகவான் கஜேந்த்ரனிடம் சொன்னது (விஷ்ணுதர்மம்) இந்த சரித்திரமே கெட்ட கனவுகளைப் போக்கும் பொதுவாக எல்லா பகவந் நாமங்களுக்குமே இவ்வல்லமையுண்டு.

927. **வீரஹா:** - பாசங்களை விடுவிப்பவன். யானையை முதலையிடமிருந்து விடுவித்தவன். தன்னைச் சரணமடைந்த யானையை யமபாசத்தினின்றும் விடுவித்தவன். 168, 747 காண்க. *எம்பிரான் ஏழையேனிடரைக்களையாயே! (பெரியாழ் 5-1-9). அணா ! அடியேனிடரைக் களையாயே (திருமொழி 1-10-1). அப்படியே களைபவன்.

928. **ரக்ஷண:** - காப்பாற்றுபவன். தன் ஸ்பர்சத்தாலும், அணைப்பாலும், இனியபேச்சாலும் யானையைக் காப்பாற்றினான் பகவான். தன் திருக்கைகளை யானையின் மேல் வைத்து மெதுவாகத் தடவினான் (விஷ்ணுதர்மம்). *நன்மையேயருள் செய்யும்பிரான் பெரியாழ் 5-1-8).

தொழுங்காதல் களிரளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினான் (3-1-9). அளிப்பான் - ரக்ஷிப்பதற்கு.

929. **ஸந்த:** - வளரச்செய்பவன். முன் சொன்னபடிகளாலே ஆச்ரிதர்களை நலமடையச் செய்பவன்; வருத்தியடையப் பண்ணுமவன். ஸந்த: - உளன்; இருப்பவன் ஆச்ரிதர்களுக்காகவே இருப்பவன். "உனது திருமேனி; ஆயுதங்கள், எல்லாமே உன் பக்தர்களுக்காக உள்ளன" (ஜிதந்தாஸ்தோ) ஸநோதி என்று வாரிக்கொடுப்பதைச் சொல்வது. ஆச்ரிதர்க்கு இஷ்டங்களை அளிப்பவன். *வள்ளல் மணிவண்ணன்.

930. **ஜீவந:** - உயிரளிப்பவன். *உயிரளிப்பான் (திருவிருத் -1) யானையின் காலைக் கவ்விய முதலையை இருகூறாகப் பிளந்து யானையின் இடர்கடிந்தான் எம்பெருமான். தொழுங்காதல் களிரளிப்பான் (3-1-9). ஆனால் முதலைக்கும் உயிரளித்தான். தேவலர் என்ற முனிவர் சாபத்தால் ஹூஹூ என்ற கந்தர்வன் முதலையானான். முதலை எம்பெருமானால் கொல்லப்பட்டதும் கந்தர்வன் சாப விமோசனம் ஆகி ஸ்வர்க்கம் சென்றான் முதலை கந்தர்வனாக உயிர்பெற்றது. ஜீவநம் என்றும் பாடம்.

931. **பர்யவஸ்தித:** - சுற்றும் நின்றவன், கஜேந்த்ரனானயானையிடம் வாத்ஸல்யத்தினால் புண்டரீகாக்ஷன் அதன் பக்கல் நெருங்கி நின்றான் (விஷ்ணுதர்மம்) *அவாவறச்சூழ் அரி (10-10-1) *திருநீல மணியார் மேனியொடு என் மனம் சூழ வருவாரே (8-3-6).

அநந்தருபோநந்தநீ: ஜிதமந்யர் பயாபஹ: |

சதுரச்ரோ கப்ராத்மா விதிசோ வ்யாதிசோ திச: || 100

932. **அநந்தருப:** - எண்ணிறந்த ரூபங்களையுடையவன். அநந்த மையத்துக்குத் தக்கபடி ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்காக பலபல உருவங்களை எடுத்துக் கொள்பவன். *வரம்பிலபலபிறப்பாய் ஒளி வருமுழு நலம் (1-3-2) என்றதை நினைவூட்டும். *பலபலவேசோதி வடிவு (2-5-6).

933. **அநந்தநீ:** - அளவற்ற செல்வமுள்ளவன். எம்பெருமானுடைய ஐச்வர்யத்தை இவ்வளவென்று அளவிட்டறிய முடியாது உபய விபூதிக ளான செல்வமும் அவன் ஆச்ரிதர்க்குக் கொடுப்பதற்கென்றே வைத்திருக்கிறான் கஜேந்த்ரனுக்கு அப்ராக்ருதமான சரீரம் தந்து பரமபதமடையச் செய்தான் (விஷ்ணு தர்மம்) *செல்வர் பெரியர் (நாச். திரு 10-10) *செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளை (பெரியாழ் 2-8-8).

934. **ஜிதமந்ய:** - கோபத்தை வென்றவன். சரணாகதனான

கஜேந்திரனுக்கு இன்னல் விளைவித்த நீர்ப்புழுவைக் கோபியாமல் அதற்கும் நல்வாழ்வளித்தவன். இங்கு பட்டர் முதலையை ஜலகீடம் என்று குறிப்பிடுகிறார். *குட்டத்துக்கோள் முதலை துஞ்சக்குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான் (3 திரு 99)

935. **பயாபஹ:** - ஆச்ரிதர் பயத்தைப் போக்குமவன் பயநாசந: (838) என்று ஒரு திருநாமம் கண்டோம். இங்கு *நம்பனை நரசிங்கனை (பெரியாழ் திரு 4-4-8) ஆச்ரிதரிடம் அவனுக்கன்புள்ளமையால் தன்னை வேண்டுபவரை அநாதனாகவிடாமல் பயத்தைப் போக்கி ரக்ஷிப்பான் என்று நம்பும்படியுள்ளவன் *நம்பனே! ஆழி முன்னேந்தி கம்பமாகரி கோள் விடுத்தானே! (பெரியாழ் 5-1-9) கம்பம் - நடுக்கம்; கோள் - தரை. ஸம்ஸாரமாகிற பெரும்பயத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவரை பகவான் எப்போதும் காப்பாற்றுகிறான் பயத்தில் துக்கப்படுபவர் நாராயணநாமம் சொல்லி ஸுகமடைகின்றனர். (இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் முடிவில் *ஆர்த்தா விஷ்ணு: என்ற ச்லோகம் காண்க)

936. **சதுரஸ்ர:** - ஆச்ரிதர் கோரிக்கைகளை உடனே செய்து வைப்பதில் சதுரன் -ஸமர்த்தன் "மூலமே" என்று கதறின யானைக்காக வைகுந்தத்திலிருந்து தலைகுலைய ஓடிவந்து அந்த முதலையின் பிடியிலிருந்து யானையை விடுவித்தது. ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் பகவானுக்குள்ள ஊக்கத்தைக் காட்டும். *தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தேன்றினையே (3-1-9), திருவாழியை அனுப்பி காரியம் செய்யாமல் தானே நேரில் வந்தமை அன்புமிக்க ஆச்ரிதர்க்குத் தன்னைக் காட்டி உயிர்ப்பிப்பதற்காக. *வந்தருளி என்னெஞ்சிடங் கொண்ட வானவர் கொழுந்து (5-7-7).

937. **கபீராத்மா:** - (Ghabheeratma) ஆழங்கண்டறிய முடியாதவன். "ஸமுத்ர இவகாம்பீர்யே" தன்ஸ்வரூபத்தைப் பிறர் எளிதில் அறிய முடியாதபடி மறைத்து வைப்பவன். தேவர்களாலும் ஆழங்கண்டறியமுடியாத இயல்புடையவன். *பிரமன் சிவன் இந்திரனென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணன் (7-7-11). *நான்முகன் செஞ்சடையா நென்றிவர்கள் எம்பெருமான் தன்மையை யாரறிகிற்பர்? (8-3-9). *பேராழியான் தன் பெருமையை கார்செறிந்த கண்டத்தான் எண்கண்ணான் காணான். (4 திரு 73)

938. **விதிச:** - எல்லாருக்கும் மேலாயிருப்பவன் பிரமன் சிவன் இவர்கள் துதிக்கு அப்பாற்பட்டவன். *நாத்தமும்ப நான்முகனும் ஈசனுமாய் முறையாலேத்த (திருமொழி 1-7-8) என்று அவர்கள் ஏத்தி நின்றாலும் *திருமால் என்னை யாளுமால் சிவனும் பிரமனும் காணாது

அருமாவெய்தி அடிபரவ அருளையீந்த அம்மான் (16-7-6). சிவன் பிரமன் முதலானார் காணப்பெறாதவர்களாய்க் காண வேணுமென்று பக்தியுத்தர்களாய்த் திருவடிகளைத் துதிக்க, அவர்களுக்கு முகம் தோற்றாமே கடக்க நின்று அருள் புரிபவன் ஸர்வேஸ்வரன். *சிவற்கும் திசை முகற்கும் ஆமோ தரமறிய எம்மானை (2-7-12) அவர்கள் துதிக்கு எட்டாத ஸ்வரூப முடையவன் தானே வந்து யானைக்கு அருள் புரிந்தான் கபீராத்மா விதிச:

938. **வ்யாதிச:** - பதவிகளைத்தருபவன் அவரவர்கள் விரும்பும் உயர் பதவிதனைத் தருபவன். *நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே (5-2-8).

940. **திச:** - நியமிப்பவன் பிரம்மதி தேவர்களை அவரவர் காரியங்களில் கட்டளையிடுபவன். *இறுக்கும் இறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக. அவர்களின் ஜாத்யுசிதகர்மங்களாலே பூசித்து வேண்டிற்றைப் பெற்று வாழும்படி தேவதைகளை எல்லாவற்றையும் கட்டளையிட்டு ஸர்வேஸ்வரன் நிறுத்தியுள்ளான். இங்கு ஈடு: "ராஜாக்கள் ஊர்தோறும் கூறு செய்வார்களை வைக்குமா போலே" கூறு செய்வான். மணியக்காரன். பல அதிகாரிகளை அரசு பதவிகளில் நியமித்து அவரவர் கடமைகளை வரையறுத்து ராஜ்யம் நடத்துமா போலவே இங்கும் கொள்வது.

அநாதிர்பூர்புவோ லக்ஷம்: ஸுவ்ரோ ருசிராங்கத: |

ஜநநோ ஜநஜந்மதி: ப்மோ ப்ம்பராக்ரம: ||

101

941. **அநாதி:** - ஸ்வாமியாக அறியப்படாதவர். பிரமன், ருத்ரன் முதலான தேவர்கள் எல்லாக் காலங்களிலும் பகவானை ஸர்வ ஸ்வாமியாக மனதில் கொள்வதில்லை. ரஜஸ் தமஸ்ஸடியான அறிவுக்குறைவே இதற்குக் காரணம் இவர்களுக்கு பகவான் மேலான பலன்களைத் தருவதில்லை. *அருளையீ என்னம்மானே! என்னும் முக்கணம்மானும் பிரமனம்மானும் தேவர்கோனும் தேவரும் ஏத்தும். அம்மான் (10-7-7). தங்களையே ஸ்வாமியாக மதிப்பரானாலும் ஸ்வாமீ! அருளாய் என்று துதிக்கப்படும் ஸர்வ ஸ்வாமி. (அம்மான்) திரயக் (விலங்கு) யோனியில் பிறந்த கஜேந்த்ரன் போல்வார் எம்பெருமானிடம் அநந்யபக்தியுடைய வராதலால் மேலான பலன்களைப் பெறுகின்றனர்..

942. **பூர்புவ:** - (Bhoorbhuvah) - உண்மையில் வாழ்பவருக்கு இருப்பிடமாயுள்ளவன் எம்பெருமானுக்குத் தானடியவன் என்பதை உணர்ந்தவனே உண்மையில் வாழ்பவன் இந்த உணர்வில்லாதவன் உயிருடனிருந்தாலும் வாழ்பவனல்லன், "அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத,

ஸந்தமேநம் ததோ விது:” என்று வேதாந்த வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை நினைத்துப் பார்க்கவும் - எம்பெருமானை ஸ்வாமியாக அறிந்தவனே பூ: (Bhoo) *கடல் வண்ணன் பூதங்கள் (5-2-1) ஸ்வரூபஜ்ஞானமுள்ளவனே பூர்புவருபமாவது பகவத்தாஸ்யம். இப்படி இருப்பவனுக்கு (புவ: - (Bhuvah) பகவான் வாழ்வதற்கிருப்பிடமாயுள்ளான். *உன்னைக் கொண்டென்னுள் வைத்தேன் என்னையுமுன்னிலிட்டேன். (பெரியாழ்வார் 5-4-5) 439 காண்க.

943. லக்ஷ்மீ: - தானே எல்லாவிதமான செல்வமாயுள்ளவன் *பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் - அவரேயினியாவாரே (5-1-8) “பவத்கதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநிச” என்று ஸ்ரீராமனிடம் விபீஷணன் சொன்னது. எனது உயிர், ஸுகம் ஸொத்து எல்லாம் உன்னையே பொறுத்திருக்கின்றன (யுத 19-6). பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனையே தங்களுக்கு ஆதாரமாகவும் பலமாகவும் ஸ்வாமியாகவும் கொண்டிருந்தனரென்று மஹாபாரதம் கூறுகிறது.

944. ஸுவீர: - சிறந்த வீர்யமுள்ளவன். ஆச்சிதர்களை தாழ்ச்சிகள் வராமல் ரக்ஷிப்பதில் சிறந்த வீர்யமுள்ளவன். தாழ்ச்சியுற்றவர்களையும் கரையேற்றவல்லவன் கண்டவர்களுக்கு வந்த அபாயங்களையெல்லாம் தடுத்து ரக்ஷித்தவன். *கொல்லாமாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போர் எல்லாச்சேனையும் இரு நிலத்தவித்த எந்தாய்! (3-2-3).

945. ருசிராங்கத: - தனது அழகான திருமேனியை அடியார்களுக்கு அநுபவிக்கத் தருபவன். மிகவும் அநுபாவ்யமான தன்திருமேனியை பக்தர்களுக்கு அநுபவ விஷயமாக்குமவன். *கண்கள் சிவந்து வாயும் சிவந்து கனிந்து - நான்கு தோளன் ஒருவன் அடியேனுள்ளானே (8-8-1) *வெண்பல் சுடர் செவ்வாய் முறுவலோடு என்னுள்ளத்திருந்தான் (8-7-7). உனது திருமேனி, திவ்யாயுதங்கள், விபூதிகள் யாவும் உனக்காகவுமில்லை. (இவற்றால் உனக்காக வேண்டுவதொன்றுமில்லை) ஆயினும் உனது பக்தர்களுக்காக உனது புருஷ ஸ்வரூபத்தை ப்ராகாசப்படுத்துகிறாய். (ஜிதந்தா ஸ்தோத்ரம்)

946. ஜநந: - பிறப்பிப்பவன். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா. *முந்நீர் ஞாலம் படைத்த எம்முகில் வண்ணனே! அந்நாள் நீதந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன் (3-2-1) தன்னை வழிபட்டு உய்யும்படி ஆக்கையை - இந்திரியங்களுடன் கூடிய உடலைத் தருபவன் - படைப்பவன் இத்திருநாமத்திலிருந்து பகவானுடைய செயல்களுக்கு என்ன உபதேசம் என்பது பேசப்படுகிறது.

948. ஜநஜந்மாதி: - பிறவிப்பயனாயிருப்பவன் ஜனங்களுடைய பிறவிக்கு ஆதி காரணம், ப்ரயோஜனம், அக்ருரர் சொல்லுவது, “அத்யமே ஸ்பலம் ஜந்ம” - இன்றைக்குத்தான் நான் பிறவிப் பயன் பெற்றேன் - என்பிறவி நற்பிறவியாயிற்று இதற்குக் காரணம் கண்ணனைக் காண விருப்பது. “கண்ணன் திருநாமத்தைக் கேட்டால் மகிழ்ச்சியினால் மயிர்க்கூச்செறியுமவனே நற்பிறவி பெற்றவன்” *அன்று நான் பிறந்திலேன் - பிறந்தபின் மறந்திலேன் மாதவன் இருப்பதும் என்னெஞ்சுளே (திருச் 94,95).

948. பீம: - பயங்கரன் இயற்கையான தனதருளுக்கு இலக்காக விரும்பாத பகவத்விமுகர்களை மீண்டும் கர்ப்பவாஸம், நரகம் முதலான துன்பங்களுக்கு ஆளாக்கி பயமுறுத்துபவன். *அசுரார்க்கு வெங்கூற்றம் (6-3-8). *என்னை வெறுப்பவரை நான் அசுர யோனிகளில் தொடர்ந்து பிறப்பிக்கிறேன். அவர்கள் கொடியவர்கள். மனிதரில் மிகவும் தாழ்ந்தவர்கள்; அவர்களை நான் மன்னிப்பதில்லை” என்று பகவான் சொல்வது “கூடிபாமி - நகூடிமாமி” 359 பீம: 837 பயக்ருத் காண்க.

949. பீம ப்ராக்ரம: - பயங்கரமான ப்ராக்ரம முடையவன். உலகங்களுக்கு தீங்கையே செய்யும் ஹிரண்யன் ராவணன் முதலான அசுர ராக்ஷஸர்களுக்கு அச்சத்தை விளைவிக்கும் ப்ராக்ரமமுடையவன். துஷ்டர்களை தண்டிப்பதும் அநுக்ரஹகாரியம் தான்; மேலும் பாபங்களைச் செய்ய வெட்டாமல் தடுப்பதன்றோ? பித்தனை விலங்கு பூட்டி அடைத்து வைப்பது அவனுக்கும் அவனால் பீடிக்கப் படுபவருக்கும் நன்மை பயப்பதே. *காய்சின வேந்தன் (9-2-6). *அசுரர்கட்கிடர் செய் கடுவினை நஞ்சு 9-2-10).

ஆதாரநிலயோ தாதா புஷ்ப ஹாஸ:ப்ரஜாகர: |

ஊர்த்வக: ஸத்பதாசார: ப்ராணத: ப்ரணவ: பண: || 102

950. ஆதாரநிலய: - ஸாதுக்களுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பவன். தர்மத்தில் நிலை நிற்பவர்களாதலால் உலகுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவர்கள் - வழிகாட்டி ரக்ஷிப்பவர்கள் - ப்ரஹ்மாதன் விபீஷணன். பாண்டவர்கள் முதலான ஸாதுஜனங்கள். இப்படிப்பட்ட ஸாதுக்களுக்கு இருப்பிடமாயுள்ளவன். பகவான். “ஓ பூமியே! வர்ணாச்ரம தர்மங்களை விடாமல் அநுஷ்டித்துக் கொண்டு” சாஸ்த்ரவச்யர்களாய் அதில் பூர்ணவிச்வாஸத்துடன் சாஸ்த்ரமரியாதைகளை கடவாமல் நடப்பவர் உன்னைத் தாங்குகிறார்கள். உனது பாரம் அவர்களிடம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்று ஸாதுக்களை உலகத்துக்கு ஆதாரமாக

விஷ்ணுஸ்ம்ருதி கூறுகிறது. *உன்னைக் கொண்டென்னுள் வைத்தேன் (பெரியாழ் 5-4-5) *பேராளன் பேரோதும் பெரியோர் (திருமொழி 7-4-4) எனும் *பெருமக்கள் உள்ளவர் தம் பெருமான் (3-7-5) இவனிடமே நெஞ்சை வைத்திருப்பவர் அவர்கள்.

951. தாதா (Dhaata) - தர்மத்தை உபதேசிப்பவன். தானே தர்மத்தை உபதேசித்தும் அநுஷ்டித்துக்காட்டியும் உலகத்தைக் தாங்குபவன் - ரக்ஷிப்பவன். "நான் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை; ஆயினும் உலக நலனுக்காக தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிறேன்" என்று கீதையில் (3-21) கண்ணன் திருவாக்கு. "நான் தர்மாநுஷ்டானம் பண்ணவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லா விடிலும் பிறர் நலனுக்காக அதைச் செய்கிறேன்" என்பது கருத்து 43 காண்க. *உலகத்தற நூல் சிங்காமை விரித்தவன் எம்பெருமான் (திருமொழி 10-6-1).

952. புஷ்பஹாஸ: - மலரும் புஷ்பம் போல் இனியவன், பகவானை நன்கு அநுபவிக்கும் சக்தி அருளப்பட்டுள்ளவருக்கு அவன் மாலையில் மலரும் புஷ்பம் போல மலர்ந்து தனது இனிமையைக் காட்டி அநுபவிக்கும் படி ப்ரகாசிக்கிறான். *கருவிளையொண் மலர்காள்! காயாமலர்காள்! திருமாலுருவொளிகாட்டுகின்றீர் (நாச். திரு 9-3). *தேநீர்கமலக்கண்களும் வந்தென்சிந்தை நிறைந்தவா! (8-5-4) செவ்விமாறாத (அப்போதலர்ந்த) தாமரையையொத்த ச்ரமஹரமான கண்களுடன் என் நெஞ்சில் புகுந்து இனிப்பவனே!

953. ப்ராஜாகர: - (Prajaagarah) விழித்திருப்பவன். தனதடியார்களை ரக்ஷிப்பதன் பொருட்டு இரவும் பகலும் விழித்திருப்பவன். குடியானவன் பயிர்களைக் காப்பதன் பொருட்டுத் தூங்காமல் காவல் புரிவதையொக்குமிது. பெருமானும் பிராட்டியும் காட்டில் தூங்கும் போது நடையாடும் மதிளென வில்லுங்கையுமாய்த் தூங்காமல் லக்ஷ்மணனும் அவனடியில் குஹனும் காவல்புரிந்ததனை நினைவூட்டும். "யாவரும் யாவையும் உறங்கும்போது பரமபுருஷன் விழித்திருந்து ஜீவர்களுடைய அநுபவத்துக்கு வேண்டியவற்றை ஆராய்ந்து படைக்கிறான்" என்று கடோபநிஷத்வாக்யம். *உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலையூடறுத்த செல்வனார் (நாச் - திரு 11-7)

954. ஊர்த்வக: (Oordhvagah) - மிக வுயர்ந்தவன். இப்படி சிரமப்பட்டு உறக்கமில்லாமல் படைப்புத் தொழில் புரிய வேணுமோ? எனின்: மிக உயர்ந்த ஸ்வபாவமுள்ளவனானபடியால் இவர்களைக் காப்பது தனது கடமையென்று கொண்டு உறங்காமல் செயல்படுகிறான்.

"மஹாத்மாக்களின் மதிப்பைப் பெற்றவன் எளிமையுற்றாலும் மனம் தளர்வதில்லை" என்று ப்ரமாணவசனம். *கருத்தின் கண் பெரியன் (10-8-8).

955. ஸத்பதாசார: - பிறரை நல்வழிப்படுத்துமவன், தனது பெருந்தன்மையால் தன்னையண்டியவரை ஸ்வரூபகதமான தாஸ்யத்தில் தூண்டி நல்வழிப்படுத்துமவன் "அநித்யமும் ஸுகமற்றது மான இவ்வுலகத்தில் பிறந்துள்ளபடியால் என்னை வழிபட்டு உய்வதே நலம்" என்று கீதை (9-33) யில் கண்ணன் திருவாக்கு. *உற்றேன் உகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன் (10-8-10) என்பர் ஆழ்வார்.

956. ப்ராணத: - உயிரளிப்பவன். சப்தாதி விஷயங்களாகிற விஷத் தீண்டுதலினால் மூர்ச்சித்து - ஆத்ம நாசமடைந்தவர்களுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவனமாகிற உயிரளிப்பவன். *நடுவே வந்து உய்யக் கொள்கின்ற நாதன் (1-7-5)

957. ப்ரணவ : - வணங்கச் செய்பவன். வேதாந்தஸாரமான ப்ரணவ (ஓம்) மந்த்ரத்தின் மூலம் ஜீவபரஸம்பந்தத்தை உணர்த்தி ஜீவர்களைத் தனது திருவடிகளைத் தொழுதெழச் செய்பவன். *மேலைத் தொண்டு உகளித்து அந்திதொழும் சொல்லுப் பெற்றேன் (10-8-7). தொழும் சொல் - நம: என்பது. "ப்ராணாந் பரமாத்மநி ப்ரணாமயதி" - எல்லா ஆத்மாக்களையும் பரமாத்மாவினிடம் வணங்கச் செய்வதினால் இம்மந்திரம் ப்ரணவமெனப்படுகிறது. "ஓம்" என்பது அஃம என்ற மூன்று சொற்களின் சேர்க்கை. "அகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட ஜகத்காரணனும் ரக்ஷகனுமான பரமபுருஷனுக்கே உரியவன் மகாரத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஞானமும் ஜ்ஞாதாவுமான ஜீவாத்மா" என்பது ப்ரணவத்தின் பொருள்.

958. பண : - வ்யாபாரம் செய்பவன். தான் ஸ்வாமியாயும் ஜீவன் தாஸனாயுமுள்ள நிலையை தன்னிச்சையால் சில சமயம் மாற்றி தானாகந்த அடியவரிடம் தான் தாஸனாயிருந்து மகிழ்பவன். இப்படி நிலைமாற்றம் செய்வதை ஒரு வ்யவஹாரமாக "பண:" என்கிறது. *என் மாயவாக்கையதனுப்புக்கு என்னை முற்றும் தானேயாய் நின்றமாய அம்மான் (10-7-3).

ப்ரமாணம் ப்ராணநிலய: ப்ராணத்ருத் ப்ராணஜீவந: |

தத்வம் தத்வவிதேகாத்மா ஜந்மம்ருத்யுஜராதிக: || 103.

959. ப்ரமாணம்: - ப்ரமாணவாயிருப்பவன். வேதங்களை நித்ய நிர்தோஷ ப்ரமாணங்கள் (Valid authority) என்பர். வேதத்தின் ரஹஸ்யமான பரமார்த்தங்களை ஐயந்திரிபின்றி அறிந்துரைப்பவன் பகவான்; அவனே ப்ரமாணமாகிறான். ப்ரமாணமாயுள்ளவன்

விச்வஸிக்கத்தக்கவன். *அன்று கருமணியாயிரந்தகள்வனே! உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு (2 திரு - 61) தன்னை அழியமாறி மஹாபலியை வஞ்சித்து ஆச்ரிதனான இந்திரனுக்கு உதவினான். *வேதம் - வேதத்தின் சுவைப்பயன் - என்னையாளுடையப்பன் (திருமொழி 2-3-2). 429 காண்க.

960. **ப்ராணநிலய:** - ஸகலாத்மாக்களுக்கும் இருப்பிடம், உயிர்வாழ் ஜீவர்கள் யாரையும் (யாவற்றையும்) ப்ராணன் என்ற சொல் குறிக்கும். பறவைகள் தாம் வாழும் கூடுகளை வந்தடைவது போல ஜீவாத்மாக்கள் எம்பெருமானை வாஸஸ்தலமாக வந்தடைகின்றன. *சாலப்பலநாள் உகந்தோருயிர்கள் காப்பான் (6-9-3). அநாதிகாலமாக ஒவ்வொரு யுகம் தோறும். ப்ராணிகளை தன்னிடம் வைத்து ரக்ஷிப்பவன்.

961. **ப்ராணத்ருத்:** - ப்ராணன்களை தரிப்பவன் ப்ராணசப்தம் ஜீவராசிகளைச் சொல்லும். அவற்றை தாங்குபவன். தாய் போல ஜீவர்களைத் தாங்கி போஷிப்பவன். *தாய்தந்தையுயிராகின்றாய். (2-6-10).

962. **ப்ராணஜீவந:** - ப்ராணிகளுக்கு ஜீவனமாயிருப்பவன். உண்ணுஞ்சோறாகவும் பருகுநீராகவும் அதாவது உணவாகவிருந்து போஷிப்பவன். *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமான். (6-7-1).

963. **தத்வம்:** - ஸாரமாயுள்ளவன். தயிர்பால்களில் வெண்ணெய் (நெய்) போல ஸகலசேதனாசேதனப் பொருள்களிலும் வ்யாபித்து அவற்றின் ஸாராம்சமாய் பயனாய் உள்ளவன். *கறந்த பால் நெய்யே! நெய்யினின் சுவையே! கடலினுளமுதமே! அமுதில் பிறந்த இன்சுவையே! சுவையதுபயனே; (8-1-7). ஸத்தாஹேது வாகவுள்ளவன் என்றுமாம். *இளங்குயிலே என் தத்துவனை வரக்கூகிறியாகில் தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே என்று நாச்சியார் திருமொழி (5-6) "ஸாரதோ ஜகத: க்ருத்ஸநாத் அதிரிக்தோ ஜநார்தந:" என்று ப்ரமாணவசனம். ஜகத்தை தராசின் ஒரு தட்டிலும் பகவான் ஜநார்த்தனனை ஒரு தட்டிலும் வைத்துப் பார்த்தால் பகவானே கனத்துக்காட்டுவான். இயல்பான ஸாரமாயுள்ளபடியால் பகவான் மேலானவன். *உலகுக்கோருயிரானாய் (6-9-7).

964. **தத்வவித்:** - தத்துவத்தையறிந்தவன், தனது உண்மையைத் தானே அறிவான். "த்வமேவ த்வாம் வேத்த" - நீயொருவனே உன்னைப் பற்றிய உண்மையறிவாய்" என்று ப்ரமாண வசனம். *எம்பெருமான் தன்மையை யாரறிகிற்பார்? பேசியென்? (8-4-9). அவனொருவனே அறிவான்.

965. **ஏகாத்மா:** - உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிராயிருப்பவன் தனிப்பெரும்பரமன் என்றபடி. உலகங்களுக்கெல்லாம் இவனே ஈச்வரனாயிருப்பவன். ஸகலசேதனங்களுக்கும் போக்தா (அநுபவிப்பவன்) வும் அபிமானி (நன்மை பேணுபவன்) யாகவும் இருப்பவன். *ஆருயிரேயா! அகலிடமுழுதும் படைத்திடந்துண்டு மிழ்ந்த பேருயிரேயோ! தேவர்க்கும் தேவாவோ! ஒருயிரேயோ! உலகங்கட்கெல்லாம் (8-1-5)

960. **ஜந்மம்ருத்யுஜாரதிக:** - (Janmamrityu Jaratigah) பிறப்பு இறப்பு மூப்புகட்கு அப்பாற்பட்டவன்; அவற்றைக் கடந்தவன். சேதனா சேதனங்கள் யாவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாக விருப்பினும் அவற்றின் தன்மைகளிலிருந்து வேறுப்பட்டவன் பகவான். அவற்றின் தோஷமெதுவும் இவனிடம் கிடையாது. ஒட்டாது. *அமலன் - ஆதிபிரான்.

பூர்புவஸ்வஸ்தருஸ் தார: ஸவிதா ப்ரபிதாமஹ: |

யஜ்ஞோ யஜ்ஞபதிர்யஜ்வா யஜ்ஞாங்கோ யஜ்ஞவாஹந: || 104

967. **பூர்புவஸ்வஸ்தரு:** - முவுலகத்திய ஜீவராசிகளும் தங்கும் மரமாயுள்ளவன். பூ: புவ: ஸுவ: பூமி வானம், சுவர்க்கம் முதலான எல்லாவுலகங்களிலுள்ள ஜீவர்களும் தங்கக்கூடிய பெரியமரமாயிருப்பவன். தெய்வீகமரமான பாரிஜாதம் தனது பசுமையான இணைதரும் குளிர்ந்த நிழலினாலும் பரிமளத்தினாலும் பக்ஷிகளையும் தன்னையடுத்து ஜீவிக்கும்படி இருப்பதுபோலுள்ளவன். "வாஸு தேவதருச்சாயா" - வாஸுதேவனான மரத்தின் நிழல் அதிககுளிரும் அதிக உஷ்ணமுமின்றி மிதமான சீதோஷ்ணத்துடன் உள்ளதாக புராண வசனம். "அளவற்றதான பரப்ரஹ்மம் என்னும் மரத்தையண்டினால் அதன் பழுத்தகனிகள் கைக்குக் கிடைப்பது திண்ணம்" என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரமாணவசனம். *மூவாத்தனிமுதலா முவுலகும். காவலோன் (2-8-5) ரக்ஷகன்.

968. **தார: (Taarah)** திருநாவாய், ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலைத் தாண்டுவிக்கும் கப்பலாய் உள்ளவன். "விஷ்ணுபோதம் என்று எம்பெருமானுக்கு ப்ரஸித்தி உண்டு. கப்பலாகவும் அதைச் செலுத்தும் மாலுமியாகவும் பகவானைச் சொல்லலாம். 340. காண்க. *நாரணன் சேர் திருநாவாய் (9-8-3).

969. **ஸவிதா** - உண்டாக்குமவன். "ஸாக்ஷாத் ஜநயிதா ஸவிதா" என்று பாஷ்யம். தானே யாவரையும் யாவையையும் உண்டு

பண்ணுமவன் ஸவிதா, ஸவிதா என்று சூரியனையும் சொல்லும். 887 காண்க. *வளவேமுலகின் முதலாயவானோரிறை (1-5-1)

970. **ப்ரபிதாமஹ:** - ப்ரபிதாமஹராயிருப்பவன் தாத்தாவின் தந்தை. பிரமனுக்கு பிதாமஹரென்று ப்ரஸித்தி ஆதியில் ப்ரஜாபதிகளைப் படைத்து அவர்கள் மூலம் ப்ரஜைகளைப்படைத்ததனால் நான்முகன் பிதாமஹன் எனப்படுகிறான். அவனையும் படைத்த தந்தை பகவான். *ஆதுமில்பாழ் நெடுங்காலத்து நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி தன்னுள்ளே தோற்றிய இறைவன் (7-5-4).

971. **யஜ்ஞ:** - தானே யஜ்ஞமாயுள்ளவன். "அஹம்க்ரதுரஹம் யஜ்ஞ" (கீதை 9-16) என்று கண்ணன் திருவாகு. *செய்கின்ற கிதியெல்லாமயானே (5-6-4) இங்கு பட்டர் எம்பெருமானை ஜப யஜ்ஞரூபமாயிருப்பவன் என்று பாஷ்யமிடுகிறார். பகவதாராதன மூலமாய் அவனையடைய விருப்பமுள்ளவனாய் அவனையாராதிப்பதற்கு வேண்டிய கைம்முதலில்லாதவனுக்குத்தானே யஜ்ஞரூபமாயுள்ளவன் 446 காண்க. *அந்தணர் தம் ஓமமாகிய அம்மான் (திருமொழி 8-6-5). *பண்டை நான் மறையும் வேள்வியும் தானாய் நின்ற எம்பெருமான் (திருமொழி 571). *மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய் - (பெரியாழ். திரு. 4-9-5). 446 காண்க.

972. **யஜ்ஞபதி:** - யஜ்ஞங்களுக்கு ஸ்வாமி, அதாவது பலப்ரதன் பகவதாராதன ரூபமான கர்மங்களுக்கு பலனை அளிப்பவன். "அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தாச ப்ரபுரேவச - கீதை 9-24. "தத்ரதத்ரபலப்ரதாதா சாஹமேவேத்யர்த்த:" என்று இங்கு கீதா பாஷ்யம். ப்ரபு - எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் அதற்குத்தக்கபடி பலனளிப்பவன்.

973. **யஜ்வா:** - யாகம் செய்பவன். அநுஷ்டிப்பதற்கு சக்தியில்லாதவர்கள் விஷயத்தில் பகவதாராதன ரூபமான நித்யகர்மங்களையே யாகமென்பது. இதனைத் தானே அநுஷ்டிப்பவன். மஹாபாரதத்தில் தர்மபுத்ரனிடம் கண்ணன் சொல்வது "யுதிஷ்டிரனே! கர்மாநுஷ்டானத்தில் அசக்தர்களான ஆச்ரித விஷயத்தில் அவர்கள் தூர்மையைக்காக்கும் பொருட்டு நானே இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும் தினந்தோறும் யாகத்தைத்தவறாமல் (அவர்பொருட்டு) அநுஷ்டிக்கிறேன். இந்த வ்ரதத்தில் நான் எப்போதும் தவறியதில்லை.

974. **யஜ்ஞாங்க:** - பிறரநுஷ்டிக்கும் யஜ்ஞங்களைத் தானநுஷ்டிப்பதற்கங்கமாயுள்ளவன். சக்தியுள்ளவர்கள் அநுஷ்டிக்கும் யாகம் (கர்மா) பகவான்தானே அநுஷ்டிப்பவைகளுக்கு அங்கமாக - துணையாக - உள்ளன. "அஹ்யசேஷபூதம்" என்று பாஷ்யம். தானநுஷ்டிக்குமதுக்கு அங்கமாகக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும்.

975. **யஜ்ஞவாஹந:** யாகத்தை நடத்தித்தருமவன். யக்ஞம் செய்பவருக்கு சக்தி, ச்ரத்தை (ஊக்கம்) அதிகாரம் (தகுதி) இவற்றைத்தந்து அதை அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்ட உதவுமவன். *செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே. (5-6-4)

யஜ்ஞப்ருத் யஜ்ஞக்ருத் யஜ்ஞீ யஜ்ஞபுக் யஜ்ஞஸாதந: |
யஜ்ஞாந்தக்ருத் யஜ்ஞகுஹ்யம் அநநம் அநநாத ஏவ ச || 105

976. **யஜ்ஞப்ருத் (Yajñabhruth)** யாகத்தை நிறைவுறச் செய்பவன் யஜ்ஞங்களில் குறைவேற்பட்டால் பகவானை ஸ்மரிப்பதால் குறைகள் நிவ்ருத்தியடைகின்றன. பூர்ணாஹுதியினால் யாகம் நிறைவு செய்யப்படுகிறது. "ப்ராயச்சித்தாந்யசேஷாணி... பூநீக்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் பரம்" என்ற ச்லோகத்தின்படி மந்த்ரம் க்ரியை பக்தி இவைகளில் குறைவிருந்தால் க்ருஷ்ணா நுஸ்மரணமே அதற்கு ப்ராயச்சித்தமாகிறது. ஸந்த்யாவந்தனத்தின் முடிவில் "பூநீக்ருஷ்ணாய நம:" என்று குறைந்தது பத்துதடவை அநுஸந்தித்து பெருமானை ஸேவிப்பது சொல்லப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணுவை நினைத்தால் யாகத்தில் குறைபாடுகள் விலக்கப்பட்டு பூரணமாகச் செய்யப்பட்டதாகிறது என்று ச்ருதி.

977. **யஜ்ஞக்ருத்** - யாகங்களை உண்டாக்கியவன். உலகங்களின் நலனுக்காக ஆதியில் யஜ்ஞத்தைப் படைத்தவன். யஜ்ஞங்களில் ஆரதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் யஜ்ஞம் செய்பவருடைய நலனைப் பேணுகிறார்கள். "பரஸ்பரம் பாவயந்த:" (கீதை) என்கிறபடி யஜ்ஞங்கள் தேவதைகளுக்கும் உலகத்தவர்க்கும் நன்மை பயப்பவை. இப்படிப்பட்ட யஜ்ஞங்களை முதல்முன்னம் படைத்தவன் பகவான். *பண்டை நான்மறையும் வேள்வியும் தானாய் நின்ற வெம்பெருமான் (திருமொழி 5-7-1).

978. **யஜ்ஞீ** - யஜ்ஞங்களால் ஆரதிக்கப்படுபவன். எல்லா கருமங்களினாலும் ஸர்வசேஷியான பகவான் ஆரதிக்கப்படுகிறான். *செய்கைப்பயனுண்பேணும் யானே (5-6-4). "அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா" (கீதை 9-24).

979. **யஜ்ஞபுக்:** - (Yajñabhuk) -யக்ஞங்களை அநுபவிப்பவன், ரக்ஷிப்பவன். தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து அந்தந்த தேவதைகளுக்கு இடப்படும் ஹவிஸ்ஸை அநுபவிப்பவன். யாகங்களைத் தடை வராமல் ரக்ஷிப்பவனும் அவனே.

980. **யஜ்ஞஸாதந:** - யஜ்ஞங்களை ஸாதநமாக்குமவன். யஜ்ஞவிஷயமான எம்பெருமான் திருநாமங்கள் (971 யஜ்ஞ: முதல்) பற்றிய

அறிவின் மூலம் - அதாவது தன்னைப்பற்றிய அறிவின் மூலம் தன்னையடைய யஜ்ஞங்களை உபாயமாக்குமவன் - அவற்றின் மூலமே தர்மாநுஷ்டானம் அவனையடைய ஸாதனமாகிறது. 981 காண்க.

981. **யஜ்ஞாந்தக்ருத்** - யாகத்தின் பலனை உண்டாக்குபவன். கர்மாநுஷ்டானத்தின் பலமாவது பரதத்வஜ்ஞானம் - எம்பெருமானைப் பற்றிய உண்மையறிவு பெறுவதே யாகங்களின் முக்கிய பலனாம் "ஸர்வம் கர்மம் அகிலம் பார்த்த! ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" (கீதை 4-33) எல்லா கருமங்களும் ஞானத்தில் முடிவடைகின்றன என்றபடி. கர்மம் ஜ்ஞானத்திலும் ஞானம் பக்தியிலும் மூட்டுவிக்கின்றன. இது கண்ணன் காட்டும் வழி.

982. **யஜ்ஞகுஹ்யம்** - யாகங்களின் அடிப்படை ரஹஸ்யமாகவுள்ளவன். அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் தனக்கென்று எதுவும் வேண்டாதவனாயினும் யாகங்களில் பக்தி விச்வாஸங்கனுடன் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸை உகப்புடன் பகவான் ஏற்கிறான். யாகம் என்பது பகவதாராதனரூபமான எல்லா கர்மங்களும் என்பதை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அக்நி மூலமாக ஆராதிக்கும் கருமம் மட்டுமே யஜ்ஞமல்ல. பகவதாராதனரூபமான எல்லா கர்மங்களும் வேள்விகளே. யாகங்களில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸினால்தான் த்ருப்தியடைந்து யாகம் செய்தவனுக்குத் தக்கபலனால் த்ருப்தி செய்விக்கிறான் என்பது ஸூக்ஷ்மமான அறிவானபடியால் ரஹஸ்யமெனப்படுகிறது. இது சாஸ்த்ர ஜ்ஞானமுள்ள அறிவாளிகளுக்கே புலப்படும். "ஸர்வே வேதா: ஸர்வவேத்யா: ஸர்வ சாஸ்த்ரா: ஸர்வே யஜ்ஞா: ஸர்வ இஜ்யச்ச க்ருஷண: - எல்லாவேதங்களும் யாகங்கள் யாவையும், ஆராதனங்கள் யாவையும் எல்லாம் கண்ணனே - என்று மஹாபாரதவசனம். "விது: க்ருஷணம் ப்ராஹ்மணாஸ்தத்வதோ யேதேஷாம் ராஜந! ஸர்வயஜ்ஞா: ஸமாப்தா:" என்று முன்சொன்னதன் தொடர்ச்சி. எம்பெருமானைப்பற்றி உண்மை நல்ஞானமுள்ளவன் எல்லா வேள்விகளையும் செய்து முடித்தவனாகிறான் என்பது கருத்து. *செய்த வேள்வியர் (5-7-5) என்ற விடத்து ஈடு: விது: க்ருஷணம் -- என்றாரிநே. வேறொன்று செய்யுமவனுக்கு குறை கிடப்பதும் ஓர்மசமுண்டிநே! க்ருதக்ருத்யரிநே ஸித்தஸாதநபரிக்ரஹம் பண்ணினவர்கள். எம்பெருமானை எல்லமாகப்பற்றினவர்கள் என்பது கருத்து. இந்த அறிவு ஏற்படுவது மிகவும் அரிது. இதனால் எம்பெருமான் யஜ்ஞகுஹ்யம் எனப்படுகிறான்.

983. **அந்நம்**: - உண்ணும் சுவையமுதாக உள்ளவன். "யஆத் மதாபலதா:" (Ya aatmada baladah) என்றுச்ருதிவசனம் பகவான் அடியவர்க்குத் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுத்து அநுபவிப்பவனுக்கு அமுதாக இருக்கிறான். *உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணன் (6-7-1). வாஸுதேவஸ்ஸர்வம் (கீதை 7-9): முக்த புருஷன் "அஹம் அந்நம்," "அஹம் அந்நாத:" என்றும் சொல்வதாகச்ருதிவாக்யம். இவன் எம்பெருமானுக்கு அநுபவவிஷயமாகிறான். அப்படி இவனை அநுபவிக்கும் எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சியைக்கண்டு இவன் மகிழ்வது இவனுக்கு சுவையான அமுதாய் அமைகிறது. இதே பொருள் இங்கு சிறிது வேறுபட்டுக் காண்கிறது. *தேனும் பாலும் அமுதுமாகித்தித்தித்து என் ஊனில் உணர்வில் நின்றான் (8-8-4).

984. **அந்நாத:** - தன்னையநுபவிப்பவனைத் தான் இனிதாக அநுபவிப்பவன். "அந்நம் அந்நாத ஏவச" என்று இங்கு ச்லோகம் (106) அமைந்துள்ளது. "ஏவ" என்ற அவதாரணத்தினால் அவனொருவனே இப்படி இனிய வஸ்துவாக முடியும் என்று காட்டப்பட்டது. அவனை யொப்பார் கிடையாது; "ச" என்ற "உம்" மினால் முன் சொன்னதெல்லாம் முழுதுமாக இவனொருவனிடம் தான் காண முடியும் என்பது காட்டப்படுகிறது. *வாரிக் கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் என்று ஆர்வுற்ற என்னை - என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தான் என்னை முற்றப்பருகினான் (9-9-10) அவனை அந்நமாக்கி அநுபவிக்கப் பாரித்தவனைத் தனக்கு அந்நமாக்கிக் கொண்டான்.

ஆத்மயோநி: ஸ்வயம்ஜாதோ வைகாந: ஸாமகாயந: |

தேவக்நந்தந: ஸ்ரஷ்டா ஷித் ச: பாபநாசந: || 106

985. **ஆத்மயோநி:** - ஒரு நீராகக்கலக்கச் செய்பவன். பக்தர்களை தன்னுடன் பாலுடன் சர்க்கரை போலக் கலக்கச் செய்பவன். தம்மையநுபவிப்பவரைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டுத் தன்னை அநுபவிப்பிப்பவன். *தானும் யானுமெல்லாம் "தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமொத்தே (2-3-1) கன்னல் - சர்க்கரை.

986. **ஸ்வயம்ஜாத:** - தான்தோன்றி. ஒருவருடைய ப்ரார்த்தனையையும் எதிர்பாராமல் தானே அவதாரம் செய்பவன். *உயிரளிப்பான் எந்நின்றயோநியுமாய்ப் பிறந்தாய்! இமையோர் தலைவா! (திருவிருத்தம் - 1) "யோக்யதாயோக்யதை பாராதே ஸகலாத்மாக்களையும் ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுவதே ப்ரயோஜனமாக அகர்மவச்யனாய்

அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் இருந்துவைத்தும் உனது கேவலக்ருபையாலே கர்மவச்யர் பிறக்கும் பிறவிகளிலே நீயே வந்து பிறந்தருளினவனே" என்கிறார் ஆழ்வார் "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான் (9-1-10)

987. வைகாந: - (Vaikhaanah) - வேரோடு பெயர்ப்பவன். காந்-தோண்டி எடுப்பது பவ துக்கவிகநநாத் வைகாந: - தான் பிறந்து உலகத்தவர், துக்கங்களை வேரோடு களைபவன். *அடியார் அல்லல் தவிர்த்தான் (8-3-5) தண்டேந்தி எம்மிடர் கடிவான் (9-2-6).

988. ஸாமகாயந: - முக்தர்கள் தன்முன் ஸாமகாநம் பண்ணக் கேட்டிருப்பவன். பரமபதத்தைப் பாட்டுக்கேட்குமிடம் (ஸ்ரீவ, பூ, 450) என்பர். பிள்ளை உலகாசிரியர். தேனுண்ட மயக்கத்தால் வண்டுகள் பாடுவதுபோல் முக்தன் பகவதநுபவ . முதிர்ச்சியால் "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே - ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்கிறபடி ஸாமகானம் பண்ண அதைக்கேட்டிருப்பன் பகவான். *எந்தை! எம்பெருமான்! என்று வானவர் சொல்லும் பெருமான் (1-10-7).

989. தேவகீநந்தந: - தேவகியைக் களிப்பிக்கும் குமாரன் *தேவகி சிங்கமே தாலேலோ (பெரியாழ் 1-3-4) இதுவரை சொல்லி வந்ததெல்லாம் எங்கோவுள்ள பரமபுருஷனைப் பற்றியல்ல; இதோ இங்குள்ள தேவகீபுத்ரனான க்ருஷ்ணனைப் பற்றியதே பீஷ்மர் ஸஹஸ்ரநாமத்தை தருமனுக்குச் சொல்லும்போது கண்ணனும் பக்கத்திலிருந்து கேட்டான். "ஏஷமே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோ஽திகதம:" என்ற பீஷ்ம வசனத்தை - இந்த க்ருஷ்ணனே மேலான தர்மம் என்று அவனைச் சுட்டிச் சொல்வதாகவும் கொள்ள இடமுண்டு. "யஏஷ ப்ருது தீர்க்காக்ஷ: ஸம்பந்தீதே ஜநார்த்தந:" என்று தருமரிடம் மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்படுகிறது. "கரியவாகிப் புடைபரந்து நீண்டவப் பெரியவாய கண்களையுடைய ஜநார்த்தனன் (க்ருஷ்ணன்) எனது நெருங்கிய உறவினர்; இவரே இருந்தது, இருப்பது, இருக்கப்போவதுமான எல்லாப் பொருள்களுமென்று அறிவாயாக:"

990. ஸ்ரஷ்டா - படைப்பவன். பரவாஸுதேவனும் க்ருஷ்ணனே என்பது. *கடல்ஞாலம் செய்வேனும் யானே (5-6-1) "அஹம்க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத:ப்ரபவ: (கீதை 7-6) என்று க்ருஷ்ணன் திருவாக்கு "கடலோடு கூடினஜகத்திலே ஸகலபதார்த்தங்களையும் நானே உண்டாக்கினேன்" என்று இதற்கு வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. 595 காண்க: *முந்நீர் ஞாலம் படைத்த எம்முகில் வண்ணன் (3-2-1).

991. கூகிதீச: - பூமியையாள்பவன். எல்லாவுலகங்களையும் ஆளும் ஈசுவரன் கண்ணனெம்பெருமானே. ஆயினும் கூகிதீச: என்று விசேஷமாகச் சொல்வது பூமியில் அடிக்கடி அவதரித்து பூதேவியின் துயர்களைபவனாகையாலே இங்குதான் துயரம் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. *நாளும் இங்கென்னையாள்கின்றானே (10-4-2). *உலகம் மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே (6-10-10) *ஆள்வாணாழிநீர் (10-5-4).

992. பாபநாசந: - பாபங்களையழிப்பவன். தயிர்வெண்ணெய் களவு கண்டது, பெண்களைக்களவுகண்டது, ராஸக்ரீடை பண்ணியது போன்ற அமுதமன்ன செயல்களைப் பற்றிக் கேட்பதும் ரஸிப்பதும் ஸகலபாபங்களையும் போக்கும். அவதாரங்களின் போது தனதடியார்களின் வெளிப்பகைவரையும், காமம் க்ரோதம் முதலான உட்பகைவர்களையும் பகவான் நாசம் செய்கிறான். "ஸர்வ பாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று அபயம் தருமவன். *பாவநாசன் - கண்ணன் (3-6-2). *நம்மன் போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே என்று பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-3). நான் உனதபிமானத்தில் புகுந்தேனாக. செய்தவை செய்யாதவையான எல்லாப்பாவங்களும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மாய்ந்தன.

சங்கப்ருத் நந்தகீ சக்ரீ சார்ங்கதந்வா கதாதர: |

ரதாங்கபாணிரசேஷாப்ய: ஸர்வப்ரஹ்ரணாயுத: || 107

ஸர்வப்ரஹ்ரணாயுத ஓம் நம: இதி |

993. சங்கப்ருத்; 995. சக்ரீ - திருச்சங்காழ்வானைத் தரிப்பவன்; திருவாழியை யுடையவன். *ஆளுமாளார் ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார் தாம் (8-9-3) என்று ஆழ்வார் வாய்வெருவும் படி எப்போதும் ஸுதர்சநமெனும் திருவாழியாழ்வானை (சக்ரத்தாழ்வான் ஸுதர்சநாழ்வான்)யும் பாஞ்சசன்னியம் எனும் திருச்சங்கத்தையும் ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக எப்போதும் கையில் ஏந்தியிருப்பவன். இந்த 107ம் ச்லோகத்தின் முற்கூற்றால் எம்பெருமான் தரித்திருக்கும் பல ஆயுதங்களில் ப்ரதானமான பஞ்சாயுதங்கள் சொல்லப்பட்டன. இவை அநாச்ரிதரை ஒடுக்க ஆயுதங்களாகவும் ஆச்ரிதர் கண்டுகளிக்க திவ்யாபரணங்களாகவும் பேசப்பட்டுள்ளன. பாஞ்சஜந்யம் ஹ்ருஷீகேச: - ஸகோஷோதார்த் தராஷ்ட்ராநாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் (கீதை 1-14-19). *கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய் (6-9-1) என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானையழைக்கிறார். *தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரம் என்று பெரியாழ்வார் திருவாழியை மங்களாசாஸனம்

பண்ணுகிறார் *உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே (நாச். திரு 7-8) என்றும் *சங்கரையா! உன் செல்வம் சாலவழகியதே என்றும் (7-7) ஆண்டாள் சங்கத்தின் அஸாதாரணமான பெருமையைப் பொறாமையுடன் பேசுகிறாள். சக்கரத்தாழ்வான் விரோதிநிரஸநார்த்தமாக எம்பெருமான் கையைவிட்டகன்று மீண்டும் வந்து சேருவர். பாஞ்சசன்னியம் எம்பெருமான் கையை விட்டகல்வதில்லை. எம்பெருமானுடைய வாயமுதமே இவருக்கு உணவு. அவதாரத்திலும் இவை எம்பெருமான் கை விட்டகல்வதில்லை. தமஸு: பரமோ தாதா சங்கசங்ர கதாதர: (ஸ்ரீராமாயணம் யுத்). என்று மந்தோதரி ஸாக்ஷாத்ரித்துப் பேசுவது. அர்ஜுனனும் கண்ணனின் விச்வரூபத்தைக் கண்டு பயந்து "சதுர்ப்ஜனாய் திருவாழி ஏந்திய ஸௌம்யரூபத்துடன் ஸேவை ஸாதிப்பாய்" (கீதை 11-46) என்று வேண்டுகிறான். திருவாழி திருச்சங்கங்கள் எம்பெருமானின் அஸாதாரண லக்ஷணங்கள். இந்த இலச்சினைகளை புஜங்களில் ஆசார்யன் திருக்கைகளால் சூட்டப்பெறுவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவலக்ஷணமாம்.

994. **நந்தகீ** - நந்தகம் என்னும் வாளை திவ்யாயுதமாகவுடையவன். *அறவெறி நாந்தக வாளே! (பெரியாழ் திரு 5-2-9) எம் பெருமானும் "வெற்றியில் இது என்னை மகிழ்விக்குமாக" என்னும்படியாயுள்ளதால் பிரியாதாட்செய்யும் இந்த திவ்யாயுதத்துக்கு நந்தகமென்று திருநாமமாயிற்று. நந்தந: என்பது மகிழ்விப்பவனைக்குறிக்கும்.

995. **சக்ரீ** - ஸுதர்சன சக்ரத்தை தரிப்பவன். ஆச்ரித விரோதிகளான அரக்கரையும் அசுரரையும் கொன்று அந்தரத்தம் தோய்ந்ததால் செஞ்சுடராழியாய்த் தோற்றுபவர். *கைகழலாநேமியான்! என்று நம்மாழ்வார் பாசரம். (பெரிய திருவந்) பற்பநாபன் கையில் ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து (திருப்பாவை-4). தடவரைத்தோள் சக்கரபாணீ! (பெரியாழ் 5-4-4) 905 காண்க.

996. **சார்ங்கதந்வா** - ஸ்ரீசார்ங்கமென்னும் வில்லையுடையவன் எம்பெருமானுக்கொத்தவில்லிது சார்ங்கத்தின் நாணுருவி ஆச்ரிதரை வாழ்விக்கும்: எதிரிகள் இதயத்தைப் பிளக்கும். "சரவர்ஷம் வவர்ஷஹ" என்றும் "சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தானே சரமாரிபொழியவல்ல வில்லை ஏந்தியவன் எம்பெருமான். *சார்ங்கவில் சேவகனே! (பெரியாழ் 5-4-4).

997. **கதாதர: (Gadaadharah)** - கௌமோதகீ என்றழைக்கப்படும் கதாயுதத்தையுடையவன் *அழகிய சார்ங்கமே தண்டே! (பெரியா திரு 5-2-9). இங்கு தண்டு என்பது கதாயுதத்தை. ப்ரளய காலாக்நி போல நாலுபக்கமும் பொறிகளைச் சிதறி எதிரிகளை முடித்து உலகத்தவரை மகிழ்ச்செய்வதனால் இத்தண்டுக்கு "கௌமோதகி" என்று பெயராயிற்று. *குனிசார்ங்கன் ஒண்சங்கதை வாளாழியான் ஒருவன் (8-8-1) வில், சங்கு, கதை. வாள் திருவாழி ஐந்தையும் ஏந்தியவன்.

998. **ரதாங்கபாணி:** - சக்கரத்தைக் கையிலேந்தியவன். *சாலசக்கரத்தாய்! கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணனே கண்ணா! (7-2-7) சக்ரீ (995) என்பது சக்கரத்தையுடையவன் என்பதைக் காட்டும். ரதாங்கபாணி என்பதால் அதை *எப்பொழுதும் கை கழலா நேமியான் (பெரியதிருவந் 87) என்கிறபடியே விரோதி நிரஸனத்துக்கு ப்ரயோகம் பண்ண ஸித்தமாகக் கையிலேந்தி நிற்பவன் என்பதைக் காட்டும்.

999. **அக்ஷேப்ய:** - அசைக்க முடியாதவன். "ப்ரபந்நாய அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாமி. ஏதத்வ்ரதம் மம" என்று சரணாகதர்களுக்கு அபயம் தொடுப்பது என்று உறுதியான விரதத்திலிருந்து எக்காரணத்தினாலும் அசைக்க முடியாதவன். *தேசுடைய தேவனார் திருவரங்கச் செல்வனார் பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே (நாச் திரு 11-5) எம்பெருமான் தன்னாலும் அசைக்க முடியாதவன் எதிரிகள் யாராலும் வெல்ல முடியாதவன் என்றுமாம் 807 காண்க.

1000. **ஸர்வப்ரஹ்ரணாயுத:** - எல்லா திவ்யாயுதங்களையும் உடையவன் *சங்கொடு சக்கரம் வில் ஒண்மையுடைய உலக்கை ஒள்வாள் தண்டு கொண்டு புள்ளூர்ந்தான் (3-10-1) முன்சொன்ன பஞ்சாயுதங்களைத் தவிர எண்ணற்ற திவ்யாயுதங்களை தீயவர்களையும் அவர்களின் தீயபுத்தியையும் நாசம் செய்யப் பரிகரமாக உடையவன். "அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம் இச்சந் ஹரிகணேச்வர!" (ஸ்ரீராமாயணம் யுத்) "குரக்கரசே! உலகிலுள்ள தீயவர் யாவரையும் ஒன்றாக சுண்டுவிரல் நுனியால் ஏன்: நினைவினாலேயே ஒழித்து விட வல்லேன்" என்று சக்ரீவனிடம் சொல்லியது போல தனது ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே எல்லா விரோதிகளையும் பூண்டோடுகளைய வல்ல ஸர்வசக்தன் எம்பெருமான். நரசிம்மாவதாரத்தில் நகங்களே இரணியன மார்பைப்பிளக்கும் ஆயுதங்களாயின. ராமபிரான் ஒரு புல்லை விட்டு காகத்தைத் துரத்தியதும் ப்ரஸித்தம் இவனுக்கு சக்கரம் முதலான ஆயுதங்கள் வேணுமோ? என்னில் ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணம் என்பது ஒரு தீர்க்கஸத்ரம் - நீண்ட யாகம்: இதில் தீக்ஷ (உறுதி) பூண்டவன் எம்பெருமான்.

அவனுடைய திவ்யாயுதாழ்வார்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்த தீக்ஷை பூண்டவர்கள். தீயவர்களுக்கு பயமுண்டாகக் ஆயுதங்களை தாங்கியிருக்கிறான். *தீங்கு நினைத்த கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே! (திருப்பாவை) என்கிறபடி பயம்விளைவிக்க வல்லவை. ஆச்சரிதர்கள் நோக்கில் இவை திவ்யாபரணங்களாகத் தோன்றும். *வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு; படைபோர்புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே என்று வாழ்த்தும்படி இருக்கும். ஸர்வேச்வரேச்வரனாய் ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாயுள்ள ஒப்பற்ற பெருமைக்குத்தக்கவையாய் மிகவும் சக்திவாய்ந்த பலபலதிவ்யாயுதங்களையுடையவன் என்க. திவ்யாயுதாழ்வார்கள் என்பது இவைகள் யாவையும் (இவர்கள் யாவரும்) சைதந்யமுடைய நித்ஸூரிகளாகையால்; எம்பெருமானிடம் பரிவால் அவனை ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷை கொண்டவர்கள் என்றும் கொள்க.

ஸர்வப்ரஹ்ணாயுத ஓம் நம இதி: - ஸர்வப்ரஹ்ணாயுத: என்பதுடன் மூலத்தில் 1000 திருநாமங்கள் முடிந்தன. இப்படிக் கடைசி திருநாமத்தைத் திருப்பச் சொல்வதனால் ஸஹஸ்ரநாமம் 1000 திருநாமங்கள் சொல்லி முடிக்கப்பட்டது என்பது காட்டப்படுகிறது. கடைசி திருநாமத்தை இருமுறை அநுஸந்தித்து ஓம் நம: என்று முடிப்பது முறை. ஓம் என்பது ப்ரஹ்மவாசகம்: சுபமான மங்களமான சொல். "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம" (கீதை 7-13), "ஓம் தத்ஸதிதி நிர்தேசோ ப்ரஹ்மணஸ்திரிவித: ஸ்ம்ருத: (17-23) "தஸ்மாதோமித்யுதாஹ்ருத்ய யஜ்ஞதாநதப: க்ரியா: ப்ரவர்த்தந்தே" ஆகையினால் தொழுதல், தபஸ் தாநம் முதலானவை ஓம் என்றநுஸித்து தொடங்கப்படுகின்றன (கீதை 17-14) அப்படியே முடிவிலும் அநுஸந்திப்பது ப்ரஹ்மத்தை யறிந்த பெரியோர் அநுஷ்டானம். நம: என்பது தொழுகை; ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைக் குறிக்கும்.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதருடைய பாஷ்யத்திலுள்ள சில விஷயங்கள் அறியத்தக்கன. "ஓம்" என்பதும் "அத" (attha) என்பதும் ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் ப்ரம்மதேவனின் கண்டத்திலிருந்து வெளிப்பட்டனவாதலால் இவை மங்களகரமானவை.

எந்த வேளையில் காரியத்தில் முதலில் விஷ்ணுநமஸ்காரம் செய்யப்படுகிறதோ அதுதான் நல்ல லக்ஷம்; அதுதான் நல்ல நக்ஷத்ரம்; அதுதான் சுபதினம் அதுதான் க்ரியைக்கு சுத்தம். முதலில் ஓம் என்று சொன்னதுடன் முடிவில் நம: என்பதையும் கூட்டிக் கொள்ள வேண்டும். முடிப்பதற்கு முன்னமே பலன் கிட்டிவிடுகிறது என்பது கருத்து.

1. கிருஷ்ணனுக்குச் செய்த ஒரு நமஸ்காரம் பத்து அச்வமேதங்கள் செய்து முடித்ததற்குச் சமமாம் பத்து அச்வமேதங்கள் செய்தவன் திரும்பி உலகில் பிறக்கலாம்; ஆனால் க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரித்தவன் மறுபிறவி எடுப்பதே இல்லை. 2. காயாம்பூ நிறமுள்ளவனும் பீதகவாடையுடுத்தவனும், மாறாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடையவனுமான கோவிந்தனை நமஸ்கரிப்பவனுக்கு பயமென்பதே கிடையாது. 3. மூன்று உலகங்களுக்கும் ஸ்வாமியும் ஒப்பற்ற மஹிமையுடையவனும், ஸர்வசக்தனும் ஸர்வேச்வரனுமான பகவானைச் சிறிது தலைதாழ்த்து வணங்கினாலும் மனிதனுக்குப் பலபலஜன்மங்களிலும் யுகங்களிலுமுண்டான பாபங்களனைத்தும் உடனே போய் விடுகின்றன.

இனி ஸ்ரீபராசரபட்டர் பாஷ்யம் தொடரும். இப்படி குற்றமென்பதேதுமில்லாமல், ஒரு காரணமடியாகவல்லாமல் இயல்பான எண்ணற்ற, எல்லையற்ற, மிகவுயர்ந்த, மங்களகரமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமும், திவ்யமங்களவிக்ரஹமும், திருக்கல்யாண குணங்களும், மனதிற்கு கோசமல்லாத சக்தி, அதிமாநுஷமான திவ்யச்செயல்கள், எங்கும் தடைபடாமல், ஸர்வேச்வரனாயிருக்கும் தன்மை, யாவரும் கலந்து பழகக்கூடிய எளிமை, ஆபத்திற்குதவும் தன்மை, வேண்டியவற்றையெல்லாம் வாரி வழங்கும் கல்பகமாயிருக்கும் ஓளதார்யம், யாவையும் பொருந்தியவனும் சரணமடைந்தவருக்கு உயிரளிக்கும் மருந்தாகவிருந்து ரக்ஷிப்பவனாய் திருமகள் கேள்வனாயுள்ள எம்பெருமானின் திருநாமங்களின் பெருமை பேசப்பட்டது. குணபூர்ணனான பகவான் புருஷோத்தமன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தன்னையண்டியவர்களுக்கு எல்லாச் செல்வங்களையும் நலன்களையும் ஆச்சர்யமாக வழங்கும் பெருநிதியாக இருக்கிறான். அவன் திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்லி அவன்சீர் பாடுமின்!

இத்துடன் ஹாரீதகுலதிலகரான ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்ரரென்ற கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திவ்யாஜ்ஞையால் ஸ்ரீபராசரபட்டரெனும் பெயர் பெற்றவருமான ரங்கநாதனுடைய அருளிச்செயலான பகவத்குணதர்ப்பணம் என்னும் ஸ்ரீமத்விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம விவரணம் முடிவு பெறும்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம: பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

வநமால் கத் சார்ங்க் சங்க் சக்ரீ ச நந்தக் |

ஸ்ரீமாந்நாராயணோவிஷ்ணுர் வாஸுதேரவோ஽பிரக்ஷது || 108

இந்த ச்லோகம் மஹாபாரதத்திலில்லாவிடினும் பெரியோர்களால் 108வது ச்லோகமாக அநுஸந்தத்து வரப்படுகிறது. வைஜயந்தீ எனப்படும் வாடாதவனமாலையணிந்தவனும், சங்கு, சக்கரம், சார்ங்கமெனும், வில், கதை, நந்தகமென்ற வாள் இவற்றை திவ்யாயுதங்களாக உடையவனும், எங்கும் பரந்துள்ளவனான விஷ்ணுவும், செல்வநாரணனுமான வாசுதேவன் (எல்லா வற்றிலும் வசிப்பவன்; எல்லாவற்றையும் தன்னுள் உள்ளவன்) நம் யாவரையும் ரக்ஷித்தருளக்கடவன்.

ஹரேர்நாமைவ நாமைவ நாமைவ புவிமங்களம் ।

கலெள நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ கதிரந்யதா ॥

பலசூத்தி

இத்தம் கீர்த்தந்யஸ்ய கேசவஸ்ய மஹாத்மந: ।

நாம் நாம் ஸஹஸ்ரம் திவ்யாநாம் அசேஷேண ப்ரகீர்த்திதம் ॥

இதனால் சந்தநு குமாரரான பீஷ்மர் குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரருக்கு இந்த ஆயிரம் திருநாமங்களின் பெருமையைச் சொல்லுகிறார். "இத்தம்" என்று நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யத் தகுந்தவனும் எல்லையற்ற பெருமை பெற்றவனுமான பகவான் கேசவனது ஆயிரம் திருநாமங்களும் இப்படி ஒன்றுவிடாமல் கூறப்பட்டன. கீர்த்தந்யஸ்ய - துதிக்கத் தகுந்தவன் - என்றதனால் இப்போது முதல் நாமஸங்கீர்த்தனமானது தொடங்கப்பட வேண்டுமென்கிறது. இதற்குக் காரணம்; கேசவஸ்ய மஹாத்மந: - எல்லையற்ற பெருமை பொருந்திய கேசவன் என்பதனால் சொல்லப்பட்டது. கேசவன் - பிரமனையும் சிவனையும் படைத்தவன் திவ்யாநாம்: - திவ்ய நாமங்கள் - தெய்வீகமானவை என்பதனால் இம்மண்ணாட்டிலும் மேலே விண்ணாட்டிலும் கீர்த்தனம் செய்யத்தக்கவை என்கிறது. அசேஷேண - மிச்சம் வையாமல் - என்பதனால் "உன்னிடமுள்ள மதிப்பினால் நீ அறியவேண்டியவை ஒன்றையும் விடாமல் சொன்னேன்" என்கிறது.

ய இதம் ச்ருணுயாத் நித்யம் யச்சாபி பரிகீர்த்தயேத் ।

நாகபம் பராப்நுயாத் கிஞ்சித் ஸோஸமுத்ரேஹசமாநவ: ॥ 2

இதனால் அதிகாரமும் - தகுதியும் - கீர்த்தன பலனும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. அவரவர் தகுதிக்குத் தக்கபடி கீர்த்தனம் செய்பவருக்கும் அதைக் கேட்பவருக்கும் இது பொதுவாகையால் அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் அசுபம் - கேடு ஒன்றும் நேராது.

வேதாந்தகோ ப்ராஹ்மணஸ்யாத் கூதரீயோ விஜய்பவேத் ।

வைச்யோ தநஸம்ருத்த: ஸ்யாத்குத்ர: ஸுகம் அவாப்நுயாத் ॥ 3

இதனால் ப்ராம்மணர் முதலான நான்கு வருணத்தவருக்கும் பகவத்பக்தியில் ஆழ்ந்தவரல்லாத நிலையில் பலனேதையும் நினைக்காமல் இத்திருநாமங்களைக் கேட்டாலும் சொன்னாலும் அவரவர் தகுதிக்குத்தக்கபடி கிடைக்கும் பலன் சொல்லப்படுகிறது. பிராம்மணன் வேதாந்தஜ்ஞானம் பெறுவான் - அதாவது ஸ்வரூப உணர்வு, கூதரீயன் வெற்றி பெறுவான். வைசியன் தனஸம்ருத்தியடைவான். குத்ரன் ஸுகம் - மகிழ்ச்சி பெறுவான்.

தர்மார்த்தீ ப்ராப்நுயாத் தர்மம் அர்த்தார்த்தீசார்த்தம் ஆப்நுயாத் ।

காமாந வாப்நுயாத் காமீ ப்ரஜார்த்தீ சாப்நுயாத் ப்ரஜா: ॥ 4

இனி நாலு வருணத்தவருமே பலனை வேண்டுபவர்களானால், அவர்கள் பெறும் வெவ்வேறு பலன்களைச் சொல்லுகிறது. தர்மத்தை (புண்யம், ச்ரேயஸ்) விரும்புவன் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அநுஸந்தித்தால் தர்மத்தையடைவான். பொருள்களை விரும்புவன் பொருளையும், போகங்களையும் - உலக இன்பங்களையும் - விரும்புவன் போகங்களையும், மக்களை விரும்புவன் மக்களையும் அடைவான்.

பக்திமாந் ய: ஸதோத்தாய கூசி: தத்கதமாநஸ: ।

ஸஹஸ்ரம் வாஸுதேவஸ்ய நாம்நாம் ஏதந் ப்ரகீர்த்தயேத் ॥ 5

யச: ப்ராப்நோதி விபுலம் ஜ்ஞாதிப்ராதாந்யமேவ ச ।

அசலாம் ச்ரியமாப்நோதி ச்ரேய: ப்ராப்நோதி அநுத்தமம் ॥ 6

நபயம் க்வசிதாப்நோதி வீர்யம் தேஜ்ச்ச விந்ததி ।

பவதி அரோகோ த்யுதிமாந் பலருபகுணாந்வித: ॥ 7

ரோகார்தோ முச்யதே ரோகாத் பத்தோமுச்யேத பந்தநாத் ।

பயாந் முச்யேத பீதஸ்து முச்யேத் ஆபந்ந ஆபத: ॥ 8

இந்த 4 ச்லோகங்களால் நியமத்துடன் ஐபரூபமான நாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணும் பக்திமான் எல்லா ஐச்வர்யங்களையும் அடைவான்; எல்லா துக்கங்களின்றும் விடுபடுவான் என்கிறது.

எவனொருவன் பகவான் வாஸுதேவனிடம் பக்தியுள்ளவனாய் காலையிலெழுந்து ஸ்நாநாநுஷ்டானங்களினால் பரிசுத்தனாகி பகவானுடைய இவ்வாயிரம் திருநாமங்களையும் அவனிடம் லயிக்கப் பெற்ற மனதினனாய் கீர்த்தனம் பண்ணுகிறானோ, அவன் பெரும் புகழையும், தனது சுற்றத்தாரிடையே பெருமதிப்பையும், இவ்வுலகில்

அழியாத செல்வத்தையும், மேலுலகில் உயர்ந்த ச்ரேயஸ்சையும் (மோக்ஷத்தை) பெறுவான். அவனுக்கு எங்கும் பயமென்பதே இல்லை. சிறந்த அதிகாரங்களையும் உத்ஸாஹத்தையும் அடைவான். நோயற்றவனாயும் சிறந்த ஒளி, வன்மை, அழகு, நற்குணங்கள் இவை பொருந்தியவனாகவும் ஆவான். பிணியினால் வருந்துபவன் பிணியற்றவனாவான்; பந்தத்தில் சிக்கியவன் அதிலிருந்து விடுபடுவான்; பயமுற்றவன் பயமற்றவனாவான்; ஆபத்தில் சிக்கியவன் அவ்வாபத்திலிருந்து விடுபடுவான். இனி வேறெதையும் விரும்பாமல் பகவான் க்ருஷ்ணனை அடைய வேணுமென அவனையே பக்திக்கு விஷயமாக்குமவனுக்கு அவன் ப்ரார்த்தியாமலே அநர்த்தங்கள் தாமாக விலகிப்போம் என்கிறது துர்காணி என்னும் ச்லோகத்தாலே

துர்க்காணி அதிதரதி ஆசுபுருஷ: புருஷோத்தமம் |

ஸ்துவந்நாமஸஹஸ்ரேண நித்யம் பக்திஸமந்வித: || 9

புருஷோத்தமனான பகவானை யாவனொரு புருஷன் இவ்வாயிர நாமங்களாலும் பக்தியுடன் விடாமல் துதிக்கிறானோ அவன் எல்லா கஷ்டங்களையும் - தடைகளையும் எளிதில் தாண்டி விடுகிறான். மேலே அவனுக்கு பகவத்ப்ராப்தி சொல்லப்படுகிறது.

வாஸுதேவாச்ரயோ மர்த்யோ வாஸுதேவபராயண: |

ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் || 10

ந வாஸுதேவபக்தாநாம் அசுபம் வித்யதே க்வசித் |

ஜநம்ருத்யஜராவ்யாதிபயம் வாஸி உபஜாயதே || 11

எவனொருவன் வாஸுதேவனைக்கிட்டி அவனையே பரமப்ராப்யமாக நம்பிப் பற்றுகிறானோ அவன் எல்லா பாவங்களும் நீங்கப் பெற்று, பரிசுத்தனாகி, சாச்வதமான ப்ரஹ்மத்தை பரம்பொருளை அடைகிறான். வாஸுதேவனின் பக்தர்களுக்கு அசுபங்கள் எதுவும் நேருவதில்லை. பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, துன்பம், இறப்பு எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டவனாகிறான். அடுத்து வரும் ச்லோகத்தினால் இந்த ஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரத்தை சாஸ்த்ரமுறைப்படி அநுஸந்திப்பவன் பெறும் பலன் சொல்லப்படுகிறது.

இமம் ஸ்தவம் அத்யாந: ச்ரத்தா பக்திஸமந்வித: | -

யஜ்யேத ஆத்ம ஸுக ஷாந்தி பந்த்ருதி ஸ்ம்ருதிகீர்த்திபி: || 12

இந்த ஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரத்தை பக்தியுடனும் ஊக்கத்துடனும் அநுஸந்திப்பவன் ஆத்மஸுகம் பொறுமை, செல்வம் நிலைபெற்ற மனநிலை, நல்ல ஞாபகசக்தி மிக்க புகழ் எல்லாம் அடைவான். ச்ரத்தை

என்பது பக்தியுடன் கூடிய ஆவலாம். பக்தி என்பது மஹநீய விஷயத்தில் தாழ்ந்தவன் செய்யும் ப்ரீதி அவ்விஷயத்தை இடைவிடாமல் சிந்தனை பண்ணுவதும் பக்தியில் சேரும். ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி உண்டாவது புண்ணியச் செயல்களின் பலனாம். "கோவிந்தனிடம் ஏற்படும் பக்தியைவிட சிறந்த நன்மை எதுவும் கிடையாது" என்று ப்ரமாண வசனம்.

நக்ரோதோ நசமாத்ஸர்யம் நலோபோ ந அசுபா மதி: |

பவந்தி க்ருதபுண்யாநாம் பக்தாநாம் புருஷோத்தமே || 13

பகவத்பக்தி இல்லாதவர்கள் இவற்றையெல்லாம் அதிவாதம் (மிகைப்படுத்திக்கூறல்) என்னலாம். பகவானுடைய பெருமையை உண்மையிலுணர்ந்தால் அதிவாதமோ இல்லாத புகழ்ச்சியைக் கூறுவதோ இல்லை. பகவானுடைய பெருமை இனி கூறப்படும்.

த்யெள: ஸசந்த்ரார்க்கநக்ஷத்ரா கம் திசோபுர்மஹோததி: |

வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி மஹாத்மந: || 14

சந்திரன், சூரியன், நக்ஷத்ரங்கள் இவற்றுடன் கூடிய ஆகாசமும், திசைகளும், பூமியும், கடல்களும் எல்லாம் எல்லையற்ற பெருமை படைத்த வாஸுதேவனுடைய திவ்யசக்தியால் தாங்கப்படுகின்றன எல்லாமே அவனுக்கு வசப்பட்டுள்ளன என்று கருத்து.

ஸஸுராஸுர கந்தர்வம் ஸயக்ஷோரக ராக்ஷஸம் |

ஜகத்வசே வர்த்ததேதம் க்ருஷ்ணஸ்ய ஸசராசரம் || 15

தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள் ராக்ஷஸர்கள் மற்றுமுள்ள சராசரங்கள் யாவும்டங்கிய இவ்வுலகம் கிருஷ்ணனுடைய வசத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. ("வர்த்ததேதம்") என்பது இலக்கண முறைக்குச் சேராது. எனினும் ஆர்ஷமாகப் படிக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்படி க்ருஷ்ணனுக்கு வசப்பட்டிருக்கை சரீரராத்ம ஸம்பந்தத்தின் விளைவு என்கிறது. மேலே.

இந்த்ரியாணி மநோ புத்தி: ஸத்வம் தேஜோ பலம் த்ருதி: |

வாஸுதேவாத்மகாநி ஆஹு: க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஏவச || 16

இந்த்ரியங்கள், மனது, புத்தி, ஸத்வகுணம், தேஜஸ் (சக்தி), பலம் தைர்யம் இவைகளுடன் சரீரம், ஆத்மா யாவும் வாஸுதேவனை ஆத்மாவாக உடையவையென்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. எல்லாம் பகவானுக்கு சரீரம் என்பது கருத்து ஸ்ரீகீதையில் 13ம் அத்யாய முதலில் இந்த க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்பந்தத்தின் விரிவு காண்க.

தத்வங்களைப் போதிக்கும் சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் பகவதீனம் என்று சொல்லப்பட்டது. இனி, மந்த்ரங்களைக் கற்றவரான அதிகாரிகளின் பயத்தைப் போக்குவதற்காக அநுஷ்டான சாஸ்த்ரங்களும் அவனுக்குப்பட்டவை என்கிறது. கர்மாநுஷ்டானங்களைப் பற்றி சொல்லும் நூல்களும் பகவதீனம் என்கிறது.

ஸர்வாகமாநாமாசார: ப்ரதமம் பரிகல்பித: |

ஆசாரப்ரபவோ தர்மோ தர்மஸ்ய ப்ரபு ரஸ்யத: || 17

சாஸ்த்ரங்களால் வெளியிடப்பட்ட பலதர்மங்களிலும் அகத்தூய்மையும் புறத்தூய்மையும் தரும் ஆசாரமே (அநுஷ்டானமே) முக்கியமாகிறது. ஆசாரத்திலிருந்து உண்டானதே தர்மம். இந்த தர்மத்திற்கு அஸ்யதனே ப்ரபு அதாவது இதனால் ஆராதிக்கப்படுவனும் இதற்கு பலப்ரதனும் அஸ்யதனான பகவானே. மேலே தர்மத்தைப் பற்றிய யாவரும், யாவையும் பகவானிடத்திலிருந்தே உண்டானவர்கள் உண்டானவை என்கிறது.

ருஷய: பிதரோதேவா: மஹாபூதாநி தாதவ: |

ஜங்கமாஜங்கமம் சஇதம் ஜகத் நாராயணோத்பவம் || 18

ருஷிகள், பித்ருக்கள், தேவர்கள், ஐம்பெரும் பூதங்கள் அவற்றின் காரியங்கள், அசைவன அசையாதனவற்றால் நிரம்பிய இந்த ஜகத் எல்லாமே நாராயணனிடமிருந்து உண்டானவை. ருஷிகள் - தர்மசாஸ்த்ரங்களைச் செய்து அநுட்டித்துக் காட்டிய மனு முதலானவர்கள்; பிதர: தேவா: - நமது பூஜைக்கு விஷயமான பித்ருக்கள் மற்ற இந்த்ராதி தேவர்கள்; மஹாபூதாநி - நிலம் நீர் முதலான ஐந்து பூதங்கள்; தாதவ: - அவற்றின் காரியமான காரணங்கள் போக போக்யங்கள்; ஜங்கம அஜங்கமம் - அசைவன அசையாதனவாய் தர்ம பலன்களை உண்பவை யாவுமே நாராயணனிடமிருந்து உண்டானவையே இதுபோல ஞானத்திற்கும் காரணம் பகவானே என்கிறது மேலே.

யோகோஜ்ஞாநம் ததா ஸாங்க்யம் வித்யா சில்பாதி கர்மச: |

வேதா: சாஸ்த்ராணி விஜ்ஞாநம் ஏதத்ஸர்வம் ஜநார்த்தநாத் || 19

கர்மயோகம், பக்தியோகம், இவற்றின் அறிவும், ஸாங்க்யம் எனப்படும் ஜ்ஞான யோகமும் தர்க்கம், வ்யாகரணம் முதலான வித்யைகளும் (வில்வித்தை, வைத்யம், ஸங்கீதம் எல்லாம் உபகரண வித்யைகளாம்) சில்பம் முதலான வித்யைகளும் அநுஷ்டிக்கத்தக்க வர்ணாசீரம தர்மங்களும் (கர்மங்களும்) வேத சாஸ்த்ரங்களான இதிஹாஸபுராணாதிகளும் ஆகிய எல்லா ஜ்ஞானங்களும் பகவான் ஜநார்த்தனனிடமிருந்து உண்டானவையே.

இந்த மிக விசித்ரமான தன்மையுடைய மஹாவிபூதிகளையுடைய தன்மையினால் பகவானின் உபயவிபூதி நிர்வாஹச் சிறப்பு அடுத்து பேசப்படுகிறது.

ஏகோவிஷ்ணு: மஹத்பூதம் ப்ருதக் பூதாநி அநேகச: |

தர்ந்லோகாந் வ்யாப்ய பூதாத்மா புங்க்தேவிச்வபுக் அவ்யய: || 20

ஒப்புயர்வற்ற தனிப்பெருமையுடையவனான விஷ்ணு பலபல விதங்களாகப் பார்க்கப்படுகிற ஐம்பெருபூதங்களையும் முன்றுவித சேதனர்களாகிய (பத்தர், முக்தர், நித்யர்) மூவுலகங்களையும் தனித்தனியே வ்யாபித்து நின்று அந்தராத்மாவாகவும் ரக்ஷகனாகவுமிருந்து, எல்லா ஜீவர்களிலும் அந்தராத்மாவாயினும் அவற்றின் தோஷம் தட்டாமல் ஆநந்தத்தையநுபவிக்கிறான். ஏக: - விலக்ஷணனான ஒருவன் அநேகச: - எண்ணற்ற (ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பலவிதங்களில் மாறுபட்ட) ஜீவராசிகள். வ்யாப்ய: உட்புகுந்து வ்யாபித்து, தர்ந்லோகாந் - மூவுலகம் - அதாவது முன்று வகையான சேதனர்கள். பூதாத்மா - அந்தராத்மாகவிருந்து: ஆத்மாக்களின் ஸ்வாமியாய், நியந்தாவாய் ரக்ஷகனாய் உள்ளவன். விச்வபுக் - எப்போதும் பரிபாலிப்பவன் அவ்யய: - அவற்றின் தோஷம் தட்டாதவன். மஹத்பூதம் - பெருஞ்சிறப்புடையவன். சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாதவன்; புங்க்தே லீலாஸம். போகரஸம் - நித்யாநந்தம் அநுபவிக்கிறான்.

இனி இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் பெருமையும் பலத்தின் பெருமையும் சுருக்கமாகப் பேசப்படுகின்றன. இந்த ஸ்தோத்ரத்துக்கு விஷயம் அளவற்ற மஹிமையுடையபகவான் மஹாவிஷ்ணு. விஷ்ணு வினவதாரமாய், அவரிலும் மேம்பட்ட ஜ்ஞாநமும் சொல்வன்மையுடையவருமான ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் பண்ணிய ஸ்தோத்ரமிது. இவ்விருவருடையவும் மங்களமான மஹிமைகளையுடைத்து, மணியான இந்த ஸ்துதி; இந்த ஸ்துதியினால் நிவர்த்திக்கப்படக் கூடிய பல துக்கங்களால் பாதிக்கப்பட்ட உலகர்கள் இந்த துதியை ஸ்வீகரித்து அநுஸந்திக்கத்தக்கவர்கள். எல்லாமே சீரியவையாய் அம்மந்துவிட்டபடியால் இம்மை மறுமைகளில் ஸுகத்தை விரும்பியவர் யாராகிலும் இத்துதியைக் கற்று அநுஸந்திக்கலாம்.

இமம் ஸ்தவம் பகவதோ விஷ்ணோர்வ்யாஸேந கீர்த்திதம் |

படேத் ய இச்சேத் புருஷ: ச்ரேய ப்ராப்தும் ஸகாநி ச || 21

வியாஸபகவானால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவான் விஷயமான இந்த ஸ்தோத்ரத்தை மோக்ஷமாகிற ச்ரேயஸ்சையும் உலக

இன்பங்களையும் விரும்பும் அதிகாரி அநுஸந்திக்கக் கடவன். (வேதத்தின் ஆயிரம் சாகைகளையும்றிந்த ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணத்வைபாயனர் எனும் பெயருடைய ஸாக்ஷாத் நாராயணனால் இது இயற்றப்பட்டது. எந்த புருஷார்த்தத்தையடைய விரும்புபவனும், ஸகல நன்மைகளையும் அடையும் பொருட்டு இதைப்படிக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீசங்கரர்).

இயல்பாகவே அகிலஹையப்ரத்யகநீக கல்யாணைகதாநனானவனும், (தோஷமற்றவனும், தோஷமே ஒட்டாதவனும், எல்லா கல்யாண குணங்களுக்குமிருப்பிடமானவனும்) தன்னைக்கிட்டுபவருக்கு எல்லாம் தரும் கற்பகமாயுள்ளவனும், செந்தாமரை மலர்களையொத்த மலர்ந்த திருக்கண்களையுடையவனும், திருவின் மணாளனுமான எம்பெருமானை ஸேவிப்பவருக்கு வைத்த மாநிதியாகவும் அடையத்தக்க எல்லாமாகவும் இருக்கையாலே அவர்களின் ஸம்பத்து அளவற்றது, இவ்வளவென்று சொல்லப் போகாது. இப்படியிருக்க இவர்கள் பிறப்புகளாகிற துன்பத்தில் உழலவோ, பரிபவப்படவோ இடமேது? இப்படி வியாஸ பகவான் இத்துதியை முடிக்கிறார்.

விச்வேச்வரம் அஜம் தேவம் ஜகத: ப்ரபவாப்யயம் ।

பஜந்தியே புஷ்கராஷம் நதே யாந்தி பராபவம் ॥ 22

நதேயாந்தி பராபவம் ஓம் நம இதி ।

எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈச்வரனும் (நியமித்து நடத்துபவன்) பிறப்பிலியும் மேலான ஆநந்தஸ்வரூபனும், உலகங்களின் உற்பத்தி, காப்பு, லயம் இவற்றுக்குக் காரணனுமான தேவதேவனை - நாராயணனை - உபாஸிப்பவருக்கு உலகில் அவமானமோ தோல்வியோ எதுவும் ஏற்படாது. நிச்சயமாக எந்த பரிபவமும் ஏற்படாது. அந்த மங்கள ஸ்வரூபனான ஸர்வேச்வரனுக்கு வணக்கம். "நதேயாந்தி பராபவம்" என்பதை மீண்டும் அநுஸந்திப்பதினால் சபதமிட்டுச் சொல்லப்படுகிறது. ஓம் நம: என்பதன் பொருள் முன்னமே விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மஹாபாரதத்தில் அநுசாஸநிகபர்வத்திலுள்ள ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமாத்யாயம் இத்துடன் முடிகிறது. பட்டர் பாஷ்யத்தின் முடிவிலுள்ள மங்கள சுலோகம் -

அஸ்மாகம் அத்ரபரத்ரச ஸர்வது:கம்

உந்மூல்ய ஸம்பதம் அசேஷவிதாம் விதாய ।

ஸ்ரீரங்கராஜ மஹிஷ் ஸ ச வைஷ்ணவாநாம்

ஸங்காத் ஸுகம் ஸஹஜயேந ஸதா க்ரியாஸ்தாம் ॥

ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய திவ்யமஹிஷியான ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும் ஸ்ரீரங்கநாதனுமான திவ்யதம்பதி நமது எல்லா துக்கங்களையும் வேருடன் களைவார்களாக; ஸத்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸஹவாஸத்துடன் இங்கும் மேலுலகத்திலும் எல்லாவிதமான ஐச்வர்யங்களையும் வெற்றியுடன் கூடிய ஸுகத்தையும் அருள்வார்களாக.

ஹாரீதகுலதிலகரான ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்ரரின் குமாரரான ஸ்ரீ பராசரபட்டர் என்ற ரங்கநாதரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட பகவத்குணதர்பண மென்னும் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் முற்றுகிறது.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிகளே சரணம்

இனி மஹாபாரதத்திலில்லாவிடினும் பெரியோர்களால் ஸஹஸ்ரநாமத்துடன் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வரும் அதிகப்படிச் ச்லோகங்கள் பொழிப்புரையுடன் இடம் பெறும்.

அர்ஜுந உவாச அர்ஜுனன் சொன்னது:

பத்மபத்ரவிசாலாஷ! பத்மநாப! ஸுரோத்தம! ।

பக்தாநாம் அநுரக்தாநாம் த்ராதாபவ ஜநார்த்தந! ॥

ஜநார்த்தந! தேவர்களுக்கெல்லாம் மேலானவனே! தாமரை இதழ்களை யொத்த நீண்ட பெரியவாய கண்களையுடையவனே! தாமரை பூத்த எழிலுந்தியோய்! உன்னிடம் அன்புமிக்குள்ள பக்தர்களை நீ ரக்ஷித்தருள வேண்டும்.

ஸ்ரீபகவான் உவாச - ஸ்ரீபகவான் சொன்னது.

யோமாம் நாமஸஹஸ்ரேண ஸ்தோது மிச்சதி பாண்டவ ।

ஸோஹம் ஏகேந ச்லோகேந ஸ்துதவ ஏவ நஸம்சய: ॥ 2

ஸ்துதவ நஸம்சய: ஓம் நம இதி ।

அர்ஜுந! எவனொருவன் என்னை ஆயிரம் நாமங்களையுங் கொண்டு துதிக்க விரும்புகிறானோ அப்படி விருப்பப்பட்ட நான் ஒரு சுலோகத்தினாலேயே துதிக்கப்பட்டவனாகிறேன். இதில் ஸம்சயமேதுமில்லை என்பது நிச்சயம். ஓம் நம: (ஆயிரம் திருநாமம் கொண்டு துதிக்க வேணுமென்பதில்லை துதிப்பதில் ஆசையுடையவன் அன்புடன் சில திருநாமங்களைச் சொன்னால் அதனாலேயே த்ருப்தியடைகிறேன் என்பது கருத்து).

வ்யாஸ உவாச-வியாச பகவான் சொன்னது.

வாஸநாத்வாஸுதேவஸ்ய வாஸிதந்தே ஜகத்த்ரயம் ।

ஸர்வபுத நிவாஸோ஽ஸி வாஸுதேவ நமோஸ்து தே ॥ 3

வாஸுதேவ நமோஸ்து தே ஓம் நம இதி

வாஸுதேவனே! வாஸுதேவனான உன்னால் எல்லா உலகங்களும் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ள படியால் அவைஸத்தை பெறுகின்றன; நிலைத்துள்ளன. எல்லா ஜீவர்களுக்கும் நிவாஸஸ்தானமாயிருக்கிறாய். உன்னைக்கும்பிடுகிறேன். ஓம் நம: இதி (வாஸுதேவன் என்பதால் பகவான் எங்கும் பரந்துள்ள என்பதும் இவனிடம் யாவும் வசிக்கின்றன என்பதும் சொல்லப்பட்டன)

பார்வதி உவாச-பார்வதி சொன்னது (சிவபெருமானைக் கேட்டது)

கோநோபாயேந லகுநா விஷ்ணோந்நாம ஸஹஸ்ரகம் ।

பத்யதே பண்டிதைந்நித்யம் ச்ரோதும் இச்சாமி அஹம் ப்ரபோ! ॥ 14

ஸ்வாமி! விஷ்ணுவினுடைய ஆயிரம் திருநாமங்களையும் தினமும் பெரியோர்களால் எளிதில் சொல்லித்தலைக்கட்டும் உபாயம் எதுவோ அதை உம்மிடமிருந்து கேட்கவிரும்புகிறேன்.

ஈசுவர உவாச-ஈசுவரன் சொன்னது

பநீராமராமராமேதி ரமேராமே மநோரமே ।

ஸஹஸ்ரநாமதத்துல்யம் ராமநாம வராநதே ॥

5

ராம நாம வராநதே! ஓம் நம இதி ।

அழகிய முகமுடையவனே! சிந்தனைக்கினியானான பநீராமனிடத்தில் "ராம, ராம, ராம" என்று நாவினால் நவின்று இன்பமெய்துகிறேன். இந்த ராமநாமம் ஒன்றே விஷ்ணுவின் ஆயிரம் திருநாமங்களுக்கும் ஒப்பானது. அழகியே! ராமநாமமொன்றே போரும். ஓம் நம:

ப்ரஹ்மா உவாச- பிரமன் சொன்னது -

நமோஸ்த்வநந்தாய ஸஹஸ்ரமூர்த்தயே ஸஹஸ்ரபாதாஷி

சிரோருபாஹவே ।

ஸஹஸ்ரநாமநே புருஷாய சாச்வதே ஸஹஸ்ரகோடியுகதாரிணே

நம: ॥

ஸஹஸ்ரகோடியுகதாரிண: ஓம் நம இதி

ஆயிரம் திருவுருவங்களையுடைய எல்லை காணமுடியாத அநந்த மூர்த்தியே! உன்னைக்கும்பிடுகிறேன். தாள்களாயிரத்தாய்! துணைமலர்க்கண்களாயிருத்தாய்! தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய்!

பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையனே! என்றுமுள்ள பரம்புருஷனே! ஆயிரம் கோடியுகங்களிலும் (யாவரையும்) தரிப்பவனே! உன்னையடிபணிந்து வணங்குகிறேன். ஆயிரம் கோடியுகங்களிலும் தரிப்பவனாகிய பரம்புருஷனுக்கு நமஸ்காரம். ஓம் நம இதி

ஸஞ்ஜய உவாச- ஸஞ்சயன் சொன்னது.

யத்ரயோகேச்வர: க்ருஷ்ண: யத்ரபார்த்தோதநூர்த்தர: ।

தத்ர பநீர்விஜயோபுதி: த்ருவாந்திர்மதிர்மம ॥

7

எங்கு யோகியர் தலைவனான பூநீக்ருஷ்ணனும் வில்லேந்திய அர்ஜுனனும் உளரோ அவ்விடத்தில் வெற்றியும் ஒளியும் நீதியும் உள்ளன. இது என் அசைக்க முடியாத கருத்து.

பநீபகவாந் உவாச- பநீபகவான் சொன்னது.

அநந்யாச் சிந்தயந்தோமாம் யேஜநா: பர்யபாஸநே ।

தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோகசேஷமம் வஹாம்யஹம் ॥ 8

பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம் ।

தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே ॥

9

வேறொருவரையும் வேறெதையும் மனதில் வையாமல் எவர் என்னையே அன்புடன் இடைவிடாமல் தியானிப்பரோ என்னையே கூடிநிற்கும் ஆசையிலுள்ள அவர்கள் என்னைக் கூடி விலகாம லிருக்கும்படியான வாழ்ச்சியை நான் வஹிக்கிறேன் (அதற்குப் பொறுப்பாகிறேன்.)

நல்லோர்களைக் காப்பதற்கும் தீயவர்களை நாசம் செய்வதற்கும் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் நான் யுகந்தோறும் உலகில் வந்து பிறக்கிறேன் (இவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் பூநீகதையிலுள்ளவை).

ஆர்த்தாவிஷண்ணா: சிதிலாச்சப்தா: கோரேஷாச வ்யாதிஷா

வர்த்தமாநா: ।

ஸங்கீர்த்ய நாராயண சப்தமாத்ரம் விமுக்த துநக்கா: ஸுகிநோபவந்தி ॥

10

ஸம்ஸாரத்தில் துன்பப்படுபவரும், மனமுடைந்து வருந்துபவரும், பயமுற்றவரும், பல கொடியவியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவரும் நாராயணன் திருநாமத்தைச் சொன்னவளவிலே எல்லாதுக்கங்களும், நீங்கப்பெற்று இன்பமடைவார்கள். (இது பூநீவிஷ்ணு புராண ச்லோகம்).

காயேநவாசா மநஸேந்த்ரியைர்வா புத்யாத்மநாவா

ப்ரக்ருதேஸ்ஸ்வபாவாத் |

கரோமி யத்யத் ஸகலம் பரஸ்மை நாராயணாயேதி ஸமர்ப்பயாமி ||

ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தின் இயல்பினாலும் சொல்லாலும் செயலாலும், சிந்தையினாலும் கரணங்களினாலும், புத்தியினாலும் எதைச் செய்தேனாகிலும் அதை பரமபுருஷனான நாராயணன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். (செய்கைப்பயனில் தொடர்பின்மை சொல்லிற்றாயிற்று).

ஸர்வம் ப்ரீக்ருஷ்ணார்ப்பணமஸ்து - ஓம் ப்ரீக்ருஷ்ணாய நம:

ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ராம் ஸ்தோத்ரத்தை அநுஸந்தித்தான பின்னர் ஸ்ரீபஞ்சாயுதஸ்தோத்ரத்தைப் பெரியோர் அநுஸந்திப்பது வழக்கம். அதன் பின்னர் த்வாதசநாம பஞ்ஜரம் என்ற ரக்ஷாஸ்தோத்ரத்தையும் ஸ்ரீராமபிரான் விஷயமான சில ச்லோகங்களையும், மேலும் சில விடுதி ச்லோகங்களையும் அநுஸந்தித்து வருகின்றனர், இவை மஹாபாரதத்தைப் பதிப்பித்த (ஸ்ரீமான் மா.வீ. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியால் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்துடன் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன 1928). இவை பொழிப்புரையுடன் இங்கு வெளியிடப்படுகின்றன.

ஸ்ரீபஞ்சாயுத ஸ்தோத்ரம்

1. ஸ்புரத்ஸஹஸ்ராரசிகாதித்வரம் ஸுதர்சநம் பாஸ்கர கோடிதுல்யம் |
ஸுரத்விஷாம் ப்ராணவிநாசி விஷ்ணோ: சக்ரம் ஸதாஹம் சரணம்
ப்ரபத்யே ||

திருவாழியாழ்வான் விஷயம் - ஒளிவிட்டு ப்ரகாசிக்கும் அக்நிஜ்வாலை போன்ற ஆயிரம் ஆரமுள்ளதும், மிக்க வல்லமை வாய்ந்ததும், கோடி சூரியர்களின் ஒளிவிட்டு ப்ரகாசிப்பதும், தேவசத்ருக்களான அசுரர்களை மாய்ப்பதுமான ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவானின் ஸுதர்சநம் என்ற சக்ராயுதத்தை இடைவிடாமல் சரணம் பற்றுகிறேன். (தொழுகிறேன்)

2. விஷ்ணோர் முகோத்தாநிலபுரிதஸ்ய யஸ்யத்வநிர்தாநவ

தர்ப்பஹந்தா |

தம் பாஞ்சஜந்யம் சசிகோடிக்ரம் சங்கம் ஸதாஹம்

சரணம்ப்ரபத்யே ||

திருச்சங்காழ்வான் விஷயம் - வெண்மையில் ஒருகோடி சந்திரர்களையொத்ததும், எம்பெருமானின் திருப்பவளக் (வாய்)காற்றினால் பூரிக்கப்பட்டு அசுரர்களின் செருக்கை முடிக்கும் முழக்கத்தைச்

செய்வதுமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானின் பாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்கை எப்போதுமாக சரணம் பற்றுகிறேன்.

3. ஹிரண்மயீம் மேருஸமாநஸாராம் கௌமோதகீம்

தைத்யகுலைகஹந்தரீம் |

வைகுண்ட வாமக்ரகராபிம்ருஷ்டாம் கதாம் ஸதாஹம்

சரணம்ப்ரபத்யே ||

கதாயுத விஷயம்: மேருமலையையொத்த பலமுள்ளதும் பொன்மயமானதும் அசுரப்படைகளைத் தொலைப்பதில் ஒப்பில்லாததும், ஆன ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானின் கௌமோதகீ என்ற கதாயுதத்தை சரணம் பற்றுகிறேன். பொன்மயம் என்று ப்ரகாசமும் உள்ளத்தைக்கவரும் அழகும் சொல்லப்படுகிறது. இடது திருக்கை நுனியால் கதாயுதத்தை ஊன்றிப்பிடித்திருப்பது ப்ரத்யக்ஷம்.

4. ரசேஷாஸுராணாம் கடிநோக்ரகண்டச்சேத ஷரச்சோணித

தித்ததாரம் |

தம் நந்தகம் நாம ஹரே: ப்ரதீப்தம் கட்கம் ஸதாஹம் சரணம்

ப்ரபத்யே ||

வாள் (பட்டாக்கத்தி) விஷயம் - கொடியவரும் பயம் விளை விப்பவருமான அரக்கரசர்களின் கழுத்தைப் பிளப்பதால் அதிலிருந்து பாயும் ரத்தத்தால் பூசப்பெற்று ஒளியுடன் விளங்குவதும் நந்தகம் என்ற திருநாமமுடையதுமான ஸ்ரீஹரியின் வீரவாளை எப்போதுமாக சரணம் பற்றுகிறேன் திருவாழியை ஆழ்வார் *ஊன்பருகு நேமியாய்! என்று அழைப்பது நினைத்தற்குரியது.

5. யஜ்ஜ்யாநிநாதசர்வணாத் ஸுராணாம் சேதாம்ஸி நிர்முக்தபயாநி

ஸத்ய: |

பவந்தி தைத்யாசநி பாணவர்ஷி சார்ங்கம் ஸதாஹம் சரணம்

ப்ரபத்யே ||

ஸ்ரீசார்ங்கம் (தநுஸ்) விஷயம் - எந்த ஸ்ரீசார்ங்கம் என்ற வில்லின் நானோசையைக் கேட்டு தேவர்கள் மனதில் பயங்கெடுகிறார்களோ, மின்னலையொத்த சரமாரியைப் பொழியும் சார்ங்கவில்லை எப்போதும் சரணம் பற்றுகிறேன். *தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல் என்ற ஆண்டாள் திருவாக்கு நினைத்தற்குரியது.

6. இமம்ஹரே: பஞ்சமஹாயுதாநாம் ஸ்தவம் படேத் யோ஽நுதிநம்

ப்ரபாதே |

ஸமஸ்தது க்காநி பயாநிஸத்ய: பாபாநி நச்யந்தி ஸுகாநி ஸந்தி||

7. வநே ரணே சத்ருஜலாக்நிமத்யே யத்ருச்சயாபத்ஸு மஹாபயேஷு ।
இதம்படந் ஸ்தோத்ரமநாகுலாத்மா ஸூக்பவேத்

தத்க்ருதஸர்வரக்ஷ: ॥

பலச்ருதி: பலனுரைத்தல் விஷ்ணுபகவானின் ஐம்பெரும் படைகளின் விஷயமான இந்த ஸ்துதியை எவன் தினமும் காலையில் அநுஸந்திக்கிறானோ அவனுக்கு பயம், பாபம் முதலியவை உடனே விலகி எல்லா இன்பங்களும் உண்டாகும். காடு, ரணகளம், எதிரிக்கூட்டத்திடை, தீ, வெள்ளம் எதிர்பாராத ஆபத்து, பெரும்பயம் முதலான சூழ்நிலைகளில் இந்த ஸ்துதியை ஒருவன் அநுஸந்தித்தால் அவனுக்கு ஆபத்து விலகி பயம் தெளியும் பகவானின் திவ்ய யுதங்களால் அவன் நன்கு காக்கப்பட்டு எல்லா இன்பங்களையும் பெற்று மகிழ்வான்.

ஸ்ரீத்வாதசநாமபஞ்ஜரம்

புரஸ்தாத்கேசவ: பாது சக்ரீ ஜாம்பூநதப்ரப: ।

பச்சாந்நாராயண: சங்கீ நீல ஜீமுதஸந்நிப: ॥

முன்புறத்தில் (கிழக்கில்) என்னை பொன்னின் ஒளிமயமானவனும் திருவாழியேந்தியவனுமான கேசவன் ரக்ஷிக்கவேணும் பின்புறத்தில் (மேற்கில்) நீலமுகில்வண்ணன் வெண்சங்கமேந்திய நாராயணன் ரக்ஷிக்க வேணும்.

இந்தீவரதளச்யாமோ மாதவோர்த்வம் கதாதர: ।

கோவிந்தோ தக்ஷிணே பார்ச்வே தந்வீ சந்த்ப்ரபோமஹாந் ॥ 2

நீலோத்பல இந்தீவரம் இதழையொத்த கரியவண்ணனும், கதாபாணியுமான மாதவன் என்னை மேலிருந்து காக்கவேணும், வலப்பக்கத்தில் (தெற்கில்) முழுமதியையொத்தவனும் வில்லேந்தியவனுமான கோவிந்தன் என்னைக் காக்கவேணும்.

உத்தரே ஹலப்ருத்விஷ்ணு: பத்மகிஞ்ஜல்க ஸந்நிப: ।

ஆக்நேய்யா மரவிந்தாபோ முஸல் மதுஸுதந: ॥

3

தாமரை நாளத்தின் வண்ணத்தையுடையவனும், ஹலாயுதத்தைக் (பரசு-கலரப்பை) கையிலேந்தியவனுமான விஷ்ணு என்னை வடக்கில் ரக்ஷிக்கவேணும். ஆக்நேயத்தில் (தென்கிழக்கில்) முஸலமேந்திய தாமரை வண்ணனான மதுசூதனன் என்னைக் காக்க வேணும் முஸலமென்பது உலக்கைக்குப் பெயர்.

த்ரிவிக்ரம: கட்கபாணிந் நைருத்யாம் ஜ்வலநப்ரப: ।

வாயவ்யாம் வாமநோ வஜ்ரீ தருணாதித்ய தீப்திமாந் ॥ 4

எரியும் நெருப்பினுடைய காந்தியையுடையவனும் வாளேந்திய வனுமான த்ரிவிக்ரமன் என்னை நைருதி (தென்மேற்கில்) யில் ரக்ஷிக்கவேணும். இளம் சூரியனுடைய காந்தியுடையவனும், வஜ்ராயுதமேந்தியவனுமான வாமனன் வாயவ்யத்தில் (வடமேற்கில்) காப்பாற்ற வேணும்.

ஐசாந்யாம் புண்டரீகாப: பந்தர: பட்டசாயுத: ।

வித்யுத்ப்ரபோ ஹ்ருஷீகேசோ ஸபாஹ்யாம் திசிமுத்கரீ ॥ 5

ஈசான்ய (வடகிழக்கு) திசையில் தாமரைவண்ணனும் பட்டசத்தை (ஈட்டியை) ஆயுதமாகவுடையவனுமான பந்தரன் என்னை ரக்ஷிக்கவேணும். ஹ்யவாச்யத்தில் (பாதாளம் நோக்கும் திசை) மின்னலையொத்த ஒளியையுடையவனும் முத்கரம் (சமட்டி) எந்தியவனுமான ஹ்ருஷீகேசன் என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்.

ஹ்ருத்பத்மே பத்மநாபோ மே ஸஹஸ்ரார்க்கஸமப்ரப: ।

ஸர்வாயுத: ஸர்வசக்தி: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வதோமுக: ॥ 6

எல்லா ஆயுதங்களையும் தரித்தவனும் எல்லாமறிந்தவனும் எல்லாம் வல்லவனும் எங்கும் தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கக் கூடியவனும், ஆயிரம் சூரியர்களையொத்த ஒளியுடையவனுமான பத்மநாபன் எனது இதயத்தாமரையில் வசிக்கிறான் (எனக்குபயமேது?)

இந்த்ரகோபகஸங்காச: பாசஹ்ஸதோ஽பராஜித: ।

ஸபாஹ்யாப்யந்தரம் தேஹம் வ்யாப்ய தாமோதர: ஸ்தித: ॥ 7

யாராலும் வெல்லமுடியாத தாமோதரன் சிவந்த இந்திர கோபம் (பட்டாம்பூச்சி) போல் அழகியவனாய் கையில் பாசக்கயிற்றுடன் எனதுடலை உள்ளும் புறமுமாக வியாபித்துள்ளான். (எனக்கு பயமேது?)

ஏவம்ஸர்வத்ரம் அச்சித்ரம் நாமத்வாதசபஞ்ஜரம் ।

ப்ரவிஷ்டோஹம் நமேகிஞ்சித்பயமஸ்தி கதாசந ॥

பயம் நாஸ்தி கதாசந ஒம் நம இதி ।

எதையும் காக்கக்கூடியதும் நுழைய முடியாததுமான விஷ்ணுவின் பன்னிருநாமத்தாலான கூட்டில் நான் புகுந்துள்ளேன். இனி எனக்கு எப்போதும் எவ்விதமான பயமுமில்லை.

எனக்கு எப்போதும் எந்த பயமுமில்லை. இது நிச்சயம், எம்பெருமானை வணங்குகிறேன். மங்களம்.

த்வாதசநாம பஞ்சரம் முற்றும்

ராமபிரானது ரகைஷயை வேண்டுதல்

ஆபதாமபஹார்தாரம் தாதாரம் ஸர்வஸம்பதாம் |

லோகாபிராமம் பநீராமம் பூயோபூயோ நமாம்யஹம் || 1

உலகத்தவருக்கு மகிழ்ச்சி அளிப்பவனும், எல்லா ஆபத்துக்களையும் போக்கடிப்பவனும் எல்லா ஸம்பத்துக்களையும் அளிப்பவனுமான பூநீராமபிரானை மீண்டும் மீண்டும் வணங்குகிறேன்.

ஆர்த்தாநாம் ஆர்த்திஹந்தாரம் பீதாநாம் பீதிநாசநம் |

த்விஷதாம் காலதண்டம் தம் ராமசந்த்ரம் நமாம்யஹம் || 2

துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவரின் துக்கத்தைத் தொலைப்பவனும், பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவரின் பயத்தைப் போக்குபவனும் எதிரிகளை முடிக்கும் தடியாயிருப்பவனுமான பூநீராமச்சந்த்ரனை வணங்குகிறேன்.

நம: கோதண்டஹஸ்தாய ஸந்தீக்ருதசராயச |

கண்டிதாகில தைத்யாய ராமாயாஸ்பந நிவாரிணே || 3

எல்லா அரக்கரசுரைக்கொன்றுகுவிப்பவனும் அதற்காக நாணேற்றிய கோதண்ட தனுஸ்ஸில் அம்பைப்பூட்டி ஸித்தமாக கையில் ஏந்தியிருப்பவனும் எல்லா ஆபத்துக்களையும் போக்குபவனுமான பூநீராமபிரானை வணங்குகிறேன்.

ராமாய ராமபத்ராய ராமசந்த்ராய வேதஸே |

ரகுநாதாய நாதாய ஸீதாயா: பதயே நம: || 4

ஸீதாபிராட்டியின் மணாளனும், மங்களகரமான பூநீராமனாய், சந்திரனைப் போல் குளிர்ந்த பூநீராமனாய் உலகங்களையெல்லாம் படைப்பவனும் ரக்ஷிப்பவனுமாய் ரகுலத்துக்கோரணிவிளக்காய் விளங்குபவனான பூநீராமபிரானை வணங்குகிறேன்.

அக்ரத: ப்ருஷ்டதச்சைவ பார்ச்வதச்ச மஹாபலௌ |

ஆகர்ணபூர்ண தந்வாநௌ ரகேஷதாம் ராமலக்ஷ்மணௌ || 8

அம்பையெய்யஸித்தமாய் வில்லின் நாணைத் தம் காதுவரை இழுத்திருப்பவரும மஹாபலவான்களுமான பெருமானும் இளைய பெருமானும் என்னை முன்னும் பின்னும் சுற்றிலும் ரக்ஷித்தருள வேணும்.

ஸந்தத்த: கவசீ கட்கீ சாபாணதரோ யுவா |

கச்சந் மாமக்ரதோ நித்யம் ராம: பாது ஸலக்ஷ்மண: || 6

கவசமணிந்தவரும், பாணம், வில், வாள் முதலான ஆயுதங்களைத் தரித்தவரும், யௌவனலக்ஷணங்கள் பொருந்தியவரும் ஜாக்ருகருமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் எனது முன்னே எழுந்தருளிக்காத்தருள வேணும்.

திருநாம மஹிமை

அச்யதாநந்தகோவிந்த நாமேர்ச்சாரண பேஷஜாத் |

நச்யந்தி ஸகலா ரோகா: ஸத்யம் ஸத்யம் வதாம்யஹம் || 7

அச்யுத! (அடியார்களை நழுவவிடாதவனே) அநந்த! (எல்லை காணமுடியாதவனே) கோவிந்த! (உலகத்தை ரக்ஷிப்பவனே! என்ற அருமருந்தன்ன திருநாமங்களை உச்சரித்த உடனே எல்லா வியாதிகளும் நாசமடைகின்றன. நான் சொல்லும் இது ஸத்யம் இது உண்மை (மிகவும்) கொடிய வியாதி ஸம்ஸாரம் எனும் தேஹஸம்பந்தம்)

வேதமே பரம ப்ரமாணம் - கேசவனே பரதெய்வம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே |

வேதாச்சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி நன்தீவம் கேசவாத் பரம் || 8

கையைத் தூக்கி ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். வேதத்திற்கு மேலான சாஸ்த்ரமேதுமில்லை. கேசவனுக்கு (க்ருஷ்ணனுக்கு) மேலான தெய்வமில்லை (சாஸ்த்ரம் என்பது எம்பெருமானுடைய கட்டளை; யாவரும் கீழ்ப்படிந்தாக வேண்டும். இதுவே உயர்ந்த ப்ரமாணம் (Unquestionable authority) கேசியை முடித்த க்ருஷ்ணன் கேசவன். "க" என்ற பிரமனையும் ஈசன் என்ற சிவனையும் உண்டாக்கியதால் பகவானுக்கு கேசவன் என்று திருநாமம் என்றும் அறிய வேணும். நான் சொல்வது உண்மை உண்மை மீண்டும் உண்மை முக்காலும் ஸத்யமே.

நாராயணனே மருத்துவன்

சரீரே ஜர்ஜரீபுதே வ்யாதிக்ரஸ்தே களேபரே |

ஒளஷதம் ஜாஹ்நவீதோயம் வைத்யோ நாராயணோ ஹரி: || 9

சரீரம் மூப்பெய்தி பல வியாதிகளால் பீடிக்கப்படும்போது ஒரே ஒரு மருந்துதானுண்டு - அது கங்காதீர்த்தம். ஒரே ஒருவைத்யனே இவ்யாதியை குணமாக்குபவன் - ஹரியான நாராயணனே. (கங்காதீர்த்தம்) எம்பெருமான் திருவுலகளந்தபோது பிரமன் உலகளந்தசேவடியை அலம்பிய பூநீபாததீர்த்தம்; ஸகல பாகங்களையும் போக்கவல்ல மருந்து)

நாராயணனே த்யாநவீஷயமாம்

ஆலோட்ய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்யச புந: புந: |

இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயணோஹரி: || 10

எல்லாசாஸ்த்ராங்களையும் கசடறக்கற்று, மீண்டும் மீண்டும் நன்றாக ஆராய்ந்து இந்த தீர்மானமே முடிவாகிறது. ஹரியான நாராயணனே த்யாநத்துக்கு விஷயமாகக்கடவன் (ஹரி - பாவங்களை நசிக்கச் செய்பவன். நாராயணன் எல்லா பொருள்களையும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்து ஆளும் பூர்ணன்; குணபூர்த்தியுடையவன்) த்யானம் என்பது பக்தியுடன் மனதில் இடைவிடாத சிந்தனம். இதன் பலன் மோக்ஷம்; இதர அவாந்த்ரபலன்களும் உண்டு. இதுபராசர புத்ரரான வியாஸரின் அசைக்கமுடியாத ஸித்தாந்தம்.

முடிவில் அநுஸந்திப்பவை

காயேந வாசா மநஸா. இந்த்ரியைர்வா புத்யாத்மநாவா ப்ரக்ருதேஸ்வபாவாத்-

கரோமி யத்யத் ஸகலம் பரஸ்மை நாராயணாயேதி ஸமர்ப்பயாமி || 11

யதக்ஷர பதபரஷ்டம் மாத்ராஹ்நம்து யத்பவேத் |

தத்ஸர்வம் க்ஷமயதாம் தேவ! நாராயண நமோஸ்து தே|| 12

ஸர்வஸ்வாமியே! நாராயணனே! அடியேனுடைய அநுஸத்தானத்தில் எழுத்தோ சொல்லோ (கவனக்குறைவினால்) விடுபட்டுப் போயிருந்தாலும் உச்சரிப்பில் பிழையிருந்தாலும் அவை யாவற்றையும் பொறுத்தருள வேணும். உம்மை வணங்குகிறேன்.

விஸர்க்கபிந்து மாத்ராணி பதபாதாக்ஷராணி ச |

ந்யுநாநி சாதிரிக்தாநி க்ஷமஸ்வ புருஷோத்தம ||

மேலே 12-ல் வேண்டியதையே மீண்டும் வேண்டுகிறது அநுஸந்தானத்தில் குறைபாடுகளையெல்லாம் ஓ! புருஷோத்தமனே! க்ஷமித்தருள வேணும்.

பநீமதே ராமாநுஜாய நம: பநீயதிராஜபாதுகாப்யாம் நம:

பநீ:

ஸ்ரீவீஷ்ணுஸஹஸ்ராம அகராதி

திருநாமங்களை அகராதி வரிசைப்படி எழுதி அத்திருநாமங்களின் வரிசை எண்ணும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. முதலில் தமிழ் எழுத்துக்களும் பிறகு ஸம்ஸ்கிருத எழுத்துக்களும் வரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன

அக்ரணீ:	220	அநாதி:	941
அக்ரஜ:	892	அநாதிநிதந:	42
அக்ராஹ்ய:	56	அநாமய:	694
அக்ரூர:	915	அநிமிஷ:	216
அச்யுத:	101, 319, 557	அநிர்தேச்யவபு:	179, 662
அசல:	751	அநிர்விண்ண:	436, 893
அசிந்த்ய:	836	அநிருத்த:	187, 644
அசோக:	337, 637	அநில:	236, 818
அணு:	839	அநிவர்த்தீ:	603
அத்புத:	896	அநிச:	632
அத்ருப்த:	846	அநுகூல:	343
அத்ருச்ய:	305	அநுத்தம:	81
அதம:	865	அநேகமூர்த்தி:	726
அதிஷ்டாநம்	325	அப்ரதிரத:	645
அதீந்த்ர:	159	அப்ரமேய:	46
அதுல:	356	அப்ரமேயாத்மா	249
அதோக்ஷஜ:	416	அபராஜித:	721, 866
அந்தக:	523	அபாம்நிதி:	324
அந்நம்	983	அம்போநிதி:	520
அந்நாத:	984	அம்ருத்யு:	200
அநக:	148, 835	அம்ருத:	120
அநந்த:	665	அம்ருதப:	506
அநந்தரூப:	932	அம்ருதாச:	819
அநந்தஜித்	308	அம்ருதாம்சுத்பவ:	284
அநந்தபுரீ	933	அமரநீ	753
அநந்தஸுதபுத்போக்தா	889	அமிதவிக்ரம:	519, 647
அநந்தாத்மா	521	அமிதாசந:	373
அநய:	401	அமூர்த்தி:	834
அநர்த்த:	432	அமூர்த்திமாந்	725
அநல:	294, 716		

அமேயாத்மா	103, 181	ஈச்வர:	36, 75
அமோக:	111, 156	உக்ர:	422
அயோநிஜ:	580	உத்தர:	496
அர்க்க:	801	உத்தாரண:	923
அர்ச்சித:	640	உத்பவ:	374, 796
அர்ச்சிஷ்மாந்	639	உதாரதீ:	219
அர்த்த:	431	உதீரண:	630
அர்ஹ:	877	உபேந்த்ர:	153
அரவிசந்தாக்ஷ:	348	ஊர்த்வக:	954
அரௌத்ர:	906	ஊர்ஜித:	158
அவ்யக்த:	727	ஊர்ஜிதசாஸந:	910
அவ்யங்க:	131	ஏக:	739
அவ்யய:	13, 900	ஏகபாத்	778
அவிஜ்ஞாதா	483	ஏகாத்மா	965
அஜ:	96, 206, 524	ஒஜஸ்தேஜோத்யுதிதர:	276
அஜித:	553	ஒளஷதம்	288
அச்வத்க:	828	க்ரது:	449
அஸங்க்யேய:	248	க்ரம:	80
அஸத்	481	க்ராமணீ:	221
அஹ:	91	க்ரச:	841
அஹஸ்ஸம்வர்த்தக:	234	க்ருதகர்மா	794
அக்ஷர:	17	க்ருலக்ஷண:	486
அக்ஷரம்ஸத் (ஸதக்ஷரம்)	480	க்ருதஜ்ஞ	83, 536
அக்ஷோப்ய:	807, 999	க்ருதாகருத:	138
ஆத்மயோநி:	985	க்ருதாகம:	661, 795
ஆத்மவாந்	85	க்ருதாசீ:	750
ஆதாரநிலய	950	க்ருதாந்தக்ருத்	541
ஆதித்ய:	39, 568	க்ருதி:	84
ஆதிதேவ:	336, 491	க்ருஷ்ண:	58, 554
ஆநந்த:	529	க்ரோதக்ருத்	315
ஆவர்த்தந:	230	க்ரோதஹா	314
ஆச்ரம:	806	க:	734
இந்த்ரகர்மா	792	கண்டபரசு	573
இஜ்ய:	447	கதாக்ரஜ:	770
இஷ்டோள்விசிஷ்ட:	309	கதாதர:	997
ஈசந:	65	கதித:	852

கதிஸத்தம:	571	குஹ்ய:	546
கநகாங்கதீ	545	குஹ:	384
கபஸ்திநேமி	487	கேசவ:	23,654
கபிவ்யய:	900	கேசிஹா	655
கபில:	899	கோப்தா	498, 599
கபிலாசார்ய	535	கோவிதாம்பதி:	190
கபீந்த்ர:	503	கோவிந்த:	189, 543
கபீர:	547	கோஹித:	598
கபீராத்மா	937	சக்திமதாம்ச்ரேஷ்ட:	403
கர்த்தா	316, 381	சங்கப்ருத்	993
கரணம்	379	சசுபிந்து:	286
கருடத்வஜ:	355	சத்ருக்ந:	413
கவி:	134	சத்ருஜிச்சத்ருதாபந:	826
கஹந:	383, 548	சதமூர்த்தி:	728
காந்த:	297, 660	சதாநந்த:	623
காம:	298	சதாநந:	729
காமக்ருத்	296	சதாவர்த்த:	344
காமதேவ:	657	சக்ரகதாதா:	550
காமப்ரத:	299	சக்ரீ	908, 995
காமபால்:	658	சதுர்க்கதி:	774
காமஹா	295	சதுர்த்தம்ஷ்ட்ர:	145
காமீ	659	சதுர்ப்பாவ:	776
காரணம்	380	சதுர்ப்பாஹு:	772
கால:	419	சதுர்ப்புஜ:	142
காலநேமிநிஹா	648	சதுர்மூர்த்தி:	771
கிம்	735	சதுர்வ்யூஹ:	140, 773
குண்டலீ	907	சதுர்வேதவித்	777
குணப்ருத	843	சதுரஸ்ர	936
குந்த:	815	சதுராத்மா	139, 775
குந்தர:	874	சந்த்ராமஸு	282
குப்த:	549	சந்தநாங்கதீ	746
கும்ப:	645	சல:	752
குமுத:	596, 813	சாணூராரந்த்ரநிஷிதந:	829
குரு:	495	சிந்நஸம்சய:	629
குருர்க்குருதம	211	சப்தஸஹ:	912
குவலேசய:	597	சப்தாதிக:	911

சம்பு:	38	த்ரிககுப்தாமா	62
சம:	588	த்ரிபத:	539
சர்ம:	88	த்ரிபத:	538
சர்வ:	26	த்ரிலோகத்ருத்	757
சர்வரீகர:	914	த்ரிலோகாத்மா	652
சரணம்	87	த்லோககேச:	653
சரப:	357	த்ரிவிக்ரம:	533
சரீரப்ருத்	350	த்ரிஸாமா:	581
சரீரபூதப்ருத்	501	த்ருட:	555
சாந்த	589	த்ருதாத்மா	163
சாந்தி:	591	த்ருவ:	55, 389
சாந்தித:	594	த்வஷ்டா	52
சார்ங்கதந்வா	996	தண்ட:	863
சாச்வத:	57	தத்	737
சாச்வதஸ்தாணு:	121	தத்வம்	963
சாச்வதச்சுத்ர:	633	தத்வவித்	964
சாத்தா	208	தத்துவர்த்தந:	791
சிகண்டி	311	தந்ய:	760
சிசிர:	913	தநவீ	77
சிபிவிஷ்ட:	274	தநஞ்சய:	666
சிவ:	27, 607	தநுர்த்தர:	861
சிஷ்டக்ருத்	251	தநுர்வேத:	862
சிஷ்டேஷ்ட:	310	தநேச்வர:	475
சுகி:	157, 252	தமந:	192
சுகிசர்வா:	119	தமயிதா	864
சுபாங்க:	593, 788	தர்ப்பத:	718
சுபேக்ஷண:	394	தர்ப்பஹா	717
சூந்ய:	749	தர்ம:	404
சூர:	340, 650	தர்மக்ருத்	471
சூரஜநேச்வர:	651	தர்மகுப்	476
சூரஸேந:	709	தர்மயூப:	439
சோகநாசந:	638	தர்மவிதுத்தம	405
சௌரி:	341, 649	தர்மாத்யக்ஷ	137
தயுதிதர:	764	தர்மீ	478
த்ரவிணப்ரத:	575	தரணீதர:	237
த்ரிககுத்தாமா	62	தராதர:	762

தக்ஷ:	424, 917	நந்தகீ	994
தக்ஷிண:	918	நந்தந:	530
தாசார்ஹ	513	நந்தி:	624
தாதா	43, 951	நந்தீ:	564
தாதூரத்தம:	45	நய:	400
தாம	212	நர:	247
மாமோதர:	368	நஹுஷ:	312
மார:	339, 968	நக்ஷத்ரநேமி:	441
தாரண:	338	நக்ஷத்ரீ	442
தாரு:	574	நாரஹிம்ஹவபு:	21
திச:	940	நாராயண:	246
திவிஸ்ப்ருக்	576	நிக்ரஹ:	767
தீப்தமூர்த்தி:	724	நிதிரவ்யய:	30
தீர்த்தகர:	696	நிமிஷ:	215
துர்க்க:	785	யிந்மதா	868
துர்க்கம:	784	நியம:	163, 869
துர்த்தர:	267, 720	நிர்க்குண:	844
துர்மர்ஷண:	207	நிர்வாணம்	584
துர்ய:	336	நிவ்ருத்தாத்மா	231, 453, 604, 780
துர்லப:	783	நிஷ்டா	590
துர்ஜய:	781	நேதா	214
துரதிக்ரம:	782	நேய:	399
துராதர்ஷ:	82	நைக:	731
துராரிஹா	787	நைககர்மக்ருத்	470
துராசவாஸ	786	நைகத:	891
துஷ்க்ருதிஹா	924	நைகமாய:	303
துஷ்ட:	392	நைகருப:	272
துஸ்பவ்நநாசந:	926	நைகஜ:	891
தேவ:	376	நைகச்ருங்க:	769
தேவகீநந்தந:	989	நைகாத்மா	469
தேவப்ருத்	494	ப்ரக்ரஹ:	766
தேவேச:	493	ப்ரகாசந:	273
தேஜோவ்ருஷ	763	ப்ரகரசாத்மா	277
ந்யக்ரோதோதும்பர:	827	ப்ரணம:	410
ந்யாய:	223	ப்ரணவ:	410, 957
நந்த:	531	ப்ரத்யய:	94

ப்ரத்யும்ந:	646	ப்ரியார்ஹ:	876
ப்ரதர்த்தந:	60	ப்ரிதிவர்த்தந:	879
ப்ரதாநபுருஷேச்வர:	20	ப்ருது:	411
ப்ரதாபந:	278	ப்ருஹத்	840
ப்ரதிகா:	320	ப்ருஹத்பாநு:	334
கிரதிஷ்டித:	327	ப்ருஹத்ருப:	273
பிரபவ:	34	பக்தவத்ஹல:	742
ப்ரபிதாமஹ:	970	பகவாந்	563
ப்ரபு:	61	பகஹா	804
ப்பூத:	61	பண:	958
ப்ரஹ்ம	669	பத்மகர்ப்ப:	349
ப்ரம்கருத்ப்ரஹ்மா	668	பத்மநாப:	48, 108, 347
ப்ரஹ்மண்ய:	667	பத்மநிபேக்ஷண	346
ப்ரஹ்மவித்	671	பத்மநுத்தமம்	738
ப்ரஹ்மவிவர்த்தந:	670	பப்ரு:	117
வ்ரஹ்மஜ்ஞ:	674	பயக்ருத்	837
பிரஹ்மீ	673	பயநாசந:	838
பிரமாணம்	429, 959	பயாபஹ:	935
ப்ரமோதரந:	*528	பர்த்தா	33
ப்ராஜகர:	953	பர்யவஸ்தித:	931
ப்ராஜாபதி	70, 199	பர்ஜந்ய:	816
ப்ராஜாபவ:	90	பஸ்பஷ்ட:	391
ப்ரஸந்தாத்மா	239	பரமாத்மஸா	11
ப்ராக்வம்ச:	849	மரமேச்வர:	378
ப்ராண:	67, 321, 408	பரார்த்தி:	390
ப்ராணத்ருத்	961	பராயணம்	592
ப்ராணாத	66, 322, 409, 956	பரிக்ரஹ:	421
ப்ராணநிலய:	960	பவந:	292, 817
ப்ராணப்ருத்	961	பவித்ரம்	63
ப்ராணஜீவந:	962	பஹுசிரா:	116
ப்ராம்ச:	155	பாநு:	126, 285
ப்ராஹ்மண:	672	பாபநாசந:	992
ப்ராஹ்மணப்ரிய:	675	பாரப்ருத்	851
ப்ராஜிஷ்ணு:	143	பாவ:	7
ப்ரியக்ருத்	878	பாவந:	32, 293
		பாஸ்கரத்யுதி:	283

பிஷக்	586	பூஷண:	635
பீம:	358, 948	பேசல:	916
பீமபராக்ரம:	949	பேஷஜம்	585
பீஜமவ்யயம்	430	போக்தா	145, 502
புண்டரீகாக்ஷ:	112	போஜநம்	144
புண்ய:	692, 925	மங்களம்பரம்	64
புண்யகீர்தி:	693	மது:	17-
புண்யச்ரவணகீர்த்தந:	922	மதுஸூதந:	74
புநர்வஸு:	152	மந்த்ர:	281
புரந்தர:	336	மநு:	51
புராதந:	500	மநோஜவ:	695
புருஜித்	508	மநோஹர:	462
புருஷ:	14, 407	மரீசி:	191
புருஷோத்தம:	24	மஹர்த்தி:	351
புருஸத்தம:	509	மஹர்ஷி	534
புஜகோத்தம:	195	மஹாக்ரது:	680
புஷ்கராக்ஷ:	40, 581	மஹாகர்த்த:	81-
புஷ்ட:	393	மஹாகர்மா	677, 793
புஷ்பஹாஸ	952	மஹாகோச:	433
பூ	438	மஹாசக்தி:	177
பூகர்ப்ப:	72	மஹாசந:	304
பூசய:	634	மஹாத்யுதி:	178
பூதக்ருத்	5	மஹாத்ரித்ருத்	182
பூதப்ருத்	6	மஹாதந:	435
பூதபவ்யபவந்நாத:	291	மஹாதபா:	123
பூதபாவந:	9	மஹாதேவ:	492
பூதமஹேஸ்வர:	490	மஹாதேஜா:	678
பூதாத்மா	8, 10	மஹாந்	845
புதாதி:	29	மஹாநிதி:	812
பூதாவாஸ:	713	மஹாபல:	174
பூதி:	636	மஹாபாக:	371
பூர்ண:	690	மஹாபுத்தி:	175
பூர்ப்புவ:	942	மஹாபூத:	811
பூர்ப்பவஸ்வஸ்தரு:	967	மஹாபோக:	434
பூரயிகா	691	மஹாகம:	440
பூரிதக்ஷிண:	504	மஹாமநா:	562

மஹாமாய:	172	யஜ்ஞப்ருத்	976
மஹாமூர்த்தி	723	யஜ்ஞபதி	972
மஹாயஜ்ஞ	682	யஜ்ஞபுக்	979
மஹாயஜ்வா	691	யஜ்ஞவாஹந:	975
மஹார்ஹ:	525	யஜ்ஞஸாதந:	980
மஹாவராஹ:	542	யஜ்ஞாங்க	974
மஹாவவீர்ய:	176	யஜ்ஞாங்ந்தக்ருத்	981
மஹாச்ருங்க:	540	யஜ்ஞீ	978
மஹாஸ்வந:	41	யஜ்வா	973
மஹாஹ்ரத:	809	யுகாதிக்ருத்	301
மஹாஹவி	693	யுகாவர்த்த:	302
மஹாக்ஷ:	354	யோக:	18
மஹீதர:	318, 370	யோகவிதாம்நேதா	19
மஹிபர்த்தா	184	யோகீ	863
மஹேந்த்ர:	269	யோகீஸ:	854
மஹேஜ்ய:	448	ரணப்ரிய:	689
மஹேஷ்வாஸ:	183	ரந்தகர்ப்ப:	474
மஹோத்ஸாஹ:	173	ரத்நநாப:	799
மஹோத்திசய:	522	ரதாங்கபாணி:	998
மஹோரக:	679	ரவி	884
மஹோரக:	679	ரவிலோசந	888
மாதவ:	73, 169, 741	ரக்ஷண:	928
மாந்ய:	755	ராம	395
மாநத:	754	ரிது:	417
மார்க்க:	366, 398	ருசிராங்கத:	945
முக்தாநாம் பரமாகதி:	123	ருத்த:	279, 352
முகுந்த	518	ருத்ர:	115
மேதஜ:	759	ரோஹித:	365
மேதாவீ	78	லக்ஷ்மீ	943
மேதிநீபதி	537	லக்ஷ்முவாந்	362
யத்	736	லோகத்ரயாச்ரய:	620
யதஸ்ரேஷ்ட	710	லோகநாத	740
யம:	164, 870	லோபந்து:	739
யஜ்:	446, 971	லோகஸ்வாமீ	756
யஜ்ஞக்ருத்	977	லோகஸாரங்க:	789
யஜ்ஞகுஹ்யம்	982	லோகாத்யக்ஷ:	135

லோகாதிஷ்டாநம்	895	வஸு:	105, 271, 701
லோஹிதாக்ஷ:	135	வஸுத:	270
வ்யக்தரூப:	306	வஸுப்ரத:	698, 699
வ்யக்ர:	768	வஸுமநா:	106, 702
வ்யவஹ்தாந:	386	வஸுரேதா	697
வ்யவாஸாய:	385	வஹ்நி:	235
வ்யாதிச:	989	வாக்மீ	268
வியாப்த:	414	வாசஸ்பதி:	218, 579
வ்யாபீ	468	வாமந:	154
வ்யாள:	93	வாயு:	415
வ்யாஸ:	578	வாயுவாஹந:	332, 860
வ்ருத்தாத்மா	353	வாருண:	559
வ்ருஷ:	313	வாநுநி:	802
வ்ருஷகர்மா	113	வாஸவாநுஜ:	323
வ்ருஷப்ரிய:	602	வாஸுதேவ:	333, 700, 714
வ்ருஷப:	258	விக்ரம:	79
வ்ருஷபர்வா	260	விக்ரமீ	76, 909
வ்ருஷபாக்ஷ:	601	விகர்த்தா	382
வ்ருஷாக்ருதி:	114	விசிஷ்ட:	250
வ்ருஷாகபி:	102	விஸுத்தாத்மா	642
வ்ருஷாஹீ	257	விசோக:	637
வ்ருஷோதர:	261	விசோதந:	643
வ்ருக்ஷ:	560	வித்வத்தம:	920
வ.	733	விதாதா	44, 485
வத்ஸர:	471	விதாரண:	464
வத்ஸல:	472	விதிச:	938
வத்ஸீ	473	விதேயாத்மா	627
வநமாலீ	566	விநய:	510
வம்சவர்த்தந:	850	விநயிதா	516
வர்த்தந:	262	விரத:	397
வர்த்தமாந:	263	விரஜோமார்க்க:	397
வரத:	331	விராம:	396
வராங்க:	745	விரோசந:	885
வரோஹ:	122	விவிக்த:	264
வரண:	558	விஜய:	149
வஷட்கார:	3	விஜிதாத்மா	626

விசிராம:	452	ஜ்யோதிரஸாதித்ய	569
விச்ருதாத்மா	209	ஜகஸ்ஸேது	289
விச்வகர்மா	50	ஜகத்தாதிஜ:	147
விச்வதக்ஷிண:	426	ஜந்மம்ருத்யுஜராதிக:	966
விச்வபாஹு	317	ஜநந்:	946
விச்வபுக்விபு:	241	ஜநஜந்மாதி:	947
விச்வம்	1	ஜநார்த்தந:	123
விச்வமூர்த்தி	722	ஜநேச்வர:	342
விச்வயோநி:	118, 151	ஜய:	511
விச்வரேதா:	81	ஜயந்த:	804
விச்வஸ்ருக்	240	ஜஹ்து:	245
விச்வாதமா	227	ஜிதக்ரோத:	463
விஷ்ணு:	2, 259, 663	ஜிதமந்யு:	934
		ஜிதாமித்ர:	527
விஷ்வக்ஸேந:	127	ஜீவந:	930
விஷ்ணு:	748	ஜீவநம்	930
விஸ்தார:	427	ஜீவ:	515
விஹாயஸகதி:	880	ஜேதா	150
விக்ஷர:	364	சுரமண:	857
விதபய:	921	பூநீகர்ப்ப:	377
வீர:	402, 664	பூநீகர:	618
வீரஹா	168, 747, 927	பூநீச:	613
வேகவாந்	372	பூநீத:	612
வேத்ய:	165	பூநீதர:	617
வேத:	129	பூநீநிதி:	615
வேதவித்	130, 133	பூநீநிவாஸ:	185, 614
வேதா:	551	பூநீபதி:	610
வேதாங்க:	132	பூநீமதாம்வர:	611
வைகாந:	987	பூநீமாந்	12, 180, 222
வைகுண்ட:	406	பூநீவத்வக்ஷா	608
வைத்ய:	166	பூநீநிவாஸ:	609
ஜ்ஞாநகம்ய:	499	பூநீபதி:	610
ஜ்ஞாநமுத்தமம்	455	பூநீமதாம்வர:	611
ஜ்யேஷ்ட	68	பூநீமாந்	12, 180, 222
ஜ்யோதி	881	பூநீவத்ஸவக்ஷா:	608
ஜ்யோதிர்கணேச்வர:	625	பூநீவாஸ:	609

பூநீவிபாவந:	616	ஸ்வாஸ்ய:	848
சுருங்கீ	803	ஸ:	732
சுருதிஸாகர:	264	ஸங்க்ரஹ:	160
சுரேய: பூநீமாந்	619	ஸங்கர்ஷண:	556
சுரேஷ்ட:	69	ஸத்	479
ஸ்கந்த:	328	ஸத்க்ருத:	243
ஸ்கந்ததர:	329	ஸத்க்ருதி:	705
ஸ்தவ்ய:	329	ஸத்கதி:	704
த்வப்ரிய:	685	ஸத்கர்த்தா	242
ஸ்தவிர:	54	ஸத்கீர்த்த:	628
ஸ்தவிஷ்ட:	53, 437	ஸத்தா	706
ஸ்தாணு:	28	ஸத்பதாசா:	955
ஸ்தாந்த:	388	ஸத்பராயண	708
ஸ்தாவரஸ்தாணு:	428	ஸத்பூதி:	707
ஸ்திர:	205	ஸத்ய:	107, 213, 873
ஸ்துத:	687	ஸத்யதர்மபராக்ரம:	290
ஸ்தூல:	842	ஸத்யதர்மபராயண?	874
ஸ்தோத்ரம்	686	ஸத்யதர்மா	532
ஸ்தோதா	688	ஸத்யபராக்ரம:	214
ஸ்பஷ்டாக்ஷர:	280	ஸத்யமேதா	761
ஸ்ரக்வீ	217	ஸத்யஸந்த:	512
ஸ்ரஷ்டா	595, 99	ஸத்ரம	450
ஸ்வங்க:	622	ஸத்வவாந்	871
ஸ்வத்ரத:	847	ஸத்சஸ்த	488
ஸ்வயஞ்ஜாத:	986	ஸதக்ஷரம்	480
ஸ்பயம்பூ	37	ஸதாம்கதி	185, 451
ஸ்வவச:	467	ஸதாமர்ஷீ	894
ஸ்வஸ்தி	903	ஸதாயோகீ	167
ஸ்வஸ்திக்ருத்	902	ஸந்த:	929
ஸ்வஸ்தித:	901	ஸந்நாதா	203
ஸ்வஸ்திதக்ஷிண:	905	ஸந்நிமாந்	204
ஸ்வஸ்திபுக்	904	ஸந்நிவாஸ	711
ஸ்வக்ஷ:	621	ஸந்யாஸக்ருத்	587
ஸ்வாங்க:	552	ஸநாத்	897
ஸ்வாபந:	466	ஸநாதநதம:	898
ஸ்வாபாவ்ய:	526	ஸப்தவாஹந:	833

424

வீஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்

ஸப்ரஜிஹ்வ:	831	ஸர்வாஸுநிலய:	715
ஸப்தைதா:	832	ஸர்வேச்வர:	97
ஸம்ப்ரமர்த்தந:	233	ஸவிதா	887, 969
ஸம்பவ:	31	ஸஹ:	369
ஸம்மித:	109	ஸஹஸ்ரபாத்	229
ஸம்வ்ருத:	232	ஸஹன்ரமூர்த்தா	226
ஸம்வத்ஸர:	92, 423	ஸஹஸ்ரஜித்	307
ஸம்ஸ்தாந:	387	ஸஹஸ்ராம்ச:	484
ஸம்க்ஷேப்தா	605	ஸஹஸ்ரார்ச்சி	830
ஸம:	110	ஸஹஸ்ராக்ஷ	228
ஸமயஜ்ஞ	359	ஸஹிஷ்ணு	146, 570
ஸமாத்மா	108	ஹரத்வதாம்பதி:	514
ஸமாவர்த்த:	779	ஸாத்விக:	872
ஸமிதிஞ்சய:	363	ஸாது	244
ஸமீரண:	225	ஸாம	583
ஸமீஹந:	445	ஸாமக:	582
ஸர்க்க:	161	ஸாமகாயந	988
ஸர்வ:	25	ஸாக்ஷீ	15, 517
ஸர்வக:	124	ஸித்த	98, 825
ஸர்வகாமக:	855	ஸித்தஸங்கல்ப:	254
ஸர்வசஸ்த்ரப்ருதாம்பர:	765	ஸித்தார்த்த	253
ஸர்வத்ருக்	201, 577	ஸித்தி	99
ஸர்வதர்சந:	95	ஸித்தித	255
ஸர்வதர்சந:	95	ஸாதநஸித்தி	256
ஸர்வதர்சீ	452	ஸிம்ஹ	202, 489
ஸர்வதச்சக்ஷு	631	ஸுகத:	460, 890
ஸர்வதோமுன:	822	ஸுகோஷ:	459
ஸர்வப்ரஹரண்யுக:	1000	ஸுதந்து	790
ஸர்வயோகவிநிஸ்ஸ்ருத	104	ஸுதந்வா	572
ஸர்வலக்ஷணலக்ஷண்ய	361	ஸுதபா	197
ஸர்வவாகிச்வ்ரேச்வர	808	ஸுதர்சந	418
ஸர்வவிக்	125	ஸுந்த:	198
ஸர்வவிஜ்ஜயி	805	ஸுந்தர	797
ஸர்வஜ்:	454, 821	ஸுப்ரஸாந:	238
ஸர்வஸஹ:	867	ஸுபர்ண	194, 859
ஸர்வாதி:	100	ஸுபுஜ:	266

வீஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்	425
ஸுமுக:	457
ஸுமேதா	758
ஸுயாமுந:	712
ஸுராத்யக்ஷ:	136
ஸுராத்யக்ஷ:	136
ஸுராநந்த:	188
ஸுராரிஹா	210
ஸுருசி	882
ஸுரேச	86
ஸுரேச்வர:	287
ஸுலப	823
ஸுலோசந	800
ஸுவ்ரத	456, 824
ஸுவர்ணபிந்து	806
ஸுவர்ணவர்ண	743
ஸுவீர	944
ஸுஷேண	544
ஸுஹ்ருத்	461
ஸூர்ய	886
ஸூக்ஷ்ம	458
ஸோம	507
ஸோமப	505
ஹ்லக்ஷீசேக	47
ஹம்ஸ	193
ஹரி	656
ஹவாயித	567
ஹவி	703
ஹவிர்ஹரி	360
ஹிரண்யகர்ப்ப	71, 412
ஹிரண்யநாம	196
ஹுதபுக்விபு	883
ஹேது	367
ஹேமாங்க	744
க்ஷம	443
க்ஷமிணாம்வர	919
க்ஷரம்	482
க்ஷாம	444, 858
க்ஷிதீச	991
க்ஷேத்ரஜ்ஞ	16
க்ஷமக்ருத	606
க்ஷாபண	375

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada